

Tiểu hành đạo

Tô
Tiểu

rơi vào tay

đại

sắc

lang

Mục lục

- [Chương 1: Hậu Quả Của Việc Ăn Cơm Chùa](#)
- [Chương 2: Thì Ra Kiếm Thần Cũng Có Lúc Túng Quẫn](#)
- [Chương 3: Thần Tượng Hay Kẻ Mạo Danh?](#)
- [Chương 4: Cái Yếm Của Đường Lão Thái Thái](#)
- [Chương 5: Độc Đường Môn Là Lợi Hại Nhất](#)
- [Chương 6: Tâm Quan Trọng Của Thịt Nướng](#)
- [Chương 7: Có Một Loại Độc Tên Là “Một Miếng Mềm”](#)
- [Chương 8: Một Đóa Hoa Sen Rất Lớn Hé Nở](#)
- [Chương 9: Lãng Phí Cháo Thịt Thật Đáng Xấu Hổ](#)
- [Chương 10: Mọi Người Cùng Nhau Đi Dạo Nhà Tù](#)
- [Chương 11: Ăn No Mặc Ấm Ngủ Ngon](#)
- [Chương 12: Cái Yếm Giá Trị Ngàn Vàng](#)
- [Chương 13: Giày Của Kiếm Thần Già Rất Mới](#)
- [Chương 14: Nghiêm Túc Mới Là Chó Má](#)
- [Chương 15: Đôi Giày Này Rất Quý Hiếm](#)
- [Chương 16: Quá Trình Phát Sinh Hiếu Lầm](#)
- [Chương 17: Miệng Kín Như Bưng Không Phải Sai](#)
- [Chương 18: Cảnh Xuân Tươi Đẹp Thích Hợp Tư Xuân](#)
- [Chương 19: Một Cảnh Hồng Hạnh Vượt Ra Ngoài Tường*](#)
- [Chương 20: Không Thể Trêu Hoa Ngheo Nguyệt](#)
- [Chương 21: Người Một Miếng Ta Một Miếng](#)
- [Chương 22: Hỏi Quân Bao Nhiêu Sâu](#)
- [Chương 23: Trăng Sáng Giữa Trời Ai Có Thể Hái](#)
- [Chương 24: Thêm Một Chiếc Quan Tài](#)
- [Chương 25: Phòng Trước Khỏi Hậu Họa Về Sau](#)
- [Chương 26: Trang Công Nằm Mộng Thấy Hồ Điệp](#)
- [Chương 27: Một Việc Đóng Cửa Thực Hiện](#)
- [Chương 28: Hung Thủ Cũng Muốn Sống Sót](#)
- [Chương 29: Không Cần Mời, Ta Tự Rót](#)

Chương 30: Phát Hiện Manh Mối

Chương 31: Mười Ngày Sống Chết Cách Xa Nhau

Chương 32: Đắp Thuốc Một Lần Hối Ba Lướt

Chương 33: Bộ Mặt Thật Của Cổ Quỳnh

Chương 34: Ánh Trăng Chiếu Vào Giường

Chương 35: Đệ Nhất Mỹ Nhân Hoắc Bình Bình

Chương 36: Lên Núi Gia Lăng Tìm Mật Kinh Hoa

Chương 37: Sơn Động Rất Tối, Lửa Rất Lớn

Chương 38: Một Khắc Hải Hùng

Chương 39: Chân Tướng Sau Màn

Chương 40: Người Chim Bấy Giờ Ở Phương Nào

Chương 41: Nửa Đêm Gõ Cửa Kết Quả Lăn

Chương 42: Tâm Sự Bí Mật Của Đường Tinh Tinh

Chương 43: Vụ Án Khó Bề Phân Biệt

Chương 44: Hiểu Làm Thật Khiến Người Ta Muốn Khóc

Chương 45: Hoa Sen Che Dấu Bí Mật

Chương 46: Sau Khi Sợ Bóng Sợ Gió Lại Là Biển Khổ

Chương 47: Con Đường Thống Nhất Dài Dằng Dẵng

Chương 48: Một Lần Say Rượu Thành Nỗi Hận Thiên Cổ

Chương 49: Một Cơ Ác Mộng Một Vỡ Kịch

Chương 50: Giết Người Không Cần Lý Do

Chương 51: Đường Hồ Lô Tự Nhận Là Hung Thủ

Chương 52: Ăn CƠM Cũng Lãng Phí

Chương 53: Lạc Đường Biết Quay Lại Vẫn Chưa Muộn

Chương 54: Mọi Người Cùng Nhau Tính Toán Âm Mưu

Chương 55: Hồ Ly Ôm Cây Chờ Thỏ Ngốc

Chương 56: Chân Tướng Rõ Ràng

Chương 57: Lời Đồn Giang Hồ Không Thể Tin

Chương 58: Mây Mù Giữa Ban Ngày

Chương 59: Nắng Sớm Chiếu Qua Mây Thưa

Chương 60: Những Nghi Ngờ Của Phi Phi

Chương 61: Nửa Đường Xuất Hiện Hắc Y Nhân

Chương 62: Hắc Y Nhân Dây Đưa Không Ngớt
Chương 63: Âm Mưu Chuẩn Bị Đã Lâu
Chương 64: Bên Trong Nguy Nan Thấy Chân Tình
Chương 65: Vừa Vào Tương Dương Cố Nhân Đến
Chương 66: Hoa Rơi Hữu Ý, Nước Chảy Vô Tình
Chương 67: Trong Thanh Tĩnh Am Không Thanh Tĩnh
Chương 68: Khi Tới Hung Hăng Khi Đi Vội Vàng
Chương 69: Duyên Đến Duyên Đi
Chương 70: Số Phận Thê Thảm Của Hái Hoa Tặc
Chương 71: Kinh Hải Tiếp Tú Cầu
Chương 72: Nhân Sinh Có Chỗ Nào Không Phải Phận Vượn
Chương 73: Liệt Nữ Triều Tuấn Lang
Chương 74: Chim Ưng Bay Cao Gặp Mây Trắng
Chương 75: Thỏ Khôn Có Ba Hang Cũng Phải Hàng
Chương 76: Phi Phi Cũng Có Đào Hoa
Chương 77: Chuyện Cũ Năm Xưa Khắc Cốt Ghi Tâm
Chương 78: Phong Vân Nổi Lên Trong Hoàng Thành
Chương 79: Chuyện Cũ Như Gió Thổi Hận Càng Thêm Sâu
Chương 80: Thiên Hạ Trước Nay Vô Song Kiêu
Chương 81: Quyết Chiến Trên Cô Tuyệt
Chương 82: Thần Thoại Lưu Truyền
Chương 83: Giang Hồ Xưa Nay Không Tịch Mịch
Chương 84: Là Địch Là Bạn Khó Phân Biệt
Chương 85: Hoa Đào Vì Sao Mà Đến
Chương 86: Thơ Tình Vẫn Còn, Tình Ở Đâu
Chương 87: Diễn Biến Kinh Người
Chương 88: Đệ Nhất Cao Thủ Ai Có Thể Hái Được
Chương 89: Mây Đùn Vạn Dặm Tan Đi
Chương 90: Đêm Xuân Trường Ấm Cộng Thiên Thu
Chương 91: Phiên Ngoại 1
Chương 92: Siêu Đoán Văn

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hậu Quả Của Việc Ăn Cơm Chùa

“Phi Phi, ăn no chưa?” Nụ cười của Tiêu Tiên Tiên hàm súc mang theo vẻ nhiệt tình, nhưng quan sát kỹ có thể thấy được một chút ngại ngùng.

Theo hiểu biết của Đỗ Phi Phi đối với Tiêu Tiên Tiên, đây chính là ám hiệu của nàng ta khi có việc muốn nhờ người. Có điều đang ngồi ở trong Ngũ Vị Hương lâu nổi tiếng thức ăn đắt đỏ vô cùng như lúc này, Phi Phi quyết định, vô luận lát nữa Tiêu Tiên Tiên có đưa ra yêu cầu người người oán trách, trời đất không tha cỡ nào đi chăng nữa, nàng đều có thể suy nghĩ một chút, “Ừ.”

Tiêu Tiên Tiên điều chỉnh lại tư thế, hai con ngươi tối đen như mực chống lại ánh mắt của nàng, “Có chuyện này ta nhất định phải nói cho người.”

“Nói đi.” Đỗ Phi Phi liếm liếm dư vị trên môi. Thức ăn ở Ngũ Vị Hương lâu vô cùng đắt đỏ cũng là có cái lý của nó. Bảy món vịt như ý mà khiến nàng ăn vừa no vừa thỏa mãn.

Tiêu Tiên Tiên nhìn biểu tình ngây thơ vô tội của Phi Phi, âm thầm thờ dài, mở miệng nhưng cố gắng áp chế giọng nói nhỏ hết sức có thể: “Ta quên mang tiền rồi.”

“Ừ, chuyện này dễ thôi, không phải là.....” Lời nói hùng hồn của Đỗ Phi Phi bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt trừng lớn, “Người, nói, cái, gì?”

“Ta quên mang tiền.” Tiêu Tiên Tiên lập lại rõ ràng, phát âm chuẩn xác. Đỗ Phi Phi còn theo động tác khép mở miệng của nàng mà nhìn thấy được một cái răng sâu trong vòm họng. Có điều đó không phải trọng điểm, trọng điểm là —

“Vậy tại sao bây giờ người mới nói?” Sớm biết có chuyện này nàng sẽ không ăn nhiều như vậy.

“Ta muốn để người an tâm mà ăn, không phiền không lo.” Nàng cũng thực sự là có lòng tốt mà.

“Vậy tại sao người không chờ đến lúc ta rời khỏi đây rồi mới nói?” Như thế nàng có thể an tâm cả đời.

Tiêu Tiên Tiên đặt tay lên bả vai của Phi Phi, nghiêm túc nói: “Người cảm thấy ta là loại người quên mình vì người khác sao?”

“Nhưng người có thể để ta đi trước được không?” Đỗ Phi Phi cũng hỏi lại thật sự nghiêm túc.

“Có thể, chỉ cần người thanh toán toàn bộ tiền của bữa ăn hôm nay, đừng nói người muốn đi trước, kể cả người muốn khóa thân đi ra, ta cũng không ngăn cản.”

Đỗ Phi Phi sờ sờ túi tiền treo ở bên thắt lưng, vô cùng đau lòng hỏi: “Ba đồng đủ không?”

.....

“Người nói xem..... chúng ta phải rửa bát bao lâu mới trả hết nợ?” Đỗ Phi Phi run sợ nhìn bàn tính tiền.

Tiêu Tiên Tiên lắc đầu, “Hiện tại đã không còn lưu hành chuyện rửa bát trừ tiền ăn nữa.”

“Sẽ không chuyển sang việc rửa bô chứ?” Sau gáy Đỗ Phi Phi bắt đầu chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh.

“Người cảm thấy người có thể làm việc này chuyên nghiệp hơn tiểu nhị chuyên môn tẩy bô sao?”

Đỗ Phi Phi lắc đầu, bộ dạng rất biết mình biết người.

“Vậy thì tại sao chương quầy phải chọn người thay cho một tiểu nhị chuyên nghiệp?”

Đỗ Phi Phi cúi đầu nghĩ nghĩ, nắm tay nói: “Ta dùng đao vô cùng chuyên nghiệp.”

“Người có thể dùng đao gọt bí đao thành hình dạng như kia không?” Tiêu Tiên Tiên chỉ tay về phía xa.

Phi Phi nghển cổ nhìn lại, sau đó nhanh chóng cúi thấp đầu xuống. Bí đao mà gọt thành hoa sen sẽ ăn ngon hơn à?

“Cho nên, kết cục của chúng ta chỉ có thể có hai loại.” Tiêu Tiên Tiên vươn hai ngón tay.

“Vẫn còn sự lựa chọn sao?” Đỗ Phi Phi vui mừng.

“Không phải.” Tiêu Tiên Tiên quơ quơ hai ngón tay, “Người một loại, ta một loại.”

“Tại sao chúng ta không giống nhau?”

“Bởi vì bộ dạng của chúng ta không giống nhau.”

..... Ăn quyết cơm còn quan trọng diện mạo sao? Thế loại nào mới được hoan nghênh? Đỗ Phi Phi ☹️*.

*☞: một icon rất phổ biến bên Trung Quốc, chỉ trạng thái sốc, đơ...

Tiêu Tiên Tiên u oán vỗ hai gò má, “Bộ dạng giống như ta, nhất định sẽ bị bán vào lầu xanh..... Sau đó trở thành nhân vật được vạn người tranh đoạt, chỉ vì cầu một nụ cười của danh hoa.”

Đỗ Phi Phi trừng lớn mắt, “Làm kỹ nữ sao?”

Bốp.

Đầu Phi Phi bị gõ mạnh một cái.

“Là, danh, hoa!”

“..... Thế còn ta thì sao? Làm lá cây?”

“Những chuyện như thế này sẽ không tới lượt người.” Tiêu Tiên Tiên phân tích dựa trên kinh nghiệm mười phần của mình, “Ta đoán người sẽ bị bán cho cửa hàng thịt lợn.”

“Người coi ta làm thịt lợn để bán sao?” Đỗ Phi Phi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tiêu Tiên Tiên lắc đầu, “Người cho rằng thịt lợn là thứ ai cũng có thể giả mạo sao? Không có chất thịt tốt, căn bản không thể lừa gạt được.”

..... Nàng tự ti đến thế sao? Đỗ Phi Phi triệt để im lặng.

“Người sẽ bị gả cho Vinh thịt lợn.”

Tốt rồi, cuối cùng vẫn là phụ nữ đàn ông. Có điều.....“Tại sao người biết tên hắc sẽ là Vinh thịt lợn? Người quen biết hắc trước rồi sao?”
Càng nghe càng cảm thấy Tiêu Tiên Tiên giống một người từng trải.

“Đây là kiến thức thông thường. Mặc kệ kẻ bán thịt lợn đó họ gì, tên của bọn họ bình thường đều là Vinh. Ví dụ như Từ Vinh, Trương Vinh, Mao Vinh Vinh, Hoa Tường Vinh, Bán Chủ Cầu Vinh.”

Đỗ Phi Phi khiêm tốn hỏi: “Ai lại tên là Bán Chủ Cầu Vinh?”

“Đây là ngoại hiệu thôi. Nuôi lợn vất vả bao lâu đến khi đem thịt lợn đi bán cũng chỉ mong có thể bán được thịt, cho nên đúng hơngọi là bán lợn cầu vinh.”

“.....” Đỗ Phi Phi nhìn sắc trời dần dần chuyển thành màu cam, thấp giọng nói, “Trước khi bán được thịt lợn, chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này trước hay không?”

Tiêu Tiên Tiên trả lời giống như đinh đóng cột, “Không thể.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cứ cho là ta bị bán vào lầu xanh, ca ca ta cũng sẽ tới chuộc thân cho ta, cho nên có muốn cũng không suy nghĩ nhiều được.”

Thiếu chút nữa quên mất ca ca của Tiêu Tiên Tiên là tổng tiêu đầu của tiêu cục lớn nhất thành Dương Châu, có quan hệ thân thiết với cả hắc đạo và bạch đạo, túi tiền cũng đủ phồng. Trên mặt Đỗ Phi Phi bỗng nhiên nở rộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn, “Thế có thể nhờ lệnh huynh tiện tay cứu ta được chứ?”

“Không thành vấn đề. Có điều trước khi chúng ta đến, người nhất định không thể yêu Vinh thịt lợn nha.”

Đỗ Phi Phi ghen hợm, nửa ngày mới chậm rãi nói: “..... Ta sẽ cố gắng.”

Cuối cùng cũng nghĩ ra được phương pháp ứng phó, hai người đồng thời thở ra một hơi.

Tiên Tiên Tiên cầm lấy đôi đũa, đang chuẩn bị càn quét những thứ còn lại trên bàn một chút, đột nhiên ngón tay buông lỏng ra, hai chiếc đũa lạch cách lạch cách rơi xuống bàn.

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên nói: “Người làm sao thế?”

“..... Kiếm.....” Nửa ngày sau Tiên Tiên Tiên mới phun ra một chữ.

Đỗ Phi Phi theo tầm mắt của nàng nhìn lại.

Chỉ thấy ở đầu cầu thang lầu, có một thanh niên áo trắng như tuyết, tóc dài đen bóng thả ở sau lưng, đang chậm rãi đi xuống, mày kiếm tinh mâu, khí độ phi phàm.

Được rồi. Bộ dạng của hắn tuy rằng rất được, nhưng nàng và Tiên Tiên Tiên cũng coi như những người có kiến thức rộng rãi, người này tuyệt đối không thể xếp vào bảng đệ nhất ba mỹ nam được. Nhưng thời điểm Tiên Tiên Tiên nhìn thấy ba mỹ nam đệ nhất kia cũng không thất thố như vậy, khi đó nàng còn bình tĩnh tạo dáng, không biết có bao nhiêu thành thạo, nhưng hôm nay.....

“Tiên Tiên?” Phi Phi đụng vào khuỷu tay của nàng. Cho dù thế nào thì nàng ta cũng là hoàng hoa khuê nữ, nhìn chăm chăm một nam nhân như vậy..... Chẳng những càn rỡ mà còn thật sự mất mặt.

Còn thanh niên kia lại coi như không thấy tiếp tục đi ra phía ngoài.

Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên, bước chân của thanh niên hơi ngừng, rồi bỗng quay người lại, đứng ở trước mặt các nàng.

..... Chẳng lẽ hẳn muốn luận tội sao? Thế nhưng chỉ là nhìn chăm chú một lúc thôi mà, đâu có được coi là đùa giỡn con nhà lành? Đỗ Phi Phi liều mạng gạt bỏ mất ý niệm loạn thất bát tao ở trong đầu.

“Người dùng đao sao?” Ánh mắt thanh niên dừng trên thanh đao Miên Vũ trong tay Phi Phi.

Quán tính của người luyện võ bỗng nhiên khiến nàng trở nên cảnh giác, cẩn thận gạt đầu.

“Học bao nhiêu năm rồi?” Hẳn có chút hứng thú hỏi.

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu lên, gằn từng chữ một: “Đã dùng mười hai năm rồi.” Nàng là đao khách, không phải kẻ mới học nghề.

Thanh niên nhón mi, nụ cười trên khóe miệng chậm rãi nổi lên.

Không biết vì sao, trong lòng Đỗ Phi Phi bỗng nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt, đang nghĩ xem phải đuổi hẳn đi như thế nào, lại thấy hẳn cười tủm tủm hỏi: “Thiếu tiền sao?”

“Thiếu!” Miệng nàng so với đầu óc còn phản xạ nhanh hơn. Nhìn thấy biểu tình hài lòng của hẳn, nàng càng thêm ảo não, “Có điều, ta không phải người tùy tiện nhận bố thí của kẻ khác.”

“Ta cũng không phải người thích bố thí cho kẻ khác.” Thanh niên từ trong tay áo rút ra một tờ ngân phiếu: “Chỉ là gần đây đúng lúc thiếu một bảo tiêu.”

Một trăm lượng?!

Mệnh giá trên tờ ngân phiếu kia bỗng nhiên hấp dẫn toàn bộ tâm trí của nàng.

Chỉ cần có một trăm lượng, nàng có thể không cần ăn cơm chùa nữa, cũng không cần phải gả cho Vinh thịt lợn kia, hơn nữa còn có thể giải quyết vấn đề thức ăn cho tháng sau. Nhưng..... vì sao nàng lại cảm thấy thanh niên này nhìn nàng cười thật giống như đang chờ con cá mắc câu như vậy?

“Làm bao lâu?”

Thanh niên vươn ra ba ngón tay.

“Ba tháng?” Đúng là một vụ mua bán có lời. Đỗ Phi Phi cắn chặt răng, “Được, có điều người phải đặt cọc tiền trước.”

“Đây là tiền đặt cọc, về phần còn lại..... chờ biểu hiện của người.” Hai mắt thanh niên cong cong như trăng khuyết.

Đã đến nước này, cho dù là đầm rồng hang hổ nàng cũng nhảy vào! Đỗ Phi Phi vô cùng hào khí hô lớn: “Chưởng quỳ, tính tiền!”

Thanh niên buông ra hai ngón tay đang kẹp lấy tờ ngân phiếu, mỉm cười nhìn Phi Phi dùng một trăm lượng ngân phiếu sáng khoái tính tiền.

Còn lại chín mươi tám đồng hai tiền.

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận đếm đi đếm lại hai lần, sau đó mới bỏ vào trong túi tiền của mình, quay sang nói với thanh niên: “Chúng ta đi thôi.”

Thanh niên liếc nhìn Tiêu Tiên Tiên ở bên cạnh vẫn như đang lạc vào cõi tiên: “Vậy người bằng hữu này của người thì làm sao bây giờ?”

“Không sao, ca ca nàng sẽ đến đón.” Nếu đã nhận việc, Đỗ Phi Phi sẽ vô cùng có trách nhiệm.

“Vậy được rồi.” Thanh niên xoay người, dẫn đầu đi ra ngoài.

Đỗ Phi Phi cầm lấy đao, vội vã bước theo hẳn.

Tiêu Tiên Tiên vẫn vẫn duy trì tư thế rơi chiếc đĩa.

Đêm khuya.

Đám tiểu nhị đang thương nghị xem làm như thế nào mới có thể mời vị khách cuối cùng trong đêm này đi ra ngoài, thì đột nhiên nàng võ bàn đứng dậy, kêu lên: “Kiếm Thần?!”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thì Ra Kiếm Thần Cũng Có Lúc Túng Quẫn

Cường Thịnh tiêu cục là tiêu cục đứng đầu ở Dương Châu, tất nhiên trên phương diện tổ chức cứu người cũng vô cùng nhanh chóng. Vừa lúc trước Tiêu Tiên Tiên bị tiểu nhị của Ngũ Vị Hương lâu dùng bao tải khiêng đến Hồi Xuân đường, lát sau đã được Tiêu Đại Thánh phái người đến đón trở về.

“Đại ca! Muội có chuyện muốn nói với huynh.....” Tiêu Tiên Tiên vừa trông thấy Tiêu Đại Thánh lập tức chạy đến, trong miệng hô lớn: “Tình báo quan trọng, tuyệt đối quan trọng.....”

Khuôn mặt nàng vì kích động mà ửng hồng.

Tiêu Đại Thánh đang cầm một cái que trúc nhỏ chọc chọc con đế trong lọ, nghe vậy, không chút để ý đáp: “Là Dương nhị tẩu ở cách bên cạnh lại đi trộm nam nhân, hay là Trương lão gia và con dâu hấn đứng cãi nhau ở trên đường?”

Trong những tin tức tình báo quan trọng của Tiêu Tiên Tiên, tỷ lệ xuất hiện của hai chuyện này là cao nhất.

“Không có, ngày hôm qua Dương nhị tẩu trộm nữ nhân, lần này Trương lão gia và con dâu hấn đứng cãi nhau dưới gốc cây nho.” Tiêu Tiên Tiên theo bản năng tiếp lời, nhưng lập tức phản ứng lại, “Ai nha, tình báo lần này không phải những chuyện này! Muội muốn nói đến Kiếm Thần. Muội đã thấy hấn ở Ngũ Vị Hương lâu!”

Động tác của Tiêu Đại Thánh hơi dừng lại một chút, “Một người xuất hiện ở tửu lâu là rất bình thường a. Không cần bởi vì hã là Kiếm Thần, mà kỳ thị hã nha.”

..... Ai dám kỳ thị Kiếm Thần? Nịnh bợ còn không còn kịp nữa là? “Ca ca, huynh đang ghen tị đúng không?”

Que trúc trong tay dừng hã lại, Tiêu Đại Thánh xoay người, cười gượng nói: “Sao có khả năng?”

Tiêu Tiên Tiên liếc nhìn hã.

Quả nhiên trong giọng nói của Tiêu Đại Thánh có chút ghen tị: “Hã chẳng qua chỉ là võ công cao cường một chút, năm đó may mắn phá được tuyệt chiêu ‘Vô Hoa’ của thiên hạ đệ nhất cao thủ Thanh Vân thượng nhân thôi sao? Hã chẳng qua chỉ là được hoan nghênh một chút, không phải may mắn lọt vào mắt xanh của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoắc Bình Bình thôi sao? Hã không phải là lúc nào cũng kiêu ngạo, trước sau luôn luôn cự tuyệt vị trí Minh chủ Võ Lâm và sự theo đuổi của Hoắc Bình Bình mỹ nhân sao? Ta không ghen tị, một chút cũng không, vì cái gì ta phải ghen tị? Hừ!”

Tiêu Tiên Tiên trừng mắt nhìn đại ca mình. Đây là biểu hiện “một chút cũng không ghen tị” ư?!

“À, hã không phải đang ở Cô Tuyệt Phong sao? Tự nhiên xuống núi làm gì? Để khoe xem quần áo của hã trắng bao nhiêu, lỗ mũi lớn bao nhiêu sao?”

“Sao huynh lại biết lỗ mũi của hã lớn?”

“Bởi vì hã chỉ dùng hai lỗ mũi để nhìn ta.” Cạch, que trúc trong tay bị bẻ thành hai đoạn.

“Ca, đó là bởi vì đáng người của huynh quá thấp mà.” Tiêu Tiên Tiên không sợ chết chỉ ra vấn đề trọng điểm.

Khuôn mặt Tiêu Đại Thánh lập tức giống như tảng băng sương trăm năm, vừa lạnh lại vừa cứng, “Tiêu, Tiên, Tiên!”

Tiên Tiên vô cùng thức thời nói sang chuyện khác, “Muội nghĩ có thể khiến Kiếm Thần xuống núi, nhất định là chuyện vô cùng lớn.”

“Hừ! Gần đây ngoại trừ việc một tên ăn bám ở Đường Môn vừa mới chết, giang hồ còn có chuyện lớn gì?”

“Ca, kỳ thật muội có một vấn đề luôn muốn hỏi huynh.”

“Nói.”

“Đời này huynh có thấy thuận mắt với ai không?”

Tiêu Đại Thánh thực sự suy nghĩ, “ ‘Đường Dao’ ở Thiểm Tây là một kẻ đi.”

“..... Đó là bởi vì hãn so huynh còn thấp hơn đúng không?” Nàng liếc mắt xem thường, đột nhiên nói, “Phi Phi thì sao?”

“Nàng đến Dương Châu rồi sao?”

Tiêu Tiên Tiên ngây ngốc một lát, đột nhiên đứng bật dậy, xông ra bên ngoài, “Mau mau, theo muội đến nhà Vinh thịch lợn cướp người! Chậm một lát thì gạo sẽ nấu thành cơm mất!”

Cho dù thường xuyên nhận những chuyện ủy thác như thế này, nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên ở cùng với một nam nhân chỉ mới nhận biết được vài canh giờ. Đổ Phi Phi cảm thấy thực ngượng ngùng.

Càng xấu hổ hơn nữa là — thân là nam nhân hấn lại thông thả ung dung ôm chần ngủ ở trên giường, để một nữ nhân như nàng ngả ra đất nghỉ tạm!

“Thật ra người thuê thêm một gian phòng nữa cũng không sao cả. Lỗ tai của ta rất linh mẫn, dù cách vách nhưng chỉ cần gió thổi cỏ lay, ta sẽ lập tức chạy lại đây.” Phi Phi khéo léo kháng nghị.

“À.” Thanh niên lên tiếng, sau đó thờ ơ nói: “Ai sẽ bỏ tiền thuê phòng?”

.....

Đến tột cùng là nhân phẩm của nàng quá kém, cho nên luôn luôn đụng vào những kẻ theo chủ nghĩa có lợi cho bản thân, hay là thế giới này đã không còn người khăng khái hào sảng?

Đỗ Phi Phi đem túi tiền ôm vào trong ngực, yên lặng nằm xuống.

Ánh trăng qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, căn phòng mờ tỏ như sương.

Nửa cái trán của Đỗ Phi Phi bị ánh trăng chiếu lên, trắng bóng.

“À, ta hình như còn chưa biết tên của người.” Nàng đột nhiên nhớ tới xưng hô trong đầu của mình đối với hấn chỉ dừng lại ở người kia hoặc là thanh niên, “Ta tên là Đỗ Phi Phi. Đỗ trong từ Đỗ Quyên, Phi Phi trong vũ lạc phi phi.”

Trên giường lặng im.

Khi nàng đang nghĩ hấn đã chìm vào mộng đẹp thì giọng nói thanh nhã trầm thấp như gió xuân lọt vào tai, “Diệp Thần, Diệp trong Diệp Thần, Thần trong Diệp Thần.”

..... Chẳng lẽ Diệp Thần là danh từ riêng sao?

Đỗ Phi Phi đối với phương thức giới thiệu tự đại của hắn vô cùng bất mãn.

Đêm lại khô phục yên tĩnh.

Gió bên ngoài thổi vào lá cây, tạo ra âm thanh xào xạc.

Cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến, Đỗ Phi Phi mơ mơ màng màng nói: “Diệp Thần sao..... hình như nghe hơi quen tai.”

Người trên giường khẽ lật người.

Đột nhiên, Phi Phi mở mắt ra, bên trong con người đen trắng rõ ràng, cơn buồn ngủ toàn biến mất. “Ngài và những lời: ‘Bạch y đạm tảo Nga Mi tuyết, nhấtkiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh*’ có quan hệ gì không?” Trong giọng nói của người hỏi run nhè nhẹ.

*Áo trắng đạm tảo Nga Mi tuyết, nhất kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh: Tà áo trắng nhẹ lướt qua núi tuyết Nga Mi, một kiếm tiếp hoa khuynh đảo thiên hạ.

“Không có.” Người trên giường trả lời rất nhanh.

Tim của Đỗ Phi Phi quay trở về lồng ngực. Bỗng nhiên không phân rõ cảm xúc dâng lên trong lòng là thất vọng hay là thả lỏng.

“Có điều.....” Hắn ngáp một cái, “Hình như có người khi chào hỏi ta từng trích dẫn những lời này.”

Phanh!

Đầu Đỗ Phi Phi như bị một tấm gỗ đập vào.

Có thể làm bảo tiêu cho Kiếm Thần, đời này nàng thật sự không còn gì tiếc nuối.

“Ta, có thể chiêm ngưỡng kiếm của ngài hay không?” Phi Phi ngồi dậy, hai tay tạo thành hình chữ thập, thái độ vô cùng thành kính.

“Ta đã mất kiếm.”

Đỗ Phi Phi nhớ tới sự keo kiệt của hắn, cả gan đoán: “Chẳng lẽ do cuộc sống quá túng quẫn, cho nên bán mất rồi?”

“Là chôn.” Giọng nói của hắn dường như càng ngày càng cứng ngắt.

A? Chôn kiếm! Đỗ Phi Phi theo thói quen vuốt ve Miên Vũ đao đặt ở bên cạnh. Chôn người là vì người chết, chôn kiếm chẳng lẽ là.....“Bởi vì kiếm rỉ sét rồi sao?”

“..... Không phải.”

Vô Tẫn kiếm – đệ nhất binh khí trong giang hồ mà Kiếm Thần đại nhân sử dụng. Không phải thanh kiếm thuận tiện mua ở quán ven đường chắc chắn không thể rỉ sét. Phi Phi âm thầm hối hận vì đã nói lời.

Dường như nhận ra được cảm xúc của nàng, hắn thản nhiên bổ sung: “Bởi vì trong thiên hạ hiện nay đã không còn người có thể khiến ta xuất kiếm được nữa.”

Khẩu khí thật lớn!

Đỗ Phi Phi líu lười.

Có điều hắn là Kiếm Thần, người đã đả bại thiên hạ đệ nhất cao thủ Thanh Vân thượng nhân, khẩu khí lớn một chút cũng thực hợp lý.

“Vì sao ngài lại thuê ta làm bảo tiêu?” Đây là vấn đề nàng vương mắc nhất. Cứ cho rằng võ công của nàng không tệ, nhưng đối mặt với Kiếm Thần được xưng thiên hạ vô địch, nàng vẫn tự biết lượng sức mình. Nếu ngay cả Kiếm Thần đại nhân cũng cần đến bảo tiêu..... Thì người làm bảo tiêu cho hẳn như nàng có nên thuê một quân đội đến tăng cường cảm giác an toàn hay không?

“Bởi vì kiếm của ta chôn rồi.” Đáp án thật nhẹ nhàng.

.....

Bên ngoài lá cây xào xạc rung động, trong phòng lại oi bức.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Đỗ Phi Phi chậm rãi nói: “Nói thật, người là giả đúng không?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thần Tượng Hay Kẻ Mạo Danh?

Hắn đến tột cùng là Kiếm Thần thật hay là Kiếm Thàngiả?

Đỗ Phi Phi rối rắm cả đêm, cho nên ngày tiếp theo rời giường, hốc mắt thâm đen, hai tròng mắt vô hồn, tinh thần uể oải.

Khi ra khỏi cửa, Diệp Thần nhìn nàng, lời nói thâm thía: “Thường xuyên có mộng xuân đối với thân thể không tốt đâu.”

Đỗ Phi Phi đập đầu vào khung cửa.

Vôi quét trên tường rơi xuống như bụi phấn.

Bóng người Diệp Thần đã đi ra ngoài lại lui trở về, hỏi: “Nhũn chân rồi sao?”

Đỗ Phi Phi ôm khung cửa lườm hắn một cái!

— Kiếm Thần trong truyền thuyết khí chất cao nhã, nhân phẩm tuấn tú, tuyệt đối không thể là người như vậy! Ừ, hẳn nhất định là giả!

Nếu không..... nàng cùng họ với hắn!

Rời khỏi quán trọ, bọn họ bắt một cái xe ngựa đi về phía Tây.

Tuy rằng lúc trước Đỗ Phi Phi đã hạ quyết tâm, trong ba tháng này phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không cần thiết quyết không nhiều

lời với hã, nhưng lúc này lại nhin không được hỏi: “Chúng ta đi nơi nào?”

“Thục Trung.”

“Đến Đường Môn sao?” Tinh thần Đỗ Phi Phi rung lên.

Nội chiến lúc trước ở Đường Môn đã hại chết hai người, một trong số đó là muội phu của Đường đại chưởng môn. Tin tức truyền về Trung Nguyên, chấn động một thời.

Phần lớn đều là sung sướng khi người khác gặp họa. Bởi vì Đường Môn có tiếng là bao che khuyết điểm, lại am hiểu dụng độc, cho dù người có võ công cao cường, gặp bọn họ cũng phải kiêng kị ba phần, khiến rất nhiều cao thủ vô cùng khó chịu.

Diệp Thần lười biếng tựa vào vai một hán tử ở gần đó, ngáp một cái nói: “Người và bọn họ rất quen thuộc sao?”

“Không, chỉ là nghe nói qua.” Đỗ Phi Phi tỏ vẻ không can hệ.

Diệp Thần thất vọng thở dài nói: “Vậy không thể bao ăn bao ở rồi.”

“Bao ăn bao ở?”

“Nghe nói thức ăn ở Đường Môn cũng không tệ lắm.”

..... Hã không phải Kiếm Thần, tuyệt đối không có khả năng là Kiếm Thần!

‘Bạch y đạm tảo Nga Mi tuyết, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh’ nhân vật chính chắc chắn phải mang phong thái tuấn tú của tuyệt đại hiệp khách, không thuộc về khói lửa nhân gian. Mỗi ngày cô tuyết trên đỉnh núi cùng cánh chim mây trời, vung kiếm tự thưởng, khổ tư như thế mà đột phá ra tầng cao nhất của võ học. Tuyệt đối không có khả năng chỉ nghĩ đến chuyện vui chơi giải trí thế nào cho thoải mái!

Đỗ Phi Phi lại lần nữa tăng mạnh niềm tin hẳn là giả mạo: “Người đi Thục Trung làm cái gì?”

“Mua vải.”

..... Kiếm Thần muốn mua cũng là mua bí tịch, mua kiếm, mua đầu người. Quyết không có khả năng rảnh rỗi chạy đi mua vải.

Nàng lấy lại bình tĩnh, “Thứ này ở thành Dương Châu cũng có phải không?” Hơn nữa so với việc đích thân đi đến Thục Trung thuận lợi hơn rất nhiều.

“Đặc sản nhất định phải mua ở bản địa mới là hàng thật giá thật.”

Đỗ Phi Phi ghen lời. Chẳng biết tại sao, người với người liên hệ lại khó khăn như vậy?

Hán tử ngồi cạnh hẳn đột nhiên nói: “Huynh đệ, bả vai của ta hơi mỏi.”

Diệp Thần liếc mắt nhìn lại, “Cho nên?”

Trong con người đen trắng rõ ràng mang vẻ cười như không cười.

Hán tử nhìn hẳn, tim như bị co rút. Sau một lúc lâu, hẳn nâng tay xoa xoa cái trán đã toát ra vài giọt mồ hôi lạnh: “..... Người tiếp tục dựa vào đi.”

Giữa trưa. Xe ngựa dừng ở ven đường để nghỉ tạm.

Hành khách trên xe đều xuống dưới hoạt động gân cốt.

Vừa xuống xe, Đỗ Phi Phi đã chạy ngay về phía sau sườn núi giải quyết chuyện gấp. Khi trở về, Diệp Thần đang cầm màn thầu đứng ở dưới tàng cây đợi nàng.

Cây xanh, áo trắng, tóc đen.

Nàng không thể không thừa nhận, tuy rằng hãn không phải mỹ nam tử đẹp nhất nàng từng gặp, nhưng bộ dạng ấy cũng rất tuấn mỹ rồi. Ít nhất khi hãn chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng như lúc này, tim của nàng lại bắt đầu đập loạn.

“Ăn đi.” Hãn giơ ra cái màn thầu, cười đến ngọt ngào.

Đỗ Phi Phi thụ sủng nhược kinh tiếp nhận màn thầu.

..... Tuy rằng hãn giả mạo Kiếm Thần, nhưng ít ra trong thời điểm khi nàng có nguy cơ rơi vào tay của Vinh thị lợn hãn lại vươn tay ra giúp đỡ. Nàng không nên dùng ánh mắt khiển trách khinh thường để đối đãi hãn.

Nghĩ đến đây, Phi Phi hơi tự trách.

Hãn nhìn nàng áy náy cầm lấy màn thầu xoay đi xoay lại, vừa lòng gật đầu, “Quả nhiên sau khi đi vệ sinh người không rửa tay.”

“.....” Vừa rồi nhất định là bị ma quỷ ám ảnh, mới cảm thấy hãn dễ nhìn lại tốt bụng!

Cầm giận cầm lấy màn thầu, nàng cắn một miếng, “Ai nha!..... Bánh màn thầu này sao lại cứng như vậy?” Nàng dùng đầu ngón tay gõ gõ, cứ nhiên lại có tiếng lốc cốc vang lên.

“Bởi vì bánh này mua từ nửa tháng trước.” Hãn cười tủm tỉm giải thích.

“.....Buổi sáng không phải người đã mua một túi màn thầu ở khách sạn sao?”

“Đúng vậy.” Hãn từ trong bao quần áo lấy ra một cái bánh màn thầu trắng mềm hámiệng cắn xuống.

Bụp!

Bánh màn thầu cứng như đá ở trong tay nàng hóa thành bột mì, bay bay theo gió tìm nơi nào đó để được nấu lại thành màn thầu mới.

Đến lúc này, Diệp Thần trước mắt và Kiếm Thần trong truyền thuyết đã bị nàng chắc chắn chia làm hai người.

— Thần tượng và kẻ giả mạo.

Nhưng màn thầu chỉ là sự khởi đầu.

Những ngày kế tiếp đã giúp Đỗ Phi Phi lĩnh ngộ đầy đủ được việc bỏ Vinh thịt lợn mà đi theo Kiếm Thần giả mạo này thật sự là sai lầm lớn nhất kiếp này của nàng. Sớm biết như thế, đừng nói một trăm lượng, cho dù một trăm vạn lượng, nàng cũng coi như mây bay, ngựa đầu nhìn nó trôi xa.

“Phi Phi.”

Giọng nói ác mộng lại vang lên.

Không nghe thấy, không nghe thấy..... Nàng cau mày đi về bên kia.

“Hôm nay mười sáu, ban đêm chúng ta đi ngắm trăng đi?” Hắc nhắm mắt theo sau Phi Phi.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây đen đầy trời, không nói gì.

Diệp Thần lấy ra một bầu rượu khê đựng đưa, “Dưới trăng ôm bầu rượu, chỉ thiếu người tri âm. Hai người cùng uống mới thú vị.”

“Người có thể nâng chén cùng trăng sáng mà.”

“..... Nó không cầm một trăm lượng của ta.”

Đều domột trăm lượng gây họa! Đổ Phi Phi cảm giận đạp chân tường,
“Không thích, ta muốn ngủ!”

Diệp Thần nháy mắt mấy cái, “Vậy được rồi.”

.....

Dễ nói chuyện như vậy sao?

Đổ Phi Phi nhìn bóng dáng thản nhiên rời đi của hắn, trong lòng tự hỏi: Tại sao ta lại cảm thấy bất an như vậy?

Thức ăn buổi tối được cải thiện vượt bậc, rốt cục không còn nghìn bài một điệu màn thầu và nước tương nữa.

Đổ Phi Phi ngoài ý muốn nhìn bốn bát lớn ở trên bàn, nín thở chờ hắn chậm rãi mở nắp ra.

Bát thứ nhất, canh đậu xanh —

Bát canh lớn có hai hạt đậu xanh.

Bát thứ hai, mỳ dương xuân —

Một sợi mỳ dài chìm nổi trong mênh mông nước.

Bát thứ ba, cháo hành —

Không có cháo cũng chẳng có hành.

Cuối cùng —

Một con gà mái già ngâm giữa bát nước lớn.

“.....” Đổ Phi Phi trấn định bụng chiếc đũa, “Cho ta một cái thìa là được rồi.”

Ban đêm, Phi Phi đột nhiên đau bụng đi tìm nhà xí.

Nàng vừa chạy vừa nghe thấy bốn bát nước canh ở trong bụng lắc qua lắc lại.

Cửa nhà vệ sinh, Diệp Thần đang cười tủm tỉm che kín cánh cửa: “Phi Phi, ta biết buổi tối người không ngủ được mà.”

“Không phải, ta chỉ đau bụng đi ngoài một chút thôi.”

“Ta chờ người. Sau đó chúng ta cùng đi ngắm trăng.”

“Không cần, ta muốn trở về ngủ.”

Diệp Thần hòa ái cười nói: “Hay là người muốn chúng ta đi luôn bây giờ?”

.....

Rất nhiều năm sau, một ngày nào đó Diệp Thần đột nhiên nhớ tới chuyện ngắm trăng đêm đó, hiếu kỳ nói: “Phi Phi, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên ngắm trăng của chúng ta không?”

Đỗ Phi Phi ngửa đầu, mờ mịt nhìn hần.

“Không nhớ rõ sao?” Nụ cười của Diệp Thần bắt đầu trở nên ngọt.

“Nhớ, sao có thể không nhớ chứ.” Đỗ Phi Phi buồn bã mở miệng, “Đó là một đêm lạnh khắc cốt ghi tâm, ta ngồi ở trên nóc nhà hứng một đêm gió lạnh không bao giờ quên, cuối cùng bị đau bụng đi ngoài ba ngày khiến ta cả đời nhớ mãi.”

Diệp Thần cảm khái: “Thật sự là kí ức đẹp.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cái Yếm Của Đường Lão Thái Thái

Trải qua một tháng ở chung, Đỗ Phi Phi rốt cục từ vô số kinh nghiệm đau thương tổng kết ra một đạo lý sinh tồn.

Đó chính là, không cần xem hai người là đồng loại.

Hoặc không coi mình là người, hoặc không coi hăn là người. Cứ như vậy, mà chịu đựng đi đến Trung Thục.

Vừa vào đến đất Thục, mọi người trên xe ngựa đều có dự định riêng, vội vàng rời đi, tốc độ nhanh chóng, tâm tình cũng cấp bách, gần như có thể dùng từ “tai vạ đến nơi” để hình dung.

Đỗ Phi Phi lại cô độc, bên cạnh chỉ còn một người đang cười vô cùng vui vẻ – ngụy Kiếm Thần.

Có điều nàng rất nhanh phần chấn tinh thần trở lại, nhiệt tình hỏi thăm chung quanh xem nơi nào bán vải thô.

Diệp Thần thản nhiên theo phía sau mông nàng, thấy nàng chạy đến cửa hàng vải, hiếu kỳ nói: “Người muốn mua quần áo sao?”

“Không phải người muốn mua vải sao?” Mua xong vải, sau này mỗi người đi một ngã, cuộc sống một lần nữa trở nên tốt đẹp. Đỗ Phi Phi không nhận được mà bắt đầu khao khát tháng ngày tự do.

“À.” Hãn chậm rãi lên tiếng, biểu tình có chút sâu xa khó hiểu, “Người rất hy vọng ta sớm mua được vải hay sao?”

“Mong muốn của cố chủ, chính là nguyện vọng của ta. Yêu cầu của cố chủ, chính là theo đuổi của ta.” Chỉ cần có thể sớm rời đi một chút, nàng không ngại nói những lời hùng hồn như thế.

Hai con người của Diệp Thần ánh lên màu thâm sâu, “Mong muốn và yêu cầu của ta ư? Bất kể cái gì cũng được?”

“À, cũng không hãn thế. Làm người vẫn phải có những chuẩn mực cơ bản, ví dụ như những chuyện thương thiên hại lý, bội bạc, trộm cắp, giết người cướp của, đánh chết ta cũng không làm.”

Khóe môi hãn khẽ cong lên, “Nhớ kỹ lời nói hôm nay của người.”

Đỗ Phi Phi *.Hôm nay nàng nói nhiều như vậy, hãn muốn ám chỉ câu nào đây? Có thể nói rõ một chút hay không?

* : một icon được sử dụng rất phổ biến bên Trung Quốc, chỉ trạng thái đờ, sốc...

Diệp Thần khoanh tay đi về phía bên kia.

“Người đi đâu đấy?” Đỗ Phi Phi vội vàng đuổi theo.

“Mua vải.”

“Ồ? Tại sao không mua ở nơi này?”

“Bởi vì vải mà ta muốn, chỉ một nơi có.”

Thật là kén chọn: “Nơi nào?”

*

Đường Môn.

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn hai chữ lớn được làm bằng bạc trên tấm biển, trong lòng có cảm giác như ăn năm cân cơm thiêu.

“..... Không phải người nói muốn mua vải sao?” Nơi này hình như nổi danh về độc đi?

“Đúng vậy.” Diệp Thần đáp vô cùng thản nhiên.

Đường Môn bán vải thêu sao?

Suy nghĩ của Đỗ Phi Phi bỗng nhiên hỗn độn.

Nhắc tới Đường Môn, giang hồ đồn thổi rất nhiều. Mà trong đó chuyện khiến người nghe kinh sợ nhất chính là —

“Đường lão thái thái, thật sự nuôi quỷ giết người sao?” Nàng thì thào hỏi.

Diệp Thần nhíu mày nhìn nàng, “Làm sao người biết?”

Đỗ Phi Phi sợ tới mức ngây người, thất thanh nói: “Chẳng lẽ là sự thật?”

Sắc mặt hần chột trở nên âm trầm, cả người nổi lên sát khí, “Người biết quá nhiều, xem ra không giữ người lại được.”

Miên Vũ đao trong tay run rẩy.

Nàng muốn nâng tay rút đao, nhưng cả người giống như bị chế ngự, nửa bước cũng không thể động đậy.

Nơi đẹp nhất trên khuôn mặt của Diệp Thần chính là lông mi và đôi mắt.

Lông mi cong dài tuyệt đẹp.

Đôi mắt sáng ngời có thần.

Hợp lại một chỗ, tạo nên vẻ tuấn tú thanh nhã khó nói nên lời.

Nhưng giờ phút này Đỗ Phi Phi lại chỉ nhìn thấy hai thứ cùng một màu đen này tràn ngập sát khí lạnh lẽo. Sát khí so với tất cả những đối thủ nàng từng gặp lúc trước đều mạnh hơn..... Chẳng lẽ, hẳn thật sự là Kiếm Thần?

Trong lòng Đỗ Phi Phi run lên nhè nhẹ. Trên giang hồ không có truyền thuyết người nào đócó thể chặn được một kiếm của Kiếm Thần. Nàng không nghĩ mình có thể là người đầu tiên tạo nên truyền thuyết này.

Nhưng trong khi Đỗ Phi Phinghĩ mình sẽ phải chết là điều không thể nghi ngờ, thì hẳn đột nhiên mở miệng, giọng nói mờ ám mà trầm thấp, “Thật ra..... ta chính là một trong năm tiểu quý mà Đường lão thái thái nuôi, tên thật của ta là..... Quái Thần.”

..... Đỗ Phi Phi không nói tiếng nào quay đầu đi vào bên trong.

Nhất định vừa rồi do quá mệt mỏi cho nên tứ chi mới vô lực và choáng váng. Người như thế mà là Kiếm Thần thì nàng chính là Dao Bá*!

*Dao bá: bá chủ về đao, ý đặt song song với từ kiếm thần – thần về kiếm.

Chưa tới Đường Môn đã biết Đường Môn lớn, nhưng sau khi đến được Đường Môn mới biết một chữ “lớn” hoàn toàn không thể dùng để hình dung về nơi này.

Ngoại thành. Nội thành. Trung Tâm thành.

Đường Môn tổng cộng phân làm ba thành.

Ngoại thành là nơi những dân chúng thông thường phụ thuộc vào Đường Môn an cư lạc nghiệp.

Nội thành là nơi ở của các đệ tử khác họ của Đường Môn cùng một bộ phận đệ tử họ Đường nhưng chưa đủ tư cách để vào Trung Tâm thành.

Trung Tâm thành tên như ý nghĩa, chính là nơi trọng yếu nhất của Đường Môn, nơi dừng chân của những nhân tài kiệt xuất Đường Môn. Đổ Phi Phi hiện tại đang đi dạo ở Ngoại thành.

Trên gã tư đường người đến kẻ đi náo nhiệt, không khác biệt lắm so với những thành trấn bình thường.

Bỗng, mắt nàng sáng lên, “A, nơi này quả nhiên có vải thêu.”

Diệp Thần đề lại bả vai của nàng, “Không phải loại ta muốn.”

“Đến tột cùng là người muốn loại nào? Chẳng lẽ muốn loại vải mà Đường lão thái thái tự tay dệt cho người?”

“Không sai, ta đúng là muốn Đường lão thái thái tự mình dệt cho ta.....” Hãn ngả ngón nhưn mày, “Một cái yếm.”

Đổ Phi Phi chần động đến mức không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, mới yên lặng thay mình gạt một giọt nước mắt đau khổ, “Ta rốt cục cũng biết tại sao người muốn thuê ta làm bảo tiêu.”

“Ồ?”

“Nhưng thời điểm người lựa chọn ta không cảm thấy rất có lỗi với ta sao?”

..... Muốn mua cái yếm của Đường lão thái thái? Chỉ tưởng tượng thôi, nàng đã cảm thấy hai mắt mình biến thành màu đen, tiền đồ u ám.

“Có sao? Lúc ấy ta còn cảm thấy người rất vui vẻ.”

“Có lẽ, đó chính là lần vui vẻ cuối cùng của ta trong kiếp này.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn ánh chiều tà phía trước.

Tà dương như máu. Đường Môn phảng phất đắm chìm bên trong huyết quang.

“Người suy nghĩ cái gì đó?” Diệp Thần ở phía sau nàng hiểu kỳ hỏi.

“Vinh thị lợn.” Nàng theo bản năng trả lời. Ngẫm lại nếu lúc trước hẳn không xuất hiện, có lẽ cùng lắm thì nàng cũng chỉ phải ở nhà Vinh thị lợn vừa làm việc thuê vừa chờ Tiên Tiên tới cửa giải cứu mà thôi.

Đường cong trên khóe miệng Diệp Thần chậm rãi cứng ngắc, “Hắn có điểm gì đáng để người nhớ?”

“..... Ít nhất hẳn không có ý nghĩ không an phận với Đường lão thái thái.”

Đi đến tận cửa Nội thành, Diệp Thần vẫn im lặng mặt không đổi sắc.

Trong lòng Đỗ Phi Phi hơi bối ngỡ, cố ý đi chậm, tụt lại hai ba thước so với hẳn.

Canh giữ ở cửa thành là hai đệ tử khác họ, trên lưng là thẻ bài đồng dạng. “Xin hỏi người tới là ai?” Đệ tử Đường Môn hiếm khi thấy người lạ vào cửa, bởi vậy vẻ mặt pha chút hiếu kỳ.

“Diệp Thần. Diệp trong Diệp Thần, Thần trong Diệp Thần.”

Đỗ Phi Phi bỗng nhiên hiểu ra. Thì ra đoạn tự giới thiệu này đã được hẳn luyện tập rất nhiều lần.

Đệ tử Đường Môn tỏ vẻ sợ hãi động dung, “Chính là ‘Bạch y đạm tảo Nga Mi tuyết, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh’ Kiếm Thần Diệp Thần Diệp đại hiệp sao?”

Diệp Thần lại cười nói: “Chẳng lẽ trên giang hồ còn có Diệp Thần thứ hai?”

Đỗ Phi Phi đột nhiên có chút ít tôn trọng với kỹ xảo ngôn ngữ cao thâm của hắn. Những lời này là đúng là ý vị thâm sâu. Vừa là hỏi vặn lại, vừa có thể lý giải nghi vấn.

Đệ tử Đường Môn hiển nhiên không có lý giải sâu xa như Đỗ Phi Phi, bọn họ thực tự nhiên mà chỉ hiểu theo tầng nghĩa thứ nhất. “Diệp đại hiệp chờ chút, ta lập tức đến Trung Tâm thành báo với chương môn.”

Một đệ tử Đường Môn vội vã chạy đi, để lại một người khác thái độ vô cùng kính sợ, cẩn thận.

Đỗ Phi Phi kéo tay áo hắn, kéo ra bên ngoài vài bước, mới nhỏ giọng nhắc nhở: “Hiện tại chạy còn kịp.”

“Vì sao phải chạy?” Hắn vô tội nháy mắt. “.....”

Đỗ Phi Phi tuyệt vọng nhìn hắn.

Đứa nhỏ này hóa ra bị..... ngốc.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Độc Đường Môn Là Lợi Hại Nhất

Đường Khôi Hoảng – Đường chưởng môn rất nhanh dẫn theo một đệ tử chạy tới đây. Hãn bảo dưỡng rất khá, nhìn qua chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi. Làn da trắng hồng, hai mắt thâm thúy, nếp nhăn nơi khóe mắt rất mỏng. Bộ pháp đi đường của hãn rất ổn định vững chắc, tuy xa mà gần, khí thế mườì phần, không giống như chưởng môn Đường Môn nổi tiếng dụng độc, mà giống một cao thủ thiên về quyền cước và công phu hơn.

Khi ánh mắt của hãn và Diệp Thần đối nhau, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười chân thành, giống như bằng hữu thất lạc nhiều năm.

“Nói vậy vị này chính là Diệp đại hiệp. Không ngờ Đường Môn ở Thục Trung, lại có thể nghênh đón Diệp đại hiệp đại giá quang lâm.”

Hãn nói xong câu này, Đỗ Phi Phi chột tỉnh ngộ.

Chẳng lẽ Diệp Thần lựa chọn Đường Môn, chính là vì nó cách võ lâm Trung Nguyên khá xa, tin tức không thông thuận, càng dễ dàng mạo danh thế thân để có thể tự do ăn uống?

Chỉ là, nếu có sự lựa chọn, thà rằng nàng bị một đám cao thủ võ lâm vạch trần, sau đó đánh cho xuất huyết bên trong, cũng không muốn bị một đám cao thủ dụng độc chiêu đãi, mỗi ngày sợ đến hồng não mất.

Ngược lại, Diệp Thần vẫn rất trấn định, mỉm cười, giống như gió xuân thổi qua mặt hồ, “Là ta đặc biệt tìm đến.”

Đường Khôi Hoảng hơi kinh ngạc, “Không biết Diệp đại hiệp có chuyện gì?”

“Ta đến.....” Phút chốc hăn mở rộng nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Tìm Đường lão thái thái kiếm cơm ăn.”

.....

Đỗ Phi Phi thật muốn treo một cái biển trước ngực – ta chỉ trùng hợp đi ngang qua, không quen biết hăn.

Có điều trước khi nàng hành động, Diệp Thần đã kéo nàng đến bên người, dùng cánh tay chặt chẽ công khai biểu thị quan hệ của bọn họ: “Hai miệng ăn, chắc không nhiều lắm đi?”

Đỗ Phi Phi cúi đầu. Mũi chân ra sức đào đất, thật muốn đào ra một cái hố cho mình chui vào.

Nếu hăn thật sự là Kiếm Thần như hăn nói, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được tâm tình khi xuống mồ.

— gặp được cố chủ như vậy, không bằng nhắm mắt làm ngơ, yên ngủ thái bình.

Đường Khôi Hoảng không hổ là môn chủ trăm dặm mới tìm được của Đường Môn, tuy rằng lần đầu gặp người tới cửa gạ cơm ăn, lại còn là Kiếm Thần, nhưng vẫn bình thản ung dung cười nói: “Tất nhiên là vô cùng hoan nghênh.”

“Tất nhiên không ai hoan nghênh* sao?” Đỗ Phi Phi lập tức có cảm giác như chết mà được sống lại, ánh mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh, “Chúng ta vẫn nên đi thôi.”

*Từ “vô cùng” và từ “không ai” có phiên âm là “wúrèn” và “wúrén” khi đọc “không ai” thì từ “wúrén” bị biến âm thành “wúrèn” nên Phi Phi hiểu nhầm.

May mắn là bị cự tuyệt.

Xem ra Đường Môn cũng không phải không có đầu óc. Làm sao có chuyện Kiếm Thần lại chạy tới cạ cơm ăn, vừa nhìn đã biết là giả!

Nàng chậm rãi thở ra một hơi.

Đường Khôi Hoảng dở khóc dở cười, “Diệp đại hiệp muốn tới, Đường mỗ chỉ ngại phòng ốc sơ sài chậm trễ, sao có thể không chào đón? Là vô cùng hoan nghênh.”

Diệp Thần kéo tay nàng, gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, huống chi ta còn có thứ muốn mượn Đường lão thái thái.”

..... Hắn thật sự nói ra chuyện đó.

Đỗ Phi Phi hoàn toàn tuyệt vọng.

Không ngờ nàng lang bạt giang hồ nhiều năm như vậy, cứ nhiên lại bị độc chết.

Hơn nữa là tự mình đến cửa để Đường Môn giam lại hạ độc.

— thật sự là vô cùng thâm hiểm!

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng khẽ biến, “Gia mẫu đang bế quan. Diệp đại hiệp nếu muốn mượn thứ gì, không ngại có thể hỏi ta cũng được.”

“Không được, vật ấy chỉ có thể mượn từ chỗ của Đường lão thái thái.”

“Ồ? Không biết đến tột cùng là vật gì?” Đường Khôi Hoảng vô cùng hiếu kỳ.

Diệp Thần mỉm cười, “Cũng không phải cái gì to tát, chỉ là.....”

“Chính là ngày sinh tháng đẻ của Đỗ Phi Phi ta.” Đỗ Phi Phi lớn tiếng nói như đinh đóng cột.

Dư âm quanh quẩn bốn phía.

Diệp Thần quay đầu tùm tùm cười nhìn nàng.

Nàng ngửa đầu nhìn bầu trời.

Đường Khôi Hoảng từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, “Thì ra vị này chính là Miên Vũ đao Đỗ cô nương gần đây đang nổi danh trên giang hồ. Chỉ là không biết, vì sao ngày sinh tháng đẻ của cô nương lại ở trong tay gia mẫu?”

Đỗ Phi Phi cúi đầu, lắp bắp nói: “Đây là bởi vì..... bởi vì.....” Mau nghĩ đi, liệt tổ liệt tông của Đỗ gia có ai họ Đường không, có thể tìm đến một chút quan hệ. Không có họ Đường, thì họ Nghiêm họ Vuơ cũng được.

“Nguyên nhân cụ thể khi gặp được Đường lão thái thái tự nhiên sẽ sáng tỏ.” Diệp Thần vẫn thản nhiên ung dung.

Đỗ Phi Phi như trút được gánh nặng.

“Một khi đã như vậy, mời hai vị chịu thiệt một chút ở tại Ngoại thành.” Đường Khôi Hoảng không nắm được ý đồ đến của hai người, đành phải an bài trước như thế.

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, thản nhiên nói: “Người cũng biết là chịu thiệt sao?”

Đỗ Phi Phi rất tự giác đem gánh nặng vừa rồi vứt trên mặt đất một lần nữa nhặt lên đặt trên lưng. Nên sớm biết, miệng của hã là kiếm hai lưỡi, vừa mở miệng là hai bại ba thương.

— mà nàng, chính là vật hi sinh vô tội của ba thương kia.

Thái độ của Đường Khôi Hoảng mặc dù tốt, lúc này cũng không khỏi có chút khó chịu.

Đệ tử đứng phía sau Đường Khôi Hoảng đột nhiên tiến về phía trước một bước, lạnh lùng nói: “Người dựa vào cái gì chứng minh người là Kiếm Thần? Vô Tận kiếm của người đâu?”

Gió lửa chưa cháy lan đến đồng cỏ, một tầng sương dày đã ùn ùn kéo đến đè ép xuống, khiến không khí trở nên băng lạnh tới cực điểm.

Tâm tình vốn quay cuồng của Đỗ Phi Phi bỗng nhiên trở nên bình tĩnh.

Đao còn đang trong tay.

Nàng sẽ không để người khác có thể đàn áp được.

Diệp Thần chậm rãi nghiêng đầu, tuấn mi lãng mục phảng phất như đang trong sương mù, sâu không lường được: “Chôn.”

Tâm tình lo lắng của đệ tử kia bỗng nhiên biến mất, khóe miệng khinh thường cong lên, “Từ trước đến giờ ta chưa từng nghe qua chuyện kiếm khách lại chôn kiếm của mình.”

Diệp Thần nhướnmi nói: “Cho nên hiện tại ta nói cho người nghe.”

Nếu không phải đang chuẩn bị tư thế có thể rút đao bất cứ lúc nào, Đỗ Phi Phi thật muốn vỗ tay, vì hành động và dũng khí của hã.

Kẻ này là không biết hay giả vờ không sợ?

“Người.....” Khí thế chất vấn uy hiếp của tên đệ tử kia đột nhiên bị nghẹn trong cổ họng.

Bởi vì ánh mắt Diệp Thần vừa lúc quét đến trên mặt hắn. Giống như vô số cây kim cắm ba phần vào da thịt.

Đường Khôi Hoảng rốt cục cũng nhớ đến sự tồn tại của mình, nói chen vào: “Là Đường mỗ đường đột. Lấy thân phận của Diệp đại hiệp tất nhiên phải ở trong Trung Tâm thành.”

Ánh mắt Diệp Thần nhất thời nheo lại thành một đường thẳng, cười nói: “Nếu Đường chưởng môn đã có thịnh tình chân thành như thế, ta đây cũng không tiện cự tuyệt.”

Cái trán Đường Khôi Hoảng thấm đầy mồ hôi lạnh, “Phải phải, các vị không cần cự tuyệt.”

Đỗ Phi Phi   nhìn trái nhìn phải.

Cứ như vậy sao, chiến tranh biến thành tư lự?

..... Đường Môn trong thực tế khác quá nhiều so với truyền thuyết, đường đường là đại chưởng môn của Đường Môn thế nào lại vui vẻ hơn cả chưởng quầy của Duyệt Lai khách điểm?[Duyệt lai có nghĩa là vui vẻ]

*

Cái gọi là Trung Tâm thành, chính là một phủ trạch vô cùng rộng lớn.

Đỗ Phi Phi và Diệp Thần được an bài trong cùng một viện.

Viện rất lớn, phòng rất sáng, cây cối rất xanh, điều duy nhất khiến nàng không được tự nhiên chính là tên của viện này.

Nàng cảm thấy có đôi khi làm người không thể quá thẳng thắn, cứ coi như là muốn hạ độc thủ, cũng không cần trực tiếp đưa bọn họ vào Độc Thủ cư chứ?

Ý đồ rõ ràng như vậy, khiến nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà không cho bọn họ cơ hội.

Đường Khôi Hoảng nói: “Hai vị cần gì cứ nói đừng ngại.”

Đỗ Phi Phi nói: “Có thể đưa giải dược tới không?”

“..... Đỗ cô nương trúng độc?” Đường Khôi Hoảng khẽ giật mình.

Diệp Thần cười nói: “Nàng muốn đề phòng tai họa xảy ra.”

Đường Khôi Hoảng cười gượng, “Đỗ cô nương lo xa rồi.”

Diệp Thần gật gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy. Thật ra độc của Đường Môn là lợi hại nhất.”

Trong lòng Đường Khôi Hoảng và Đỗ Phi Phi đồng thời xẹt qua một dự cảm chẳng lành.

Diệp Thần vẫn tiếp tục nói: “Buổi tối nhiều muỗi, có thể dùng để đuổi đi.”

.....

Đỗ Phi Phi cẩn thận nhìn về phía Đường Khôi Hoảng, phát hiện ra hắn đang ngửa đầu, nhìn trời xanh.

Xem ra ở chung với Diệp Thần, cổ của mọi người đều thật mỏi.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tầm Quan Trọng Của Thịt Nướng

Ngoại trừ cái tên Độc Thủ cư khiến Đỗ Phi Phi cảm thấy , cách chiêu đãi khách của Đường Môn vẫn tương đối có tiêu chuẩn.

Bữa tối là hai mặn hai chay, ba món chính một món canh.

Đũa bạc đã chuẩn bị sẵn, đó là phương tiện thử độc của Phi Phi.

Hai tay Đỗ Phi Phi đặt ở trên đầu gối, đoạn chính ngồi, đôi mắt yên lặng chú ý đến nhất cử nhất động của người đối diện.

Diệp Thần dùng chiếc đũa chọc chọc miếng thịt nướng, “Thức ăn của Đường Môn cũng không tệ lắm nha.”

“Ừ.” Đỗ Phi Phi mỉm cười gật đầu, chỉ thiếu gắn lên móng một cái đuôi lông để lắc qua lắc lại.

Diệp Thần đem thịt nướng bỏ vào trong miệng, nhắm nuốt mấy miếng, lắc đầu, “Chỉ là không được khéo tay lắm.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi trong chốc lát phát sáng lên rực rỡ, giống như muốn nói, để cho ta đi, để hết lại cho ta đi.

“Có điều vẫn chấp nhận được.” Hắn thở dài, một đũa lại một đũa gắp lên.

..... Toàn bộ mù quáng của đời người chính là sinh ra từ chữ “chấp nhận” nha! Làm người phải có thứ để theo đuổi, sao có thể tùy tiện chấp nhận được? Đỡ Phi Phi nhìn thịt nướng trên đĩa càng ngày càng thừa thớt, bi phần nuốt nước miếng.

Ăn xong thịt nướng, chiếc đĩa của Diệp Thần lại rơi xuống đĩa cá hấp, nhẹ nhàng gắp một miếng đến bên miệng, “Quá nhiều gừng, thịt cá hơi cứng, không được.”

Thân thể Đỡ Phi Phi lại nghiêng về phía trước, ánh sáng trong đôi mắt càng không ngừng tràn ra thông điệp ‘để ta đi, để ta đi’.

Vẻ mặt của hắn thực không hài lòng. Nhưng một đĩa cá hấp này dưới thái độ không hài lòng của hắn rất nhanh trở thành một đĩa xương cá khô.

Sau món ăn mặn là thức ăn chay.

Người không phải bùng nổ trong im lặng, thì chính là tự sát trong im lặng.

Rốt cục Đỡ Phi Phi cảm thấy mình vẫn nên làm cái gì đó: “Diệp đại hiệp.....”

“Ừ?” Diệp Thần gắp lên một đĩa rau xanh. Mỡ theo lá rau xanh biếc từ từ trượt, rơi xuống một bát canh măng, ngưng tụ thành một chút điểm màu vàng.

Đỡ Phi Phi vỗ mạnh bàn, xúc động nói: “Cho miếng cơm ăn đi!”

Có lẽ là biểu tình của nàng quá chân thành tha thiết, hoặc có lẽ là lòng Diệp Thần mềm yếu, tóm lại một khắc kia hắn động dung, hơn nữa vô cùng tích cực đem cơm tẻ một miếng cũng chưa động ở trong bát mình trút toàn bộ vào bát nàng, hào sảng nói: “Được, thưởng cho người.”

Nhìn đĩa rau xanh mượt, cà chua đỏ tươi, canh măng vàng óng, lại nhìn cơm trắng chất cao như núi trong bát mình, Phi Phi do dự có nên được một tắc lại tiến thêm một thước hay không.

Có điều thứ dưng khí này, giống như tiếng trống đầu tiên thì thật hăng hái, nhưng sau đó càng ngày càng suy yếu.

Nàng yên lặng ăn cơm, nhưng ánh mắt vẫn cố gắng phóng ra tia sáng u oán về phía hẳn. Tuy rằng từ màn thầu cứng ngắc đến cơm tẻ nóng đã là một loại đột phá, nhưng dục vọng của con người là vô tận. Hơn nữa đãi ngộ khác biệt như thế thật rõ ràng.

Cho đến tận khi cả bàn trống trơn, Đổ Phi Phi mới hạ mi mắt, một mực đem mặt chôn chặt ở trong bát cơm.

Đột nhiên, một sợi rau xanh biếc sáng bóng thả vào bát cơm của nàng.

Nàng kinh hỉ ngẩng đầu, trước mặt là Diệp Thần đang cười như gió xuân phơi phới: “Ăn đi.”

..... Ô, vì sao nàng lại có loại xúc động rưng rưng với hẳn?

Thành kính nhét rau xanh vào trong miệng, nàng thật thỏa mãn. Hương vị này chính là vị mặn của muối mà nàng suýt quên!

Nàng không nên mang tâm tiểu nhân, càng không nên ở trong lòng vụng trộm mắng hẳn vô tình, vô nghĩa, không biết xấu hổ, hành vi đạo đức suy đồi. Đổ Phi Phi ôm tâm tình sám hối, nhỏ giọng nói: “Ta còn tưởng người đã ăn hết rồi.”

“Đúng vậy, rau đó là vừa rồi ta gảy ra từ trong hàm răng.” Diệp Thần thản nhiên nói.

.....

“Oe!” Đỗ Phi Phi gập thắt lưng, ngón trỏ liều mạng chọc vào cổ họng.

“Thật ra người làm như vậy cũng tốt, có thể nôn ra cả cơm.”

Nàng không muốn nôn cơm, chỉ muốn nôn ra cọng rau xanh kia mà thôi. Trong cố gắng Đỗ Phi Phi vẫn không quên ném cho hắn một cái nhìn phẫn nộ.

“Ta nghe nói, Đường Môn bình thường rất thích hạ độc vào cơm.” Diệp Thần chậm rì rì nói, “Bởi vì người bình thường kén ăn đến đâu cũng chỉ bỏ thức ăn, chứ rất ít người bỏ cơm.”

“Nhưng ta đã dùng đũa bạc.....” Nàng không thể tin tưởng mắt nhìn hắn.

“Nếu độc của Đường Môn có thể dùng bạc mà nhận ra, bạc của cả nước đã sớm tăng giá vài lần.”

Đỗ Phi Phi nhìn khuôn mặt vân đạm phong khinh của hắn, run giọng hỏi: “Vậy tại sao lúc trước người không nhắc ta?”

“Bởi vì sư phụ ta từng nói, khi một người xin cơm của người, tuyệt đối đừng cự tuyệt họ. Bởi vì dùng kiêu ngạo để đổi lấy thức ăn là nhu cầu cấp thiết đến cỡ nào.” Hắn nói có chút tang thương.

Có điều Đỗ Phi Phi không nghe thấy, bởi vì nàng đang chạy như điên về phía nhà xí.

Ban đêm.

Trong nhà xí tru lên từng đợt âm thanh không dứt.

Như nôn như khóc, lại dường như đủ cả.

Đỗ Phi Phi gắng gượng đến hơn nửa đêm, khiến cả nước chua trong dạ dày cũng phun ra vài lần, mới thoáng an tâm bò trở về phòng. Chỉ là vừa chợp mắt không bao lâu, âm hồn không tán Diệp Thần lại ở ngoài gọi cửa: “Phi Phi, chúng ta đi ngắm cảnh đi?”

Đỗ Phi Phi trực tiếp dùng chăn che đầu.

Một lát sau, giọng nói của hắc vang lên trên đỉnh đầu.

“Phi Phi.”

Đỗ Phi Phi không thể nhịn được nữa xốc chăn, giận dữ hét lên với hắc: “Rốt cuộc là ta đắc tội người ở chỗ nào? Ta sám hối, ta giải thích, ta chịu trách còn không được sao?”

Diệp Thần ngây người, “Người nào có đắc tội với ta.”

“Vậy tại sao người lại tra tấn ta?”

Hắc chân thành nói: “Ta thích người nha.”

..... Đỗ Phi Phi rút Miên Vũ đao đặt ở bên giường ra, quyết tuyệt nói: “Nói đi, người thích ta chỗ nào?”

“Ánh mắt vô tội lại hồn nhiên của người.”

Nàng đặt ngang đao, chuẩn bị chọc mù hai mắt mình.

“Cái miệng nhỏ nhắn thường xuyên cong lên cong xuống của người.”

Đao chậm rãi hạ xuống.

“Nụ cười vô tâm vô phế của người.”

.....

“Ngón tay không dài, nhưng thực cân xứng. À, còn có.....”

“Ta hiểu rồi.” Dao trực tiếp lên trên cổ, “Sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, không bằng kết thúc cho thống khoái!”

Chung quy thì Đỗ Phi Phi không thể kết thúc thống khoái, vẫn phải theo Diệp Thần đi ra ngoài đập thanh ngấm cảnh.

Trung Tâm thành nếu không phải là địa bàn của Đường Môn, thì sẽ trở thành nơi đi dạo lý tưởng của rất nhiều người.

Đình đài lầu các xa hoa lộng lẫy, vườn hoa trúc viên rực rỡ xinh đẹp. Đi vào trong đó, quả thật được mở rộng tầm mắt rất nhiều, còn có thể ngửi thấy hương vị tươi mát, khiến tâm tình vui vẻ thoải mái, ưu sầu cũng bị quăng ra sau đầu. Ngay cả Đỗ Phi Phi cũng quên mất bên người còn có “độc thủ”, mà lâng lâng hưởng thụ.

Phía trước có một cây cầu hình vòm bắc qua sông.

Có người đang đi trên đó.

Diệp Thần đột nhiên lên tiếng nói: “Ngã xuống.”

Người nọ quả nhiên rơi xuống nước.

Đỗ Phi Phi ghen họng trôn trối nhìn hăn, “Tại sao người biết hăn sẽ ngã xuống?”

“Ta không biết, chỉ là ta hy vọng như vậy.” Diệp Thần cười vô cùng thích thú.

Đỗ Phi Phi dụ giọng nói: “..... Mươi lăm ngày trước, khi ta đi qua cầu độc mộc vô ý ngã vào nước, chẳng lẽ cũng là người hy vọng?”

“Không có.” Diệp Thần cười tủm tỉm nói, “Ta chỉ trực tiếp đẩy người xuống thôi.”

“.....”

Đi dạo đến sáng sớm, còn chưa hết một phần năm Trung Tâm thành.

Đỗ Phi Phi ôm lấy thân cây, sống chết cũng không chịu bước tiếp.

Diệp Thần bất đắc dĩ nói: “Thân là bảo tiêu, người sao có thể vô dụng hơn cố chủ được?”

Hai mắt Đỗ Phi Phi nhìn phương xa, vô cùng bi thống nói: “Đây là chênh lệch của kẻ trong bụng có thịt nường và không có thịt nường.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Một Loại Độc Tên Là “Một Miếng Mềm”

Hai mắt Đỗ Phi Phi nhìn phương xa, vô cùng bi thống nói: “Đây là chênh lệch của kẻ trong bụng có thịt nướng và không có thịt nướng.”

Vì thế Diệp Thần mang nàng đi ăn bữa sáng muộn.

Đỗ Phi Phi ngờ vực nhìn bát cháo đầy ụ thơm phức trước mặt, giữa những hạt cơm nở ra tròn to có thể nhìn thấy thịt vụn màu hồng nhạt. Nàng che cái mũi dùng chiếc đũa chọc chọc một lúc, run rẩy hỏi: “Đây là thịt nướng đem qua lấy ra từ kẽ răng của người sao?”

Thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền. Nhất là đối với vị đại nhân trước mặt, đừng nói là thịt, ngay cả cơm trắng cũng không phải thứ người thường có thể tùy tiện được hưởng. Nếu không phải người có ý chí, võ công cao cường, vận khí phi phàm..... Thì chịu một chiêu nhất định sẽ chết!

Diệp Thần chớp mắt, “Người cảm thấy..... đầu bếp của Đường Môn sáng sớm sẽ đến trong miệng ta tìm nguyên liệu nấu ăn sao?”

Đỗ Phi Phi nhìn bát cháo thịt, nội tâm giãy dụa.

Kinh nghiệm nói cho nàng, tin tưởng thanh niên bề ngoài sáng sủa nội tâm hiểm ác trước mắt này tuyệt đối không có kết cục tốt, nhưng..... dù sao thì thịt cũng là vô tội! Nàng sao có thể nhẫn tâm vì một con sâu mà bỏ

đi cả một bát cháo? Hơn nữa, con sâu này đang ngồi ở đối diện, chứ không nằm trong bát.

Cháo thịt siêng năng tỏa ra hương vị câu người, giống như một mỹ nhân cởi sạch quần áo, nằm ở trên giường mở đùi kiều diễm nói: Đến đây đến đây đi.....[Hai anh chị biến thái như nhau...]

Đỗ Phi Phi rốt cục không nhịn được nữa. Nàng ném chiếc đũa về phía sau, bưng bát lên, dùng thìa đôn sức ăn.

Thìa cháo đầu tiên đưa vào trong miệng, hương vị thơm ngon nồng đậm nháy mắt xâm chiếm toàn bộ giác quan của nàng.

..... Trời ạ! Đây là vị thịt đã lâu không được nếm thử!

Nàng đem nửa khuôn mặt nhét ở trong bát, hai hàng lệ nóng từ khóe mắt vòng qua xương gò má chảy đến bên miệng, cùng những thìa cháo liên tục được nhét vào, biến mất sâu trong cổ họng.

Dường như ăn quá mau, dạ dày bắt đầu quặn đau.

Nàng cắn răng nhịn xuống.

Bụng có thể đau, nhưng cháo này không phải hôm nào cũng có.

“Thế nào?” Hai mắt Diệp Thần sáng lấp lánh nhìn chằm chằm nàng.

Nàng muốn gật đầu, nhưng đột nhiên trong bụng quặn đau giống như sóng gió động trời bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp thuyền nhỏ, trong phút chốc giống như mất đi chi giác, khiến cho nàng không thể tự chủ được mà ngã sang một bên.

Nghe được tiếng ghé dựa nghiêng đi, cả cơ thể đổ rầm xuống mặt đất, nước mắt Đỗ Phi Phi chảy xiết.

Đã sớm biết rằng, sớm biết rằng, sớm biết rằng Diệp Thần nhẫn tâm, lãnh tâm, phôi tâm[xấu xa], dã tâm, cái tâm gì cũng có, chỉ không có hảo tâm! Thế mà nàng mặc dù đã ‘sớm biết rằng’ nhưng vẫn ngu ngốc mắc mưu người ta!

Sau khi tuyệt vọng với Diệp Thần, Đỗ Phi Phi cũng hoàn toàn tuyệt vọng đối với bản thân mình.

“Trong cháo quả nhiên có độc.” Diệp Thần từ từ đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay nàng, “Mạch vẫn còn đập.”

..... Điều này hình như không cần bắt mạch cũng nhìn ra được mà?

Nàng cuộn mình thành hình tròn, cả người run lên. Nói không nên lời là đau hay là tức giận.

Diệp Thần nhìn nàng nửa ngày, nghĩ nghĩ, còn thật sự hỏi: “Muốn ta gọi đại phu giúp người hay không?”

Đỗ Phi Phi từ trong muôn vàn khó khăn đau đớn nâng lên mí mắt, khuôn mặt tái nhợt giống như một tờ giấy: “..... Đi, chỉ cần là người, có ngốc cũng không sao.”

“.....” Diệp Thần im lặng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Đường Khôi Hoảng và Diệp Thần cùng bước vào phòng.

Diệp Thần nhìn Đỗ Phi Phi đang hấp hối, ân hận nói: “Tuy rằng không được như yêu cầu của người, nhưng ta đã cố gắng hết sức rồi.”

Đường Khôi Hoảng ngồi xổm xuống thấy sắc mặt Đỗ Phi Phi trắng bệch, hai gò má ần ần khí đen, không khỏi kinh ngạc nói: “Đỗ cô nương trúng độc sao?”

Đỗ Phi Phi rất muốn khen ‘người nói đúng rồi’, nhưng đôi môi ngập ngừng cuối cùng chỉ thốt ra một chữ: “Ừ”.

Đường Khôi Hoảng tốt xấu gì cũng là nhất đại tông sư, chưởng môn của Đường Môn, nhiều lần bị lời nói của Diệp Thần mạo phạm cũng thôi, nhưng mà ngay cả một văn bối giang hồ đều khinh thường ra mặt với hắn, thì thật sự không thể nhẫn nhịn được.

Có điều bụng dạ của hắn quá sâu, cho dù sóng gió trong lòng mãnh liệt, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra chút nào, ngược lại vẫn ôn tồn đáp: “Mời Đỗ cô nương nói.”

Đỗ Phi Phi nhìn hắn, hoàn toàn không có lời nào để nói. Trong thời khắc này, ngoại trừ việc kêu ‘Đại hiệp cứu mạng’, nàng còn có thể nói cái gì?

Đường Khôi Hoảng lại thật bình thản chờ đợi.

Hơi thở của nàng càng ngày càng yếu.

.....

Cuối cùng vẫn là Diệp Thần cảm thấy cứ giằng co như vậy thì không thể làm được chuyện chính, ra vẻ lương tâm trời dậy, lên tiếng nhắc nhở: “Theo Đường chưởng môn thì nàng trúng độc gì?”

“A? Ừ.” Tâm tình đang bay bổng của Đường Khôi Hoảng cuối cùng cũng trở lại, vội ho một tiếng nói, “Nếu ta không nhìn lầm, thì một loại độc vô cùng thông dụng trên giang hồ tên là ‘Một miếng mềm’.”

“‘Một miếng mềm’?”

“Ý là ‘Ăn một miếng, toàn thân mềm’.”

“Ồ.” Thanh âm của Diệp Thần kéo dài, “Nếu người nhìn lầm thì sao?”

Đường Khôi Hoảng thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, chỉ vào mũi hăn mà chửi ầm lên: Ta sao có thể nhìn lầm? Ta đường đường là chương môn của Đường Môn, cao thủ dụng độc số một số hai trong thiên hạ, chẳng lẽ một loại độc bình thường như vậy có thể nhìn nhầm được?! Cho dù cả nhà người nhìn lầm, ta cũng sẽ không nhìn lầm!

Có điều hăn vẫn phải nhịn xuống, thực trấn định đáp: “Thì là nhìn lầm thôi.”

Hơi thở của Đỗ Phi Phi đến yết hầu, lại giống như bị một tảng đá lớn chặn lại, lập tức bị nghẹn đến hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thần nhìn Đường Khôi Hoảng từ trong lòng lấy ra một bình sứ, nhỏ vài giọt vào trong miệng của nàng, đột nhiên nói: “Độc thông thường trên giang hồ ở Đường Môn chắc cũng không bình thường nhỉ?”

Đường Khôi Hoảng thu hồi bình thuốc, ung dung đứng dậy nói: “Đệ tử Đường Môn cũng có người ham chơi, thỉnh thoảng lấy độc lấy ra vui đùa với nhau cũng có.”

Diệp Thần vuốt cằm nói: “Là như thế sao..... Có điều tự mình đùa thì có gì thú vị? Chi bằng ta ra bên ngoài mua một hai trăm bình, mỗi ngày cùng mọi người trong phòng bếp ném chơi. Chắc rất là vui.....”

“.....” Ánh mắt Đường Khôi Hoảng trầm xuống, “Chuyện này chắc hẳn ta sẽ tra ra manh mối.”

Diệp Thần nhìn hăn ý tứ rất không tốt, “Có phải rất phiền toái hay không?”

Đường Khôi Hoảng cúi đầu trầm ngâm: “Ừ.....”

“Vẫn là ta đi mua một hai trăm bình đi.....”

“Không phiền toái, không phiền toái.”

“Ôi.” Diệp Thần nhìn Đỗ Phi Phi hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, thở dài, “Ta cũng thật bần khổ.”

Đường Khôi Hoảng ngẩng đầu nhìn xa nhà.

*

Vừa tỉnh dậy, sắc trời bên ngoài đã tối.

Đỗ Phi Phi ngồi lên, phát hiện ra mình còn đang nằm trên mặt đất, ghé dựa, dựa, bát..... Đập vào mắt là tất cả mọi thứ vẫn như trước lúc nàng ngất đi.

Ngoại trừ — đầu số gây nên chuyện này.

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, người như tên bắn, phi về phía phòng của Diệp Thần.

Rầm.

Cánh cửa bị đập sang hai bên.

Đỗ Phi Phi hùng hổ vọt vào trong phòng, vỏ đao đỏ sẫm trên tay như máu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Diệp Thần, người cho ta.....” Vài chữ “tự động biến mất” còn chưa kịp phun ra khỏi miệng.

Trước mắt lại xuất hiện..... một bức tranh mỹ nhân tắm rửa!

Trong bồn nước lộ ra tấm lưng mềm mại dưới ánh trăng giống như miếng ngọc bích không tỳ vết, lóe sáng xinh đẹp.

Chủ nhân của tấm lưng quay đầu, tóc dài ướt sũng đen bóng như mực dập dềnh trên mặt nước, nở rộ thành hàng ngàn hàng vạn những đóa hoa tinh tế, lẳng lặng trôi nổi trong nước.

“Ta cho người?” Thanh âm của hắn hơi đề cao, ngay cả cặp lông mày thanh tú cũng cong lên.

“Mau mau mau.....” Đỗ Phi Phi lắp bắp nửa ngày, cuối cùng mới hoàn hồn nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý muốn nhìn..... Ta chỉ là..... đi nhầm phòng, đúng, là nhầm phòng, ha ha, người cũng biết các phòng ở nơi này nhìn qua rất giống nhau mà.”

Nàng lén lút quay đầu, miễn cưỡng tin tưởng cái cơ ngu ngốc chính mình đưa ra.

Trong trường hợp này, hắn nhất định sẽ xấu hổ hơn nàng, cho nên hắn nhất định sẽ không gây khó dễ.

“Đóng cửa lại đi.” Diệp Thần nói.

Thấy chưa. Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, xoay người cẩn thận đóng cửa lại, sau đó quay đầu lấy lòng nói: “Đóng rồi.”

.....

Nàng nhìn hắn, đột nhiên nghi hoặc nghĩ, tại sao sau khi đóng cửa, hắn vẫn còn ở đó?

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Một Đóa Hoa Sen Rất Lớn Hé Nở

Nhiệt độ nước ở trong bồn dần dần hạ xuống, nhưng nhiệt độ trong phòng lại dần dần tăng lên.

Khi một giọt mồ hôi lớn từ trên lông mày của Đỗ Phi Phi chảy xuống dưới lông mi, nàng hoàn toàn lĩnh ngộ được một chuyện: Thì ra cửa có hai tác dụng, ngăn trở nguy hiểm và ngăn cản đường chạy trốn.

Thực không may, nàng là người trúng tuyển ở tác dụng thứ hai.

Đỗ Phi Phi đổ mồ hôi nhìn ngọn nguồn của nguy hiểm, nơm nớp lo sợ mở miệng: “Ta có thể mở cửa ra lần nữa không?”

“Không phải đã đóng lại rồi sao?” Theo tiếng nước ào ào, cánh tay của Diệp Thần từ trong nước nhấc lên, đặt lên trên thành bồn. Từng hạt từng hạt nước theo cánh tay trắng như tuyết chảy xuống, hơi hơi run rẩy.

Đó là cự tuyệt sao?!

Ý thức được nguy hiểm – điều mà trước đây Đỗ Phi Phi chưa từng có bỗng nhiên tăng vọt lên.

Nhưng hẳn giữ nàng lại để làm gì?

.....Giết người diệt khẩu? Bởi vì nàng dùng ánh mắt làm bản sự trong sạch của hắn sao?

Cả người Đỗ Phi Phi run lên, lại tiện đà nghĩ quẩn: Hay là thân thể ngọc ngà của Diệp Thần đại nhân đã giữ gìn quá lâu rồi, cho nên hôm nay muốn lấy ra cho mọi người thưởng thức đánh giá?

Đỗ Phi Phi chậm rãi chuyển động bả vai khỏi vị trí, cố gắng thực hiện động tác nhẹ nhàng hết mức để có thể nhắm mục đích quan sát quân địch mà không bị phát hiện.

Lại thấy Diệp Thần đại nhân từ từ ngẩng đầu lên, độ cong từ cằm đến lồng ngực đẹp đến hoàn hảo, dòng nước một đường thuận lợi chảy xuống, từ ngực hấn nhập vào trong bồn nước trong vắt đang gợn sóng.

.....

Sau bảy tám lần nuốt nước miếng, Đỗ Phi Phi cố gắng di chuyển ánh mắt từ cảnh tượng làm người ta nhiệt huyết sôi trào kia sang bồn nước rồi cuối cùng chuyển lên trần nhà, sau đó suy nghĩ một lần nữa quay trở về chuyện chính —

Nàng quyết định. Không cần biết trong đầu hẳn có suy ý như thế nào, nàng cũng phải thử một lần. Dù sao thì chuyện gì cũng có thể làm nhưng nịnh hót thì nhất định không làm, nàng tin tưởng sau khi nghe được những câu ca ngợi vô cùng phấn khích, những hành động chân thật như moi tim móc phổi của nàng, đầu óc hẳn nhất định sẽ choáng váng, cảm động đến rơi nước mắt, sau đó vô tri vô giác mà tha cho nàng nàng một con đường sống.

“Diệp đại hiệp.” Nàng mở miệng gọi, giọng nói mềm mại đáng yêu.

Cánh tay Diệp Thần bỗng nhiên nổi da gà, nhưng mặt hẳn vẫn không chút thay đổi đáp: “Ừ?”

Đỗ Phi Phi nâng má, nịnh nọt nói: “Biết khi ta mở cửa nhìn thấy đại hiệp, trong lòng nghĩ gì không?”

Hắn không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn mắt nàng liếc trái nhìn phải, nhưng tuyệt đối không chịu nhìn thẳng vào hắn.

Đỗ Phi Phi yên lặng chờ đợi vẫn không nghe thấy tiếng hắn, có điều nàng cũng không thất vọng. Nàng quy tội hoàn toàn cho việc nghĩ rằng hắn không nghe thấy nàng nói: “Lúc ấy trong lòng ta như bị thứ gì đánh trúng, không khỏi tán thưởng nói, đúng là một đóa hoa sen xinh đẹp thật lớn đang hé nở.....”

Diệp Thần cảm thấy đỉnh đầu giống như bị thứ gì bổ trúng, còn có mùi vị như cái gì đó vừa bị đốt.

“Người thấy ta giống một bông hoa sen rất lớn?” Về mặt của hắn rất khó có thể nắm bắt được.

A? Tại sao hắn lại không có cảm giác vui vẻ? Đỗ Phi Phi hình dung lại một lần lời nói vừa rồi của mình, sau đó cảm thấy vấn đề rất có thể nằm ở hai chữ ‘rất lớn’. Có lẽ hắn thích nhỏ bé đáng yêu hơn.

Nàng lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta vừa mới cẩn thận quan sát lại, cảm thấy..... Ngài rất giống bông hoa sen nhỏ bé xinh đẹp.”

Diệp Thần khẳng định, giờ phút này chẳng những bên ngoài của hắn đã bị cháy khét, hơn nữa bên trong cũng chín mềm rồi.

Hắn chậm rãi cong lên khóe miệng, “Nếu ta nhỏ bé như vậy.....”

Đỗ Phi Phi nghĩ, nếu nàng không có nghe lầm, hình như hắn đem hai chữ ‘nhỏ bé’ đọc thật nặng.

“Vậy chia nửa bồn nước cho người đi.” Hắn rụt lui về phía sau.

Đến tận lúc này, Đỗ Phi Phi rốt cục phát hiện, nàng muốn vượt môn ngựa nhưng hình như vượt nhầm vào đù.

“Thật ra, ta cảm thấy.....” Đỗ Phi Phi thành kính nhìn hẳn, “Chuyện tắm rửa, vẫn nên làm một mình mới tốt.”

Diệp Thần nương mi, từ trong nước lôi ra một cái khăn tắm, ném về phía nàng, “Nhưng chuyện lau người, dù sao cũng nên để người khác làm mới tốt.”

Đỗ Phi Phi theo bản năng tiếp lấy cái khăn.

Lau người?

Ý của hẳn là, bắt nàng cầm khăn chà lau từng tấc từng tấc trên thân thể hẳn?

Ngón tay cầm khăn tắm bỗng nhiên siết chặt lại, Đỗ Phi Phi cao ngạo ngẩng đầu, “Thực xin lỗi, ta bán nghệ không bán thân!”

Diệp Thần chớp mắt, “Ta có thể hiểu là..... Người đang phản đối sao?”

Rõ ràng vẻ mặt của hẳn vô cùng bình thường, nhưng tại sao nàng lại cảm thấy rùng mình?

Ngón tay Đỗ Phi Phi khẩn trương xoa xoa hoa văn trên vỏ đao, giãy dụa hỏi: “Có thể không lau được không?”

“Đương nhiên có thể.” Nụ cười sáng lạn như hoa xuân ba tháng.

Sáng lạn thì sáng lạn, nhưng nhìn qua sao nàng lại cảm thấy rất giống nụ cười khi ngắm trăng đêm đó?

Nàng cúi đầu đấu tranh tư tưởng, sau đó bi tráng ngẩng đầu, “Ta lau.”

.....

Diệp Thần không nói gì, động tác của Phi Phi truyền qua lớp khăn lau tạo nên cảm giác vô cùng cứng nhắc, khiến hăn nhìn không được mà hỏi: “Người không cảm thấy như vậy rất vướng sao?”

“Có à?” Vẫn bảo trì khoảng cách hai thước Đỗ Phi Phi thu hồi lại cái khăn lau đang treo trên vỏ Miên Vũ đao. Ách, đúng thật là có chút khó khăn: “Hay là người muốn ta rút đao ra mà lau?”

Rút đao ra?

Hăn nhắm mắt lại: “..... Tiếp tục đi.”

Đầu của hăn vẫn quay ra phía cửa, cho nên Đỗ Phi Phi chỉ có thể nhìn thấy cái ót bị tóc đen bao trùm, mà không thấy được vẻ mặt của hăn. Có điều theo ngữ khí mà nói, biểu hiện của hăn chắc tương đối bình tĩnh.

“Ừ.” Đỗ Phi Phi thoáng điều chỉnh lại vị trí đặt khăn lau, sau đó tiếp tục sự nghiệp quang vinh vừa rồi.

Diệp Thần ghé vào thành bồn tắm, chậm rãi thả lỏng thân thể, giống như sắp đi vào giấc ngủ.

Đang lúc nàng suy nghĩ lúc này không đi còn đợi đến khi nào, hăn đột nhiên nói: “Giải độc xong có thoải mái không?”

Thì ra hăn vẫn còn nhớ nàng là bệnh nhân vừa giải độc xong. Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Không thoải mái bằng người.”

Diệp Thần cười không ra tiếng, “Lần này người võ không nhầm.”

Đỗ Phi Phi ..... Cái này có được gọi là “có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu lại xanh không”?

“Biết “một miếng mềm” không?”

“Biết.” Nàng nhớ tới chuyện gặp phải lần này, lại hơi run sợ, nhưng vẫn nhẹ nhàng thở ra, “Là vật phẩm cần thiết nên chuẩn bị khi hành tẩu giang hồ, chỉ cần ở miệng vết thương bôi một chút có thể giảm được đau đớn, rất nhiều người trong giang hồ đều dùng nó. Nhưng nếu không may ăn nhiều sẽ trúng độc.” Nàng dừng lại, “Giống như ta vậy.”

“Lần sau không cần tham ăn.”

Khóe miệng Đỗ Phi Phi co rút, gằn từng chữ một nói: “Đây là lần đầu tiên ta ăn nó nhiều như vậy.”

“Lần gần đây nhất người dùng nó là khi nào?”

“Ba tháng trước, ta cùng với Hoàng Sơn lão quái gặp nhau trên cầu độc mộc, không ai chịu nhường ai, cuối cùng đành phải rút đao chiến một trận.”

“Kết quả?”

“Cánh tay trái của ta bị chém ba đao.”

Ánh mắt Diệp Thần khẽ động, “Hắn thì sao?”

Đỗ Phi Phi trầm giọng nói: “Một đao.”

“..... Ta có nên suy xét mượn Hoàng Sơn lão quái làm bảo tiêu hay không?”

Nàng đầu tiên là vui vẻ, sau lại bi thương, “Chắc là hắn không có cách nào tiếp nhận chuyện này rồi.”

Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nàng sẽ không tranh giành với Hoàng Sơn lão quái. Phải biết là tìm được một người để Diệp Thần chủ động coi trọng chết thay nàng rất khó khăn nha!

“Vì sao?”

“Bởi vì một đao kia chém vào phía dưới.....”

Diệp Thần ngậy người, “Phía dưới chỗ nào?”

“Dưới bụng, trên đùi.”

“.....” Hãn theo bản năng kẹp chặt hai chân, “Còn lần thứ trước đó?”

“Ta một mình một đao đại chiến với Hắc Phong tam sát.”

“Sau đó?”

“Vai phải bị trúng hai roi, có điều bọn họ đều đi ăn cơm tù rồi.” Sở hãn nghe không hiểu, nàng giải thích, “Thỉnh thoảng ta cũng tiếp nhận vài vụ làm ăn với quan phủ.”

“Thế lần trước trước nữa thì sao?”

Nàng nghi ngờ nói: “Người hỏi nhiều như vậy làm gì?” Chẳng lẽ muốn báo thù cho nàng? Nhưng..... hãn có võ công sao? Đến lúc đó sẽ không là hãn uy phong lẫm liệt xông về phía trước chém người, nàng theo ở phía sau dùng thân thể chặn đao cho hãn chứ?

Nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy hãn có tâm là được rồi, nhờ tình huống kia thật sự xảy ra, sẽ tạo cho nàng phiền toái tương đối phức tạp.

“Ngày sau gặp được có thể kết giao.” Câu trả lời vô tình, phá ảo mộng của nàng thành bọt biển.

..... Đổ Phi Phi khinh thường nhìn bóng lưng hãn.

Cho dù là giả cũng nên chuyên nghiệp một chút chứ. Đường đường là Kiếm Thần chạy tới chỗ một đám phàm nhân kết giao cái gì? Để trải

nghiệm đời người sao?

“Diệp đại hiệp, ta cảm thấy..... Ngài vẫn nên duy trì như hiện nay là được rồi.” Không trông cậy có thể làm gì cao hơn.

Đôi mắt của hắn khẽ hé ra một chút, “Ví dụ như?”

“Lúc nên khiêm tốn thì tuyệt đối đừng tỏ ra kiêu ngạo.” Đỗ Phi Phi quyết định phát huy một lần trình độ miêu tả của mình, hăng hái nói: “Giống như so sánh thế này, đã là thiên kim của Tế tướng thì đừng bao giờ chạy đến thanh lâu rao bán mình.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lãng Phí Cháo Thịt Thật Đáng Xấu Hồ

Đỗ Phi Phi không biết thái độ của Diệp Thần đối với hình dung sáng tạo của nàng như thế nào, nàng chỉ biết sau đó, hăn bắt nàng dùng tốc độ nhanh gấp đôi để chà lưng cho hăn đúng hai canh giờ.

Sắc trời bên ngoài bắt đầu trở nên lãng đãng.

Ngọn đèn trong phòng có chút ảm đạm.

Phi Phi nhìn hăn không nhúc nhích ngâm mình ở trong bồn nước đã lạnh như nước suối trên núi, làn da vừa hồng vừa nhẵn, nhịn không được lưu luyến nói: “Như vậy thoải mái sao?”

Diệp Thần giống như có chút suy yếu, có điều hăn vẫn tươi cười sung sướng, “Ừ, trong lòng thoải mái.”

.....

Nàng có thể hiểu là, hăn thoải mái vì nàng lau người cho hăn suốt hai canh giờ, lau đến nổi hai cánh tay vừa mềm nhũn vừa tê dại lại không còn sức lực sao?

Hăn thật là ác liệt, lúc trước nàng đã giác ngộ ra điều này, nhưng không nghĩ tới vì muốn đạt được hiệu quả khiến cho đối phương khổ sở, hăn lại nguyện ý để cho chính mình cùng rơi vào chỗ chết như thế.

Loại vì phẫn đấu vô sỉ mà quên mình này, tâm tư vì đạo nghĩa mà không chùn bước ‘cao thượng’ của hần thật sự khiến cho người ta phải rơi lệ.

“Nếu như người đã thoải mái rồi, ta có thể đi được chưa?” Nàng giống u hồn nhẹ nhàng chuyển động đến trước mặt hần.

Diệp Thần sặc một cái. Nếu hiện tại có người không cẩn thận đi ngang qua nghe được câu nói như thế, chín trên mười người sẽ hiểu sai nghĩa, còn lại một người hần là nhi đồng.

“Ừ. Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đỗ Phi Phi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng ngày càng sáng, im lặng không nói gì, mở cửa, đóng cửa.

Có điều lần này, nàng cẩn thận xác định mình là đóng cửa từ bên ngoài.

Chẳng bao lâu sau..... đóng cửa cũng trở thành một kỹ năng sống.

Nằm ở trên giường, Đỗ Phi Phi đột nhiên nhớ đến hình như mình có chuyện gì quên làm.

Đến tột cùng là chuyện gì?

Nàng mê mang nhìn hoa văn màu xanh xám nhạt trên đỉnh màn.

Dần dần, màu xám nhạt đi, hoa xanh mơ hồ, xuất hiện trước mắt lại là tấm lưng trơn bóng của Diệp Thần!

Đỗ Phi Phi sợ tới mức giật mình, vội vàng xoa mắt.

May mắn, hoa văn xanh xám vẫn là hoa văn xanh xám.

Nàng thở ra một hơi, nhưng vẫn có chút bất an như cũ, cuộn cả người lại, cẩn thận đem chân kéo qua đỉnh đầu, mới miễn cưỡng thả lỏng mà ngủ.

Nhưng giấc ngủ đêm nay của Đỗ Phi Phi cũng không an ổn.

Vừa mới nhắm mắt lại, nàng đã bị một con sói trắng như tuyết đuổi ở sau lưng, hoảng loạn chạy trốn thế nào, nó vẫn không nhanh không chậm theo sát đằng sau, thật giống như chắc chắn ăn được nàng.

Khủng bố nhất là, mỗi khi nàng quay đầu, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cặp mắt xanh biếc ánh tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo như ma quỷ, so với đám ma trời u linh phiêu đảng ở bãi tha ma còn âm trầm gấp trăm lần.

“Phi Phi.....” Sói đột nhiên mở miệng.

Đỗ Phi Phi kinh hãi té ngã xuống đất, bàn tay hốt hoảng sờ soạng trên đất.

Dao đâu? Dao của nàng đâu?

“Phi Phi.”

Sói trắng cong miệng, lộ ra một loạt răng nanh trắng như màu lông của nó.

Nàng mở mắt ra, ngồi bật dậy.

Diệp Thần đang thoải mái đứng ở trước giường.

Nàng nhìn hẳn, may mắn thoát khỏi mộng cảnh, nhưng nàng lại cảm thấy ánh mắt của hẳn và của con sói trắng trong giấc mơ thật giống nhau.

Tim đập thình thịch. Đỗ Phi Phi lắp bắp nói: “Người đuổi theo không thấy mặt sao?” Cư nhiên còn có thể hóa thành hình người đuổi theo nàng đến tận đây.....

Khóe miệng Diệp Thần kéo sang hai bên, cười mà như không cười hỏi, “Ta đuổi theo cái gì?”

“Chính là.....” Nàng đang muốn nói ra chuyện trong mơ, bỗng nhiên nhìn thấy vẻ tính kế lóe ra từ mắt hắc, chuyện lập tức chuyển đề tài: “Người..... tìm tácó chuyện gì sao?”

Lông mày hắc hơi cong lên, càng tỏ ra vẻ khó dò.

Đỗ Phi Phi bị hắc nhìn đến nổi cả tóc gáy: “Không phải tìm ta đi dạo chứ?” Đường Môn thật sự có thể đi dạo được sao? Hay là..... Diệp Thần đại nhân căn bản cho rằng đang dắt chó đi dạo?

Diệp Thần từ từ nói: “Không có gì. Chỉ là Đường chưởng môn tìm được hung thủ hạ độc, cho nên ta đến tìm người cùng đi nhìn xem.”

Hung thủ hạ độc?

Sau vài canh giờ lau lau chà chà người cho Diệp Thần và một đêm ngủ không ngon giấc, Đỗ Phi Phi rốt cục cũng nhớ được mục đích chân chính của việc hôm qua đến tìm Diệp Thần.

Nàng nhảy dựng lên, đau lòng chỉ vào hắc mũi nói: “Người dám lấy ta thử độc?!” Để nàng làm chuyện nguy hiểm như vậy mà không nói một tiếng, không thông báo, hắc thật sự là quá.....

Đỗ Phi Phi u oán trừng mắt nhìn hắc, thanh âm run rẩy mà thống khổ, “Tại sao người có thể, tại sao người có thể..... Tại sao người có thể không trả thêm một lượng bạc nào!”

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Chim sẻ đang hót líu lo trên chạc cây ngoài cửa sổ bỗng nhiên khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Diệp Thần từ trong trầm mặc ngẩn ngui thức tỉnh, “Ta vốn đã chuẩn bị hậu sự cho người.”

“.....” Miệng Đỗ Phi Phi hết há lại khép, khép lại há, qua mấy mươi lần rốt cục cũng phun ra được một câu, “Người đúng là chăm sóc người khác tỉ mỉ.”

“Cho nên được ta thuê, chính là vinh hạnh của người.”

Đỗ Phi Phi chọc chọc ngón tay. Ai có thể nói cho nàng, nếu đây là vinh hạnh, thì chuyện gì mới là bất hạnh được không? Nàng khẽ liếc mắt sang bên cạnh, nhỏ giọng: “Nói thật đi, độc kia là người hạ đúng không?”

Khóe miệng vốn đang cười của Diệp Thần chậm rãi trở nên lạnh lùng, “Người cảm thấy thế nào?”

Nàng cúi đầu, sau khi giây dựa một hồi, mới chậm rãi nói, “Ta nghĩ, chắc không phải đâu.”

Mùa xuân một lần nữa lại đến đất liền.

Diệp Thần cười nói: “Ồ? Không nghĩ tới người vẫn tin tưởng ta như thế.”

“Ừ.” Đỗ Phi Phi đau xót gật đầu, “Lấy trình độ hiểm ác của ngài, tuyệt đối sẽ không hạ loại độc có lực sát thương yếu như ‘một miếng mềm’.”

Trong phòng an tĩnh lại.

Chim sẻ líu ríu đến phiên, rồi vỗ cánh bay về phía xa.

Vị trí sống mũi của Diệp Thần phảng phất như có mây đen bao phủ, âm u một mảnh, giọng nói của hắn giống như xuyên qua mây đen sấm chớp, chìm xuống một nơi sâu thẳm, “Phi Phi à.”

“Làm.....sao?” Nàng co người rụt lui vào trong góc tường.

“Biết ‘thất khóc thất tiểu đản’ không?”

Đỗ Phi Phi nói: “Chính là độc dược ăn vào làm người ta bảy ngày khóc lớn, bảy ngày cười to, cuối cùng kiệt sức mà chết sao?”

Hai mắt Diệp Thần dường như có tia chớp xẹt qua, nháy mắt lóe ra tinh quang: “Lần sau sẽ mời người ăn.”

*

Ở trong Đường Môn hạ độc không phải chuyện lớn, cho nên Đường Khôi Hoảng xử lý vô cùng nhẹ nhàng.

“Người hạ độc là Đường Bất Dịch.” Đường Khôi Hoảng vừa nói vừa thở dài, biểu hiện vô cùng đau lòng, “Chính là đệ tử Đường Môn, cùng ta hôm đó ra cửa nghênh đón hai vị. Hắn cùng Diệp đại hiệp tranh chấp ngoài miệng một chút, nhất thời không nuốt trôi cơn giận này.....”

“Nuốt không trôi thì để ta trực tiếp giúp hắn tắt thở.” Diệp Thần thản nhiên cắt đứt lời nói của Đường chương môn.

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng bỗng nhiên trở nên khó coi. Trên thực tế, sau khi gặp được Diệp Thần, sắc mặt hắn chưa lúc nào dễ coi: “Hắn chỉ là tuổi trẻ nóng tính, nhất thời xúc động.....”

Diệp Thần thản nhiên hỏi: “Người đâu?”

Đường Khôi Hoảng sợ hãi tự mình truy cứu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta đã nhốt hắn vào bên trong địa lao của Đường Môn để cho hắn suy nghĩ.”

Hắn dừng một chút, lại thêm vào một câu, “Địa lao Đường Môn có tổng cộng mười tám cửa, mỗi cửa đều có cao thủ Đường Môn trấn giữ,

cho dù là ruồi bọ, cũng đừng mơ tưởng đến việc từ bên ngoài bay vào, từ bên trong chui ra.” Trong lòng còn cất giấu một câu là: Người ngoài cũng đừng mơ mà đi vào.

Diệp Thần im lặng uống trà, Đỗ Phi Phi ở một bên sốt ruột. Hắn sẽ không cứ cứ bỏ qua như vậy chứ? Tuy rằng là Kiếm Thần giả mạo, nhưng cũng không thể bị vài câu nói như vậy dọa sợ nha. Tục ngữ nói: Đánh chó còn phải ngó mặt chủ..... Huống hồ nàng còn cao cấp hơn chó nhiều.

Đường Khôi Hoảng im lặng quan sát nhất cử nhất động của hai người.

Diệp Thần đột nhiên buông chén trà, nói: “Người có biết chỗ không thể tha thứ nhất của hắn ở đâu không?”

Đường Khôi Hoảng chần chờ, “Hại Đỗ cô nương trúng độc?”

Đỗ Phi Phi ở một bên liều mạng gật đầu.

Ánh mắt Diệp Thần chậm rãi ngưng tụ thành một đường kiếm sắc bén, “Hắn dám hạ độc vào bát cháo thịt ta thích ăn nhất.” Tuy rằng Đường Khôi Hoảng và hắn cách nhau khoảng bốn năm bước, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng nghiến răng kẽo kẹt của hắn.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mọi Người Cùng Nhau Đi Đạo Nhà Tù

Đường Khôi Hoảng ngây người, lập tức nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, “Chi bằng, ta bảo phòng bếp vì Diệp đại hiệp nấu một nồi nữa?”

..... Quá âm hiểm! Quá âm hiểm! Cư nhiên dùng cháo thịt làm mồi, muốn đổi lấy sự thái bình giả tạo! Tuyệt đối không thể tha thứ.

Đỗ Phi Phi hung tợn trừng mắt nhìn Đường Khôi Hoảng. Nhưng điều trọng yếu nhất chính là đối tượng quăng mồi như không phải là người bị hại như nàng. Thật sự quá vô sỉ. Người xứng đáng bị Kiếm Thần giả đùa giỡn!

Cảm giác tội lỗi khi cấu kết với người khác làm việc xấu như một cơn gió nhẹ lướt qua lương tâm nàng bay đến ngọn núi phía xa.

Diệp Thần quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Khôi Hoảng, “Người cảm thấy, ta là loại người vì một nồi cháo thịt mà khom lưng cúi đầu sao?”

Không phải, người là vì một bát cháo thịt.

Đường Khôi Hoảng theo thói quen muốn ngẩng đầu nhìn xà nhà, lại nghe hắn nói: “Ta muốn gặp hắn.”

“Ai?” Đường chưởng môn ngẩn ra.

“Hung thủ hạ độc.”

Trong mắt Đường Khôi Hoảng chợt lóe một chút cảnh giác, nhưng vội vàng áp chế lại nói: “Vì sao?”

Diệp Thần nương mày nói: “Ta muốn hỏi thăm tin tức của mẹ hẳn một chút, có thể chứ?”

“..... Mẹ hẳn chính là đường đệ muội của ta.”

“Người thay ta truyền đạt đi. Ta đi trước thăm hỏi hẳn một chút.”

*

Địa lao của Đường Môn so với tưởng tượng tối đen đơ bản hỗn độn của Đỗ Phi Phi hoàn toàn trái ngược, không những rộng rãi sáng sủa sạch sẽ mà trong không khí còn mơ hồ có hương hoa nhài.

Địa lao một đường thẳng thông suốt, hai bên là nhà tù ngăn thành mườì mấy gian, nếu ở bên ngoài không phải là lưới sắt, sẽ khiến cho người ta có cảm giác như khách sạn mở cửa đón khách.

Đỗ Phi Phi nghiêm túc hỏi: “Nhà tù có lo cơm nước không?”

Đường Khôi Hoảng cố suy nghĩ xem dụng ý thực sự của vấn đề bất ngờ này, “Điểm ấy Đỗ cô nương có thể yên tâm. Đường Môn ta tuy rằng chưa được coi là đại phú đại quý, nhưng chuyện hà khắc với phạm nhân vẫn không làm được.”

Nàng hâm mộ nhìn một gian nhà tù trống không, “Lần sau ta không có cơm ăn, có thể tới nơi này ở tạm được chứ?”

Đường Khôi Hoảng theo bản năng nhìn về phía Diệp Thần.

Rốt cuộc có nên đáp ứng hay không đây?

Nếu không đáp ứng, có vẻ như Đường Môn rất hẹp hòi, ngay cả một phần cơm tù cũng keo kiệt. Nhưng nếu đáp ứng, lại giống như ngầm thừa nhận ‘đi theo Kiếm Thần không có cơm ăn, còn không bằng trở thành phạm nhân của Đường Môn’.

Nhưng dù sao hãn cũng là Chương môn một phái, có sóng to gió lớn nào chưa gặp qua, Đường Khôi Hoảng rất nhanh đã pha trò chống đỡ lại: “Đỗ cô nương nói đùa rồi, người đi cùng Diệp đại hiệp, là khách quý của chúng ta, Đường mỗ sao có thể để người đến ở trong nhà tù?”

Đỗ Phi Phi ghé vào một gian nhà tù, xuyên thấu qua hàng rào sắt nhìn phạm nhân bên trong đang ăn thịt nướng, trong lòng hâm mộ không nói nên lời.

Nàng thật sự cảm thấy, ở tốt, không bằng ăn no. Đi theo Kiếm Thần, không bằng vào địa lao Đường Môn. Đáng tiếc, tổng kết tốt vẫn không bằng linh ngộ sớm.

“Phi Phi.” Diệp Thần khẽ liếc mắt nhìn nàng, ánh sáng trong mắt biến mất, con ngươi đen sâu không lường được, “Người muốn ăn thịt nướng?”

“Ừ.” Đỗ Phi chôn oán hận xuống đáy lòng, xoay người nở ra một nụ cười so hoa hướng dương còn sáng lạn hơn, lòng tràn ngập chờ mong nhìn hãn.

“Ta biết rồi.” Hãn gật gật đầu, quay lại nói với Đường Khôi Hoảng, “Ta gần đây muốn ăn chay, thức ăn sau này tuyệt đối không cần đưa thịt cá đến.”

“.....”

Diệp Thần đại nhân, người có nhất thiết phải dồn cả hai vào đường chết thế không? Đỗ Phi Phi quyết định luyên thiên ngậm miệng, không có việc gì không nói lời nào, có việc lại càng không nói.

Trong lòng Đường Khôi Hoảng dấy lên vài phần đồng tình, nhưng không muốn rước họa vào thân, cho nên chỉ đành bước nhanh hơn.

Diệp Thần lơ đãng đánh giá địa lao, “Mười tám đại cao thủ trong lời nói của Đường chương môn đâu?”

Đường Khôi Hoảng khẽ rùng mình, lại cười nói: “Tất nhiên là ở nơi nên ở. Ta nghĩ, Diệp đại hiệp không có cơ hội nhìn thấy bọn họ.”

“Ồ, thật sự là đáng tiếc.” Diệp Thần từ chối cho ý kiến.

Địa lao phân ra hai tầng, Đường Bất Dịch bị nhốt tận trong cùng của tầng thứ nhất.

Đường Khôi Hoảng lấy chìa khóa mở cửa.

Đỗ Phi Phi bỗng nhiên nói: “Phía dưới địa lao này có phải còn giam giữ một người khác hay không?” Thiên ngậm miệng của nàng còn chưa duy trì được trong thời gian uống một chén trà nhỏ.

Tay tra khóa của Đường Khôi Hoảng hơi dừng lại. Không ngờ Đỗ Phi Phi tuổi tuy nhỏ, nhưng nội lực lại thâm hậu như thế, có thể cách tầng mà nghe được động tĩnh của tầng bên dưới. Nhớ tới tầng thứ hai của địa lao, hẳn không nhìn được mà lộ ra vài phần bi thống, than thở nói: “Không sai. Hung thủ sát hại muội phu Cổ Quỳnh của ta đang bị giam giữ ở bên dưới.”

“Các người không báo quan sao?” Nàng tò mò nháy ánh mắt.

Đường Khôi Hoảng lạnh nhạt nói: “Chuyện của Đường gia chúng ta, không tới phiên quan phủ nhúng tay vào.”

Đỗ Phi Phi thè lưỡi.

Diệp Thần nói: “Nghe nói là bởi vì trong thời gian Sở Việt làm kiểm tra để vào Trung Tâm thành, nhưng Cổ Quỳnh lại nhất quyết không đồng ý

để hấn vào, cho nên Sở Việt mới có ý đồ giết người. Hấn thừa dịp Cỗ Quỳnh cùng đệ tử nghiên cứu chế tạo độc dược, dùng Hồng Nhan đoạn độc chết bọn họ, có phải không?”

Chuyện này trên giang hồ mỗi người nói một kiểu, nhưng có đầu có đuôi, có nguyên có quả, có khuôn có dạng như thế thì vẫn là lần đầu Đỗ Phi Phi nghe được.

Có điều nghe nói Cỗ Quỳnh và đệ tử của hấn đều là nam tử, lại bị Hồng Nhan đoạn độc chết, hình như chết không được vẻ vang lắm. Đỗ Phi Phi thực sự tiếc thương thay cho bọn họ. Khi xuống địa phủ Diêm Vương hỏi vì sao mà chết, bọn họ chỉ có thể đáp rằng: Hồng nhan đoạn.....

Đường Khôi Hoảng trở nên thâm trầm, “Không ngờ đường đường là Kiếm Thần lại nắm rõ chuyện của Đường Môn chúng ta như thế.”

Đỗ Phi Phi sung sướng khi người gặp họa nhìn Diệp Thần. Ánh mắt rõ ràng đang nói, xem đi xem đi, ai bảo người nhiều chuyện, giờ thì tốt rồi, lộ nhé.

Diệp Thần mặt không đỏ, tim không đổi nhịp đáp lại: “Bởi vì ta buồn chán.”

Đường Khôi Hoảng nhất thời không biết nói gì. Chẳng lẽ thẩm án của Đường Môn là để người bớt nhàm chán hay sao?

Cửa phòng giam cầm chìa vào nửa ngày không mở lại đột nhiên được kéo ra, Đường Bất Dịch lạnh lùng nhìn bọn họ, “Các người còn muốn ở cửa tán gẫu bao lâu?”

Đây là thái độ của tù nhân sao?

Đỗ Phi Phi buồn bực nhìn Đường Bất Dịch ngồi ở trên cái ghế duy nhất trong phòng. Sao nàng lại có cảm giác như bọn họ đến để bái thần thắp

hương?

“Bất Dịch, chẳng lẽ đến hôm nay người còn chưa tỉnh ngộ sao?” Đường Khôi Hoảng vội ho một tiếng nói, “Mặc dù hạ độc trong Đường Môn không phải là chuyện lớn, nhưng Đổ cô nương là khách quý của Đường Môn chúng ta, người làm như thế đúng là thất lễ.”

Thất lễ?

Đổ Phi Phi giật mình nhìn biểu hiện thập phần thành khẩn của Đường Khôi Hoảng.

Vì sao chuyện hạ độc nghiêm trọng như vậy ở trong miệng hẳn lại nhẹ nhàng đơn giản như chuyện dâng trà chậm trễ cho khách vậy? Hơn nữa Đường Bất Dịch bị nhốt vào một nhà tù so với chỗ ở của nàng còn rộng rãi thoải mái hơn.

— đây là tâm bệnh của nàng.

“Đường chương môn.....” Lời nói của nàng ý vị sâu xa, “Con hư tại mẹ, nuôi chiều quá sẽ khó nuôi.”

Hắn nhìn nàng một cái, “Chuyện của Đường Môn, ta đều có chừng mực.” Trong giọng nói lộ ra bao chetrăng trợn

Diệp Thần cười tủm tỉm mở miệng, “Phi Phi, đi lấy kiếm của ta đến.”

.....

Phi Phi xoa xoa tay vào quần áo rồi vươn tay.

Diệp Thần liếc nhìn nàng.

“Trả thù lao.” Không phải nói chôn rồi sao? Tốt xấu gì cũng phải đưa nàng tiền để đi mua cái cuốc đào đất chứ.

Ánh mắt của hắn chuyển sang nhìn Miên Vũ đao trên tay nàng, “Dùng tạm cái này cũng được.”

Đỗ Phi Phi có cảm giác như bị tát vào má, “Đây là đao.” Thân là Kiếm Thần, sao có thể bụng đói ăn quàng được? Huống hồ còn là trước mặt người ngoài.

Diệp Thần mặt không đổi sắc nói: “Không sao, coi nó là kiếm mập là được.”

..... Kiếm mập?!

Đỗ Phi Phi ngồi đi một bên, u oán vuốt ve Miên Vũ đao.

Đường Khôi Hoảng nói: “Nếu Diệp đại hiệp muốn kiếm, trong Đường Môn ta cũng có vài thanh tốt. Chỉ là không biết Diệp đại hiệp dùng để làm gì?”

Diệp Thần thản nhiên nói: “Không có gì. Chỉ là Đường Môn có thói quen rảnh rỗi thì hạ độc, ta cũng có thói quen rảnh rỗi thì chém người. Mỗi người mỗi sở thích mà thôi.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ăn No Mặc Ấm Ngủ Ngon

Cứ cho là Đường Khôi Hoảng vẫn muốn giả ngu, nhưng cũng hiểu được Kiếm Thần đại nhân đang nổi giận.

“Diệp đại hiệp nói đùa.” Hãn dừng một chút, giọng điệu biến đổi, mang theo vài phần lạnh lẽo, “Đường Môn không phải lò sát sinh, nào có thể để người khác mặc sức hiếp đáp?”

Đỗ Phi Phi và Đường Bất Dịch đều nghĩ thấy được giữa hai người có thoang thoang có mùi khói súng.

Đường Bất Dịch hưng phấn, con ngươi vốn lạnh như băng nháy mắt tràn đầy ánh sáng nhiệt tình, sáng ngời nhìn Đường Khôi Hoảng.

Đỗ Phi Phi cũng rất lo lắng. Nếu Đường đại chương môn lần này thật sự quyết định liều mạng, thì chuyện nàng bị đẩy lên phía trước làm khiên thật là điều không phải nghi ngờ.

“Ta rất nghiêm túc.” Diệp Thần lưỡi biếng đá bạc thang mà Đường Khôi Hoảng đã bày sẵn xuống.

Nếu không phải không khí quá khẩn trương và áp lực, Đỗ Phi Phi thật sự rất muốn vỗ tay khen ngợi hãn. Dù biết rõ là phải chết, mà vẫn có thể ghé đầu về phía trước như thế, cần phải có dũng khí phi phàm và cá tính muốn chết như thế nào mới dám nha.

Nàng lại vì hành động không lựa chọn Vinh thối lộn lúc trước của mình mà vô cùng đau lòng.

Sắc mặt Đường Bất Dịch thâm trầm.

Diệp Thần là truyền thuyết bất bại. Hơn nửa năm đó hắn cùng với thiên hạ đệ nhất cao thủ Thanh Vân thượng nhân ở Nga Mi đại chiến một trận, sau đó ai mộ lẫn nhau, cuối cùng kết làm bạn tri kỉ. Nếu tùy tiện trở mặt với hắn, chỉ sợ Nga Mi cũng không thể đứng ngoài nhìn được. Mặc dù Thanh Vân thượng nhân đã mất đi danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng Nga Mi vẫn là thiên hạ đệ nhất môn phái. Một khi trở thành kẻ thù của bọn họ, đối với Đường Môn mà nói chỉ sợ là đả kích lớn, thậm chí có thể diễn biến thành tai ương ngập đầu! Dù sao, những người bất mãn trên giang hồ với Đường Môn không ít, chỉ còn thiếu chuyện tập hợp nhau lại để cùng tấn công mà thôi. Hắn tuyệt đối không thể để cho bọn họ có cơ đánh vào Đường Môn được.

Đường Khôi Hoảng nhượng mào, nảy ra ý hay, lại cười nói: “Kỳ thật kiếm pháp của Bất Dịch cũng không tệ, nếu Diệp đại hiệp không chê, chi bằng dạy bảo hắn một chút đi.” Hắn lui một bước.

Đường Bất Dịch hơi ngạc nhiên, lập tức nói: “Đúng lúc ta cũng muốn thỉnh giáo Diệp đại hiệp, thật là ý hay!”

Diệp Thần ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không, thản nhiên quay sang nói với Đỗ Phi Phi: “Lên, chém hắn mấy đao.”

Đỗ Phi Phi u buồn nhìn hắn.

Nàng biết mà, Diệp Thần đại nhân muốn thuê căn bản không phải bảo tiêu, mà là kẻ chạy việc cùng bia đỡ đạn.

Diệp Thần thấy nàng nửa ngày không nhúc nhích, ngữ khí không khỏi mềm mại hơn, nhẹ giọng hỏi: “Không muốn sao?”

Trong lòng Đỗ Phi Phi run lên, lập tức đứng thẳng người nói: “Nguyện ý vì Diệp Thần đại nhân mà lên núi đao, xuống biển lửa, nghĩa chẳng từ nan, nghĩa không thoái thác, nghĩa thấu trời xanh, nghĩa sinh cầm phần.....”

Diệp Thần mặt không chút thay đổi nói: “Toàn lời vô nghĩa.”

.....

Độ ẩm của địa lao không thấp, tuy rằng là ở dưới lòng đất, nhưng Đường Môn thiết kế vô cùng tinh xảo, ở trên góc phòng có một ô cửa sổ để đón ánh sáng. Nhưng mặc dù ánh sáng ấm áp chiếu rọi khắp nơi, Đỗ Phi Phi lại như rơi xuống hầm băng, cả người từ sống lưng đến sau gáy đều lạnh toát.

Vì sao? Vì sao?!..... Vì sao nàng luôn vô mộng ngựa nhằm địa chỉ đến mười vạn tám ngàn dặm chứ?

Đường Khôi Hoảng ở một bên âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên, lấy sự cao ngạo của Diệp Thần, sẽ không dễ dàng ra tay. Như vậy chuyện này vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Đỗ Phi Phi nắm đao, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên phía trước một bước nói: “Xin Đường huynh chỉ giáo.”

Khóe miệng Đường Bất Dịch hơi cong lên, từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm sáng loáng, khẽ nâng cổ tay, mũi kiếm cũng lắc lắc rung rung theo.

..... Ngồi tù mà ngay cả vũ khí cũng không phải giao ra, rõ ràng là cung cấp phương tiện vượt ngục thuận lợi lớn nhất cho hãn nha. Đỗ Phi Phi cảm khái nghĩ, khó trách rất nhiều bồ khoái khi đuổi theo tù nhân trốn ngục thường xuyên nói một câu — không sợ tội phạm võ công cao, chỉ sợ cửa lao khóa không chặt.

“Kiếm này tên là Thương Thế, dài hai thước tám tấc(tầm hơn 1m), nặng sáu lạng(khoảng 1,2 kg), chính là do đệ nhất đúc kiếm sư – Kim Quỷ tự tay đúc nên.” Đường Bất Dịch nắm kiếm, trên mặt tràn đầy kiêu ngạo.

“Miên Vũ đao.” Đỗ Phi Phi quả chưa bao giờ xem xét đao này nặng dài bao nhiêu, dù sao đi nữa dùng thuận tay là được rồi. Có điều giới thiệu như thế hình như hơi ngắn gọn, có chút không tôn trọng đối thủ. Nàng nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Gần đây từng được Diệp Thần đại nhân trưng dụng để chém người.”

Đường Bất Dịch tức giận đến phát run, mũi kiếm lập tức cũng như một con rắn khê uốn lượn: “Người cho là người nhất định có thể chém vào ta sao?”

Đỗ Phi Phi lập tức phát hiện trong lời nói của mình còn có nghĩa khác, vội vàng giải thích nói: “Không phải, nếu như Diệp Thần đại nhân cần, thỉnh thoảng dùng để giết heo chó cũng được.....”

Đường Bất Dịch nổi giận gầm lên một tiếng, cầm kiếm xông về phía nàng.

Diệp Thần ở một bên vui mừng nghĩ: Cuối cùng hãn cũng không phải người duy nhất bị Đỗ Phi Phi chọc tức đến muốn hộc máu.

Võ công của Đường Bất Dịch so tưởng tượng của Đỗ Phi Phi..... thì kém hơn một chút.

Nàng một mặt dễ dàng hóa giải thế tấn công của hãn, một mặt thiền não suy nghĩ, nên ở chiêu thứ mấy đánh bại hãn đây? Trong vòng một trăm chiêu, như thế có làm mất mặt của Đường Môn quá hay không? Tốt xấu gì người ta cũng cung cấp thức ăn chỗ ở, cho dù..... trong thức ăn có cho thêm độc dược.

“Phi Phi.....” Giọng nói của Diệp Thần vang lên bên tai nàng, “Đến giờ ăn cơm rồi.....”

Ăn cơm?

Tinh thần Đỗ Phi Phi rung lên, giống như có một luồng thần lực, xông thẳng vào toàn thân, đao trong tay bỗng nhiên biến hóa khôn lường tung ra chiêu thức như mưa phùn gió thu, trước khi để Đường Bất Dịch hoàn hồn, đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh bay kiếm của hắn ra ngoài.

Nhuyễn kiếm quay vài vòng trong không trung, đến khi rơi xuống đất vẫn còn rung lên không ngừng, giống như con rắn bạc bị sét đánh trúng vẫn còn cố gắng giãy dụa.

Đường Bất Dịch ngơ ngác nhìn lòng bàn tay trống trơn của chính mình, suy nghĩ vẫn còn dừng lại ở chiêu thức như mưa phùn gió thu không chệ vào đâu được vừa rồi của Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi thu đao vào vỏ, vui vẻ đi đến trước mặt Diệp Thần, nhìn hắn như muốn dâng vật quý vậy.

Khóe miệng Diệp Thần sung sướng cong lên, nâng tay, đang muốn sờ sờ tóc nàng, lại nghe thấy nàng vui sướng hỏi: “Ăn cơm chứ? Nên đi luôn chứ?”

Tuy rằng vài lần ăn cơm lúc trước đã trải qua không ít chuyện không vui vẻ, nhưng những chuyện đó tuyệt đối không làm giảm yêu thích của nàng với thức ăn.

Hai ngón tay Diệp Thần nâng lên, búng vào trán nàng một cái đau điếng, khi nàng liếc mắt nhìn hắn lại quay mặt đi nói: “Có nhớ trước khi đánh ta yêu cầu ngươi làm gì không?”

Nàng cao giọng nói: “Chém người.”

“Vậy người chém chưa?”

Đỗ Phi Phi vừa định gật đầu, nhưng đến khi nhìn lại Đường Bất Dịch thì khẽ giật mình.

Hắn hoàn hảo đứng ở nơi đó, ngay cả lông tóc cũng không thiếu một sợi, trừ bỏ biểu tình trên mặt lạnh băng khiến người khác không rét mà run.

“Ách.....” Nàng cúi đầu đi một vòng quanh Diệp Thần, rồi lại mạnh mẽ ngẩng đầu, thành kính nói, “Trên đời có chữ đức, chính là muốn khuyên con người ta phải biết khoan dung độ lượng.”

Đường Khôi Hoảng đi ra hoà giải, “Đỗ cô nương giỏi dùng đao, không giỏi dùng độc, mỗi người đều có sở trường riêng.”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Đường Môn hình như có một quy củ bất thành văn.”

Khóe mắt Đường Khôi Hoảng nhảy dựng lên.

“Người quyết đấu thua, nhất định phải nhận bất cứ trừng phạt nào của người thắng đưa ra.” Diệp Thần cười đến sâu xa.

Sắc mặt Đường Bất Dịch trắng xanh. Hắn hiển nhiên không ngờ Diệp Thần lại hiểu biết tường tận đối với những chuyện ở Đường Môn như thế.

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng có thể từ trong bầu không khí cổ quái mà cảm nhận được điều bất thường, “Ý của người là, ta hiện tại có thể ra lệnh cho Đường Bất Dịch?”

Diệp Thần cười tùm tùm nói: “Là trừng phạt.”

“Như vậy, ” Đỗ Phi Phi dùng tốc độ không thua kém gì tốc độ đánh bại Đường Bất Dịch lúc nãy, nói: “Người ở nơi này thêm một năm nữa đi, hơn nữa thức ăn mỗi ngày phải chia một nửa cho ta.”

.....

Diệp Thần thở dài nói: “Trừ bỏ ăn, người còn theo đuổi cái gì khác không?”

“Ăn no, mặc ấm, ngủ ngon.” Đỗ Phi Phi đưa ra lý tưởng tối cao cuộc đời này của nàng.

Diệp Thần sờ sờ cằm, tổng kết lại một câu: “No ấm quá sẽ sinh dâm dục.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cái Yếm Giá Trị Ngàn Vàng

Kết quả như vậy đối với Đường Khôi Hoảng mà nói đã là thu hoạch lớn, hẳn sợ Đỗ Phi Phi bị Diệp Thần giật giây mà thay đổi chủ ý, vội vàng nói tiếp: “Một khi Đỗ cô nương đã nói như vậy, chúng ta sẽ theo đó mà chấp hành.”

Đường Bất Dịch muốn nói cái gì, lại bị hăn liếc mắt ngăn lại.

Đỗ Phi Phi chà chà tay, nói: “Bây giờ chúng ta đi ăn cơm được chưa?”

Ăn cơm mới là chuyện quan trọng nhất nha.

Đường Khôi Hoảng ước gì có thể lập tức rời đi, có điều hăn vẫn quay sang trưng cầu ý kiến của Diệp Thần mang tính tượng trưng, “Ý của Diệp đại hiệp thế nào?”

“Ừ. Trước cứ như thế đi.” Hăn lạnh nhạt cười, giành trước đi ra ngoài cửa.

Đỗ Phi Phi lập tức đi theo.

Lưu lại Đường Khôi Hoảng và Đường Bất Dịch hai mặt nhìn nhau.

‘Trước như thế’, từ ‘trước’ ở đây dường như có ẩn giấu ý tứ gì đó không đơn giản.

Đường Khôi Hoảng đi ra khỏi địa lao, thấy Diệp Thần đang muốn đi xuống tầng thứ hai của địa lao, Đỗ Phi Phi theo ở phía sau hẳn, nhưng chỉ bước từng bước rất nhỏ, hiển nhiên là không tình nguyện, thấy hẳn đi ra, lập tức bày ra bộ dạng vui mừng quá đỗi.

Hẳn vội vàng khóa cửa, bước nhanh tới cửa thang gác, vừa lúc thấy bước chân chậm chậm tiêu sái của Diệp Thần dừng lại ở bậc thang cuối cùng: “Diệp đại hiệp, người muốn đi nơi nào?”

Hai tay Diệp Thần đặt ở sau người, bước chân vẫn không ngừng, “Hiếm khi được đến địa lao của Đường Môn, cho nên phải xem cho thỏa thích mới được.”

Đường Khôi Hoảng cướp chỗ của Đỗ Phi Phi, theo sát phía sau hẳn.

Đỗ Phi Phi cảm thấy trước mặt là từng đợt khí lạnh, Miên Vũ đao trong tay bất giác run lên một chút.

Nàng khẽ rùng mình, bước chân vốn đang uể oải chậm chạp cũng trở nên kiên định mạnh mẽ.

“Diệp đại hiệp.” Đường Khôi Hoảng bước nhanh hai bước, đứng chắn trước mặt Diệp Thần, lãnh đạm nói, “Chỉ sợ người đến Đường Môn, không phải là vì ngày sinh tháng đẻ Đỗ cô nương đúng không?”

Ngày sinh tháng đẻ? Ngày sinh tháng đẻ gì cơ?

Đỗ Phi Phi đứng bên cạnh Diệp Thần mơ màng suy nghĩ.

Diệp Thần cười sang sảng nói: “Cái cơ ngu ngốc như vậy mà Đường chương môn cũng tin sao?”

Cơ ngu ngốc?

Rốt cục nhớ ra đầu đuôi câu chuyện, Đỗ Phi Phi buồn bực đá đá chân tường bên cạnh. Nàng lấy loại cố ngu ngốc như thế là vì ai, còn không phải vì muốn ngăn cản lời nói không cố kỵ của người nào đó sao, chẳng lẽ để cho hắn nói muốn mua cái yếm của Đường lão thái thái sao?

Tâm tư khổ sở vì lo lắng cho hắn của nàng đều bị sói ăn hết rồi.

— hay hắn là Bạch Nhãn lang*.

*Bạch Nhãn lang: từ dùng để chỉ những kẻ vong ơn bội nghĩa, tâm địa xấu xa.

Chân tường bị lồm vào một khối nhỏ.

Đường Khôi Hoảng không ngờ Diệp Thần lại thừa nhận trực tiếp như thế, hơi giật mình sau đó mới nói: “Thế rốt cục ý đồ đến Đường Môn của Diệp đại hiệp là gì?”

“Vì cái yếm của Đường lão thái thái.”

Râm.

Đỗ Phi Phi nằm thẳng đơ trên mặt đất.

May mắn địa lao của Đường gia rất sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không bay lên.

..... Chuyện gì nên đến cũng đã đến rồi. Nàng quỳ rạp trên mặt đất, tuyệt vọng suy nghĩ: Tuy rằng điều kiện thức ăn của địa lao thực hấp dẫn, nhưng không ngờ nàng lại phải dựa vào phương thức thế này để được vào.

Phương thức trong cảm nhận của Phi Phi là có thể ra ra vào vào, muốn vào lúc nào, ra lúc nào đều có thể được. Nhưng chỉ có vào không có ra, sớm muộn gì nàng cũng bị ngột ngạt mà chết.

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng bỗng trở nên rất khó nhìn.

Đỗ Phi Phi hoàn toàn có thể lý giải được tâm tình của hắn.

Khi cái yếm của mẫu thân lại bị nam nhân ngay trước mặt nhòm ngó, là người đều không chịu nổi. Hơn nữa nam nhân kia so với mình còn nhỏ hơn rất nhiều.

Nàng trừng lớn mắt, chờ hắn tàn bạo mà túm lấy cổ áo Diệp Thần nổi bão.

Nhưng đợi nửa ngày, lại nghe thấy một câu hỏi âm trầm, “Người mang đến cái gì? Phật châu? Bút lông sói? Hay là.....”

Đỗ Phi Phi cười ngất.

Chẳng lẽ Đường lão thái thái thật sự mang cái yếm ra bán? Hơn nữa cái gì mà Phật châu, bút lông sói..... Cái giá này có phải quá ưu đãi rồi hay không?

Diệp Thần từ trong tay áo chậm rãi lấy ra một miếng ngọc bội xanh biếc, trên mặt của miếng ngọc còn khắc hoa văn hình mây khéo léo tinh xảo, trong suốt như tuyết tan trên thảo nguyên, đường nét, màu sắc vô cùng rõ ràng.

Đôi môi Đường Khôi Hoảng hơi nhếch lên, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa có, “Thanh Vân thượng nhân?”

Đỗ Phi Phi sửng sốt.

Vì sao mọi chuyện lại phát triển..... quý dị như thế? Có người nào chịu dừng lại giải thích với nàng một chút hay không?

Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng xoay xoay miếng ngọc bội, lạnh nhạt nói: “Thanh Vân thượng nhân có một vị sư đệ, pháp danh là Lục Thủy,

Đường chưởng môn đã nghe qua?”

“Ba người đứng đầu của Nga Mi chính là Thanh Vân, Tử Quang và Lục Thủy. Nga Mi và Đường Môn lại là láng giềng, sao ta có thể không biết?” Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Đường Khôi Hoảng có dự cảm không tốt.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Thế Đường chưởng môn có biết danh tính tục gia của Lục Thủy đại sư hay không?”

.....

Đỗ Phi Phi lườm hăn một cái. Ai lại để ý những chuyện như thế?

“Cái này ta không biết.” Đường Môn rất ít khi giao tiếp với những bang phái khác, bởi vậy mặc dù hai bên đều là môn phái lớn, lại ở gần nhau, nhưng ngày thường rất ít khi lui tới.

“Sở Tiêu Thủy.”

Đỗ Phi Phi khâm phục nhìn Diệp Thần. Sự thật chứng minh, hăn chính là kẻ nhiều chuyện như vậy.

Sở? Trong lòng Đường Khôi Hoảng như bị cái gì đó đánh trúng nhưng ở ngoài mặt vẫn thản nhiên nói: “Thế thì sao?”

“Không làm sao, chỉ là hăn vừa vặn là phụ thân của người ở dưới này mà thôi.” Diệp Thần dừng lại ở cửa nhà tù ngay phía dưới phòng giam Đường Bất Dịch.

Sở Việt là con trai của Lục Thủy?

Đường Khôi Hoảng không thể không khiếp sợ, mặc dù cố gắng che dấu, nhưng biểu tình của hăn đã bán đứng nội tâm đang sôi trào trong lòng.

Hắn liên tục hít sâu ba lượt, mới cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng: “Ý đồ đến của Diệp đại hiệp là.....”

“Tra án.” Diệp Thần nươngmày nở nụ cười, “Ta và Thanh Vân đã đánh cược..... Trong vòng nửa tháng phá án.”

Thanh Vân Thanh Vân Thanh Vân.....

Vô số tiếng vang quanh quần bên tai Đỗ Phi Phi.

Đây chính là thần tượng chân chính của nàng, là đại thần trong cảm nhận của mỗi đạo khách, là đám mây màu xanh tung bay trên đỉnh núi cao quý nhất, hoa lệ nhất của Nga Mi.....

Sao hắn có thể gọi tự nhiên như thế, thân mật như thế, thản nhiên như thế?

Đỗ Phi Phi cảm giận đấm đất.

Trong lòng Đường Khôi Hoảng vô cùng hoảng sợ, liên tục cười lạnh nói: “Hay là Diệp đại hiệp cho rằng Đường Môn ta xử oan cho hắn?”

Diệp Thần vuốt cằm, “Đúng là có khả năng này.”

Đỗ Phi Phi nghe thế trong lòng run lên, trong đầu lại loạn thành một búi. Chuyện bát quái của Đường Môn trong truyền thuyết rõ ràng đang được thảo luận trước mặt nàng, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy mọi chuyện xảy ra trước mắt khó mà tin nổi, đến nỗi hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi có thể lý giải của nàng.

Đường Bất Dịch..... Người cho ta thêm một bát cháo thịt có độc đi, thế giới này thật quá khó để lý giải.

Đường Khôi Hoảng đột nhiên nở nụ cười, còn là một nụ cười vô cùng giả dối: “Nếu Sở Việt là con trai của Lục Thủy đạo trưởng, thì nên do đạo

trường ra mặt, sao lại phiền lụy Diệp đại hiệp?”

“Ta nói rồi, ta nhàm chán.” Diệp Thần cười đến chân thành, “Vừa hay chuyện này lại rất thú vị.”

“Có điều chuyện riêng của Đường Môn từ trước đến giờ không cần người ngoài nhúng tay.” Đường Khôi Hoảng nói như đinh đóng cột, “Diệp đại hiệp và Đỗ cô nương đến Đường Môn làm khách, ta vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu đến can thiệp vào nội sự, khiêu khích gây chuyện, Đường môn tuyệt đối không bỏ qua!”

“Đường chưởng môn dường như đã quên mất một chuyện vô cùng trọng yếu.” Diệp Thần đặt miếng ngọc bội sát vào gương mặt hắn, “Từ sau khi Đường lão thái thái lấy cái yếm làm tín vật rahúa, ngày sau chỉ cần Thanh Vân thượng nhân mở miệng, không cần biết là chuyện gì, đều toàn lực giúp đỡ.”

Đường Khôi Hoảng lạnh lùng nói: “Gia mẫu đang bế quan.”

Trong thời gian ngắn ngún uống một chén trà nhỏ, sắc mặt hắn biến đổi vô số lần.

“Cần ta..... tự mình mời Đường lão thái thái xuất quan sao?” Diệp Thần dịch bước chân sang bên cạnh.

Đường Khôi Hoảng giật mình. Động tác vừa rồi của hắn nhìn có vẻ nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại mang thế tấn công khó lường. Ngón tay dẫu trong tay áo hơi hơi run lên, ý niệm hạ độc trong đầu lập tức lóe lên.

“Xin Diệp đại hiệp trở về đi.”

Bên trong cửa đại lao đang đóng chặt đột nhiên truyền ra giọng nam khàn khàn.

Sở Việt?

Đỗ Phi Phi quỳ rạp trên mặt đất, theo khe hở tối của địa lao nhìn vào trong phòng giam, có một đôi giày màu lam thêu hoa bạc đứng ở cạnh cửa.

Diệp Thần cười nhẹ nói: “Nếu ta không về thì sao?”

“Sở mỗ sinh là người của Đường Môn, chết là ma của Đường Môn. Cổ Quỳnh trời sinh tính ghen tị, lại chỉ biết dùng những lời chóp lưởi đầu môi để mê hoặc nữ nhân, Sở mỗ giết hẳn, không thẹn với lương tâm, cũng không muốn kêu oan cho mình.”

Đường Khôi Hoảng thở dài: “Sở Việt, nếu người có điều gì bất mãn, có thể kể ra với ta, tại sao lại làm như thế?”

Sở Việt trầm mặc một hồi nói: “Việc đã đến nước này, có nói nữa cũng vô nghĩa.”

Đường Khôi Hoảng quay đầu nói với Diệp Thần: “Diệp đại hiệp, người còn nghi vấn gì không?”

“Ừ.....” Diệp Thần mỉm cười, “Thật sự là đáng tiếc, một chuyện thú vị như thế, lại không được mở màn.”

Đường Khôi Hoảng nghe thấy trong lời nói của hắn có ý rút lui, vội hỏi: “Nếu Diệp đại hiệp cảm thấy không thú vị, có thể đi ra ngoài thành dạo chơi một chút, nơi đó tuy rằng không náo nhiệt như ở Dương Châu, không phồn hoa như ở kinh thành, nhưng đồ ăn vặt lại là tuyệt nhất.”

Đỗ Phi Phi nghe thế vội vàng nhảy lên, “Đồ ăn vặt?”

Diệp Thần liếc nàng một cái, “Đồ ăn vặt gì, Đường chương môn nói là sáo dọc bờ ao.”

“Đó là cái gì vậy?” Khóe miệng Đỗ Phi Phi co rút. Bịa chuyện cũng phải có tiêu chuẩn một chút chứ.

Diệp Thần nhìn về phía Đường Khôi Hoảng, “Đúng vậy, đó là cái gì?”

..... Đường chưởng môn, khí phách, khí phách đâu? Đỗ Phi Phi u oán nhìn hẳn.

“À..... Đại khái, là sáo cắm dọc bờ ao.” Đường Khôi Hoảng né tránh tầm mắt của nàng, ngẩng đầu nhìn trần đại lao. Chỉ cần Diệp đại ôn thần không tìm Đường Môn gây phiền toái là được rồi, sáo dọc sáo ngang gì cũng theo hẳn hết.

*

Không biết là Diệp Thần rốt cục nhận ra bình thường Đỗ Phi Phi quá mức kham khổ, hay là không nhìn nổi bộ dạng như quý đỏi của nàng, tóm lại, thức ăn của Phi Phi có sự cải tiến, từ màn thầu cơm trắng, tiến bộ lên được một món mặn một món canh.

Sau khi ăn cơm no, Kiếm Thần đại nhân lại muốn đi dạo.

Đỗ Phi Phi không yên lòng theo ở phía sau hẳn.

Sau khi nàng va vào cái cây thứ sáu, mũi sưng đỏ như một quả cà chua, Diệp Thần rốt cục cũng dừng lại bước chân sau đó xoay người ôm ngực liếc nhìn nàng.

“.....” Đỗ Phi Phi cung kính đứng tại chỗ.

Diệp Thần lạnh nhạt hỏi: “Cơm ăn chưa no sao?”

Nàng lắc đầu.

“Muốn ăn thịt?”

Lại lắc đầu.

“Không muốn đi dạo?”

Đỗ Phi Phi chậm rãi ngẩng đầu, trong hốc mắt hồng hồng, hai con ngươi vằn lên những tơ máu dày đặc, vô cùng u oán nhìn hẳn.

Hắn nhíu nhíu mày, “Muốn về nhà?”

Hai tròng mắt đỏ bừng sáng ngời, “Có thể chứ?”

“Đem một trăm lượng trả lại ta là được.”

.....

Toàn bộ trên dưới người nàng có tổng cộng chín mươi tám lượng hai mươi chín quan tiền. Nàng không ôm hy vọng hỏi: “Có thể nợ không?”

Diệp Thần lại thật sự gật đầu, “Gán người ở lại là được.”

.....

Điều đó và tình huống hiện tại có gì khác nhau?

Đỗ Phi Phi tiếp tục u buồn.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giày Của Kiếm Thần Giả Rất Mới

“Phi Phi.”

“Ừ?”

“Muốn biết cáikhố của Thanh Vân có màu gì không?”

Cả người Đỗ Phi Phi chấn động, “..... Người dám rình trộm.”

“Không muốn biết thì thôi.” Diệp Thần xoay người muốn đi.

Đỗ Phi Phi nắm lấy tay áo hắn, thần bí đè thấp giọng nói: “Màu trắng?”

“Ừ, của ta là màu trắng.”

..... Ai để ý người. Ánh mắt nàng thoáng đảo qua phần eo của hắn.

Diệp Thần tốt bụng tiếp tục cho nàng cơ hội, “Đoán tiếp.”

“Màu xanh?”

“Không đúng.”

“Vàng?”

“Không đúng.”

“Hồng?”

“Không đúng”

“.....”

Đỗ Phi Phi mệt đến nỗi thở dốc, “Còn màu sắc gì ta chưa kể sao?”

“Không còn.”

“.....” Quả nhiên, lại bị đùa giỡn. Nàng ngẩng mặt, lệ nóng quanh tròng.

Hắn cười tùm tùm cười bỏ nổi bần khoản của nàng, “Hắn căn bản không mặc tiết khố.”

Nàng vội vàng thu lại nước mắt, “Tại sao người biết?”

“Rình coi nha.” Nói thật tự nhiên.

Đỗ Phi Phi trầm mặc một lúc lâu, trầm giọng nói: “Người còn rình coi được cái gì, thành thật nói ra.”

“Trên móng hắn có một cái nốt ruồi.”

Nàng vô cùng kính ngưỡng nhìn hắn, “Ngay cả móng cũng nhìn thấy?!” Móng của Thanh Vân thượng nhân..... A, nhất định cũng rất cao quý hoa lệ.

“Ừ, hơn nữa bên trên còn có hai sợi lông. Một sợi là sợi đực, một sợi là cái.”

“..... Làm sao người biết?” Lông còn có đực cái?

“Bởi vì nếu như có nhỡ đi, lại tiếp tục có hai sợi lông con mọc lên.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi hung ác trừng hằm, “Nhỡ lông làm sao mà người thấy được?”

“Bởi vì là ta nhỡ.” Diệp Thần nhún vai, “Khi hằm đánh cược thua ta.”

.....

Quả nhiên, thần tượng vẫn là đứng từ xa kính ngưỡng mới tốt, tuyệt đối không nên quá thân cận, bằng không chính là sụp đổ hình tượng.

“Cho nên...” Nàng chậm rãi nuốt nuốt nước miếng, mở miệng nói: “Người là Kiếm Thần thật sự?”

Hằm nhướng mi, “Người nói xem?”

Nàng giãy dụa hồi lâu, thở dài nói: “Vẫn..... rất khó phân biệt nha.” Kiếm Thần sao lại có đức hạnh như thế này? Điều này bảo ngàn vạn thanh niên chính trực lấy hằm làm mục tiêu phấn đấu sao có thể chịu đựng được?

“Vậy người có thể đánh một chiêu cho ta xem được không?” Là lừa hay ngựa, kéo ra nhìn là biết được.

“Người muốn xem chiêu nào?”

“‘Vô Hoa’ có được hay không?” Lòng nàng tràn đầy chờ mong.

“.....”

Dưới ánh mắt càng ngày càng nghiêm khắc của hằm, Đỗ Phi Phi đành phải rút lui, “Nếu không, tùy người đi.”

“.....”

Ánh mắt vẫn rất nghiêm khắc như cũ. Rốt cục nàng không nhịn được lại nói: “Nếu không, chiêu tiếp theo của ‘Vô Hoa’ được không?” Nàng thật

sự không biết Kiếm Thần có những chiêu thức nào. Nàng luyện đao, thần tượng của nàng là Thanh Vân thượng nhân.

“Được rồi.” Diệp Thần dường như là cố gắng hết sức mới đáp ứng được, “Vậy người phải nhìn cho kỹ.”

“Ừ.” Nàng mở to hai mắt, tập trung tinh thần nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Tuyệt chiêu tạo nên truyền thuyết ‘Bạch y đạo tảo Nga Mi tuyệt, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh’ sắp sửa tái hiện trước mặt nàng! Tâm tình Đỗ Phi Phi vô cùng kích động.

Trong thời khắc này, rốt cục nàng có thể cảm nhận được sự ưu việt khi trở thành người hầu của Kiếm Thần.

Diệp Thần chậm rãi vươn hai ngón tay.

Lấy ngón tay thay mũi kiếm sao? Ừ, quả nhiên cao thủ đã đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất. Đỗ Phi Phi càng thêm khâm phục.

“Ta đến đây!” Hai ngón tay của Diệp Thần kẹp lại.

.....

Đỗ Phi Phi đã chuẩn bị sẵn tư thế để vỗ tay, thì động tác bỗng nhiên ngừng lại, “Sau đó thì sao?”

“Hết rồi.”

Nàng chậm rãi buông tay, che ngực, đau khổ nói: “Thật ra, người là giả đúng không?”

Hai người tiếp tục đi dạo về phía trước.

Đỗ Phi Phi suy tư thật lâu, cảm thấy nên vì mình mà giành lấy một phần phúc lợi. Ví dụ như từ một người bị lợi dụng chuyển lên thành đồng bọn hợp tác.

“Ách, Diệp đại hiệp.”

Diệp Thần không đáp lời, có điều bước hơi chậm lại, tỏ vẻ đang lắng nghe.

“Chúng ta hiện tại có thể được coi là..... Hai con châu chấu trên một sợi dây thừng đúng không?” Nàng thật cẩn thận chọn từ hình dung.

Thân thể hắn hơi cứng đờ.

“Cho nên, chúng ta nên thẳng thắn đối mặt.”

Chân phải Diệp Thần uốn một cái, thân mình hơi lung lay. Không nhìn kĩ, còn tưởng rằng chỉ là gió thổi bay vạt áo: “Tương đối thẳng thắn.”

“Ừ, người cũng cảm thấy như vậy đúng không?” Rất tốt, thống nhất ý kiến là điều kiện tiên quyết cho việc hợp tác.

“Người muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói.....” Nàng đột nhiên tới gần hắn, dùng giọng điệu dè dặt đến cực điểm nói, “Người rốt cuộc đến Đường Môn làm gì?”

“Cứu người..... Thuận tiện kiếm nơi ăn uống miễn phí.”

“Loại nào quan trọng hơn?”

“Ăn uống.”

So với Trung Tâm thành lạnh lùng yên tĩnh, Nội thành cẩn trọng từng bước, ngoại thành thật sự ồn ào và nóng nực. Nhất là chợ, tiếng rao hàng,

tiếng mặc cả, tiếng cười nói, tiếng mắng chửi..... Cần cái gì có cái đó.

Nhưng Đỗ Phi Phi vẫn còn vướng mắc vấn đề vừa rồi, “Sở Việt đã thừa nhận giết người, người còn muốn cứu thế nào?” Chẳng lẽ thật sự muốn đánh vào, sau đó chờ làm bạn tù với Sở Việt?

“Ừ, đây đúng là một vấn đề khó khăn.” Diệp Thần nghĩ nghĩ, trong nháy mắt lại nói, “Không bằng người đi gánh tội thay hẳn.”

“..... Cổ Quỳnh là trúng độc mà chết, ta đâu có biết hạ độc?” Hơn nữa cứ cho là biết, cũng quyết không muốn dính vào chuyện này. Cứ cho là dính vào, cũng không có bản lĩnh độc chết được mọi phu của Đường chưởng môn nha. Đỗ Phi Phi bị tư duy mạnh mẽ của hẳn mà phục sát đất.

Diệp Thần thở dài, “Người thật ngốc nha.”

Gò má Đỗ Phi Phi khẽ cong lên, “Thật xin lỗi.”

Trong lòng tính toán số tiền bán mình ở trong ngục, Đỗ Phi Phi quyết định hôm nay sẽ thỏa mãn bản thân, bù lại nhiều ngày đêm lo lắng sợ hãi.

Kẹo hồ lô, bánh ngọt mã đề, bánh tuyết hoa, hạt dẻ đường..... Gặp qua hay chưa gặp qua nàng đều mua tất.

Nàng đi dạo đến vui vẻ, ngay cả cửa hàng bán quần áo cũng không buông tha, chọn mấy cái cái váy áo tươi đẹp, lại đi đến cửa hàng bán giày.

Ông chủ cửa hàng giày ăn mặc thực gọn gàng, đôi mắt híp lại so với sợi tóc còn mảnh hơn. Nhưng khi Đỗ Phi Phi bước vào cửa, rõ ràng nhìn thấy được trong ánh mắt của toát ra tia sáng tham lam.

Ông chủ bán giày tươi cười chào đón, Đỗ Phi Phi vừa định mở miệng, hẳn đã đi đến sát bên người Diệp Thần, khom lưng cười nói, “Vị công tử

này, ngài muốn mua cái gì? Nơi này của chúng ta muốn giày gì cũng có, công tử chỉ việc mở miệng là được.”

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, “Có giày Tử Ngọc Long không?”

Ông chủ giật mình, “Cái này..... tiểu điểm không có, đây là giày mà Hoàng đế lão gia mới có thể đi, tiểu điểm nào dám bán.”

“Vậy người vẫn nên đứng một bên nghỉ ngơi thôi.”

Ông chủ hàng giày ngượng ngùng quay trở về, nhìn thấy Đỗ Phi Phi, lại vẻ mặt tươi cười nói: “Cô nương muốn.....”

“Giống yêu cầu của hãn.”

Ông chủ cửa hàng giày rốt cục cũng phát hiện mình không được hoan nghênh. Nhưng..... cửa hàng này là của hãn, nếu không muốn thấy hãn, thì tiến vào làm gì. Ông chủ hàng giày vô cùng buồn bực.

Đỗ Phi Phi đột nhiên “A” một tiếng, cầm lấy một đôi giày, ghé mắt lại đánh giá: “Đôi giày này.....”

Hai mắt của ông chủ hàng giày sáng lên, lập tức tiến lại gần, “Ánh mắt cô nương thật tốt, đôi giày này là mẫu mới nhất của Kim Ngọc phường, nửa tháng trước mới xuất hiện, tiểu điểm tổng cộng chỉ đặt hai đôi. Đây là đôi cuối cùng.....”

“Ông nói đôi giày này nửa tháng trước mới có?”

Ông chủ cửa hàng vỗ ngực nói: “Sao có thể là giả?”

“Nếu giả thì sao?” Ngay cả Kiếm Thần cũng có thể giả thì trên đời này còn cái gì không giả được. Đỗ Phi Phi giật mình phát hiện mình bắt đầu có bệnh đa nghi.

“Nếu là giả, ta sẽ làm giày cho cô nương đi.” Ông chủ hàng giày nói đến hùng hổ mạnh mẽ.

“Đôi giày còn lại ông bán cho ai?”

Tròng mắt của ông chủ khẽ đảo, “Tiểu điểm lui tới nhiều người như vậy, sao ta có thể nhớ hết được. Cô nương hỏi cái này làm cái gì?”

“Ta chỉ muốn biết, người nào có ánh mắt độc đáo giống như ta.”

“Thế cô nương có mua không?” Ông chủ rất nhanh nói tiếp.

“.....” Nàng nhìn giày, cắn răng nói: “Mua.”

“Cô nương, người còn chưa nói cho ta biết người đi giàu này cỡ chân thế nào. Nhờ đâu không vừa.....”

Chân của nam nhân bình thường dài bao nhiêu nhỉ? Đỗ Phi Phi ra sức nghĩ.

Diệp Thần đột nhiên vươn tay ra, đo đo một lát trên đôi giày, “Ừ, rất vừa.”

Ra khỏi cửa hàng giày, Diệp Thần tươi cười sáng lạn, đối lập với Đỗ Phi Phi đầy mặt đăm chiêu trầm trọng, thật giống như trời nắng và trời mây.

Queo đến một chỗ rẽ ít người, Đỗ Phi Phi đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: “Ta có lời muốn nói với người.”

Lông mày của Diệp Thần cong cong lên, ấm áp nói không nên lời.

“Ta nghi ngờ... ” Đỗ Phi Phi nói từng chữ từng chữ vô cùng nhỏ nhưng lại rất rõ ràng, “Sở Việt bị nhốt ở trong địa lao của Đường Môn là giả.”

“Ồ?” Vẻ mặt hần chậm rãi trở nên lạnh nhạt.

“Khi ở trong địa lao ta đã nhìn thấy giầy của hần.” Nàng nhớ lại đôi giầy nhìn thấy trong phòng giam, “Thêu hoa bạc màu xanh..... Giống y hệt đôi này!”

Nhưng đôi giầy này nửa tháng trước mới xuất hiện, mà Sở Việt đã bị giam hơn một tháng: “Trừ phi có người đặc biệt mua giầy mới cho hần, nếu không sao hần có thể đi đôi giầy mới của Kim Ngọc phường được?” Đỗ Phi Phi hoàn toàn đắm chìm trong suy luận của chính mình, “Có điều vào được địa lao, chỉ có thể là người của Trung Tâm thành. Mà người Sở Việt giết lại là muội phu của Đường chưởng môn, ta nghĩ không có ai dám công khai tặng đồ thế đâu?”

“Cho nên.....”

“Cho nên ta hoài nghi Sở Việt là giả. Có lẽ nơi này, thật sự có bí mật không thể cho ai biết.”

“Người muốn nói..... chính là chuyện này?”

Đỗ Phi Phi vui sướng gật đầu. Nàng thật sự thông minh, quan sát rất tỉ mỉ.

Diệp Thần đột nhiên từ trong lòng móc ra một nén bạc, “Đi mua sáu cái rương gỗ lớn, trước khi mặt trời lặn đưa đến phòng của ta.”

“.....” Sáu cái? Đỗ Phi Phi run rẩy nhận bạc, “Chi bằng mua luôn quan tài đi. Cũng có thể đựng được rất nhiều.”

“Được, mua thêm một cái quan tài.”

“.....”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nghiêm Túc Mới Là Chó Má

Nếu nói Đỗ Phi Phi khuôn từng chuyển từng chuyển rương gỗ vào Đường Môn chỉ khiến cho người ta liếc mắt, thì khi trên lưng nàng cũng một cái quan tài chính là gây náo động.

Đường Khôi Hoảng vốn đã âm thầm hạ quyết tâm không hỏi đến chuyện của bọn họ, nhưng trong tình huống hiện tại vẫn không thể không ra mặt.

“Đỗ cô nương.....”

Đỗ Phi Phi gian nan ngẩng đầu nhìn Đường Khôi Hoảng đứng ngăn ở giữa đường.

Quan tài đè lên trên lưng khiến nàng dường như không thở nổi.

Đường Khôi Hoảng không thể không lui ra phía sau vài bước, để khuôn mặt của mình lọt vào tầm mắt của nàng: “Quan tài trên lưng người là.....”

“Đường chường môn.....” Hai mắt trắng dã của nàng cố gắng làm ra vẻ rưng rưng muốn khóc, “Người..... có thể giúp đỡ không?”

“A?” Mặc dù Đường Khôi Hoảng tự nhận có định lực kinh người, cũng không khỏi thất thố. Có điều vẻ thất thố này vô cùng ngăn ngại, hẳn

rất nhanh thu dọn cảm xúc, chỉ huy những đệ tử đang vây xem xung quanh: “Còn không giúp Đỗ cô nương đỡ quan tài xuống.”

Núi lớn trên lưng Đỗ Phi Phi được dời đi, nàng thở hồng hộc ngồi phịch xuống tại chỗ, phát tay nói: “Các người..... không đến..... phòng của Diệp Thần..... là được.”

Đán đệ tử Đường Môn nhìn về phía Đường Khôi Hoảng.

“Đỗ cô nương còn chưa nói cho ta biết, quan tài này dùng để làm gì?”

Đỗ Phi Phi dấm dấm bấp đùi, thuận miệng đáp: “Chắc là để đựng đồ vật.”

Con người của Đường Khôi Hoảng lóe lên, “Đựng cái gì vậy?”

“Đại khái là.....”

“Đại khái?”

“Có lẽ là.....”

“Có lẽ?”

“Khả năng là.....”

“.....”

Nàng tiến từng bước một tới gần Đường Khôi Hoảng, nhún vai nói: “Thật ra, ta cũng không biết.”

Đường Khôi Hoảng từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén, “Đỗ cô nương, Đường Môn không phải nơi người ngoài có thể không kiêng nể gì, Đường mỗ cũng không phải là đối tượng để tiêu bồi giang hồ có thể tùy tiện lừa gạt.”

Đỗ Phi Phi thực úy khuất, “Ta thật sự không biết nha. Là Diệp Thần bắt ta mua, ta chỉ là kẻ chạy việc và giao hàng.” Nghề bảo tiêu mà làm đến những chuyện bực này thì nên được coi là chuyên nghiệp hay đáng xấu hổ đây?

Đường Khôi Hoảng thấy chính sách uy hiếp áp bức của mình có hiệu quả, trong lòng vô cùng vui vẻ, tiếp tục diễn vẻ mặt lạnh lùng: “VẬY NGƯỜI CÙNG DIỆP ĐẠI HIỆP ĐẾN TỐT CÙNG LÀ CÓ QUAN HỆ THẾ NÀO?”

“Nói đến chuyện này..... thì khá là phức tạp.” Đỗ Phi Phi thở dài, nói, “Kỳ thật ta chính là trong truyền thuyết.....”

“Phi Phi.” Giọng nói thanh thúy lại chứa đựng thanh âm thâm trầm của Diệp Thần vang lên phía sau Đường Khôi Hoảng.

Đường Khôi Hoảng khẽ rùng mình.

Diệp Thần đi đến gần như thế mà hắn lại không thể phát giác ra sao?

Đỗ Phi Phi u buồn đem hai chữ ‘bảo tiêu’ nuốt trở lại trong bụng.

“Diệp đại hiệp.” Đường Khôi Hoảng chấp tay.

Đỗ Phi Phi mang vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa, chờ hắn bực cung Diệp Thần.

Đường Khôi Hoảng lại cười nói: “Chiếc quan tài này người muốn đặt ở nơi nào?”

“.....”

*

Ăn qua rau xanh và đậu phụ mà Diệp Thần chiêu đãi, Đỗ Phi Phi lại bị kéo đi dạo.

Nàng nhin không được hỏi: “Đi dạo như thế này thì có gì hay ho?”

“Người muốn biết sao?”

“Ừ.” Nếu không thể tránh thoát, để cho nàng hưởng thụ chút lạc thú của đi dạo cũng được.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với nàng.

Nàng đưa lỗ tai lại gần.

“Thật ra...” Hắn ấp a ấp úng nói, “Không có gì hay ho.”

“.....” Thế đến tột cùng mỗi ngày ngài tới nơi này lắc lư làm cái gì?

“Có điều là.....”

Có bí mật gì sao? Nàng lại ghé tai về phía hắn, “Ừ?”

“Ta thích cảm giác người của Đường Môn khẩn trương rình coi phía sau lưng ta.”

“.....” Diệt đại nhân, sự cổ quái của ngài đang khiến nhân giới của ta không ngừng mở rộng, thế giới của ta không ngừng vụn vụn.

Một lần nữa sắp xếp lại cảm xúc, Đỗ Phi Phi nhỏ giọng nói: “Người nói người của Đường Môn đi theo sau chúng ta?”

“Phía trước cũng có.”

Đỗ Phi Phi nhìn quanh về phía trước.

“Bên trái cũng có.”

Chuyển trái.

“Bên phải cũng có.”

Chuyển phải.

“Phía dưới cũng có.”

Cúi đầu.

“Bên trên cũng có.”

Ngẩng đầu.

Mặt trời chiều ngả về tây, áng mây đỏ như hoa. Có vật từ phía nam bay đến, toàn thân đen như tóc. Tập trung nhìn lại, thì ra là một con quạ.

“Ha ha.....” Diệp Thần cười đến thân mình lung lay.

Đỗ Phi Phi rốt cục phát hiện ra mình đang bị đùa giỡn, “Diệp, đại, hiệp!”

Diệp Thần vừa lau nước mắt chảy ra từ khóe mắt, vừa quay đầu cười hì hì đáp: “Ừ?”

“Người..... không thể nghiêm túc một chút sao?”

“Nghiêm túc?” Nụ cười trên mặt hẩn chậm rãi thu hồi, “Người chắc chắn chứ?”

“.....?” Dự cảm, sao lại bất an như vậy?

Giờ phút này, nàng cũng không thể nói được, đúng là nàng không chắc chắn.

Cho dù vẫn là khuôn mặt tuấn tú kia, nhưng một trước một sau thật sự như hai người khác biệt.

Diệp Thần khoanh tay đứng trước cây trà, hai hàng lông mày cong lên giống như lưỡi kiếm vừa ra khỏi vỏ, phát ra khí lạnh bức người.

“Diệp đại hiệp?” Đỗ Phi Phi lo sợ khẽ gọi.

Một ánh mắt lạnh lẽo quét lại đây.

“Ách, được rồi, ta thừa nhận bây giờ người rất nghiêm túc, có điều..... người có thể nói cho ta biết, vì sao bắt ta đứng không nhúc nhích dưới gốc cây trà này được không?” Hơn nữa chính giữa sân đối diện là một chiếc quan tài lớn.

Trong lòng Phi Phi run sợ nhìn cành lá rậm rạp chung quanh, chỉ sợ có một con sâu nào đó không cẩn thận nhảy vào trong vạt áo của nàng.

Lại một ánh mắt lạnh lùng quét lại đây.

Đỗ Phi Phi ngoan ngoãn câm miệng.

Diệp Thần đứng một hồi, mới bình thản ung dung đi về phía phòng.

“Diệp.....”

Áo trắng ngừng lại, bỗng nhiên quay đầu.

Xoạt!

Đỗ Phi Phi hoàn toàn đông lạnh thành băng.

Gió đêm xào xạc lướt qua ngọn cây.

Đỗ Phi Phi nín thở lắng nghe động tĩnh trong phòng Diệp Thần.

Tuy rằng vừa mới tắt đèn, nhưng lấy cá tính của hắn rất có thể tại thời điểm nàng muốn bỏ chạy sẽ lao ra cười gian.

Đỗ Phi Phi quyết định chờ thêm một chút.

Gió nhỏ.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng hít thở hòa hoãn trong phòng truyền ra.

Lúc này không đi còn đợi bao giờ.

Nàng ngồi xuống ôm lấy bắp chân đã cứng ngắt.

Bỗng chốc —

Ở trên mái hiên đối diện xuất hiện hai cái đầu người.

Bọn họ nhìn trái nhìn phải, rồi rất nhanh từ trên mái hiên bay xuống xuống dưới.

Có trộm?

Trong đầu Đỗ Phi Phi chợt lóe lên cái ý niệm thứ nhất là: Không ngờ ngay cả dòng dõi Đường Môn cũng có người luẩn quẩn trong lòng mà đi tìm cái chết.

Nàng nắm chuôi đao nhẹ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hai người.

Khụ khụ.....

Trong phòng đột nhiên truyền ra hai tiếng ho khan.

Tuy rằng thanh âm không lớn, lại khiến ba người trong sân giật nảy mình.

Đỗ Phi Phi lập tức duỗi thẳng sống lưng đứng nghiêm nghị.

Hai tên trộm giống như con diều lập tức quay trở lại nóc nhà.

Bốn phía im lặng.

Ánh mắt Đỗ Phi Phi nhìn chăm chăm hai cái đầu ở trên nóc nhà đối diện, lỗ tai dựng thẳng lên nghe động tĩnh ở trong phòng.

Lại một lát sau, hô hấp của Diệp Thần lại bình ổn trở lại.

Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra.

Hai tên trộm lại nhảy xuống. Động tác lần này của bọn họ càng thêm nhẹ nhàng, phạm vi cũng nhỏ hơn, dường như đi mỗi một bước, lại phải cúi người lắng nghe một hồi.

Tay phải của Đỗ Phi Phi chậm rãi nắm lấy chuôi đao, trong lòng yên lặng tính toán khoảng cách hai bên.

Một tên trong đó nhanh nhẹn bước lên trước một bước, rơi vào phạm vi công kích tốt nhất của nàng.

Đang trong thời khắc vung đao lên!

Khụ khụ.....

Tiếng ho khan lại vang lên.

Hai tên kẻ trộm dường như không chút do dự nhảy trở về. Có điều lần này bọn họ không đợi thời cơ nữa, mà trực tiếp bỏ chạy.

Đỗ Phi Phi bóp cổ tay, nhin không được thấp giọng nói: “Đáng chết.”

“Cái gì đáng chết?”

“Chưa từng thấy kẻ nào ngủ mà lại thích ho khan như vậy, bằng không hai tên trộm kia đã sớm trở thành vật trong túi, thức ăn trên bàn của ta.”

Thức ăn trên bàn? Người đứng ở phía sau nàng yên lặng kiểm điểm xem chính mình có phải thật sự áp bức đến phát hỏa nàng hay không, khiến cho nàng nghĩ đến thịt thành tật như vậy, “Ồ, chuyện đó thật xin lỗi.”

“Quên đi.” Giọng nói đột nhiên im bật, Phi Phi hoảng sợ quay đầu.

Diệp Thần đang cười dài nhìn nàng.

May mà hãn cười. Đây là phản ứng đầu tiên của Đỗ Phi Phi.

“Người đến lúc nào?”

“Tại thời điểm người nói đáng chết.”

Đỗ Phi Phi trầm mặc, xem ra khẩu vị của nàng đến đây là ngừng, “Vừa rồi đều do người sắp xếp.”

“Có thú vị không?”

..... Học bù nhìn ở trong sân hứng gió lạnh, xem trộm nhảy nhót tưng bừng gọi là thú vị? Nàng bất đắc dĩ cúi đầu hỏi: “Sao người biết buổi tối sẽ có trộm đến?”

“Trộm?” Diệp Thần cười như không cười.

“Thật sự không ngờ đường đường là Đường Môn cũng có kẻ bị ép quá mà trở thành trộm.” Nàng than thở. Cũng không biết nên cảm thông với tên trộm, hay là đồng tình với Đường Môn.

Diệp Thần chậm rãi mở miệng nói: “Năm đó trước khi lên núi tặc vương muốn làm một chuyện cuối cùng, để cho tên tuổi của mình lưu danh thiên cổ.”

Đỗ Phi Phi không rõ tại sao hãn lại xoay chuyển đề tài nhanh như vậy.

“Bằng hữu của hãn cho hãn ba sự lựa chọn. Thứ nhất là hoàng cung.....”

Đó là đi chịu chết nha.

“Thứ hai là đỉnh núi Nga Mi.....”

Đó là muốn chết nha.

“Và cuối cùng là Đường Môn.”

..... Tim đập Đỗ Phi Phi đập loạn nhịp nói: “Chẳng lẽ vừa rồi là tặc vương?” Sớm biết như thế nàng sẽ lập tức xông lên. Nói không chừng hãn liếc mắt một có thể nhìn thấy tư chất tuyệt vời của nàng, mà thu nàng làm đồ đệ, chẳng những một thân tuyệt học dốc lòng truyền đạt cho nàng, mà còn đem tài bảo suốt đời đưa ra làm lễ gặp mặt. Phi Phi càng nghĩ càng ảo não. Đây là cơ hội ngàn năm có một nha.

Khuôn mặt Diệp Thần không chút thay đổi nhìn biểu tình thoáng vui thoáng buồn của nàng, thản nhiên nói: “Mười năm trước tặc vương đã rửa tay gác kiếm. Hãn lựa chọn hoàng cung.”

Tâm lý của ai đó cân bằng trở lại.

Đỗ Phi Phi gật gật đầu, sau đó hỏi: “Cho nên?”

Hãn thở dài, không biết là vì sự lựa chọn của tặc vương, hay là vì cái đầu ngốc nghếch của nàng, “Cho nên trên đời này không có một tên ngoại tặc nào dám lên Đường Môn tìm chết.”

Nàng rất cục cựa cũng hiểu, “Người nói vừa rồi kia hai cái là..... trộm nhà? Nhưng là bọn họ vì sao muốn tới trộm cái quan tài vô dụng của người?”

“Bởi vì bọn họ muốn biết bên trong cất giấu cái gì.”

“Không phải chính bọn họ đã khiêng nó đến đây sao?” Có vật gì hay không chắc hẳn phải biết chứ.

“Trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không bọn họ tuyệt đối không tin quan tài này là trống không.”

Nàng trừng mắt nhìn hẳn, nói: “Không phải người đã sớm biết có chuyện như vậy mới bắt ta đi mua rương gỗ và quan tài chứ?”

Diệp Thần hưng phấn cười nói: “Thú vị không?”

“Thú vị cái rắm!” Đỗ Phi Phi rốt cục không nhịn được nữa mà bùng nổ! Chỉ vì lý do chó má này, hại nàng lại bả vai mỗi nhừ, chân đau buốt..... Đến tột cùng là vì sao?!

Sắc mặt hẳn đột nhiên căng thẳng, “Hay là người thích lúc ta nghiêm túc?”

“.....” Sau trầm mặc ngăn ngủi, nàng ngẩng đầu lên, từ từ nói, “Đứng đắn mới là rắm. Ngài vẫn nên duy trì bản sắc của ngài đi, ta gần đây đã có thể thích ứng với loại này.” Nàng vờ nói, vừa âm thầm lệ rơi trong lòng.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đôi Giày Này Rất Quý Hiếm

Diệp Thần vừa lòng cười cười, ngẩng đầu nhìn trắng nói: “Chúng ta đi dạo đi?”

Đi..... dạo.....?

Đỗ Phi Phi quan sát đôi chân bởi vì đứng quá lâu mà đang run lên của mình, lại nhìn lên khuôn mặt của Diệp Thần hình như vừa được ngủ một giấc mà tinh thần sáng khoái, bi thương hỏi: “Có thể không đi không?”

Diệp Thần trầm mặc một lúc, từ từ nói: “Phi Phi à.....”

“..... Ừ?”

“Vì sao người luôn thích lặp lại câu hỏi cho cùng một vấn đề như vậy?”

Đỗ Phi Phi cúi đầu, cẩn thận lau đi hai dòng nước mắt, “Bởi vì ta tin tưởng..... một ngày nào đó sẽ có kỳ tích xuất hiện!”

Diệp Thần không nhin được mà vỗ vỗ đầu nàng.

Đây là ý gì? Ý là hấn bị cảm động sao?

Đỗ Phi Phi chớp chớp đôi mắt to tròn như mắt nai đang ngập nước nhìn hấn.

“Phi Phi à.” Hãn thở dài, “Loại chuyện nằm mơ giữa ban ngày thế này, đợi sau khi đi dạo về rồi nói sau.”

..... Nàng biết mà, cho dù trên đời này thật sự có kỳ tích, cũng bị Diệp Thần hủy đi rồi.

Trăng treo giữa trời. Những dải ánh sáng màu bạc trải khắp mặt đất, soi sáng một con đường nhỏ.

Đỗ Phi Phi đi ở phía sau Diệp Thần, mở to mắt nhìn quần áo của hãn cùng ánh trăng hợp nhất một thể.

“A.”

Tuy rằng là tiếng hô rất nhỏ, nhưng Diệp Thần vẫn quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

Nàng chớp chớp miêng, “Vừa rồi, đột nhiên ta cảm thấy quần áo của người sắp bị ánh trăng hòa tan.”

Diệp Thần mỉm cười, “Ồ? Thế không phải là hóa vũ đăng tiên* sao?”

*Hóa vũ đăng tiên: hóa thành chim bay lên trời.

Đỗ Phi Phi lo lắng nhìn quần áo bị ánh trăng chiếu đến trắng bóng của hãn, “Không phải, ta lo lát nữa người sẽ trần trụi từ trong ánh trăng đi ra.”

“.....” Diệp Thần cố nén tức giận, chỉ tay vào bên đường, “Đi cắt một cái lá chuối đến đây cho ta.”

“Làm gì?”

“Thay ta chắn ánh trăng.” Hãn nhìn nàng, khuôn mặt ngược sáng toát ra vẻ âm lãnh khó dò, “Để cho nó đỡ trộm quần áo của ta.”

Vì vậy, bảo tiêu vạn năng Đỗ Phi Phi có thêm một nhiệm vụ hạng nhất nữa — thay Diệp Thần đại nhân bung dù.

Càng đi về phía trước, nàng càng cảm thấy không đúng lắm, “Sao ta cảm thấy..... Con đường này quen mắt như vậy?”

“Người đoán xem.”

“A! Là đường đi đến địa lao!” Đỗ Phi Phi bỗng nhiên kích động, tán lá chuối trong tay cũng theo đó mà rơi xuống, thẳng tắp đập vào đỉnh đầu Diệp Thần, còn không ngừng đung đưa một lúc.

Hông hét!

Nàng kinh hãi nhìn khóe miệng mím chặt đằng sau mép lá xanh biếc, sau đó yên lặng nhấc tán lá bỏ qua một bên, khôi phục lại dáng vẻ như không có việc gì.

Diệp Thần chớp mắt, “Vừa rồi hình như ta bị cái gì đập trúng thì phải. Là ảo giác sao?”

Đỗ Phi Phi gật đầu như gà mổ thóc. Ảo giác, là ảo giác.....

Diệp Thần thở dài nói: “Phi Phi à.”

Phi Phi khẽ rùng mình. Bình thường hẳn gọi nàng như vậy đều không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, hẳn làm bộ đau lòng nói: “Ta có thể tha thứ cho việc người không cẩn thận phạm sai lầm, nhưng không thể tha thứ cho tội cố ý lừa gạt.”

Ngược Đỗ Phi Phi như bị cái gì đánh trúng.

Áy náy và ảo não giống như những mũi tên nhọn đâm thủng bụng nàng, khiến cả người đều là máu.

Nàng run run đôi môi, “Ta có thể nói lại lần nữa hay không?”

“Ừ, có thể.” Hãn nhíu mày, “Có điều ta không cam đoan có thể nói lại những lời lúc này.”

“.....”

Địa lao Đường Môn vẫn cái địa lao đó, thay đổi duy nhất chính là bên cạnh cửa đốt thêm hai ngọn đèn.

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận che trở trước người Diệp Thần, “Không phải Đường chưởng môn nói nơi này có bố trí mười tám đại cao thủ sao?” Sao lại thông thoáng như vậy?

Diệp Thần thản nhiên đi ở phía sau, “Có ba loại khả năng.”

“Ba loại nào?”

“Thứ nhất, Đường chưởng môn lừa chúng ta.”

“Ta cảm thấy cách đối nhân xử thế của Đường chưởng môn.....” Đỗ Phi Phi vốn muốn thay Đường Khôi Hoảng biện giải vài câu, nhưng cẩn thận nghĩ kỹ, lại thở dài nói, “Đây cũng là một loại khả năng.”

“Thứ hai, mười tám cao thủ đều đi ngủ rồi.”

Nhắc tới hai chữ “đi ngủ”, Đỗ Phi Phi không nhịn được mà ngáp dài một cái, sau đó cực kỳ hâm mộ nói: “Ôi, đó là phúc nha.” Đâu có khổ như nàng.....

“Thứ ba...” Diệp Thần ngừng lại một chút, chậm rãi nói, “Chính là mười tám cao thủ ở chung một chỗ.”

Đỗ Phi Phi vừa muốn ưỡn ngực thẳng lưng nháy mắt lại khom xuống, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ muốn tiết kiệm nhân lực?”

Nói là như thế, nhưng cho đến tận cửa nhà tù của Sở Việt, bọn họ vẫn không có thấy bất cứ cao thủ nào nhảy ra ngăn trở.

“Về sau tốt nhất Đường Khôi Hoảng đổi thành Đường Hồng Hồng* thì tốt hơn.” Cái gì mà mười tám tuyệt đại cao thủ, nói cứ như thật, khiến cả đường nàng lo lắng đề phòng.

*Hồng ở đây có nghĩa là lừa gạt.

“Được đấy.” Diệp Thần rất thoải mái phụ họa theo, “Lần sau ta sẽ gọi hẳn như vậy.”

Đỗ Phi Phi vô cùng [囧]. “Ta nói đùa thôi.”

Diệp Thần ngừng cười, “Ta rất nghiêm túc.”

“Chỉ cần đừng nói tên đó do ta đặt là được.” Đó là chương môn Đường Môn nha..... Chỉ cần nghe tên cũng biết không phải người có thể đắc tội được.

“Có thể.” Diệp Thần sờ sờ cằm nói, “Ta sẽ nói là một tên gia hỏa dùng tà thuật đập trúng đầu ta nhưng đến chết vẫn không chịu thừa nhận.”

“.....” Cái gì gọi là bụng dạ hẹp hòi? Chính là thế này đây. Khả năng lĩnh ngộ thành ngữ của Đỗ Phi Phi lại tăng lên một tầng cao mới: “Rốt cuộc chúng ta tới nơi này làm gì?”

“Phá cửa.” Diệp Thần duỗi tay vượt khóa cửa, “Này, bố nó ra.”

Khóe miệng Đỗ Phi Phi khẽ co rút, “Đây không phải dưa hấu, đao của ta cũng không phải đao bố dưa hấu.”

Diệp Thần lui ra phía sau hai bước, trầm ngâm nói: “Ta cảm thấy ngoại hiệu Đường Hồng Hồng này.....”

Keng!

Đỗ Phi Phi chậm rãi thu đao, mặt không chút thay đổi nói: “Bổ rồi.”

Diệp Thần chép miệng một cái, “Vào xem sao.”

Đỗ Phi Phi đá văng cửa ra.

Trong phòng giam tối đen như mực, ngọn đèn mỏng manh bên ngoài chỉ có thể chiếu vào chút ánh sáng yếu ớt.

Đỗ Phi Phi liếc mắt nhìn một cái, “Không có người.”

Diệp Thần lại bất ngờ nói: “Có người.”

Đỗ Phi Phi không phục nói: “Nơi nào?”

Hắn chỉ chỉ phía trên.

Không lâu sau, Phi Phi nghe thấy vài tiếng bước chân nặng nhẹ không giống nhau đi xuống dưới này.

Đỗ Phi Phi nhìn Đường Khôi Hoảng đang dẫn đầu đi xuống, đột nhiên nhỏ giọng nói với Diệp Thần: “Loại tình huống này của chúng ta, hình như được gọi là bắt kẻ thông dâm tại giường đúng không?”

“.....” Diệp Thần tránh ra hai bước.

“Không ngờ đến nơi này lại có thể gặp được Diệp đại hiệp và Đỗ cô nương...” Thời điểm Đường Khôi Hoảng nói câu này khóe miệng vẫn cười, nhưng rơi vào trong mắt Đỗ Phi Phi lại là lãnh ý nói không nên lời: “Thật sự khiến người ta quá bất ngờ.”

Diệp Thần đột nhiên trầm giọng nói: “Phi Phi, vì sao người luôn không nghe lời như thế?”

Đỗ Phi Phi chỉ biết ngây ngốc nhìn hần.

Như nàng mà hần còn nói không nghe lời? Không bằng hần nuôi vẹt luôn đi.

“Ta đã nói không nên đến đây, người lại cố tình muốn đến, thật sự là..... ôi ~” Giọng nói của Diệp Thần bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Không nên đến? Cố tình muốn đến?

Đỗ Phi Phi chớp mắt nhìn hần, dường như muốn nhắc nhở, người nói ngược rồi.

Diệp Thần không đợi nàng mở miệng, lại quay đầu ôm quyền với Đường Khôi Hoảng: “Đường chưởng môn, làm phiền rồi. Sắc trời không còn sớm nữa, chi bằng mọi người về tắm rửa đi ngủ đi thôi.”

Bước chân Đường Khôi Hoảng khẽ dời, yên lặng ngăn cản đường đi của hần, “Diệp đại hiệp, vẫn nên nói cho rõ ràng rồi hãy đi.”

Diệp Thần nhíu mày, “Nói rõ ràng?”

Đường Khôi Hoảng mỉm cười không nói.

“Được rồi, thật ra lần này chúng ta đến.....” Hần đột nhiên nhắc lên vạt áo, vươn chân ra, “Là muốn khoe giày mới với Sở Việt.”

Đỗ Phi Phi tròn tròn mắt nhìn hần.

Đôi giày đáng lẽ ra nên được đặt trong tủ quần áo của nàng lại đang được đi trên chân hần.

Diệp Thần vui sướng nói: “Phi Phi nhìn thấy Sở Việt mang đôi giày này của Kim Ngọc phường mới được làm nửa tháng trước rất đẹp, cho nên đặc biệt mua tặng ta.”

Đây là nói dối, nói dối, nói dối trơ trẽn!

Đỗ Phi Phi ngồi xõm xuống, yên lặng nhìn đôi giày rơi lệ.

Ánh mắt Đường Khôi Hoảng khẽ động, bỗng nhiên ha ha cười nói: “Thế thì không khéo rồi. Sở Việt nói muốn yên tĩnh, cho nên ta chuyển hẳn đến một nơi khác. Một Diệp đại hiệp một chuyển vô ích rồi, thật là xấu hổ.”

Ánh mắt Diệp Thần cũng nhoáng lên một cái, đột nhiên dừng lại ở chân thanh niên phía sau Đường Khôi Hoảng.

Thanh niên bị hắt nhìn có chút chột dạ, vội vàng rút chân về phía sau.

Diệp Thần thu hồi ánh mắt, cười xâu xa nói: “Xem ra đôi giày này..... Là dấu hiệu của người ở Đường Môn nha.”

Đỗ Phi Phi thuận thế nhìn lại. Quả nhiên, thanh niên kia cũng mang một đôi giày lam đoan Ngân Hoa hài.

Đường Khôi Hoảng sờ sờ mũi cười nói: “Người trẻ tuổi nha, luôn thích ăn mặc chín chu một chút. Sắc trời đúng là không còn sớm, Diệp đại hiệp và Đỗ cô nương vẫn nên đi nghỉ sớm thôi. Ban đêm đường tối, rất dễ đi lạc.”

Diệp Thần nhún vai, “Nếu Đường chương môn không có đứng chặn cửa, hiện tại ta đã nằm ở trên giường rồi.”

Đường Khôi Hoảng ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Là Đường mỗ thất lễ.”

Diệp Thần mỉm cười, “Không sao, người già đều như vậy.”

“.....”

Trên đường trở về, Đỗ Phi Phi rối rắm nhìn đôi giày trên chân Diệp Thần.

Vạt áo hắn rất dài, nếu không phải đặc biệt chú ý, căn bản sẽ không nhìn thấy giày.

“Đây là giày của ta.....” Nàng nhỏ giọng than thở.

Diệp Thần liếc nhìn nàng một cái, “Người có thể đi sao?”

“..... Ta có thể bán.” Lúc đó nhất thời xúc động mua về, khiến cho nàng vì hai lượng bạc đó mà đau lòng đến tận bây giờ.

Diệp Thần dừng lại, khóe miệng chậm rãi nâng lên nhưng không phải là nụ cười, “Phi Phi, vừa rồi hình như ta quên gọi Đường Hồng Hồng..... May mà hắn vẫn chưa đi xa, chi bằng chúng ta quay lại đi?”

Đỗ Phi Phi giật mình nhìn bộ dạng tiểu nhân đặc chí của hắn, sau đó lại cúi đầu lưu luyến nhìn đôi giày kia. Đấu tranh bên nặng bên nhẹ trong lòng bắt đầu kịch liệt triển khai, cuối cùng nàng nhắm mắt lại, cắn răng nhịn đau nói: “Diệp đại hiệp, mời ngài nhận lấy này đôi giày này đi.”

“Ôi, thật là khiến người ta ngaimà.” Diệp Thần không có thành ý nói, sau đó mang giày đi xa.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Quá Trình Phát Sinh Hiểu Lầm

Hôm sau Đỗ Phi Phi rời giường, ngạc nhiên phát hiện bản thân tự tỉnh giấc.

Nếu như nàng nhớ không lầm, lần tự tỉnh giấc gần đây nhất đã là chuyện của một tháng trước.

Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân được nàng tặng một đôi giày nên lương tâm trở dậy, rốt cục cũng quyết định thay đổi để làm người một lần nữa?

Mang theo hi vọng tốt đẹp như vậy, Đỗ Phi Phi khẩn trương lại chờ mong đi vào phòng khách, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến nàng hoàn toàn chấn kinh.

Diệp..... Diệp Thần..... Diệp Thần đại nhân lại tự mình múc canh cho một mỹ nữ?!

Nhất định là nàng đang nằm mơ, ừ, bởi vì giấc mơ đều trái ngược với sự thật. Lấy phong cách làm người của Diệp Thần đại nhân, không bắt người khác múc canh cho hẳn đã là biểu hiện tốt lắm rồi, bảo hẳn múc canh cho người khác..... Trừ phi đầu của Diệp Thần đại nhân bị đập vào cửa.

Nàng nhin không được cười nhạo giấc mộng hoang đường của mình. Vẫn nên trở về ngủ tiếp, đợi khi tỉnh lại sẽ phát hiện thế giới này thật ra vẫn bình thường.

Đỗ Phi Phi xoay người, bước về phía trước một bước.

“Phi Phi.” Giọng nói của Diệp Thần bỗng nhiên truyền lại đây, “Muốn đi đâu?”

Ách, chỉ là trong mộng mà thôi, không để ý tới hẳn chắc không có vấn đề gì.

Đỗ Phi Phi lại bước về phía trước hai bước.

“Phi, Phi.....” Ngữ điệu dần chuyển thành trầm thấp, “Tiểu lung bao* vỏ rất mỏng, thịt rất nhiều nha.....”

*Tiểu lung bao: một loại bánh bao nhỏ của Trung Quốc, bên trong nhân có cả nước sốt, ai đọc Phương đại trù có lẽ sẽ biết.

Mùi Phi Phi giật giật.

Hương vị này, hương vị này..... Cũng quá chân thật rồi?

Chẳng lẽ..... là, thật?

Nàng bỗng nhiên xoay người, trên mặt nháy mắt nặn ra một nụ cười sáng lạn hơn cả ánh bình minh, “Ha ha, chào buổi sáng Diệp Thần đại nhân!”

Ngón tay Diệp Thần vuốt nhẹ cằm, “Ừ, ta còn tưởng người tránh ta như rắn rết, cho nên quay đầu bước đi.”

.....

Đúng là nàng tránh hẳn như rắn rết, chỉ là không dám quay đầu bước đi mà thôi.

Đỗ Phi Phi cúi đầu đi vào phòng khách.

Đường Tinh Tinh ở một bên bị bỏ qua rất lâu rồi cực cũng tìm được cơ hội mở miệng, “Vị này hẳn là ‘Miên Vũ đao’ Đỗ cô nương? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ta là Đường Tinh Tinh.”

Diệp Thần thản nhiên bổ sung: “Cháu của Đường đại chương môn.”

Tổng kết chính là – nơi cấp cơm ăn.

Đỗ Phi Phi nhiệt tình đáp lại nói: “Đường cô nương dung mạo thoát tục, khí chất xuất chúng.....”

Diệp Thần âm thầm gật đầu, hai câu này dùng còn tạm tạm.

“Chắc hẳn là dụng độc như thần, giết người như quỷ đúng không?”

Nụ cười trên mặt Đường Tinh Tinh cứng đờ, sau đó yên lặng quay đầu nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần lại đưa tay chậm rãi sờ cằm, sau đó thản nhiên nói: “Phi Phi, sữa đậu nành nguội rồi.”

Sữa đậu nành?

Lực chú ý của Đỗ Phi Phi quả nhiên bị dời đi, sung sướng một tay cầm bánh bao một tay cầm thìa, bắt đầu cắn ăn.

Ánh mắt Đường Tinh Tinh đảo qua hai vòng trên người Diệp Thần và Đỗ Phi Phi, cực kỳ hâm mộ nói: “Tình cảm của Diệp đại hiệp và Đỗ cô nương nhất định rất tốt.”

Phụt!

Hai giọt sữa đậu nành màu trắng bay ra từ lỗ mũi Đỗ Phi Phi, chuẩn xác rơi vào chiếc tiểu lung bao cuối cùng trên đĩa.

Vẻ mặt Diệp Thần không chút thay đổi, nhìn hai điểm màu trắng rõ ràng, im lặng cầm lấy bát không, có vẻ đau thương mà đậy lại đĩa bánh bao.

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Chẳng lẽ đây chính là nhắm mắt làm ngơ trong truyền thuyết?”

Đường Tinh Tinh lại than thở, “Quả nhiên, người quan tâm đến Đỗ cô nương nhất chính là Diệp đại hiệp, mà người hiểu Diệp đại hiệp nhất chỉ có Đỗ cô nương.”

Đỗ Phi Phi quả thật rất tò mò với ánh mắt của vị Đường tiểu thư này.

Đến tột cùng là nàng đã chịu qua loại tổn thương cỡ nào nên thế giới trong mắt nàng mới vạn vẹo thành dạng này?

Ăn cơm xong, Đường Tinh Tinh mời Đỗ Phi Phi đi đến Lâm Hồ các của nàng chơi.

Đỗ Phi Phi nhìn ba chữ ‘Lâm Hồ các’ như rồng bay phượng múa trên tấm biển, hiếu kỳ nói: “Vì sao nơi ở của cô không có chữ ‘độc’?”

Đường Tinh Tinh ngây ra một lúc, cười nói: “Vốn cũng có. Chỉ là ta thấy nó quá lộ liễu, cho nên sửa lại. Phải biết là hạ độc thần không biết quý không hay mới là cao thủ.”

.....

Đỗ Phi Phi lại liếc mắt nhìn tấm biển thêm một lần, đột nhiên cảm thấy ba chữ ‘Lâm Hồ các’ này so với ‘Độc Thủ cư’ còn hiểm ác hơn gấp trăm lần.

Bên trong Lâm Hồ các thực u nhã thanh tĩnh.

Cây xanh, hoa hồng, hồ lam, phảng phất như chốn bồng lai tiên cảnh.

Đỗ Phi Phi ngồi ở trong đình mát, nhìn cảnh đẹp bốn phía như họa, không khỏi cảm thán: “Thật đẹp.”

Đường Tinh Tinh cười nói: “Nghe đồn Cô Tuyệt phong của Diệp đại hiệp mới là nơi tú tuyệt thiên hạ, nơi này của ta chẳng qua chỉ là công rìu đục giả* mà thôi.”

*Công rìu đục giả: đại loại là không phải tự nhiên có mà phải qua bàn tay con người.

Đỗ Phi Phi nhún vai nói: “Cô Tuyệt phong có đẹp đến đâu cũng không có quan hệ gì với ta, chẳng bằng thưởng thức cảnh đẹp thật sự trước mắt.”

Đường Tinh Tinh trầm mặc một lát, nhìn nàng thật cẩn thận nói: “Có phải Đỗ cô nương hiểu lầm cái gì hay không?”

“Hả?” Đỗ Phi Phi đang hết sức chăm chú với cá bơi dưới hồ khó hiểu quay đầu, “Hiểu lầm? Đâu có.” Hai nàng không phải vừa mới quen sao? Làm gì có thời gian sáng tạo hiểu lầm.

Nhưng lời nói rơi vào tai Đường Tinh Tinh lại bị hiểu thành nói lời trào phúng, “Đỗ cô nương, cô phải tin tưởng ta.”

“Hả?” Vừa mới quen biết đã nhảy lên giai đoạn tín nhiệm, yêu cầu tiến triển của nàng ta có phải quá nhanh rồi hay không?

“Đỗ cô nương.” Đường Tinh Tinh bắt lấy tay nàng, ngữ khí thành khẩn, “Ta và Diệp đại hiệp hoàn toàn trong sạch.”

“.....” Đỗ Phi Phi sững sờ nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng lần thứ ba thốt lên, “Hả?”

“Bởi vì bát sữa đậu nành cách ta quá xa, cho nên Diệp đại hiệp mới thuận tiện giúp ta múc.”

Đỗ Phi Phi cảm khái nói: “Từ trước đến nay hẳn chưa từng thuận tiện giúp ta.”

Thật ra Phi Phi nói những lời này chỉ nhìn việc không nhìn người, nhưng đến tai Đường Tinh Tinh lại thành nhìn việc nhìn cả người. Vì thế nàng lại vội vàng nói: “Ta tuyệt đối không có ý tứ gì không an phận với Diệp đại hiệp, Đỗ cô nương nhất định phải tin tưởng ta.”

Nói đến chỗ này, nếu Đỗ Phi Phi còn không nghe ra nàng đang nói cái gì thì đúng là kẻ ngốc, “Đợi đã. Có phải cô đang hiểu lầm cái gì hay không?”

Đường Tinh Tinh vội vàng lắc đầu, “Ta không hiểu lầm cái gì. Ta hiểu rất rõ.”

.....Tuy rằng cô hiểu rõ, nhưng hình như rõ đến nỗi lệch lạc.

Vì chứng minh sự trong sạch của mình, biểu tình của Đỗ Phi Phi vô cùng trịnh trọng nói: “Đường cô nương, ta có thể xin cô giúp một chuyện hay không?”

Đường Tinh Tinh hào khí nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Đỗ Phi Phi nặng nề nắm tay nàng, “Xin cô hãy có ý tứ không an phận với Diệp Thần đi!” Tốt nhất là nghĩ đến cảnh hai người đoàn tụ sum vầy, chàng nông ta nông*, bận rộn quần quýt đến không còn thời gian nghĩ đến nàng. Như vậy nàng mới có thể dễ dàng trải quá ba tháng, cuối cùng đến với tháng ngày tự do!

*Chàng nông ta nông: bài thơ của nữ thi sĩ Quản Đạo Thăng, thể hiện tình cảm vợ chồng gắn bó thắm thiết.

Đường Tinh Tinh sững sờ nhìn nàng, nửa ngày mới phun ra một câu, “Hả?”

“Thật ra Diệp đại hiệp là một vị hôn phu hiếm có!” Đường nhiên là hiếm rồi, bằng không nữ tử khắp thiên hạ không phải sẽ xuất gia hết làm ni cô, thề sống chết không lấy chồng sao?

Đỗ Phi Phi tiếp tục nói: “Hắn còn trẻ tuổi anh tuấn.” Cũng rất âm hiểm.

“Thông minh tuyệt đỉnh.” Giỏi ước hiệp người khác.

“Võ công cao cường.” Không có hi vọng xoay người.

“Thanh danh lừng lẫy.” Không tính nhân phẩm.

“Chiến tích huy hoàng.” Tiền đồ tối tăm.

“Cho nên..... tuyệt đối là người đáng để phó thác cả cuộc đời.”

Vì an toàn sinh mệnh mình, nàng chỉ có thể đẩy người khác vào hố lửa.

Đỗ Phi Phi bất an cắn ngón tay, cố gắng không lộ vẻ mặt áy náy ra ngoài.

Tim Đường Tinh Tinh đập loạn nhịp một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Đỗ cô nương.....”

“Ừ?”

“Cô quả nhiên rất thích Diệp đại hiệp.”

“.....”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Miệng Kín Như Bưng Không Phải Sai

Đỗ Phi Phi cảm thấy, thật ra thấu hiểu là một môn học vấn thâm ảo. Nếu không nắm giữ được kỹ xảo nhất định, thì không thể kết nối được tư duy của hai bên.

Giống như nàng cùng Diệp Thần.

Giống như nàng cùng Đường Tinh Tinh.

Có điều Diệp Thần cùng Đường Tinh Tinh vẫn có sự khác biệt.

Một là vạn năm rãthai, một là tạm thời vô hại.

“Phi Phi.” Ánh mắt Đường Tinh Tinh lóe lên, giống như muốn nói cái gì đó, lại có chút do dự, “Mỗi lần cô nhìn thấy Diệp đại hiệp..... có cảm giác gì?”

Hận không thể là lần gặp mặt cuối cùng!

Đỗ Phi Phi quyết tuyệt nghĩ.

Đường Tinh Tinh nhỏ giọng nói: “Có phải là..... tim đập nhanh hơn hay không?”

“Đúng!” Hơi nữa máu còn chảy ngược, hai chân phát run, sắc thái sặc sỡ của cảnh vật trước mắt nháy mắt chuyển thành ba màu đen xám và

trắng, đình viện điêu lan trạm ngọc như họa lập tức biến thành địa ngục nhân gian.

Đỗ Phi Phi càng nghĩ càng cảm thấy chính mình quả thực rất giống một con thỏ trắng nhỏ lắc lư trước miệng sói. Không biết ngày nào đó Lang đại nhân mất hứng, có đem nàng ăn vào bụng, ngay cả lông cũng không chừa lại hay không.

“Vậy cô có cảm thấy khi nhìn hăn sẽ rất vui vẻ, không thấy được sẽ khổ sở?”

Đỗ Phi Phi nhìn hai gò má đỏ bừng của nàng, thấp giọng nói: “Xin hãy đem ‘vui vẻ’ và ‘khổ sở’ đổi vị trí cho nhau.”

Đường Tinh Tinh hiển nhiên không chăm chú nghe câu trả lời của nàng, tiếp tục kích động nói: “Xem ra, ta đúng là thích hăn như cô thích Diệp đại hiệp.”

Rầm.

Đầu Đỗ Phi Phi nặng nề đập vào mặt bàn.

Đường Tinh Tinh hoảng sợ, “Cô làm sao vậy?”

“..... Ta cần bình tĩnh.”

Đường Tinh Tinh âm đạm nói: “Cô cũng biết ta không nên thích hăn đúng không? Nhưng ta cũng không có cách nào, khi sinh mệnh của hăn sắp biến mất, ta mới phát hiện, thì ra ta không thể không có hăn.”

Nàng đột nhiên bắt lấy cánh tay Đỗ Phi Phi, cầu xin hỏi: “Ta nên làm sao bây giờ?”

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, trịnh trọng hỏi, “Cô thích ai?”

“.....” Đường Tinh Tinh giống như chịu kinh sợ mới buông ra nàng, thẳng lưng lại, “Ta không thể nói cho cô.”

“Ách, quên đi.” Đỗ Phi Phi nhìn sắc trời. Cũng sắp đến thời điểm đi dạo rồi. Chẳng bao lâu, chuyện này đã trở thành một loại thói quen.

Đường Tinh Tinh đột nhiên xoay người, “Nhưng nếu như cô nhất định muốn biết.....”

Đỗ Phi Phi chưa bao giờ là một người chấp nhất, nghe vậy vội vàng nói: “Thật ra, cô không nói cũng được, không cần miễn cưỡng.”

Ánh mắt Đường Tinh Tinh sáng ngời nhìn nàng. Ánh sáng trong đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm khiến Đỗ Phi Phi cảm thấy, nếu nàng không tiếp tục hỏi, quả thực là một loại tội nghiệt, “À, đương nhiên, nếu cô có thể nói thì càng tốt.”

“Vậy cô không thể nói cho người khác biết.”

Tuy rằng Đỗ Phi Phi không biết là loại chuyện này đáng để khoe với người khác, nhưng vẫn thực chân thành gật gật đầu, “Được.”

“Người ta thích là.....” Giọng nói của nàng nhỏ như muỗi kêu, “Sở Việt.”

“Ừ, quả nhiên thực xứng đôi.” Đỗ Phi Phi khen tặng xong mới đột nhiên tỉnh lại, “Hả?! Cô nói ai cơ?”

“Sở Việt.” Có lẽ là áp lực bí mật ở trong lòng quá lâu, khi Đường Tinh Tinh nói ra khỏi miệng, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đỗ Phi Phi trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Có phải tên gia hỏa thích giày lam đoạn ngân hoa?” Nhớ tới chuyện mê muội bỏ ra hai lượng bạc mua đôi giày đó, nàng quyết định..... Không thích hẳn.

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nói: “Trước nay hẳn chỉ đi giày vải màu đen. A, cái này không phải trọng điểm. Quan trọng nhất là, cô không kinh ngạc sao?”

“Kinh ngạc? Vì sao phải kinh ngạc? Nam nữ yêu thương nhau là chuyện rất bình thường.” Đỗ Phi Phi nhún vai nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ bàn đứng lên, “A, Sở Việt..... Hẳn không phải là người giết cha cô sao?”

Nếu nàng nhớ không lầm, Đường đại chương môn chỉ có một muội muội.

Sở Việt giết là muội phu của Đường đại chương môn. Đường Tinh Tinh là cháu ngoại của Đường đại chương môn.

Liên hệ lại, thì Cố Quỳnh bị Sở Việt giết không phải cha nàng sao?!

Đường Tinh Tinh nhìn đôi mắt khiếp sợ của nàng, chậm rãi gật gật đầu, “Ông ta đúng là cha dượng ta. Có điều, ta nghĩ ông ta chết, ngoại trừ mẫu thân, cũng không có người thật sự thương tâm. Đối với Đường Môn mà nói, ông tanhư một cục phân đặt trong hũ gạo, vừa bắn lại vừa thối.”

“Ách. Nói như vậy, hành động của Sở Việt giống như là vì dân trừ hại?” Đỗ Phi Phi nhíu mày.

“Đáng tiếc chờ bà nội xuất quan, hẳn sẽ bị xử tử.” Đường Tinh Tinh nói xong, cúi đầu, nước mắt rơi như mưa, từng chuỗi từng chuỗi rớt xuống, không hề bị gián đoạn. Đỗ Phi Phi nhìn nửa ngày không khép nổi miệng.

“Đỗ cô nương, ta có thể gọi cô là Phi Phi được không?” Nàng nâng lên đôi mắt còn đang ngập nước.

Nội tâm Đỗ Phi Phi bị tấn công đến rối tinh rối mù. “Có thể.”

“Phi Phi, ” Đường Tinh Tinh tựa đầu vào bả vai của nàng, “Cho ta mượn vai để dựa vào khóc.”

“Ừ. Cô khóc đi!” Đỗ Phi Phi vô cùng nghĩa khí duỗi thẳng nửa người trên.

Sau nửa canh giờ —

Thân thể Đỗ Phi Phi hơi hơi nghiêng về phía trước.

Một lúc lâu sau —

Thân thể Đỗ Phi Phi đã thành một hình cung.

Một nửa canh giờ sau nữa —

Đỗ Phi Phi vượt cái bụng xẹp lép, rốt cục không nhịn được nữa mà mở miệng: “Đường cô nương, chân trời nơi nào chẳng có hoa thơm, phong cảnh chỗ nghỉ tạm sẽ càng tốt hơn. Cô có từng suy xét, sẽ tìm một bờ vai cường tráng, rắn chắc, đáng tin cậy hơn không?”

Đường Tinh Tinh xoa xoa mắt, thần trí nửa mê nửa tỉnh, “Cô nói ai?”

Đỗ Phi Phi long trọng đẩy nàng ra, “Diệp Thần Diệp đại hiệp.”

“.....”

Mang cơ thể mệt mỏi lưng nhức eo đau, cuối cùng Đỗ Phi Phi cũng trốn thoát khỏi Lâm Hồ các.

Trên đường trở về phòng, Diệp Thần ngồi ở dưới tàng cây thân nhiên uống trà.

Đỗ Phi Phi giả bộ hoa mắt chóng mặt, thần chí không rõ trạng vụng trộm đi qua bên cạnh.

Khi sắp đạt được ý đồ, giọng nói âm nhu mang theo lửa nóng hừng hực của Diệp Thần đại nhân vang lên, “Phi Phi.....”

“..... A ha ha, thì ra Diệp đại hiệp đang ở chỗ này.” Đỗ Phi Phi nịnh nọt rút lui về, “Đúng là trái đất tròn, tương phùng giống như đã từng quen biết. Gặp lại không bằng hoài niệm, hoài niệm không bằng không gặp. Ha ha.....”

Diệp Thần rót một ly trà, rắc một chút bột trắng vào trong rồi đẩy đến trước mặt nàng. “Uống trà.”

Đỗ Phi Phi nhìn bột phấn nhanh chóng hòa thành một thể với nước trà, thấp giọng nói: “Độc dược, mê dược hay là thuốc xỗ?”

“Uống rồi sẽ biết.”

“Không uống được không?”

“Hả.” Hả lạnh lùng liếc nhìn nàng.

Tay Đỗ Phi Phi run rẩy cầm lấy cái chén. Nước trà trong chén sóng sánh, mặt của nàng cũng vụn vụn theo lớp sóng.

“Hôm nay Đường cô nương tìm người nói chuyện gì?” Diệp Thần hờ hững hỏi, không để ý đến khuôn mặt khổ sở của Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi nhanh chóng buông cái chén, trình bày đơn giản về cảnh sắc ở Lâm Hồ các.

Diệp Thần nhíu mày, “Hết rồi?”

“Hết rồi.”

“Ồ, thế thì uống trà đi.”

“.....” Đỗ Phi Phi cắn răng, “Thật ra, còn một chút.”

Diệp Thần nghiêng mắt chờ nàng nói.

“Đường cô nương nói nàng có người trong lòng.” Đỗ Phi Phi kiên quyết đem tên Sở Việt nuốt vào trong bụng. Tuy rằng ưu điểm của nàng không nhiều lắm, nhưng một trong số đó chính là giữ chữ tín.

“Ồ, là ai?” Hãn quả nhiên hỏi.

“Ta đã đáp ứng Đường cô nương không nói.” Giọng nói của nàng kiên quyết, cái trán rõ ràng có khắc sáu chữ lớn ‘không nói chính là không nói’.

“Cho dù thế nào cũng không nói?”

Đỗ Phi Phi cương nghị gật đầu.

Diệp Thần sờ sờ cằm, “Đường Tinh Tinh thích Sở Việt, thế Sở Việt có thích Đường Tinh Tinh hay không?”

“Không biết nha.....” Đột nhiên Phi Phi trừng lớn mắt, “Sao người biết người Đường Tinh Tinh thích là Sở Việt?”

“Nghe lén.”

Diệp Thần đại nhân chính là Diệp Thần đại nhân, loại chuyện rình coi nghe lén ở trong miệng hãn cũng bình thường như ăn ngủ nghỉ, vừa hợp tình hợp lý lại còn là đương nhiên. Nhưng.....

Đỗ Phi Phi nghiêng răng ken két, “Nếu người đã nghe trộm được, vì sao còn phải hỏi ta!”

“Ta muốn biết xem người có thật sự là kín miệng như bưng hay không.”

Đây là ý gì? Ý là vừa rồi nàng vừa nhận khảo nghiệm, hơn nữa còn thông qua?

Diệp Thần nói: “Nếu Đường Tinh Tinh nói Sở Việt chỉ thích đi giày vải màu đen, thể hiện thiên người nhất trong địa lao lần trước không phải là hần.”

Đỗ Phi Phi phản bác nói: “Cũng khó chắc, lúc trước hần tiết kiệm cho nên chỉ đi giày vải bình thường, nhưng sau khi tiến vào địa lao rơi vào tình cảnh vò đã mẻ còn sót, cho nên liều mạng hưởng thụ, định bụng sống cho đủ.”

“Trước khi người trở về, ta đã đến cửa hàng giày, lão bản nói kiểu giày đó hần chỉ bản tổng cộng hai đôi. Người một đôi, Đường Bất Bình một đôi.”

Đỗ Phi Phi trừng lớn mắt, “Không phải lão bản đó nói không nhớ rõ sao?”

Diệp Thần mỉm cười, “Ta dùng hai mươi lượng bạc khiến hần nhớ ra.”

Đỗ Phi Phi trầm mặc: “Đường Bất Bình là ai?”

“Ta nghĩ, hần chính kẻ ngày đó theo sau Đường Khôi Hoảng khi lão ta ngăn chúng ta ở địa lao.”

Đúng rồi, trên chân người kia cũng đi một đôi giày như vậy. Đỗ Phi Phi vỗ vỗ đầu mình. “Nhưng vì sao Đường chưởng môn phải tìm người giả trang Sở Việt?”

“Có lẽ.....” Ngón tay Diệp Thần vuốt vuốt mép chén, mỉm cười nói, “Hần không ngờ có người đến tra chuyện này, lại càng không ngờ là ta đến tra chuyện này.”

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Cho nên Sở Việt rất có thể bị oan?” Như vậy, cớ non của Đường Tinh Tinh lại có hi vọng rồi.

“Phi Phi à.”

“Ừ?”

“Muốn tiền không?” Giọng điệu tràn ngập dụ hoặc.

Đỗ Phi Phi ưỡn ngực, nói: “Ta không ăn xin!”

“Một ngàn lượng nha.”

.....

Thân thể Đỗ Phi Phi hơi nghiêng phía trước, “Làm chuyện gì?”

“Giúp ta điều tra rõ vụ án của Sở Việt.”

Nàng nuốt nước miếng một cái, “..... Hai ngàn?”

“Thành giao.”

Đây chính là cái gọi là ‘Người chết vì tiền, chim chết vì ăn’.

Đỗ Phi Phi bi thương nhìn hăn đưa qua một ngàn lượng.

“Tiền đặt cọc.”

Nàng vội vã tiếp nhận ngân phiếu bỏ vào trong ngực, thuận tay cầm lấy chén trà trước mặt giống như phát tiết mà ngửa đầu uống cạn.

Diệp Thần lại cười nói: “Là thuốc xõ.”

Tay cầm cái chén của Đỗ Phi Phi cứng đờ. Nàng uống rồi?!

Nàng tự trấn định nói: “Có giải được không?”

Diệp Thần gật gật đầu, “Có.”

“Có thể cho ta không?”

“Không thể.”

Đỗ Phi Phi bị phần nhếch môi, “Vì sao?!” Rõ ràng nàng đã dẫn độn mà đồng ý tiếp tục bán mạng cho hắn. Ô ô, đúng là bán mạng nha. Vì hai ngàn lượng, có trời mới biết nàng vừa giảm đi mấy năm tuổi thọ.

“Bởi vì.....” Khóe miệng Diệp Thần cong lên, lạnh lẽo nói không nên lời, “Chúng ta ở chung lâu như vậy, người lại đối xử với ta giống như những người khác, miệng kín như bưng. Phi Phi à, giữ chứ tin là không sai, nhưng tuyệt tình quá cũng không tốt.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cảnh Xuân Tươi Đẹp Thích Hợp Tư Xuân

Xét thấy Đỗ Phi Phi mất thời gian cả một buổi trưa để chạy ra chạy vào nhà vệ sinh, Diệp Thần nhân từ không kéo nàng cùng đi dạo nữa, mà để nàng yên lặng tự suy xét trong phòng.

Khi đến bữa cơm chiều, Đỗ Phi Phi khoan than đến muộn.

Diệp Thần nhìn đầy bàn mỹ thực trước mặt bụng đói cồn cào nhưng vẫn kiên nhẫn chờ.

Đỗ Phi Phi khí phách hiên ngang bước qua ngưỡng cửa, lạnh lùng ôm đao đứng trước trước bàn, trầm giọng quát: “Diệp Thần.”

Hàng lông mày của hấn khẽ nhếch lên, nâng cằm, cười tủm tỉm nhìn nàng, “Ừ?”

“Sau này đồ ăn của ta trực tiếp mang lên phòng.” Nàng nói xong, lấy hơi, nghiêng mặt, dùng khước mắt bề nghệ nhìn xuống, lạnh lùng nói, “Ta ăn một mình.”

Diệp Thần chớp mắt, chậm rãi nói: “Người xác định chứ?”

Đỗ Phi Phi nặng nề gật đầu.

Diệp Thần mỉm cười, “Được.”

Đỗ Phi Phi hoài nghi liếc mắt nhìn mỗi tấc biểu tình trên khuôn mặt của hắn, “Người sẽ không giở trò gì chứ?”

Diệp Thần càng cười tươi hơn, “Người sợ sao?”

“Sợ?” Đỗ Phi Phi giống như mèo bị dẫm phải đuôi, lông toàn thân lập tức dựng thẳng lên, võ ngực nói, “Đỗ Phi Phi ta lang bạt giang hồ nhiều năm như vậy, sợ rất sợ gián sợ chuột sợ nhện, nhưng tuyệt đối không sợ người! Hừ!”

Nàng ngẩng mặt, dùng cột sống cao ngất biểu hiện sự ngạo mạn của mình, “Ta trở về phòng chờ.”

Tiêu sái xoay người, nàng bước từng bước trầm ổn về phía trước.

Trực giác của người tập võ cho nàng biết, ánh mắt Diệp Thần đang dán vào sau lưng, cho nên nàng nhất định phải trấn, tĩnh!

“Phi Phi à.” Ngay khi nàng cách ngưỡng cửa còn bảy tám bước, giọng nói của Diệp Thần rốt cục cũng truyền đến đây.

Nàng dừng lại bước chân, nhưng không xoay người, ngạo khí lẫm liệt hỏi: “Làm sao?”

“Ta cảm thấy..... cái cổ của người rất dễ nhìn, thật khiến người ta muốn cắn một cái.”

.....

Đỗ Phi Phi nhắc chân chạy trốn chết.

Trở lại phòng, đóng cửa lại, Đỗ Phi Phi dựa vào cửa lấy lại bình tĩnh, sau đó uống một bình nước.

Diệp Thần có bị khí thế của nàng dọa sợ không?

Nàng cau mày nhớ lại trình tự vừa rồi.

Lạnh lùng, thâm trầm, đặng đặng sát khí.....

Biểu hiện của nàng hẳn là rất khá đi?

Trải qua một buổi trưa rút ra kinh nghiệm xương máu, rốt cục Đỗ Phi Phi cũng tổng kết ra được nguyên nhân lúc trước nàng bị động chịu đòn, hoàn toàn là do bản thân yếu đuối. Con người đều là bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ ác, ý mạnh hiếp yếu, cho nên muốn xoay người nhất định phải tự cường trước!

Cuộc sống trong tương lai, nàng sẽ dùng ngôn ngữ cường ngạnh, biểu tình lạnh lùng đem khí thế của Diệp Thần chèn ép xuống!

Ôm nguyện vọng tốt đẹp với tương lai, nàng quyết chớp mắt một lúc, đợi Diệp Thần ngoan ngoãn đưa cơm tới đây.

Một lúc chớp mắt này, lại chính là một đêm.

Tờ mờ sáng hôm sau, Đỗ Phi Phi ôm cái bụng cồn cào đến gõ cửa phòng Diệp Thần.

Diệp Thần đứng ở trước cửa, trên người chỉ mặc áo lót trắng, tóc dài như mực, con ngươi sáng ngời, nhìn thế nào cũng chỉ như một thư sinh yếu đuối trói gà không chặt.

Đỗ Phi Phi lắc lắc đầu, cố gắng vứt bỏ liên tưởng giả tạo trong đầu mình ra ngoài.

“Diệp Thần.....” Nàng vừa mở miệng, lại bị giọng nói suy yếu của chính mình làm cho hoảng sợ.

Diệp Thần ôm ngực liếc nhìn nàng.

Bởi vì không có ưu thế hẳn ngài đứng, cho nên hiện tại Đỗ Phi Phi nhìn lên mà nói. “Vì sao tối hôm qua người không đưa cơm đến cho ta?”

Thật sự rất đói!

Phi Phi lại nghe thấy bụng mình ùng ục một tiếng.

“Chuyện đó...” Diệp Thần vuốt cằm, “Người đâu có nói muốn ai đưa.”

“.....” Nàng chưa nói sao? Đỗ Phi Phi liếc mắt nghĩ lại.

“Phi Phi à.” Diệp Thần đột nhiên xoay người, cái mũi dường như để ở trên trán nàng, “Người có thời gian nghĩ những chuyện đó..... không bằng mau mau tra án. Như vậy mới có thể sớm ngày rời đi.”

Mau mau tra án?

Sớm ngày rời đi?

Khoảng khắc đó Đỗ Phi Phi giống như được đả thông hai mạch nhâm đốc, suy nghĩ bỗng nhiên được khai thông! Đúng vậy, chỉ cần phá án, nhiệm vụ của nàng tự nhiên sẽ hoàn thành, cũng sẽ không cần dây dưa ở nơi này!

Nàng hưng phấn ngẩng đầu, cái mũi vừa lúc chạm qua bờ môi của hắn.

Nháy mắt Diệp Thần đứng thẳng người.

.....

“Vừa.....rồi.....” Có phải đã phát sinh chuyện gì rất đáng sợ hay không?

Nàng khiếp sợ vuốt cái mũi, vụng trộm nhìn phía hăn, lại phát hiện vẻ mặt hăn đầy bí hiểm.

..... Vừa rồi chắc là ảo giác, nếu không theo như tính cách của hăn đã sớm lấy tội danh khinh bạc đem nàng tra tấn đến chết đi sống lại. Ừ, cho nên.....vừa rồi là đúng là ảo giác.

Nàng liên tục nuốt vài ngụm nước miếng, trấn định lại hồn phách thiếu chút nữa bay ra ngoài, lắp bắp nói: “Ách, không có gì. Ta chỉ đến chào hỏi buổi sáng. Ách, ta, ta đi ngủ bù. Đột nhiên phát hiện bụng không đói chút nào, ha ha, buồn ngủ quá.....”

Nhìn bóng dáng chật vật chạy trốn của nàng, Diệp Thần nhẹ nhàng xoa môi, vẻ mặt hờ hững chậm rãi hóa thành một chút ý cười như có như không.

Leo: Á, hint đầu tiên của truyện...đáng yêu quá, đáng yêu quá!!!

*

Lùng bắt phạm nhân truy nã Đỗ Phi Phi rất có kinh nghiệm, nhưng tra án như thế này vẫn là lần đầu, cho nên nàng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Phi Phi cố gắng đem tất cả những manh mối hiện có suy xét một lần, cuối cùng quyết định nhắm vào Đường Bất Bình. Nếu hăn từng ở trong nhà lao giả trang Sở Việt, muốn mượn chuyện này để Diệp Thần hết hy vọng, nói lên rằng nhiều hăn cũng lên can đến vụ án của Sở Việt.

Có điều nên tiếp cận hăn như thế nào lại là một vấn đề thâm ảo.

Lấy thân phận đặc thù hiện tại của nàng và Diệp Thần ở Đường Môn, nhất cử nhất động đều sẽ chọc người ta nghi ngờ, biện pháp tiếp cận tốt nhất chính là..... Người quen giới thiệu.

Trong Đường Môn, Đỗ Phi Phi chỉ quen biết Đường Khôi Hoảng và Đường Tinh Tinh.

Người thứ nhất nàng không cần suy nghĩ đã gạt đi.

Đường Hồng Hồng vừa nhìn đã biết không phải chủ mưu thì cũng là đồng lõa, một nhân vật như vậy mà nàng lại chọn để ra tay tìm đầu mối thì đúng là tự mua dây buộc mình. Như vậy chỉ còn lại.....

Đỗ Phi Phi nhìn cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ, nảy ra một kế hoạch.

*

Lâm Hồ các.

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Đỗ Phi Phi cầm một túi đồ ăn vặt lớn tới cửa.

“Đây là.....”

Đỗ Phi Phi lập tức nhét vào trong lòng nàng, “Ta có việc muốn nhờ.”

Đường Tinh Tinh nhìn thứ trong lòng, lại nhìn nàng, bật cười nói: “Đã là bằng hữu, cẳng còi còn phải bày ra những nghi thức xã giao này?”

“Chỉ là ta cảm thấy, vừa ăn vừa nói chuyện, tâm tình sẽ khoái trá hơn một chút.” Có câu cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn*, Đỗ Phi Phi quyết định dùng mỹ thực để tiến công.

*Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn: Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Đường Tinh Tinh cầm lấy một râu hồ lô đường, cắn một miếng nói: “Đây là mua ở cửa hàng của Trương đại gia trên phố đông đúng không?”

Ừm, quả sơn tra vẫn tươi ngon như vậy.”

.....

Đỗ Phi Phi 盒 盒, lúc này mới nhớ ra mỹ thực nàng mang đều là mua ở bên trong Đường Môn. Nói cách khác, nàng đang dùng thứ của nhà Đường Tinh Tinh để mua chuộc Đường Tinh Tinh. Như vậy..... hiệu quả có thể suy giảm hay không?

Đỗ Phi Phi cảm thấy đây là một sơ suất lớn.

“Đúng rồi, cô muốn ta hỗ trợ cái gì?” Đường Tinh Tinh vỗ vỗ ghế đá bên người.

Đỗ Phi Phi đặt mộng ngồi xuống, cắn răng cố lấy dũng khí nói: “Thật ra, ta muốn gả vào Đường Môn.”

“Phụt!” Miếng sơn tra trong miệng văng ra khắp nơi, phun ra bàn đá, điểm điểm màu đỏ tươi. Đường Tinh Tinh vội vàng che miệng lại, kinh hồn táng đảm nhìn nàng, “Cô vừa nói cái gì?”

“Ta muốn gả vào Đường Môn.” Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói, “Cảnh xuân tươi đẹp như vậy, đúng là thời tiết thích hợp để tư xuân.”

Rầm.

Đường Tinh Tinh nghe thấy tiếng cảm mình rớt xuống bàn.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Cảnh Hồng Hạnh Vượt Ra Ngoài Tường*

*Đây là câu thơ cuối trong bài thơ “du viên bất trị” của Diệp Thiêu Ông, nhưng ở đây câu thơ này được hiểu với nghĩa người con gái trèo tường đi ngoại tình, ám chỉ Phi Phi của chúng ta ạ =))

Chim khách khê hót trên đầu cành.

Vụn quả sơn tra đỏ au vẫn nằm ở trên bàn đá xám trắng, đường bám vào mặt trên vỏ quả dần dần tan ra, dính dính từng vòng.

Đường Tinh Tinh nâng cằm lên, trầm giọng nói: “Thế Diệp đại hiệp thì sao?”

“Hắn? Chắc là hắn sẽ rất cao hứng.” Vì tra án, nàng đã tận lực đến mức độ xông vào đầm rồng hang hổ, hắn còn chỗ nào không vừa lòng?

“Ta hiểu rồi.” Đường Tinh Tinh đột nhiên vỗ tay một cái, sau đó hạ giọng nói, “Cô và Diệp đại hiệp đang cãi nhau, đúng không?”

Đỗ Phi Phi lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Chúng ta chưa bao giờ cãi nhau.” Nàng ngửa đầu, đem nước mắt sắp trào ra nuốt ngược vào trong, “Bởi vì loại chuyện quang minh chính đại như cãi nhau, Diệp Thần đại nhân vô cùng khinh thường.”

Đường Tinh Tinh tự quyết định nói tiếp: “Nói cách khác, cô muốn “hồng hạnh ra tường”, để Diệp đại hiệp ghen tuông, vì cô mà sốt ruột, tăng

tiến cảm tình song phương, đúng không?” Vợ chồng son giận dỗi, một bên dùng chiêu thức ra tường để kích thích bên còn lại. Đây là thủ đoạn thông thường.

Đỗ Phi Phi giật mình, sau đó chậm rãi cúi đầu, dùng trán đập vào bàn đá.

Đường Tinh Tinh hiếu kỳ nói: “Cô làm gì vậy?”

“..... Cần bình tĩnh cực độ.”

“Ôi, chúng ta là bằng hữu, loại chuyện nhỏ này tất nhiên ta không thể chối từ.” Đường Tinh Tinh vỗ bả vai của nàng. Ngoài miệng mặc dù ở thờ dài, nhưng ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn.

Đỗ Phi Phi ngẩng mạnh đầu, hai mắt ngập nước nhìn nàng, “Thật sao?”

“Đương nhiên!”

Được rồi. Chỉ cần có thể đạt được mục đích, quá trình khúc chiết, đối thoại kỳ kỳ coi như bị xem nhẹ đi. Đỗ Phi Phi dùng ngón út lau đi nước mắt.

Đường Tinh Tinh hỏi: “Đệ tử Đường Môn ba ngàn, Phi Phi, cô thích người như thế nào?”

Đỗ Phi Phi nắm tay nói: “Người đi giày lam đoạn ngân hoa.”

Đường Tinh Tinh sửng sốt, lại đồng tình nhìn nàng, “Phi Phi, cho dù giận dỗi cô vẫn không quên được Diệp đại hiệp, cô quả nhiên là vẫn còn tình cảm sâu đậm.”

“.....” Đỗ Phi Phi há hốc mồm, “Hả?”

“Lam đoạn ngân hoa..... Đó không phải là giày ngày hôm qua Diệp đại hiệp đi sao?”

Đỗ Phi Phi đột nhiên nhớ tới hai đôi giày lam đoạn ngân hoa duy nhất có một đôi đang ở trên chân Diệp Thần. “Không phải, ý ta là.....” Đường Bất Bình, là Đường Bất Bình nha!

Nàng liều mạng làm khẩu hình miệng.

Đường Tinh Tinh đọc lại từng chữ một, “Đường..... Hồ..... Lô?”

..... Hai tên Đường Hồ Lô và Đường Bất Bình ngoại trừ chữ viết khác nhau, còn lại khẩu hình thì tương tự.

Ngón tay Đỗ Phi Phi bị phản chọc chọc bàn đá.

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nói: “Tam ca chưa bao giờ ra khỏi Trung Tâm thành nửa bước, sao cô lại biết tên của huynh ấy?”

“.....” Đỗ Phi Phi mê mang nhìn nàng, “Hả?” Chẳng lẽ thật sự có người tên là Đường Hồ Lô?

“Có điều tuy Tam ca trầm mặc ít nói, nhưng dung mạo thanh tú, khí chất nho nhã, đúng là vị hôn phu lý tưởng. Phi Phi, cô thật có mắt.” Đường Tinh Tinh cầm tay nàng, kích động đi ra ngoài, “Ta dẫn cô đi gặp huynh ấy.”

.....

Sự tình sao lại phát triển thành ra thế này?

Đỗ Phi Phi đi ở trên đường, suy nghĩ trăm mối vẫn không thể lý giải.

Nhìn thấy Đường Hồ Lô, phản ứng đầu tiên của Đỗ Phi Phi là, hẳn không giống hồ lô đường, hồ lô đường không trắng như hắc. Phản ứng thứ

hai là, hẳn cũng không giống người trong Đường Môn, người trong Đường Môn không ôn hòa như hẳn.

Người của Đường Môn cho dù có che dấu thế nào, trong cốt cách vẫn mang theo vài phần độc khí.

— giống như Đường Tinh Tinh. Mặc dù giờ phút này nàng có vẻ giống một thiếu nữ ngây thơ rục rờ, nhưng Đỗ Phi Phi luôn lơ đãng nhớ đến biểu tình của nàng khi giải thích ý nghĩa của tên gọi Lâm Hồ các.

Kiêu ngạo và tự tin.

Nhưng Đường Hồ Lô lại như là cây bông trắng trong ruộng thuốc phiện, thanh nhã trong sạch, vô thế vô tranh.

Cũng có thể là, người như vậy đã đạt đến cảnh giới cao nhất như lời Đường Tinh Tinh nói, hạ độc mà thần không biết quỷ không hay?

Bởi vậy cho dù giờ phút này biết cha hẳn là Đường đại chương môn, nàng vẫn không có nửa điểm phòng bị như trước.

Đợi đã.

Đỗ Phi Phi kinh ngạc chỉ vào hẳn, rồi quay sang hỏi Đường Tinh Tinh: “Cônói hẳn là con trai của Đường chương môn?” Một phụ thân cáo già như Đường Khôi Hoảng làm sao có thể sinh ra một người con thuần khiết như vậy?

Đường Tinh Tinh gật gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: “Côbiết rõ tên họ của Tam ca lại không biết huynh ấy là con của chương môn sao?”

..... Cái tên nàng muốn nói từ đầu tới cuối đều là Đường Bất Bình được chưa? Đỗ Phi Phi ai oán nghĩ.

“Tam ca, Phi Phi có việc muốn huynh giúp đỡ.”

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu, không chớp mắt ngóng nhìn hẳn.

Nàng muốn tiếp cận Đường Bất Bình, Đường Bất Bình.....

“Nàng muốn tiếp cận Diệp đại hiệp.”

Ầm.

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Đỗ Phi Phi đập đầu vào thân cây, “Làm sao vậy?”

Mặt Đỗ Phi Phi dán vào thân cây, nước mắt theo vỏ cây róc rách chảy xuống.

Nàng chỉ muốn tiếp cận Đường Bất Bình thôi mà, vì sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế?

Đường Tinh Tinh nhìn nàng khóc nức nở đến nỗi hai vai run lên, thờ dãi nói: “Ôi, Phi Phi thật sự là rất đáng thương, nàng thích Diệp đại hiệp đã đến mức không tiếc thân mình, chúng ta nhất định phải giúp nàng.”

Đường Hồ Lô nói: “Giúp thế nào?”

“Tình cảm chân chính nhất định phải trải qua thử thách mới biết quý trọng.” Đường Tinh Tinh nhớ tới Sở Việt đang bị giam ở đại lao, trong lòng âm ảm, vì thế càng quyết tâm giúp đỡ Đỗ Phi Phi, “Chúng ta để Diệp đại hiệp nếm thử tư vị lo được lo mất, hẳn sẽ biết Phi Phi đáng quý như thế nào.”

Nàng quay đầu nhìn về phía Phi Phi, “Lát nữa cô và Tam ca cùng nhau đi dạo ở Độc thủ cư, ta sẽ nghĩ biện pháp để Diệp đại hiệp đi ngang qua.”

Đỗ Phi Phi run rẩy giơ tay, “Ta có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Lát nữa đi dạo, có thể mời Đường Bất Bình đi cùng không?” Chỉ cần có thể đạt được mục đích, cho dù trải qua chút chuyện hoang đường, nàng vẫn có thể thuyết phục bản thân chấp nhận.

“Phi Phi, cô đừng tham lam như vậy. Cô nam quả nữ thân mật đi dạo đã có thể khiến Diệp đại hiệp ghen rồi. Nếu là hai nam một nữ, Diệp đại hiệp nhất định nghĩ rằng người bị lạc đường.” Đường Tinh Tinh dừng một chút, buông tay nói, “Hơn nữa Nhị ca đã bị chương môn phái ra bên ngoài làm việc, cho dù có muốn gọi cũng không đến được.”

..... Ra bên ngoài làm việc?

Đỗ Phi Phi nhìn Đường Tinh Tinh, lại nhìn Đường Hồ Lô.

Ai có thể nói cho nàng, cả ngày hôm nay đến tột cùng nàng đang làm cái gì hay không?

Đỗ Phi Phi quần bách đi theo sau Đường Hồ Lô.

Tuy rằng hai người đi cùng nhau, nhưng nàng có thể nhận ra rằng, trong cảm nhận của Đường Hồ Lô, nàng chỉ như một cây cỏ nhỏ bên đường, cho dù không cẩn thận đi lạc, hẳn cũng không chú ý tới.

Nhưng xét về điểm này, Diệp Thần đại nhân còn khủng bố hơn hẳn nhiều. Đừng nói là đi lạc, cho dù hơi bước chậm một chút, giọng nói của hắn cũng sẽ dịu dàng lừa tới, dùng ngôn ngữ nghe có vẻ hờ hững nhưng vô cùng sắc bén nhắc nhở nàng, đi đường chậm chạp là một chuyện đại nghịch bất đạo như thế nào.

Nghĩ đến Diệp Thần, nàng lại nghĩ đến đủ loại thủ đoạn của hắn. Mắt thấy Độc Thủ cư càng lúc càng gần, nội tâm Phi Phi cũng càng lúc càng khủng hoảng, “Đường công tử.”

Đường Hồ Lô dừng bước, quay đầu nhìn nàng.

“Đột nhiên ta cảm thấy quá mót, rất muốn đi ngoài. Ta thấy chi bằng kế hoạch này để ngày khác tiến hành hành đi?” Nàng ôm bụng, trên mặt cố gắng làm ra thống khổ.

Đường Hồ Lô nhìn nàng, đôi con ngươi trong suốt như nước.

Trong sóng mắt của hắn, nội tâm Đỗ Phi Phi giãy dụa kịch liệt. Nói dối là một chuyện đáng xấu hổ cỡ nào! Hơn nữa còn nói dối trước mặt một nam tử như vậy.

Sám hối trong lòng bắt đầu tràn ra. Nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị thẳng thắn, lại thấy hắn thu lại mắt, thản nhiên nói: “Được.”

Cảm giác áy náy nhanh chóng rút đi như thủy triều xuống, Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa vang lên phía sau —

“Phi Phi.....”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Không Thể Trêu Hoa Nghẹo Nguyệt

Động tác xoay người nháy mắt cứng đờ, Đỗ Phi Phi cảm thấy cả người lạnh thấu xương.

Trên mặt đất, một bóng đen chậm rãi đi về phía nàng.

Vạt áo trắng so với lúc trước ngắn đi hai tấc, lộ ra đôi giày lam đoạn ngân hoa.

Gió thổi qua, vạt áo tung lên, ngân hoa trên giày phản xạ phát ra ánh sáng trắng toát chói mắt.

“Diệp đại hiệp.” Giọng nói của Đỗ Phi Phi bỗng nhiên cất cao, làm kinh sợ chim nhỏ trên cây.

Diệp Thần mỉm cười, “Đi dạo sao?”

Đỗ Phi Phi nhớ ra đi dạo là chuyện mà Diệp Thần đại nhân vô cùng thích thú, lập tức ân cần gật đầu.

Ánh mắt Diệp Thần liếc ngang, nhìn thấy Đường Hồ Lô đứng ở một bên, nụ cười càng thêm ôn hòa, “Cùng người khác?”

.....

Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân cho rằng nàng đang ăn mảnh?

Đỗ Phi Phi giật giật lông mày, cố gắng quăng ánh mắt ám chỉ ‘đợi lát nữa giải thích’ về phía hắn.

Có điều trong nụ cười của Diệp Thần vẫn dấu đao như trước, hiển nhiên là không hiểu.

“Phi Phi.....” Giọng nói của Đường Tinh Tinh đột nhiên từ phía Độc Thủ cư truyền đến.

Khóe mắt Đỗ Phi Phi co rút.

Đường Tinh Tinh chạy đến gần, nhìn thấy Diệp Thần, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, vội vã lên tiếng chào: “Diệp đại hiệp.” Vừa rồi dạo vài vòng ở Độc Thủ cư cũng không thấy bóng dáng hắn, còn tưởng rằng kế hoạch lần này phải ngâm nước nóng, không ngờ “đi tìm mìn giày không thấy, vô tình tìm được chằng tống công”, quả nhiên là ý trời.

Giờ phút này trong lòng Đỗ Phi Phi chỉ có một ý nghĩ – trời muốn diệt ta.

Diệp Thần cười đáp lại: “Đường cô nương.”

“Diệp đại hiệp cũng biết chuyện này sao?” Ánh mắt Đường Tinh Tinh liếc nhìn Đường Hồ Lô và Đỗ Phi Phi.

Ánh mắt Diệp Thần chiếu đến Đỗ Phi Phi, từ từ hỏi: “Chuyện gì?”

“Chính là.....”

Trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Đỗ Phi Phi cố gắng phát huy khinh công đến mức tận cùng, vội vàng xông đến.

Nhưng nàng đã quên, bên người Đường Tinh Tinh còn có Đường Hồ Lô đang đứng.

Đường Hồ Lô theo bản năng làm ca ca nghiêng người chẵn ở phía trước Đường Tinh Tinh.

Cho nên dưới góc độ nhìn nhận của Diệp Thần, mọi chuyện biến thành Đỗ Phi Phi thẹn thùng quay sang ôm ấp Đường Hồ Lô.

“Chuyện hôn sự của Phi Phi và Tam ca.” Đường Tinh Tinh không hồ là tinh anh của Đường Môn, vừa ra tay đã hạ kịch độc, “Phi Phi nói rất muốn gả vào Đường gia chúng ta. Đến lúc đó Phi Phi chính là đường tâu của ta, con dâu của chường môn.”

.....

Diệp Thần nhìn hai bóng người gấn bó kề cận bên nhau, khoe miệng cong lên, “Ừ. Đúng là tin tức đáng kinh ngạc.”

Cả người Đỗ Phi Phi run run.

Cảnh xuân tươi đẹp như vậy, thời tiết tươi mát như vậy, sao bên tai lại như có gió Tây Bắc thét gào?

Nổ pháo xong, Đường Tinh Tinh để lại cục diện rối rắm, cao hứng phấn chấn kéo Đường Hồ Lô rời đi. Còn lại Đỗ Phi Phi và Diệp Thần đứng ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Đỗ Phi Phi nhìn đôi mắt như đang muốn nói “người sắp chết một cách ngọt ngào” của hắn, nơm nớp lo sợ mở miệng nói: “Diệp Thần đại nhân, ta hoàn toàn là vì muốn nhanh chóng giúp ngài phá án, cho nên mới hy sinh cái tôi để hoàn thành tập thể, muốn tiến vào bên trong Đường Môn. Ta tuyệt đối không phản bội, ngài nhất định phải tin tưởng ta.”

“Ồ?”

Đỗ Phi Phi nặng nề gật đầu nói: “Cứ cho là ngài không tin mị lực của mình, cũng phải tin tưởng uy lực của một ngàn lượng ngân phiếu nha.”

Diệp Thần duỗi tay sờ sờ mũi, chậm rãi nói: “Ý người là..... trong mắt người, ta còn không bằng một ngàn lượng bạc?”

“Đương nhiên không phải.” Đỗ Phi Phi kiên định lắc đầu, “Cái này hoàn toàn không thể so sánh.”

Ngài là tai họa, bạc là thần tiên. Hai cái này làm sao so với nhau được?

Sắc mặt Diệp Thần hơi dịu lại, “Thế hai ngàn lượng thì sao?”

“Vậy lại càng không so được.”

“Càng?” Diệp Thần rốt cục nghe ra được ý nghĩa, nheo mắt lại, “Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi tự biết mình lỡ lời, im lặng cúi đầu, chuẩn bị thành thật chịu xử.

“Người đã nóng lòng phá án như thế, thì giúp ta đi thăm dò vài nơi này đi. Nếu ta đoán không sai, có lẽ Sở Việt bị nhốt một trong những nơi đó.”

“Vài nơi?”

Đỗ Phi Phi nghe hẳn đọc tên từng cái, miệng co giật liên tục. “Bồn cầu của nhà Chu đại Thấm..... Vại gạo của nhà Vương đại phu..... Nhà xí của Trương lão gia..... Ta nghĩ có lẽ Đường Môn không đến mức đem người giấu ở những nơi đó đâu?”

Diệp Thần lại cười nói: “Người lấy thân phận con dâu tương lai của Đường chưởng môn mà nói những lời này sao?”

“.....” Đỗ Phi Phi ngoan ngoãn ngậm miệng.

Để tiện cho nàng ghi nhớ, Diệp Thần còn cẩn thận ghi lại từng địa phương cho nàng, ngay cả chuyện rẽ trái quẹo phải, đi thẳng bao lâu đều viết chi tiết tỉ mỉ.

Lúc đầu Đỗ Phi Phi còn lo sợ hấn đùa giỡn nàng, cho nên đến mỗi một chỗ, đều phải mai phục ở một bên nghe ngóng động tĩnh trong chốc lát, xác định không có cạm bẫy mới rón ra rón rén đi vào điều tra.

Nhưng đi hết một vòng, tất cả mọi nơi đều không có vấn đề gì.

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy đặc sao, lặng lẽ sám hối: Có lẽ là nàng đa tâm quá. Diệp Thần đại nhân dù sao cũng là người, là người thì kiểu gì cũng có lúc mềm lòng, có lẽ thấy nàng tận lực phá án như thế, đã bị cảm động đến rối tinh rối mù, cho nên mới cố ý tiết lộ tin tức cho nàng biết.

Tuy rằng danh sách này nhiều như thế, tin tức cũng không hề đúng, đường đi lại vòng vèo, nhưng điều này dù sao cũng là biểu hiện của sự hợp tác.

Nàng thật sự không nên nghi ngờ hấn như thế.

Trên đường trở về, Đỗ Phi Phi tự hỏi bản thân nên đáp lại như thế nào trước thành ý biểu hiện ra ngoài của Diệp Thần.

Làm một bữa ăn khuya?

Lấy tay nghề của nàng mà nói..... Sau khi hấn ăn xong, hơn nửa là quan hệ của hai người càng thêm xa cách.

Giúp hấn kỳ lưng tắm?

..... Hấn sẽ không nghĩ nàng muốn khinh bạc hấn đấy chứ?

Chi bằng nấu một bình trà, thuận tiện múa một bộ đao pháp góp vui?

..... Hãn sẽ không nghĩ đến chuyện ‘Hạng Trang múa kiếm, ý ở Bái Công’*, nghĩ nàng muốn ám sát hãn chứ?

*Điển tích:năm 206 TCN, Lỗ công Hạng Vũ bày tiệc ở Hồng Môn (ở phía ngoài đàn Giao của Hàm Dương), mời Bái công Lưu Bang đến dự, mục đích là giết chết Lưu Bang. Nhưng sau khi nghe Lưu Bang giải bày, Hạng Vũ muốn từ bỏ ý định. Mưu thần của họ Hạng là Phạm Tăng không cam tâm, sai Hạng Trang vờ múa kiếm giúp vui, tìm cơ hội giết chết Lưu Bang. Nhưng vì Hạng Bá ngăn trở, nên không thành công.

— Nàng đột nhiên phát hiện ra, lấy lòng một người, cũng là một môn học vấn rất thâm sâu, việc này khó khăn không kém chuyện vượt môn ngựa.

Suy nghĩ một hồi, nàng đã trở về đến Độc Thủ cư.

Cửa bị đóng chặt, đẩy mãi vẫn không ra.

Sau khi suy xét giữa hai chuyện phá cửa mà vào và trèo tường mà vào, Đổ Phi Phi quyết định chọn trèo tường.

Vừa lật mình qua tường viện, đạp xuống đất còn chưa vững gót chân, trực giác của người tập võ khiến cho tay nắm đao của nàng căng thẳng.

Đột nhiên có trận mưa tên lao đến.

Ngay lập tức che mắt cảnh sắc trước mắt Đổ Phi Phi.

Đổ Phi Phi rút đao.

Tên, là cấp vũ.

Đao, là miên vũ.

Cấp vũ một trận.

Miên vũ mãi không dứt*.

*Cấp vũ là mưa rào, mưa nhanh chóng, miên vũ là mưa dai dẳng, miên vũ còn là tên thanh đao của Phi Phi. ở đây ý chỉ mưa tên không địch lại nổi sao với đao của chị ấy. Vì là chơi chữ nên ta để nguyên Hán Việt.

Mũi tên rơi xuống hết, Đổ Phi Phi vẫn đao nắm trong tay, đao cũng như người hoàn toàn không thương tổn gì.

Đèn trong phòng Diệp Thần sáng lên.

Đổ Phi Phi một bụng tức giận, bước chân phẫn nộ, nổi giận ùng ùng tới gần, vừa muốn nâng tay gõ cửa, cửa lại bất ngờ mở ra, vài cân bột mì trắng xoá đổ ập xuống.....

Bột mì rơi hết, lộ ra khuôn mặt của Diệp Thần.

Tươi cười như trước.

“Phi Phi.” Hả cười tùm tùm thả bõn vừa đựng bột mỳ trong tay xuống, “Người đã trở lại.”

Đổ Phi Phi bi phẫn chỉ về hướng cửa, “Vì sao phải khóa cửa?”

“Đề phòng cướp.”

Ngón tay lại chuyển đến những mũi tên dưới sân, “Vì sao phải đặt cơ quan?”

“Đề phòng cướp.”

Ngón tay chỉ vào mặt mình, “Vì sao hắt bột mì vào ta?”

“Đề phòng cướp.”

Nàng không thể nhịn được nữa giận dữ hét: “Ở đâu có nhiều cướp đến Đường Môn như vậy?”

Diệp Thần nhún vai, “Hôm đó rõ ràng có người đến trộm quan tài.”

.....

“À, quên nói cho người, Phi Phi, đây không phải bột mì bình thường.”
Diệp Thần lấy ra một bình sứ màu trắng nho nhỏ, giống như dăng vậy quý,
“Bên trong còn pha ngựa phấn ta tiện tay lấy ở Đường Môn.”

Hắn chưa dứt nói lời, toàn thân Đỗ Phi Phi đã ngứa ngáy như bị trăm con kiến cắn.

Hai tay nàng nắm lấy khung cửa, cố gắng chịu đựng kích động trong lòng, hít sâu một hơi nói: “Diệp Thần đại nhân, người nói thật đi, rốt cuộc ta đắc tội người chỗ nào.”

Chỉ có kẻ ngốc mới tin lý do đề phòng cướp của hắn. Chuyện trộm quan tài đã qua nhiều ngày như vậy, hắn sớm không đề phòng muộn không đề phòng, lại chọn đúng thời điểm nàng về muộn để đề phòng?

Diệp Thần chậm rãi buông mí mắt, “Phi Phi à.....”

Nói đi nói đi, tội danh gì nàng đều nhận, chỉ cần đừng để nàng chết mà không rõ nguyên nhân. Đỗ Phi Phi cắn răng chống đỡ.

“Sáng nay người khinh bạc ta, ta có thể không so đo.”

Đỗ Phi Phi chấn động.

Chẳng lẽ lúc đó mũi nàng thật sự đụng phải môi của Diệp Thần đại nhân?!

Nàng cảm thấy đầu giống như bị hơn mười bánh xe ngựa liên tiếp nghiền qua.

Diệp Thần cúi đầu, ghé đến tai của nàng, nhẹ nhàng nói: “Nhưng ta không thể tha thứ cho chuyện chỉ chớp mắt sau khi khinh bạc ta, người lại tiến đến ôm ấp kẻ khác. Phi Phi à, đùa giỡn ta không phải sai, nhưng hái hoa ngắt cỏ, trêu hoa ghẹo nguyệt thì thật sự không được.”

..... Ai dám động đến Bá Vương hoa như người.

Nàng hoảng sợ nghĩ, chẳng lẽ ý của Diệp Thần đại nhân là..... Bắt nàng chịu trách nhiệm?

Đỗ Phi Phi đột nhiên nhắm mắt lại, trước nụ cười âm trầm của Diệp Thần, thẳng tắp ngã xuống.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Người Một Miếng Ta Một Miếng

Diệp Thần nâng má ngồi ở trong bồn nước.

Bên cạnh có người đang đứng cầm lá chuối, ân cần thay hẳn che đi ánh nắng mặt trời.

Đôi mắt hẳn thâm trầm, như ẩn chứa quyết tâm nhất định phải có được.

Đỗ Phi Phi không hiểu sao kích động đứng lên, lui về phía sau.

Diệp Thần đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng, “Phi Phi à.....”

Đỗ Phi Phi nghe được chính mình hét thảm một tiếng sau đó bỏ chạy.

Đường rất dài, đá vụn gập ghềnh.

Cuối đường là một lớp khói đen.

Nàng liều mạng chạy, cho đến tận khi trước mắt đột nhiên nhảy một con sói lông trắng như tuyết.....

Đỗ Phi Phi mở to mắt, lồng ngực vẫn phập phồng dữ dội.

Vừa rồi là mơ sao?

Nàng chống đỡ thân thể đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời tờ mờ sáng.

Chắc là mơ rồi. Phi Phi thở dài một tiếng, muốn nằm xuống ngủ thêm lát nữa, ánh mắt lại lơ đãng đảo qua quần áo trước ngực, bột mì trắng bóng như phấn lùa mỏng bao vây lấy nàng.

Trí nhớ đêm qua đột nhiên dội về, nàng nghe thấy yết hầu mình nặng nề nuốt nước miếng xuống.

— chịu trách nhiệm với Diệp Thần?

Những lời này thật sự là kinh khủng.

Nàng vội vã nhảy xuống giường, lục tung tất cả thu thập hành lý.

Từ khi lang bạt giang hồ tới nay, chưa bao giờ có ý định bỏ dở nửa chừng, chạy trốn chết, nhưng lần này thì nàng phải phá lệ, không phải bởi vì vụ án này rất khó giải quyết, kẻ địch quá cường đại, mà là bởi vì..... cổ chủ lần này quá đáng sợ.

Nàng vội vã thay quần áo, sợ hãi rụt rè thu thập xong hành lý khoác lên vai, sau đó rón rén đẩy cửa ra —

Nhìn thấy mặt trời, nàng mới biết không phải trời tờ mờ sáng, mà mặt trời đã sắp về tây rồi.

Diệp Thần thân nhiên ngồi ở bàn đá chính giữa sân cười tủm tỉm nhìn nàng.

Trên bàn, là thức ăn phong phú màu sắc tươi đẹp.

“Phi Phi à.....”

Mỗi lần nghe thấy hấn dụ dàng như nước gọi nàng như vậy, tim nàng sẽ như ếch dưới đáy giếng, kêu loạn bùm bùm.

Diệp Thần nở nụ cười thân thiện, “Người đeo tay nải là muốn đi đâu thế?”

“..... Đi dạo.” Đỗ Phi Phi đột nhiên cảm thấy đi dạo thật sự là một chuyện muôn màu muôn vẻ, có thể tiến hành bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.

Diệp Thần chớp mắt.

Đỗ Phi Phi lại lo lắng đề phòng..... Vô luận bản chất của đi dạo cao quý ung dung, xúc động lòng người cỡ nào, nhưng do nhiều lần nàng mượn dùng để nói dối mà trở nên thật tầm thường dung tục.

“Ồ.” Diệp Thần lại không truy cứu, “Thế ăn cơm trước rồi đi.”

Ăn cơm?

Đỗ Phi Phi nhớ tới lần trước nàng vì Đường Tinh Tinh mà miệng kín như bưng, Diệp Thần cũng không phát tác tại chỗ, nhưng sau đó thì sao?

.....

Còn có ngày hôm qua. Nàng tưởng rằng Diệp Thần đang ở trong phòng đợi tin tức của nàng, nhưng sau đó thì sao?

.....

Sau những lần bị giáo huấn thảm thiết đã cảnh báo nàng, món nợ của Diệp Thần đại nhân từ trước đến nay đều tính toán sau.

Đỗ Phi Phi run rẩy nâng đĩa, vô số ý niệm lóe lên trong đầu.

“Diệp đại hiệp.” Hai mắt nàng thành khẩn nhìn hẳn, ánh sáng trong con người lấp lóe, “Cùng nhau ăn đi.”

Nàng hạ quyết tâm, hẳn ăn cái gì, nàng sẽ ăn cái đó. Đây là gọi là, đi theo lão đại mới có cơm ăn.

Lông mày của Diệp Thần hơi hơi nhếch lên, ánh mắt chuyển từ khuôn mặt nàng xuống chiếc đĩa, “Nhưng chỉ có một đôi đĩa.”

Chỉ có một đôi đĩa?!

Lấy phong cách làm người của Diệp Thần đại nhân sao có khả năng quên mình vì người, ngồi nhìn người khác ăn còn bản thân mình không ăn? Đây rõ ràng là cạm bẫy.

Đỗ Phi Phi càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, kiên quyết nói: “Không sao, ta đút cho người.”

Con người Diệp Thần khế chuyển, dường như có ý cười, “Được.”

Đỗ Phi Phi lập tức gắp một miếng thịt nướng thật cẩn thận đưa đến bên miệng hắn.

Đây chính là môi của Diệp Thần đại nhân nha, hai mảnh trên dưới đều vô cùng quý giá, tuyệt đối không thể tùy tiện đụng vào.

Nàng trừng lớn mắt, thái độ cẩn thận chăm chú gấp trăm lần khi luyện công, từng chút từng chút một đưa vào bên trong.

Diệp Thần đột nhiên khép môi lại.

Chiếc đĩa cứ như vậy mà bị ngậm trong miệng hắn.

Ánh mắt Đỗ Phi Phi từ miệng hắn mà chuyển dời đến mặt, run rẩy hỏi: “Diệp..... Đại..... Hiệp?” Thức ăn đa dạng như vậy, hà có gì mà phải bụng đói ăn quàng ngay cả chiếc đĩa cũng không buông tha?

Hắn hơi hơi nhả ra.

Nàng nhân cơ hội rút chiếc đũa ra, sau đó theo bản năng muốn dùng tay áo lau đi.

Nhưng ánh sáng lạnh như băng đột nhiên quét lại đây.

Đỗ Phi Phi liếc mắt nhìn sang, khuôn mặt mới vừa rồi còn như trời trong nắng ấm của Diệp Thần đã chậm rãi chuyển thành mây mù âm u. Nàng tin rằng, nếu mình thật sự dám lau đôi đũa này, khuôn mặt kia nhất định sẽ có sấm sét tóe ra.

Cân nhắc một lúc, chung quy thì mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Đỗ Phi Phi nhận mệnh mà gắp lên một miếng thịt nướng.

Mới nhai một cái, ánh mắt bất mãn của Diệp Thần lại càn quét tới đây.

Nàng dò hỏi nhìn hắn.

Hắn chỉ chỉ miệng mình.

Trời càng lúc càng tối, gió càng lúc càng lạnh, một khúc nhạc thiếu nhi bay lại đây.

“Người một miếng đến ta một miếng, ta một miếng đến người một miếng, ta một miếng đến người một miếng, người một miếng đến ta một miếng.....”

Sau bữa cơm hài hòa, Đỗ Phi Phi đơn phương tình nguyện cho rằng ân oán ngày xưa của mình và Diệp Thần đã được hóa giải.

Bởi vì nàng cảm nhận được ánh mắt hôm nay Diệp Thần nhìn nàng so với trước kia ôn hòa hơn rất nhiều.

Điều này chứng minh bọn họ đã từ mức độ quen biết hời hợt bay lên đến bậc thang cơm nước thân mật.

Chuyện phiếm được nói trong lúc cơm nước thân mật đương nhiên là vụ án.

Diệp Thần hỏi: “Hôm qua người đã thăm dò những nơi Sở Việt có thể bị giam giữ, có manh mối gì không?”

Đỗ Phi Phi đáp: “Trong bồn cầu của Chu đại thẩm chỉ có phân khô rất lớn, có lẽ mấy ngày nay bọn họ nóng trong nên đi rất nhiều, ta thuận tiện để lại một tờ giấy nhắc nhở bọn họ phải ăn nhiều hoa quả rau dưa. Trong vại gạo của nhà Vương đại phu có một con chuột lớn, ta đã thuận tiện quăng đi. Nhà xí của Trương lão gia bị phá một lỗ lớn, ta cũng thuận tiện vá lại rồi, còn có.....”

Lông mi của Diệp Thần đã không kiên nhẫn nữa lại.

Giọng nói của nàng lập tức nhỏ đi, “Còn có chính là, ta cảm thấy sau khi chó nhà Chu đại thẩm bị chết, cảm xúc của bà ấy rất không ổn định. Hại ta buộc phải điếm huyết của bà ấy mới có thể xem xét gầm giường..... Bụi rất dày, sâu rất nhiều, có điều bởi vì thời gian gấp gáp, nên ta không thuận tiện quét tước được.”

Ngón tay hần gõ nhẹ trên mặt bàn, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vì sao người không thuận tiện điều tra xem chó nhà Chu đại thẩm chết như thế nào luôn?”

Đỗ Phi Phi thấp giọng nói: “Hình như là đột nhiên chết.”

“Đột nhiên chết?” Ánh mắt Diệp Thần lóe lên, “Đi điều tra rõ xem chó nhà Chu đại thẩm đột nhiên chết như thế nào.”

“.....” Điều tra chó đột nhiên chết như thế nào?

Cảm thấy chính mình có tài năng mà không được dùng đúng chỗ, Đỗ Phi Phi ủy khuất mở miệng, “Hay là ta mua cho bà ấy một con chó khác?”

“Phi Phi à.” Diệp Thần mỉm cười.

Đỗ Phi Phi lập tức thẳng lưng, “Tra, ta lập tức đi điều tra, không tra được mười tám đời tổ tông của con chó kia rõ ràng rành mạch sẽ không trở về!”

Hắn chớp mắt, “Người sẽ không lấy cớ rồi một đi không trở lại chứ?”

“.....” Mắt Diệp Thần đại nhân ngài là đuoối sao? Phi Phi cười làm lành, “Đương nhiên không phải. Sao ta có thể như thế được? Ha ha.”

Hắn quay mặt sang một bên, “Điều tra chó chết vì cái gì, chết như thế nào. Rồi đến hỏi thăm Đường Tinh Tinh về cái chết của Cổ Quỳnh.”

Sắc mặt Đỗ Phi Phi như gặp nạn: “Nàng sẽ không nói cho ta biết đâu.” Xem thái độ của Đường Khôi Hoảng là biết người của Đường Môn khó chịu thế nào khi người ngoài nhúng tay vào chuyện của bọn họ.

“Người là vì cứu người trong lòng của nàng để cho bọn họ đoàn viên mới phải nhúng tay vào vụ án này, sao nàng có thể không phối hợp?”

“.....” Đỗ Phi Phi nhìn nụ cười như đã định liệu trước của hắn, im lặng suy nghĩ: Diệp Thần đại nhân, ngoại trừ tỏ vẻ khinh bỉ bên ngoài, ta thật sự không tìm ra tâm tình nào khác để biểu đạt kính ngưỡng đối với người.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hỏi Quân Bao Nhiêu Sâu

Tra tổ tông mười tám đời của một con chó là tương đối khó khăn, bởi vì cứ cho là có thể khiến con chó đó sống lại, chính nó cũng không thể nào biết được tổ tiên mình. Nhưng nếu điều tra về nguyên nhân và bệnh trạng của con chó bị chết thì đơn giản hơn nhiều.

Bởi vì Chu đại thẩm thương tiếc nó, cho nên mua riêng một chiếc quan tài nhỏ để an táng. Việc duy nhất Đỗ Phi Phi phải làm, chính là thuyết phục bản thân đem nó đào ra.

“Đại thẩm.” Nàng bắt lấy bả vai Chu đại thẩm, mí mắt buông xuống, lông mi run rẩy, giọng nói bi phẫn đến chân thật, “Chúng ta không thể để nó chết không rõ ràng như vậy. Cho dù có thành quý, cũng nhất định phải để nó thành một quý rõ ràng.”

Chu đại thẩm bị vẻ mặt chân thành của nàng cảm động, run giọng nói: “Nhưng nó đột nhiên chết nha, có cái gì mà rõ ràng với không rõ ràng?”

“Chết đột ngột cũng có thể chia làm nhiều loại.” Đỗ Phi Phi tỏ ra vô cùng hiểu biết bắt đầu giảng giải, “Có loại chết đột ngột do xương tắc ở yết hầu, có loại bị kinh hãi mà đột ngột chết, còn có thể là do bị nghẹn tiểu mà chết.”

Chu đại thẩm tự suy xét lại. Bản thân luôn miệng nói yêu Đại Hoàng, nhưng trong chuyện lo liệu hậu sự của nó thì quả thật quá gấp gáp cho có

lệ. Nghĩ đến đây, Chu đại thẩm lại nâng tay lau nước mắt, “Nhưng nó chết hơn hai tháng rồi.”

Hơn hai tháng.....

Xác chết của chó.....

Đỗ Phi Phi nuốt nước bọt, hai chân lui nửa bước.

Đúng lúc này, giọng nói ôn nhu mang theo vài phần hàn ý, khiêm tốn mang theo vài phần lạnh lẽo của Diệp Thần đột nhiên vang lên trong đầu —

Phi Phi à.

Giống như được thần trợ giúp, tinh thần nàng đột nhiên run lên, xấn xấn tay áo, “Mở quan!”

“A, chờ một chút, cô nương.” Chu đại thẩm bắt lấy cánh tay đã rục rịch muốn động thủ của nàng, mờ mịt hỏi: “Cô là ai nha?”

“.....” Đỗ Phi Phi ngửa đầu, gạt tóc mai trên trán, dùng giọng điệu bình tĩnh mà thâm trầm nói, “Ta là một người lấy muôn dân trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ..... người qua đường. Nếu như đại thẩm nhất định phải tìm hiểu cách xưng hô với ta, xin hãy gọi ta là người qua đường Giáp.”

Chu đại thẩm ân cần nói: “Giáp cô nương, cô có mệt hay không, chi bằng nghỉ ngơi một chút?”

.....

“Không phiền. Cám ơn.” Nàng vừa mới bắt đầu đào, có cái gì mà mệt mỏi?

Chu đại thắm nhiệt tình đến: “Giáp cô nương, cô có khát hay không, chỉ bằng dùng tay uống ngụm nước?”

.....

“Không cần. Cám ơn.” Giờ này trong bụng nàng cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu nước.

Chu đại thắm săn sóc nói: “Giáp cô nương, cô.....”

.....

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên phát hiện mình lấy một cái tên thoát nghe có vẻ tiêu sái thần bí, thật ra là một cái tên vô cùng ngốc nghếch. Nhất là Chu đại thắm một câu ‘Giáp cô nương’ hai câu ‘Giáp cô nương’, giống như sợ người khác sẽ nhận nhầm nàng là nam phần nữ trang.

Quan tài của Đại Hoàng rốt cục cũng bị đào lên.

Chu đại thắm không khỏi ôm quan gào khóc một trận.

Đỗ Phi Phi ở bên cạnh nhìn xót xa, mắt lại cay, đành phải nói lời an ủi: “Chó chết không thể sống lại, xin hãy nén bi thương.”

Chu đại thắm khóc đến nỗi thở không ra hơi: “Nó với ta sớm chiều làm bạn nhiều năm như vậy, từ nhỏ đã ăn phân, nước tiểu của ta mà lớn đến thế này, nay nó không nói tiếng nào đã bỏ ta mà đi, bảo ta làm sao được đây? Ô ô.....”

“.....” Đỗ Phi Phi , nghĩ thầm: Nếu trước khi đi Đại Hoàng thật sự nói một câu ‘ta phải chết’ với Chu đại thắm, chỉ sợ nàng ta càng không biết làm thế nào.

“Ách, chúng ta vẫn nên chiêm ngưỡng di dung(nói về dung mạo người đã chết)trước đi.”

Trước sau quan tài có ba mươi hai cái đinh.

Đỗ Phi Phi vừa dùng dao cạy từng cái một, vừa cảm khái nói: “Đinh thật nhiều.”

“Tướng công của ta mở cửa hàng sắt, cho nên thích đóng đinh.” Chu đại thẩm nhìn Đỗ Phi Phi đầu đầy mồ hôi, hơi áy náy nói, “Lần sau nếu quan tài của người cần đinh, cứ việc lên nơi này lấy, ta sẽ không thu tiền.”

Tuy rằng bạch tử ‘không thu tiền’ thực êm tai, nhưng.....

Tay Đỗ Phi Phi lại run lên, nhổ xong chiếc đinh cuối cùng, quay đầu cười gượng nói: “Không cần không cần, quan tài của ta không cần đinh, tránh cho ra vào khó khăn.”

“.....” Chu đại thẩm ngậy người như phỗng.

Đỗ Phi Phi nhặt lấy một chiếc gậy gỗ khoảng ba thước, đứng cách quan tài vừa đủ tầm gậy, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài ra.

Nắp quan tài rơi xuống đất, Chu đại thẩm “A” một tiếng thét chói tai muốn vỡ trời.

Đỗ Phi Phi vội vàng chặn ngang lại, đem mũi chôn sau lưng Chu đại thẩm, vội vã kêu lên: “Cẩn thận, có xác thối!”

Chu đại thẩm vừa giương nanh múa vuốt muốn lao về phía trước, vừa nói, “Không thối, còn rất thơm!”

Thơm?

Đỗ Phi Phi buông tay ra, dùng mũi cẩn thận hít vào một cái.

Quả nhiên, trong không khí tràn đầy vị ngọt thấm vào lòng người. Người thêm một chút nữa, lại thấy có chút chán ngấy.

Nàng thật cẩn thận đi đến bên cạnh quan tài.

Chu đại thẩm kinh ngạc há lớn miệng, “Đây, đây, đây là cái gì?”

Đỗ Phi Phi liếc mắt nhìn một cái, ở giữa quan tài, có bộ da vàng như nển nhần nheo xếp trên một bộ xương, theo hình dạng, chắc là.....“Chó.”

“Chó?” Chu đại thẩm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, kinh ngạc nói, “Không ngờ, chó chết đi lại có bộ dạng như vậy.”

Chó chết đi đương nhiên không phải như vậy.

Cho dù khi còn sống con chó chỉ ăn hoa ăn cỏ, khi chết đi cũng không thể gầy thành như vậy, lại còn tản mát ra mùi thơm lạ lùng mãnh liệt như vậy.

Đỗ Phi Phi trầm giọng hỏi: “Ngày Đại Hoang chết, có hiện tượng gì dị thường không?”

Chu đại thẩm cố gắng nhớ lại, “Không có. Hôm đó ta đều ở trong phòng, chỉ có buổi chiều nghe thấy nó sủa to một trận, tính tình nó không tốt, chỉ cần có tiếng gió thổi cỏ lay sẽ kêu, mọi người chung quanh đều biết. Sau đó, buổi tối ta ra sân mang cơm cho nó, nó đã nằm bất động trên mặt đất.” Nói tới đây, nước mắt lại không nhịn được mà rơi xuống.

Đỗ Phi Phi nhỏ giọng nói: “Nó có thể bị người ta độc chết hay không?”

Chu đại thẩm theo bản năng lắc đầu, “Ai có thể ở trong Đường Môn độc chết nó?”

Đường Môn là môn phái dụng độc đệ nhất thiên hạ, ai có thể ở trong Đường Môn hạ độc?

Đỗ Phi Phi nhớ tới đám trộm quan tài, nói: “Có lẽ là người trong Đường Môn muốn thí nghiệm, cho nên mới tìm.....”

“Cái này càng không có khả năng.” Chu đại thẩm không đợi nàng nói xong đã phản bác, “Đường Môn có Ký Lục đường, nơi chuyên môn dùng khí để thí nghiệm độc, cần gì phải chạy tới độc hại Đại Hoàng nhà chúng ta.”

“Ký Lục đường? Thí nghiệm dùng khí?” Sắc mặt Đỗ Phi Phi có chút quái dị.

Nếu so sánh như vậy, nàng cũng rất giống người mà Diệp Thần đại nhân nuôi để thí nghiệm. Những kinh nghiệm đau đớn thâm có được khiến nàng không khỏi sinh ra vài phần cảm giác đồng bệnh tương liên với đám khí chưa từng nhìn thấy kia.

“Ôi, có lẽ là mệnh Đại Hoàng nhà chúng ta đã hết, cho nên bị trời cao cướp đi.”

Đỗ Phi Phi lấy lại tinh thần, vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, chưa biết chừng nó là Hạo Thiên khuyến hạ phạm, trải qua kiếp trần lại bị gọi về thiên giới.”

“Hạo Thiên khuyến hạ phạm?” Những lời này giống như ánh hào quang của đạo phật, chiếu sáng Chu đại thẩm còn đang mê mang. Nàng vội vàng chạy lại nắm quan tài, vui sướng chạy ra ngoài, “Đại Hoàng nhà ta là chó thần!”

.....

Nàng chỉ tùy tiện nói mà thôi.

Đỗ Phi Phi nhìn bóng dáng điên cuồng của Chu đại thẩm, sờ sờ cái mũi, “Ừ, nhiệm vụ kế tiếp là.....”

Đỗ Phi Phi phát hiện ra tâm tình của mình mỗi lần đi vào Lâm Hồ lại khác nhau.

Lần đầu tiên là mới lạ mà ngây thơ.

Lần thứ hai là bi tráng mà kiên quyết.

Lúc này lại là mờ mịt mà bất an.

Không thể trách nàng bất an, thật sự là hành động mỗi một lần của Đường Tinh Tinh đều vượt ra khỏi dự kiến của nàng, nàng thật sự không dám chắc lần này Đường Tinh Tinh có ngoan ngoãn hợp tác hay không.

Vì thế —

Đường Tinh Tinh lại một lần nữa vượt ra khỏi dự kiến của nàng.

“Cô cho rằng Sở Việt vô tội?” Con người Đường Tinh Tinh giống như được khám năm sáu mươi ngôi sao, sáng rực đến nỗi khiến trong lòng Đỗ Phi Phi lạnh lẽo.

“À, thật ra là Diệp đại hiệp cho rằng như vậy.” Nàng vội vàng lôi ‘Kiếm Thần’ ra để tăng thêm mức độ tin cậy.

Đường Tinh Tinh chớp mắt.

Đỗ Phi Phi cảm thấy trên mặt mình như có những dải ánh sáng chiếu xen kẽ nhau.

“Nếu là thật.....” Nàng đột nhiên e lệ đứng lên, “Vậy quá tốt.”

“Cho nên, lần này chúng ta cần cùng nhau cố gắng.” Đỗ Phi Phi tranh thủ rên sắt khi còn nóng.

Đường Tinh Tinh hưng phấn đứng lên, “Ý của cô là chúng ta có thể cùng nhau tra án?”

Đỗ Phi Phi không chút do dự gật đầu, “Đương nhiên.”

“Được, hiện tại ta phải làm cái gì?”

“Nói cho ta biết Cố Quỳnh chết như thế nào?”

“.....” Đường Tinh Tinh nhìn nàng, trầm ngâm hồi lâu nói, “Vì sao ta cảm thấy, hình như cô mới là người tra án, ta chỉ là một nhân chứng? Hơn nữa, còn là loại nhân chứng không quan trọng lắm.”

Đỗ Phi Phi lấy tay xoa xoa cằm, nghiêm mặt nói: “Bởi vì tra án ai cũng có thể tra, nhưng nhân chứng không phải ai cũng có thể làm.”

Đường Tinh Tinh suy nghĩ một lát, cảm thấy rất có lý, “Được rồi. Ta đây tạm thời làm nhân chứng, đợi khi có nhân chứng khác sẽ cùng cô tra án.”

“.....Vất vả cho cô rồi.”

“Nghe nói Cố Quỳnh bị độc chết khi đang cùng đệ tử Tiểu Xa thảo luận nên luyện chế độc mới như thế nào.”

“Thật là loại độc lợi hại.” Đỗ Phi Phi sợ hãi nói, “Chẳng lẽ cái loại độc mới này lợi hại đến nỗi ngay khi đang thảo luận để điều chế ra nó cũng có thể khiến cho người thảo luận chết? Nói như vậy, chắc là không liên quan Sở Việt.”

Đường Tinh Tinh hồi lâu không lên tiếng.

“Phi Phi..... Tuy rằng ta cũng rất hy vọng Sở Việt vô tội. Nhưng không thể tìm lý do vô lý như vậy được.”

Đỗ Phi Phi ngoan ngoãn cúi đầu.

Đường Tinh Tinh đổi giọng, tiếp tục nói: “Độc được hạ trong ấm trà. Chính là loại độc mà Sở Việt mới chế luyện ra — hỏi quân bao nhiêu sần.”

“Hỏi quân bao nhiêu sần?” Đỗ Phi Phi bật cười nói, “Thế giải được của nó có phải được gọi là ‘đầy ngập một dòng xuân thủy chảy về đông’ hay không*?”

*Hỏi quân có thể bao nhiêu sần – đầy ngập một dòng xuân thủy chảy về đông: Hai câu thơ cuối trong bài thơ Ngu mĩ nhân kỳ I của Lý Dục.

Đường Tinh Tinh lắc đầu nói: “Độc này vào máu là chết, có giải được cũng không kịp dùng. Cho nên căn bản không cần phải chế giải được.”

“..... Cái đó thật sự khiến người ta phát sần.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Trăng Sáng Giữa Trời Ai Có Thể Hái

Đỗ Phi Phi thốn thức một hồi. Ở Đường Môn quả nhiên tên càng mỹ lệ càng độc, so sánh ra, cái tên ‘Độc Thủ cư’ vẫn có vẻ thuần phác hàm hậu: “Thế loại độc ‘hỏi quân bao nhiêu sần’ kia có đặc thù gì?”

“Sáu ngày đầu không có đặc thù gì, cùng với ‘Gió thu ngọc lộ tương phùng’ và ‘Hoa nở hoa tàn mấy xuân phong’ có đến chín phần tương tự, đều là làn da tái xanh, tứ chi cứng ngắc. Có điều đến ngày thứ bảy...” Đường Tinh Tinh giống như lục lại trong hồi ức, “Khi ta và mẫu thân đang cúng tế thì người thấy trong quan tài có mùi hương truyền ra.”

Mùi hương?

Trong đầu Đỗ Phi Phi như có cái gì đó lóe lên, “Là mùi hương gì?”

“Mùi hương của Mật Kinh hoa.” Đường Tinh Tinh thấy vẻ mặt Đỗ Phi Phi mờ mịt, giải thích, “Mật Kinh hoa là một loài hoa vô cùng hiếm thấy, mùi hoa ngọt như mật, hoa có sắc trắng thanh nhã tú lệ, hình hoa nhỏ như chiếc nhẫn, nhánh hoa lại như bụi gai, thích sống ở những nơi thấp lạnh, hoa này chúng ta cũng chỉ có ở trong một sơn động của Gia Lăng sơn phía thành bắc Đường Môn chúng ta.”

Đỗ Phi Phi nhớ tới Đại Hoàng nhà Chu Đại thẩm, tim đập bỗng nhiên nhanh hơn. Giống như trong một đám sương mù trắng xoá, đột nhiên rơi xuống một chiếc dây thừng, để nàng có thể lần theo, “Thế thì thể bên trong thì sao? Các người có mở quan tài ra hay không?”

“Chúng ta đem việc này bẩm báo với chương môn, chương môn cảm thấy chuyện kỳ quái, cho nên đồng ý mở quan.” Đường Tinh Tinh nói đến chỗ này, sắc mặt hơi trắng bệch, hiển nhiên tình cảnh ngày ấy vẫn còn quanh quẩn trong lòng, chưa từng quên, “Sau khi mở quan tài, hương Mật Kinh hoa nức mũi, giống như trăm ngàn đóa cùng nở rộ, tràn ngập toàn bộ linh đường.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là trong quan tài quá lạnh, cho nên Mật Kinh hoa mới mọc ra?”

Đường Tinh Tinh giống như bị người ta dội một chậu nước lạnh vào đầu, khiến cho suy nghĩ của nàng nhanh chóng từ trong hồi ức thoát ra, tức giận nói: “Hoa phải sinh trưởng ở trên đất.”

Đỗ Phi Phi gãi gãi đầu, than thở nói: “Cho nên ta mới dùng ngữ khí kinh ngạc để nói nha.”

“Không phải Mật Kinh hoa mọc ra trong quan tài, mà là.....” Đường Tinh Tinh kìm hãm lại giọng điệu, gằn từng chữ một, “Thi thể của Cố Quỳnh chỉ còn lại một đồng xương cốt và một lớp da.”

Đỗ Phi Phi nghĩ đến tình cảnh thi thể của Đại Hoàng nhà Chu Đại thẩm, không khỏi thở nhẹ ra một tiếng.

Đường Tinh Tinh nghĩ nàng bị tình trạng kinh khủng của thi thể hù dọa, cho nên không truy hỏi, tiếp tục nói: “Loại trạng thái chết do độc như thế này đúng là lần đầu chúng ta chứng kiến. Cho nên chương môn mới ra lệnh đi tra xét sổ sách ghi chép các loại độc mới tại Ký Lục đường, cuối cùng tra ra chỉ có trong ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’ của Sở Việt gần đây nộp lên có Mật Kinh hoa. Bản thân Mật Kinh hoa không mang độc, ngoại trừ hần căn bản không có ai biết Mật Kinh hoa trộn với cỏ đuôi mèo sẽ tạo nên kịch độc, cho nên hần không thể thoát khỏi hiểm nghi.”

“Đợi đã, vì sao trong Ký Lục đường của Đường Môn lại có ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu?’”

“Ký Lục đường là một nơi tồn tại đặc thù ở tại Đường Môn, bọn họ ngoại trừ việc sắp xếp những vật dùng cho thí nghiệm để cho những người nghiên cứu ra độc mới sử dụng, còn phụ trách quản lý các loại độc mới.” Đường Tinh Tinh dừng một chút, nói tiếp: “Tại Đường Môn, ai chế tạo ra một loại độc thì độc đó sẽ thuộc về người ấy, mặc dù là ân sư, cha mẹ cũng không thể chiếm làm của mình, hoặc tùy ý dò hỏi. Có điều, vì không muốn để độc mới thất truyền ngoài ý muốn ra bên ngoài, sư tổ của chúng ta đã nghĩ ra việc dùng một đám người không hiểu về độc được đến trông coi Ký Lục đường, đem phương pháp chế tạo độc được mới ghi lại thành sách. Chỉ khi người nghiên cứu ra những loại độc đó chết đi, mới có thể lấy ra chia sẻ cho mọi người ở Trung Tâm thành, nếu không bất luận kẻ nào cũng không được lật xem. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người trong Đường Môn lấy chuyện tiến vào Trung Tâm thành làm mục tiêu và vinh quang tối cao.”

Đỗ Phi Phi nghe được lú lười, “Thật phức tạp.”

“Nói có vẻ phức tạp, nhưng làm cũng rất đơn giản.” Đường Tinh Tinh nhún vai nói, “Nếu cô là người nghiên cứu chế tạo được độc mới, chỉ cần viết ra phương pháp giao cho Ký Lục đường, sau đó chờ bọn họ sắp xếp đưa khi cho cô thí nghiệm là được.”

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ, đột nhiên nhào về phía Đường Tinh Tinh, khẩn thiết nói: “Có loại giải được có thể giải trăm loại độc hay không? Ách, cho dù không có thuốc giải trăm độc, cũng có thể chống lại thuốc xỏ, thuốc mê, thuốc ngửa... linh tinh là được.”

“Cái này.....” Đường Tinh Tinh chưa kịp trả lời, đã nghe thấy Diệp Thần cười tùm tùm ở phía sau, nói: “Phi Phi à, gần đây người rất cần giải được sao?”

Sắc mặt Đỗ Phi Phi căng thẳng, lập tức banh cổ nói: “Không cần, hoàn toàn không cần. Khi ở Ký Lục đường cũng không cần giải được, ta còn cần làm gì.”

Đường Tinh Tinh nhìn Diệp Thần, lại nhìn nàng, miệng mím lại, cười nói: “Diệp đại hiệp nhất định rất luyện thương Đỗ cô nương, mới không gặp chốc lát, đã trông mong đến tìm nàng.”

Đỗ Phi Phi trừng lớn mắt. Đường Tinh Tinh dám ở trước mặt Diệp Thần nói những lời khiến người ta lông tóc dựng đứng như thế..... Không biết Diệp Thần đại nhân sẽ đem chuyện lần này tính trên đầu nàng, hay là trên đầu Đường Tinh Tinh đây.

..... Vẫn nên oan có đầu nợ có chủ đi.

Tự đáy lòng Phi Phi bắt đầu cầu nguyện.

Diệp Thần mỉm cười, “Đường cô nương quả nhiên mắt sáng như đuốc, thấy thật rõ ràng.”

Mắt sáng như đuốc?

Thấy thật rõ ràng?

Đỗ Phi Phi , thì ra ánh mắt bị trọng thương là nàng, không phải Đường Tinh Tinh. Nếu không vì sao nàng nhìn thế giới chênh lệch với kẻ khác nhiều như vậy?

Từ Lâm Hồ các đi ra, Đỗ Phi Phi nhắm mắt theo phía sau Diệp Thần.

Đi đến cây cầu dẫn vào Độc Thủ cư, Diệp Thần đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn nước chảy róc rách dưới chân cầu.

Gió, rẽ thành hai dòng, xẹt qua hai bên trái phải hẳn.

Ổng tay áo giơ lên, giống như đang múa với tóc đen.

Đỗ Phi Phi đứng ở đầu cầu, theo bản năng dừng lại trước bức họa thiên nhiên tuyệt đẹp này.

“Phi Phi.” Hắn đột nhiên quay đầu, mỉm cười vẫy vẫy tay về phía nàng, “Đến đây.”

Nàng đột nhiên lấy lại tinh thần, đáp lại một tiếng, hùng hục chạy tới.

“Hôm nay có thu hoạch gì?” Một tay hắn đặt bên trên thành cầu, ánh mắt một lần nữa rơi xuống dưới nước.

Đỗ Phi Phi lập tức đem tình trạng chết của Đại Hoàng nhà Chu Đại thẩm cùng những chuyện Đường Tinh Tinh nói lặp lại một lần.

Diệp Thần nghe xong, chậm rãi nói: “Người còn nói thiếu một chuyện.”

..... Sẽ không phải là chuyện thuốc giải chứ?

Đỗ Phi Phi giả ngu nhìn những ngón tay thon dài của hắn đặt ở trên thành cầu.

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, nói: “Không phải Đường Tinh Tinh đã nói, chuyện Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo kết hợp lại với nhau sẽ trở thành kịch độc chỉ có một mình Sở Việt biết hay sao?”

“Ách, hình như có nói.” Nàng không yên lòng trả lời, tập trung tinh thần nghiên cứu những ngón tay kia.

Tay của Diệp Thần đại nhân thật xinh đẹp. Chẳng lẽ nguyên nhân là do ‘gần mực thì đen, gần đèn thì rạng’? Ngón tay cầm kiếm cũng sẽ dài nhỏ thanh thoát giống như kiếm, bàn tay nắm đao sẽ béo mập giống như đao sao?

Đỗ Phi Phi thật hối hận lúc trước nghĩ rằng đao vừa có thể chém người vừa tiện lợi đốn củi, mà lựa chọn nó.

Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng gảy một cái.

Ánh mắt Đỗ Phi Phi lập tức theo ngón tay quét về phía miệng của hắn, dùng biểu hiện nàng đang nghe rất chuyên chú.

“Sở Việt vẫn chưa chết, Lục Ký đường sẽ không đem phương pháp điều chế ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ công bố ra ngoài, như vậy sao Đường Tinh Tinh lại biết trong phương pháp điều chế loại độc này có cỏ đuôi mèo?”

Đỗ Phi Phi lấp bấp kinh hãi: “Chẳng lẽ người hoài nghi.....”

Diệp Thần lắc đầu nói: “Ta không hoài nghi.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng lời nói của Diệp Thần đại nhân không thể chỉ nhìn vào ý tứ của tầng ngoài. Vì thế, Đỗ Phi Phi càng thêm kinh sợ, “Chẳng lẽ người đã xác định?”

Diệp Thần khẽ kêu: “Phi Phi.”

“Hả?”

“Người dường như càng ngày càng hiểu ta.” Diệp Thần cười đến ôn hòa.

Hiểu người?!

Hai mắt Đỗ Phi Phi tràn ngập hoảng sợ.

Tính tình của Diệp Thần đại nhân chính là thời tiết tháng sáu, hôm mưa mưa lập tức trời xuống, gợn sóng sét lập tức có sấm sét bổ ra, thâm ảo tối nghĩa đến mức hoàn toàn thoát ra khỏi trí tuệ phàm nhân có thể lý giải được.

Nàng sao có thể, sao dám hiểu hăn? Đây không phải là tự hủy diệt bản thân sao?

Đỗ Phi Phi vội vàng khiêm tốn nói: “Diệp Thần đại nhân ngài thật sự là đề cao ta rồi. Ngài chính là trăng sáng treo trên thiên không, cao cao khó với, mong muốn mà không thể thành. Ta chỉ là cỏ dại mọc lên ở ven đường, tùy tiện là có thể thấy được, muốn bao nhiêu bình thường có bấy nhiêu bình thường. Khoảng cách giữa chúng ta là vĩnh hằng, ta nào dám hiểu ngài.”

Ánh mặt trời trên mặt Diệp Thần như bị mây đen chặn lại, thản nhiên hỏi: “Ồ? Chẳng lẽ ngươi vốn không nghĩ tới chuyện lấy ánh trăng trên trời xuống sao?”

Đỗ Phi Phi thành thực nói: “Chuyện cao quý như hái trăng phải để Hằng Nga làm. Ta bình thường chỉ nghĩ đến chuyện ăn bánh trung thu thôi.”

Hăn nhìn nàng thật lâu, mới chậm rãi nói, “Phi Phi à.”

.....

Lại nữa rồi.

Đỗ Phi Phi run rẩy trả lời, “Có.”

“Không phải vừa rồi ngươi muốn hỏi Đường cô nương về chuyện thuốc giải sao?”

Lôi chuyện cũ lên, thể hiện tâm tình của Diệp Thần đại nhân giờ phút này tương đối khó chịu. Dự cảm bất an của Đỗ Phi Phi đạt tới cực hạn, thật cẩn thận đáp lại: “Thật ra, là ta muốn hỏi cho bằng hữu, ta chỉ thuận tiện hỏi một chút mà thôi.”

“Thật ra, ngươi cũng có thể dùng cho chính mình.”

“Ồ?” Chẳng lẽ lương tâm Diệp Thần đại nhân đột nhiên trời dậy?

“Dù sao,” Diệp Thần âm trầm cười nói, “Gần đây ta cũng muốn đổi sang loại độc dược khác của Đường Môn xem sao.”

“.....” Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói, “Thật ra, khẩu vị của thứ này tương đương kỳ lạ. Thói quen bình thường rất khó sửa. Ta cảm thấy hương vị của thuốc xổ..... cũng không tệ, lần sau ngài vẫn nên dùng thống nhất một loại đi.” Dù sao thì ăn thuốc xổ so với ăn ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ ‘Gió thu ngọc lộ tương phùng’ và ‘Hoa nở hoa tàn mấy xuân phong’... vẫn tốt hơn nhiều.

Diệp Thần chậm rì rì nói: “Nhưng còn giải dược.....”

Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói: “Ta thiếu chút nữa quên, từ nhỏ ta đã dị ứng với với giải dược.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thêm Một Chiếc Quan Tài

Diệp Thần chậm rãi nói: “Nhưng còn giải được.....”

Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói: “Ta thiếu chút nữa quên, từ nhỏ ta đã dị ứng với với giải được.”

“Thật không?” Diệp Thần cười như không cười liếc mắt nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi gật đầu như già tở.

“Như thế thật sự đáng tiếc.” Hãn thở dài một tiếng.

Không đáng tiếc, không đáng tiếc một chút nào. Đỗ Phi Phi thấy hãn không truy cứu nữa, cũng thở nhẹ ra một hơi.

“Nghe nói, qua nửa tháng nữa, Đường lão thái thái sẽ xuất quan.”

Đúng là một chuyện lớn. Đỗ Phi Phi trầm ngâm nói: “Thế chúng ta có nên mua chút gà quay vịt quay đến chúc mừng hay không?”

Lơ đãng thốt lên hai chữ ‘chúng ta’ lại lấy lòng được Diệp Thần. Nụ cười giả tạo qua loa như trăng trong đáy nước rốt cục cũng trôi lên mặt nước, lộ ra một chút chân thành, “Ừ, thế tiền là người bỏ ra..... hay là để ta bỏ ra đây?”

Không biết có phải ảo giác hay không.

Đỗ Phi Phi rõ ràng cảm giác được khi hấn nói ba chữ ‘ngươi bỏ ra’ thanh âm kéo rất dài.

Diệp Thần cười tủm tỉm chờ đáp án.

Gà quay vịt quay, cũng không quá quý giá. Đỗ Phi Phi cảm thấy vô cùng may mắn vì vừa rồi không nói là tặng hoàng kim bạch ngọc, coi như dùng tiền tiêu tai vạ, vì thế kiên định nói: “Để ta bỏ ra đi.”

Diệp Thần vừa lòng cười cười, “Như vậy có phải rất không tiện hay không?”

“Ngài vẫn còn cảm giác bất tiện sao?”

“Hả?” Đông tổ thán báy lại sắp tràn đến.

Đỗ Phi Phi vội vàng nói: “Ý của ta là, sao ngài phải cảm thấy bất tiện? Ngài hoàn toàn không nên có cảm giác như thế. Nếu không có ngài, sao ta có ngày hôm nay.” Nếu không có hấn, lúc này nàng muốn bao nhiêu tiêu dao có bấy nhiêu tiêu dao, muốn bao nhiêu thoải mái có bấy nhiêu thoải mái, muốn bao nhiêu tự tại có bấy nhiêu tự tại..... Ôi!

Hấn hơi nhếch mày lên, “Ồ? Ngươi thật sự nghĩ như vậy?”

“Đương nhiên. Không phải ta đang kiếm cơm ăn dưới tay ngài sao?” Đúng là xin cơm ăn, chẳng khác đệ tử Cái Bang là bao. Nàng chậm rãi cúi đầu, vuốt túi tiền mồ hôi nước mắt treo bên eo nhỏ, khó kiềm chế bi ai trong lòng.

“.....” Diệp Thần chậm rãi mở miệng, “Vì sao ta lại cảm thấy ngứa khí và thần thái của ngươi có chút bi thương?”

Đâu phải là có chút, đó chính là cảnh giới cao nhất của bi thương.

Đỗ Phi Phi than thở nói: “Là ta đang xấu hổ.” Lúc trước sao nàng lại không có mắt như vậy, cho rằng kẻ mặt trắng chính là kẻ hiền lành, tuổi trẻ chính là thanh niên tốt, cho nên người ta vừa ngoắc một ngón tay, đã ngoan ngoãn chạy đến phục vụ, ngay cả thân phận của đối phương cũng không hỏi một câu.

“Xấu hổ?” Ngữ khí của Diệp Thần trở nên mềm mại, ánh mắt cực kỳ ôn hòa nhìn nàng, “Có phải người đã làm chuyện gì có lỗi với ta?”

Đỗ Phi Phi 囧: “Từ trước đến giờ chỉ có ngài có tư cách làm chuyện có lỗi với ta, ta nào có cơ hội xin lỗi ngài?”

“Có lý.” Diệp Thần thả lỏng tâm tình, “Vậy người xấu hổ cái gì?”

“Diệp đại hiệp coi trọng mới giao trọng trách tra tìm hung thủ cho ta, nhưng ta lại không có đầu óc.....” Nàng nắm chặt hai đấm, “Ta thật sự rất vô dụng.”

“Thật ra.....”

“Ừ?” Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân đã biết hung thủ là ai? Hai mắt Đỗ Phi Phi ngập nước nhìn hẩn.

“Không phải bởi vì ta coi trọng người mới để người tra án.” Diệp Thần dùng khước mắt liếc về phía túi tiền của nàng, “Là vì người đã nhận tiền của ta, cho nên người phải giúp ta tra án.”

.....

Diệp Thần đại nhân, thật ra nói năng uyển chuyển cũng là một đức tính tốt.

.....

Có điều từ trước đến giờ ngài đều thiếu đạo đức.

Diệp Thần chậm rãi nói: “Muốn phá án, mấu chốt là ở hai người.”

Nhân tình Đỗ Phi Phi sáng lên, “Ai?”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Người rất muốn phá án sao?”

“Đương nhiên.” Phá án xong, mọi người về nhà ngủ ngon, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau. Đợi đến khi bảy tám mươi tuổi, nàng có con cháu đầy cả sảnh đường, thỉnh thoảng sẽ đem chuyện này thuật lại cho đám con cháu nghe, cảm khái một thời giang hồ hiểm ác lòng người khó dò, ca tụng một thời bản thân đấu trí so đũa anh minh quyết đoán, chừa lại chút đề tài cho con cháu kính ngưỡng sùng bái, cuối cùng cũng trọn vẹn một đời.

Nghĩ đến tương lai tươi sáng, giọng nói của Đỗ Phi Phi cũng lớn hơn vừa rồi một chút, “Vì Diệp Thần đại nhân, cho dù vượt lửa qua sông, ta cũng phải phá được án này!”

Diệp Thần không nhịn được khẽ mỉm cười.

Kỹ năng “nhìn sắc mặt đoán tâm lý” của Đỗ Phi Phi đối với Diệp Thần có thể nói là đã thành thực đến độ kỳ xảo, mỗi khi lông mày của Diệp Thần đại nhân giương lên, là nàng có thể đoán trước được kết cục của chính mình. Nhưng nụ cười khẽ này, lại khiến nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nụ cười ôn nhu không mang theo bất cứ âm mưu quỷ kế gì lại có thể xuất hiện trên mặt Diệp Thần đại nhân sao?

Khuyết điểm lớn nhất của Đỗ Phi Phi chính là, hành động luôn luôn nhanh hơn suy nghĩ.

Cho nên khi nàng ý thức được chuyện gì đang xảy ra, ngón tay đã đang trên đường tới gần khuôn mặt tuần tú của Diệp Thần.

Thật giống như chuyện khùng bố khi ăn táo thối, không phải người khác nói với người, người vừa ăn quả táo thối có sâu, mà là khi người cắn một miếng táo nhìn thấy trên quả táo còn lại nửa con sâu. Khi sờ mặt xấu hổ nhất không phải là thời điểm ngón tay người đã đặt ở trên mặt đối phương, mà là phát hiện ra ngón tay của mình dưới bốn con mắt nhìn chăm chăm khinh bỉ, vẫn không biết xấu hổ mà vươn tới.

Ánh mắt Diệp Thần rời khỏi ngón tay Đỗ Phi Phi, cười dài nhìn nàng.

Lý trí Đỗ Phi Phi bỗng nhiên được đánh thức.

Ở khoảng cách một ly thì dừng lại.

Nàng chớp mắt, “Diệp đại hiệp.....”

“Ừ?”

“Ngài có sợi tóc bị rối.” Nàng nghiêm trang nhìn sợi tóc không có thật kia.

Đầu hần hơi nghiêng về một bên, khoảng cách giữa mặt và ngón tay bỗng nhiên không còn, “Người giúp ta chỉnh lại đi.”

Trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác nhẵn mịn, khiến Đỗ Phi Phi cả kinh, vờ làm động tác chỉnh lại tóc, sau đó vội vàng rút tay lại.

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi nơm nớp lo sợ đáp lời, “Ừ?”

“Trải qua da thịt thân cận như vậy, có lẽ mới có thể bù đắp lại khoảng cách người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất đúng không?”

Da.....thịt..... thân..... cận?

Đỗ Phi Phi choáng váng mặt mày, thật giống như đi xe ngựa bị xóc nảy đến không còn biết gì.

“Diệp đại hiệp. Ngoài này gió lớn, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống bàn lại đi.” Nàng nhìn nước chảy ào ào dưới cầu, sợ bản thân xúc động, gieo mình xuống dưới nước cho tỉnh táo.

Ngồi xuống dưới ghế đá ở trong sân, Đỗ Phi Phi pha một bình trà mới, đột nhiên cảm thấy thần trí tỉnh táo trở lại.

“Diệp đại hiệp.” Để phòng ngừa Diệp Thần lại nói ra một số lời nói không ngờ, khiến tâm tình người khác như rơi vào hố lửa, Đỗ Phi Phi quyết định đóng đinh đề tài câu chuyện trên vụn án, “Vừa rồi người nói mẩu chốt của vụn án ở hai người, là hai người nào?”

Diệp Thần vươn ngón trỏ, “Một là Sở Việt.”

Ừ ừ, có đạo lý. Thân là hình nhân thế tội, hẳn đúng là người mẩu chốt. Đỗ Phi Phi liên tiếp gật đầu.

Hắn lại duỗi ra ngón giữa, “Hai là hung thủ.”

.....

Đỗ Phi Phi khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Chúng ta làm thế nào để tìm được hẳn?”

“Tra.”

“.....” Thanh xuân chính là lãng phí trong những đáp án không rõ ràng như thế này, “Vậy người nói xem, Đường cô nương có thể là.....” Nàng dùng khẩu hình làm ra hai chữ ‘Hung thủ’.

Diệp Thần khẽ nhấp một ngụm trà, nói: “Trước khi biết được chân tướng rõ ràng, ai cũng có thể là hung thủ.”

“Hiện tại chúng ta nên làm gì?”

“Nghe nhiều mặt thì sáng, tin một chiều thì quáng. Lời nói của Đường Tinh Tinh mới chỉ là của một bên.”

Đỗ Phi Phi vỗ bàn nói: “Ta lập tức đi tìm những người khác ở Đường Môn hỏi thăm một chút.”

“Người chuẩn bị đi tìm ai?” Ánh mắt của hắn ngưng lại.

“Đường..... Hồ Lô?” Đường Bất Bình đang ở bên ngoài, Đường Bất Dịch lại có quan hệ với Đường Tinh Tinh, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại Đường Hồ Lô mới gặp mặt một lần.

Diệp Thần tiếp tục nâng trà thưởng thức, “Người rất muốn đi tìm hắn sao?”

“Thật ra, cũng không phải rất muốn.” Tuy rằng không rõ câu nói vừa rồi của nàng đến tột cùng đã đụng chạm đến cái vảy ngược nào của hắn, nhưng Đỗ Phi Phi vẫn rất thức thời thay đổi khẩu khí, “Chỉ là tùy tiện nghĩ đến thôi.”

Thân thể Diệp Thần hơi hơi nghiêng về phía nàng, sau đó gằn từng chữ một: “Đối với hắn, tốt nhất đừng có mơ tưởng.”

“.....” Đây không phải là bao che Đường Hồ Lô sao? Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân chắc chắn Đường Hồ Lô không phải là hung thủ? Hay là.....

Trong đầu óc nàng chợt lóe lên một ý tưởng khiến người ta khiếp sợ, rồi bất giác thốt ra: “Chẳng lẽ người thích hắn?”

Tay Diệp Thần run lên, một giọt nước trà từ bên trong chén vẩy ra ngoài, rơi xuống mặt bàn.

Đỗ Phi Phi nín thở nhìn khuôn mặt trầm như nước của hắn, trong lòng vẫn còn vì phát hiện kinh người của mình mà gợn sóng không ngừng. Không biết Diệp Thần đại nhân có thể bởi vì chuyện này mà giết nàng diệt khẩu hay không.

“Thật ra.....”

Đến rồi đến rồi.

“Diệp đại hiệp, người hãy nghe ta nói.” Nàng rất nhanh cắt đứt lời hắn, bình tĩnh nói: “Người yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài. Tuy rằng chuyện này đối với bản thân rất có khiêu chiến. Đối phương lại là người của ‘thiên hạ đệ nhất dụng độc’ — Đường Môn. Có điều ta tin tưởng lấy tác phong chỉ làm theo ý mình, cộng với võ công vạn người khó địch, trí tuệ ít ai sánh bằng của Diệp đại hiệp, nhất định có thể loại trừ tầng tầng cửa ải khó khăn, ôm..... mỹ nam về.”

“Phi Phi à.” Diệp Thần từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc, “Đi mua một chiếc quan tài về.”

“Lại muốn bắt trộm sao?”

“Không, lần này là mua để ngủ.” Diệp Thần âm hiểm cười nói, “Cộng thêm cái lần trước, vừa đủ cho người một cái, Đường Hồ Lô một cái.”(Leo: có mùi dấm à nha:v)

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phòng Trước Khỏi Hậu Họa Về Sau

Sau những lời lẽ danh thép của Đỗ Phi Phi, thật ra là khóc lóc sám hối, Diệp Thần rốt cục cũng buông tha, quyết định mua quan tài sau đó để ở trong viện chờ dùng, xem hiệu quả sau này.

Hai chiếc quan tài đặt ở trong sân phẳng phất như bóng tối của cái chết.

Nó khiến Đỗ Phi Phi sâu sắc nhận ra, an toàn chỉ là phù vân nơi chân trời. Ai ai cũng chen chúc ở phía dưới tìm kiếm che chở, nhưng khi mọi người đang vì mảnh đất nho nhỏ kia mà tranh nhau đến đỏ mặt tía tai, nó lại chỉ nhô lên một phút, rồi hững hờ bay đi xa. Sau đó một cơn gió đến không biết từ nơi nào thổi đến.

Đỗ Phi Phi liếc nhìn Diệp Thần đang ngồi bên cạnh bàn đá dương dương tự đắc thưởng trà. Đây chính là cơn gió phong, những nơi chung quanh hắt vài trăm dặm chớ nói đến phù vân, ngay cả phù du cũng khó mà tìm thấy.

“Phi Phi.” Hắn đột nhiên quay đầu nhẹ nhàng cười, “Tuy rằng ta không ngại để người nhìn lên ta, nhưng ta rất để ý đến chuyện người vừa nhìn lên vừa nghiêng răng nghiêng lợi.”

Đỗ Phi Phi thành kính vỗ tay nói: “Diệp đại hiệp, là ta đang cúng bái ngài.” Tế bái thì đúng hơn.

“Ồ? Nguyên nhân?”

“Là ta đang yên lặng thề ở trong lòng, kiên quyết phá bằng được vụ án này.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời mênh mông bát ngát xanh thẳm, hùng hồn nói, “Ta thề với trời, nếu ta không thể phá án và bắt giam hung thủ trước khi Đường lão thái thái xuất quan, thì thiên lôi đánh chết..... thần tượng mới của ta! Để ta sống trong thống khổ và hối hận cả quãng đời còn lại.”

Diệp Thần từ từ buông chén trà ra, cười nhẹ nói: “Thần tượng mới của người là.....”

Đỗ Phi Phi cố gắng dùng ánh mắt biểu đạt sùng kính với hẳn.

“Phi Phi à.”

“Ừm?” Diệp Thần đại nhân rốt cục bị nàng cảm động rồi. Đỗ Phi Phi mở to hai mắt, chuẩn bị nhận khen ngợi.

Diệp Thần nhìn chăm chăm con người của nàng, gắp từng chữ một: “Nếu trước khi Đường lão thái thái xuất quan, người không thể phá án và bắt giam hung thủ, không cần thiên lôi đánh xuống, ta sẽ đánh chết người trước.”

“.....” Vì sao lời thoại lại khác dự đoán của nàng nhiều như vậy? Đỗ Phi Phi vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cười gượng, “Diệp đại hiệp cần gì phải chọn phương thức tục tằn như thế để thúc giục ta? Ngẫu nhiên để nước chảy cầu nhỏ, hiệu quả cũng rất tốt mà.”

Diệp Thần nhíu mi, “Ta đây thích thúc giục để đạt được hiệu quả như mong muốn.”

“.....”

Đỗ Phi Phi nhìn trời thở dài. Mị lực, có đôi khi cũng là phù vân, thời điểm nên đến thì không đến, thời điểm không nên đến lại đến. Nếu không tại sao chỉ là một lần ăn cơm Bá Vương lại rước một Bá Vương thật sự đến*?

*Ăn cơm Bá Vương: ý là ăn cơm chùa, còn Bá Vương là biệt hiệu của Sở Vương Hạng thời Tần – Hán. Ở đây nói đến đoạn lần đầu gặp gỡ của anh chị.

Dưới sự tác động của Diệp Thần đại nhân, Đỗ Phi Phi sâu sắc cảm nhận được sự gấp gáp của việc phá án, càng phải gia tăng cường độ.

Tuy rằng không biết Diệp Thần đại nhân vì sao mà che chở cho Đường Hồ Lô như thế, ngàn nhắc vạn dặn không cho nàng đến quấy nhiễu đối phương, cho nên nàng đành phải nghe lời, quyết định đem mũi nhọn chuyển đến kẻ người người không thương, nhà nhà không thích – Đường Khôi Hoảng.

Cũng chẳng còn cách nào cả, trong Đường Môn, người nàng quen biết có thể tiến hành điều tra cũng chỉ còn nhất chi độc tú* là hãn, cắm ở nơi tang thương vẫn sừng sững không ngã. Tuy rằng Đỗ Phi Phi biết hãn rất có thể là người đứng sau màn, hãm hại Sở Việt tạo nên án oan, nhưng giờ phút này cũng chỉ còn một con đường như thế.

*Nhất chi độc tú: thành ngữ, nghĩa đen là một bông hoa duy nhất nở, ý chỉ người duy nhất, vượt trội hơn kẻ khác, ở đây dùng có ý giễu cợt.

Để đối phó với Đường Hồng Hồng, Đỗ Phi Phi nghĩ ra một đối sách.

Cái gọi là thắng vì đánh bất ngờ, mấu chốt chính là ở chỗ bất ngờ.

Cho nên Đỗ Phi Phi chạy tới Bách Độc cư của hãn năm vùng, đợi khi Đường Khôi Hoảng trở về thì nhảy ra đánh đòn phủ đầu. Chưa biết chừng dưới sự kinh ngạc tột độ, hãn sẽ thú nhận toàn bộ tội lỗi. Đến lúc đó Diệp

Thần đại nhân nhất định sẽ chấn động vì tài trí của nàng, từ nay về sau nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Đỗ Phi Phi mô phỏng tình cảnh sắp sửa phát sinh ở trong đầu, khoe miệng đắc ý cong lên, “Ha ha.....”

“Đỗ cô nương.” Đường Khôi Hoảng đứng ở phía sau nàng, mỉm cười hỏi, “Người ở trong này làm gì?”

Đỗ Phi Phi hoảng sợ, vội vàng xoay người nói: “Ta tới nơi này tìm Đường.....” Ý thức trong lòng bùng lên mạnh mẽ, nhắc nhở nàng dừng lại đúng lúc. Chiêu thẳng vì đánh bất ngờ này quá lợi hại, thiếu chút nữa đã hại nàng nói hai chữ ‘Hống Hống’ ra khỏi miệng, “Đường chường môn.”

“Ồ? Có chuyện gì?”

“Là vì vụ án của Sở Việt.” Nàng cười làm lành.

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng nhất thời ngưng trọng, nói: “Vụ án của Sở Việt là chuyện của Đường Môn chúng ta, Đỗ cô nương hình như quan tâm quá mức rồi?”

Vẻ mặt Đỗ Phi Phi đau khổ nói: “Đường chường môn, nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ ngài còn nhìn không ra, ta chỉ là kẻ chạy việc sao?”

Nàng rất cục lĩnh ngộ được vì sao lúc trước Diệp Thần đại nhân lại coi trọng nàng, hoàn toàn không phải vì thiếu cảm giác an toàn cho nên tìm một bảo tiêu, mà là vì bên người thiếu một nô bộc, thay hẳn chịu một nhọc.

Đáng tiếc, nàng lĩnh ngộ quá muộn.

Cái gọi là bẫy, chính là sau khi ngã xuống, ngoại trừ việc ngoan ngoãn chờ người ta làm thịt, thì không còn biện pháp nào khác để thoát ra.

Có lẽ vẻ bi thương trên mặt nàng đã làm Đường Khôi Hoảng cảm động, khẩu khí của hắn mềm xuống, “Thật ra, nếu không phải Sở Việt gây chuyện như thế, ta vốn nghĩ bất luận thế nào cũng phải thuyết phục Khai Tâm, để muội ấy đồng ý cho hắn tiến vào Trung Tâm thành.”

Đường Khai Tâm, cái tên này Đỗ Phi Phi biết, bàta chính là thê tử của Cổ Quỳnh, muội muội của Đường đại chưởng môn.

“Đường.....” Đường Khai Tâm đã gả đi nhiều năm như vậy, gọi là cô nương hiển nhiên không thích hợp. Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ, lại sửa lời nói: “Cổ.....” Mới gọi một chữ, lại vội vã ngậm miệng. Thi cốt của Cổ Quỳnh còn chưa lạnh, nếu gọi Cổ phu nhân chưa biết chừng sẽ dấy lên bi thương, huống chi Cổ Quỳnh lại là kẻ ở rể. Cuối cùng nàng nghĩ đến một cách xưng hô mà dùng khắp bốn bể đều thích hợp, “Đường nữ hiệp..... vì sao không đồng ý để Sở Việt tiến vào Trung Tâm thành?”

Hiển nhiên Đường Khôi Hoảng cũng rất vừa lòng với cách xưng hô này, “Trung Tâm thành nhiều một người hay thiếu một người, muội ấy không quan tâm. Chẳng qua là muội phu của ta.....” Hắn kéo dài thanh âm.

Đỗ Phi Phi biết đã đến trọng điểm, lập tức phẫn chấn tinh thần.

“Từ sau khi hắn ở rể Đường Môn, vẫn cố gắng nghiên cứu chế tạo độc dược, đáng tiếc cho đến khi chết vẫn chỉ mang danh tiếng vị hôn phu của Khai Tâm để ở trong Trung Tâm thành. Bởi vậy đối với những người có thể gia nhập Trung Tâm thành, hắn đều gây khó dễ.” Đường Khôi Hoảng thở dài, “Lúc trước khi Bất Bình, Bất Dịch gia nhập, cũng là hắn xúi giục Khai Tâm phản đối. Cuối cùng vẫn là mẫu thân ta phải lên tiếng, mới không dám lỗ mãng.”

Khó trách Đường Tinh Tinh nói Cổ Quỳnh chết, ngoại trừ Đường Khai Tâm không ai cảm thấy thật sự thương xót. Thì ra cuộc đời của hắn

được gói gọn trong năm chữ — không tài lại ghen tị.

“Thật ra, ta vẫn muốn hỏi, Trung Tâm thành rồi cuộc có bao nhiêu người?” Vì sao nàng đi dạo lâu như vậy vẫn không gặp được gương mặt nào quá xa lạ?

Đường Khôi Hoảng giải thích: “Thật sự tiến vào được Trung Tâm thành, chỉ có năm người mẫu thân, ta, Khai Tâm, Bất Bình, Bất Dịch mà thôi. Trong đó ta cùng với phu nhân của ta ở cùng một chỗ, mọi phu cùng với Khai Tâm ở cùng một chỗ, về phần khuyến tử* cùng Tinh Tinh, đợi sau khi thành gia lập nghiệp sẽ phải dời ra ngoài, bởi vậy tổng cộng có chín người, ngoài ra còn có một số tôi tớ.” Nói tới đây, hãnh lại tiếc hận nói, “Nếu không phải vì Sở Việt nhất thời xúc động, giờ phút này hãnh cũng đã ở trong Trung Tâm thành.”

*Khuyến tử: cách gọi con trai khiêm tốn, ý chỉ Đường Hồ Lô.

Trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên nảy ra một ý niệm kỳ quái —

Đường Bất Bình, Đường Bất Dịch..... Nếu Sở Việt gia nhập vào Trung Tâm thành, không phải sẽ phải đổi tên thành Đường Bất Việt sao?

Bất Việt, không vui, như thế sau khi Sở Việt gia nhập Trung Tâm thành làm sao có thể vui vẻ khoái hoạt được nữa?

Hơn nữa “bất bình” trong tên Đường Bất Bình là không công bằng, “bất dịch” trong tên Đường Bất Dịch là cuộc sống khó khăn, đời người trong Trung Tâm thành toàn bộ đều bi thảm.

Đỗ Phi Phi không khỏi thờ dãi.

“Đỗ cô nương nghĩ tới cái gì sao?” Ánh mắt Đường Khôi Hoảng sáng ngời nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi đương nhiên không thể đem ý niệm vừa rồi nói ra, vì thế nhanh trí nói: “Ta đang nghĩ, chỉ dựa vào việc trong ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ có đựng Mật Kinh hoa, mà đã phán xét người hạ độc chính là Sở Việt, không khỏi quá võ đoán rồi.”

Ánh mắt Đường Khôi Hoảng trầm xuống, “Làm sao Đỗ cô nương biết Cổ Quỳnh trúng ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ mà chết? Lại làm sao biết trong ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ có đựng Mật Kinh hoa?”

Đỗ Phi Phi sững sờ, con người đảo quanh hai vòng nói: “Là..... Diệp Thần nói cho ta biết. Về phần làm sao hẳn biết, ta cũng không rõ.”

Đường Khôi Hoảng có thâm ý khác nói: “Xem ra Diệp đại hiệp đối với Đường Môn của chúng ta hiểu biết rất sâu.”

Đỗ Phi Phi nói thẳng ra: “Đáng tiếc hiểu biết của ta đối với hẳn một chút cũng không sâu, cho nên Đường đại chưởng môn không cần quanh co tìm hiểu từ miệng ta tin tức về hẳn.”

Đường Khôi Hoảng bị nàng vạch trần như thế, cũng không nổi giận, lạnh nhạt nói: “Thật ra lúc ấy ta cũng không tin người hạ độc là Sở Việt, dù sao, ta đối với nhân phẩm và kỹ thuật dùng độc của hẳn kỳ vọng rất cao, hẳn không phải là người làm những việc không đâu. Có điều sau khi chuyện xảy ra, hẳn không hề cãi lại một câu nào, cam chịu toàn bộ. Lần trước ở trong địa lao không phải người đã nghe thấy chính miệng hẳn nhận tội sao?”

..... Loại chuyện mạo danh thế thân mọi người đều ngầm hiểu mà hẳn lại có thể nói ra đúng lý hợp tình như thế, không hổ là Đường Môn chưởng môn nhân phẩm được kỳ vọng cao. Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Như thế có thể xin Đường chưởng môn lại dẫn ta..... và Diệp đại hiệp đi gặp Sở Việt một lần nữa, giáp mặt hỏi nói mấy câu được không?” Đường Bất Bình

cải trang Sở Việt hiện tại không ở Đường Môn, để xem hẳn biến ra Sở Việt thứ ba như thế nào.

Đỗ Phi Phi đặc ý phát hiện mình lại tìm được sơ hở lớn như thế của Đường Khôi Hoảng.

Đường Khôi Hoảng không nghĩ cách biến ra Sở Việt thứ ba, hẳn chỉ trực tiếp cự tuyệt: “Không thể.”

..... Đường chưởng môn, có phải người rất chốt dạ hay không, cự tuyệt nhanh như thế?

Đỗ Phi Phi chu mỏ nhìn hẳn.

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng không biến nói: “Địa lao của Đường Môn đâu phải chỗ để người ngoài tùy tiện ra vào thăm quan? Một năm một lần đã là quá đủ. Lần trước người cùng Diệp đại hiệp tự ý tiến vào, đã dùng cả số lần ra vào của năm sau, cho nên nếu muốn đến địa lao của Đường Môn lần nữa, đợi hai năm nữa đi.”

Hai năm sau, có lẽ trên mộ phần của Sở Việt đã um tùm cỏ!

Đỗ Phi Phi không chớp mắt nhìn hẳn, dường như đang nói: Đường chưởng môn, ngài thân là chưởng môn của một phái, cứ nhiên lại nghĩ ra lý do vô lý như thế, có phải quá hồ đồ hay không?

Đường Khôi Hoảng nghiêng mắt liếc nàng, dường như đang trả lời: Hồ đồ là người mới đúng.

Thời điểm Đỗ Phi Phi trở lại Độc Thủ cư, Diệp Thần đang phơi nắng cắn hạt dưa.

Ánh mặt trời rục rờ chiếu vào áo bào màu trắng của hẳn, mờ mịt lại nhàn nhã.

Đỗ Phi Phi bi phần căn cổ tay áo.

Ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, trong ăn có ngủ, trong ngủ có ăn..... Đây vốn là giấc mộng cả đời của nàng. Nay lại xảy ra trên một người khác gần trong gang tấc..... Ôi!

“Phi Phi à.” Diệp Thần duỗi tay bỏ ra một nắm vỏ hạt dưa, quay đầu cười tùm tùm với nàng, “Tuy rằng ta không ngại người nhìn lén ta, lại càng không để ý người vừa nhìn lén ta vừa chảy nước miếng, nhưng có thể giúp ta đi lấy thêm chút hạt dưa đến đây rồi lại tiếp tục hay không?”

Đỗ Phi Phi khiếp sợ nhìn bãi nước miếng nhỏ trên mặt đất.

“Phi Phi à.”

“Ừ?” Nàng hãy còn đắm chìm trong khiếp sợ.

Diệp Thần mỉm cười nhìn nàng, trong đôi con ngươi tối đen ẩn ẩn tinh quang, “Thật ra, nếu lần sau người không nhịn được mà thèm nhỏ dãi với ta, thì sàm sỡta một chút cũng không sao.”

.....

Lông tơ toàn thân Đỗ Phi Phi nháy mắt dựng thẳng lên, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, kinh sợ nói: “Ngài yên tâm, thà chết ta cũng sẽ nhịn xuống!”

Sau khi đi lấy một đĩa hạt dưa, Đỗ Phi Phi thành thật khai báo lại đoạđối thoại giữa nàng và Đường Khôi Hoảng.

Diệp Thần trầm ngâm một lúc lâu, mới mở miệng: “Nói cách khác, khi Sở Việt bị bắt hãn cũng không phủ nhận chuyện giết Cổ Quỳnh.”

“Lấy nhân phẩm của Đường Hồng Hồng, ta cảm thấy lời này đáng cân nhắc.”..... Đỗ Phi Phi đem chỗ hạt dưa từng hạt từng hạt tách làm hai nửa.

Diệp Thần từ trong tay nàng đoạt lấy phần còn lại của hạt dưa, vừa cắn vừa nói: “Ta lại cho đây là sự thật. Cổ Quỳnh chết, chắc chắn khiến không ít người để tâm, mỗi lời nói hành động của Sở Việt lúc đó đều thu hút sự chú ý, sao có thể là giả được?”

Đỗ Phi Phi giơ ngón cái, nói: “Diệp đại hiệp quả nhiên quan sát tỉ mỉ, giải thích độc đáo. Có điều tại sao Sở Việt phải thừa nhận?”

“Có lẽ chịu uy hiếp, hoặc là bị dụ dỗ.....”

“Hoặc có lẽ hẳn chính là hung thủ?”

Diệp Thần chậm rãi thả ống tay áo, “Phi Phi à.”

“.....Có.”

“Ta phát hiện, thỉnh thoảng người rất thông minh.”

Đỗ Phi Phi thẹn thùng nói: “Không hổ là Diệp đại hiệp ánh mắt tinh tường, rõ ràng ta che dấu kín đáo như vậy, vẫn bị người phát hiện.”

Diệp Thần bổ sung nói: “Nhất là tại thời điểm chống đối ta.”

Đỗ Phi Phi biến sắc, nghiêm mặt nói: “Ngài hiểu lầm rồi. Ta lúc nào cũng đứng cùng một phe với Diệp đại hiệp. Sinh mệnh không vượt, đường đi không đổi!”

Sắc mặt Diệp Thần hơi hòa hoãn, “Thật sao?”

Đỗ Phi Phi vỗ ngực, lời thề son sắt: “Tuyệt đối thật!” Không chống đối đã như nước sôi lửa bỏng, nếu chống đối thì thành núi đao biển lửa sao?

“Thế vì sao ta muốn cứu Sở Việt, người lại cho rằng hẳn là hung thủ?”

“Ách.....” Đỗ Phi Phi chần chờ một lát, rồi đột nhiên vỗ mạnh tay nói, “Là ta suy đoán thôi, nhờ đâu Sở Việt thật sự là hung thủ, chúng ta cũng có hai tay chuẩn bị, lo trước khỏi hoạ.”

“Hai tay chuẩn bị?” Diệp Thần quả nhiên có hứng thú.

“Chính là ‘hoặc không làm, hoặc đã làm là phải làm đến cùng!’” Đỗ Phi Phi làm tư thế giết người, “Tìm hình nhân thế mạng.”

Diệp Thần giương mày lên, “Ví dụ?”

“Đường, Hồng, Hồng.” Nàng cố gắng bày ra biểu tình âm độc, hung tợn nói, “Chúng ta có thể lén lút đi trộm ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’, rồi đặt dưới gối hăn, sau đó hái thêm Mật Kinh hoa đặt trong một góc tối ít bị để ý nhất..... Lại tạc một phong thư giả bộ Cổ Quỳnh viết cho hăn. Như vậy vật chứng động cơ đều có.”

“Tốt nhất là có thể mua chuộc được tôi tớ, nói rằng từng tận mắt nhìn thấy Đường Hồng Hồng từ trong hiện trường vụ án đi ra, như vậy ngay cả nhân chứng cũng có.” Diệp Thần vừa lòng gật đầu, “Kế hoạch này không tệ, giữ lại dự bị.”

Ngoài sân, một luồng ánh sáng chiếu lên trên tấm biển, đem ba chữ ‘Độc Thủ cư’ chiếu đến lóe sáng.

Đỗ Phi Phi nhắm mắt lại trong lòng yên lặng vì Đường Khôi Hoảng cầu nguyện, hy vọng Sở Việt thật sự vô tội, nếu không Hậu quả đúng là không thể cứu vãn.

..... Không biết vụ hại chưởng môn của Đường Môn sẽ có kết cục gì.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Trang Công Năm Mộng Thấy Hồ Điệp

“Nếu như sự việc bại lộ, ” Diệp Thần dường như biết được tâm sự của Phi Phi, tốt bụng giải đáp, “Vu hại chương môn Đường Môn, ý đồ chia rẽ Đường Môn, châm ngòi ly gián sự đoàn kết của Thục Trung, nguy hại vô lâm. Hậu quả này.....”

..... Thì ra sự ảnh hưởng của Đường Hồng Hồng lớn như vậy.

Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng đánh ực một cái, “Hậu quả thế nào?”

“Có lẽ vẫn được toàn thân, chẳng qua là quần áo và di vật chôn theo.....” Khuôn mặt hăn lộ vẻ khó khăn, chần chờ một chút mới nói: “Mau mau tranh thủ đi.”

“Tranh thủ?” Đỗ Phi Phi chớp chớp mắt, “Tranh thủ cho ai?”

Diệp Thần nhìn nàng với vẻ đương nhiên, nói: “Trừ người ra thì còn có ai khác sao. Lấy thủ pháp vu hại thấp kém vừa rồi của người, bị vạch trần là chuyện sớm muộn.”

Đỗ Phi Phi nhảy dựng lên, “..... Vậy sao vừa rồi người còn nói này kế hoạch này không tệ?”

“Lấy trí tuệ của người mà nói, kế hoạch này coi như không tệ. Có điều là, chúng ta không thể bởi vậy mà xem nhẹ trí tuệ của người khác.”

Đỗ Phi Phi quay đầu, cảm giận dùng mũi chân đào đào một cái hố nhỏ trên đất. Hừ, đào hố cho người ngã chết!

“Phi Phi à.”

“Ừ?” Đỗ Phi Phi đang một lòng đào hố hại người, không phát hiện ra vẻ tính kế trong ánh mắt của Diệp Thần.

“Ta cảm thấy, người rảnh rỗi ở đây đặt cạm bẫy hại ta, chẳng bằng bỏ công ra phá án này càng nhanh càng tốt.”

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu, vỗ tay nói: “Có lý.”

.....

Diệp Thần cười quỷ dị, nói: “Thì ra cái hố này quả thật là dùng để đối phó với ta.”

Đỗ Phi Phi giật bắn cả người, vội vàng nói: “Đương nhiên không phải. Ngài hiểu lầm rồi, một cái hố nhỏ như thế này sao có thể chứa được thân thể khổng lồ vĩ đại của ngài? Cho dù có chặt ngài thành mười bảy mươi tám khúc cũng không nhét vừa.”

Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt cằm, “Nếu thế thì đem ta chặt thành mười bảy mươi tám khúc rồi thử xem sao?”

Đem Diệp Thần đại nhân chặt thành mười bảy mươi tám khúc?

— chuyện này quả thực là có sức hấp dẫn hơn so với thịt nướng!

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận hỏi: “Vậy người có đứng bất động không?”

Diệp Thần nghiêng đầu, ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng, “Người thử một chút, chẳng phải sẽ biết hay sao.”

Thử..... một..... chút.....?

Lý trí và tình cảm của Đỗ Phi Phi đấu tranh kịch liệt.

Tùy tiện tìm một người nào đến đây nhìn chắc chắn cũng sẽ cảm thấy từ đầu đến chân Diệp Thần không có chút nào giống với Kiếm Thần trong truyền thuyết, nhưng nhờ đầu chân tướng lại vớ vẫn như vậy, hẳn thật sự là Kiếm Thần, như vậy kết quả rất có khả năng là nàng sẽ bị giết mà ngày cả quần áo và di vật chôn theo cũng không có.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu có thể chặt Diệp Thần thành mười bảy mười tám khúc..... Nếu là như vậy, thì thật quyến rũ động lòng người.

“Suy nghĩ đến đâu rồi?” Diệp Thần mỉm cười, ánh mắt nhìn phía nàng như gió xuân lướt qua mặt hồ, khiến cho lòng người ngẩn ngơ.

Ngực Đỗ Phi Phi căng thẳng, ký ức đau đớn thảm thương ngày xưa đột nhiên ùa về trong đầu, khiến cho một chút dũng khí mới nhô lên của nàng lập tức tan thành mây khói. Nàng cười làm lành nói: “Ta cảm thấy chém chém chặt chặt rất tổn hại đến tình cảm, hay là thôi đi.” Ngay cả thần tượng Thanh Vân thượng nhân của nàng cũng không làm được, nàng làm sao có thể? Vẫn nên an phận một chút.

Diệp Thần thở dài, lấy từ trong tay áo ra một bình sứ nhỏ, tiếc nuối nói: “Vốn đang muốn thử xem loại độc ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’ mới này.”

Đỗ Phi Phi nghe thế sợ hãi lui nửa bước, cười gượng nói: “Ta đi ra ngoài một chút.” Nói xong, xoay người vội vàng đi về phía cửa viện.

“Đi đâu?”

“Tra án!” Đỗ Phi Phi càng chạy càng nhanh, chỉ hận lúc sinh ra cha mẹ không cho thêm hai cái chân nữa.

Giọng nói Diệp Thần vẫn không nhanh không chậm theo ở phía sau, “Ồ, người chuẩn bị tra như thế nào?”

“Đang suy nghĩ. Sắp ra rồi.” Đỗ Phi Phi vọt tới cửa viện, nhắc chân, đúng thời khắc sắp ra khỏi Độc Thủ cư —

Diệp Thần thản nhiên nói: “Không bằng đi điều tra ngầm.”

Đỗ Phi Phi chậm rãi thu chân lại, cúi đầu trở về.

Diệp Thần hiếu kỳ nói: “Sao người lại trở lại?”

“Chờ trời tối. Nếu không điều tra ngầm thế nào được.”

.....

Diệp Thần sờ sờ lông mi, “Phi Phi à.”

“Ừ?”

“Trời tối ra ngoài, bình thường hình như đều là những kẻ cướp gà trộm chó.”

Đỗ Phi Phi ngửa đầu thờ dài nói: “Diệp đại hiệp, ngài muốn ta lập tức xuất phát thì cứ việc nói thẳng, làm gì phải quanh co lòng vòng như vậy?” May mà nàng ở chung với hắn nhiều ngày, cho nên phương thức suy nghĩ của nàng mới có sự tiến bộ vượt bậc như vậy. Nếu đổi lại là trước kia, nàng nhất định sẽ cho là Diệp Thần muốn buổi tối nàng mặc đồ nghề của kẻ cướp gà trộm chó để hành động.

Nàng xoay người, vừa đi hai bước, đột nhiên cả người cảm thấy nặng trĩu choáng váng, sau đó ngã nhào xuống đất.

Diệp Thần lão đảo đi đến, ngồi xồm xuống cười tùm tùm, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Nàng khó khăn quay đầu, “Chỉ là hình như trước mắt có mấy trăm loại hồ điệp đang bay lượn bay lượn.”

“Có phải có loại cảm giác giống như Trang Công nằm mộng thấy hồ điệp?”

Trang Công nằm mộng thấy hồ điệp?

Đó không phải là thuốc mới ở trong tay Diệp Thần sao?

Đỗ Phi Phi cảm thấy trong lòng tràn ngập bi thương. Không ngờ nàng vẫn không tránh thoát khỏi kiếp này.

“.....” Nàng run rẩy vươn tay, chụp vào hư không, “Cho ta một lý do.”

Diệp Thần thâm trầm cười nói, “Ta bảo người đem ta chặt thành mười bảy mươi tám khúc, không ngờ người lại thật sự suy xét. Phi Phi à, có đôi khi người quá tuyệt tình khiến ta thật sự thương tâm.”

Đỗ Phi Phi nhìn hàng trăm con hồ điệp như hư như thực không ngừng bay lượn trước mắt, thê lương nói: “Lần sau để ta thương tâm cũng được, không cần thương thân ta.”

May mắn là ảnh hưởng của ‘Trang Công nằm mộng thấy hồ điệp’ chỉ khiến đầu óc choáng váng một canh giờ.

Vì lẽ đó, sau khi Đỗ Phi Phi va đầu vào ba cây cổ thụ, ngã xuống bốn cái hố to, không hiểu vì sao đi quanh Trung Tâm thành năm sáu vòng, rốt cục cũng thấy rõ ràng, bay ở trên trời là mây, không phải hồ điệp; nở ở trên

cây là hoa, không phải hồ điệp; bơi ở trong nước là cá, không phải hồ điệp; đi ở trên đường là người, không phải hồ điệp.....

Nàng thở nhẹ ra một hơi, may mà chỉ là một canh giờ, nếu là kéo dài lâu thêm một chút nữa, chỉ sợ nàng sẽ bổ nhào vào trong bụi hoa để tìm mật.

Đi về phía trước vài bước, Đỗ Phi Phi phát hiện mình bất tri bất giác đi đến cửa ‘Bách Độc cư’.

Nhớ tới đề nghị ‘điều tra ngầm’ của Diệp Thần, nàng bắt đầu suy nghĩ. Bình thường trong kịch nam, điều tra ngầm đều là khâm sai cải trang đi tuần, tìm hiểu tin tức từ dân chúng địa phương, hay ý tứ của Diệp Thần là muốn nàng ra tay từ tội tớ bên người Đường Khôi Hoảng?

Nhưng ngay cả tội tớ trong ‘Độc thủ cư’ nàng còn chẳng nhìn thấy bao nhiêu, vậy thì biết chạy đến đâu để tìm tội tớ ở ‘Bách Độc cư’. Hay..... thật sự vẫn phải đi cướp gà trộm chó một lần?

Ví dụ như trộm chăn, tủ, bàn, ghế trong phòng Đường Khôi Hoảng..... Tóm lại tất cả những đồ vật có thể sử dụng đều chuyển đi. Chờ khi hăn trở về, phát hiện đồ vật bị thiếu, nhất định sẽ tìm tội tớ đến hỏi, lúc đó nàng sẽ dễ dàng tìm hiểu nguồn gốc, tra xem những tội tớ này đến tội cùng ẩn thân ở nơi nào.

Đỗ Phi Phi càng nghĩ càng cảm thấy kế sách của mình vô cùng cao minh. Đường Khôi Hoảng trở về nhìn thấy nhà chỉ có bốn bức tường, tất nhiên sẽ thất kinh, chưa biết chừng ngay cả tên hung thủ cũng gọi ra. Mà nàng chỉ cần ẩn núp ở một bên không để kẻ nào biết được..... Hắc hắc.

Còn đang cân nhắc kế sách, thì thấy trước mặt có một người đi tới.

Nàng tập trung nhìn kỹ, là người đã nhiều ngày không gặp – Đường Hồ Lô.

Ách, hản xuất hiện như vậy, hản là không được tính trong phạm trù điều tra đi? Nếu như để Diệp Thần biết, có lẽ sẽ không quá khó xử.

Nghĩ là như vậy, nhưng Đỗ Phi Phi đối với giả định “có lẽ sẽ không quá khó xử” của mình cũng không nắm chắc nhiều, thời điểm còn đang do dự không biết có nên tiến lên chào hỏi hay không, Đường Hồ Lô đã ngoảnh mặt làm ngơ mà đi qua người nàng.

.....

Sự bức tức vì bị làm ngơ rất nhanh đã đá bay khuôn mặt tươi cười quý dị của Diệp Thần, Đỗ Phi Phi ba chân bốn cẳng, vòng tới phía trước người hản, “Ồ, đi thăm người thân sao?”

Mắt Đường Hồ Lô giật giật, nhưng không trả lời.

Đỗ Phi Phi không ngừng cố gắng, “Thân thể của lệnh tôn lệnh đường có khỏe không?”

Khuôn mặt của Đường Hồ Lô vẫn không chút thay đổi như cũ.

“Hoa hoa cỏ cỏ trong Bách Độc cư vẫn tươi tốt như trước chứ?”

“.....”

“Bữa trưa hôm nay nấu không tệt, có muối có hành.”

“.....”

“Không biết mấy thứ đồ trong phòng Đường chương môn có nặng hay không? Chuyển từng cái từng cái đi không biết mất bao lâu?” Đỗ Phi Phi bắt đầu thật sự suy xét vấn đề này. Hay là..... nhờ cả Diệp Thần đến đây giúp đỡ?

Đường Hồ Lô đột nhiên dừng lại, con người ngây ngốc rớt cục cũng nhìn thẳng mặt nàng.

Đỗ Phi Phi vội vàng lui ra phía sau hai bước, khẩn trương bắt lấy đao trong tay, bày ra thế trận sẵn sàng đón địch.

Đường Hồ Lô chậm rãi mở miệng nói: “Có thể mượn tay người một chút không?”

.....

Loại chuyện mượn tay này sao hẳn có thể nói ra tùy tiện như vậy?

Đỗ Phi Phi nắm tay giấu ở phía sau, giữa đầu nói: “Chỉ cần không phải cầm sử dụng..... Ta có thể suy nghĩ một chút.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Một Việc Đóng Cửa Thực Hiện

Đỗ Phi Phi nắm tay giấu ở phía sau, ngửa đầu nói: “Chỉ cần không phải cầm sử dụng..... Ta có thể suy nghĩ một chút.”

Vì thế, Đường Hồ Lô đồng ý đồng hành với chủ chân của cánh tay.

Nơi ở của Đường Hồ Lô tên là ‘Tập Độc cư’.

Trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên nảy ra một ý niệm, hỏi: “Lâm Hồ các của Tinh Tinh vốn gọi là gì?”

“Học Độc cư.”

.....

Nói cái gì mà hạ độc không chút biến sắc mới là cảnh giới cao nhất, hại nàng lúc ấy bị hù dọa đến sững sốt. Thật ra chính là Đường Tinh Tinh ngại ba chữ ‘Học Độc cư’ quá mất mặt, cho nên đổi thành ‘Lâm Hồ các’ mới đúng.

Đỗ Phi Phi chỉ vào tấm biển trên đỉnh đầu, nói: “Chẳng lẽ người không suy xét đổi cái tên này?”

“Vì sao?”

“Bởi vì hai chữ tập độc, thật giống như kẻ đang học nghề.”

Đường Hồ Lô hờ hững nói: “Ta vốn là một kẻ đang học nghề.”

.....

Quả nhiên là vì nàng lâu rồi không gặp được người thành thật nào, cho nên không thích ứng nổi sao.

Đi vào trong phòng, Đường Hồ Lô xoay người đóng cửa lại.

Đỗ Phi Phi hoảng sợ, “Làm như vậy, có phải quá bí mật rồi không?”

“Phải bí mật.” Đường Hồ Lô lấy từ trong ngăn tủ ra một bình sứ lớn, đưa cho nàng.

Phải bí mật?

Đỗ Phi Phi căn môi liễu mạng nghĩ, giữa hấn và nàng có cái gì mà phải bí mật giải quyết?

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có thể dùng hai chữ gian tình để giải thích. Nhưng..... vì sao nàng còn chưa trải qua nguyên nhân, đã trực tiếp nhảy tới kết quả rồi?

“Đợi, đợi một chút, người, người làm gì đó?” Đỗ Phi Phi trừng lớn mắt, nhìn Đường Hồ Lô chậm rãi cởi áo khoác, lại bắt đầu cởi áo lót, “Người, không phải người muốn cởi sạch quần áo sau đó kêu lên rằng ta phi lễ với người? Ta nói cho người biết, phương pháp này quá cũ rồi, hơn nữa..... hơn nữa ta là nữ, người là nam, dù so sánh thế nào thì cũng là ta chịu thiệt đi? Này, người vẫn còn cởi sao!”

Đường Hồ Lô đem chiếc áo cuối cùng ném xuống đất, sau đó nằm sấp xuống giường.

Lúc này Đỗ Phi Phi mới khiếp sợ phát hiện ra trên lưng hấn đầy đặc các loại vết thương từ cũ đến mới, áo lót vứt trên mặt đất cũng nhiễm loang

lỗ máu hồng.

“Xin giúp ta thoa thuốc.” Hãn nghiêng đầu, mắt không hề chớp nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi như tỉnh lại từ trong mộng, vội vã đi đến trước giường.

Tới gần nhìn, những vết thương kia càng thêm dữ tợn khủng bố, mới mới cũ cũ, giống như lưới đánh cá bị xé rách, ngang dọc tứ tung chiếm toàn bộ phần lưng.

Không ngờ thân là con trai của chương môn Đường Môn cũng có cảnh ngộ như vậy.

Trong lòng nàng rầu rĩ.

“Thương thế của người làm sao mà có?” Đỗ Phi Phi mở bình sứ ra, một mùi hương gay mũi khiến nàng không nhịn được mà hắt xì, “Đây là cái gì?”

“Hoàng Tuyền phấn.”

“..... Dùng để tự sát?”

“Chữa thương.”

Đỗ Phi Phi nhìn những vết sẹo lớn đỏ sậm, nhú mào nói: “Đừng nói với ta người vẫn dùng nó để chữa thương.”

“Ừ.”

“..... Không cần biết là theo tên gọi hay là mùi hương, nó đều giống độc dược hơn là thuốc trị thương.”

“Nó rất tốt.”

Được rồi. Nàng thật muốn nhìn xem, Hoàng Tuyền phần này rốt cuộc tốt đến mức nào.

Nàng đem dao kẹp vào dưới nách, một tay che mũi, một tay cầm bình sứ nhẹ nhàng rắc lên lưng hăn.

Bột phấn vàng như nện từ trong bình rơi xuống, rải đều trên lưng hăn, làm bốc lên một trận khói trắng.

Đỗ Phi Phi trợn mắt há hốc mồm, “Khói, bốc khói.”

Đường Hồ Lô cắn chặt răng, cả khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, gãi ướm một mảnh nhỏ.

Đỗ Phi Phi vội vàng thu tay lại, kích động nói: “Có phải là chín rồi hay không? Có cần lấy nước đến dập lửa hay không?” Đúng là nàng rất thích ăn thịt nướng, nhưng thích thịt nướng không có nghĩa là thích cả thịt người nướng!

Đường Hồ Lô miễn cưỡng mở miệng, run giọng nói: “Tiếp tục……”

“Tiếp tục?!” Giọng nói Đỗ Phi Phi đột nhiên cao lên vài tông.

Rốt cuộc nàng hiểu vì sao hăn nói thuốc này không phải dùng để tự sát, bởi vì loại tình huống này, rõ ràng là mưu sát.

Đỗ Phi Phi không phải chưa từng giết người, nhưng phương pháp giết người như thế này vẫn là lần đầu.

“…… Mau.” Phần trắng trong mắt của Đường Hồ Lô càng tăng thêm nhiều, bộ dạng như có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Đỗ Phi Phi khẩn trương vỗ vỗ khuôn mặt hăn, “Này này, người cố gắng tỉnh táo một chút, bộ dạng này của người, nhờ đâu bị người khác nhìn thấy, ta thực không biết giải thích như thế nào!”

Loại tình huống này quả thực so với chuyện hãm hại nàng phi lễ hãm còn tồi tệ hơn cả trăm lần!

Khói trên lưng hãm rốt cục cũng tản đi.

Đỗ Phi Phi kinh ngạc phát hiện, sau khi khói trắng tan hết, miệng vết thương vốn đầy máu thịt mơ hồ đã kết thành những vết sẹo có màu đỏ sậm.

Thần chí của Đường Hồ Lô thanh tỉnh hơn chút, yếu ớt liếc mắt nhìn nàng, “Tiếp tục.”

“Ồ, được.” Đỗ Phi Phi vừa rắc thuốc, vừa kính sợ nhìn nhìn tầng khói trắng bốc lên, lẩm bẩm nói: “Thần dược.”

Cho đến khi Đường Hồ Lô cảm thấy vết bỏng trên lưng giảm đi, có thể hô hấp đều đều, xoay người lại thì nhìn thấy hai mắt Đỗ Phi Phi sáng ngời, vẻ nịnh nọt nhìn hãm, “Hoàng Tuyền phấn này có thể cho ta một lọ hay không?”

“Không thể.”

.....

Không cần suy nghĩ mà đáp lại kiên quyết như vậy, không khỏi quá mức bủn xỉn rồi?

Đỗ Phi Phi căm giận nói: “Tốt xấu gì ta cũng vừa mới giúp người thoa thuốc.”

“Cám ơn.”

“Ngoại trừ cám ơn, chẳng lẽ người có lễ vật gì cụ thể sao?”

“Người muốn cái gì?”

“Này.” Nàng khoái trá chỉ vào bình Hoàng Tuyền phấn trong tay.

“Không được.”

.....

Phi Phi nheo mắt lại: “Vậy người ý của người là không có tạ lễ?”

“Người muốn cái gì?”

“Này!”

“Không được.”

.....

“Người.....” Đỗ Phi Phi chán nản.

Đường Hồ Lô chậm rãi nói: “Cô nương, dùng sẽ để lại sẹo.”

Hả?

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Người sợ ta để lại sẹo mới không tặng cho ta?”

“Ừ.”

“Thế thì tặng thêm cho ta mấy bình đi.” Khuôn mặt Đỗ Phi Phi lập tức rạng rỡ như đóa hoa mới nở, “Dù sao thì ta cũng chỉ định đem bán thôi.”

Đường Hồ Lô sững sốt một chút, sau đó nói: “Trong ngăn tủ, tự mình lấy đi.”

Đỗ Phi Phi mở ngăn tủ ra, Hoàng Tuyền phấn xếp kín bên trong khiến nàng hoa cả mắt. Nàng rất có nguyên tắc nhất quyết không lấy cả, mà để lại cho Đường Hồ Lô một nửa.

“Đúng rồi, thương thế của người làm sao mà có?”

Đường Hồ Lô mím chặt môi, không đáp lại.

Đỗ Phi Phi vừa nhét thuốc vào trong ngực, vừa cười đùa nói: “Không phải là người quá nghịch ngợm, cho nên bị Đường..... chưởng môn đánh chứ?”

Thân hình Đường Hồ Lô hơi hơi chấn động, đôi mắt rũ xuống, không nói được một lời.

Đỗ Phi Phi lúng túng nói: “Chẳng lẽ ta nói trúng rồi?” Có điều cũng phải, toàn bộ Đường Môn, người dám đánh con trai của Đường đại chưởng môn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhìn những vết sẹo chằng chịt trên lưng hắn, ít nhất cũng phải chịu mười mấy lần rồi. Ngoại trừ Đường chưởng môn, có lẽ không có ai có cơ hội gây án nhiều lần như vậy.

“Không ngờ Đường chưởng môn nhìn qua giống hồ ly, mà lại ngoan độc không thua gì lão hổ.” Nàng cảm khái lắc đầu, “Lúc trước người bôi thuốc như thế nào?”

“Đường Bất Bình.”

“Ồ đúng rồi, nghe nói mấy ngày nay hắn ra ngoài.” Con người của Đỗ Phi Phi khẽ chuyển động, đột nhiên tiến đến bên giường, nhỏ giọng hỏi, “Người và Đường Bất Bình rất thân thiết sao?”

“Ừ.”

“Vậy người có biết Đường Bất Bình và Cổ Quỳnh có quan hệ như thế nào không?”

“Không tốt.”

..... Thật sự là lời ít mà ý nhiều. Đỗ Phi Phi vui vẻ, lại hỏi: “Vậy người cảm thấy Đường Bất Bình có thể là hung thủ giết Cổ Quỳnh được không?”

“Không thể.”

..... Vẫn là lời ít mà ý nhiều. Đỗ Phi Phi nản lòng nói: “Người cũng cho là Sở Việt giết Cổ Quỳnh?”

Đường Hồ Lô nhắm mắt lại, “Không biết.”

“Này này, đừng ngủ, tiết lộ thêm một chút thôi. Nếu Đường Bất Bình không thể giết Cổ Quỳnh, thế Đường Bất Dịch có khả năng hay không?”

“Người thực ồn ào.”

.....

Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói: “Có thể để ta ồn ào thêm một câu nữa hay không?”

Đường Hồ Lô không đáp.

“Có người đến.” Nàng dừng một chút, “Hơn nữa là một nữ nhân dáng người nhỏ bé, không có võ công.”

....

Đỗ Phi Phi cuộn mình dưới gầm giường, cảm giận nghĩ: Mỗi lần nàng được người ta tặng đồ, tiếp theo chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

Nàng ở dưới gầm giường nhìn chân Đường Hồ Lô đi tới đi lui.

Quần áo dính máu nhanh chóng bị giấu vào trong ngăn tủ.

Tiếng đập cửa vang lên.

Hắn không kịp mặc quần áo mới, chỉ có thể nhảy lên trên giường, “Ai?”

“Là mẫu thân.” Giọng nói mềm mại như nước.

“Mời vào.”

Đỗ Phi Phi nhìn thấy một làn váy màu lam từ bên ngoài bước qua cửa, tiến tới gần giường, “Hồ Lô, không phải con bị bệnh chứ? Vì sao sớm như vậy đã lên giường đi nghỉ?”

“Vâng, đêm qua con ngủ không ngon, hiện tại hơn mệt.”

“Có phải ban đêm rất lạnh hay không? Nơi này chỉ có chiếc chăn mỏng, đã sớm bảo nên mang đệm tới.” Đường phu nhân ngồi xuống một bên giường, thở dài khe khẽ, “Đáng tiếc cha con gần đây coi quản ta quá chặt, bằng không ta sớm nên.....”

“Mẫu thân.” Đường Hồ Lô đột nhiên cắt đứt lời của Đường phu nhân, “Con mệt rồi.”

Đường phu nhân trầm mặc một chút, sau đó nói: “Vậy con nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.”

Đỗ Phi Phi nhìn làn váy dần dần xa, chậm rãi thở ra, vừa quay đầu, đã thấy trong bóng đêm, một con mắt lóe sáng.

“A!” Đỗ Phi Phi giống như trúng tà, dùng khinh công cả đời bay từ dưới gầm giường ra.

Vụt.

Ngay sau đó, có một con chuột cũng chạy từ trong gầm giường ra.

Đỗ Phi Phi kinh hãi vỗ vỗ ngực, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy hai tròng mắt kinh ngạc của Đường Hồ Lô. Trên đỉnh đầu, một giọng nói như gió nhẹ phất quá, “Hồ Lô, vị cô nương này là.....?”

Đỗ Phi Phi vội vàng đứng lên, gục đầu xuống nói: “Thiếu gia, chuột ở dưới gầm giường của ngài đã bị ta đuổi ra ngoài, đêm nay có lẽ sẽ không còn thứ gì quấy rối giấc ngủ của thiếu gia nữa. Ta đi trước.”

Nàng vội vã cúi người hành lễ, vòng qua người Đường phu nhân, chuẩn bị rời đi.

Đường phu nhân lại nhẹ giọng nói: “Cô nương là Đỗ Phi Phi đúng không?”

Đỗ Phi Phi muốn chết cũng không chịu thừa nhận, nhưng Đường Hồ Lô đã đi trước một bước, “Đúng vậy, mẫu thân.”

Vì thế Đỗ Phi Phi đành trả lời: “Có lẽ..... Đúng vậy.”

Đường phu nhân che miệng cười, giống như thiếu nữ, ngây thơ rục rờ: “Tuy rằng ta không quen biết cô nương, nhưng lại biết trong Trung Tâm thành, chỉ có Miên Vũ đao Đỗ cô nương là bất luận đi đến nơi nào, trong tay cũng sẽ cầm một thanh đao.”

Đỗ Phi Phi thành kính nói: “Đường phu nhân, thật ra ta đeo đao chỉ là dùng để phòng thân, tuyệt đối không phải muốn chém người.”

Đường phu nhân cười nhẹ nói: “Ta biết. Dù sao ở trong này, những chuyện liên quan đến độc chết cũng nhiều vô số, chém người cũng không có gì.”

.....

Đỗ Phi Phi 卍 卍 suy nghĩ: Nàng thật sự không nên bị nụ cười thánh thiện của Đường phu nhân mê hoặc, mà quên vị phu nhân nhìn qua vô cùng vô hại trước mặt..... chính là phu nhân của chương môn Đường Môn.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hung Thủ Cũng Muốn Sống Sót

Đường phu nhân quay đầu, cười nói với Đường Hồ Lô đang tựa người vào đầu giường: “Ta đưa Đổ cô nương ra ngoài, con nghỉ ngơi đi.”

“Mẫu thân.....” Đường Hồ Lô hơi nhú mày, ngập ngừng như đang muốn nói gì đó.

Đường phu nhân cười nói: “Trong phòng chắc là không có con chuột nào cần Đổ cô nương đuổi đi nữa chứ?”

Đổ Phi Phi xấu hổ cười nói: “Không còn không còn.”

Vừa nói xong, đột nhiên có một con chuột từ trong ngăn tủ chạy ra ngoài, lại chui về phía gầm giường.

.....

Đổ Phi Phi nhìn gầm giường, lại nhìn Đường phu nhân, một lúc lâu sau mới run giọng nói: “Có cần..... ta lại cố gắng chút sức lực hay không?”

Đường phu nhân cười đến ôn nhu, “Làm phiền Đổ cô nương.”

Đổ Phi Phi đi đến trước giường, nhìn cái gầm giường sâu thăm thẳm tối trước mặt nuốt mấy ngụm nước miếng.

Đường Hồ Lô bất ngờ nói: “Có cần ta tìm người đến giúp đỡ hay không?”

“Cần cần cần cần cần!” Đỗ Phi Phi vội vàng nói liền năm từ ‘cần’.

Đường phu nhân nhẹ nhàng bước lên, ghé đến bên người nàng hỏi: “Đỗ cô nương cần hỗ trợ như thế nào?”

Đỗ Phi Phi nhìn dáng người mềm mại không xương của Đường phu nhân, cười gượng hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Đường phu nhân chỉ cần ý ngời yên là được rồi, hãy xem ta bắt con chuột kia như thế nào!”

“Như thế thì vất vả cho Đỗ cô nương rồi.” Đường phu nhân lẳng lẳng lui sang một bên.

Tay phải Đỗ Phi Phi chậm rãi nắm lấy chuôi đao.....

“Chờ đã.” Đường Hồ Lô lấy ra một chiếc bình lớn bằng ngón tay cái, từ bên trong đổ ra một viên đan dược màu trắng, “Đặt xuống đất.”

Đỗ Phi Phi nhìn trái phải, cuối cùng xác định trong ba người ở đây địa vị của bản thân gần với chức danh gã sai vặt nhất, vì thế tiến lên nhận lấy đan dược đặt xuống đất, “Đây là thuốc gì?”

“Đường.”

Từ việc tiếp thu kinh nghiệm của Hoàng Tuyền phấn, Đỗ Phi Phi đương nhiên sẽ không cho rằng đây chỉ là một viên đường bình thường, cho dù nó vốn chỉ là một viên đường bình thường, sau khi qua tay của Đường Hồ Lô, tất nhiên sẽ phát huy uy lực kinh thiên động địa.

Trước khi con chuột vui vẻ ăn viên đường, nàng kiên quyết mà cho rằng như thế.

Trước khi con chuột cọt kẹt cọt kẹt gặm viên đường, nàng sung sướng khi kẻ khác gặp họa mà cho rằng như thế.

Cho dù ở thời điểm con chuột ăn sắp hết viên đường, chuẩn bị vỡ mông rời đi, nàng vẫn tin tưởng có kỳ tích xuất hiện như cũ..... Chỉ là nó hơi muộn mà thôi.

Vì thế, kỳ tích đã xảy ra —

Dưới sáu con mắt chăm chú nhìn, Đường phu nhân nhẹ nhàng xách con chuột lên, “Như vậy, Hồ Lô có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.”

Đỗ Phi Phi dùng tay áo xoa xoa miệng bởi vì gương quá lớn mà lưu lại nước miếng, “Đường phu nhân, ngài, nó, giống như.....”

Đường phu nhân che miệng cười nói: “Khi Hồ Lô còn bé, chúng ta thường bắt chuột như thế này.”

.....

Đỗ Phi Phi quyết định ăn ngay nói thật, “Thật ra ta rất sợ chuột.”

Đường phu nhân nói: “Thật ra nếu người hiểu rõ nó, sẽ cảm thấy nó cũng chỉ đến thế, tự nhiên sẽ không cảm thấy sợ nữa.”

Đỗ Phi Phi sợ Đường phu nhân sẽ giảng giải cho nàng ‘hiểu’ về chuột, cho nên vội vàng nói: “Bình thường võ công luyện đến cảnh giới như ta, sẽ rất khó bị điều gì làm cho sợ hãi, thỉnh thoảng có những chuyện như thế này, sẽ kéo gần lại khoảng cách giữa ta và người bình thường, gia tăng tình cảm.”

Rời khỏi ‘Tập Độc cư’, Đường phu nhân đem con chuột trong tay thả ra.

Đỗ Phi Phi cảm thán nói: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta cũng không tin Đường phu nhân lại dùng tay bắt chuột.”

Đường phu nhân lại cười nói: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không tin Đỗ cô nương lại từ dưới gầm giường của Hồ Lô chui ra.”

Đỗ Phi Phi thầm than một tiếng, “Đến rồi.” Trong đầu không ngừng xuất hiện đủ loại lý do vì sao nàng lại có mặt trong phòng Đường Hồ Lô, “Thật ra ta ở dưới giường của Đường công tử là vì.....”

Bước chân của Đường phu nhân đột nhiên dừng lại, nâng lên một bông hoa đỏ quỳn nở rộ bên đường, mỉm cười nói: “Bởi vì cái chết của Cổ Quỳnh?”

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Sao phu nhân biết?” Rõ ràng là nàng đang điều tra ngầm.

Đường phu nhân cười nhẹ nói: “Chuyện Diệp đại hiệp muốn cứu Sở Việt, chỉ sợ toàn bộ Trung Tâm thành đã không còn người nào không biết, không còn người nào không hiểu.”

Đỗ Phi Phi dò xét hỏi: “Phu nhân cho rằng, có thể cứu thành công hay không?”

Ngón tay Đường phu nhân vuốt ve nụ hoa, cười đến hàm xúc, “Dựa vào võ công của Kiếm Thần, nếu hãn muốn cứu người, toàn bộ Đường Môn, có ai dám ngăn cản?”

.....

Không khí đột nhiên trở nên bế tắc.

Đỗ Phi Phi cố gắng để da mặt mình không chảy dài xuống, liều mạng nở nụ cười: “Ha ha, Diệp đại hiệp đâu phải hạng người ngang ngược không

phân rõ phải trái.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng nàng cũng không dám chắc gì. Nhờ đâu Đường lão thái thái xuất quan, toàn tâm toàn ý muốn giết Sở Việt, chưa biết chừng ép Diệp Thần phải ra tay, thanh tẩy toàn bộ Đường Môn. Đến lúc đó chấn động giang hồ sẽ không còn là chuyện Cổ Quỳnh chết, Sở Việt chết nữa mà là huyết án ở Đường Môn.

— có điều tiền đề lớn nhất cho chuyện này, chính là Diệp Thần là Kiếm Thần thật.

— vấn đề dường như lại quay trở lại điểm ban đầu.

Đường phu nhân từ chối cho ý kiến, nghiêng đầu nhìn nàng, dịu dàng nói: “Các người điều tra đã có manh mối gì chưa?”

“Cũng có một chút.” Đỗ Phi Phi chậm rãi nói, “Có điều hung thủ khá là giảo hoạt, chỉ sợ sẽ mất nhiều thời gian.”

Ánh mắt của Đường phu nhân dần ảm đạm xuống, quay đầu nhìn hoa đồ quyên không nói gì, Đỗ Phi Phi nhìn lướt qua, cảm thấy vẻ mặt của Đường phu nhân uyển chuyển hàm xúc lại mang theo vài phần đau thương.

Trong kịch nam, xuất hiện loại vẻ mặt này bình thường đều là người biết chuyện.

Đỗ Phi Phi dường như nhìn thấy chân tướng đang đứng ngay trước mặt vẫy lựa đỏ với nàng, không khỏi phẫn chấn hỏi: “Có phải Đường phu nhân..... biết chuyện gì hay không?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại cảm thấy không thỏa đáng.

Hỏi trực tiếp như vậy, hơn nửa sẽ dọa đối phương chạy mất.

Nàng cúi đầu nhìn làn váy màu lam của Đường phu nhân, sau đó yên lòng mà thở ra. May mắn, cứ cho là Đường phu nhân bị dọa chạy mất, nhưng mặc váy như thế này cũng khó mà chạy nhanh được.

Đường phu nhân không có chạy, chỉ buồn bã nói: “Đệ tử Đường Môn giết người vô số, người có biết vì sao chỉ một vụ án Cổ Quỳnh đã phức tạp như thế?”

Phức tạp?

Quả nhiên có nội tình.

Hai lỗ tai Đỗ Phi Phi giống như con thỏ dựng thẳng lên.

Đường phu nhân thấy Đỗ Phi Phi không đáp, trực tiếp nói: “Đó là bởi vì quy củ mấy trăm năm của Đường Môn, vô luận là chuyện gì người nào, người Đường Môn đều không được giết người Đường Môn.”

Đỗ Phi Phi líu lười nói: “Chẳng lẽ phản đồ cũng không thể giết?”

“Cái gọi là phản đồ, đó là phản lại Đường Môn, đã phản lại Đường Môn, thì sao có thể coi là người của Đường Môn nữa?”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “..... Thực xin lỗi, ta lại nói điều ngu ngốc.”

Đường phu nhân lắc đầu cười nói: “Đỗ cô nương chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, ngây thơ hồn nhiên.”

.....

Đỗ Phi Phi buồn bực suy nghĩ: Nói trắng ra, chính là đứa trẻ con miệng rộng ngu ngốc.

“Bốn mươi năm trước, trong Đường Môn từng âm thầm diễn ra một cuộc chiến tranh giành chức vị chương môn, cuối cùng do ‘Độc Tâm’

Đường Vu Phi thắng lợi, ‘Độc Khẩu’ Đường Như Thị thất bại mà kết thúc.”

Đỗ Phi Phi yên lặng cảm thán. Cái gọi là ‘Khẩu không thắng tâm’, ‘độc khẩu’ không thể thắng được ‘độc tâm’, thế mà Đường Như Thị vẫn còn ngu ngốc chạy tới khiêu chiến, thất bại là tất nhiên.

“Sau đó Đường Vu Phi âm thầm độc chết Đường Như Thị. Việc này bị nữ nhi của Đường Như Thị tố giác, Đường Vu Phi bị xử tử.”

Đỗ Phi Phi ngây ngốc, “Đường Vu Phi không phải đã là chưởng môn sao?”

“Đồng môn không được tương tàn lẫn nhau, đây là thiết luật của Đường Môn, bất cứ kẻ nào trái với này luật này, giết không tha.” Đường phu nhân giống như thờ dài, “Đây cũng là luật chết duy nhất của Đường Môn.”

.....

Đỗ Phi Phi phát hiện ra tiền đồ tra án thật u ám.

Là một người bình thường cũng không có khả năng chạy đến thừa nhận chính mình là hung thủ.

Cho nên việc hi vọng hung thủ trong khi xuân đi thu đến, hoa tàn hoa nở đột nhiên lương tâm trời dậy mà đến nhận tội vẫn nên miễn đi.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Cần Mời, Ta Tự Rót

“Cho nên, nếu có người cố ý phá vỡ thiết luật này, như thế hẳn nhất định phải hận Cổ Quỳnh đến tận xương tủy.” Đường phu nhân hơi dùng lực một chút, một đóa đồ quyên đỏ tươi cứ như vậy mà bị ngắt xuống.

Rõ ràng ngắt hoa là một động tác vô cùng đơn giản và bình thường, nhưng không hiểu vì sao, Đỗ Phi Phi lại cảm thấy rùng mình. Nàng lấy lại bình tĩnh, dò hỏi: “Thế Đường phu nhân có biết trong Đường Môn này ai hận hẳn như vậy hay không?”

Đường phu nhân quay đầu, yên lặng nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi đột nhiên cảm thấy Đường phu nhân thích hợp với hình tượng lãnh diễm cao quý hơn là dịu dàng tinh tế. Bởi vì thời điểm bà ta không cười, mi phong lạnh như đao, ngay cả khóe mắt cũng ẩn chứa vẻ lãnh ngạo.

Khóe miệng Đường phu nhân hơi hơi nhếch lên, băng sương trong con ngươi nháy mắt bị nước thu bao phủ, “Nếu một người hạ quyết tâm hận một người đến mức không thể không giết, như thế ở bên ngoài, nhất định hẳn sẽ ngụy trang giống như không có chuyện gì.”

Tròng mắt Đỗ Phi Phi khẽ chuyển: “Ta có thể cho rằng..... Đường phu nhân đang ám chỉ ta hay không?”

Đôi mi thanh tú của Đường phu nhân khẽ nhếch lên, “Nếu cô nương nhất định cho rằng như vậy, cũng có thể.”

Đỗ Phi Phi lập tức ghi nhớ một thông tin vô cùng quan trọng vào trong đầu —

Kẻ giết người, bộ dạng giống như người qua đường Giáp vậy!

Nói chuyện với Đường phu nhân một hồi, Đỗ Phi Phi cảm thấy thu được rất nhiều cái lợi, trước khi chia tay vẫn lưu luyến không rời: “Đường phu nhân, nếu phu nhân muốn ám chỉ cái gì, chớ nên khách khí, cứ việc nói với ta.”

Đường phu nhân đảo con ngươi, cười nói: “Vậy hiện tại có phải cô nương đang cảm kích ta hay không?”

“Không phải.” Đỗ Phi Phi dùng sức nắm chặt quyền, chân thành nói, “Ta đang vô cùng cảm kích phu nhân.”

Đường phu nhân lại nói: “Vậy cô nương có thể đáp ứng với ta một việc được không?”

..... Thông thường yêu cầu hỗ trợ không phải là chuyện gì tốt đẹp. Đỗ Phi Phi nhớ tới Diệp Thần, nhớ tới Đường Hồ Lô, vì thế vô cùng đáng khinh bỉ mà im lặng.

Trong phần lớn thời điểm, nàng là kiểu người vết sẹo lành thì cũng quên đau, nhưng trong tình huống vết sẹo còn đang đổ máu, cho dù nàng muốn quên, cũng phải hỏi thăm xem miệng vết thương có đồng ý hay không.

Đường phu nhân giống như không để ý đến do dự của nàng, vẫn mỉm cười nói: “Nếu cô nương không ngại, xin đừng gọi ta là Đường phu nhân nữa, nhà mẹ đẻ ta họ Kiều.”

.....

Đỗ Phi Phi ôm quyền nói: “Kiều nữ hiệp.”

Hai từ ‘nữ hiệp’ này quả nhiên dùng bốn bề đều chuẩn.

Đường phu nhân che miệng cười nói: “Lần đầu tiên có người gọi ta là nữ hiệp.”

.....

‘Nữ hiệp’ a ‘Nữ hiệp’, không ngờ từ này lại cách chuẩn rất xa. Đỗ Phi Phi toát mồ hôi nói: “Thế ta nên xưng hô như thế nào cho đúng?”

“Nếu Đỗ cô nương không chê, cứ gọi ta là Kiều đi đi.”

Đỗ Phi Phi ngọt ngào gọi một tiếng.

Đường phu nhân cười chiếc vòng ngọc bích ở trên cổ tay ra, nhét vào trong tay nàng, “Lễ gặp mặt, chớ ghét bỏ.”

.....

Bắt người tay ngắn, bắt người tay ngắn, bắt người tay ngắn, bắt người tay ngắn, bắt người tay ngắn, bắt người tay ngắn*.....

*Bắt người tay ngắn: Đây đủ “cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn”, ý chỉ được hưởng lợi từ người ta, thì sau này làm việc gì cũng khách khí với người ta hơn.

Trong lòng Đỗ Phi Phi yên lặng lặp đi lặp lại một trăm lần, lại đem giáo huấn của Diệp Thần yên lặng nhắm hai trăm lần, cuối cùng cắn răng nói: “Như thế ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trở lại Độc Thủ cư, Đỗ Phi Phi vênh váo tự đắc.

Lần đầu đi điều tra ngầm đã có thu hoạch lớn như thế, nàng không thể không cảm khái cho sự thông minh tài trí của chính mình.

Diệp Thần cười tủm tỉm pha trà.

Đỗ Phi Phi cố ý lượn lờ hai vòng trước mặt hắn.

Diệp Thần buông ấm trà xuống, bắt đầu nhấm nháp chén trà.

Đỗ Phi Phi nhin không được nói: “Người không hỏi xem ta có thu hoạch gì hay sao?”

Diệp Thần chậm rãi buông chén trà, “Không phải người đang muốn nói sao?”

..... Như vậy thật không có cảm giác thành tựu.

Đỗ Phi Phi nổi giận nói: “Có lẽ là ta mệt đến không muốn nói rồi.”

Diệp Thần liếc mắt nhìn nàng một cái, cười nhẹ nói: “Cần ta giúp người phấn chấn tinh thần trở lại không?”

Đỗ Phi Phi không được tự nhiên xô dịch chỗ ngồi, kéo dần khoảng cách của hai người ra một chút, vọt chết còn mạnh miệng nói: “Xem xét việc cả ngày người ngồi đây chờ ta, ta quyết định sẽ nói.”

Diệp Thần móc từ trong lòng ra một bình ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’, thản nhiên nói: “Nhưng hiện tại dường như ta lại hơi mệt, không muốn nghe.”

Đỗ Phi Phi nhào tới, bắt lấy tay hắn, thành kính nói: “Xin hay để ta nói.”

Diệp Thần thở dài, đem bình sứ chậm rãi thả vào trong lòng, “Ta đây đành miễn cưỡng nghe vậy.”

Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống đối diện hẳn, đem những lời nói êm tai của Đường phu nhân kể lại, dứt lời, nàng vỗ bàn nói: “Bây giờ, chúng ta nên chú ý nhất, chính là những kẻ bình thường luôn tỏ ra không có gì.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như.....” Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ, “Ví dụ như Đường Hồng Hồng.”

Diệp Thần nghiêng mắt liếc nàng: “Người xác định lúc trước người và hẳn không có oán thù gì sao?”

“Hắn luôn thích đem sự tức giận với người trút lên người ta có tính không?”

“..... Tính.” Diệp Thần dừng một chút, lại nói: “Nghe đồn Đường phu nhân không bước chân ra khỏi cửa, rất ít khi rời khỏi ‘Bách Độc cư’, người làm sao lại gặp được bà ta?”

“À, thì chính là đi lòng vòng, đi lòng vòng..... Đột nhiên chạm mặt.” Đỗ Phi Phi thấy trên mặt Diệp Thần treo hai chữ ‘không tin’, vội vàng bổ sung, “Cái loại vận may chó ngáp phải ruồi này, có đôi khi đúng là không thể không tin.”

“Phi Phi à.”

“.....” Vẻ mặt Đỗ Phi Phi cầu xin nói, “Ngài, có thể thay đổi giọng điệu khi gọi tên ta hay không.”

“Ha ha, Phi Phi à.....”

Đỗ Phi Phi rùng mình, nói: “..... Ta nghĩ, làm người yêu cầu không thể quá cao, ngài vẫn nên bỏ ‘ha ha’ đi.”

Diệp Thần dùng chén trà nhẹ nhàng vuốt ve bàn đá, phát ra âm thanh nhè nhẹ mà chói tai, “Người còn nhớ lần trước người và Đường Tinh Tinh nói chuyện không?”

Đỗ Phi Phi bị âm thanh kia làm kinh hồn táng đảm, “Nhớ. Lúc đó ta mới biết được một chuyện, thì ra bị tiêu chảy cũng gây ra buồn ngủ.”

“Nguyên nhân người còn nhớ rõ không?”

“..... Nhớ rõ.” Đỗ Phi Phi dần dần lĩnh ngộ ra ý tứ của hắn.

“Cho nên.....” Diệp Thần nhíu nhíu mi.

Đỗ Phi Phi run run, nhỏ giọng hỏi: “Ngài có thể nói xem rốt cuộc ngài đã biết bao nhiêu rồi không?”

“Không nhiều lắm. Chỉ khoảng.....” Diệp Thần duỗi ra ngón tay cái, “Như thế này.”

Đỗ Phi Phi vỗ vỗ ngực, yên lòng thở ra.

“Có điều, ” Diệp Thần lại lấy ra ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’, đặt lên bàn, “Chỉ cần có một chút sai lầm, hậu quả.....”

Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói: “Chắc chắn chính xác.”

“Thật ra mọi chuyện là như thế này, ta vốn tính mai phục tại cửa ‘Bách Độc cư’, theo như phân phó của ngài, chỉ điều tra ngầm mà thôi.”

“Ừ.”

“Nhưng trên đường xuất hiện bất ngờ nho nhỏ.”

“Ừ.”

“Đúng như ngài biết.....” Đỗ Phi Phi thật cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, “Đường Hồ Lô xuất hiện.”

Diệp Thần buông con người, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, “Tiếp tục.”

“Lúc ấy ta đương nhiên nhớ tới lời ngài dặn, định bụng lảng tránh.”

Diệp Thần không mẫn không nhạt nói: “Những gì người tính toán, sự tình đương nhiên sẽ phát triển theo hướng ngược lại.”

Đỗ Phi Phi u oán trừng mắt nhìn hắn. Diệp đại hiệp, phẩm đức, đạo đức, mỹ đức..... Người đều không có thì thôi, cứ nhiên ngay cả khẩu đức cũng không được bảo đảm, ngài thật sự không cho người khác cơ hội để ca tụng mình.

“Không cần vụng trộm quở trách ta ở trong lòng.”

Sắc mặt Đỗ Phi Phi khẽ chuyển, vội vàng chân chó nói: “Diệp đại hiệp, ngài quả nhiên liệu sự như thần. Tính toán của ta..... xác thực hơi đi chệch hướng. Nhưng chuyện này cũng không thể trách ta, chỉ có thể trách..... Ai bảo ta và Đường Hồ Lô vừa vịn đứng ở trên một con đường không có người qua lại. Ồi.”

“Một con đường không có người qua lại?” Ánh mắt Diệp Thần híp lại, “Chẳng lẽ người muốn nói với ta, đây là duyên phận?”

Đường Hồ Lô là người Diệp Thần coi trọng, nàng nào dám có duyên phận, “Ngài lo lắng nhiều rồi, ta chỉ muốn nói, bởi vì lúc đó hoàn cảnh ép buộc, người hắn có khả năng cầu xin giúp đỡ chỉ có ta.”

“Chỉ có người?” Khóe môi Diệp Thần cong lên, nhưng không nói gì.

Đỗ Phi Phi khẩn trương nhìn biểu tình càng ngày càng băng lãnh trên mặt hẳn, “Đúng, đúng vậy, hẳn muốn tìm người giúp hẳn chữa thương, nhưng hôm nay Đường Bất Bình lại ra ngoài, cho nên mới tiện thời trưng dụng ta.”

“Trưng dụng?”

..... Đỗ Phi Phi nhin không được nói: “Diệp đại hiệp, ngài có thể thôi lại lời nói của ta được không? Ngài vừa mở miệng, chân của ta đã bắt đầu run run.”

Diệp Thần đưa tay làm tư thế suyt.

Đỗ Phi Phi quyết định thừa thế xông lên nói một lần cho xong, “Bởi vì hẳn có vết thương trên lưng, cho nên ta mới cố hết sức trợ giúp hẳn. Ai ngờ vừa giúp hẳn thoa thuốc xong, thì Đường phu nhân tới. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, dù sao cũng sẽ khiến người ta bàn tán, cho nên ta chỉ có thể trốn xuống gầm giường của hẳn. Ai biết trong gầm giường lại có một con chuột, ta không cẩn thận kêu lên nhảy ra ngoài, sau đó..... Tóm lại, sau đó ta có một buổi nói chuyện xúc động với Đường phu nhân.”

Diệp Thần trầm mặc một lúc lâu, lát sau mới mở miệng: “Nói đơn giản là người và Đường Hồ Lô cô nam quả nữ ở chung trong một phòng, Đường Hồ Lô còn cởi quần áo cho người nhìn lưng hẳn?”

.....

Vì sao một chuyện giúp người làm niềm vui đến miệng hẳn lại tràn ngập gian tình không thể cho ai biết?

Đỗ Phi Phi không nói gì.

Diệp Thần chậm rãi lắc lắc bình ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’, “Có gì muốn phản bác không?”

Đỗ Phi Phi không ôm hy vọng hỏi: “..... Có thể bỏ qua những phần không trọng yếu đó để nhìn vào thu hoạch ngày hôm nay của ta được không?”

“Người trốn vào gầm giường của hấn?”

“.....” Đỗ Phi Phi tiến lên nắm lấy bình sứ trong tay hấn, chậm rãi mở nắp bình, bi tráng nói: “Ta tự mình làm.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phát Hiện Manh Mối

Sau khi được hưởng hai lần ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’, rốt cục Đỗ Phi Phi cũng rút ra một kết luận —

Hồ điệp không đáng sợ, đáng sợ là, không ngờ hồ điệp cũng có loại lớn như vậy.

Nhưng, có một con hồ điệp lớn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, một con hồ điệp lớn như vậy lại có một khuôn mặt giống Diệp Thần y như đúc.

Đỗ Phi Phi từ trong mộng cảnh tỉnh lại, phát hiện toàn thân đều là mồ hôi, giống như mới được vớt ra từ trong nước.

Nàng chậm rãi thở dài một hơi, ngồi dậy, vừa quay đầu, đã thấy khuôn mặt của Diệp Thần đang ung dung ngồi bên giường, chén trà cầm trên tay giống y như chén trà ngày hôm qua.

Con người Phi Phi đột nhiên mở lớn.

Con hồ điệp lớn cánh trắng pha hồng trong ảo cảnh lại mơ hồ hiện lên trước mắt, dùng cùng khuôn mặt, cùng biểu tình nhìn nàng.

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi khẩn trương đứng lên, không hề chớp mắt nhìn bờ môi của hắn khép lại mở.

“Ta rất cảm động, thời điểm người nằm mơ cũng hô tên của ta.”

Đỗ Phi Phi nhìn hần tỏ vẻ sung sướng tươi cười, chậm rãi lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng thở ra, cười làm lành nói: “Đâu có đâu có, đây là chuyện ta nên làm.”

“Nhưng,” Ngữ điệu của Diệp Thần thay đổi, trên mặt lại xuất hiện nụ cười âm lãnh quen mắt, “Nếu sau khi gọi tên ta, không nói thêm câu kia ‘Người, con hồ điệp đáng chết này’, ta càng cảm động.”

.....

Đỗ Phi Phi giật giật môi, rưng rưng nói: “Ta có nói như vậy?”

Diệp Thần gật gật đầu.

“.....” Nàng run rẩy vươn tay, mở ra trước mặt hần, “Đưa qua đây đi.” Còn cứ tiếp tục như vậy, nàng ném ‘Trang Công nằm mộng thấy hồ điệp’ có lẽ còn nhiều hơn Diệp Thần ăn cơm.

Ánh mắt Diệp Thần đảo qua lòng bàn tay của nàng, mi mắt hơi sụp xuống.

Đỗ Phi Phi thấy hần không nói bất động, tay càng run dữ dội hơn, “Chẳng lẽ..... Ngài lại có loại độc mới gì?”

Bụp.

Hần đập lên tay nàng, bỗng nhiên đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, khoanh tay nói: “Còn không đi thu thập.”

Thu thập? Chẳng lẽ rốt cục hần không thể nhịn được nữa muốn đuổi nàng ra khỏi nhà?

Đỗ Phi Phi cố nén hưng phấn, nhỏ giọng hỏi: “Làm gì?”

“Tra án.”

..... Ôi. “Như thế ngài có thể đi ra ngoài chờ được không?” Hãn không đi ra, nàng thay quần áo như thế nào đây?

Ngón tay Diệp Thần chớp sau lưng nhẹ nhàng bắn ra, “Người muốn ta đứng chờ như thế này, hay là xoay người đứng thẳng?”

“.....”

Đỗ Phi Phi lưu loát đổi quần áo, phát hiện nước súc miệng, nước rửa mặt đều đã chuẩn bị tốt.

“Cái này.....” Khó trách vừa rồi hãn không trừng phạt nàng chuyện nói mơ, thì ra đã sớm chuẩn bị sẵn trò mới.

“Hử?” Diệp Thần vẫn không quay đầu.

Đỗ Phi Phi đem mặt ghé đến sát chậu nước, nhìn bóng ngược của mình ở trong nước chập chùng lên xuống, vặn vẹo thành đủ loại hình dạng, không khỏi mang cầu xin nói: “Không rửa có được không?”

“Cho dù người ra ngoài không sợ bị chê bẩn, nhưng ta sợ dọa người.”

Đỗ Phi Phi run giọng nói: “Nhưng mang theo người bị hủy dung đi ra ngoài, không phải càng dọa người hay sao?”

“Ai nói người sẽ hủy dung?” Diệp Thần nghiêng đầu, khóe mắt mang theo sát khí.

Đỗ Phi Phi phò một tiếng, khuôn mặt lập tức vùi vào chậu rửa mặt.

Rửa xong mặt, Đỗ Phi Phi đứng trước gương đồng xác nhận một hồi rằng khuôn mặt không hề bị biến dạng, mới thở ra một hồi.

“Phi Phi.” Diệp Thần không biết khi nào đã xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn nàng. Hai con người bí hiểm toát ra chút bất đắc dĩ.

Đỗ Phi Phi lập tức khép hai chân lại, đứng thẳng tắp, “Có.”

“Thật ra, ” Hãn đột nhiên thở dài, “Mỗi lần kê đơn, ta đều rất khổ sở.”

.....

Khổ sở?

Hai gò má Đỗ Phi Phi bỗng nhiên run rẩy, “Thứ lỗi cho ta ánh mắt vụng về, thật sự nhìn không ra.” Nàng chỉ cảm thấy mỗi lần hãn kê đơn, trên mặt dường như đều viết tám chữ lớn ‘Ta thực sung sướng, ta thực chờ mong’?

“Nhưng, ” Sắc mặt Diệp Thần khẽ biến, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn nàng, giọng căm hận nói, “Không xuống tay, ta càng khó chịu.”

Đỗ Phi Phi không nói gì nhìn trần nhà.

— biến thái là một loại bệnh, biến đổi sẽ thành muốn mạng người.

Nói đến tra án, có một nơi không thể không đi.

Đó chính là nơi phát hiện án mạng.

Có điều bởi vì chuyện xảy ra cách đây hơn một tháng, thư phòng của Cố Quỳnh đã được quét tước sạch sẽ, cho nên thời điểm Diệp Thần và Đỗ Phi Phi đến nơi, nhìn qua cũng không có gì khác những thư phòng bình thường.

Đỗ Phi Phi nhìn bức họa treo trên tường, tán thưởng nói: “Dường như rất đáng giá.”

Diệp Thần tùy tiện liếc mắt một cái, “Ngô Đạo Tử, Lý Tư Huấn, Hạng Dung, Dương Đình Quang..... Ừ, thu thập rất đầy đủ, có điều đều là hàng giả.”

Sự nhiệt tình của Đỗ Phi Phi lập tức bị dội một gáo nước lạnh, không phục nói: “Người tùy tiện nhìn như vậy là có thể biết được hàng giả hay không sao?”

“Cái này không liên quan gì đến chuyện tùy tiện hay không tùy tiện, có liên quan đến người nào.” Hả cười nhạo nói, “Giống như người, cho dù có cẩn thận tìm tòi ba ngày ba đêm, cũng không nhìn ra nó là hàng giả đi?”

Đỗ Phi Phi vẫn mạnh miệng nói: “Ai nói ta nhìn không ra? Ta ngay cả xem cũng không cần xem đã biết tất cả đều là hàng giả.”

“Ồ? Vì sao?”

“Lấy nhân phẩm thấp kém như Cổ Quỳnh, sao có thể xứng với bút tích thực.”

Diệp Thần cười nhẹ nói: “Tuy rằng không có đạo lý gì..... Nhưng ta đồng ý.”

.....

Vừa rồi miệng Diệp Thần phun ra là ‘ta đồng ý’, mà không phải ‘ta khinh thường người’?

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận hỏi lại: “Câu nói vừa rồi ta không nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa hay không?”

“Không có đạo lý gì.”

“Không phải, là câu sau.”

.....

“Phi Phi à.” Diệp Thần lại cười nói, “Người thường xuyên nghe không rõ lời của ta, để nó vào tai này ra tai kia sao?”

Đỗ Phi Phi cúi đầu nhìn mũi chân. Làm người phải khiêm tốn, đặc ý cũng không thể quên hình tượng — tuy rằng chuyện khiến nàng đặc ý lại.....hèn mọn như vậy.

Có người hầu vào nhà quét tước, nhìn thấy Diệp Thần và Đỗ Phi Phi hơi lấp bắp kinh hãi.

Đỗ Phi Phi lập tức nở nụ cười thân thiết: “Tại hạ Đỗ Phi Phi, hẳn là.....”

“Kiếm Thần đại nhân.” Ánh mắt người kia hùng hực như hai ngọn lửa, sáng ngời nhìn hẳn.

Diệp Thần mỉm cười gật đầu, “Ta có thể hỏi người mấy vấn đề hay không?”

Người hầu hưng phấn nói: “Đương nhiên đương nhiên, từ khi ta mười tuổi đã được nghe sự tích về đại nhân, từ đó vẫn sùng bái đại nhân đến nay.”

.....

Thời điểm lão nhân gia ngài mười tuổi, Diệp Thần hình như còn chưa sinh ra thì phải. Vuốt móng ngựa cũng phải có chừng mực. Nông cạn như vậy, nhất định sẽ bị Diệp Thần khinh bỉ. Đỗ Phi Phi sung sướng khi người khác gặp họa.

Quay sang lại thấy Diệp Thần chân thành nói: “Như thế thật sự là vinh hạnh của ta.”

.....

Đỗ Phi Phi nhớ lại chiến tích thảm thiết mỗi lần mình vượt môn ngựa, quay sang nhìn hai người vui vẻ tươi cười trước mắt, lòng đầy cảm phần nghĩ: Quả nhiên không liên quan đến chuyện tùy tiện hay không, liên quan đến người.

Vì thế, thêm một lần nữa nàng xác nhận, Diệp Thần đại nhân không ưa nàng.

Diệp Thần thân nhiên mời người hầu ngồi xuống.

Đỗ Phi Phi vừa định đi đến vị trí đối diện bọn họ ngồi xuống, thì thấy Diệp Thần mỉm cười nói: “Phi Phi, còn không dâng trà?”

..... Dâng trà?

Đỗ Phi Phi giơ lên ngón tay, chỉ chỉ vào mình, không tiếng động bày tỏ nghi vấn.

Diệp Thần thông thả mà kiên quyết gật đầu.

Đỗ Phi Phi cắn môi dưới. Nàng là bảo tiêu, không phải chân sai vặt, không phải nha hoàn, không phải.....

“Vẫn nên để ta đi.” Người hầu vội vàng đứng lên, lại bị Diệp Thần đè lại, “Chút việc nhỏ ấy, để Phi Phi làm là được.” Thời điểm hắn nói, còn cố ý vô tình vẫy vẫy tay áo.

Đứng ở góc độ của Đỗ Phi Phi, mơ hồ có thể nhìn thấy trong tay áo, bình ‘Trang Công năm mộng thấy hồ điệp’ đang an ổn nằm nghỉ.

“.....” Đỗ Phi Phi cứng nhắc nhắc khóe miệng, “Châm trà phải không? Ta đi là được rồi. Tốt xấu cũng cho ta một cơ hội..... Vinh, hạnh, vinh, hạnh.”

Khi Đỗ Phi Phi cầm bình trà bước vào, Diệp Thần và người hầu đang nói chuyện đến vui vẻ.

Nàng cười tủm tủm rót trà cho hai người.

Diệp Thần có tâm ý liếc nhìn nàng một cái, nâng chén, khẽ nhấp một ngụm, sau đó ung dung thả xuống, sắc mặt như thường.

Đỗ Phi Phi cố gắng duy trì tươi cười, không để nó càng khuếch tán càng lớn.

Người hầu hàn huyên này nửa ngày, thấy khát nước, không khỏi nâng chén muốn uống, lại bị Diệp Thần một tay đỡ lại.

Người hầu và Đỗ Phi Phi đồng thời nhìn phía hắn, vừa kinh ngạc, lại căng thẳng.

Khóe miệng Diệp Thần khẽ cười, cười nhẹ nói: “Quấy rầy lâu như vậy, thật sự không dám giữ người ở lại lâu hơn nữa.”

Người hầu tuy rằng tim đập loạn nhịp, lại cười đứng lên, nói: “Vâng, tiểu nhân cáo lui.”

Đỗ Phi Phi nhìn bóng dáng hắn cúi đầu đi xa, cảm giác bất an càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa Diệp Thần không nói một lời, chỉ nhìn nước trà trong chén trà cười.

“Ách, chúng ta..... vẫn nên nhanh chóng đi tìm chứng cứ đi.” Nàng ra vẻ bận rộn mò mẫm quanh vách tường.

Nụ cười của Diệp Thần càng sâu, “Phi Phi à.”

..... Đến rồi.

Là phúc không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi. Đỗ Phi Phi mặc cho số phận đi đến trước mặt hăn ngồi xuống.

“Lần sau người muốn nhổ nước miếng, phun vào một ly là đủ rồi, không cần liên lụy người khác.”

.....

Đỗ Phi Phi cầm lấy chén trà đưa cho người hầu nhưng một ngụm cũng chưa uống, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó lau lau khước miệng, quyết tâm liều mạng, không thềm đếm xỉa nói: “Người yên tâm, ta vốn không thích hại người vô tội. Trừ người ra, ta không sử dụng thủ đoạn thấp hèn như vậy với bất kỳ ai khác!”

Nàng nói xong, trừng lớn hai mắt, chờ Diệp Thần vỗ bàn nổi bão. Ai ngờ Diệp Thần chỉ mỉm cười cười nói: “Ta có thể hiểu thành, người cho rằng nước miếng của người chỉ có thể để một mình ta hưởng hay không?”

Đỗ Phi Phi ngẩn ra nói: “Nước miếng của ta người uống thế ta uống nước miếng của ai?”

Không khí quý dị cứng đờ.

.....

Giây lát.

Diệp Thần thu hồi nụ cười, nói: “Ta có một chuyện cần người làm.”

Đỗ Phi Phi theo bản năng hỏi: “Mua quan tài?”

Hăn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Nếu người muốn mua cũng được, có điều phải đợi chuyện này xong xuôi.”

Đỗ Phi Phi lui đầu cười làm lạnh nói: “Ngài nói, ngài nói.”

Diệp Thần nói: “Ta muốn người đi điều tra Cổ Quỳnh.”

“Đi chỗ nào điều tra?”

“Thục Trung.”

“..... Có thể thu nhỏ phạm vi lại một chút hay không?” Thục Trung quá lớn rồi.

Diệp Thần nói: “Không thể. Bởi vì không ai biết Cổ Quỳnh rốt cuộc từ đâu tới đây, chỉ biết là hẩn ở một vùng nào đó trong Thục Trung làm ăn.”

“.....” Đỗ Phi Phi uể oải nói, “Như thế không phải mò kim đáy bể sao? Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, ta đều không có số chó ngáp phải ruồi.”

Diệp Thần xoay người đi đến bên cạnh bàn học, cầm lấy một cuộn tranh dùng vải gấm Tứ Xuyên bao quanh, chậm rãi mở ra.

Trong tranh, một thanh niên mày rậm mắt to, thần thái phấn chấn đang vén rèm mà cười.

Đỗ Phi Phi tiến lại gần, “Hẩn là ai vậy?”

“Cổ Quỳnh.”

“Thật trẻ tuổi.” Hơn nữa còn hoàn toàn tương phản với hình tượng đáng khinh trong tưởng tượng của nàng.

“Là thời điểm hẩn còn trẻ.”

“Sao người biết?” Đỗ Phi Phi không đợi hẩn trả lời, tự đáp: “A, nhất định là vừa rồi người kia nói cho người.”

Nàng thấy ánh mắt hẩn dừng lại thật lâu bên dưới chỗ ký tên, không khỏi thì thầm: “Đường Khai Tâm. A, thì ra là thê tử của hẩn vẽ, khó trách

lại dễ nhìn như vậy.”

“Vì sao?” Diệp Thần thu hồi ánh mắt, đem tranh cuộn lại.

“Cái đó gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Trong mắt thê tử, đương nhiên trượng phu của mình là đẹp nhất.”

Diệp Thần nhíu mi, “Vậy sao người lại cảm thấy hẳn dễ nhìn?”

Đỗ Phi Phi biện giải nói: “Hiện tại không phải ta nhìn hẳn, mà là Đường Khai Tâm đang nhìn hẳn. Nói đến Đường Khai Tâm, vì sao chúng ta đến Đường Môn lâu như vậy, còn chưa có chưa gặp được bàta?”

“Bởi vì hiện tại bà takhông có ở Đường Môn.” Diệp Thần dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Có lẽ là ra ngoài giải sầu.”

Đỗ Phi Phi gật gật đầu, thở dài: “Cũng đúng. Trung niên mất vợ hay chồng đều là chuyện đau khổ.”

Diệp Thần đem tranh cuộn nhét vào trong tay nàng, “Người dùng nó đi thăm dò, nhất định sẽ đem lại không ít hiệu quả.”

.....

Đỗ Phi Phi đáng thương ôm bức tranh, “Không còn manh mối nào khác?”

Ánh mắt Diệp Thần quét toàn bộ phòng một lần, cuối cùng dừng lại trên bàn nghiên mực, chậm rãi cầm lấy nó.

Đỗ Phi Phi hưng phấn mà nhìn hẳn, “Có phải có đầu mối mới hay không?”

Diệp Thần lấy ngón tay nhẹ nhàng vịn chuông nhỏ trên nghiên mực, “Ta nghĩ, ta biết hẳn là người phương nào.”

“Thần kỳ như vậy sao?” Đỗ Phi Phi cũng duỗi tay vặn thử, lẳng lẳng đợi một lúc, cuối cùng thành thật nói, “Ta vẫn không biết.”

.....

“Nếu ta nhớ không lầm, thắt chuông ở trên nghiên mực là tập tục của Kỳ Lân trấn, lấy chuông treo nghiên mực – mang tâm ý linh nghiệm. Bọn họ mê tín cho rằng chỉ cần dùng loại nghiên mực này mài mực viết tâm nguyện, tất nhiên có thể thành sự thật.”

Đỗ Phi Phi nói: “Thật hay giả?” Như thế nàng có tâm nguyện muốn sớm phá xong án, phá xong án sớm chút nào là có thể sớm rời khỏi Diệp Thần chút đó?

“Đương nhiên là giả.” Diệp Thần nhanh chóng dập tắt ngọn lửa hy vọng, “Nếu là sự thật, Hoàng đế đã sớm hạ lệnh chuyển hết vào hoàng cung.”

.....

“Có đạo lý.” Lý do này, Đỗ Phi Phi vui lòng phục tùng.

Diệp Thần mỉm cười, buông nghiên mực, “Như vậy, mười ngày sau, ta muốn biết hết thầy về quá khứ của Cổ Quỳnh.”

Đỗ Phi Phi xoay người đi một bước, lại dừng lại hỏi: “Chuyện này rất quan trọng sao?” Người chết ở Đường Môn, không phải nên tra xét Đường Môn mới là trọng điểm sao? Chạy đi tìm tung tích của người chết làm gì?

Lông mi Diệp Thần khẽ nhú, lại cười nói: “Người nói quan trọng hay không quan trọng đây?”

“.....” Vẻ mặt Đỗ Phi Phi chân thành nói, “Ngài nói đều quan trọng, nếu không quan trọng, nhất định không phải là ngài nói.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mười Ngày Sống Chết Cách Xa Nhau

Trở lại phòng, Đỗ Phi Phi đột nhiên ý thức được đây thật sự là một cơ hội rời đi tuyệt vời.

Tuy rằng lâm trận lùi bước thực trái với nguyên tắc làm người của nàng, nhưng lại phù hợp với cách sinh tồn sư phụ đã dạy.

Còn nhớ bao nhiêu năm trước, thời điểm nàng sắp xuất sư, sư phụ tặng nàng ba câu danh ngôn chí lý, để nàng phòng thân khi hành tẩu giang hồ.

Câu đầu tiên —

Làm người phải thành thật, việc buôn bán chính là điều gian khổ của việc làm người.

Câu thứ hai —

Cố chủ chính là cha mẹ áo cơm, có thể tức giận, nhưng tuyệt đối không thể rời nhà trốn đi.

Câu thứ ba —

Khi sinh mệnh bị đe dọa, hai câu trên đều là chó má, có thể trốn thì trốn, không trốn thoát thì giả chết, giả chết bị phát hiện phải làm phản.

Không ngờ, nhanh như vậy nàng đã phải sử dụng đến điều thứ ba. Tin tưởng rằng nếu giờ phút này sư phụ ở đây, cũng nhất định sẽ ủng hộ hành

động của nàng.

Đỗ Phi Phi nắm chuôi Miên Vũ đao, trong lòng tràn đầy phiền muộn và bàng hoàng.

Tốt xấu gì đây cũng là lần tách ra đầu tiên kể từ khi gặp nhau, Đỗ Phi Phi và Diệp Thần đều vô cùng coi trọng.

Nhất là Đỗ Phi Phi, hôm nay từ biệt, nhưng rất có thể là vĩnh biệt.

Hai người đi đến chuồng ngựa Đường Môn, đặc biệt chọn hai con ngựa nhìn qua có vẻ an nhàn sung sướng nhất, sóng vai cưỡi ra khỏi Đường gia.

Đỗ Phi Phi nhìn phong cảnh mê người bên ngoài Đường Môn, động tình nói: “Diệp đại hiệp, đưa quân ngàn dặm cũng đến lúc từ biệt, xin ngài dừng bước.”

Tự do, đây là mùi vị của tự do đánh mất đã lâu!

Nội tâm Đỗ Phi Phi cuộn sóng mãnh liệt.

Diệp Thần phiền muộn thở dài, “Phi Phi à, mặc dù người chưa đi, ta đã bắt đầu có chút thương nhớ.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng, sóng cuộn mãnh liệt thiếu chút nữa bị đập chết ở bờ cát.

Hắn sẽ không lật lọng tại thời khắc mấu chốt này chứ? Tuy rằng, loại chuyện như thế này hắn làm vô cùng thành thạo.

Nàng nhìn cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, vội vàng nói: “Lần này có thể giúp đỡ Diệp đại hiệp một tay, thật sự là phúc khí tu luyện ba đời. Cho nên đối với nhiệm vụ lần này, ta nhất định sẽ làm được.”

Nàng tính toán, cho dù không trở lại, nhưng nhiệm vụ lần này vẫn phải tra, đến lúc đó chỉ cần nhờ người đưa kết quả tra được trở về, là coi như nàng hoàn thành nhiệm vụ, hết lòng giúp đỡ.

Diệp Thần lau khóe miệng, “Xem ra lần này người rất mẫn nguyện.”

“Đâu chỉ là mẫn nguyện, quả thật còn thấy vênh váo tự đắc!” Đỗ Phi Phi ưỡn ngực.

.....

Diệp Thần thấp giọng nói: “Không phải là vì..... sắp tách khỏi ta chứ?”

.....

“Đương nhiên là không. Ngài nghĩ nhiều rồi. Ôi...” Nàng đột nhiên xoa xoa khóe mắt khô cằn, “Xin đừng nói những chuyện thương cảm như vậy, ta sẽ không nhận được mà muốn khóc.”

Diệp Thần kinh ngạc nói: “Không ngờ người đối với ta lại tình nồng ý đậm như thế.”

Khóe mắt Đỗ Phi Phi liên tục co rút mấy cái, “Tình nồng ý đậm, hình như không phải được dùng như vậy.”

Diệp Thần nhún vai, “Dù sao người cũng vênh váo tự đắc, ngại gì một hồi tình nồng ý đậm?”

Đỗ Phi Phi suy tư một chút nói: “Vậy để ta vênh váo tự đắc với Diệp đại hiệp tình nồng ý đậm một lần đi.”

.....

Diệp Thần khả nghi vuốt vuốt cằm, lấy từ trong lòng ra một bình sứ màu trắng, sau đó đổ ra một viên thuốc thâm đen.

Đỗ Phi Phi nhìn viên thuốc lắc qua lắc lại trong lòng bàn tay hẵn, không khỏi cảm thấy bi thương giống như có năm sáu con sâu lông đồng thời bò qua người, không rét mà run, “Lấy thời hạn mười ngày mà nói, nhiệm vụ thật sự là gian khổ. Ta cảm thấy..... Ta vẫn nên nhanh chóng lên đường mới phải.” Tuyệt đối không cần ném đi nửa cái mạng trước khi nhiệm vụ hoàn thành.

Diệp Thần ôn nhu cười nói: “Phi Phi, người lại nghĩ nhiều rồi. Đây là giải độc đan ta hỏi xin Đường cô nương. Tuy rằng không thể giải trăm độc, nhưng độc dược thông thường, thuốc xổ tuyệt đối không hại được người.”

Đỗ Phi Phi hồ nghi nói: “Thật sự thần kỳ như vậy?” Thật ra nàng muốn hỏi, người thật sự tốt như vậy?

Diệp Thần nói: “Cho dù người không tin ta, cũng phải tin tưởng Đường cô nương chứ?”

Đỗ Phi Phi vội vàng cười làm lành nói: “Ta sao có thể không tin ngài, ta tin tưởng nhất chính là ngài, chỉ là.....”

Không đợi nàng nói xong lý do, đã thấy Diệp Thần đưa dược hoàn vào miệng hẵn.

.....

Không thể nào?

Đỗ Phi Phi kinh ngạc ngấm đầu lưỡi của hẵn, sợ hẵn dùng thủ thuật che mắt đem dược hoàn giấu ở dưới đầu lưỡi.

Diệp Thần rất phối hợp hé miệng, cuộn lưỡi lên.

“Lần này, người tin ta rồi chứ?” Hãn lại đổ ra một viên dược khác đưa cho nàng, biểu tình cười mà như không cười.

Đỗ Phi Phi cười gượng hai tiếng, “Tất nhiên là phải tin tưởng Diệp đại hiệp.” Tuy rằng loại tình huống này cực ít cực ít. “Chỉ là, ta uống thuốc thường có thói quen dùng nước để nuốt, túi nước đang đặt ở trong bao quần áo không tiện lấy.” Đỗ Phi Phi hơi ngừng một chút, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt Diệp Thần, lại lập tức nói: “Có điều..... May là nước miếng ta chất chứa tương đối nhiều, ăn một viên dược hoàn nho nhỏ như thế này tuyệt đối không có vấn đề.”

Nói xong, nàng đem dược hoàn để vào trong miệng ngựa đầu.

Diệp Thần hài lòng cười cười, “Thế chúc người thuận buồm xuôi gió, sớm ngày điều tra rõ chân tướng.”

Đỗ Phi Phi ôm quyền nói: “Nhất định không phụ sứ mệnh.” Những lời này nàng nói vô cùng thật lòng. Vì lương tri, cũng vì một ngàn lượng nóng hằm hạp giấu ở trong ngực.

Hai người còn đang lưu luyến, lại nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa vội vã, tiếp theo là tiếng gọi của Đường Khôi Hoảng, “Hai vị, xin dừng bước.”

Đỗ Phi Phi khẩn trương nói: “Hãn sẽ không tới đòi ngựa chứ?”

Diệp Thần mỉm cười, “Đương nhiên không phải. Hãn đến đưa lộ phí.”

..... Đầu của Đường chương môn bị đập vào cửa rồi sao? Tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng ngoài mặt Đỗ Phi Phi thể hiện vẻ mặt tin tưởng không chút nghi ngờ nào.

Đường Khôi Hoảng giục ngựa ngăn ở trước người bọn họ nói, “Hai vị muốn đi, vì sao không thông báo một tiếng, chẳng lẽ là trách Đường mỗ

chiêu đãi không chu toàn?” Tuy lời nói là như vậy, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà liếc nhìn con ngựa toàn thân trắng toát như tuyết dưới thân Diệp Thần.

Diệp Thần lại cười nói: “Lời ấy của Đường chương môn sai rồi, chẳng qua là chúng ta không muốn quấy rầy Đường chương môn ngày ngày bận rộn đến mức bóng dáng cũng không thấy mà thôi.”

.....

Khi nào thì biến thành chúng ta? Chẳng lẽ hẳn cũng muốn lên đường với nàng?

Đỗ Phi Phi nghe thế trong lòng chột lạnh. Nhưng, nhìn cả người hẳn trông trơn, một bọc hành lý cũng không mang, lại không giống.

Đường Khôi Hoảng cũng mặc kệ bộ dạng hẳn có vẻ giống đi hay không. Hiện tại toàn tâm toàn ý của hẳn đặt ở con ngựa dưới thân Diệp Thần.

Lấy phong cách làm người của Diệp Thần, nếu thật sự muốn cười nó rồi đi, hẳn có năm mơ cũng đừng nghĩ có thể đòi về. Mà dù cho Diệp Thần hào phóng trả lại, xương cốt kia, da thịt kia..... Cũng tuyệt đối không phải bộ dạng hiện tại hẳn nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, hẳn vội vàng nói: “Ôi, tuy rằng Diệp đại hiệp chỉ dừng chân ngắn ngủi vài ngày, nhưng ta với người vừa gặp mà như đã thân quen, thế nào cũng muốn người ở lâu thêm mấy ngày mới phải.”

Vừa gặp mà như đã thân quen?

Đỗ Phi Phi nhớ tới hành vi tránh né Diệp Thần dạo gần đây của Đường Khôi Hoảng, thầm nghĩ trong lòng: Thật đúng là vừa gặp đã như thân quen, ngay cả cơ hội muốn gặp thêm mấy lần cũng không có.

Diệp Thần ra vẻ trầm ngâm nói: “Nhưng ta lại cảm thấy Đường chưởng môn dường như không hoan nghênh ta.”

Trong lòng Đường Khôi Hoảng thật sự muốn gặt đầu đến đứt thì thôi, nhưng ngoài mặt vẫn rất khiêm tốn có lẽ, “Diệp đại hiệp lại lo nghĩ nhiều. Chỉ là gần đây ta có chút bận rộn, cho nên mới không có cơ hội tiếp đãi Diệp đại hiệp tử tế..... cả Đỗ cô nương nữa.”

Diệp Thần thở dài nói: “Nói như thế, nếu ta không cảm thông với Đường chưởng môn, nếu không cho người một cơ hội, như vậy thật thiếu tình người.”

Câu ‘nếu không cho người một cơ hội’ thiếu chút nữa khiến lục phủ ngũ tạng của Đường Khôi Hoảng đồng loạt nổ tung.

Đỗ Phi Phi đứng ở một bên nhìn xem kinh hồn táng đảm, chỉ sợ hãi không đứng vững, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, “Tức chết ta rồi!” Sau đó vĩnh biệt cõi đời.

Để lại nàng và Diệp Thần trên lưng đeo tội danh ‘tức chết chưởng môn Đường Môn’, chịu sự đuổi giết của Đường Môn.

— nghĩ đến đã cảm thấy ác mộng.

May mà Đường Khôi Hoảng vẫn có thể tiếp tục chống đỡ, “Vậy đa tạ Diệp đại hiệp.”

Diệp Thần xoay người xuống ngựa, trước mặt Đường Khôi Hoảng đang trợn mắt há mồm đưa dây cương cho Đỗ Phi Phi, “Một mình người đi đi. Mang theo nó, nếu trên đường quá thiếu thốn, có thể đem nó đổi lấy tiền.”

.....

Diệp Thần quay đầu cười tủm tỉm nhìn Đường Khôi Hoảng, “Đường chương môn sẽ không keo kiệt một con ngựa chứ?”

Đỗ Phi Phi đồng cảm nhìn sắc mặt tái nhợt của Đường Khôi Hoảng.

“..... Đương nhiên sẽ không.” Đường Khôi Hoảng dường như hiểu được dụng ý của Diệp Thần, sắc mặt rất nhanh khôi phục như thường, từ trong lòng lấy ra hai tấm ngân phiếu, “Không thể giúp đỡ Đỗ cô nương trên đường, Đường môn vô cùng hổ thẹn. Chỉ có thể đưa một chút lộ phí, xin Đỗ cô nương vui lòng nhận cho.”

Run rẩy đưa tay tiếp nhận ngân phiếu, hai mắt Đỗ Phi Phi ửng đỏ.

Thật là một người tốt.

Chẳng những không trách bọn họ không mời mà đến, còn rộng lượng để cho bọn họ ăn uống không phải trả tiền, tuy rằng trong quá trình có xen kẽ vài chuyện nhỏ không thoải mái, nhưng tổng kết mà nói, Đường chương môn hoàn toàn xứng đáng là một tấm gương sáng cho ông chủ của các khách điếm trong thiên hạ noi theo.

Thử hỏi ngoại trừ Đường Môn, còn khách điếm nhà ai có thể hào phóng như thế?

Thử hỏi ngoại trừ Đường chương môn, còn ông chủ nào rộng lượng như thế?

Đường Khôi Hoảng đương nhiên không rảnh rỗi để ý đến tâm tình của Đỗ Phi Phi giờ phút này mênh mông bao nhiêu.

Hắn đợi Đỗ Phi Phi thu lấy ngân phiếu, lập tức nhảy lên lưng ngựa, ôm quyền nói với nàng: “Đỗ cô nương, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài. Sau này gặp lại.”

Diệp Thần nói: “Nếu không có gì thay đổi, mười ngày nữa sẽ gặp lại.”

.....

Đường Khôi Hoảng quay ngựa, không nói một lời giục ngựa chạy như điên.

Rất nhanh, trên đường chỉ còn lại có bụi vàng cuộn cuộn.

Đỗ Phi Phi lo lắng nói: “Đường chưởng môn..... sẽ không có việc gì chứ?”

Diệp Thần nói: “Lấy tính cách yêu ngựa như mạng của Đường chưởng môn mà nói, ngựa quý mất đi lại được, những chuyện khác đều không sao. Biểu hiện vừa rồi của hắn hình như là..... rất cao hứng.”

.....

“Ách, ta đây đi trước.” Trải qua việc này, nàng càng có quyết tâm rời đi.

Thử hỏi ngay cả chưởng môn Đường Môn cũng nhanh chóng muốn giục ngựa chạy trốn, nàng có tài đức gì mà gắng gượng ở lại quyết chiến? Không, không phải quyết chiến, căn bản chính là nhắm mắt chờ chết.

“À, đúng rồi,” Diệp Thần chậm rãi nở một cười, “Có chuyện thiếu chút nữa quên nói. Được hoàn vừa rồi cho người ăn tuy rằng có thể giải độc, nhưng..... còn có một thiếu sót nhỏ.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng, run giọng hỏi: “Chỗ nào thiếu sót?”

“Chính là trong vòng mười ngày nếu không ăn giải được, nó sẽ biến thành kịch độc.”

“.....Kịch độc thế nào?”

“Đại khái là trình độ của ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’.”

Đỗ Phi Phi cảm thấy trước mắt tối đen, nửa ngày mới run run nói: “Có thể đưa giải dược cho ta đặt ở trên người dự bị hay không?”

“Phi Phi à.” Diệp Thần nháy mắt nói, “Người đã nói sẽ vênh váo tự đắc hoàn thành nhiệm vụ..... không phải là lời nói cho có lệ chứ?”

“Ha ha, sao có thể như thế?” Nếu hiện tại nàng soi gương, nhất định sẽ phát hiện ra nụ cười lúc này còn khó xem hơn khóc.

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thần vẫy vẫy tay với nàng, “Ta sẽ cầm giải dược chờ người..... chiến thắng trở về.”

“.....” Đỗ Phi Phi im lặng quay đầu ngựa.

Rốt cục nàng cũng biết vừa rồi khi Đường chương môn rời đi có tâm tình như thế nào.

— đau xót a.

Tiền bước Đỗ Phi Phi, Diệp Thần thuận tiện đi dạo quanh Ngoại Thành.

Trước sau náo nhiệt như một.

Hắn đi dạo lung tung không mục đích, đi vào khu dân cư cũng không phát giác.

Giữa trưa mặt trời nóng dần, hắn đi đến một trước một hàng rào thì dừng lại.

“Ai đó?” Chủ nhà nghe thấy động tĩnh, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hần hơi sừng sốt, “Xin hỏi người là.....”

“Đi ngang qua, muốn xin vị đại ca này chén nước uống.” Diệp Thần thân thiện nở nụ cười.

Chủ nhà hàm hậu nói: “Mời vào trong nhà.” Nói xong xoay người trở về phòng lấy bát rót nước, khi đi ra, đã thấy hần đứng ở trước một tấm bia gỗ.

“A, đó là Đại Hoàng nhà ta.” Hần đem bát nước chuyển cho Diệp Thần, lại thấp giọng thần bí nói, “Ta nói cho người biết, Đại Hoàng nhà ta là chó thần đó.”

Diệp Thần cầm bát nước trong tay, không vội uống, “Ta biết.”

“Người biết?”

“Ừ, bởi vì ta chính là nó chủ nhân trước đây của nó.”

.....

“A?” Miệng chủ nhà há to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà.

“Lúc trước bởi vì nó rất tham ăn, không cẩn thận ăn nhầm phải đào mừng thọ của Vương Mẫu nương nương, cho nên mới phải hạ phàm.”

“..... Ôi?”

“Nó ở thế gian nhận hết chín chín tám mốt kiếp nạn, cho nên có thể quay về Tiên Giới.”

Chủ nhà không phục nói: “Ý người là, nó ở nơi này của ta chịu khổ?” Hần và nương tử của hần nuôi Đại Hoàng đến béo tốt mập mạp, không lo ăn, không lo uống.

Diệp Thần ngay cả liếc mắt cũng không, chỉ nhíu mày hỏi: “Mỗi ngày người cho nó ăn cái gì?”

“Xương gà trộn cơm, hoặc là đồ chúng ta ăn thừa..... Có điều mỗi lần nó ăn đều vô cùng sung sướng.”

“Đó là bởi vì không ăn sẽ đói chết.”

“.....” Được rồi, nói như thế không sai, nhưng ít nhất ở nơi này của hăn cũng không phải chịu khổ gì.

Diệp Thần ngạo nghễ nói: “Ở trên trời, nó chỉ ăn Kim Đan do chính tay Thái Thượng Lão Quân luyện chế.”

“.....” Chủ nhà dùng sức nuốt nước miếng. Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân..... Cái đó đừng nói cho Đại Hoàng ăn, ngay cả hăn cũng chưa gặp qua, không, căn bản là nghe cũng chưa nghe qua.

“Bình thường nó ngủ ở nơi nào?”

Chủ nhà lúc này đã hiểu phải khiêm tốn, ngại ngần chỉ vào ổ rơm cách bia gỗ không xa.

Diệp Thần lắc đầu thở dài, “Ở trên trời, không phải mây tía của Chức Nữ thì nó không ngủ.”

Mây tía?

Lần đầu tiên hăn biết thì ra mỗi một đám mây mà bình thường bọn họ thường nhìn thấy trên trời đều là giường của thần tiên.

Chủ nhà toát mồ hôi nói: “Quả nhiên là nó phải chịu khổ.”

“Nó chết lúc nào?” Diệp Thần chuyển đề tài, “Ta muốn tính xem canh giờ chính xác nó thăng thiên, mới dễ đến chỗ của Diêm La vương để nhận

nó.”

Chủ nhà cau mày nói: “Ước chừng là ngày mười tám tháng hai.....
Chạng vạng giờ Dậu.”

“Ước chừng?” Diệp Thần nhíu mày, “Ta đây bảo Diêm La vương cũng
đem tuổi thọ của người ước chừng được không?”

“Ta khẳng định là giờ Dậu ngày mười tám tháng hai.” Hãn nói như
đinh đóng cột.

Ánh mắt Diệp Thần trầm trầm, đưa bát nước lại cho hãn, “Cảm ơn
nước của người.”

Chủ nhà thấy Diệp Thần muốn đi, lập tức nhiệt tình nói: “Có phải
người muốn bay lên trời không, bay cho ta xem được chứ?”

.....

“Được thôi.” Diệp Thần mỉm cười đáp ứng, sau đó vung tay áo, “Ta
bay.”

.....

Ốc chủ chớp chớp mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn người vốn nên
giống điều tung cánh bay lên trời ung dung đầy hàng rào nhà hãn, thong thả
rời đi.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đắp Thuốc Một Lần Hỏi Ba Lượ

Hàng cây đại thụ bên ngoài Bách Độc cư kéo dài rợp bóng mát, dưới ánh mặt trời hừng hực chói chang, tạo ra một khoảng không dịu mát.

Bóng dáng Đường Hồ Lô chậm rãi xuất hiện sau cổng vòm, khi đi đến dưới tán cây lớn nhất, bước chân hơi dừng một chút, lại giống như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước.

Dưới bóng cây, Diệp Thần nhàn nhã dựa người vào thân cây, vừa cắn hạt dưa, vừa mỉm cười nói: “Lại bị cha người đánh đòn sao?” Biểu tình khi hắn nói những lời này hòa ái thân thiết như đang nói: ‘Hôm nay lại là một ngày nắng’.

Thân thể Đường Hồ Lô hơi cứng lại, dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn hắn.

Diệp Thần tùy tiện ném chỗ hạt dưa còn lại xuống đất, phúi phúi vạt áo nói: “Bởi vì Phi Phi có việc phải đi ra ngoài mấy ngày, cho nên nàng bàn giao ta rảnh rồi đến thăm người một chút, thuận tiện giúp người thoa thuốc. Cũng chẳng có cách nào khác, ta chính là một người vừa tốt bụng nhiệt tình lại thiện lương như thế.”

Ánh mắt Đường Hồ Lô thâm trầm.

“Người sẽ không cự tuyệt sự giúp đỡ thân mật như thế chứ?”

Đường Hồ Lô vẫn thờ ơ như cũ.

Diệp Thần đi đến trước mặt hắn, buông tay nói: “Có điều, ta không có thư đề cử. Nếu người nhất định cần, hãy cho ta chút thời gian để đi làm giả một cái.”

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?”

Diệp Thần cười đến sáng lạn, “Thế ta sẽ ra khỏi thành tìm người đến giúp người. Ta nghĩ..... hắn là sẽ có người quan tâm đến chuyện này.”

Đường Hồ Lô im lặng nhìn Diệp thần một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Đi thôi.”

Diệp Thần nhìn hắn xoay người đi xa, nửa ngày mới vuốt cằm nói: “Thức thời cũng là một đức tính tốt.”

Tập Độc cư.

Diệp Thần yên lặng nhìn Đường Hồ Lô đưa thuốc cho hắn, sau đó thuần thục cởi sạch quần áo ở nửa trên, ghé xuống giường.

“Mỗi lần người cởi quần áo động tác đều lưu loát như vậy? Hơn nữa còn triệt để như thế?” Diệp Thần lắc lắc bình sứ trong tay.

Đường Hồ Lô nghiêng đầu nhìn hắn, “Chẳng lẽ khi người cởi quần áo còn để lại vài mảnh vải trên người?”

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, “Ta không bao giờ cởi sạch sẽ trước mặt người xa lạ.” Hắn đi đến bên giường, khi nhìn thấy những vết thương ghê người trên lưng hắn thì hơi trầm xuống.

“Ba vết thương do roi, hai vết thương do gậy.” Hắn đùa cợt nói, “Người giết chết con ngựa yêu quý của hắn hay là trộm thương ái thiếp của hắn?”

Đường Hồ Lô quay đầu vùi mặt vào trong gối.

Diệp Thần mở nắp bình, đem bột thuốc nhẹ nhàng rắc lên miệng vết thương.

Khói nhẹ tràn ngập.

Bắp thịt khắp người Đường Hồ Lô dường như đều vì nhịn đau mà căng lên, mồ hôi theo da thịt bóng loáng chảy xuống giường.

Khói dần dần tán đi.

Miệng vết thương kết vảy.

Ánh mắt Diệp Thần hơi nheo lại, “Hoàng Tuyền phấn?”

Đường Hồ Lô ngẩng đầu, lông mày nhíu chặt, suy yếu nói: “Người, biết?”

“Ta còn biết, nếu đem nó trộn với trứng gà, nó chính là độc dược vô sắc vô vị, gặp máu là chết.”

Đường Hồ Lô hơi giật mình.

Diệp Thần đưa tay lên miệng làm thế xuyt, “Trong thiên hạ biết bí mật này, vốn chỉ có hai người. Chúc mừng người, trở thành người thứ ba.”

Đường Hồ Lô nói: “Người kia, là người của Đường Môn.”

Hắn khẳng định. Bởi vì Hoàng Tuyền phấn chỉ có ở Đường Môn.

“Không phải.” Diệp Thần trả lời càng thêm khẳng định.

Đường Hồ Lô trầm mặc, “Đồ cô nương lấy đi rất nhiều.” Hy vọng nàng sẽ không đem nó dùng cùng với trứng gà.

.....

Diệp Thần ngoài cười nhưng trong không cười, “Người thật sự là khăng khái.”

“Đó là báo đáp.”

“Vì sao?”

“Đắp thuốc.”

“Ồ, vậy người định báo đáp ta bằng cái gì đây?”

“Người nói đi.”

Diệp Thần nhìn hẳn, mỉm cười nói: “Thành thật trả lời ta ba vấn đề.”

Con người Đường Hồ Lô khẽ nhúc nhích, chậm rãi quay đầu nhìn thẳng phía trước, “Hỏi đi.”

“Người biết hung thủ giết Cổ Quỳnh?”

Ngoài cửa số gió thổi từng cơn.

Lá rụng sà sạt.

Càng khiến không khí trong phòng tĩnh lặng vô cùng.

Cơ thịt hai vai Đường Hồ Lô căng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Biết.”

Diệp Thần lại nói: “Là Sở Việt sao?”

Có lẽ là có kinh nghiệm lần trước, hoặc do đã có chuẩn bị, lần này Đường Hồ Lô không cần suy nghĩ nhiều, “Không phải.”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Vấn đề cuối cùng có thể đổi thành một yêu cầu hay không?”

“..... Nói.”

“Nếu lần sau người cần bồi thuốc, nhất định phải tìm ta.”

“Không được.”

Khuôn mặt Diệp Thần vẫn duy trì vẻ kiên nhẫn và thân mật, “Nguyên nhân?”

“Người sẽ rời đi.”

“Được rồi, ta đổi điều kiện.” Hãn dừng một chút nói, “Vĩnh viễn không thể để Đỗ Phi Phi giúp người bồi thuốc.”

.....

Đường Hồ Lô chậm rãi nói: “Người không hỏi ta hung thủ là ai?” Vấn đề thứ ba, vốn hãn có thể hỏi nhiều hơn.

Diệp Thần đem Hoàng Tuyền phấn đặt lên bàn, đi đến cạnh cửa, “Loại chuyện phá án này, vẫn là tự thân vận động mới tốt. Đi đường tắt, sẽ mất lạc thú.”

“Lạc thú?”

“Lạc thú nhìn hung thủ trong bóng đêm bởi vì sợ hãi và bối rối mà run rẩy.” Diệp Thần dừng một chút, quay đầu nói, “Đương nhiên, một nam nhân thân cao bảy thước nhưng bị đánh đập thê thảm cũng không dám phản kháng..... tuyệt đối không cảm nhận được loại lạc thú này.”(Miệng anh ác quá:3)

“.....”

Đẩy cửa đi ra, Diệp Thần không lập tức rời khỏi ‘Tập Độc cư’, mà là đi đến chỗ rẽ hành lang, cười nói với Đường phu nhân đang dán tai vào vách tường: “Đường phu nhân.”

Đường phu nhân hiển nhiên hoảng sợ, hồi lâu mới nói: “Người là.....”

“Diệp Thần.”

Từ hành lang đi đến hoa viên, Đường phu nhân đã khôi phục lại trấn định.

“Nghe nói Diệp đại hiệp đang điều tra vụ án của Cổ Quỳnh.” Nàng làm bộ lơ đãng hỏi.

Diệp Thần từ chối cho ý kiến nói: “Phu nhân muốn nói cho ta hung thủ là ai chẳng?”

Đường phu nhân che miệng cười nói: “Một nữ nhân chỉ lo việc gia đình như ta sao biết loại chuyện này.”

“Đây đúng là nghi vấn của ta.” Diệp Thần ôm ngực nhìn nàng, “Một nữ nhân chỉ lo việc gia đình sao lại biết hung thủ là ai?”

Đường phu nhân khẽ run một chút, lắc đầu nói: “Ta không biết.”

“Ồ?”

“Diệp đại hiệp không tin ta?” Mi mắt nàng sụp xuống, lã chã chực khóc.

Diệp Thần trầm ngâm một lát nói: “Đường phu nhân, có người nào từng khuyên phu nhân tốt nhất đừng khóc chưa?”

Đường phu nhân hơi hơi ngẩn người, ngẩng đầu nói: “Cái gì?”

“Một người bộ dạng khó coi không phải sai, chạy đến lắc lư trước mặt người khác cũng không phải sai. Nhưng là một người bộ dạng khó coi, còn muốn lắc lư chạy đến trước mặt người khác khóc lóc...” Hãn thở thật dài, “Như vậy thật sự khiến cho người ta.....”

Đường phu nhân quay đầu bước đi.

Tốc độ vội vàng giống như có mãnh thú đuổi theo phía sau.

*

Mười ngày.

Khi Đỗ Phi Phi cười ngựa về đến Trung Tâm thành, vừa đúng mười ngày.

Không ít người nghe tin mà đến.

Đến đầu tiên chính là Đường Khôi Hoảng.

Khi hãn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, câu đầu tiên bật thốt lên chính là: “Ôi, ngựa của ta!”

May mà lúc ấy bên cạnh không ít người gọi “Đỗ cô nương”, mới khiến cho giọng nói của hãn chẳng phải riêng một ngọn cờ.

Đỗ Phi Phi dán vào lưng ngựa, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Khi ngựa dừng lại, người nàng lắc lư muốn rơi xuống.

Đường Khôi Hoảng theo bản năng đuổi tay muốn đón, lại bị người ta đẩy một cái, lão đảo lui sang một bên.

Diệp Thần đứng ở vị trí lúc nãy của hãn, ôm Đỗ Phi Phi, không quên quay sang mỉm cười nói: “Đường chương môn, tay chân lấm cấm yếu ớt, loại việc nặng này cứ để ta.”

.....

Tay chân lâm cầm?

Ở phòng bếp nhiều việc nặng nhất, tại sao không thấy hấn đến cướp làm?!

Đường Khôi Hoảng hung hăng oán thăm.

Khi Đỗ Phi Phi tỉnh lại, Diệp Thần đang dựa vào thành giường cười dài nhìn nàng.

Nàng khẩn trương nói: “Hôm nay là ngày thứ mấy?”

Hấn thở dài, “Thật bất hạnh, ngày thứ mười một.”

“..... Ta chưa chết?”

“Chưa.”

Nàng thở giãn ra.

Diệp Thần bổ sung nói: “Ý của ta là bây giờ còn chưa chết.”

“Chẳng lẽ.....”

Chẳng lẽ đi cả ngày lẫn đêm, không ngừng không nghỉ vẫn chậm một bước?

Nàng nhìn hấn, ánh mắt tuyệt vọng, giống như chó nhỏ đói bụng mấy tháng còn chưa chết đột nhiên nhìn thấy một miếng xương, nhưng miếng xương này lại làm bằng sắt.

“Còn cái gì muốn bàn giao lại không?” Hai mắt hấn tràn ngập chân thành.

Miệng nàng hơi hơi run run.

Diệp Thần dịu giọng hỏi: “Hoặc là, có người nào người không bỏ được?”

Nước mắt cứ thế chảy xuống hai gò má.

.....

“Hoặc là, người còn tâm nguyện gì muốn hoàn thành?” Khóe miệng Diệp Thần nhẹ nhàng cong lên, “Giống như..... tâm sự thật lâu vẫn chưa có cơ hội nói ra?”

Đỗ Phi Phi nức nở nói: “Người có thể đi ra ngoài một lát không?”

“.....”

“Ta không muốn thời điểm chết vẫn mang theo ác mộng.” Đỗ Phi Phi lấy tay lau nước mắt, bi phẫn nắm tay nói, “Ta không muốn chết không nhắm mắt!”

“Chết..... không..... nhắm..... mắt.....?”

Từng chữ từng chữ nghiền răng mà ra, sắc mặt Diệp Thần âm trầm như mây đen dày đặc bầu trời đêm.

Đen kịt, một chút ánh sáng cũng không có.

Cho dù biết bản thân không còn nhiều thời gian, Đỗ Phi Phi vẫn không nhìn được mà cả người nổi da gà.

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi nhắm mắt lại, nắm đấm đột nhiên nện mạnh lên giường, “Ta đã sắp chết, còn sợ cái gì nữa? Thuốc xổ, mê dược, độc dược tất cả đều

mang ra đây, nếu ta có nhúu mà một chút, ta sẽ không còn tên Đỗ Phi Phi nữa!”

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh.

Giống như một thoáng an bình trước khi bão táp đến.

Đỗ Phi Phi cảm giác trong lồng ngực có con nai điên loạn nhảy nhót.

Tiếng cửa phòng mở ra như tiếng sấm.

Nàng mở mắt, nhìn thấy bóng dáng Diệp Thần rời đi.

.....

Ách, nàng có thể cho rằng, hẳn đã đồng ý để nàng tự sinh tự diệt không?

.....

Vì sao cảm giác còn bi thương hơn hồi này.

Không ngờ nàng một đời anh minh, nhưng không phải chết trong chiến đấu, không phải chết khi gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, mà chết do cưỡi ngựa quá chậm.....

Lý do này thật khiến nàng cảm thấy mất thể diện!

Nhớ năm đó, nàng một tay cầm Miên Vũ đao, uy chấn Đông Bắc, đem đám đao tặc khắp nơi đánh cho hoa rơi nước chảy, tè ra quần, đó là uy phong cỡ nào, lừng lẫy cỡ nào!

Nhưng mà nay, nàng nằm ở một gian phòng nào đó trong Đường Môn, bởi vì một lý do cực kỳ đáng cười, chờ chết.....

Chỉ là thời gian có phải kéo quá dài rồi hay không?

Hơn nữa, quá trình này có phải quá bình thường hay không?

Cửa lại mở ra.

Đỗ Phi Phi ngoái đầu nhìn ra bên ngoài.

Diệp Thần bưng chén trà đứng ở trước cửa, khẽ nhấp một ngụm.

“Ta có thể hỏi một vấn đề hay không?”

Mi mắt Diệp Thần khẽ nhúc nhích.

“Vì sao ta còn chưa chết?” Đỗ Phi Phi 囧囧 nhìn hắn.

Diệp Thần ngẩng đầu, mỉm cười, giống như gió nhẹ phất qua hồ xanh, “Nếu người gấp gáp như vậy, ta không ngại một chưởng giúp người hoàn thành tâm nguyện.”

.....

“Người không cần quá để ý đến ta đâu.” Đỗ Phi Phi nhanh chóng rút cổ lại.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bộ Mặt Thật Của Cổ Quỳnh

Sau khi suýt nữa bị một chưởng của Diệp Thần vỗ chết, Đổ Phi Phi xác định được rằng được hoàn lần trước hẳn cho ăn không có độc, cuối cùng cũng an tâm ăn một bữa cơm no.

Diệp Thần an tọa ở trước mặt Đổ Phi Phi vừa uống trà vừa nhìn nàng ăn, cho đến tận khi ăn xong mới hỏi: “Tra được gì không?”

Đổ Phi Phi dùng tay áo chà sát khóe miệng, dương dương tự đắc nói: “Người đoán xem?”

Ngón tay hẳn nhẹ nhàng gõ hai cái trên bàn, ánh mắt tựa tiểu phi tiếu.

Vẻ đắc ý lập tức biến mất. Đổ Phi Phi thực khiêm tốn đáp: “May mắn không làm nhục sứ mệnh, tra được. Cổ Quỳnh quả nhiên là người của trấn Kỳ Lân. Có điều tên gọi của hẳn vốn không phải Cổ Quỳnh.”

“Vậy hẳn cũng không phải người làm ăn?”

“Đúng là không phải. Thật ra,” Đổ Phi Phi mong chờ vẻ chấn động của Diệp Thần, “Hẳn là một lang trung hành tẩu bốn phương.”

“Ồ.” Bộ dạng của Diệp Thần lại như đã sớm đoán được.

Đổ Phi Phi thở dài nói: “Người tốt nhất nên biểu hiện vẻ khiếp sợ ra bên ngoài, cố nén rất dễ nội thương.”

“Ta nội thương không tốt sao?” Ngón tay Diệp Thần vuốt ve hoa văn là trúc trên chén trà, “Ít nhất, người không thấy ta thì sẽ được chết nhắm mắt.”

“.....” Nàng thành kính nói, “Những lời đó người coi như chưa nghe thấy có được không?”

“Không thể.” Hãn lạnh lạnh cười nói, “Nếu không ta sẽ chết không nhắm mắt.”

.....

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn mặt trời xa xa bị chặn sau chạc cây. Ôi, ban ngày ban mặt, làm gì cứ nói đến chuyện chết chóc?

“Tên thật của Cổ Quỳnh là Hồ Lộc. Hồ trong hồ ngôn loạn ngữ, lộc trong công danh lợi lộc. Có một vị hôn thê, là mỹ nhân nổi danh trên trấn. Có điều cha nàng ta thừa dịp Cổ Quỳnh ra ngoài hành y, đã đem con gái ép gả cho người khác.” Nếu không phải như vậy, có lẽ Cổ Quỳnh cũng sẽ không đến ở rể Đường gia, cũng sẽ không gặp kiếp nạn này.

Có thể thấy được hết thảy mọi chuyện trên thế gian, đều là ý trời. Chỉ là không biết chuyện nàng gặp phải Diệp Thần, là ông trời đang tính toán cái chủ ý thối gì.

Diệp Thần hiển nhiên không biết chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, Đỗ Phi Phi đã suy từ người ra mình, vì vận mệnh của bản thân mà ai thán một hồi. Tâm tư của hãn vẫn đặt ở tin tức nàng mang về như cũ, “Người khác là ai?”

“Hàng xóm cũng không biết đối phương là ai, chỉ biết là một gia đình quyền thế, sinh lễ đưa đến những vài xe.”

Diệp Thần nhắm mắt lại, trầm tư thoáng chốc. Giây lát, hần mở mắt ra, khước miệng hơi giương lên, giống như định liệu trước điều gì đó, “Nhà vị hôn thê của hần có phải họ Kiều hay không?”

“Đúng vậy.” Đỗ Phi Phi gật đầu một cái, trong đầu chột lóa, “Hay là người hoài nghi.....?”

“Hoài nghi cái gì?”

Đỗ Phi Phi dùng ngón tay nhẹ nhàng viết ba chữ ‘Đường phu nhân’ xuống bàn đá.

“Ồ, thì ra người hoài nghi Đường phu nhân là vị hôn thê lúc trước của Cổ Quỳnh.” Diệp Thần cố ý lớn tiếng nói.

Đỗ Phi Phi nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn về bốn phía chung quanh, sau đó khẩn trương hạ giọng nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Diệp Thần mỉm cười, “Không sao cả, dù gì cũng là người nói.”

“.....” Đỗ Phi Phi buồn bực. Rõ ràng hần cũng có ý tứ này.

“Hơn nữa...” Hần cười càng thêm ôn nhu, “Đường Hống Hống cũng không có gì đáng sợ đúng không?”

“.....” Đường Hống Hống không đáng sợ, Đường Môn cũng không đáng sợ, nhưng dưới sự giúp đỡ của ngài, bọn họ đều vô hại đến chết người!

*

Đường Môn gần đây rất náo nhiệt.

Ngoại trừ thiên hạ đệ nhất cao thủ Kiếm Thần, lại thêm một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoắc Bình Bình.

Tự đáy lòng Đỗ Phi Phi cảm thấy Đường Khôi Hoảng thật sự có thể đổi sang nghề mở khách điếm.

Hoắc Bình Bình cũng ở trong Trung Tâm thành, ở trong ‘Âm Độc cư’ cách ‘Độc Thủ cư’ không xa.

Hơn nữa sự xuất hiện của nàng hiển nhiên được hoan nghênh hơn Diệp Thần và Đỗ Phi Phi nhiều. Ít nhất khi bọn họ đến, trên trời không có nhiều bồ câu đưa tin bay như vậy.

“Ta dám đảm bảo, cột vào chân bồ câu đưa tin nhất định là thư tình.” Giọng nói của Đường Tinh Tinh đột nhiên vang lên ở bên tai.

Đỗ Phi Phi vui mừng quay đầu, “Tinh Tinh?”

“Ta đến tìm cô vài lần, có điều Diệp đại hiệp đều nói cô đi ra ngoài làm việc.” Đường Tinh Tinh giữ chặt tay nàng, “Lần trước không tính, nhưng lần này nhất định cô phải nhớ rõ, vô luận Diệp đại hiệp bắt người đi làm cái gì, cô tuyệt không thể rời khỏi hãn nửa bước!”

Đỗ Phi Phi bị lời nói quyết đoán của nàng làm hoảng sợ.

Chẳng lẽ có người chuẩn bị ám sát Diệp Thần?

..... Như thế nàng nên giúp ám sát thủ, hay là nên giúp Diệp Thần đây?

Hoặc trực tiếp để bọn họ đánh nhau hai bên cùng tổn hại, đồng quy vu tận?

Đỗ Phi Phi đột nhiên phát hiện ra ý nghĩ của mình càng ngày càng âm hiểm. Nàng quay đầu nhìn ba chữ ‘Độc Thủ cư’ trên tấm biển. Chẳng lẽ là do ở nơi này quá lâu?

“Tinh Tinh.”

“Ừ?”

“Làm thế nào mới có thể gỡ bỏ chữ trên tấm biển kia?” Nàng nhất định phải cải tà quy chính, tuyệt đối không thể trở nên xấu xa giống Diệp Thần!

Đường Tinh Tinh nói: “Tìm một tấm biển mới.”

Đỗ Phi Phi từ trong phòng chứa củi tìm một tấm ván gỗ, dùng bút lông đoan chính viết ba chữ ‘Thiện Tâm cư’.

Đường Tinh Tinh nói: “Dùng quang minh để che dấu hắc ám, thiện tâm che dấu độc thủ. Phi Phi, cô đã đạt tới cảnh giới ác độc cao nhất.”

.....

“Ta lại không cảm thấy thế.” Đỗ Phi Phi trấn định nói, “Bằng không ta đổi tên thành ‘Phật đường’.”

Một lần nữa đứng trước tấm biển ‘Thiện Tâm cư’, Đỗ Phi Phi cảm thấy cuộc đời của nàng được cứu rỗi trong khoảnh khắc.

“Được rồi, bây giờ chúng ta thảo luận đến vấn đề ám sát Diệp Thần đi.”

“.....” Đường Tinh Tinh thương hại nhìn nàng, “Phi Phi, cô nhất định phải bình tĩnh. Người giống Diệp đại hiệp có vài người ái mộ là khó tránh khỏi, nhưng ta tin tưởng ánh mắt của mình, thắng lợi cuối cùng nhất định là thuộc về cô. Cho nên, loại suy nghĩ ‘ta không có được, thì người khác cũng đừng hòng chạm vào’, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không nên thực hiện thì tốt hơn.”

“.....” Đỗ Phi Phi một hồi, “Nói sai rồi. Thật ra ta là muốn hỏi, có phải có người muốn ám sát Diệp Thần hay không?”

Đường Tinh Tinh hoài nghi nói: “Có người nghĩ quân như thế sao?”

Đỗ Phi Phi vụng trộm giơ tay ở trong lòng.

Trên thực tế, trong vô số đêm cô tịch. Khi nàng bận rộn chạy qua chạy lại giữa phòng ngủ và nhà xí, ý niệm này cứ không ngừng xoay quanh trong đầu nàng.

Nếu không phải sợ trên đường chấp hành ý tưởng lại bị đau bụng, có khả năng khi đó nàng đã thành công.

“Có lẽ cô cũng biết, người như Diệp đại hiệp có rất nhiều người ái mộ, nhưng kẻ địch cũng tương đối khổng lồ.”

“Vì sao?”

Đường Tinh Tinh nắm một đoạn chạc cây, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, “Ví dụ đây là Diệp đại hiệp.”

Đỗ Phi Phi nhin không được mà đập một cái lên vòng tròn.

.....

Đường Tinh Tinh cúi đầu, ở chung quanh dấu chân lại vẽ thêm vài vòng tròn nhỏ, “Ví dụ đây là người ái mộ Diệp đại hiệp.”

.....

Đường Tinh Tinh lại đợi, phát hiện Đỗ Phi Phi vẫn không nhúc nhích, nhin không được nói: “Cô không đập sao?”

“Ta tôn kính các nàng.”

“Hả?”

“Mỗi người các nàng đều có tinh thần vĩ đại quên mình vì người.”

“.....” Đường Tinh Tinh vụng trộm lau mồ hôi, tiếp tục nói, “Sau các nàng lại có rất nhiều người ái mộ, nhất là Hoắc Bình Bình.” Nàng ở bên cạnh những vòng tròn nhỏ vẽ rất nhiều chấm nhỏ, “Vì thế, cô cứ xem những điểm nhỏ này chính là kẻ địch của Diệp đại hiệp.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Nhìn qua là một con số rất khách quan.” Nếu bọn họ cùng nhau đến ám sát Diệp Thần..... Ừ, bảo tiêu của Diệp Thần quả nhiên cần một đội quân.

“Có điều.....” Ngữ khí Đường Tinh Tinh đột nhiên thay đổi, lại dùng chân xóa hết những chấm nhỏ đi.

“Có ý gì?”

“Chính là...” Đường Tinh Tinh trầm giọng nói, “Người đối nghịch với Kiếm Thần đều không có kết cục gì tốt đẹp. Đây là giác ngộ được đúc kết từ cộng đồng, cho nên Diệp đại hiệp dường như không có kẻ địch nữa.”

“.....” Đây là vô địch trong truyền thuyết sao? Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn ba chữ ‘Thiện Tâm cư’ —

Quả nhiên, giúp mọi người làm điều tốt mới là chính đạo.

“Có điều Hoắc Bình Bình này, cô vẫn phải cẩn thận.” Thời điểm Đường Tinh Tinh nói những lời này, ánh mắt nhìn Đỗ Phi Phi tràn ngập lo lắng.

“Vì sao?” Thật ra Đỗ Phi Phi đối với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này vẫn hết sức ngóng trông. Giống như tín ngưỡng nàng từng dành cho Kiếm Thần bách chiến bách thắng trong truyền thuyết.

Đường Tinh Tinh trầm trọng nói: “Bởi vì trong số những người ái mộ Diệp đại hiệp, nàng là kẻ kiên định nhất.”

“Cho nên?”

“Cho nên nàng nhất định sẽ xuống tay với cô.”

“.....” Đỗ Phi Phi rất cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, “VẬY CÔ XEM, CÓ BIỆN PHÁP NÀO GIÚP CHÚNG TA GIẢI HÒA HAY KHÔNG?”

“Trừ phi cô đem Diệp đại hiệp tặng cho nàng.”

“Được được được, biện pháp này rất được!” Đỗ Phi Phi giống như nhìn thấy ánh mặt trời trong bóng đêm. Từ nay về sau hai người Diệp Thần và Hoắc Bình Bình có thể tương thân tương ái, cho nhau tai họa. Mà nàng lại có thể tìm thấy tự do!

Đây quả thực là biện pháp vẹn toàn đôi bên.

“Nhưng,” Đường Tinh Tinh thấp giọng nói, “CÔ XÁC ĐỊNH DIỆP ĐẠI HIỆP CŨNG SẼ CẢM THẤY TỐT SAO?”

Trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên hiện ra nụ cười âm trầm của Diệp Thần, liếm liếm môi nói: “CÓ THỂ, CÓ LẼ, ĐẠI KHÁI LÀ..... ÁCH, HY VỌNG LÀ THẾ ĐI.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ánh Trăng Chiếu Vào Giường

“Hơn nữa cò làm sao có thể không đánh mà rút như thế?” Hai tay Đường Tinh Tinh đè lại bả vai nàng, kích động nói, “Thứ nữ nhân nên bảo vệ nhất, chính là tình yêu!”

“..... Tình yêu?” Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng một cái, “Tinh Tinh, ta nghĩ hình như cò hiểu lầm cái gì đó.”

Đường Tinh Tinh càng ngày càng kích động, “Ta không hiểu lầm! Phi Phi à, cò nhất định phải nắm chắc hạnh phúc của chính mình, không nên chờ đến lúc hối hận thì đã không kịp! Huống chi, tuy rằng Hoắc Bình Bình là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng cò là Miên Vũ đao Đỗ Phi Phi, đường đường một nữ hiệp, cần gì phải sợ nàng!”

“Thật ra, ta thật sự không sợ.....”

“Cho dù cò có sợ nàng cũng không sao, ta đứng về phía cô.” Đường Tinh Tinh cười lạnh nói, “Tốt xấu gì nàng cũng đang ở trong địa bàn Đường Môn Thục Trung, có ta ở đây, cò không cần lo nàng ta có thể giở trò gì!”

“Ta thật sự nghĩ là.....” Đỗ Phi Phi muốn giải thích.

“Ta biết là cò thật tâm muốn cùng Diệp đại hiệp ở một chỗ.” Đường Tinh Tinh cầm tay nàng, “Ta chân thành chúc phúc cho hai người.”

Nàng rốt cục biết trung thần bị chết oan uổng trong lịch sử trước khi chết có cảm thụ như thế nào, chính là cảm giác mà ăn hoàng liên*!

*Hoàng liên: một vị thuốc vô cùng đắng, câu này ý là có khổ mà không thể nói ra.

Đỗ Phi Phi bất lực ngã quy trên bả vai Đường Tinh Tinh.

Khuyên can mãi, rốt cục cũng tiến bước được Đường Tinh Tinh rời đi, Đỗ Phi Phi kiệt sức trở lại ‘Độc Thủ cư’ — nay đã là ‘Thiện Tâm cư’.

Diệp Thần đang ngồi ở trong sân tự mình đánh cờ.

Trên bàn cờ hai màu đen trắng chiếm một nửa giang sơn, hiển nhiên đã chơi được một thời gian.

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Không phải người ra ngoài sao?”

Hắn tự nhiên nói: “Đúng vậy.”

“Nhưng người.....” Đỗ Phi Phi nhìn cửa lớn, lại nhìn hắn, nhìn qua lại vài lần, mới lúng ta lúng túng nói, “A, người đã trở lại.”

Nàng và Đường Tinh Tinh vẫn đứng ở cửa mà, hắn vào bằng cách nào?

Đỗ Phi Phi không tự chủ liếc nhìn bức tường ngăn cách giữa ‘Âm Độc cư’ và ‘Thiện Tâm cư’ phía kia.

Không biết vì sao, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một câu thơ —

“Đầy vườn hương sắc ai ngờ

Một cảnh hồng hạnh vượt bờ đón xuân.”*

*Nguyên văn: “Xuân sắc mãn viên quan bất trú, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai” – hai câu cuối trong bài thơ “Du viên bất trú” – Thăm vườn không gặp của Diệp Thiệu Ông, hai câu này có ý ví cảnh hồng hạnh như người con gái, tường có cao đến mấy cũng không ngăn nổi đóa hoa vườn mình khoe sắc, giống như người con gái cho dù có lẽ giáo ràng buộc cũng không ngăn nổi vẻ đẹp lúc xuân thì. Nhưng câu nói “hồng hạnh xuất tường” bây giờ lại chỉ người con gái đi ngoại tình.

.....

Nhất định là nàng bị những lời nói vừa rồi của Đường Tinh Tinh ảnh hưởng.

“Phi Phi à.” Diệp Thần đột nhiên mở miệng.

Phi Phi biến sắc nói: “Không phải ta nghĩ ngươi trèo tường!”

.....

Phi Phi 囧 囧. Miệng ơ miệng ơ, sao lúc nào mà cũng không ngừng gây họa, mỗi lần đều nói những lời kinh hồn như vậy?

Sau một lúc lâu, Diệp Thần chậm rãi nói: “Ta không trèo tường.”

“Ách, thật sao?” Đổ Phi Phi cười gượng hai tiếng, “Vậy ngươi vào bằng cách nào?”

“Đi vào.”

“.....” Đổ Phi Phi đột nhiên nhớ ra, nàng và Đường Tinh Tinh có lúc không ở cửa mà chạy tới phòng chứa củi tìm tấm biển, “À, vừa rồi ngươi muốn nói cái gì?”

Diệp Thần cúi đầu suy ngẫm vẩn vơ, vẫn không ngẩng đầu lên nói: “Ngươi cảm thấy ai là hung phạm giết Cổ Quỳnh?”

Hung phạm giết Cổ Quỳnh?

Đỗ Phi Phi đi đến trước mặt hãn ngòi xuống mới nói: “Thật ra, ta cảm thấy đến thời điểm hiện tại, Sở Việt vẫn là người đáng nghi nhất.” Nói xong, nàng lại vội vàng nói, “Ta chỉ tùy việc mà suy xét, tuyệt đối không có ý chống đối người.”

Diệp Thần ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Thật không?”

“Phải phải phải phải, thật ra từ đáy lòng ta cũng mong hãn không phải hung phạm.”

“Đúng là hãn không phải hung phạm.”

Đỗ Phi Phi ngấn người, mới giật mình kinh ngạc nói: “Mong đợi của ta nhanh như vậy đã thành sự thực?”

“Hạ độc có rất nhiều phương thức, người cho rằng vì sao Sở Việt phải dùng loại độc được độc nhất vô nhị như ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’?”

“Cái này ta biết.” Đỗ Phi Phi nói, “Cổ Quỳnh cố động Đường Khai Tâm phản đối Sở Việt tiến vào Trung Tâm thành, mà Sở Việt lại muốn dùng ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’ để chứng minh hãn có tư cách tuyệt đối gia nhập Trung Tâm thành!”

“Nhưng ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’ chỉ mới đưa phương pháp điều chế cho Ký Lục đường, cũng chưa dùng khi để thí nghiệm xem kết quả cuối cùng đạt được, sao hãn có thể khẳng định độc này nhất định có tác dụng giống như trong dự đoán?”

Đỗ Phi Phi đắc ý nói: “Đừng quên, trạng thái chết của Đại Hoàng nhà Chu đại thẩm rất giống Cổ Quỳnh, nói không chừng Sở Việt đã lợi dụng nó để xác nhận độc tính.”

Diệp Thần dường như đã sớm biết nàng sẽ trả lời như thế, lại cười nói: “Vấn đề nằm ở chỗ đó.”

“A?”

“Đại Hoàng chết vào ngày mười tám tháng hai.”

“.....” Đỗ Phi Phi suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra nguyên cớ, “Thì làm sao?”

“Cổ Quỳnh chết vào hai mươi tháng hai.”

Đỗ Phi Phi mờ mịt nhìn hăn.

“Mà bảy ngày sau thi thể Cổ Quỳnh mới xuất hiện trạng thái dị thường.” Ngón tay hăn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, “Đại Hoàng và Cổ Quỳnh chết cách nhau chỉ có hai ngày, khi Cổ Quỳnh chết bệnh trạng của ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ thậm chí chưa biểu hiện ra trên cơ thể Đại Hoàng, nếu Sở Việt thật sự muốn thử độc, tại sao lại bỏ dở nửa chừng như thế?”

“Đúng vậy, tại sao lại như thế?” Đỗ Phi Phi ngẩng đầu chờ hăn tiếp tục nói.

Diệp Thần nhíu mày một cái, “Người cho rằng vì sao?”

Đỗ Phi Phi đành phải tự mình động não, “Hay là..... hung thủ là một người khác?”

“Ồ, ai?”

“Một người muốn giết Cổ Quỳnh, hơn nữa còn biết phương pháp điều chế ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’.” Đỗ Phi Phi vừa suy nghĩ vừa nói, “Người kia tuy rằng biết phương pháp điều chế, nhưng không dám khẳng định có thể độc chết Cổ Quỳnh, cho nên mới thử lên Đại Hoàng. Hăn đương nhiên

không cần biết ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’ có bệnh trạng như thế nào, hẳn chỉ cần xác định độc này có thể giết người hay không!”

Nói tới đây, nàng đột nhiên có cảm giác nhìn thấy mặt trời, “Cho nên chúng ta chỉ cần tìm hiểu xem ai là kẻ hận Cổ Quỳnh lại biết phương pháp chế độc?”

“Như vậy người cho rằng ai vừa hận Cổ Quỳnh lại biết phương pháp chế độc đây?”

Đỗ Phi Phi giật mình, “Tinh Tinh?” Lúc trước đúng là nàng có thốt lên nói rằng Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo sẽ sinh ra kịch độc.

“Có điều nàng cũng không hận Cổ Quỳnh..... đúng không?” Đỗ Phi Phi không khỏi do dự. Dù sao Đường Tinh Tinh từng chính miệng nói ra trong Đường Môn, khi Cổ Quỳnh chết, người thật sự thương tâm chỉ có một mình Đường Khai Tâm, như vậy những người khác hoặc ít hoặc nhiều đều bất mãn với Cổ Quỳnh, “Hơn nữa, không phải nàng thích Sở Việt sao? Thế vì sao nàng lại muốn giá họa cho hẳn.....”

Diệp Thần mỉm cười, “Đây là điểm người cần làm rõ ràng.”

“.....” Nơi Sở Việt bị giam, nàng đi thăm dò, lai lịch Cổ Quỳnh, nàng đi thăm dò, động tĩnh phía Đường Tinh Tinh, nàng cũng đi thăm dò. Đỗ Phi Phi bất mãn hỏi, “Vậy người làm cái gì?”

Diệp Thần dùng tay trái từ từ hạ quân cờ, “Chơi cờ.”

Vào đêm, trăng sáng như mâm, treo ở trên bầu trời đêm mênh mông.

Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ, rả lên sàn nhà một mảnh thanh lãnh. Ánh sáng nhẹ nhàng hắt ngược lên, chiếu rọi từ đầu đến cuối giường.

Trên giường, Đỗ Phi Phi quyết miệng ngủ say, hơi thở ấm áp thỉnh thoảng từ trong mũi chậm rãi phun ra.

Đột nhiên —

Một dải ánh sáng so với ánh trăng trên đất còn đậm hơn chiếu thẳng từ trên nóc nhà xuống, dừng lại trên chiếc chăn thêu hoa màu hồng nhạt trước ngực Đỗ Phi Phi.

Chậm rãi, một thứ gì đó hình tròn như nhật thực nuốt chửng cột ánh sáng kia.

Lại lần nữa khôi phục tối đen, có một loại cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Đỗ Phi Phi như cảm giác được gì đó, mơ mơ màng màng mở to mắt, lại nhìn thấy trên đỉnh đầu một chậu nước xen lẫn ánh trăng dội thẳng xuống.

Nhất thời, bao nhiêu hồn phách tán loạn khi ngủ từ bốn phương tám hướng trở về thân thể, nàng như cá chạch nhảy xuống giường.

Dù là như thế, cái mộng chậm hơn vẫn bị dội đến ướt ẩm.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng vượt mộng ướt sũng, kinh hồn chưa định nhìn bốn phía.

Trời mưa?

Nóc nhà thủng?

Nước mưa từ trên nóc nhà lọt xuống đây?

Tiếng cười khê của Diệp Thần vang lên từ trên nóc nhà.

Sự kinh ngạc của Đỗ Phi Phi hóa thành bất đắc dĩ, “Diệp, Thần, đại, nhân! Từ khi nào người lại có thói quen nửa đêm quấy nhiễu giấc ngủ của người khác?”

“Từ khi người nói chết không nhắm mắt và đem ta tặng cho Hoắc Bình Bình.”

.....

Nàng không nên bởi vì vài ngày nay Diệp Thần không có hành động nào mà cho rằng hắn đã bỏ ác hướng thiện, thật sự là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nàng vẫn quá lạc quan với nhân tính của hắn rồi.

Nhìn đệm chần ước sững nước, nàng khóc không ra nước mắt hỏi: “Thế nếu đêm nay ngài có ý định ngủ cùng với trăng, như thế có thể cho ta mượn giường hay không?”

.....

Bên trên trầm mặc.

Chẳng lẽ là đang suy nghĩ? Đỗ Phi Phi trong tuyệt vọng lại sinh ra một tia hy vọng.

“Phi Phi à.”

..... Đỗ Phi Phi cảm thấy bản thân lại quá mức lạc quan.

“Người đang hỏi ta..... có đồng ý cho người lên giường của ta hay không sao?”

Cho dù việc hắn nói và ý của nàng không có gì khác nhau, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy lòng bàn chân có một dòng nước nóng trực tiếp mãnh liệt vọt tới đỉnh đầu?

“Ngài lại nghĩ nhiều rồi.” Nàng ra vẻ trấn định nói.

“Một khi đã như vậy, không bằng cùng lên đây ngắm trăng đi.”

Lại ngắm trăng?

Đỗ Phi Phi sờ sờ mộng, thở dài, đổi một bộ quần áo khác nhảy lên nóc nhà.

Diệp Thần đang dựa vào nóc nhà, tóc đen thật dài giống như nước chảy vào mái hiên.

Trong một khắc này, vẻ thư sinh nho nhã trên người hắn biến mất, giống như yêu tinh hấp thụ ánh trăng mà sống, lại mang theo vẻ mị hoặc chúng sinh.

Giống như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, khóe miệng hắn hơi hơi giương lên, khiến sương mù vây quanh thân hắn tán đi, quay trở về thành Diệp Thần lấy chọc gheo khi dễ nàng làm vui.

“Nhìn xem, trăng thật tròn.” Nụ cười của hắn trong ánh trăng lại hóa thành hồn nhiên.

Đây là một Diệp Thần Đỗ Phi Phi chưa bao giờ gặp qua, cho nên nàng nhin không được mở miệng: “Ngài muốn ăn bánh trung thu à?”

“.....” Tinh quang chảy xuôi trong con ngươi của Diệp Thần chớp mắt âm đạm, hắn quay đầu, “Ngươi muốn đi mua sao?”

Nhìn mảnh trời đêm tối, nàng cười gượng mấy tiếng, “Ha ha, ta chỉ hỏi một chút mà thôi.” Nói xong, nàng ngồi xuống cách hắn hai bước. May mà thời tiết đã ấm lên, cho dù ban đêm, trong gió vẫn mang theo hơi ấm.

“Hình như ngươi rất thích ngắm trăng?”

“Ừ.”

“.....” Đỗ Phi Phi nhìn viên tròn tròn treo giữa không trung, nửa ngày sau mới hỏi, “Ta có thể xin được hỏi, trọng điểm thưởng thức ở nơi nào không?”

“Bên người.”

“A?” Đỗ Phi Phi nhìn hai bên một chút, ánh mắt cuối cùng đảo qua giữa thân thể hãn và nàng, “Chẳng lẽ..... người nói ta?” Nói thật, nhân phẩm xấu xa là một chuyện, nhưng ánh mắt của hãn vẫn tương đối lợi hại.

Nàng không kìm lòng được mà vuốt vài sợi tóc bên quai hàm. Chẳng lẽ dưới ánh trăng nàng đặc biệt xinh đẹp?

Giờ phút này Đỗ Phi Phi rất muốn trước mặt có một cái gương.

Diệp Thần thần nhiên nói, “Ta là nói ánh trăng.”

“Ha ha, đúng vậy, ánh trăng thật là thứ..... rất đáng xem.” Nàng buồn bực điều chỉnh lại tư thế, chống má nhìn lên bầu trời.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đệ Nhất Mỹ Nhân Hoắc Bình Bình

Ngắm trăng cả một đêm, hiện tại trước mắt Đỗ Phi Phi màu sắc gì cũng đều là đen và trắng, nhìn cái gì cũng đều là hình tròn.

Thật vất vả từ bên trong tủ tìm ra được một bộ chăn đệm, chuẩn bị ngã ra đất nghỉ, thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Giây lát, cửa bị gõ hai cái.

Đỗ Phi Phi lập tức nằm thẳng người, giả chết.

“Đỗ cô nương có trong đó không?” Một giọng nói thanh thúy như chuông, nhu hòa như gió xuân chậm rãi vang lên.

Nàng không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không có.”

“.....” Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, cuối cùng biến mất trong sân.

Đỗ Phi Phi cũng không quan tâm nhiều, ôm chăn gối ngủ một giấc ngon lành, cho đến tận chạng vạng mới thức dậy.

Ánh chiều tà chiếu lên giấy trên cửa sổ, nàng chậm rãi đuổi người, mở cửa đi ra.

Trong sân, một thiếu nữ quay lưng về phía nàng dựa vào cây mà đứng. Cho dù không thấy mặt, Đỗ Phi Phi đã thấy thân thể của nàng mềm mại

uyên chuyên không lời nào tả hết.

“Xin hỏi.....” Đỗ Phi Phi lắp bắp mở miệng.

Thiếu nữ chậm rãi xoay người, khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt Đỗ Phi Phi. Vì thế, dung mạo tú lệ của Tiêu Tiên Tiên lập tức được nàng đem ra so sánh.

“Đỗ cô nương.” Thiếu nữ vừa mở miệng, là giọng nói nghe được trước khi nàng ngủ.

Con người Đỗ Phi Phi khẽ đảo, nói: “Hoặc cô nương?”

Trong Trung Tâm thành không có nhiều nữ quyền lắm, mỹ mạo như thế này, tính đến tính đi cũng chỉ có hàng xóm mới đến, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoặc Bình Bình mà thôi.

Hoặc Bình Bình hơi hơi gật đầu, khuôn mặt như hoa như ngọc lộ ra một chút ngượng ngùng, “Mạo muội quấy rầy, xin Đỗ cô nương thứ lỗi.”

Quốc sắc thiên hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa..... Thật là một người tốt. Chẳng qua là ánh mắt không được tốt, lại coi trọng Diệp Thần. Dưới đáy lòng Đỗ Phi Phi khẽ vì nàng mà cảm thán.

“Có lẽ Đỗ cô nương còn chưa dùng cơm trưa, nếu không chê, chi bằng nếm thử tay nghề của ta.” Nói xong, nàng đi đến bên cạnh bàn đá, chậm rãi nhắc lên hộp thức ăn.

Nhất thời, hương đồ ăn như ngàn vạn con ngựa, mạnh mẽ chui vào trong lỗ mũi nàng.

Đỗ Phi Phi tham lam nhìn những món ăn sắc màu tươi đẹp, làm người ta thèm nhỏ dãi.

Hoặc Bình Bình chờ mong nhìn nàng, “Mời Đỗ cô nương dùng thử.”

.....

Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng một cái.

Cái gọi là không có chuyện mà lấy lòng, không phải tặc chính là trộm. Nhiều lần rơi vào bẫy của Diệp Thần, rốt cục Đỗ Phi Phi cũng có giác ngộ.

“Ách, thật ra ta không đói chút nào.” Đỗ Phi Phi tận lực chuyển ánh mắt qua nơi khác không nhìn.

“Chẳng lẽ Đỗ cô nương ghét bỏ tài nấu nướng của ta.” Miệng Hoắc Bình Bình hơi mím, trong mắt đều là vẻ thất vọng và uể oải.

Tuy rằng Đỗ Phi Phi không phải nam nhân, nhưng nhìn thấy ánh mắt như vậy, cũng không kiềm chế được mà dấy lên vẻ thương hương tiếc ngọc, đột nhiên cảm thấy mình quả nhiên có chút vô lại, ấy thế mà để giai nhân thương tâm.

“Ách, cũng không phải như vậy, thật ra là vì.....” Nàng nghĩ nát óc lấy cớ.

“Nếu Đỗ cô nương cảm thấy một người ăn không thú vị, tiểu muội nguyện ý tiếp khách.”

Tiểu muội? Tiến triển thật sự là..... khiến người ta trở tay không kịp.

Đỗ Phi Phi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, “Như thế ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng đột nhiên cảm thấy, thức ăn chính là ngọn nguồn tất cả chuyện xui xẻo của nàng. Nếu lúc trước không phải bởi vì cùng Tiêu Tiên Tiên đi ăn cơm Bá Vương, nàng sẽ không bởi vì một trăm lượng bạc mà rơi vào tay Diệp Thần. Về sau..... từ màn thầu đến rau xanh đến cháo thịt, vô số kinh nghiệm đau thương dường như đều có quan hệ với thức ăn.

Hoắc Bình Bình vui vẻ bóc một con tôm để vào bát nạng, “Đỗ cô nương nếm thử cái này, Diệp Thần rất thích ăn tôm.”

.....

Những thứ Diệp Thần đại nhân thích nhất định không phù hợp với khẩu vị của nạng. Đỗ Phi Phi trừng mắt nhìn con tôm bóc vỏ trong bát nửa ngày, mới ngượng ngùng nói: “Ta bị dị ứng với tôm.”

Ánh mắt Hoắc Bình Bình lóe lên, đầy mặt sợ hãi nói: “Là tiểu muội suy nghĩ không chu đáo, xin tở tở thứ lỗi.”

“Ách, không sao không sao.” Đỗ Phi Phi vội vàng gấp một đĩa rau xanh, “Ta gần đây thích ăn chay.”

Hoắc Bình Bình che miệng cười, “Sở thích của Đỗ cô nương quả nhiên giống Diệp Thần, hẳn cũng thích nhất là ăn rau xanh ta làm.”

.....

Rau xanh thẳng thẳng rơi xuống mặt bàn.

Hoắc Bình Bình ủy khuất nói: “Đỗ cô nương không thích ăn sao?”

Đỗ Phi Phi vội hỏi: “Không phải không phải, trượt tay trượt tay thôi. Ách, xin hỏi, ở đây có món ăn nào Diệp Thần không thích không?”

Sóng mắt Hoắc Bình Bình khẽ chuyển, quyến rũ nói: “Diệp Thần nói chỉ cần đồ ta làm hẳn đều thích.”

“.....” Đỗ Phi Phi ngửa đầu tưởng tượng cảnh Diệp Thần nói những lời như này — thật sự là không tưởng tượng ra nổi.

Hoắc Bình Bình nhẹ giọng nói: “Đỗ tở tở, ta cũng có thể hỏi một vấn đề hay không?”

Đỗ Phi Phi rất muốn cự tuyệt, bởi vì dường như nàng đã dự cảm được vấn đề kia là cái gì. Nhưng lời nói cự tuyệt khi đối mặt với một đôi mắt trong veo như nước, lập tức hòa với nước miếng nuốt trở vào.

“Người nói đi.”

“Người và Diệp Thần có quan hệ gì?”

“.....” Quả nhiên. Đỗ Phi Phi gãi gãi đầu, “Thật ra là..... quan hệ tương đối phức tạp.” Trên danh nghĩa là bảo tiêu, thực tế là tạp dịch ngoài ra còn là bia đỡ đạn..... Điều này bảo nàng phải nói ra miệng như thế nào.

Hoặc Bình Bình cup mi mắt, trong con người có ánh sáng lạnh lóe ra, “Đỗ tử tử nhất định rất thích Diệp Thần?”

Vì sao mọi người đều nói như vậy? Đến tột cùng là các nàng nhìn thấy con mắt nào của nàng thích Diệp Thần? Có thể dạy nàng hay không, để nàng cũng có thể nhìn một chút?! Đỗ Phi Phi lạnh giọng nói, “Không có, người nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng ta cảm thấy Diệp Thần hình như rất thích Đỗ tử tử.”

“Hả?” Đỗ Phi Phi che mặt. Không có việc gì thích cho ăn độc dược, dội nước lã là biểu hiện của việc yêu thích sao? Đến tột cùng mỹ nhân này muốn hù chết nàng hay là muốn cười nhạo nàng?

“Nếu không phải như thế, vì sao hắn vẫn giữ tử tử lại bên người.”

“Đó là bởi vì.....” Đỗ Phi Phi nghĩ ra một cái cớ có thể diện, “Hiện tại chúng ta là quan hệ thuê mướn.”

Hoặc Bình Bình mở to hai mắt, “Quan hệ thuê mướn?”

“Đúng vậy.” Đỗ Phi Phi hạ giọng, thần bí nói, “Thật ra ta là bảo tiêu hắn mời đến.” Vì trong sạch, nàng quyết định nói ra một nửa sự thật.

Hoặc Bình Bình có chút nghi hoặc nhíu mày, “Nhưng Diệp Thần là Kiếm Thần, sao hẳn còn cần bảo tiêu?”

“Ách, có lẽ là hẳn..... muốn gia tăng cảm giác an toàn.” Có trời mới biết vì sao hẳn muốn tìm bảo tiêu. Đỗ Phi Phi ngẫu hứng phân tích, “Người cũng biết, thời điểm con người tịch mịch, chính là lúc khuyết thiếu cảm giác an toàn.”

“Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng.....” Hoặc Bình Bình muốn nói lại thôi.

Lỡ tai Đỗ Phi Phi dựng thẳng, “Tưởng cái gì?”

Hoặc Bình Bình lộ vẻ khó xử nói: “Chỉ là chút tin đồn vô căn cứ, Đồ tỷ tỷ không cần để ở trong lòng.”

“Lạc thú lớn nhất của ta chính là nghe lời nói vô căn cứ. Người nói cho ta biết đi.” Đỗ Phi Phi cảm giác được lời trong của nàng ta có ý tứ khác.

Hoặc Bình Bình thấp giọng nói: “Có người nói, võ công của Diệp Thần bị mất hết.”

“Hả?” Đỗ Phi Phi cả kinh rồi đột nhiên nhớ ra, từ khi quen biết tới nay, nàng dường như chưa từng thấy Diệp Thần xuất thủ? Hơn nữa ngay cả Vô Tận đứng hàng đệ nhất trong vũ khí danh chấn giang hồ cũng chưa bao giờ gặp qua. Nếu sự thật là như vậy cũng có thể giải thích hẳn vì sao cần bảo tiêu. Nàng cẩn thận truy hỏi: “Thật hay giả?”

“Ta cũng không biết.” Hoặc Bình Bình nói xong, lại lẩm bẩm nói, “Hơn nữa là giả, lấy võ công của Diệp Thần, trong thiên hạ ai có thể khiến cho võ công của hắn mất hết?”

Đỗ Phi Phi tự nhủ nói tiếp: “Có lẽ là hẳn tham ăn, ăn phải hóa công tán.”

Hoắc Bình Bình thất sắc nói: “Hóa công tán là cái gì?”

“Chính là độc dược ăn vào võ công sẽ mất hết.”

Hoắc Bình Bình che miệng lại lắp bắp nói: “Diệp Thần sẽ không.....”

“Đương nhiên.....” Đổ Phi Phi đột nhiên nhớ tới những chấm nhỏ đại diện cho tình địch của Diệp Thần, nếu tin tức võ công Diệp Thần mất hết truyền ra ngoài, những người đó nhất định không kiêng nể gì tìm tới cửa, đến lúc đó gặp nguy hiểm chính là nàng, “Sẽ không, đương nhiên là không. Ha ha, trên đời này làm gì có hóa công tán, ta lừa gạt người thôi, không ngờ người lại tin.”

Hoắc Bình Bình vỗ vỗ ngực, “Tỷ tỷ thật là xấu, hừ chết tiểu muội.” Tuy rằng là một động tác cực đơn giản, mà nàng làm lại ưu nhã động lòng người.

“Đúng rồi, người gặp Diệp Thần chưa?”

Hoắc Bình Bình khẽ kinh ngạc, bật cười nói: “Tất nhiên là gặp rồi, vì sao tỷ tỷ lại hỏi như vậy?”

“Không có gì. Thế sau khi người tới Đường Môn, đã gặp hần chưa?” Nếu như thế, có thể cởi bỏ nỗi nghi hoặc Diệp Thần thật giả của nàng. Như thế không phải Diệp Thần thật mất đi võ công, mà là Diệp Thần giả để lộ dấu vết.

Sắc mặt Hoắc Bình Bình tối sầm: “Vẫn chưa. Tối hôm qua đến bên ngoài phòng Diệp Thần đợi một đêm, nhưng hần không trở về. Đổ tỷ tỷ biết hần đi nơi nào sao?”

Đổ Phi Phi bị hỏi sắc mặt cứng đờ, cười gượng nói: “Cái này sao ta biết được. Ách, có lẽ hần bị tiêu chảy. Người biết không, ở Đường Môn này, bị tiêu chảy là chuyện thường xuyên.”

“Thật sao?” Hoắc Bình Bình nửa tin nửa ngờ.

“Tự nhiên là thật.” Đỗ Phi Phi đột nhiên ôm lấy bụng, “Người xem, nói đến là đến, cái kia, ta đi trước, người cứ từ từ ăn.” Nói xong, không đợi Hoắc Bình Bình phản ứng lại, đã nhanh như chớp biến mất tại cuối hành lang.

Từ ‘Thiện Tâm cư’ đi ra, Đỗ Phi Phi không dám về sớm, đành phải chạy tới ‘Lâm Hồ các’ tránh sóng gió.

Đường Tinh Tinh nghe nói nàng vì trốn Hoắc Bình Bình mà chạy đến, tức giận đến nổi đỏ bừng mặt, “Vì sao cô phải tránh nàng ta?”

“.....” Đỗ Phi Phi buồn bực nói, “Không biết, cảm thấy ánh mắt nàng khiến ta cảm thấy không thoải mái.”

“Đương nhiên, đó là ánh mắt ghen tị.” Đường Tinh Tinh vỗ bàn, sau đó ăn đau mà vội vã xoa tay, “Cô, cô nên chiến đấu, bảo vệ tình yêu của mình!”

“Thật ra, Tinh Tinh à.....” Đỗ Phi Phi cảm thấy hiểu lầm này nên được cởi bỏ, đỡ phải sai lầm nối tiếp sai lầm, “Ta và Diệp Thần không phải như cô tưởng tượng đâu, ta tuyệt đối không có nửa phần ý nghĩ không an phận, không có nửa phần ái mộ với hắn.”

Đường Tinh Tinh đột nhiên trầm mặc nhìn nàng.

“Ách, làm sao vậy?” Đỗ Phi Phi khẩn trương vuốt mặt, “Chẳng lẽ cô không tin?”

“Phi Phi à.”

.....

“Cô không cần học giọng điệu của Diệp Thần được không?” Như vậy khiến tóc gáy toàn thân nàng đều dựng thẳng lên.

“Ta cảm thấy cô.....”

“Ừ?”

“Vẫn nên thích Diệp Thần mới tốt.”

Đỗ Phi Phi nhin không được hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì như vậy..... cô mới có thể sống dễ chịu một chút.”

“.....” Đỗ Phi Phi trầm mặc suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mờ mịt nói: “Hả?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Lên Núi Gia Lăng Tìm Mật Kinh Hoa

Đỗ Phi Phi chần chờ nửa ngày mới tìm lại được đầu lưỡi, “Vì sao nói như vậy?”

Đường Tinh Tinh đảo mắt nói: “Bởi vì ta cảm thấy, có một chỗ dựa mạnh mẽ như Diệp Thần, cô sẽ không phải sống quá vất vả. Cho nên, cô phải lấy mục tiêu trở thành phu nhân của Kiếm Thần mà nỗ lực phấn đấu.”

Đỗ Phi Phi bắt chước bộ dạng thản nhiên của Diệp Thần, “Vất vả thì vất vả.”

Đường Tinh Tinh đầy căm phẫn nói: “Sao cô có thể không có cốt khí như vậy, sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện Hoắc Bình Bình dẫm trên đầu như thế.”

.....

“Dẫm khi nào?” Là đầu nàng quá cứng rắn, hay là dáng người Hoắc Bình Bình quá nhẹ? Vì sao nàng không cảm giác được điều gì?

Đường Tinh Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dán vào lỗ tai nàng nói: “Chính là vừa rồi. Chẳng lẽ cô không nhận ra nàng ta tới là muốn ra oai sao?”

Điều này thì có nhìn ra một chút, có điều.....“Thế thì làm sao?”

“Làm sao?” Đường Tinh Tinh kéo tay nàng, đặt lên chuôi Miên Vũ đao, “Kéo nó ra khỏi vỏ!”

Đỗ Phi Phi hoảng sợ, “Có nghiêm trọng như vậy không?”

“Nếu nàng mềm mỏng thì cô phải cứng rắn! Xem ai hơn ai.”

“Ách.” Đỗ Phi Phi cuống quýt rời tay khỏi chuôi đao, “Chuyện này, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.” Nàng đột nhiên cảm thấy đến Lâm Hồ các tị nạn, thật ra là một chủ ý không được hay ho cho lắm.

“Phi Phi à.” Đường Tinh Tinh đột nhiên hạ thấp giọng, mặt đầy nghiêm túc nhìn nàng nói, “Có một số thứ, khi cô có được không biết quý trọng, đến khi mất đi rồi, sẽ hối hận không kịp.”

Đỗ Phi Phi cũng trầm giọng nói, “Nếu thứ cô ám chỉ là Diệp Thần, ta cảm thấy..... vẫn nên để ta hối hận không kịp đi.”

Thật vất vả thoát thân khỏi Lâm Hồ các, Đỗ Phi Phi không dám tùy tiện đi loạn, chỉ đi dạo một vòng bên ngoài, sau đó trở về. Trên đường đi qua ‘Âm Độc cư’, thấy Hoắc Bình Bình đang đứng ở cửa cười dài nhìn nàng.

Từng hạt lớn mồ hôi lạnh phút chốc từ cái trán chảy xuống. Đỗ Phi Phi dừng bước, nháy mắt nở nụ cười nói: “Ha ha, nhà vệ sinh của ‘Độc Thủ cư’ quay lưng về hướng bắc, nhìn về hướng nam, ta không quen lắm, ta thích nhà vệ sinh quay lưng hướng nam nhìn về phía bắc, cho nên mới đi nơi khác.”

Hoắc Bình Bình chậm chậm tiến lên, giữ chặt tay nàng, thân thiết nói: “Thế Đỗ tỷ tỷ cảm thấy thân thể khỏe hơn chút nào chưa?”

Đỗ Phi Phi nói: “Việc tiêu chảy, thật ra rất giống thả rắm, nói đến là đến, nói đi là đi, tiêu sái phát tay không quay đầu lại. Tuy rằng hiện tại rất

tốt, nhưng cũng chưa biết khi nào thì lại không tốt.”

Hoắc Bình Bình che miệng cười nói: “Đồ tử tử nói chuyện thật là thú vị, khó trách Diệp Thần thích tử tử như vậy.”

“.....” Giải thích là che dấu, im lặng là thừa nhận. Đồ Phi Phi đành phải giả bộ như không nghe thấy gì.

Hoắc Bình Bình cũng không dây dưa ở vấn đề này nữa, mà nháy mắt chờ đợi nhìn nàng, “Đồ tử tử có thể đi đến nơi này với ta được không?”

“À.” Không thể có được chấp nhận hay không? Câu trả lời này dưới ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Bình Bình đột nhiên tan thành mây khói. Đồ Phi Phi bất đắc dĩ nghe thấy mình nói, “Có thể.”

Nơi Hoắc Bình Bình nói là phía sau núi Đường Môn.

Hoa đón gió xuân đầy khắp núi đồi, triền núi thấp thoáng, cùng chân trời phía xa xa giao tiếp liên miên.

Đồ Phi Phi hít vào một hơi thật sâu, hương hoa cỏ phảng phất trong không khí, thoang thoảng qua mũi, khiến cho lòng nàng cảm thấy thư thái.

Từ sau khi đến Đường Môn, rất hiếm khi nàng có thời khắc thả lỏng như vậy.

“Sớm biết là đi dạo, ta đã chuẩn bị chút điểm tâm.” Gần đây Diệp Thần quản lý không nghiêm lắm, Đồ Phi Phi có thể tự do ra vào phòng bếp.

Ánh mắt Hoắc Bình Bình hơi ảm đạm nói: “Thật ra ta không phải đến đây để đi dạo.”

Quả nhiên, không có chuyện gì thì chẳng lấy lòng.

Đỗ Phi Phi bị ai phát hiện ra những lời này chưa bao giờ là sai, nếu như không ngoài dự đoán, câu tiếp theo sẽ là —

“Tiểu muội có một chuyện muốn nhờ, xin tử tử giúp đỡ.”

.....

Quả nhiên. một chút niềm vui bất ngờ cũng không có.

Đỗ Phi Phi lấy tay nhẹ nhàng lau mặt nói: “Ồ, nói nghe một chút.”

“Ta muốn nhờ tử tử giúp tìm một loại hoa.”

“Hoa? Hoa gì?” Đỗ Phi Phi chậm rãi thả lỏng tâm tình. Nếu chỉ là tìm hoa, như thế hiển nhiên là một việc an toàn lại thoải mái.

Hoặc Bình Bình chậm rãi nói: “Mật Kinh hoa.”

“Ồ.” Đỗ Phi Phi gật gật đầu bước lên hai bước, đột nhiên dừng lại, xoay người nói, “Nghe hình như có chút quen tai..... trông nó như thế nào?”

“Màu sắc hơi nhạt, hoa nhỏ như chiếc nhẫn, trên thân nhiều gai, hương vị ngọt ngào, giống như mật.”

“Hơn nữa thích mọc ở những âm ướt thấp lạnh.” Đỗ Phi Phi bổ sung nói.

Hoặc Bình Bình kinh ngạc nói: “Đỗ tử tử cũng biết?”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Ta còn biết, trong sơn động ở núi Gia Lăng phía bắc Đường Môn có hoa này.”

Hoặc Bình Bình khen ngợi: “Quả nhiên Đỗ tử tử hiểu biết sâu rộng.”

Đỗ Phi Phi cảm thấy vô cùng hưởng thụ, nhưng vẫn hồ nghi nói: “Người tìm Mật Kinh hoa làm gì?” Chẳng lẽ nàng cũng biết Mật Kinh hoa và cô đười meo điều chế với nhau sẽ thành kịch độc, nếu như vậy, không phải là nàng cũng là kẻ tình nghi giết Cổ Quỳnh?

Đỗ Phi Phi cảm thấy mình thật mờ ám, giờ xem ai cũng đều giống hung thủ.

Hoắc Bình Bình đau thương nói: “Đệ đệ ta trúng một loại độc, cần Mật Kinh hoa làm thuốc dẫn.”

“Không ngờ Mật Kinh hoa còn có thể làm thuốc dẫn, ha ha.” Đỗ Phi Phi cười gượng hai tiếng, phát hiện mình cười hình như không đúng lúc, “À, xin hãy nén bi thương.”

.....

Hoắc Bình Bình bình tĩnh nói: “Đệ đệ của ta còn chưa chết.”

.....

“Chúng ta vẫn nên đi tìm Mật Kinh hoa đi.” Đỗ Phi Phi dẫn đầu đi ở phía trước.

“Đỗ tỷ tỷ.”

“Ừ?” Bước chân Đỗ Phi Phi vẫn không ngừng.

Hoắc Bình Bình chỉ vào một hướng khác, “Sơn động ở bên kia.”

Sơn động núi Gia Lăng.

Vừa vào động, không khí ướt lạnh ẩm thấp đã đánh thẳng vào mặt, đối lập hoàn toàn với ánh mặt trời tươi đẹp ở bên ngoài.

Đỗ Phi Phi sờ tay lên ngực, muốn lấy ra gậy đánh lửa, Hoắc Bình Bình đã giành trước một bước, giơ gậy đánh lửa tiến lên dẫn đường, “Để ta mở đường, Đỗ tỷ tỷ chặn ở phía sau là được.”

Chặn phía sau? Chặn cái gì? Nơi này cũng không có truy binh.

Có điều nếu nàng đã nói như vậy, Đỗ Phi Phi vẫn rất tình nguyện theo ở phía sau.

Động càng đi càng sâu, càng đi càng tối.

Vốn Đỗ Phi Phi còn cách xa ở phía sau cũng không tự chủ được mà đi sát lại ánh lửa trong tay Hoắc Bình Bình.

Đi thêm một đoạn nữa, nàng đột nhiên ngửi thấy một mùi hương như có như không, đang muốn hỏi có phải Mật Kinh hoa hay không, lại nghe Hoắc Bình Bình mở miệng nói: “Đỗ tỷ tỷ, tỷ sợ không?”

Giọng nói của nàng vốn vô cùng dễ nghe, thanh thúy lại không mất dịu dàng, nhưng ở trong sơn động sâu thẳm này, vô luận là giọng nói thanh thúy cỡ nào, dịu dàng cỡ nào, nếu đột nhiên vang lên mà không báo trước, vẫn có chút âm trầm quỷ dị.

Đỗ Phi Phi lấy lại bình tĩnh, vừa định nói không sợ, thân thể Hoắc Bình Bình đã đột nhiên nghiêng về phía sau cùng theo đó là tiếng thét chói tai, gậy đánh lửa giống như bồ câu đột nhiên bay lên.

Theo bản năng Đỗ Phi Phi vươn tay đỡ lấy thân thể Hoắc Bình Bình.

Hoắc Bình Bình quay người ôm lấy nàng, đầy mặt hoảng sợ.

Đỗ Phi Phi đang định hỏi xảy ra chuyện gì, lại thấy một con nhện lớn đột nhiên nhảy lên cổ nàng.

Khi trên cổ truyền đến cơn đau giống như bị kim đâm, trong đầu nàng chỉ kiplóe lên một ý niệm: Nếu Hoắc Bình Bình không vội vàng ôm lấy nàng như thế, vừa rồi nàng hoàn toàn có thể tránh thoát.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sơn Động Rất Tối, Lửa Rất Lớn

“Đồ tử tử!”

Tiếng thét chói tai của Hoắc Bình Bình xuyên qua toàn bộ sơn động, một lần nữa chà đạp lỗ tai Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi mạnh mẽ hít vào một hơi, duỗi tay nắm lấy con nhện, ném mạnh nó sang một bên, sau đó liên tục lùi lại mấy bước, cho đến tận khi sau lưng đụng tới vách đá, mới chậm rãi ngồi xuống.

“Đồ tử tử.....” Hoắc Bình Bình lo lắng nhìn nàng, nước mắt lã chã rơi xuống, giống như một chuỗi hạt châu.

Nếu trong thời điểm Đỗ Phi Phi đang nhàn hạ, chắc chắn sẽ khen nàng khóc như hoa lê trong mưa, hải đường ngâm sương, đẹp không sao tả xiết.

Có điều, hiện tại một chút nhàn hạ Đỗ Phi Phi cũng không có. Nàng cảm thấy chỗ cổ bị nhện cắn dần dần trở nên tê dại, giống như mực nước nhỏ trên giấy, từng chút từng chút một lan dần ra bốn phía. Mà nàng, chỉ có thể trơ mắt cảm nhận.

Hoắc Bình Bình không biết làm gì nhìn cái cổ ngày càng xanh của nàng, run giọng nói: “Ta, ta nên làm gì bây giờ?”

Đỗ Phi Phi rất muốn nói đùa nói, giúp ta hút độc ra. Nhưng sau khi hé miệng, mới phát hiện những lời này thật khó nói, số lượng từ quá nhiều,

cần rất nhiều sức, cho nên chỉ có thể run rẩy trả lời: “Đại..... phu.....”

“Đại phu!” Hoắc Bình Bình như bị nói cho tỉnh ra, vội vã đứng lên, tránh ra hai bước, sau đó lại đầu quay, thần sắc phức tạp nhìn nàng, “Ta đi tìm người tới cứu.”

Khóe miệng Đỗ Phi Phi cố gắng giương lên, nhưng trước khi thành công, Hoắc Bình Bình đã tung quần hoa, biến mất ở cuối tầm nhìn của nàng.

Thế giới rồi đột nhiên trở nên yên tĩnh, gần như không một tiếng động.

Gậy đánh lửa chỉ còn một đốm lửa nhỏ.

Đỗ Phi Phi đảo mắt liên tục.

Cổ nàng đã trở nên cứng ngắc như đá, thật giống như tách ra hoàn toàn khỏi đầu và thân thể.

Đỗ Phi Phi muốn trước khi toàn thân biến thành tượng đá tìm được con nhện bị nàng ném đi kia, ít nhất cũng phải xác định được vị trí của nó, đề phòng nó lại bất ngờ xông lên cắn một cái vào khu vực nàng không kịp phòng bị. Đến lúc đó, nàng thật không biết mình có thể bị cắt thành mấy khúc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đỗ Phi Phi không khỏi thở dài: Sớm biết như vậy, vừa rồi nàng đã trực tiếp bóp chết con nhện kia, mà không phải tha cho nó một con đường sống.

Cho nên sư phụ mới nói: nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.

Quả nhiên lời lẽ chí lý.

Đáng tiếc từ xưa đến nay chân lý luôn phải dùng máu tươi để đổi lấy.

Nàng một lần nữa lại di chuyển ánh mắt.

Cảnh vật trong động dần trở nên mờ lung, giống như có sương mù lờn vờn trước mặt.

Ngọn lửa dần dần tắt, sơn động hoàn toàn bị một màu đen bao phủ.

Nàng khép mí mắt, dựa cả người vào vách đá nặng nề ngủ thiếp đi.

Oành!

Theo tiếng nổ rung trời, đất đá hất văng bắn cả đến bên người nàng.

Đỗ Phi Phi mê mang mở mắt, vừa vận nhìn thấy vô số đá vụn từ trên đỉnh đầu thừa thớt rơi xuống. Nàng theo bản năng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cửa động bị nổ.” Giọng nam dễ nghe chậm rãi vang lên bên tai.

Đỗ Phi Phi muốn quay đầu, lại không động đậy nổi, chỉ có thể dùng khước mắt liếc thấy đến một cái đầu đen tuyền dán lên vai nàng. Cổ truyền đến cảm giác ấm nóng mềm mại, nàng run rẩy hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Đầu từ trên vai nàng nâng lên, chuyển qua trước mặt, “Hút độc.”

Hút..... độc?

Đỗ Phi Phi hoàn toàn bị kinh sợ, “Diệp Thần đại nhân, loại việc nhỏ này không cần làm phiền ngài.”

Diệp Thần mỉm cười, “Không phiền.” Sau đó cúi đầu, tiếp tục sự nghiệp vĩ đại vừa rồi.

“Không phải.” Đỗ Phi Phi cố gắng chịu đựng cảm giác ngứa nhột, chân thành nói, “Ta cảm thấy người tới muộn như vậy, độc đã sớm lan tràn

khấp cơ thể, hút một hai cái như thế là hoàn toàn vô ích. Trừ phi người hút toàn bộ máu của ta.....” Nàng dừng một chút, “Đương nhiên, hút hết máu thì ta sẽ chết.”

Diệp Thần rút cục ngẩng đầu, “Ta biết.”

“.....” Biết người còn hút?!

“Người trúng là độc của nhện ngũ sắc, chỉ cần qua một canh giờ, độc sẽ tự giải.”

Đỗ Phi Phi không thể tin nói, “Nhưng cơ thể của ta vẫn rất cứng nhắc.”

“Cho dù là ai, dùng tư thế của người ngủ một canh giờ đều sẽ như vậy.”

“.....” Đỗ Phi Phi chậm rãi giật giật tay và chân, quả nhiên có thể động đậy, “Vậy vừa rồi người hút cái gì?”

“Hút độc.” Diệp Thần tự nhiên đáp lại.

“.....” Đỗ Phi Phi lại dùng vẻ mặt đau khổ nhắc nhở, “Nhưng vừa rồi rõ ràng người nói chỉ cần qua một canh giờ độc sẽ tự giải.” Thế còn hút cái gì mà hút?

Diệp Thần cười tủm tỉm hỏi: “Hay là người muốn nghe, bởi vì ta khát nước?”

.....

“Coi như ta chưa hỏi gì.” Một tay nàng nắm lấy Miên Vũ đao chống xuống đất, một tay vịn vách đá gian nan đứng lên, nhìn quanh bốn phía.

Trước mặt có một đống lửa, tuy rằng lửa không lớn, cũng đủ chiếu sáng hai bên vách núi trước mắt.

Đỗ Phi Phi hoạt động gân cốt đi một đoạn về phía cửa động, lại phát hiện càng đi càng tối, đành phải quay lại nói: “Vừa rồi người nói cửa động.....”

“Bị nổ.” Diệp Thần vẫn ung dung ngồi.

“Nổ?!” Nàng nhảy dựng lên, “Bị ai cho nổ?”

Diệp Thần chống má, hờ hững nhìn đống lửa trên mặt đất nói: “Đường Hồng Hồng? Hoặc Bình Bình? Hoặc là..... hung thủ?”

Đỗ Phi Phi không nói gì lấy gậy đánh lửa trên người thắp sáng, đi về phía đầu kia của sơn động.

Khoảng chừng qua thời gian uống một chén trà, vẻ mặt nàng thất vọng trở về, “Không thông.”

Diệp Thần ôn nhu nói: “Lửa càng nhiều, chúng ta càng nhanh chết ngạt.”

Đỗ Phi Phi lập tức thôi tắt gậy đánh lửa, lại dập bớt mấy đống lửa, sau đó ngồi xuống đối diện hẳn, “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Diệp Thần mỉm cười kêu: “Phi Phi à.”

Thân thể Đỗ Phi Phi lập tức căng thẳng, lớn tiếng nói: “Trong thời khắc nguy nan này, chúng ta sẽ không tự giết lẫn nhau chứ?”

Giọng nói của Diệp Thần dịu dàng khác thường, “Người phải nhớ kỹ, ta vì cứu người mới lâm vào cảnh nguy hiểm này.”

Nàng hoài nghi nhìn hẳn, kéo dài ngữ điệu: “Là..... sao?”

Không biết là do ánh lửa hay là tầm mắt, Đỗ Phi Phi nhìn thấy một vệt ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt hắc. Đáy lòng thoáng co rút, nàng lập tức cười làm lạnh: “Đúng vậy đúng vậy, thật sự là làm phiền người.”

Nụ cười của Diệp Thần lại ôn hòa như trước.

“Có điều vì sao người lại đến cứu ta?” Lấy nhân phẩm và hành động của Diệp Thần đại nhân mà nói, gặp loại chuyện này không phải là hắc sẽ khoanh tay đứng nhìn, bàng quan, chờ thời điểm nàng hấp hối còn bỏ thêm đá xuống giếng tìm niềm vui sao? Giúp người làm vui, hy sinh bản thân thật sự không phải phong cách của hắc.

Diệp Thần thuận miệng nói: “Bởi vì Hoắc Bình Bình đến kêu cứu mạng.”

“Cho nên người tới?” Đỗ Phi Phi trề mắt, muốn nhìn cho rõ người trước mắt đến tột cùng là Diệp Thần, hay là một người lương thiện khoác vẻ ngoài của Diệp Thần.

Diệp Thần chuyển động con ngươi, nhìn thẳng vào ánh mắt nghi ngờ của nàng, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu công lên, “Người..... thật sự không biết vì sao ta đến?”

.....

Âm mưu? Dương mưu?

Trong đầu Đỗ Phi Phi bị đảo lộn như hồ dán, nhưng phát hiện mình vẫn không nghĩ ra được cái gì, cho nên thành thực lắc đầu với hắc.

Một tay Diệp Thần chống xuống đất, thân thể chậm rãi nghiêng về phía nàng.

Đỗ Phi Phi nhìn gương mặt càng ngày càng gần, tim không tự chủ được mà đập loạn lên.

Chưa từng gần gũi với Diệp Thần như vậy.

Ánh lửa lập lòe chiếu lên da thịt trắng nõn, càng làm nổi bật lên khuôn mặt vốn đã mê hoặc chúng sinh của hắn. Lông mi đen mà thanh mảnh, ánh mắt sáng ngời mà có thần, lông mi dài lại cong, cái mũi thẳng mà tuấn tú, môi trên mỏng mà môi dưới lại căng mọng.

Sau đó, nàng phát hiện, đôi môi quyến rũ kia đang từ từ tiến đến gần phía nàng...

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Một Khắc Hải Hùng

Trên môi truyền đến cảm giác mềm mại, mí mắt như có cánh bướm khẽ lướt qua.

Lỗ chân lông toàn thân Đỗ Phi Phi đồng thời mở lớn, dường như là cùng một lúc, thân thể nàng như nổ tung, giống một mảnh vỡ bắn ra ngoài, nặng nề mà đập vách đá.

Trong hang đá rung lên nhẹ nhẹ, trên đỉnh đầu rơi xuống mấy phần tro bụi đá vụn, rơi xuống đồng lửa, lửa lại nhỏ hơn một chút.

Diệp Thần vẫn còn ở chỗ cũ, tay chân không nhúc nhích duy trì tư thế vừa rồi, chỉ là cổ hơi ngẩng, bí hiểm nhìn nàng.

Vừa rồi..... Vừa rồi.....

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Toàn bộ đầu Đỗ Phi Phi giống bị nướng qua, vừa nóng lại vừa choáng. Ánh mắt Diệp Thần lại giống như chỉ hận không thể thu nhỏ nàng thành hạt gạo, để bỏ vào trong hang của con chuột.

Nàng khẩn trương kéo ống tay áo, dựa lưng vào vách núi, chậm rãi trượt xuống, hy vọng tìm được nơi mắt hắt không trông thấy.

Lửa bùng bùng nổ vang.

Nhưng Đỗ Phi Phi cảm thấy vẫn không lớn bằng tiếng tim mình đập.

Sắc bén mà dồn dập.

Cảm xúc mềm mại trên môi vừa rồi lại quanh quẩn hiện lên trong đầu. Đỗ Phi Phi cảm thấy dần dần hít thở không thông, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

“Phi Phi à.” Diệp Thần mở miệng, lại không phải loại khẩu khí ung dung đợi thỏ như nàng tưởng tượng, mà là có chút yếu đuối.

Yếu đuối?

Đỗ Phi Phi mở lớn hai mắt, khó tin nhìn hẳn.

Loại từ “yếu đuối” này, quả thực so với khiêm tốn” càng khó để phù hợp với Diệp Thần đại nhân!

Diệp Thần thấp giọng nói: “Người lại đây.”

Đỗ Phi Phi vội vàng dán lưng vào vách đá kín không một kẽ hở.

Diệp Thần quay đầu, vô cùng dễ dàng tìm được thân ảnh của nàng trong góc tối âm u, mắt hẳn hơi hé ra, con người sắc bén liếc lại.

Đỗ Phi Phi không chút tình nguyện nào từ trong góc tối trượt ra.

“Chân ta bị tê, đỡ ta đứng lên.” Diệp Thần vươn tay.

Động tác của Đỗ Phi Phi càng chậm, bước nửa ngày còn không nổi một tấc.

Diệp Thần nhíu mày, “Người muốn ở trong này ngạt chết, hay là ở bên ngoài bị ta độc chết?”

Ngạt chết hay độc chết?

.....

Đây mới là Diệp Thần đại nhân.

Vừa rồi quả nhiên là ảo giác.

Ừ, tuyệt đối là ảo giác!

Liều mạng thuyết phục bản thân quên đi một màn hết hồn vừa rồi, Đỗ Phi Phi thật cẩn thận cười làm lành nói: “Có thể không chết được không?”

Diệp Thần giơ cánh tay về phía nàng, “Vậy thì không nên tùy tiện muốn chết.”

Đỗ Phi Phi vọt đến bên cạnh hắn, duỗi tay nâng hắn dậy.

Tay Diệp Thần đặt trên bả vai nàng, nháy mắt đứng lên, ôm lấy cổ nàng, cả người đặt ở trên lưng Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi chưa kịp chuẩn bị đã bị sức nặng đột ngột của hắn ép đến khom người, vội vã dùng Miên Vũ đao chống xuống đất, oai oái kêu lên: “Diệp Thần đại nhân, người tê chân chứ không phải liệt chân nha, dù gì cũng nên tự mình đi.”

Diệp Thần thản nhiên mở miệng: “Có muốn ra ngoài không?”

“Muốn, nhưng không muốn dùng tư thế này ra ngoài.”

“Công ta đến cửa động.”

Đỗ Phi Phi cho dù có trì độn cũng phát hiện ra có điểm không thích hợp, “Người..... làm sao vậy?”

“.....”

“Đói bụng sắp ngất?”

“.....”

“Phát sốt?”

“.....”

“Nguyệt sự đến?”

“.....” Diệp Thần rốt cục không nhịn được khẽ gọi, “Phi Phi à.”

Lần đầu nghe thấy ba chữ này ở khoảng cách gần như vậy, lực sát thương quả nhiên tăng không ít. Đỗ Phi Phi cơ hồ dùng toàn bộ sức lực chạy về phía cửa động.

“Đến cửa động rồi.” Đỗ Phi Phi cảm thấy hô hấp thoáng thông thuận hơn một chút.

Diệp Thần chậm rãi trượt xuống khỏi lưng nàng, dựa vào vách núi, “Bổ nó ra.”

“..... Hả?” Đỗ Phi Phi trừng lớn mắt, ngây ngốc một lúc lâu mới nói, “Chủ ý của người..... hình như hơi tệ thì phải?”

Diệp Thần nói: “Hy vọng võ công của người không tệ như vậy.”

.....

Võ công tệ? Hả còn nói võ công nàng tệ?

Cái này căn bản không phải dựa võ công được chứ, có ai nhàn rỗi luyện võ công chỉ để phá núi? Nàng luyện võ để chém người!

Núi so với người khó chém hơn nhiều.

Đỗ Phi Phi suy tư thật lâu mới nói: “Có thể cho ta cái rìu bổ núi không?”

Chuyện bỗ núi này không phải chưa từng có người làm, nhưng thời điểm Nhị Lang Thần phá núi cứu mẹ ít nhất trong tay cũng có thần khí, còn hiện tại nàng có cái gì? Miên Vũ đao sao?

Diệp Thần nói: “Vũ khí loại nào mà khi nhắm mắt lại chẳng giống nhau.”

Hiện tại trước mắt đều tối thui, ai nhận được ra ai? Nhắm hay không nhắm mắt đã không còn là vấn đề.

“Được rồi. Nếu người kiên trì như thế, ta cũng chỉ có thể..... mù quáng nghe theo.” Đỗ Phi Phi hít sâu một hơi, tay cầm chuôi đao, leng keng lôi ra khỏi vỏ, những tia sáng nhỏ vụn xuyên qua cửa động, chiếu lên lưỡi đao, bắn ngược trở lại trong sơn động như ánh xám trắng lạnh lẽo trong khoảng hư vô.

Cổ tay Đỗ Phi Phi vung lên, một chiêu ‘quét sạch ngàn quân’ khí thế bùng bùng chém ra.

Chỉ nghe âm vang một tiếng, những tảng đá kẹt ở cửa động cứ thế bị quét ra ngoài.

Trong sơn động rung chuyển, như một cái lâu gác lung lay sắp sụp đổ.

Hai tay Diệp Thần lại bám lên bả vai của nàng, ra lệnh: “Còn không đi.”

Đỗ Phi Phi không chút nghĩ ngợi, cũng Diệp Thần phi như bay về phía cửa động.

Cho đến khi ra bên ngoài động, quay đầu lại xem, Đỗ Phi Phi bất tri bất giác thốt lên: “Nội công của ta từ khi nào mà trở nên lợi như vậy?” Ấy thế mà phá núi thành công?

Diệp Thần nói: “Khi con người rơi vào hiểm cảnh, tự nhiên sẽ bùng nổ tiềm lực.”

Đỗ Phi Phi nhú mày nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Không phải, ta nhớ rõ ràng lúc ấy giống như có.....”

“Đường Hồng Hồng đến.”

Nghi hoặc của Đỗ Phi Phi đột nhiên chuyển thành u oán.

Cho đến khi Đường Khôi Hoảng đến gần, u oán lại hóa thành bực tức đầy bụng, vừa muốn phun ra, đã nghe Diệp Thần ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng, “Đường chương môn, ông tới thật đúng lúc.”

Đường Khôi Hoảng vui vẻ nói: “Ta ở trong Đường Môn cả ngày tìm không được hai vị, thì ra đúng là đến đây ngắm cảnh.”

Hay cho câu cả ngày tìm không được!

Bực tức của Đỗ Phi Phi nhất thời hóa thành lửa giận, “Nói như vậy, Đường chương môn nhất định cũng không biết chúng ta vừa bị nhốt trong động thiếu chút nữa thì ngạt chết?”

Đường Khôi Hoảng ngạc nhiên nói: “Động? Động nào?”

Con mắt của Đỗ Phi Phi dán chặt lên trên mặt hắn, lúc này Đường Khôi Hoảng mới giật mình nói: “Các người muốn nói đến sơn động có Mật Kinh hoa?”

Đỗ Phi Phi hừ lạnh.

Đường Khôi Hoảng không vui.

Hậu bối giang hồ thật sự là càng ngày càng không hiểu quy củ.

Có điều Diệp Thần ở bên như hổ rình mồi, hấn cũng không thể nổi giận, chỉ đơn giản giải thích: “Động này ngoại trừ có Mật Kinh hoa, còn có nhện ngũ sắc, rắn bảy màu, nơi này vốn là cầm địa của Đường Môn chúng ta. Không biết tại sao hôm nay lại sập xuống, ta cũng không ngờ tới. Hóa ra là do hai vị gây nên.....”

Đỗ Phi Phi thật sự muốn bốc hỏa, “Cái gì mà chúng ta gây nên?! Rõ ràng là có người cố ý sau khi chúng ta vào động, cho nổ cửa động, muốn nhốt chúng ta ở bên trong đến ngạt chết.”

Đường Khôi Hoảng chấn động, “Có chuyện này sao?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Vừa mới đây thôi, ta còn đang hoài nghi có phải là Đường chương môn chê chúng ta ở đây ăn uống miễn phí lâu như vậy, cho nên muốn giết người thuận tiện hủy thi diệt tích luôn không.”

Đường Khôi Hoảng nhướng mày, có thâm ý khác nói: “Thể hiện tại thì sao?”

Diệp Thần nói: “Hiện tại ta cảm thấy..... có lẽ không phải Đường chương môn.”

Đường Khôi Hoảng kinh ngạc nhìn hấn, “Ồ, vì sao?”

“Bởi vì nếu Đường chương môn có thể nghĩ ra kế độc như vậy đã sớm thực hiện, cần gì đợi đến lúc này?”

.....

Đường Khôi Hoảng oán hận nói: “Thật sự là phải cảm ơn sự tín nhiệm của Diệp đại hiệp.”

Diệp Thần khiêm tốn nói: “Không dám không dám.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chân Tướng Sau Màn

Đường Khôi Hoảng thở phào nhẹ nhõm nói: “Có điều đây là địa phận của Đường Môn chúng ta, sơn động cũng là phía sau núi Đường Môn, chuyện này ta sẽ điều tra rõ, cho hai vị một câu trả lời thỏa đáng.”

Diệp Thần gật đầu nói: “Đây là hiển nhiên rồi.”

.....

Đường Khôi Hoảng cảm thấy nói chuyện với Diệp Thần, còn không bằng nói chuyện với Đỗ Phi Phi càng ngày càng không quy củ. Vì thế hần vội ho một tiếng, xoay người đi về phía nàng, “Vậy trong lòng Đỗ cô nương liệu có hoài nghi người nào hay không?”

Đỗ Phi Phi rất băn khoăn nhìn Diệp Thần.

Đâu chỉ hoài nghi, mà là đã xác định. Nhưng người này cùng Diệp Thần có gian tình..... chỗ dựa thật lớn.

A? Trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên lóe ra một nghi vấn. Hoặc Bình Bình hiểu lầm chuyện nàng và Diệp Thần cho nên muốn giết nàng còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng ngay cả Diệp Thần cũng muốn hãm hại..... Đúng là độc nhất nữ nhân tâm.

Chẳng lẽ đây chính là việc ‘nếu ta không có được, người khác cũng tuyệt đối đừng mong động đến’ trong truyền thuyết?

Đỗ Phi Phi không rét mà run.

Khóe miệng Diệp Thần khẽ cong lên, ôn nhu nói: “Xin hỏi Hoắc Bình Bình còn ở Đường Môn hay không?”

Trong lòng Đường Khôi Hoảng đột nhiên sáng tỏ, thở dài nói: “Hoắc cô nương vừa mới được thiếu trang chủ của Phi Lô sơn trang, môn chủ Thiết Kiếm môn, Võ Đang của Thanh Phong kiếm, phó lâu chủ của Yên Vũ lâu và tổng tiêu đầu của Tĩnh An tiêu cục, hộ tống rời khỏi Đường Môn.”

Đỗ Phi Phi líu lười nói: “Đường Môn vừa mới tổ chức đại hội võ lâm sao?”

Đường Khôi Hoảng nói: “Theo ta được biết, bởi vì nàng quyết định rời đi vội vàng, cho nên rất nhiều người không kịp tới.”

Trong đầu Đỗ Phi Phi hiện lên cảnh tượng một đồng quạ đen hộ tống một con bồ câu trắng bay đi, không khỏi đại ra.

Diệp Thần quay đầu mỉm cười nói với nàng: “Ta cũng có thể giả bộ hộ tống người.”

Đường Khôi Hoảng rốt cục tìm được cơ hội cản ngược lại, vội vàng nói: “Được Kiếm Thần hộ tống tất nhiên không giống người thường. Cho dù là ‘thiên sơn điêu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt’* cũng tuyệt đối không thể thể so sánh với.”

*Hai câu thơ trong bài thơ “Giang tuyết” – Tuyết trên sông của Liễu Tông Nguyên, dịch thơ: Nghìn non mất bóng chim bay, muôn con đường tắt dấu giày tuyết không – (Tản Đà)

Diệp Thần liếc nhìn hẩn, “Nếu đã là ‘thiên sơn điêu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt’, Sao Đường chưởng môn còn ở nơi này?”

Đường Khôi Hoảng theo bản năng phản bác: “Bởi vì ta là người chim.”

.....

Gió thổi loạn.

Cành hoa chao đảo.

Ngọn cỏ hết đổ sang đông lại nghiêng sang tây.

Đường Khôi Hoảng trấn định ôm quyền nói: “Đường mỡ có chuyện quan trọng trong người, đi trước một bước.” Sau đó tiêu sái xoay người, đuổi mây mà đi.

Đỗ Phi Phi và Diệp Thần bình tĩnh nhìn bóng dáng càng chạy càng nhanh, càng chạy càng xa của hắn.

Cho đến tận khi chắc chắn hắn tuyệt đối không nghe thấy gì, Đỗ Phi Phi mới ôm bụng cười điên loạn.

Diệp Thần bất động thanh sắc nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi cười lâu, đến lúc bị chính tiếng cười của mình dọa sợ, lập tức im bật.

Diệp Thần mỉm cười hỏi: “Cười mệt rồi sao?”

Đỗ Phi Phi cẩn thận trả lời: “Vẫn ổn.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Diệp Thần vươn tay, “Công ta trở về.”

Đỗ Phi Phi ngẩn ngơ nói: “Có thể cho ta lý do sao?”

Diệp Thần vẫn tươi cười như trước, “Khi người cười ngựa sẽ cho ngựa lý do sao?”

.....

Cười ngựa? Hẳn coi nàng là ngựa?

Trong ngực Đỗ Phi Phi có ngọn lửa giận hừng hực cháy, thậm chí ánh mắt cũng đỏ lên, giọng nói dường như là gằn ra từ kẽ răng, “Không, ta sẽ trực tiếp giết kẻ muốn cười ta!”

Miên Vũ đao rung động ở trong vỏ.

Hoa cỏ vốn mềm nhũn nháy mắt cứng ngắt.

Trong gió, tràn ngập sát khí.

Diệp Thần nhẹ nhàng buông một câu, “Vì sao người lại đem mình so sánh với ngựa?”

.....

Đỗ Phi Phi xoay người, cũng không quay đầu lại, thi triển khinh công rời đi.

*

Lâm Hồ các.

Đường Tinh Tinh rót trà cho Đỗ Phi Phi đang vô cùng buồn bực, “Cô có cảm thấy gần đây hình như cô rất hay đến nơi này của ta không?”

Đỗ Phi Phi chu miệng nói: “Chẳng lẽ cô ghét bỏ ta?”

“Không phải ghét bỏ.” Đường Tinh Tinh ôn hòa giải thích, “Chỉ là ta cảm thấy..... cô coi chỗ này của ta như một gốc cây.”

“Gốc cây?”

“Nghe nói rất nhiều người nếu gặp phải chuyện không như ý, sẽ tìm đến gốc cây kể khổ.”

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói: “Ta thật sự là đến tìm gốc cây.”

Đường Tinh Tinh thở dài nói: “VẬY CÔ KỂ ĐI.”

Đỗ Phi Phi lập tức như thế này... như thế kia... lúc đó...tình cảnh ấy...thao thao bất tuyệt kể về một hồi ở trong núi đá sống động như thật.

Đường Tinh Tinh lập tức vỗ bàn đứng lên, “Ta còn nghi hoặc Hoắc Bình Bình không biết là tạo phản, nợ nần hay dâm dật thê nhi của người ta bị phát hiện, phải tìm nhiều người đến hộ tống như vậy, thì ra là sợ sau khi Diệp đại hiệp rời khỏi sơn động tìm nàng ta tính sổ.”

Đỗ Phi Phi trợn mắt há mồm nói: “..... Nàng là nữ nha, sao có thể dâm dật thê nhi của người ta?”

“Cái đó chỉ có nàng ta biết!”

Đỗ Phi Phi bất giác đưa tay lên sờ sờ chỗ bị nhện cắn.

“Cô làm sao vậy?” Đường Tinh Tinh tò mò nhìn chăm chăm vị trí đặt tay của nàng.

“Không phải ta vừa nói bị nhện ngứa sắc cắn sao, cho nên vẫn còn hơi ngứa.”

“A, đúng rồi, nhện ngứa sắc,” Đường Tinh Tinh lấy từ trong lòng ra một bình sứ, “Tuy rằng độc của nhện ngứa sắc gặp nước sau một canh giờ sẽ tự động được giải, nhưng độc tố lưu lại trên da thịt sẽ không tự nhiên biến mất. Ta giúp cô bôi chút nước thuốc, khoảng chừng ba canh giờ có thể biến mất hoàn toàn, nếu không cô chờ biến thành mỹ nhân xanh đi.”

Đỗ Phi Phi nghe nàng nói thế bắt đầu lo lắng, cuống quít buông tay ra, “Vây côbôi nhiều một chút.”

Đường Tinh Tinh cười ghé sát đầu lại, vừa muốn bôi thuốc, sắc mặt lại đột nhiên trở nên cổ quái.

“Làm sao vậy?” Đỗ Phi Phi thấy nàng chỉ nhìn mà không ra tay, “Không phải da thịt đã trở nên xanh rồi chứ?”

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi nhìn biểu tình muốn nói lại thôi của nàng, cắn răng nói: “Ở trong thời khắc mấu chốt như thế này không nên dùng ngữ khí như thế.”

“Độc của cô.....”

Đỗ Phi Phi run giọng nói: “Không cứu nổi?”

“Đã được giải.”

.....

Đỗ Phi Phi đổ gục xuống bàn, “Còn cứ như vậy, ta không bị Diệp Thần độc chết, cũng sẽ bị côdọa chết.”

“Nói đến độc,” Đường Tinh Tinh ý vị thâm trường nhìn nàng, “Là ai giúp côhút độc ra?”

Tròng mắt Đỗ Phi Phi loạn chuyển, “Cái gì..... cái gì hút độc? Ai hút độc? Con mắt nào của cônhìn thấy có người giúp ta hút độc?” Khi đó Diệp Thần đại nhân không phải thực sự giúp nàng hút độc chứ? Nói thật, lúc ấy nàng thật sự hoài nghi là hãn khát nước quá nên muốn uống máu.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không khỏi áy náy, nhưng xoay người một cái trong đầu lại hiện lên lý luận cười ngửa của hãn, áy náy lập tức

quãng mất nơi nào.

Đường Tinh Tinh vuốt cằm nói: “Miệng vết thương của cô rõ ràng là được người ta hút độc ra. Chẳng lẽ là Tam ca?”

Đỗ Phi Phi theo bản năng phản bác nói: “Sao có khả năng?”

“Đương nhiên không có khả năng rồi.” Đường Tinh Tinh cười đến xấu xa, “Khi đó cô và Diệp đại hiệp cô nam quả nữ ở trong sơn động, bản thân cô tuyệt đối không thể hút độc cho mình được, cho nên chỉ có thể là.....”

Đỗ Phi Phi ngời thẳng, bình tĩnh lắc đầu nói: “Không phải.”

Đường Tinh Tinh không để ý tới nàng, càng nói càng hăng say, “Khi Diệp đại hiệp nghe nói cô trúng độc, không cần suy nghĩ đã chạy đến sơn động, thậm chí cửa động bị nổ cũng không biến sắc.....”

Đỗ Phi Phi nhin không được ngắt lời nàng: “Làm sao người biết mặt hân không đổi sắc?”

Đường Tinh Tinh đương nhiên đáp: “Bởi vì hân là Kiếm Thần đại nhân. Kiếm Thần sao có khả năng vì một việc nhỏ mà biến sắc?”

.....

Đúng lý hợp tình như vậy khiến Đỗ Phi Phi vô lực phản bác.

Đường Tinh Tinh tiếp tục nói: “Bình thường, chỉ có ba loại tình huống mới làm cho người ta quên mình cứu người khác.”

Đỗ Phi Phi bắt đầu cảm thấy tò mò.

“Thứ nhất, hân là một người thật sự thật sự tốt.”

Diệp Thần là một người thật sự thật sự tốt sao?

Đường Tinh Tinh và Đỗ Phi Phi bốn mắt nhìn nhau, âm thầm lắng nghe tình huống thứ ai, “Thứ hai, người kia nợ hẳn rất nhiều tiền.”

Đỗ Phi Phi vội vàng nói: “Ta là loại này.”

Đường Tinh Tinh ngoảnh mặt làm ngơ, “Loại thứ ba, người kia rất quan trọng, quan trọng nên không thể mất đi.”

Đỗ Phi Phi kiên quyết nói: “Ta thuộc loại tình huống thứ hai.”

“Nếu là tình huống thứ hai như cô nói, hẳn sẽ không giúp cô hút độc.”

Đỗ Phi Phi giãy dụa nửa ngày giữa hỏi và không hỏi, rốt cục vẫn không nhận được: “Vì sao?”

“Bởi vì mỹ nhân xanh vẫn có thể đòi được tiền.” Đường Tinh Tinh hạ giọng nói, “Hơn nữa trong thời điểm cửa động bị bịt kín, không biết có thể ra ngoài hay không, toàn thân tê dại là tình huống vô cùng nguy hiểm.”

“Vì sao?”

“Bởi vì không biết sẽ bị nhốt bao lâu, nhỡ đâu người kia không nhận được đói khát mà giết hẳn, ăn thịt hẳn, uống máu hẳn, cắn xương hẳn.....” Giọng nói của Đường Tinh Tinh càng ngày càng âm trầm.

“Chờ chút chờ chút.....” Đỗ Phi Phi nhận không được ngắt lời nàng, “Cô nói người khác là ám chỉ ta ư?”

Đường Tinh Tinh nói: “Khi con người rơi vào bước đường cùng, bất luận cái gì cũng làm được.”

“Nhưng hẳn chỉ bị tê dại một canh giờ, một canh giờ này ta vẫn nhận được!”

.....

Đường Tinh Tinh như không có việc gì liêm liêm môi nói: “Tóm lại, Diệp đại hiệp tuyệt đối không có khả năng vì một chút ngân lượng mà không để ý đến sống chết của bản thân.”

Đỗ Phi Phi bị nàng nói dao động, trầm ngâm hỏi: “Chẳng lẽ bên dưới vẻ ngoài lang sói của Diệp Thần đại nhân, thật ra là một người rất tốt?”

.....

Đường Tinh Tinh nhìn nàng giống như nhìn thấy một vật báu hiếm có trên thế gian.

Đỗ Phi Phi bị nàng nhìn đến sợ hãi, “Côn nhìn cái gì?”

“Không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ..... Diệp đại hiệp có lẽ đang ở nơi nào đó cảm thán ánh mắt mình thiếu cận.”

Đỗ Phi Phi bị nàng nói đến đau đầu đột nhiên bưng tỉnh, “Nguy rồi.”

Đường Tinh Tinh bị sắc mặt kinh hoàng của nàng làm hoảng sợ, “Làm sao vậy?”

Đỗ Phi Phi không nói hai lời, cũng không quay đầu lại vội vàng rời đi.

“Tốt xấu gì thì uống trà rồi hãy đi nha.....” Lời nói của Đường Tinh Tinh còn chưa dứt, đã thấy Đỗ Phi Phi hấp tấp trở về, cầm theo bình trà rồi lại xoay người bước đi.

Đường Tinh Tinh nhìn bóng dáng nhỏ như nòng nọc của nàng, lại nhìn tay mình trống không, lẩm bẫm nói: “Lấy đi cũng không sao, thích uống là được rồi.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Người Chim Bậy Giờ Ở Phương Nào

Càng tới gần nơi vứt bỏ Diệp Thần, bước chân Đỗ Phi Phi càng chậm.

Nhờ đâu Diệp Thần đại nhân nổi trận lôi đình thì làm sao bây giờ?

Đỗ Phi Phi yên lặng suy nghĩ. Đột nhiên phát hiện ra bản thân chưa bao giờ thấy Diệp Thần nổi trận lôi đình. Hầu hết thời điểm hăn đều trong hòa ái mang theo âm trầm, trong nụ cười mang theo âm mưu, dùng một từ để hình dung, chính là — âm.

Phàm là những từ có thể ghép cùng với “âm”, như là âm hiểm, âm ngoan, âm độc, âm trầm, âm u..... đều dễ dàng hình dung đến hăn.

— ngoại trừ âm đức.(Âm đức: âm thầm tích đức)

Cho nên, lát nữa nàng phải đối mặt, rất có khả năng không phải một Diệp Thần bưng bưng lửa giận, mà là một Diệp Thần âm trầm quý kế.

Ấm trà nâng ở trên tay bắt đầu trở nên nặng nề.

Đỗ Phi Phi rất cẩn thận cân nhắc, đợi lát nữa nhìn thấy hăn thì lập tức dùng trà thỉnh tội, hay là lấy ấm trà làm hung khí.

Nàng tin tưởng, nếu Đường chưởng môn biết chuyện này chẳng những sẽ không bán đứng nàng, chưa biết chừng còn có thể giúp nàng hủy thi diệt tích!

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy đây là cơ hội giết người trút hận ngàn năm có một.

Bất tri bất giác đã đi lên đỉnh núi.

Cỏ như ngọc bích, hoa như mây tím, gió đẩy cánh đồng hoang dã, sóng đưa ngàn dặm.

Hai tay Diệp Thần chống ở phía sau, nhìn lên bầu trời.

Ách, Diệp Thần đại nhân hình như rất thích thú với nơi này, nàng không nên quấy rầy thì hơn. Đỗ Phi Phi cố gắng tìm lý do cho mình, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi, lại nghe thấy có tiếng gọi âm trầm vang lên —

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi bước đi như bay, nháy mắt đã đến bên cạnh người hấn, cung kính dâng ấm trà nói: “Ta biết Diệp Thần đại nhân ở trong sơn động lâu như vậy nhất định rất khát, cho nên đặc biệt pha một ấm trà Mao..... Mao..... Mao Đầu loại tốt nhất cho người.”

Bàn tay đang vươn ra của Diệp Thần hơi hơi ngừng lại, sau đó cầm ấm trà nói: “Mao Đầu?”

“Ừ.” Hình như tên gọi là như vậy. Nàng nhớ lúc ấy Đường Tinh Tinh nói cái gì mao cái gì đầu.

“Người tự mình pha?”

Đỗ Phi Phi gục đầu xuống, chột dạ đáp một tiếng.

“Vậy hiện tại có phải là người muốn nói cho ta biết, lúc ấy không phải người cố ý để một mình ta lại vùng hoang vu này, mà là sợ ta quá khát, cho nên mới chạy đi giúp ta pha trà?”

“Đúng thế!” Đỗ Phi Phi vui vẻ gật đầu.

Diệp Thần đại nhân có đôi khi thật sự là hiểu lòng người. Chẳng những nhận ý tốt của nàng, mà còn thuận tiện giúp nàng giải thích hành động không từ mà biệt vừa rồi.

“Phi Phi à.”

Vì sao vẫn là loại khẩu khí này?

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận lên tiếng, “Ừ?”

Diệp Thần chậm rãi mở nắp ấm trà, ngửi hương trà: “Người hẳn là vẫn nhớ rõ những lời ta từng nói chứ?”

.....

Đỗ Phi Phi nghiêm túc nói: “Diệp Thần đại nhân, ngài từng nói rất nhiều chuyện. Trên thực tế, từ khi ta quen biết ngài tới nay, ngài chẳng mấy khi trầm mặc ít nói.”

Diệp Thần liếc đôi mắt lạnh nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi lập tức ngậm miệng.

Diệp Thần thản nhiên nói: “Bình Mao Đầu này, người pha như thế nào?”

Mặc dù Đỗ Phi Phi có chút ngốc nghếch, nhưng tuyệt đối không ngu. Cho dù có thật ngu, sau khi được Diệp Thần ‘mở đường’, đã triệt để được khai sáng. Bởi vậy, tuy rằng hẳn nói rất hàm súc, nhưng rất nhanh nàng có thể hiểu ra vấn đề nằm ở bình trà.

Nàng dò hỏi quanh co: “Diệp Thần đại nhân, không thích Mao Đầu sao?”

Diệp Thần mỉm cười, “Ta thích Mao Tiêm.”

“Đúng đúng đúng, là Mao Tiêm.” Đỗ Phi Phi bưng tỉnh đại ngộ, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hắn, lại lập tức nghiêm mặt nói, “Ở quê ta mọi người đều gọi là Mao Đầu. Ủ, đã quên người không phải đồng hương với ta, ha ha.”

Diệp Thần cũng nghiêm túc nói: “Thế coi như là lão tương* cũng được.”

*Lão tương: ý chỉ bạn già, tri kỷ lúc cuối đời.

Toàn thân Đỗ Phi Phi nổi da gà, lập tức pha trò nói: “A ha ha..... Diệp Thần đại nhân thật sự là thích nói đùa. Làm đồng hương..... cũng tốt, tốt, vô cùng tốt. Ha ha ha, ha ha, ha ha ha.”

Diệp Thần im lặng nhìn nàng ở nơi đó cười đến ngật nghẻo.

Sau một lúc lâu, Đỗ Phi Phi cũng ý thức được phải dừng lại, lau nước mắt, nghiêm mặt nói: “Diệp Thần đại nhân không uống trà sao?”

Diệp Thần nói: “Nguội.”

“Ách, vậy coi như trà nguội nha.”

Diệp Thần nâng ấm trà, không chút để ý nói: “Nói lên rằng ấm trà này đã pha thật lâu.”

“Ách.”

Hắn lạnh nhạt hỏi: “Người pha?”

Từ lúc nàng rời đi, đến khi nàng trở về, còn không quá lâu. Đỗ Phi Phi thành thật nói: “Không phải. Tinh Tinh pha.”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Vậy người vì đưa ấm trà này mà đến?”

“Không phải.” Đỗ Phi Phi nhẹ giọng nói, “Ta đến để công người xuống núi.”

Một trận gió mạnh thổi qua.

Tóc Diệp Thần tùy ý bay loạn về phía trước, phất qua cằm nàng, dây đưa với tóc mai của nàng.

Mặt Đỗ Phi Phi bất giác đỏ lên.

Diệp Thần đột nhiên gạt tóc mình về, nâng tay lên nói: “Vậy người còn chờ cái gì?”

Dưới ánh tịch dương.

Nam trên nữ dưới, bước ba bước dừng một bước, chậm rãi mà đi.

Đỗ Phi Phi đột nhiên nói: “Diệp Thần đại nhân, người đã từng suy nghĩ đến chuyện giảm béo hay chưa?”

“Lúc trước chưa từng.”

“Về sau thì sao?”

“Càng không có khả năng.”

Đỗ Phi Phi thở dài, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Vậy lần sau người đừng hút độc loạn hộ người khác nha.”

Diệp Thần thản nhiên nói: “Ta không giúp loạn người khác.”

Chẳng lẽ hẳn không muốn nói cho nàng chân tướng?

Đỗ Phi Phi hồ nghi nghi.

Lấy cá tính của Diệp Thần mà nói, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được.

Theo ấn tượng của nàng về hắn, không phải hắn sẽ nhân cơ hội này bắt nàng mang ơn, từ nay về sau làm trâu làm ngựa cũng không oán hận sao? Có điều nếu hắn kiên quyết như vậy, nàng sẽ làm theo ý hắn.

Đỗ Phi Phi hăng giọng một cái, nói: “Ta hiểu. Giúp người làm niềm vui không để lại tên mới là phong phạm của đại hiệp, ta sẽ tiếp tục làm bộ như không biết gì.”

Diệp Thần nói: “Cái này hình như gọi là vong ân phụ nghĩa?”

.....

Hắn không muốn thừa nhận, lại không muốn nàng phủ nhận, đến tột cùng là hắn muốn thế nào?

Đỗ Phi Phi buồn bực nói: “Nhưng người nói người không giúp loạn người khác.”

“Đúng vậy.” Diệp Thần dừng lại một chút, chuyển đề tài, “Người nói xem tiền của ta có phải của ta hay không?”

Đã là tiền ‘của người’ rồi, còn có thể không phải của người hay sao?

Đỗ Phi Phi đáp: “Đương nhiên.”

“Có phải ta dùng tiền của ta để thuê người làm bảo tiêu cho ta hay không?”

Tuy rằng Đỗ Phi Phi cảm thấy lời này có chút kỳ quái, lại tìm không ra chỗ không ổn, bởi vậy gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Cho nên, không phải ta giúp loạn người khác.” Khóe miệng Diệp Thần hơi hơi nhếch lên, “Bởi vì người là của ta.”

Chân Đỗ Phi Phi mềm nhũn, tức đến nỗi ngã nhoài ra đất.

Thời điểm nàng ngã sấp xuống đã chuẩn bị sẵn tâm lý sức nặng đè ở trên lưng, nhưng đợi nửa ngày lại phát hiện ra trên người rất nhẹ.

Nàng nhanh chóng bò lên, thấy Diệp Thần đang đứng thẳng.

“Người.....”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ta quên nói với người, độc của ta đã được giải.”

“Nếu ta không ngã xuống, người sẽ quên nói cho ta bao lâu?”

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói: “Nhiều nhất là một canh giờ.”

Vô nghĩa! Độc nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng một canh giờ!

Cảm động vì hãn giúp nàng hút độc đột nhiên thành mây khói.

Nghĩ đến chuyện hãn đường đường là nam nhi thân cao bảy thước lại không biết xấu hổ để nàng công! Quả thực khiến người ta giận sôi, khiến thiên hạ giận sôi, khiến chúng sinh tam giới lục đạo giận sôi!

“A, Đường Hồng Hồng.” Lời nói của Diệp Thần đem nàng nhanh chóng kéo ra khỏi tức giận.

Đường Khôi Hoảng quả nhiên đang đi tới. Không biết có phải là nhìn thấy bọn họ, tuyến đường của hãn đột nhiên đổi chiều, rẽ sang hướng khác.

“Đường chường môn!” Diệp Thần đột nhiên cao giọng kêu lên.

Đường Khôi Hoảng không quay đầu tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa bước chân hình như càng lúc càng nhanh.

“Đường..... chường..... môn.....”

Đàn chim kinh sợ bay đi.

Bóng dáng Đường Khôi Hoảng khẽ ngừng, bước chân chuyển lại, vẻ mặt mỉm cười đi đến.

Diệp Thần buông hai tay đang khép ở bên miệng xuống.

“Thì ra là Diệp đại hiệp và Đỗ cô nương.” Trong lòng Đường Khôi Hoảng hối hận không ngừng. Sớm biết như thế sẽ không đi con đường này, cho dù có đi thêm vài vòng, cũng tốt hơn đụng phải ôn thần này.

Diệp Thần cười nói: “Đường chường môn vừa rồi đi vội vàng như thế có phải đang tìm kiếm cái kia hay không?”

“Cái kia? Cái gì vậy?” Đường Khôi Hoảng mờ mịt.

“Đồng loại của ngài..... người chim nha.” Diệp Thần cười tủm tủm nói.

Toàn thân Đường Khôi Hoảng cứng đờ.

Diệp Thần lắc đầu nói: “Có điều ta khuyên Đường chường môn không nên tìm. Bởi vì trừ ngươi ra, bọn họ đều đã tuyệt chủng rồi.”

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ nói: “Vì sao?”

“Còn nhớ rõ câu thơ kia không?” Diệp Thần từ từ ngâm, “Thiên sơn diểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt.”

Đỗ Phi Phi gật đầu nói: “Thì sao?”

“Người đem từ đầu tiên của câu thơ đầu tiên ghép với từ đầu tiên của câu thơ thứ hai, sau đó lại đem từ thứ hai của câu thơ đầu tiên ghép với từ thứ hai của câu thơ thứ hai, cứ ghép như vậy, thử đọc xem.”

Đỗ Phi Phi gian nan đọc từng chữ một: “Thiên vạn..... sơn kính.....
điều nhân..... phi tung..... tuyệt diệt.....”(Dịch tạm: ngàn vạn núi sông
đều không còn dấu vết người chim)

“Thấy chưa.” Diệp Thần tiếc nuối xoa tay, “Thi nhân đã sớm dùng phương thức bí hiểm nói cho chúng ta biết, ngàn vạn núi sông đều không còn dấu vết người chim, xem ra đúng là đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có ngòi, cây to còn sót lại, thật hi hữu.”

“.....” Đường Khôi Hoảng quay đầu bước đi. Hắn âm thầm thề, lần sau cho dù Diệp Thần có gào rống toàn bộ Đường Môn, hắn cũng tuyệt đối không quay lại nghe hắn nói một từ!

Nhận thấy tai mắt của Đường Môn trong Trung Tâm thành rất nhiều, Đỗ Phi Phi quyết định lần này thà rằng nghẹn chết, cũng tuyệt đối không cười ra.

Diệp Thần nhìn thân mình run rẩy giống như trẻ nhỏ viết chữ của Đỗ Phi Phi, lên tiếng hỏi: “Động kinh?”

“Phụt!” Đỗ Phi Phi phun một ngụm nước miếng.

Chính giữa cằm và cổ Diệp Thần.

Nước miếng trong suốt theo da thịt trắng nõn chảy xuống, chảy thẳng vào trong cổ áo của hắn.

Con người tối đen chăm chú nhìn nàng.

.....

Đỗ Phi Phi nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của hắn, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng: “Chi bằng, ta lại cống ngài?”

*

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nửa Đêm Gõ Cửa Kết Quả Lăn

Có lẽ là vì độc của Diệp Thần đã được giải, hoặc có lẽ là do Đỗ Phi Phi biết độc của Diệp Thần đã được giải, cho nên lần thứ hai nàng cũng hăn, đã không còn mang tâm tình khiêng túi như lúc trước.

Nàng có thể cảm nhận được cánh tay vắt trên cổ qua lớp vải mỏng truyền đến xúc cảm ấm áp.

“Ách, Diệp Thần đại nhân.”

“Ừ?” Âm thanh ghé sát vào lỗ tai.

“Người có thể hô hấp xa một chút được không?” Đỗ Phi Phi gian nan dịch chuyển đầu, “Hơi thở thổi trúng lỗ tai ta rất ngứa.”

“Chi bằng ta ngừng hô hấp luôn?”

Đỗ Phi Phi ngẩn ra hỏi: “Có thể chứ?”

“Phi Phi à.” Diệp Thần dịu dàng cười nói, “Người quả nhiên rất muốn ta chết.”

.....

Diệp Thần đại nhân, quả nhiên là người rất thích đùa bỡn để ta nhảy vào.

Đỗ Phi Phi ngoan ngoãn ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

Có điều đầu Diệp Thần vẫn nâng lên vài phân, để cái mũi của hắn rời xa lỗ tai nàng.

Gió thu chạng vạng như sóng nhỏ kéo dài, từng làn từng làn dập dờn.

Đắm chìm trong gió nhẹ như vậy, giống như cả người được sưởi ấm.

Vào đêm.

Đỗ Phi Phi trăn trở khó ngủ.

Trải qua nhiều lần quấy phá của Diệp Thần, nàng phát hiện ra mình lại có thêm mất ngủ.

Người mất ngủ một khi phát hiện ra mình mất ngủ, thì càng khó đi vào giấc mộng.

Đỗ Phi Phi giơ ngón tay lên đếm cừu, đếm đến vài lần.

Nhưng cho đến khi nàng đếm đến lần năm trăm, vẫn không ngủ được, ngược lại đầu óc càng lúc càng tỉnh táo, những chuyện vài ngày gần đây lại hiện lên trong đầu.

Đột nhiên, nàng tung chăn ngồi dậy, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ.....”

Đỗ Phi Phi vội vã nhảy xuống giường, tiện tay với một bộ quần áo mặc lên người rồi chạy đến phòng Diệp Thần.

Ngoài phòng sương mù dày đặc, dính ở trên mặt, cảm giác mát lạnh phảng phất.

Sau khi Đỗ Phi Phi ra khỏi phòng mới phát hiện tối nay lạnh lẽo như vậy.

Nàng run run gõ cửa phòng Diệp Thần.

Cửa lớn kẻo kẹt mở ra.

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Phi Phi là, hấn lại không khóa cửa.

Phản ứng thứ hai là, tại sao nàng lại dùng từ “lại”?

Có điều nếu cửa đã mở sẵn, Đỗ Phi Phi cũng không khách khí mà tiến quân thần tốc.

Diệp Thần giống như nghe được động tĩnh bên ngoài, nghiêng người ngồi dậy. Trên người hấn chỉ mặc bộ áo lót, phối hợp với mái tóc dài đen láy, cho dù không nói lời nào, cũng khiến người ta không rét mà run.

Đỗ Phi Phi thấy sắc mặt hấn không tốt, vội hỏi: “Ta nghĩ đến một chuyện! Rất quan trọng.”

Hấn lạnh lùng nhìn nàng, lỗ mũi phát ra hơi thở nguy hiểm, lại không phải âm thanh đồng ý.

Đỗ Phi Phi kiên trì nói: “Khi Hoắc Bình Bình dẫn ta tới sơn động, trên người nàng giống như mang theo một loại hương khí. Ta vốn tưởng là hương thơm của Mật Kinh hoa, bây giờ nghĩ lại, mùi hương kia thanh nhã như cúc, căn bản không có vị ngọt ngào của mật. Ta hoài nghi, nàng dùng mùi hương này dụ nhện ngũ sắc đi ra.”

“.....”

“Nhưng tại sao Hoắc Bình Bình lại biết sơn động phía sau Đường Môn có nhện ngũ sắc?” Nàng tự nhủ nói tiếp, “Hơn nữa nàng còn biết được mùi hương có thể dẫn dụ nhện ngũ sắc. Cái này không phải rất kỳ quái sao?”

“.....”

Dưới ánh mắt hắt, Đỗ Phi Phi dần dần trở nên mất hết sức lực, “Cho nên ta nghĩ, có lẽ trong Đường Môn có người cầu kết với nàng.”

“.....”

Đây là phản ứng kiểu gì?

Phi Phicẩn thận đánh giá Diệp Thần hãy còn trừng mắt không nói lời nào với nàng.

Chẳng lẽ hắt chưa tỉnh ngủ?

Nghe nói trước kia Trương Phi có thể trợn tròn mắt ngủ. Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân cũng có loại công lực này?

Đỗ Phi Phi nhịn không được mà tiến lên hai bước.

Diệp Thần đột nhiên mở miệng, lại không phải loại phản ứng trong tưởng tượng của nàng, mà là giọng nói âm trầm: “Một là nhảy lên đây, hai là lăn ra ngoài.”

Đỗ Phi Phi lập tức lăn ra ngoài.

*

Ngày thứ hai.

Đỗ Phi Phi ép buộc bản thân, thật vất vả mới ngủ được một giờ, lại bị Diệp Thần kéo dậy.

“Không phải người muốn nói đến chuyện của Hoắc Bình Bình và Đường Môn sao?” Diệp Thần đã khôi phục dáng vẻ như thường.

Đỗ Phi Phi xoa mắt, u oán nhìn hắt, “Ta có thể nói câu nói hôm qua của người hay không?”

Diệp Thần vui vẻ gật đầu, “Có thể. Người đoán xem ta sẽ chọn nhảy lên hay là lặn đi?”

Đỗ Phi Phi bị ánh sáng lóa lên một cái rồi biến mất trong mắt Diệp Thần làm cho tỉnh hẳn, lập tức rời giường nói: “Không cần, ta chọn ta tự lặn xuống.”

Diệp Thần than thở.

Hai người ăn xong bữa sáng, pha một bình trà rồi ngồi xuống đàm luận.

Đỗ Phi Phi dựa vào hương trà cố gắng chống đỡ hai mí mắt sắp sụp xuống.

Diệp Thần nói: “Người cho rằng Hoắc Bình Bình và người của Đường Môn cấu kết hại người?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Đỗ Phi Phi nghĩ: Sao ta biết được? Nếu ta biết là vì sao, ta còn chạy đi tìm người làm gì? Còn hy sinh giấc ngủ ngồi ở chỗ này với người làm gì?

Đương nhiên những suy nghĩ này, một chữ nàng cũng không dám nói với Diệp Thần. Cho nên nàng thực hàm súc nói: “Có lẽ là Hoắc cô nương hiểu lầm cái gì đó.”

Diệp Thần nhẽ nhướng lông mày lên, khóe mắt lộ ra vài phần ý cười thản nhiên, “Người cảm thấy nàng hiểu lầm cái gì?”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Nàng nhất định là hiểu lầm người không thích nàng.”

“.....” Giọng nói của Diệp Thần đột nhiên trầm xuống, “Người cảm thấy đây là hiểu lầm?”

Đầu óc Đỗ Phi Phi vẫn hỗn loạn, không chút nghĩ ngợi đáp: “Đương nhiên. Trên đời này làm gì có khả năng có người không thích nàng? Nếu thật sự có, người nọ chẳng những mất mù, hơn nữa tai còn điếc.”

Dung mạo, giọng nói của Hoắc Bình Bình đều là thiên hạ khó có, có nam nhân nào thoát khỏi được mị lực của nàng?

Cho dù là nàng bị Hoắc Bình Bình hãm hại, nhưng trong lòng vẫn không dấy lên nỗi hận thù. Đây chính là mị lực của mỹ nhân.

Đỗ Phi Phi thở dài.

Ngón tay Diệp Thần gõ lên mặt bàn.

Đỗ Phi Phi cũng tự nhiên im tiếng.

“Phi Phi à.”

“..... Ừ?” Nàng âm thầm kiểm điểm, vừa rồi có phải lại nói sai gì rồi hay không.

“Vụ án giết người của Đường Môn người tra đến đâu rồi?”

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu lên. Thiếu chút nữa quên chuyện này, “À, vẫn đang tra!”

“Đường Tinh Tinh vì sao biết phương thuốc từ Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo?”

“Đang tra.”

“Đường Tinh Tinh có phải hung thủ hay không?”

“.....” Đỗ Phi Phi xoa xoa cái trán chảy đầy mồ hôi lạnh, “Đang tra.”

Diệp Thần ngừng tay lại, nhìn nàng mỉm cười nói: “Thế người tra được cái gì rồi?”

“Ách.....” Thân hình Đỗ Phi Phi lao vút đi như một mũi tên, “Bây giờ ta lập tức đi thăm dò!”

Đỗ Phi Phi bồi hồi đứng bên ngoài ‘Lâm Hồ các’.

Nói điều tra là một chuyện, điều tra thật lại là một chuyện khác.

Trong Đường Môn, có thể nói Đường Tinh Tinh là bằng hữu duy nhất của nàng. Bắt nàng đi thăm dò bằng hữu của mình thật sự là.....

“Phi Phi.”

Nàng bỗng nhiên quay đầu, đã thấy Đường Tinh Tinh đang đứng ở cửa: “Còn định luẩn quẩn ở ngoài đó bao lâu? Trà ta pha sắp nguội rồi.”

“.....” Đỗ Phi Phi nhìn ánh mắt chân thành của nàng, lòng tràn đầy cảm động, không khỏi bối nhào vào trước mặt nàng, động tình nói: “Sao cô biết trong phương thuốc có Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo?”

.....

Vừa rồi rõ ràng không phải nàng muốn hỏi câu này!

Đỗ Phi Phi hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Chỉ nghe Đường Tinh Tinh khẽ cười một tiếng nói: “Ta chờ lâu như vậy, rốt cục cũng đợi được đến khi cô mở miệng hỏi ta.”

“.....” Đỗ Phi Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, bất giác “há?” một tiếng.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tâm Sự Bí Mật Của Đường Tinh Tinh

Đường Tinh Tinh vào bên trong, Đỗ Phi Phi cũng nhắm mắt theo đuôi đi ở phía sau.

Trong đình quả nhiên đã pha sẵn trà, đặt sẵn điểm tâm.

“Ngồi đi.” Đường Tinh Tinh nhìn Đỗ Phi Phi tỏ vẻ mất tự nhiên, không khỏi nói: “Cô sợ cái gì?”

Đỗ Phi Phi thành thực nói: “Sợ cô hạ độc.”

Đường Tinh Tinh bật cười: “Sao ta có thể hạ độc với cô?”

Đỗ Phi Phi đánh giá thần sắc của nàng, cuối cùng nhận định, nàng nói thật.

Đường Tinh Tinh nói tiếp: “Nếu ta hạ độc với cô, Diệp đại hiệp nhất định sẽ giết ta.”

.....

“Cho nên..... cô không hạ độc ta là vì sợ bị Diệp Thần giết?” Đỗ Phi Phi chán nản hỏi.

Đường Tinh Tinh nói: “Trong tất cả những nguyên nhân, đây là nguyên nhân quan trọng nhất.”

“Cô thật thẳng thắn.”

“Đúng vậy.”

Hai người cùng cười, nhưng ý cười chỉ dừng lại ở khóe miệng.

“Ha ha.....”

“Ha ha ha.....”

“Ha ha ha ha.....”

Đỗ Phi Phi rốt cục không chịu nổi, nâng chén trà lên nói: “Ha, trà uống thật ngon.”

“Đúng vậy.” Đường Tinh Tinh cũng thoát ra khỏi vòng cười luẩn quẩn, khẽ nhấp một ngụm trà.

Đỗ Phi Phi liếc nhìn biểu tình của Tinh Tinh, sau khi phát hiện ra nàng cũng không phải không vui, mới nhỏ giọng nói: “Vừa rồi ngoài cửa cô nói, cô đã chờ ta hỏi rất lâu rồi?”

Đường Tinh Tinh hỏi ngược lại: “Cô muốn hỏi ta cái gì?”

Vì sao còn muốn nàng lặp lại lần nữa? Đỗ Phi Phi dùng ánh mắt lên án nàng.

Nhưng Đường Tinh Tinh cũng không hề bị lay động.

Không biết làm sao, Đỗ Phi Phi chỉ đành dùng tốc độ cực nhanh nói: “Sao cô biết trong phương thuốc có Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo?”

“Bởi vì,” Khóe miệng Đường Tinh Tinh hơi nhếch, mang theo vài phần chua xót, “Phương thuốc này chính là ta nói cho hần.”

Trước khi đến đây, Đỗ Phi Phi đã nghĩ tới vô số khả năng, nhưng tuyệt nhiên không nghĩ tới chân tướng lại như thế này.

“Ý của cô là..... ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ là cô chế tạo ra?”

“Không, ta chỉ là nói cho hẳn biết Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo có thể sinh ra kịch độc.” Đường Tinh Tinh thở dài nói, “Thật ra chuyện này vốn là mẫu thân ta phát hiện ra. Bà thấy Cổ Quỳnh ngày đêm chế tác độc dược mới đến phát sâu, vì thế mới nói cho hẳn. Trong lúc vô tình ta đã nghe được, cho nên nói với Sở Việt.”

Đỗ Phi Phi nhú mày nói: “Nói cách khác, trên thực tế biết Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo trộn với nhau sinh ra kịch độc..... có bốn người?”

Đường Tinh Tinh gật gật đầu, “Có điều tuy Cổ Quỳnh biết hai loại cỏ này gộp lại có thể sinh ra kịch độc, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp loại trừ mùi hương của Mật Kinh hoa, chế thành đơn thuốc vô sắc vô vị. Sở Việt giành trước một bước, hơn nữa còn đem phương pháp điều chế ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ giao lại cho Ký Lục đường.”

Đỗ Phi Phi nói: “Cho dù như vậy, Cổ Quỳnh cũng không biết trong ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ có Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo đúng không?”

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nhìn nàng một cái, giây lát mới nói: “Đúng vậy. Trên thực tế, biết trong ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ có Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo chỉ có Sở Việt, ta và người trong Ký Lục đường.”

.....

Vấn đề lại quay trở về điểm xuất phát.

Đỗ Phi Phi nói: “Có thể do người của Ký Lục đường tiết lộ phương pháp điều chế độc hay không?” Hoặc căn bản chính là người của Ký Lục đường giết người?

Đường Tinh Tinh nhìn ra được suy nghĩ của nàng, lắc đầu nói: “Người trong Ký Lục đường không hiểu về phương thuốc, thậm chí cái nào là đương quy, cái nào là trần bì bọn họ còn không phân biệt được thì sao có thể điều chế độc? Về phần tiết lộ phương pháp chế độc..... Cái này ta cũng không biết. Có điều Ký Lục đường là nơi trọng yếu nhất trong Đường Môn, nếu muốn trộm cắp, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên nhìn nàng, cười nói: “Cô chịu đem bí mật về Mật Kinh hoa nói cho Sở Việt, giữa hai người hình như không chỉ là cô thích hẳn đơn thuần đúng không?”

Đường Tinh Tinh dùng ánh mắt hoàn toàn mới lạ nhìn nàng: “Phi Phi.”

“Ừ?”

“Cô thực thông minh.”

“.....” Đỗ Phi Phi không phục nói, “Ta vẫn luôn thông minh, được không?”

Đường Tinh Tinh nhún mày nói: “Chẳng lẽ đây chính là người tài giả ngu trong truyền thuyết?”

Là lời khen ngợi. Đỗ Phi Phi vui sướng gật đầu.

Đường Tinh Tinh nói: “Cho nên, nhìn qua rất ngốc cũng không tệ.”

.....

Rõ ràng là lời khen ngợi. Vì sao bị nàng nói như vậy, lại cảm thấy ý nghĩa khác hẳn?

Đỗ Phi Phi rồi rẫm.

Rối rắm thì rối rắm. Nhưng chuyện cần hỏi vẫn phải tiếp tục hỏi, “Còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta.”

Lần này Đường Tinh Tinh không vòng vo nữa mà trực tiếp nói: “Ta và hã đã tự định chung thân rồi.”

“.....” Đỗ Phi Phi giật giật môi, hồi lâu mới nói: “Ồ, chúc mừng.”

“Hiện tại hã đang ở nhà giam, sống chết chưa biết, có gì mà vui mừng?”

“À.....”

Đường Tinh Tinh đột nhiên bắt lấy tay Đỗ Phi Phi nói: “Vô luận như thế nào, nhất định cô phải giúp ta cứu hã ra.”

Đỗ Phi Phi hoài nghi nhìn nàng, “Vậy sao lúc trước cô không nói sớm? Còn cố tình ra vẻ thần thần bí bí.”

“Lúc trước ta không hiểu cô, những lời này sao có thể mở miệng? Nhờ đâu truyền đến tai mẫu thân ta, thế chẳng phải ta cũng sẽ chết không có chỗ chôn sao.”

“Mẫu thân cô không thích Sở Việt?”

“Bà tuyệt đối không sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc ta dối bà tự định chung thân.” Đường Tinh Tinh thở dài nói, “Nhưng khi đó Cổ Quỳnh chán ghét Sở Việt, mẫu thân ta lại vô cùng nghe lời hã, ta có thể làm gì được?”

Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói: “Sao ta càng ngày càng cảm thấy..... Cổ Quỳnh chết, mọi người đều vui mừng?”

“Nếu không phải Sở Việt bị vu họa, mọi chuyện sẽ càng vui mừng.”

“Còn khẳng định Sở Việt không phải hung thủ?”

Đường Tinh Tinh nói: “Độc hạ trong nước trà Cổ Quỳnh uống, có thể thấy được hung thủ không phải đột nhiên nổi sát tâm, mà đã suy ngẫm nhiều. Nếu là Sở Việt, hẳn tuyệt đối sẽ đến thương lượng với ta.”

“Như vậy,” Đỗ Phi Phi nhìn mắt nàng chậm rãi hỏi, “Cũng không phải cô hạ thủ?”

Đường Tinh Tinh thản nhiên nói: “Nếu ta muốn xuống tay, ta tuyệt không dùng ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ giá họa cho hẳn!”

Trong lòng Đỗ Phi Phi suy xét một hồi, cảm thấy rất có đạo lý. Nếu dùng loại độc khác, vụ án sẽ không dễ dàng tra xét như vậy.

“Vậy cô cảm thấy..... có thể là ai?”

Đường Tinh Tinh trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Vì sao cô phải điều tra vụ án này?”

Đỗ Phi Phi không chút nghĩ ngợi, đương nhiên nói: “Bởi vì Diệp Thần bảo ta đến tra.”

“Thế vì sao Diệp đại hiệp phải điều tra vụ án của Đường Môn chúng ta?”

Đỗ Phi Phi nói: “Cái này ta biết, hình như vì Sở Việt là con riêng của sư đệ Thanh Vân thượng nhân.”

“.....” Đường Tinh Tinh giật mình.

Đỗ Phi Phi cười nói: “Cho nên cô không cần lo lắng hẳn không qua được cửa của mẫu thân cô. Có nhà thông gia là Thanh Vân thượng nhân, nói vậy toàn bộ Đường Môn đều nên vui mừng.”

Đường Tinh Tinh chậm rãi nói: “Sở Việt quả thật là cô nhi. Nhưng hai năm trước, hẳn đã tìm thấy cha mẹ đẻ của mình, bọn họ chỉ là người làm

nông bình thường. Do nhất thời sơ ý mới để lạc hần.”

Nụ cười của Đỗ Phi Phi cứng lại, “Có thể nhận làm hay không?”

“Khi Sở Việt đi lạc đã được bốn tuổi, trên người có một số thứ, hần là không làm được. Hơn nữa trong trí nhớ của hần, cũng cảm thấy bọn họ là cha mẹ.”

Đỗ Phi Phi nói: “Chẳng lẽ Diệp Thần nói dối?”

Đường Tinh Tinh không nói.

“Nhưng vì sao Diệp Thần phải nói dối?” Đỗ Phi Phi nghĩ mãi không thông.

Đường Tinh Tinh nói: “Nếu các người thật tâm điều tra, ta tự nhiên sẽ hết lòng giúp đỡ, nhưng nếu có mục đích khác.....”

Đỗ Phi Phi vội vàng nói: “Ta ngoại trừ việc ăn uống, không hề có mục đích khác.” Trên thực tế, cả đời này nàng cũng chỉ có mục đích như vậy.

Đường Tinh Tinh nói: “Thế Diệp đại hiệp thì sao?”

“Ách.....” Nàng đột nhiên phát hiện, đối với Diệp Thần, ngoại trừ việc thông qua Hoắc Bình Bình để xác nhận được hần là Kiếm Thần thật, những chuyện khác về hần, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Thậm chí nàng còn không biết vì sao hần tìm nàng đến làm bảo tiêu.

Chẳng lẽ võ công Diệp Thần thật sự bị phế đi?

Nhưng lúc trước nàng rõ ràng cảm giác được.....

“Phi Phi,” Đường Tinh Tinh vỗ vỗ bả vai nàng, lo lắng hỏi, “Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là có một số chỗ ta nghĩ không ra mà thôi.”

“Nghĩ không ra thì không cần nghĩ. Dù sao thời điểm sáng tỏ sẽ tự sáng tỏ.” Đường Tinh Tinh dừng một chút nói, “Cô hãy đem những lời vừa rồi của ta nói lại với Diệp đại hiệp.”

Đỗ Phi Phi lấp bắp kinh hãi hỏi: “Cô không sợ hắn nói ra?”

“Chúng ta đánh cuộc một lần đi?”

..... Đánh cuộc nhân phẩm của Diệp Thần? Cái này quả thật là một chuyện mạo hiểm.

Đỗ Phi Phi không dám gật bừa.

Đường Tinh Tinh nói: “Cô có coi ta là bằng hữu không?”

Đỗ Phi Phi dùng sức gật đầu.

“Nếu ta có việc, cô sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?”

Đỗ Phi Phi dùng sức lắc đầu.

Đường Tinh Tinh cười nói: “Như vậy, ta cảm thấy lợi thế trong tay rất nhiều.”

“.....” Đỗ Phi Phi mờ mịt.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vụ Án Khó Bề Phân Biệt

Mặc dù Đường Tinh Tinh đã quyết định được ăn cả ngã về không, nhưng Đỗ Phi Phi suy xét đến phong thái làm người của Diệp Thần, cho nên nàng quyết định giữ lại một số chuyện không đề cập đến.

Nhưng kế hoạch không cần nổi biến hóa.

Trong quá trình thuật lại buổi nói chuyện với Đường Tinh Tinh, mỗi khi nàng quyết định giữ lại một số chi tiết, sẽ phát hiện ra ánh mắt Diệp Thần cười dài nhìn nàng. Ánh mắt kia thật giống như đang nói: Người thử lừa gạt ta một chút xem?

Vì thế, đầu óc không tự chủ mà bị uy hiếp thỏa hiệp.

Những chi tiết muốn giữ lại còn tương thuật chi tiết hơn cả những chuyện định nói.

Đỗ Phi Phi nói xong, trong lòng có chút không yên, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao người muốn gạt Đường chương môn, nói Sở Việt là con riêng của sư đệ Thanh Vân thượng nhân?”

Con người Diệp Thần thật sâu sắc, lóe ra ánh sáng làm người ta không hiểu.

Đỗ Phi Phi đợi nửa ngày, phát hiện ra ánh sáng kia vẫn chói mắt, mà tâm trí của Diệp Thần không biết bị quăng đi nơi nào, rốt cục không nhìn

được lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Mí mắt Diệp Thần hơi thu lại, hờ hững nói: “Có lẽ là muốn tìm cái cơ để lo chuyện bao đồng.”

“Có lẽ?” Được rồi, từ trước đến giờ Diệp Thần đại nhân luôn nói chuyện với giọng điệu ba phải như thế. Đỗ Phi Phi thuyết phục chính mình phải tập làm quen, “Vậy vì sao người muốn lo mấy chuyện bao đồng này?”

Con mắt hăn chuyển loạn nhanh như chớp, nghiêng người về phía trước nói: “Người muốn biết?”

“À...” Đỗ Phi Phi theo bản năng ngửa người về phía sau, “Nếu người không muốn nói.....”

Hăn cười tủm tỉm nói: “Ta muốn nói mà.”

“..... Vậy người nói đi.” Tuy rằng cảm thấy nụ cười của hăn thực quý dị, nhưng vì hạnh phúc của Đường Tinh Tinh, nàng tự nhủ bản thân phải vững vàng!

Diệp Thần sờ sờ cằm nói: “Nhưng, người định báo đáp ta như thế nào đây?”

Đỗ Phi Phi lập tức nói: “Vậy người đừng nói nữa.”

Hăn nhíu lông mày lại, ánh mắt lộ ra nguy hiểm nhè nhẹ.

.....

Đỗ Phi Phi bị ánh mắt của hăn làm chột dạ, lăm bẫm nói: “Làm gì có hiệp ước ngang ngược như vậy?”

Buộc người khác phải báo đáp mới được nghe hăn nói, chuyện này và cướp đoạt dân nữ có gì khác nhau.

Khó trách khi du côn cường đoạt dân nữ thường xuyên bị đại hiệp đánh chạy, hóa ra không phải vì gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, mà là vì muốn cướp bát cơm.

Đỗ Phi Phi dùng ý chí bạc nhược cố gắng chống lại loại hành vi ép mua ép bán này.

“Phi Phi à.”

“.....” Lại là chiêu này. Đỗ Phi Phi cúi đầu nhìn chân, trong lòng hừ lạnh.

“Lần trước người giúp Đường Hồ Lô bôi thuốc, không phải hẳn đáp ứng người một điều kiện sao?”

Nàng kinh ngạc nói: “Sao người biết?”

“Cái đó không phải trọng điểm, trọng điểm là..... Sao người có thể nặng bên này, nhẹ bên kia như thế.”

Đỗ Phi Phi 囧 囧. Dày mình bạc người không phải chuyện rất bình thường sao?

Nàng tức giận suy nghĩ: Dù sao cái mạng này dưới sự uy hiếp của hãn đều nguy hiểm sớm tối, ngấm lại cũng chẳng có gì đáng giá. “Vậy người nói cho ta biết đáp án trước.”

“Được thôi.” Diệp Thần nói thật rõ ràng, “Bởi vì ta và Thanh Vân đánh cược với nhau. Nếu ta không thể tìm ra hung phạm giết người trong vụ án của Đường Môn, thay Sở Việt lật lại oan uổng, ta nhất định phải thành ngựa đẽ cho hãn cưỡi một vòng quanh Nga Mi. Ngược lại, nếu ta có thể, hãn nhất định sẽ cởi sạch quần áo, chạy xuống dưới núi đèo giỡn Vương bà bán dưa.”

“.....” Đây đánh cuộc giữa thiên hạ đệ nhất cao thủ lúc trước và thiên hạ đệ nhất cao thủ hiện tại sao? Quả thực còn thô thực hơn cả du côn lưu manh! Đợi chút..... Nàng đột nhiên hồ nghi nói: “Làm sao Thanh Vân thượng nhân biết Sở Việt không phải hung phạm?”

Diệp Thần cười đến sâu xa khó hiểu, “Cái đó sợ rằng chỉ có hăn biết.”

Đúng thế, cao nhân không phải người thường có thể đoán trước được. Kính ngưỡng của Đỗ Phi Phi với Thanh Vân thượng nhân lại bay lên thêm một bậc thang.

Cho dù nàng rất muốn phá án, nhưng có thể nhìn thấy Diệp Thần bị người khác coi làm ngựa cười lên hăn là một chuyện vô cùng kích thích.

Quyết tâm phá án của Phi Phi hơi dao động.

Diệp Thần nói: “Ta đã trả lời xong rồi.”

Hăn nói rõ ràng như vậy, nàng cũng không thể kéo dài, cho nên sáng khoái nói: “Ngài muốn báo đáp như thế nào? Cứ nói.”

Đôi mắt của Diệp Thần híp thành một đường, nụ cười càng ngày càng tà ác, khiến cho Đỗ Phi Phi nhìn xem chỉ hận không thể đem lời nói vừa rồi nuốt lại. “Phi Phi à.”

“..... Ừ.”

“Lấy thân báo đáp thế nào?”

.....

Đỗ Phi Phi vội vàng chạy ra ngoài, cho dù như vậy, giọng nói của Diệp Thần vẫn theo gió thổi đến, một chữ cũng không sót: “Tránh được mừng một, không tránh được mười lăm. Phi Phi à.”

Đi nhanh vượt qua cửa viện, Đỗ Phi Phi đi loạn một hồi, sau đó yếu ớt dựa vào tường thở giãn ra.

Diệp Thần quả nhiên mạnh hơn côn đồ cường đoạt dân nữ.

Đỗ Phi Phi bị sự thật trần trụi này chấn động không kèm chế được.

Không được. Dân nữ bị cường đoạt chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp gì, nàng đường đường là một nữ hiệp, không thể gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thì đã thôi, nhưng tuyệt đối không được rơi vào hoàn cảnh khiến người khác gặp mà bất bình muốn rút dao tương trợ.

Nàng quyết định, cùng lắm thì sau này, qua ngày ba mươi sẽ coi như đến mừng hai, qua mười bốn sẽ coi như đến mười sáu, không bao giờ có ngày mừng một và mười lăm!

Biện pháp tốt nhất để thoát ly biển khổ vẫn là nhanh chóng phá án.

Đỗ Phi Phi loanh quanh vài vòng ở ‘Lâm Hồ các’, tim vẫn đập loạn không thôi. Cho đến tận khi tim đập không còn giống cái chày gõ vào ngực nữa, nàng mới chậm chạp bước vào.

Đường Tinh Tinh đang cho cá ăn, thấy nàng tiến vào, vẻ mặt đầu tiên là vui vẻ, nhưng khi trông thấy vẻ mặt uể oải của nàng, lại lo lắng nói: “Chẳng lẽ Diệp đại hiệp không phải vì phá án mà đến đây?”

Đỗ Phi Phi chặn lại nói: “Không phải, hẳn thật sự có thành ý đến phá án.” Lấy phong cách làm người của Diệp Thần, thà rằng hẳn vu hại toàn bộ Đường Môn, cũng tuyệt đối không nguyện ý để người ta coi là ngựa cưỡi lên.

Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân dường như lại hiểu hẵn hơn một chút.

Đường Tinh Tinh trầm ngâm.

Đỗ Phi Phi chờ nàng hỏi nguyên nhân.

Ai ngờ Đường Tinh Tinh chỉ gật gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta hợp tác đi.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc hỏi: “Cô không hỏi ta vì sao Diệp Thần lại thành tâm đến phá án sao?”

“Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng là nếu Kiếm Thần đã mở miệng, vậy tuyệt đối không sai.”

.....

Thì ra Diệp Thần cũng được tin tưởng như vậy.

Thật sự là người không thể xét tương mạo.

Đỗ Phi Phi thở dài, “Một khi đã như vậy, cô có thể nói cho ta biết, cô cảm thấy trong Đường Môn ai có khả năng là hung thủ nhất?”

Ánh mắt Đường Tinh Tinh hơi thu lại, trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Nếu như chọn một người hận Cổ Quỳnh nhất ở Đường Môn, như vậy ngoài Tam ca thì không phải ai khác.”

Đỗ Phi Phi lấp bấp kinh hãi, “Tam ca mà cô nói, không phải Đường Hồ Lô chứ?”

Lần trước Đường Tinh Tinh mang nàng đi gặp hắn, nàng rõ ràng nhìn thấy tình cảm hai huynh muội bọn họ rất tốt mà.

Đường Tinh Tinh buông mí mắt, “Còn nhớ rõ ta đã từng dẫn cô đến gặp hắn không?”

“Nhớ rõ.”

“Thật ra lúc ấy không phải ta không nghe rõ cô nói cái gì, chỉ là ta muốn tìm cơ cớ ý để cô chú ý đến hẳn mà thôi.”

.....

Nàng đã nói mà, cho dù mồm miệng nàng có hồ đồ thế nào, cũng không thể đọc ‘Bất Bình’ thành ‘Hồ Lô’ được. (Giải thích cho ai không nhớ, lúc trước Phi Phi yêu cầu Tinh Tinh cho gặp Đường Bất Bình, Tinh Tinh lại dẫn nàng đi gặp Đường Hồ Lô).

Thì ra đây mới là chân tướng.

Làm nàng lúc ấy còn rối rắm thật lâu vì mồm miệng mình có vấn đề.

Đỗ Phi Phi nói: “Vì sao Đường Hồ Lô lại hận Cổ Quỳnh như vậy?”

Đường Tinh Tinh nói: “Cái này ta cũng không biết. Lúc trước Tam ca cũng không trầm mặc ít nói giống như bây giờ, tuy rằng hẳn ôn nhu, nhưng cũng rất hoạt bát.”

Hoạt bát? Đường Hồ Lô?

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói: “Có phải hẳn bị quý nhập vào người hay không?”

.....

Đường Tinh Tinh không nói gì nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi vội ho một tiếng: “Ta chỉ cung cấp một hướng suy nghĩ mới mà thôi.”

“Sau đó, không hiểu sao Tam Ca đặc biệt chán ghét Cổ Quỳnh. Chỉ cần nơi hãn xuất hiện, huynh ấy sẽ tránh đi.”

“Chỉ có như vậy đã kết luận, hình như quá gượng ép rồi?”

Đường Tinh Tinh chần chờ một lát, lại nói: “Hơn nữa, Tam Ca rất rõ ràng chuyện của ta và Sở Việt. Có đôi khi, hãn còn giúp chúng ta che dấu. Chuyện Sở Việt nghiên cứu chế tạo độc dược mới, ta cũng từng nói với hãn.”

Đỗ Phi Phi vuốt cằm nói: “Cho nên chuyện giết Cổ Quỳnh có khả năng hãn tính toán đã lâu. Sau khi biết Sở Việt đang nghiên cứu chế tạo độc dược mới, hãn lập tức nghĩ đến việc vu oan giá họa?”

Đường Tinh Tinh cắn môi dưới: “Thật ra, ngoại trừ Sở Việt, hãn chính là người ta không hy vọng trở thành hung thủ nhất. Nhưng vô luận hung thủ là ai, đều phải để hãn gánh vác hậu quả cho việc làm của mình.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên nói: “Ta cảm thấy còn có một người rất có thể là hung thủ.”

Đường Tinh Tinh ngần ra nói: “Ai?”

“Mẫu thân cô.”

Đường Tinh Tinh quả quyết nói: “Tuyệt đối không có khả năng này.”

Đỗ Phi Phi thấy sắc mặt nàng không vui, vội vàng giải thích: “Ta chỉ đứng dưới góc độ vụ án mà nói thôi. Thứ nhất, bà ấy biết Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo có thể chế thành kịch độc, chưa biết chừng thời điểm cô tự cho là thần không biết quỷ không hay nói cho Sở Việt bí mật này, bà ấy đã sớm phát hiện ra. Thứ hai, cô đã nói, bà ấy không thích cô tự quyết định chuyện chung thân. Nếu phát hiện ra chuyện của cô và Sở Việt, thì giết người sau đó giá họa cho Sở Việt cũng rất hợp lý.”

Đường Tinh Tinh nói: “Mặc dù còn có đạo lý, lại quên mất một chuyện quan trọng nhất.”

“Chuyện gì?”

“Động cơ giết người.” Đường Tinh Tinh thở dài nói, “Mẫu thân ta yêu Cổ Quỳnh, yêu đến chết đi sống lại, vô luận người khác nói hấn không tốt thế nào, bà đều coi như không nghe thấy. Ngay cả lời nói của chương môn cũng bỏ ngoài tai. Cho dù toàn bộ Đường Môn đều muốn giết Cổ Quỳnh, mẫu thân ta tuyệt đối sẽ là người ngoại lệ. Cổ Quỳnh chết đi, mẫu thân ta chỉ hận không thể theo cùng, nếu không phải lão thái thái ra mặt khuyến bảo, còn không biết bây giờ mẫu thân sẽ làm loạn thế nào nữa. Chúng ta cũng rất vất vả mới khuyến mẫu thân đến biệt trang ở tạm. Như vậy, bà ấy sao có thể là hung thủ.”

Đỗ Phi Phi còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn sắc mặt của nàng lại nuốt trở về.

Đường Tinh Tinh nhẹ nhàng cầm tay Phi Phi nói: “Vụ án này thật khó bề phân biệt, manh mối ta có thể cung cấp cũng hữu hạn. Thật ra trước khi các người đến, ta cũng tự mình vụng trộm điều tra, nhưng đều không thu hoạch được gì. Thậm chí ta còn không biết bọn họ nhất Sở Việt ở nơi nào.”

“Có thể đã bí mật hay không” Nàng làm động tác cắt cổ.

Đường Tinh Tinh nói: “Chuyện ấy không cần lo lắng. Trước khi lão thái thái xuất quan, cho dù là chương môn, cũng không thể tự tiện xử lý hấn.”

Lúc này Đỗ Phi Phi mới an tâm một chút.

“Ta luôn cảm thấy cho dù Tam ca không phải hung thủ, cũng nhất định biết chuyện gì đó.”

“Vì sao?”

Khuôn mặt Đường Tinh Tinh lộ vẻ khó xử, “Ta không nói rõ được. Nhưng mỗi lần ta nhắc tới Sở Việt, vẻ mặt hần lại âm trầm không nói lời nào.”

.....

Hình như cho dù không đề cập đến Sở Việt, khuôn mặt của hần vẫn luôn âm trầm thì phải?

Có điều nói đến âm trầm, chỉ sợ hiện nay ít có người là đối thủ của Diệp Thần.

Thời điểm hần không nói gì, thật đúng là đáng sợ.

Nhớ tới Diệp Thần, nàng lại nhớ tới điều kiện trao đổi lúc trước, mặt đột nhiên như bị lửa đốt, tim như bị đóng băng.

Đường Tinh Tinh thấy sắc mặt nàng quái dị, lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đỗ Phi Phi trầm tư một hồi lâu, mới nói: “Ta đang suy nghĩ.”

“Ừ.”

“Nếu như một con thỏ gặp phải một con sói bám dai như đĩa muốn ăn nó, thì nó phải làm sao?”

Đường Tinh Tinh không chút do dự đáp: “Cái đó phải xem nó có thể thoát được hay không.”

Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói: “Có gì khác biệt sao?”

“Đương nhiên, nếu nó có năng lực chạy trốn, thì kết quả tất nhiên không cần phải nói.”

“Một khi trốn không thoát thì sao?”

Đường Tinh Tinh mỉm cười nhìn nàng, “Vậy thì cố gắng hưởng thụ quá trình bị ăn đi.”

“.....”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hiếu Lành Thật Khiến Người Ta Muốn Khóc

Đêm đó, Đỗ Phi Phi mặt dày ngủ lại ở ‘Lâm Hồ các’.

Đường Tinh Tinh nhìn nàng vui vẻ trải chăn chiếu chuẩn bị ngủ, chần chừ nói: “Có cần ta đi thông báo với Diệp đại hiệp một tiếng hay không?”

Đỗ Phi Phi vội vàng nhảy dựng lên, “Không cần!”

Đường Tinh Tinh hồ nghi nhìn nàng.

“À, ý của ta là, trước khi ra ngoài ta nói với hã, hã biết chuyện này rồi. Cho nên không cần làm điều thừa.” Đỗ Phi Phi thấy nàng còn do dự, lại vội vàng đề cao giọng, “Diệp Thần đại nhân kiêng kị nhất lúc ngủ bị người khác quấy rầy. Một khi hã nổi giận, người khác đừng nghĩ được yên ổn, không, là toàn bộ Đường Môn cũng đừng nghĩ được yên ổn.”

Đường Tinh Tinh nghe nàng nói khủng bố như vậy, trong lòng cũng lo sợ, đành phải nói: “Một khi đã như vậy, ngày mai rồi nói.”

Ngày mai rồi lại ngày mai, có biết bao nhiêu ngày mai.

Mà đem ưu sầu vượt sang ngày mai, cần gì biết có phong ba gì.

Đỗ Phi Phi an ủi chính mình đi ngủ.

‘Lâm Hồ các’ đúng là ‘Lâm Hồ các’. Ngay cả ngủ cũng an ổn hơn ‘Thiện Tâm cư’.

Hôm sau Đỗ Phi Phi tỉnh dậy, cảm giác tinh thần sáng khoái, nhiều ngày ưu sầu mệt nhọc dường như chỉ trong một đêm đã bay xa.

Nàng đẩy cửa sổ ra, đang chuẩn bị thưởng thức một buổi sáng an bình hiếm hoi, nhưng nụ cười lại đột nhiên cứng đờ.

Ngoài cửa sổ, một bóng người quần áo như tuyết trắng đang ngồi ở trong đình, ung dung tự tại, nâng chén thưởng trà.

Đỗ Phi Phi âm thầm hô không ổn, nhẹ nhàng kéo cánh cửa khép lại từng chút một.

Mắt thấy cửa sắp đóng hoàn toàn, giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn chậm rãi lọt qua khe hở tiến vào trong lỗ tai nàng —

“Phi Phi à.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi kêu rên, nhưng thân hình lại như chớp giật, từ cửa sổ nháy ra, đứng ở thềm đá cách đình mát ba bước, cười ha hả nói: “Người cũng tìm đến Tinh Tinh sao, thật là khéo.”

“Không khéo.” Diệp Thần buông chén trà, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng nàng nói: “Ta vì người mà đến.”

.....

Đỗ Phi Phi lén lút lui nửa bước, “Ngài thật sự là quá khách khí rồi. Có chuyện gì sai người đến gọi ta là được, cần gì phải đích thân tới? Thật sự là tội lỗi tội lỗi.” Sáng sớm đã ra ngoài dọa người, đúng là tội lỗi.

Hàng lông mày của Diệp Thần hơn nhíu lại, “Người không muốn nhìn thấy ta như vậy sao?”

Cái đó còn phải hỏi sao? Còn mệnh ai lại muốn mất mạng? Sống sót ai không muốn thoải mái?

Một mặt Đỗ Phi Phi thâm oán giận trong lòng, một mặt lại quyết tuyệt lắc đầu, “Ngài nghĩ nhiều rồi.”

Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt cằm, “Nhưng ta lại rất muốn gặp người.”

.....

“Đó thật sự là vinh hạnh của ta.” Đỗ Phi Phi ngẩng đầu, nhìn biển mây như sóng lớn liên miên trùng điệp trên bầu trời, cố gắng ép nước mắt chảy ngược trở lại.

Đình mát vẫn như thế, nhưng bởi vì có sự thay đổi của đối tượng mà đột nhiên trở nên chật chội.

Đỗ Phi Phi không được tự nhiên hết nhìn đông lại ngó tây.

Ngày hôm qua, khi nàng và Đường Tinh Tinh ngồi cùng với nhau, rõ ràng không cảm thấy đình nhỏ. Sao hiện tại lại cảm thấy khó thở như thế. Quả nhiên là cảm giác tồn tại của Diệp Thần đại nhân quá mạnh mẽ sao?

“Phi Phi?”

“Có.” Đỗ Phi Phi ưỡn thẳng người, theo bản năng nói, “Ta vẫn chú ý tới người, vừa rồi tuyệt đối không thất thần.”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Vì sao tối hôm qua người không trở về?”

“Bởi vì tra án quá muộn.” Có lẽ là làm việc dưới sự uy áp của Diệp Thần một thời gian dài, giờ đây Đỗ Phi Phi rốt cục cũng học được cách làm gì cũng giữ đường lui cho mình.

“Ồ? Thế điều tra đến đâu rồi?”

Đỗ Phi Phi lập tức đem cuộc đối thoại hôm qua giữa nàng và Đường Tinh Tinh nói ra, một chữ cũng không giấu. Dù sao hiện tại ba người bọn họ đều ngồi chung một chiếc thuyền, cũng không có cái gì phải giấu diếm.

Diệp Thần nghe xong chỉ giật giật khóe miệng, “Cho nên, hiện tại hiểm nguy lớn nhất chính là Đường Hồ Lô?”

Đỗ Phi Phi nói: “Tinh Tinh cảm thấy như vậy.”

“Vậy còn người?”

.....

Theo kinh nghiệm trường kỳ tổng kết, Diệp Thần nói những lời này thì phía sau tuyệt đối là có thâm ý khác. Đỗ Phi Phi trầm ngâm không biết nên trả lời thế nào.

“Rất khó trả lời sao?” Nụ cười nơi khóe miệng Diệp Thần nhạt đi, “Từ trước đến giờ mỗi khi trả lời vấn đề của ta người đều do dự, đối lập rõ ràng như thế thật sự là khiến người ta thất vọng.”

Đây là điềm báo không ổn.

Đỗ Phi Phi rùng mình một cái, cố gắng tìm lý do cho mình: “Đó là bởi vì ta thấy con người Đường Hồ Lô khá phức tạp, cho nên cần suy nghĩ nhiều một chút.”

“Vậy có phải con người của ta rất đơn giản hay không?”

“Không không không, ngài càng phức tạp, cho dù ta suy nghĩ như thế nào cũng không rõ.” Những lời này của Đỗ Phi Phi là vô cùng thành thật. Luận phức tạp, Diệp Thần nhận thứ hai, ai dám nhận là thứ nhất? Không biết nàng đang bước đi trên con đường tăm tối cỡ nào nữa, ăn cơm bá

vương mà cũng gặp phải Kiếm Thần. Chẳng lẽ thật sự là kiếp trước làm bậy quá nhiều?

Diệp Thần hào hứng chống má hỏi: “Ồ? Người không rõ ở nơi nào?”

Chỗ nào đều không rõ. Đổ Phi Phi nói: “Ví dụ như, một người cao cao tại thượng giống Kiếm Thần sao lại phải mời kẻ vô danh tiểu tốt như ta làm bảo tiêu?”

Diệp Thần nhú mi nói: “Duyên phận?”

“Người đừng chế nhạo ta.” Phân vượn?* Mặc dù cũng gần đúng nhưng hơi quá đáng rồi. Có điều, nếu để nàng biết là của con vượn nào, nàng không đem nó hầm thành cháo thì không mang họ Đổ.

*Phân vượn: hán việt là “viên phần” có phát âm giống với từ “duyên phận” – đều là /yuánfèn/. Ở đây anh Thần nói do duyên phận, chị lại hiểu thành, anh bảo chị không phải vô danh tiểu tốt mà còn là bụi bặm không đáng nhắc tới, từ “phân vượn” ý chỉ kẻ vứt đi.

Diệp Thần nheo mắt lại nói: “Chế nhạo? Duyên phận của ta và người, người cảm thấy đó là chế nhạo?”

.....

Đổ Phi Phi run sợ nhìn sắc mặt thay đổi trong chớp mắt của hắn, “Ách, là ta đọc sách không tốt, dùng từ không đúng, mong ngài thông cảm.”

Tháng ngày ở chung với Diệp Thần đại nhân thật sự có thể dùng bốn chữ để hình dung —

‘Bộ bộ kinh tâm’!(– Cụm từ này có hai nghĩa, thứ nhất là từng bước từng bước đi vào lòng người, nhưng ở đây được dùng với nghĩa thứ hai ý là lúc nào cũng phấp phỏng lo âu.)

Nàng duỗi tay lau mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi thở giãn ra.

“Phi Phi à.”

“.....” Quả nhiên lại tới nữa. Chỉ sợ nàng thực có khả năng trở thành người đầu tiên chết vì phân vượn trong lịch sử. Về mặt Đỗ Phi Phi cầu xin nói, “Xin xuống tay nhẹ một chút.”

Diệp Thần im lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói, “Đi thăm dò vụ án đi.”

“Hả? Vâng!” Tinh thần Đỗ Phi Phi rung lên, giống như chỉ sợ hấn đổi ý, vội vã nói: “Ta lập tức đến ‘Tập Độc cư’.”

“Không phải Đường Hồ Lô.” Diệp Thần giống như uy hiếp nhìn chăm chăm nàng, “Là Đường phu nhân.”

“.....” Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói, “Điều tra chuyện gì của Đường phu nhân?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Tự nhiên bà ấy sẽ nói với người.”

Cũng đúng. Biểu hiện lần trước của Đường phu nhân giống như biết rất nhiều nội tình của vụ án. Nàng nghĩ nghĩ một chút, lại không nhịn được hỏi: “Thế..... Đường Hồ Lô thì sao?”

“Ta tự tra.”

.....

Đường Hồ Lô, ta đồng cảm với người.

Đỗ Phi Phi đến ‘Bách Độc cư’, mới phát hiện Đường phu nhân không phải dễ gặp như vậy.

Từ phó dịch đến nha hoàn, từng tầng từng tầng truyền đạt nửa ngày, mới truyền ra được tin tức Đường phu nhân không gặp khách lạ.

Nếu không gặp khách lạ, như vậy ngay từ khi nàng đến hỏi từ chối luôn có phải tốt hơn không, cần gì phải thông báo vào trong? Rõ ràng là không muốn gặp nàng.

Đỗ Phi Phi nhìn bức tường, trong đầu nghĩ đến biện pháp trèo tường mà vào.

Nên trực tiếp nhảy thẳng vào? Hay là ném một cây đuốc vào trước, sau đó chờ bọn họ chạy đến rồi lén vào? Hoặc là hô to thích khách, sau đó lấy danh nghĩa cứu người vọt vào?

Nha hoàn truyền lời vẫn chưa rời đi, “Đỗ cô nương, ‘Bách Độc cư’ không phải chỉ ở cái tên thôi đâu.”

.....

Đỗ Phi Phi cười gượng nói: “Đương nhiên đương nhiên, ‘Bách Độc cư’ là nơi ở của Đường chưởng môn, sao có thể không có độc được? Ha ha, có điều ta nghĩ lấy độc của Đường chưởng môn, phạm vi vài trăm dặm bên người hẳn cũng không dám có độc vật nào tới gần mới phải. Xem ra là ta suy nghĩ quá ngây thơ, bách độc bách độc, thì ra là cất chứa trăm độc ở trăm nơi.”

Nha hoàn che miệng cười nói: “Vườn hoa phía sau ‘Bách Độc cư’ có hoa sen đang nở rất đẹp, sao Đỗ cô nương không đi thưởng thức một chút?”

“Cũng tốt cũng tốt.” Đỗ Phi Phi theo hướng nàng chỉ chạy đi, trong lòng suy nghĩ nên trở về báo cáo với Diệp Thần như thế nào.

Hoặc là trực tiếp bịa ra một câu chuyện?

Có điều không biết Đường phu nhân sẽ nói cái gì đây?

Nàng nhớ tới lần trước gặp mặt Đường phu nhân.

Đường như Đường phu nhân biết hung thủ là ai.

Chẳng lẽ hung thủ thật sự là Đường Hồ Lô? Nhưng lúc trước rõ ràng nàng nói hung thủ thật sự ở bên ngoài không biểu hiện ra ghét hận Cổ Quỳnh..... Nếu thế, hình như Đường Khai Tâm – mẫu thân của Đường Tinh Tinh lại có điểm đáng ngờ.

“Đỗ cô nương.”

Một tiếng gọi khẽ kéo Đỗ Phi Phi từ trầm tư về hiện thực.

Nàng nhìn phụ nhân dung mạo kiều diễm như hoa trước mắt, giật mình nói: “Đường phu nhân?”

Đường phu nhân mỉm cười nói: “Lần trước hình như Đỗ cô nương có đáp ứng với ta một chuyện.”

Đỗ Phi Phi vội vàng sửa lại lời nói: “Kiều di.”

Lúc này Đường phu nhân mới vừa lòng cười cười.

Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói: “Không phải Kiều di không gặp khách lạ sao?”

Đường phu nhân có thâm ý khác nhìn nàng, “Sao có thể xem người là khách lạ được?”

Đỗ Phi Phi nhớ tới vòng ngọc lần trước Đường phu nhân tặng, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên là bắt người tay ngắn. Cứ như vậy, nàng sao có thể dầy mặt mà nhắc đến chuyện vụ án.

Đường phu nhân đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần, mới thân thiết nói: “Ta nghe nói mấy ngày hôm trước, người và Diệp đại hiệp bị nhốt ở trong sơn động, nguy hiểm đến tính mạng?”

Đỗ Phi Phi nhớ tới chuyện này trong lòng vẫn còn sợ hãi, nói: “Đúng vậy. Nhắc lại hôm đó, quả thật là kinh tâm động phách, chỉ mảnh treo chuông.” Nói xong, nàng kể lại toàn bộ chuyện ngày hôm ấy.

Đường phu nhân nghe xong, sắc mặt khác thường, “Nói như thế, người cho rằng nổ sơn động hẳn là Hoắc Bình Bình.”

“Có lẽ thế. Dù sao đã làm phải làm đến nơi đến chốn mà.” Nàng thấy Đường phu nhân có chút đăm chiêu, không khỏi nhẹ giọng nói, “Kiều di nghĩ là ai?”

Đôi mắt Đường phu nhân nhẹ nhàng liếc nghiêng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Chỉ là ta cảm thấy người giống Hoắc cô nương, nhìn qua thật sự không giống kẻ giết người không chớp mắt, cho nên có chút kinh ngạc mà thôi. Có điều, biết người biết mặt khó biết lòng, về sau người kết giao bằng hữu phải thận trọng hơn mới được.”

Vẻ mặt Đường phu nhân hòa ái như mẹ hiền, khiến lòng Đỗ Phi Phi nhất thời mềm nhũn, vội vàng đáp ứng: “Vâng!”

“Có điều cửa động bị nổ, sau đó các người thoát ra như thế nào đi ra?” Đường phu nhân dừng một chút, lại che miệng bật cười, “Thiếu chút nữa ta quên. Võ công Diệp đại hiệp là thiên hạ đệ nhất, với hắn, đừng nói đem lớp đá đẩy ra, cho dù là từ giữa lòng núi mở đường đến cửa động cũng không phải việc khó.”

“À, đúng vậy.” Đỗ Phi Phi nhớ tới cảnh phá núi lúc trước, trong lòng hoảng hốt. Luôn cảm thấy lúc ấy có một chuyện rất quan trọng đã bị nàng xem nhẹ.

Đường phu nhân thấy vẻ mặt nàng có tâm sự, không khỏi hỏi: “Đúng rồi, người tìm ta có chuyện gì?”

Đỗ Phi Phi lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Chỉ là đã rất lâu không thấy Kiều di, cho nên trong lòng mong nhớ.....”

Đường phu nhân cười nói: “Không phải vì vụ án?”

“..... Ách, ha ha, đó cũng là một trong số những nguyên nhân.”

Đường phu nhân dường như không để tâm đến sự thẳng thắn của nàng, “VẬY trong lòng người liệu có hoài nghi ai?”

.....

Nếu nói hoài nghi con trai của bà, có lẽ bà ấy sẽ lập tức quay đầu bước đi. Ách, có lẽ sẽ đòi lại vòng ngọc đập nát, sau đó mới bước đi.

Đỗ Phi Phi liếm liếm môi nói: “Có.”

“Là ai?”

“Muội muội Đường chương môn, thê tử của Cố Quỳnh, mẫu thân Đường Tinh Tinh — Đường Khai Tâm.” Cho dù nàng có hiềm nghi hay không, đến lúc này, vẫn phải lôi ra chống đỡ

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hoa Sen Che Dấu Bí Mật

Nụ cười của Đường phu nhân hơi cứng lại, ánh mắt nhìn nàng đột nhiên tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, “Sao người lại nghĩ như vậy?”

Bởi vì chuyện này liên lụy rất nhiều đến chuyện của Đường Tinh Tinh, cho nên Đỗ Phi Phi chỉ có thể thuận tiện đem Diệp Thần ra làm bia đỡ đạn, “Ta cũng không rõ ràng lắm. Ách, là Diệp Thần tiết lộ cho ta, nhưng hẳn cũng không nói rõ nguyên nhân.”

Đường phu nhân nhẹ nhàng “ồ” một tiếng.

Đỗ Phi Phi cẩn thận quan sát biểu tình của nàng, muốn từ một chữ “ồ” đơn giản mà phức tạp kia lĩnh hội ra thâm ý phía sau. Nhưng Đường phu nhân không nói gì tiếp, chỉ xoay người, đi dọc theo đường nhỏ đến hồ hoa sen.

Đỗ Phi Phi bất đắc dĩ sờ sờ mũi, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

Hoa sen quả nhiên như lời nói của nha hoàn kia, đang trong thời kỳ nở rộ nhất.

Từng phiến từng phiến lá lớn xếp chồng lên nhau, như làn sóng xanh biếc, cùng nhau nâng lên những đóa hoa mềm mại tinh xảo như bắc đèn. Từng cánh hoa hồng tươi khê hé mở để lộ ra nhị hoa vàng ruộm, như thiếu nữ rụt rè xấu hổ, duyên dáng yêu kiều đong đưa trên mặt nước, lơ đãng phóng thích làm lòng say người.

Mặc dù giờ phút này trong lòng Đỗ Phi Phi đầy tâm sự, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp thế kia, cũng không khỏi hít một hơi thật sâu, “Hoa sen thật đẹp.”

Đường phu nhân dừng bước lại, thần thờ đáp: “Đúng vậy.”

Đỗ Phi Phi thấy vẻ mặt phức tạp của Đường phu nhân, giống như rơi vào hồi ức nào đó, nhịn không được lên tiếng: “Kiều di.”

Con người Đường phu nhân khẽ nhúc nhích, nhìn một chỗ bên chân nói: “A, người xem.”

Xem cái gì?

Đỗ Phi Phi rướn cổ lên nhìn về phía ngón tay nàng chỉ, lại chỉ nhìn thấy một góc quần màu xanh biếc.

“Thấy gì không?” Ánh mắt Đường phu nhân vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm chỗ kia.

Đỗ Phi Phi đành phải bước lên vài bước, vừa muốn thăm dò, dưới chân đột nhiên vướng vào cái gì đó, ngã lộn nhào, xông thẳng về phía trước.

Phía trước là lá sen, dưới lá sen là hồ nước.

Nếu ngã xuống nhất định sẽ ướt sũng.

“A.” Bên tai vang lên tiếng kinh hô của Đường phu nhân.

Đỗ Phi Phi , Đường phu nhân quả nhiên là Đường phu nhân, ngay cả tiếng kêu cũng mềm mại đáng yêu như vậy.

Có điều may mà sau khi gặp được Diệp Thần, nàng học được cách đối phó với mọi tình huống, gặp nguy không loạn.

Khi cách lá sen khoảng một thước, nàng đột nhiên vươn tay phải, vỗ nhẹ một cái vào mặt lá.

Lá bị chìm vào trong nước.

Đỗ Phi Phi thừa dịp này phản lực xoay người nhảy đến giữa không trung, lại vững vàng đáp xuống đấy.

Đường phu nhân đầu tiên là kinh ngạc nhìn nàng, sau đó lập tức vui vẻ nói: “Không ngờ võ công của người cao như vậy.”

Đỗ Phi Phi sửng sốt một chút, cười nói: “Trước kia, khi sư phụ thu nhận ta cũng không ngờ tới.” Nàng còn tưởng rằng Đường phu nhân mở miệng câu đầu tiên là “Người không có việc gì chứ?”.

Vui vẻ qua đi, Đường phu nhân hơi nhíu mày, nhìn hồ sen lộ vẻ mặt khó xử, “Nhưng.....”

“Nhưng cái gì?”

“Vừa rồi khi ta thấy người rơi xuống nước, một lòng lo sợ, đã vô ý vung ngọc bội tùy thân rơi vào trong nước. Đây là Khôi Hoảng tặng cho ta, nếu để chàng biết, chỉ sợ.....” Thần sắc nàng âm đạm nhìn về phía Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi nhớ tới vết thương trên người Đường Hồ Lô, lập tức kinh sợ nói: “Hắn sẽ đánh người sao?”

Thật không thể ngờ, Đường Khôi Hoảng nhìn qua có vẻ đạo mạo, nho nhã lễ độ giống quân tử, thì ra sau lưng cũng là một kẻ biến thái thường xuyên lấy vợ con ra phát tiết.

So sánh như vậy, hành vi đột nhiên hạ độc, giội nước lạnh của Diệp Thần quả thực vẫn còn dịu dàng chán.

Đường phu nhân nháy con mắt sáng, kinh ngạc nhìn nàng, “Đương nhiên là không. Ta chỉ sợ Khôi Hoảng tức giận mà thôi.”

“À, vậy là tốt rồi.” Đỗ Phi Phi an tâm.

Đường phu nhân gục đầu xuống, dùng cổ tay áo nhẹ nhàng lau hốc mắt, “Nhưng nội tâm ta thật sự thẹn với hãnh.” Nói xong, nước mắt tràn ra, tí tách rơi xuống như trân châu.

.....

Đỗ Phi Phi gục đầu xuống, yên lặng chờ nàng khóc xong.

.....

Sau một lúc lâu.

Nước mắt không cạn, mặt trời đã bò lên cao.

Đỗ Phi Phi chờ đến nỗi cảm thấy cổ hơi mỏi.

Thật muốn đi ăn cơm, tốt nhất là có một bát thịt nướng thơm ngào ngạt.

.....

Lại sau một lúc lâu.

Đỗ Phi Phi đã không còn cầu thịt nướng xa xỉ, chỉ cần cơm trộn nước tương cũng được, chỉ cần có thể ăn là được.

Có điều nước mắt của Đường phu nhân vẫn không ngừng rơi.

.....

Lại một lúc lâu sau.

Đường phu nhân còn đang khóc, thậm chí ngay cả tư thế đều không thay đổi, làn váy của nàng ướt một mảng nhỏ, nhưng theo như tính toán của Đỗ Phi Phi, chỗ nước mắt thấm ra váy kia chỉ là muối bỏ biển.

Rốt cục thua trận, nàng thấp giọng nói: “Rơi xuống chỗ nào?”

Đường phu nhân chậm rãi ngẩng đầu, nước mắt trong suốt ngưng lại ở bốn phía viền mắt, quyến rũ mê người. Nàng nhẹ nhàng thở hỗn hển, duỗi tay chỉ xuống dưới chân.

Đỗ Phi Phi cúi người xuống, vươn một ngón tay ngâm vào trong nước.

Ấm hơn so với tưởng tượng.

Nàng gật gật đầu, cởi giày, hít một hơi thật sâu, nhảy vào trong nước.

Trong nước đều là cuộng lá sen, Đỗ Phi Phi tiện tay nắm lấy một cái, theo nó lặn mò xuống.

Càng xuống phía dưới, nàng cảm thấy cảnh sắc trước mắt càng mơ hồ, nước bùn giống như bởi vì dao động của nàng mà gợn lên mờ mịt. Không khí trong lồng ngực dần dần mỏng manh, tứ chi cũng nặng nề giống như không nhắc lên nổi.

Nàng không dám ở lâu thêm, chân dùng sức đạp xuống phía dưới một cái, thân thể mượn lực trời lên phía trên.

Càng lên cao, áp lực trên người càng nhẹ, tầm mắt cũng trở nên rõ ràng.

Nàng đánh giá bốn phía, giống như muốn thử vận may, nhìn xem ngọc bội có thể bị kẹt ở trong khe đá hay không.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng bị một chỗ hấp dẫn.

Chỉ thấy ở dưới chân Đường phu nhân khoảng ba thước trên vách ao có một cái cửa đá cao bằng nửa người, trên cửa còn có khắc một chữ ‘Cấm’ màu đỏ như máu.

Hay nơi này là cấm địa của Đường Môn?

Tuy rằng Đỗ Phi Phi rất muốn điều tra một chút, nhưng nhớ tới Đường phu nhân còn đang chờ trên mặt đất, lúc này hiển nhiên không phải thời cơ tốt nhất, đành phải tạm thời bỏ lại nơi này, trước trời lên mặt nước.

Đường phu nhân thấy nàng đi lên, thở giãn ra, “Cám ơn trời đất, người không sao chứ?”

Nàng thở hổn hển nói: “Ta không sao. Có điều, Kiều di à, phía dưới này quá sâu, ta không tìm thấy ngọc bội người nói.”

“Vậy sao.” Trên mặt Đường phu nhân lộ vẻ thất vọng, “Người có tìm kỹ hay không?”

“Có, tìm kỹ, nhưng phía dưới là nước bùn, quá tối.” Đỗ Phi Phi hạ quyết tâm, nếu Đường phu nhân lại khóc, cùng lắm thì nàng cũng khóc, tóm lại vô luận như thế nào, nàng cũng không xuống nữa.

Không ngờ Đường phu nhân vươn tay nói: “Người mau lên đây đi. Nhỡ đâu cảm lạnh sẽ không tốt.”

Đỗ Phi Phi lập tức trở mình lên bờ, run run khoác lại áo ngoài, cẩn thận nói: “Ngọc bội kia.....”

Đường phu nhân mỉm cười nói: “Để ta gọi hạ nhân đến vớt.”

.....

Đỗ Phi Phi vô cùng mà nhìn nàng.

Kiều di, lúc trước có nhiều thời gian như vậy, sao ngài không nói?

Phi Phi đang muốn đấm ngực, nhưng nghĩ lại, nếu không phải như thế, nàng sẽ không phát hiện được cửa đá viết chữ “cấm” kia, cái này có lẽ là ý trời sắp xếp.

Đường phu nhân thấy nàng đã ướm sừng, không khỏi lo lắng nói: “Người mau trở về thay quần áo đi. Uống thêm bát trà gừng. Bằng không nhiễm thương hàn, ta cũng khó suy nghĩ.”

Đỗ Phi Phi cũng bởi vì phát hiện ra cửa đá mà nóng lòng, không dài dòng, nhanh chóng trở về ‘Thiện Tâm cư’ tìm Diệp Thần báo cáo phát hiện mới.

*

‘Tập Độc cư’.

Diệp Thần một tay cầm cần câu, ngồi ở bên cạnh ao thả câu, ung dung nhàn nhã.

Đường Hồ Lô đứng ở phía sau hắn, nhìn đỉnh đầu của hắn, nói: “Không phải người nói đến tra án sao?”

“Đúng vậy.”

“Người không hỏi ta?”

“Người sẽ trả lời sao?”

“Sẽ không.”

“Thế vì sao ta phải hỏi?”

Trong mắt Đường Hồ Lô chột lóe lên nghi hoặc, “Vậy người đến tra cái gì?”

“Tra xem cá ở trong hồ của người có tươi ngon hay không.”

“.....”

Khi Diệp Thần thắng lợi trở về, Đỗ Phi Phi đang đứng trước cửa chờ đợi đến đỏ mắt. Cho nên hăn vừa xuất hiện, nàng đã vội vàng xông đến hỏi, nước bọt bay tứ phía.

“Sao người đi lâu như vậy? Có thu hoạch được gì không?”

Diệp Thần chậm rãi nâng tay áo lau mặt, “Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi lập tức rụt cổ, nghiêm mặt, cụp mắt, biểu hiện vô cùng biết lỗi.

“Tuy rằng ta rất cao hứng người ra ngoài cửa đón ta, nhưng lời nói thăm hỏi có vẻ không đúng.”

.....

Đỗ Phi Phi lui ra phía sau ba bước, cười làm lành nói: “Làm lại.”

Diệp Thần bất động thanh sắc nhìn nàng.

Nàng ho khan vài tiếng, sau đó bước về phía trước ba bước, chân thành nói: “Diệp Thần đại nhân, hôm nay ngài ra ngoài, đã tạo nên bao nhiêu thương vong? Hậu quả có nghiêm trọng không?”

Diệp Thần mỉm cười đáp: “Một người, rất nghiêm trọng.”

.....

Chẳng lẽ Đường Hồ Lô đã.....

Nhưng hẳn là con trai của chưởng môn Đường Môn. Tuy rằng Đường Hồng Hồng thoát nhìn cũng không phải quá thích hẳn, nhưng dù sao hẳn cũng là con trai ruột. Lấy tính cách bao che khuyết điểm của Đường Môn mà nói, cho dù dốc toàn bộ lực lượng, bọn họ có chạy ngàn dặm cũng không thoát.

Đỗ Phi Phi không khỏi hít một ngụm khí lạnh, run rẩy nói: “Bây giờ chúng ta nhanh chóng đi thu thập hành lý thôi?”

Diệp Thần mỉm cười bất động.

Đỗ Phi Phi rưng rưng khuyên giải: “Tuy rằng ngài mang võ công cái thế, anh dũng vô địch, anh tuấn tiêu sái, tuyệt thế phong lưu. Nhưng tục ngữ nói hảo hán không chấp thiệt thòi trước mặt, hai đấm khó địch bốn tay, gặp phải tình trạng đánh hội đồng, trốn chạy luôn là phương án đúng đắn.”

Hai hàng lông mày của Diệp Thần hơi nhíu lại, “Nhưng.....”

“Không cần nhưng. Đến lúc đó sẽ ta xung phong ở phía trước, ngài cản phía sau.” Người xung phong luôn chạy trốn nhanh hơn.

“Có điều.....”

“Được rồi, nếu người muốn xông lên trước, ta cản phía sau cũng được.” Ôi, Diệp Thần đại nhân quả nhiên là Diệp Thần đại nhân, ngay cả một chút mệt như thế cũng không chịu được.

“Chỉ là.....”

“Diệp Thần đại nhân.” Đỗ Phi Phi vô cùng đau đớn nhìn hẳn, bộ dạng nếu như hẳn không đáp ứng thì quả thực là hành vi đáng xấu hổ, “Chuyện đã đến nước này, người không cần cậy mạnh. Ta biết võ công người cao cường, nhưng cho dù võ công người có cao hơn nữa, cũng không chống lại

được loạn đao. Nếu người thật sự không cam lòng, cùng lắm thì sau khi rời khỏi Thục Trung, đến các nơi chiêu binh mãi mã, sau này trở lại báo thù.”

Nàng càng nghĩ càng nóng vội, “Đúng rồi, người giấu thi thể ở chỗ nào?”

Nếu thi thể giấu kín một chút, có thể tranh thủ thêm chút thời gian.

Diệp Thần chậm rì rì vươn tay, trên tay nắm một sợi dây thừng, dây thừng buộc vào một con cá.

Con cá kia đang liếc trắng mắt nhìn nàng.

.....

Hai hàng lông mày của Đỗ Phi Phi co rúm lại, “Người nói một kia là.....”

Diệp Thần quơ quơ con cá, “Ừ.”

.....

Đỗ Phi Phi nhấp nhấp miệng, “Cái, cái này phải nói là một con chứ?”
Sao hẳn lại nói là một người?

Một người cá?

Một người cá??

Một người cá???

.....

Diệp Thần nhướng mày.

Đỗ Phi Phi lại lập tức lấy lòng nói: “Ách, từ nay về sau, nó chính là một người cá.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sau Khi Sợ Bóng Sợ Gió Lại Là Biển Khổ

Đỗ Phi Phi chạy đến phòng bếp uống liên tục ba chén nước lớn để lấy lại bình tĩnh.

Diệp Thần ung dung đi ở phía sau nàng, nghiêng người dựa vào khung cửa, con cá vẫn treo ở trên ngón tay hẳn, thỉnh thoảng lại bật lên một cái.

Đỗ Phi Phi uống nước xong, dùng tay áo lau miệng, nâng chén không quay đầu nhìn hẳn, “Ách, người có muốn uống một chén hay không?”

Diệp Thần nói: “Ta muốn uống canh cá.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi lập tức sáng lên, không dám chớp mắt nhìn chăm chăm con cá đang dao động, nước trắng vừa uống xong lập tức hóa thành nước bọt, từ góc miệng thấm thấu ra ngoài, “Ta cũng muốn uống.”

Diệp Thần cười tủm tỉm nhìn nàng, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng có thể so sánh với ánh mặt trời chiếu lên vẩy cá phản ra tia sáng.

Đỗ Phi Phi chậm tiêu hỏi: “Như vậy, là người nấu, hay là..... ta nấu?” Không phải nàng không muốn nấu, thật sự là, nàng không muốn làm hại con..... à người cá này.

Diệp Thần nhíu mi.

Nàng không chút do dự nói: “Ta nấu.”

Cá lập tức bị đưa đến trước mặt nàng.

Là nhi nữ giang hồ, việc nhỏ như nhóm lửa thật sự không làm khó được Đỗ Phi Phi, chuyện nấu nước sôi lại càng đơn giản, vấn đề duy nhất chính là —

“Nên bỏ bao nhiêu muối đây?”

“Cần đường không?”

“Có cho dấm chua không?”

“Rượu thì sao?”

Diệp Thần không nói gì đứng ở trước bếp lò, bắm vụn một củ gừng, sau đó yên lặng thả vào trong nồi.

Đỗ Phi Phi sùng bái nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn, tán thưởng không ngừng: “Không ngờ người còn biết nấu ăn.” Nàng luôn cho rằng hắn chỉ biết hạ độc vào đồ ăn thôi. Nghĩ đến đây, trong lòng Phi Phi lại khó tránh sinh ra một chút ghen tị. Diệp Thần quả thật rất được ông trời ưu ái — bộ dạng tốt, võ công cao, chơi cờ, nấu ăn đều tinh thông. Những phương pháp hành hạ người khác của hắn, cũng rất sáng tạo. Có điều không người nào là hoàn hảo, chỉ riêng việc nhân phẩm đời bại đã đủ để xóa bỏ toàn bộ ưu điểm kể trên.

Nàng thở dài. Đột nhiên có loại cảm giác ăn vào phân chuột, suy nghĩ đột nhiên hỗn loạn hết cả.

Diệp Thần đóng nắp nồi, để mặc cho con cá bị giày vò trong nước sôi.

Qua khe hở của nắp vung, Đỗ Phi Phi ngửi thấy mùi cá thơm nức mũi, tâm tư đã sớm đặt tất cả vào cá trong nồi, bởi vậy cho dù Diệp Thần ghé lại gần cũng không phát hiện ra.

Cho đến tận khi tầm mắt hoàn toàn bị cái cổ thon dài mà trơn bóng của hăn che khuất, nàng mới đột nhiên ý thức được khoảng cách giữa hai người thật sự là có chút gần, à, không phải có chút, mà là vô cùng vô cùng gần.

“Ách, Diệp Thần đại nhân, ngài.....” Đầu nàng hơi ngửa về phía sau, để tránh cơ thể ‘nhào’ vào trong lòng hăn.

“Người vừa tắm sao?” Hăn đột nhiên duỗi tay, bắt lấy sợi tóc buông ở bên vai nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua, “Ấm ướt.”

Nghe hăn nói như vậy, Đổ Phi Phi đột nhiên nhớ tới nguyên nhân khiến nàng tắm rửa, rồi lại nhớ đến chuyện xảy ra khi ở cùng Đường phu nhân, hưng phấn mà run run hai hàng lông mày nói: “Hôm nay khi ta đến gặp Đường phu nhân, có một phát hiện to lớn.”

“.....” Diệp Thần chậm rãi thu tay về, lạnh nhạt hỏi: “Thật không?”

“Ừ. Tuyệt đối là phát hiện to lớn!” Đổ Phi Phi thuật lại toàn bộ chuyện khi ở cùng với Đường phu nhân, đến một chi tiết cũng không thiếu. Nói đến chuyện Đường phu nhân vô ý làm rơi ngọc bội xuống nước, lại rơi lệ không ngừng, hại nàng không thể không xuống nước tìm, nàng đột nhiên nhíu mày nói: “Hiện tại nói ra, mới cảm thấy mọi chuyện hình như quá trùng hợp, người nói xem có phải Đường phu cố ý ép ta xuống nước hay không?”

.....

Diệp Thần không đáp mà hỏi ngược lại: “Người cảm thấy thế nào?”

“Ta càng lúc càng cảm thấy đúng là như thế. Như vậy, mục đích bà ấy ép ta xuống nước là gì? Chẳng lẽ.....” Nàng giật mình nói, “Chẳng lẽ cố ý muốn ta nhìn thấy cửa đá dưới đầm sen kia?”

Nàng cảm thấy dường như mình vừa bắt được cái gì đó, nhưng chỉ là cảm giác, không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ, “Nhưng vì sao Đường phu nhân muốn làm như vậy? Có phải bà ấy biết hung thủ là ai hay không?”

“Ừ, biết.”

“.....” Đỗ Phi Phi giật mình nhìn biểu tình bình thản ung dung của Diệp Thần.

Hắn dừng một chút nói: “Hơn nữa Đường Hồ Lô cũng biết.”

“.....” Nhiều người biết như vậy? Vì sao đột nhiên nàng có loại cảm giác bản thân vô cùng ngu ngốc. Nàng hỏi, “Thế có những ai không biết?”

“Người.”

Quả nhiên, nàng đúng là thực sự ngốc. Đỗ Phi Phi không phục nói: “Vậy người biết hung thủ là ai sao?” Nếu thật sự là như thế, vì sao còn phải nàng đi điều tra hết chuyện này đến chuyện kia?

“Biết hung thủ là ai không khó. Cái khó là.....”

“Là gì?”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Làm sao để hung thủ thừa nhận hẳn là hung thủ.”

Cái này thật sự là vấn đề khó. Đỗ Phi Phi và Diệp Thần đồng thời rối rắm.

Qua một lúc lâu, nàng đột nhiên lấy lại tinh thần, mong ngóng nhìn về phía hắn: “Có thể nói cho ta biết, hung thủ là ai hay không?”

“Có thể.”

Đỗ Phi Phi khẩn trương hỏi: “Là ai?” Không ngờ vụ án phức tạp nhiều ngày như vậy hôm nay lại biết được đáp án. Tim nàng không tự chủ được mà đập nhanh hơn bình thường.

“Có điều không phải hôm nay.”

.....

Nàng nên sớm biết, Diệp Thần đại nhân chỉ rộng rãi trong hai loại thời điểm. Thứ nhất, nàng đang gặp chuyện không hay. Thứ hai, nàng sắp gặp chuyện không hay.

Cho nên, hãn keo kiệt ngược lại khiến cho người ta an tâm hơn.

Diệp Thần mở nắp vung, hương thơm từ trong nồi bay ra, chốc lát đã tràn ngập toàn bộ phòng bếp.

Con sâu thềm ăn trong bụng Đỗ Phi Phi bị dụ dỗ đến rục rà rục rịch, ánh mắt nhìn nồi canh ướn át như chó nhỏ.

Diệp Thần ra lệnh: “Tìm hộp đựng thức ăn đến đây.”

Đỗ Phi Phi thành khẩn nói, “Ta chỉ cần một thìa là đủ rồi.”

.....

Đỗ Phi Phi chạy như điên đi tìm hộp.

Múc canh ra, bỏ vào trong hộp, Diệp Thần vừa lòng gật gật đầu, “Chúng ta đi dạo thôi.”

Nếu đi dạo còn có canh cá để húp, như thế nàng thật sự cam tâm tình nguyện.

Từ ‘Thiện Tâm cư’ đi ra, cả một đường Đỗ Phi Phi đều cẩn thận theo sau Diệp Thần, chỉ sợ bước chân mình quá nóng nảy, canh bên trong sẽ đổ ra.

Hương canh cá lúc này ngửi thấy hiện tại vẫn đang luân quần trong lỗ mũi của nàng, thơm không gì tả nổi. Nàng nghĩ nghĩ, nước miếng lại bắt đầu trào lên đầu lưỡi.

“Tốt lắm, ở nơi này.”

Giọng nói của Diệp Thần giống như ánh rạng đông giữa đêm đen, như cầu vồng sau mưa dầm.

Đỗ Phi Phi vội vã đặt hộp thức ăn xuống, thật cẩn thận bưng hộp canh cá ra, đang chuẩn bị lấy hai cái bát để múc thì nghe thấy Diệp Thần cười tủm tỉm nói: “Cứ đặt ở đó đi.”

“Hả?” Chẳng lẽ còn phải thưởng thức phong cảnh trước mới được húp canh? Nàng ngẩng đầu, lập tức kinh ngạc phát hiện phong cảnh bốn phía vô cùng quen mắt, so với hồ sen lúc này Đường phu nhân mang nàng đến thì giống nhau như đúc. Nói khác chỗ nào, sợ là chỉ có mây trắng đã bị nhuộm thành một màu vàng óng.

Nàng trấn định nói: “Có phải người không cẩn thận đi nhầm đến nơi này?”

Trung Tâm thành của Đường Môn lớn như vậy, nói ‘không cẩn thận’ đi nhầm tỷ lệ còn nhỏ hơn Đại Hoàng nhà Chu đại thẩm ‘không cẩn thận’ thật sự là Hạo Thiên khuyến đầu thai thành.

Diệp Thần lại thản nhiên nói: “Là ta rất cẩn thận mới chọn đến nơi này.”

Đỗ Phi Phi bi thương nhìn đầu cá lẳng lẳng nằm ở trong canh, thịt cá đã bị nấu thành những mảnh vụn nhỏ. Canh cá trắng đục ở trong gió khê gợn lên, giống như muốn nói ‘ăn rất ngon, ăn rất ngon’.

“Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi vẫn còn bị vây trong cảm xúc của chính mình, không ngẩng đầu lên nói: “Đừng làm ồn, hiện tại ta không có tâm tình.”

“.....” Hiển nhiên là Diệp Thần đại nhân bị một câu ‘đừng làm ồn’ khiến cho kinh sợ.

Khoảng chừng một lát sau, Phi Phi mới giật mình nhận ra lời nói vừa rồi của mình to gan lớn mật cỡ nào.

“À.” Nàng nhìn cái bóng ngược của chính mình trong bát canh, cố nghĩ biện pháp cứu nguy.

Giống như cảm nhận được cảm xúc dao động chập chờn của nàng, Diệp Thần lại gọi: “Phi Phi à.”

“Diệp Thần đại nhân, ngài có gì phân phó?” Nàng nhanh chóng đứng lên, trên môi là nụ cười nịnh nọt.

Diệp Thần yên lặng nhìn nàng, ánh sáng trong con ngươi hơi lóe ra, “Nếu sau khi người điều tra rõ cấm địa trở về mà canh còn chưa nguội, vừa lúc có thể giúp người làm ấm người.”

Làm ấm người?

Đỗ Phi Phi lập tức duỗi tay sờ hộp canh, chỉ còn âm ấm.

Nàng không dám trì hoãn, lập tức bỏ canh cá vào trong hộp thức ăn, che đậy cẩn thận. Cho dù không có bao nhiêu tác dụng, nhưng có còn hơn không.

Diệp Thần nhìn nàng thả lỏng gân cốt, chọn một chỗ cỏ sạch sẽ ngồi xuống.

Mặc dù là vô nghĩa, nhưng Đỗ Phi Phi vẫn muốn thăm dò, “Ta đi điều tra, vậy người làm cái gì?”

“Thông khí.” Hãn nói có vẻ rất đúng lý hợp tình.

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ hỏi: “Nếu như thật sự có người đến, người sẽ làm gì?”

“Tìm người xuống cứu người.”

.....

“Đầu óc của người quả nhiên rất linh động.” Đỗ Phi Phi âm thầm yên tâm, “Vậy ta có cần vừa nhìn thấy người xuống sẽ làm bộ chết chìm hay không?”

“Không quan trọng.”

“Hả?”

“Dù sao thì...” Diệp Thần nhún vai nói, “Ta chỉ tình cờ đi ngang qua, vừa khéo nhìn thấy người ngã xuống, về phần sau khi người ngã xuống làm cái gì, đâu có can hệ đến ta?”

“.....” Ưu điểm của hãn là đầu óc linh động, khuyết điểm là quá linh động.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Con Đường Thống Nhất Dài Dằng Dẵng

Bởi vì lúc trước đã xuống nước một lần, cho nên lần hành động thứ hai Đỗ Phi Phi làm vô cùng thuận thực.

Cửa đá vẫn ở chỗ cũ, chỉ là bởi vì sắc trời, không còn nhìn rõ ràng giống như lúc trước.

Đỗ Phi Phi nhanh chóng bơi tới bên cạnh chữ cấm mà đỏ, lần mò phương pháp tiến vào.

Sư phụ đã từng nói, bình thường gặp loại tình huống này, không nên vội vàng. Trước tiên phải thử đẩy cửa, sau đó tìm chung quanh xem có vật gì nổi bật hay không, cuối cùng là tìm xem có vật nào có thể dịch chuyển hay không.

Nàng làm theo trình tự các bước. Trước tiên đẩy cửa, nhưng rất nhanh phát hiện ra, khả năng sử dụng sức mạnh của mình ở trong nước thật sự hữu hạn, đẩy hai ba cái cửa vẫn không chút xô dịch.

Về phần những thứ nổi bật bên cạnh..... Nàng nhìn quanh bốn phía hai vòng, sau đó không thể không thừa nhận, nơi này thoạt nhìn nổi bật nhất chính là nàng.

Ở dưới nước đã lâu, Đỗ Phi Phi dần cảm thấy khó thở, đang chuẩn bị theo đường cũ trở về, nhưng khi xoay người, chân đột nhiên đụng tới một khối đá lồi lên, chắn động một lúc, cửa đá kia đột nhiên mở ra.

Cho dù cảm thấy bản thân mình sẽ không làm được gì, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn khiến nàng không nhịn được mà đi vào.

Lập tức nàng phát hiện mình có thể hô hấp thông thuận.

Phi Phi cẩn thận từ trong nước ngoi lên, đi vào trong động.

Nước dưới hồ hoa sen giống bị một bức tường vô hình chặn lại ngoài cửa động, nàng duỗi tay có thể chạm đến, nhưng nó lại không chảy vào đây, thật sự là thần kỳ.

Đỗ Phi Phi ở chỗ này đưa tay chọc ra rút lại vài lần, mới nhớ tới mục đích của chuyến đi này, lưu luyến rời khỏi.

Lần mò vào trong sơn động, bốn phía càng lúc càng lạnh lẽo.

Quần áo ẩm ướt dính vào trên người trong khí lạnh càng buốt giá đến cực điểm, nếu không phải nàng có nội công hộ thể, chỉ sợ giờ phút này đã sớm bị đông lạnh đến không bước nổi.

Phía trước càng ngày càng tối, gậy đánh lửa trong lòng đã sớm ướt nhẹp, nàng chỉ có thể dựa vào thính lực, chậm rãi sờ soạng đi tới.

Khi tất cả bốn phía đều trùm trong một màu đen, đầu nàng bắt đầu lặng lẽ nghĩ đến chuyện rút lui.

Chuyện cửa sơn động trên núi bị nổ vẫn còn như in trong đầu, cho nên Đỗ Phi Phi vô cùng miễn cảm với những chỗ sơn động tối tăm. Nhưng, không biết là Đường Môn cho rằng sơn động quá thiên nhiên, hay là quá hoang vu, cho nên luôn chọn nơi như thế này là cấm địa.

Điều may mắn duy nhất là từ này đến giờ nàng vẫn chưa nghe được tiếng động nào của chuột bọ côn trùng rần rết.

Có điều không nghe thấy không có nghĩa là chúng không tồn tại.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy trong bóng đêm giống như có vô số ánh mắt sáng quắc đang nhìn chăm chăm mình. Càng cảm thấy như vậy, trên người nàng lại càng nổi da gà.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định trở về rồi nói sau. Nếu thật sự không được, sẽ kéo Diệp Thần cùng xuống dưới này, coi như lấy độc trị độc.

Nhưng khi gót chân nàng vừa chuyển, chuẩn bị xoay người về phía sau, trong bóng đêm lại truyền đến tiếng động lạ.

Tiếng ma sát rất nặng nề, tuyệt đối không phải rần rết linh tinh có thể tạo ra.

Nàng vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi, giãy dụa nửa ngày, cuối cùng hiếu kỳ vẫn chiếm thế thượng phong, cố nén đủ loại ảo tưởng trong đầu, Phi Phi chậm rãi đi về phía trước.

Đi đến gần hơn chút nữa, nàng đã có thể nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng.

Xa xôi nặng nề.

Từ đó, Đỗ Phi Phi có thể xác định đó là một người.

Giống như cảm giác được có kẻ xâm nhập vào địa bàn của mình, người nọ thấp giọng quát: “Ai?” Giọng nói của hắn thô khan, giống như đã yên lặng rất lâu không mở miệng.

Có lẽ là do vận may đến thì lòng cũng sáng ra, cũng có thể là ma xui quỷ khiến, Đỗ Phi Phi đột nhiên há miệng hô một câu, “Sở Việt?”

Đầu kia trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi nàng dường như cho rằng người kia đã ngủ mất rồi, rốt cục hắn cũng mở miệng, “Người là ai?”

Không phủ nhận. Trong lòng Đỗ Phi Phi dâng lên chút hy vọng, “Người tới cứu người.”

Lần này hẳn không im lặng nữa, mà là rất nhanh đáp lại: “Ta không cần, người đi đi.”

Loại thái độ này quả thực giống như khi Đường Bất Bình đóng giả hân, Đỗ Phi Phi không nhận được lại hoài nghi tính chân thật của Sở Việt này. Tuy rằng nàng trải qua vô vàn khổ cực mới tìm được người này, nhưng nàng không thể đảm bảo đây không phải cái kế mà Đường Môn cùng nhau bố trí chờ nàng lọt vào. Dù sao thái độ lúc đó của Đường phu nhân đúng là rất khả nghi.

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Người và Đường Tinh Tinh có quan hệ như thế nào?”

Người nọ rõ ràng sửng sốt một chút, hô hấp ngắn ngủi mà dồn dập, hồi lâu mới nói: “Đồng môn.”

Giờ phút này Đỗ Phi Phi đã có hai cái kết luận với thân phận của hẳn:

Thứ nhất, hẳn là Sở Việt.

Thứ hai, hẳn hành động rất phù hợp với chức vụ đệ tử Đường Môn.

Có điều bất luận là loại nào, đều có khả năng bị phá bỏ.

Đỗ Phi Phi lại chậm rãi bước vài bước tới gần hẳn, trầm giọng hỏi: “Cố Quỳnh có phải người giết hay không?”

Sở Việt không chút do dự đáp: “Phải.”

Nếu Diệp Thần nghe được đáp án này nhất định sẽ thương tâm lo lắng. Dù sao, bị Thanh Vân thượng nhân coi là ngựa cưỡi một vòng quanh Nga

Mi tuyệt đối không phải chuyện gì vui vẻ. Nhưng hẳn trả lời hình như quá nhanh quá hợp lý rồi. Nàng lại hỏi: “Vì sao người giết hẳn?”

Sở Việt im lặng.

Khi Đỗ Phi Phi nghĩ hẳn đang suy nghĩ cái cớ mà muốn tiếp tục ép hỏi, hẳn đột nhiên hỏi một câu: “Người là ai?”

“Ta?” Đỗ Phi Phi ưỡn thẳng người, lại bởi vì rét lạnh mà lập tức co người lại thành hình con tôm, “Ta chính là kẻ mà người giang hồ xưng gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nơi nào có bất công nơi đó có ta: người – qua – đường – Giáp.”

“.....” Sở Việt triệt để im lặng.

Chẳng lẽ là bị sự khăng khái của nàng làm chấn động không nói nên lời?

Đỗ Phi Phi âm thầm kiểm điểm xem vừa rồi bản thân có lộ liễu quá mức hay không, sớm biết rằng hẳn sợ hãi như vậy, nàng nên dùng chính sách dụ dỗ, hàm súc một chút.

Vì thế, nàng lại hàm súc giải thích: “Có điều ta và người thường cũng không có gì khác biệt, người tuyệt đối không cần bởi vì sự chênh lệch giữa người và ta mà tự ti, mà quá mức ngưỡng mộ núi cao với ta. Ha ha.”

“Ngưỡng mộ núi cao không phải dùng như vậy.”

“.....” Nàng vội ho một tiếng, “Rốt cuộc vì sao người giết Cố Quỳnh?” Tốt nhất là do phòng thủ mà phản kích quá đà.

Sở Việt lại không lên tiếng.

Đỗ Phi Phi từng bước từng bước sờ soạn tiến về phía trước, thân thể cương cứng, nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng hít thở của hẳn gần ngay

trước mặt, sao có thể cam lòng kiếm củi ba năm thiêu một giờ như thế?

Nàng không nhịn được lên tiếng: “Này, tốt xấu gì ta cũng tới cứu người, cho dù trong lòng người không cảm động, ngoài miệng cũng nên nói lời cảm kích chứ.”

“Người đi đi.” Giọng nói của hắn nặng nề, giống như ăn phải cả một tảng đá.

.....

Đỗ Phi Phi đột nhiên thầm nghĩ: Lúc ấy Đường Bất Bình đóng vai Sở Việt đúng là duy trì được toàn bộ phong thái của Sở Việt. Nàng trách lầm hắn rồi.

Có điều mọi chuyện đã phát triển đến đây, nàng đành phải dùng thuốc mạnh, “Được rồi, ta nói thật cho người biết. Thật ra ta là bằng hữu của Đường Tinh Tinh, là nàng bảo ta tới cứu người.”

Sở Việt thản nhiên nói: “Tinh Tinh sẽ không kết giao với một kẻ ngay cả tên của mình cũng không dám nói.”

.....

Nghĩ dùng phép khích sẽ hữu dụng với nàng sao? Hừ, hắn thật sự là..... thật sự là rất hiểu nàng!

Đỗ Phi Phi ngang đầu nói: “Bổn cô nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Đỗ Phi Phi!”

Sở Việt nhíu mày, “Miên Vũ đao Đỗ Phi Phi?”

Trong lòng Đỗ Phi Phi hơi đắc ý.

Không ngờ từ chương môn đến tội phạm của Đường Môn đều đã nghe qua đại danh của nàng, điều này thật sự khiến nàng có chút lằng lằng.

Hắn hồ nghi nói: “Người không phải thường lui tới vùng Giang Nam sao? Sao hiện tại lại đến Thục Trung?”

“Cái này, nói ra rất dài.” Đây là một vết thương không lành, mỗi lần chọc đến lại đau. Nàng thở dài nói, “Tóm lại là vì..... nguyên nhân nào đó mà sức người không thể kháng cự, ta đến đây.”

Sở Việt đoán nói: “Bị bão quét đến đây sao?”

.....

“Chúng ta không nên dây dưa ở vấn đề này, nói đi vì sao người giết Cổ Quỳnh.”

“Ta cũng không muốn dây dưa ở vấn đề này.”

“.....” Đỗ Phi Phi ôm cánh tay càng lúc càng lạnh, nhảy lên nhảy xuống tại chỗ mấy cái, mới nói: “Chúng ta còn có chuyện gì khác để tâm sự sao?”

Sở Việt nghĩ nghĩ nói: “Người vào bằng cách nào?”

Tròng mắt Đỗ Phi Phi khẽ đảo, nói: “Đương nhiên là quang minh chính đại đi vào.”

“Không có khả năng.” Sở Việt phủ định quả quyết, “Cửa vào nơi này ở trong phòng ngủ của chương môn, mà hẳn tuyệt không có khả năng để người đi vào từ nơi đó. Trừ phi.....”

Chẳng lẽ cấm địa này còn có một cửa vào khác? Đỗ Phi Phi vừa suy nghĩ vừa hỏi: “Trừ phi cái gì?”

“Người lén lút vào.”

“.....” Cũng coi như đúng tám chín phần mười. Đỗ Phi Phi không phản bác.

Sở Việt thấy nàng cam chịu, lại nói: “Mặc kệ đến tội cùng người vì sao mà đến, ta đều cảm kích. Có điều, người đi đi, ta thật sự là hung thủ.”

Đỗ Phi Phi nghe thấy ngữ khí của hắn kiên quyết, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể lôi Đường Tinh Tinh ra, “Nhưng Tinh Tinh không cho rằng như vậy, nàng nói người vô tội.”

“Vô tội thì thế nào, chuyện này dù sao cũng cần một người gánh vác hậu quả.”

Đỗ Phi Phi nghe được trong lời nói của hắn có hàm ý, tinh thần rung lên, giá lạnh trên người dường như cũng thoáng tan đi một chút. “Không thể nói như vậy. Đường Hồ Lô và người tuy rằng tình như tay chân, nhưng dù sao người cũng nên suy nghĩ cho Tinh Tinh. Người thay hắn gánh tội như vậy, người bảo Tinh Tinh phải làm sao?”

Hồ Lô huynh đệ, trước mắt lấy người ra chống đỡ, dù sao đối tượng Đường Tinh Tinh hoài nghi nhất cũng là người.

Sở Việt giống như sừng sờ một chút, không ngừng lăm bẫm: “Là Hồ Lô? Sao có thể? Hắn rõ ràng, ôi, không có khả năng. Ôi, chuyện này, chuyện này thật sự là.....”

Thời điểm toàn thân rét run, đầu óc dường như lại linh hoạt hơn. Đỗ Phi Phi nghe hắn nói thầm, trong đầu lại chợt lóe: “Không phải là người cho rằng Tinh Tinh là hung thủ, cho nên mới lỗ mãng đến ngu ngốc đi nhận tội đấy chứ?”

Một câu ‘lỗ mãng đến ngu ngốc’ của nàng dùng tuyệt đối không oan uổng.

Sở Việt toát mồ hôi nói: “Phương pháp chế tạo ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’, chỉ có Tinh Tinh và ta biết. Ta nghĩ nàng cảm thấy mới mẻ cầm chơi thử, lại vừa vắn xảy ra xung đột với Cổ Quỳnh, cho nên mới.....”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Tinh Tinh chưa từng hoài nghi người là người giết Cổ Quỳnh.”

Có lẽ đây là khác biệt lớn nhất giữa nam nhân và nữ nhân.

Nam nhân dũng cảm nhận trách nhiệm, nữ nhân khéo léo lý giải.

Đỗ Phi Phi đồng tình nói: “Vậy người có biện pháp nào rửa sạch tội danh cho mình không?”

Nếu Sở Việt có thể lấy lại trong sạch, như vậy vụ án sẽ không còn là chuyện của nàng và Diệp Thần nữa, mà là chuyện của trên dưới Đường Môn. Nhiều người lực lượng lớn, hẳn là sẽ rất dễ dàng tra ra?

Có điều đáp án của Sở Việt khiến nàng vô cùng thất vọng.

“Không có.” Hắn cười khổ, “Trên thực tế, cho dù ta không thừa nhận, ta cũng không có đủ lý do giải thích vì sao hắn lại chết vì ‘hỏi quân bao nhiêu sâu’.”

“Đường Hồ Lô thì sao? Người cảm thấy hắn có thể là hung thủ hay không?”

Sở Việt trầm tư thật lâu, lâu đến nỗi hàm răng Đỗ Phi Phi bắt đầu hơi run lên, mới thấy hắn chậm rãi mở miệng nói: “Ta không biết. Tuy rằng hắn thật sự oán hận Cổ Quỳnh, nhưng nhiều năm như vậy, vì sao hắn lại đột nhiên muốn giết Cổ Quỳnh.”

“Người biết vì sao hấn hận Cổ Quỳnh không?”

Nếu Đường Hồ Lô là nữ nhân, như vậy nguyên nhân hận Cổ Quỳnh rất có thể là bội tình bạc nghĩa, hoặc là hái hoa ngắt cỏ linh tinh. Nhưng Đường Hồ Lô không phải nữ nhân.

Đương nhiên nam nhân và nam nhân cũng có thể là tình địch. Dù sao từ bức họa trong thư phòng của Cổ Quỳnh, có thể nói hấn là một nam tử anh tuấn rất có mị lực. Nhưng nữ nhân mà Cổ Quỳnh và Đường Hồ Lô cùng có thể tiếp xúc đều là những người có liên quan huyết thống, hấn không nhàm chán đến mức nghĩ tới chuyện loạn luân chứ.

Tư duy của Đỗ Phi Phi rong chơi khắp nơi.

“Không biết.” Sở Việt cũng thực mê muội, “Mỗi lần ta hỏi hấn, hấn đều nói là nhìn không vừa mắt.”

Đỗ Phi Phi hạ giọng nói: “Có thể là bất tự không hợp hay không?”

Sở Việt nói: “Hấn không phải người nhàm chán như vậy.”

.....

Cho nên hấn đang nói nàng là một người nhàm chán sao?

Đỗ Phi Phi rốt cục không kiên trì được, lại đứng tại chỗ dậm chân, làm ấm thân mình một chút mới nói: “Ta thấy, vẫn nên đem người cứu ra trước. Chuyện còn lại sau này nói tiếp.”

Sở Việt chua xót nói: “Cứu như thế nào?”

Đỗ Phi Phi cho rằng hấn sợ không qua được cửa của Đường Khôi Hoảng, lập tức nói: “Yên tâm, ta phát hiện ra một lối đi bí mật khác, tuyệt đối an toàn, không cần lo lắng.”

“Ta bị nhốt trong lồng sắt.”

“..... Hà?”

“Mỗi cột sắt đều to bằng cái chén.”

“.....”

“Người có thể chém đứt sao?”

“.....” Cột sắt to bằng miệng chén? Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói, “Có lẽ dùng dao cửa sẽ nhanh hơn. Hơn nữa, ta không đeo dao, ta chỉ mang hai tay thôi.”

Hai người đồng thời trầm mặt.

“Thế, lần sau ta lại đến thăm người.” Ngón chân Đỗ Phi Phi đã đông lạnh đến không còn cảm giác.

“Ừ. Không cần chọn thời điểm ăn cơm.”

“..... Không ngờ người lại thích ăn uống một mình.” Nàng sẽ không cướp của hã, hã cần gì để ý như vậy.

Sở Việt giải thích nói: “Không phải, là vì.....”

Đang nói, ở một đầu khác của sơn động có tiếng bước chân truyền đến.

Lúc này Đỗ Phi Phi hiểu được ý tứ của hã, bởi vì thời gian ăn cơm sẽ có người đưa cơm đến.

“Bảo trọng.” Nàng nhỏ giọng nói, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa động.

Đi đến chỗ cửa động, cửa chỗ đó hiển nhiên vẫn không đóng.

Nàng hít một hơi thật sâu, dẫn thân vào trong nước, bơi tới phía trên gờ đá dùng sức giảm một cái.

Cửa quả nhiên chậm rãi đóng lại. Xem ra cơ quan của cửa đá đều ở bên ngoài.

Đỗ Phi Phi thu được tin tức quan trọng, trong lòng kích động hưng phấn vô cùng, tự nhiên sẽ không ngây ngốc ở đây lâu, lập tức bơi lên trên bờ.

Thời điểm ngoi lên khỏi mặt nước, nàng còn cẩn thận tránh dưới tán của một cái lá sen lớn, khẽ liếc mắt nhìn bốn phía chung quanh. Chỉ sợ trên bờ đứng một đám người chờ nàng chui đầu vào lưới.

May mắn là, trên bờ cũng không có nhiều người như nàng tưởng tượng.

Không ổn là, ngay cả Diệp Thần cũng không thấy.

Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Đỗ Phi Phi lập tức không dám ở lâu, vội vàng lên bờ, vắt khô nước trên váy, mới điếm mũi chân đi về phía ‘Thiện Tâm cư’.

Đi đến một nửa, lại nhìn thấy Diệp Thần đang cầm theo hộp thức ăn ung dung đi về phía nàng, trong lòng lập tức buông lỏng.

Có lẽ là lúc này có người đến, cho nên hăn bỏ mặc nàng ở đấy chạy mất.

“Phi Phi.” Diệp Thần nhìn thấy nàng, bước chân lập tức dừng lại, duỗi tay muốn mở nắp hộp thức ăn, lại nghe thấy Đỗ Phi Phi ở nơi đó oán giận nói: “Diệp Thần đại nhân, người muốn ăn vụng cũng không sao, dù sao cá

là người câu, canh là người nấu. Nhưng người không thể bỏ lại ta ở nơi nguy hiểm như thế chạy trốn trước được.”

.....

Diệp Thần không chút biến sắc nhìn nàng, “Đây là cái nhìn của người với ta?”

Không không không, đây chỉ là một góc nhìn. Nói cái nhìn của nàng với hã, Đỗ Phi Phi tin tưởng, có kể ba ngày ba đêm, cũng tuyệt đối không hết.

Diệp Thần mở nắp hộp.

Hương canh cá nóng hằm hập bốc lên.

Đỗ Phi Phi ngần ngợ nói: “Chẳng lẽ, vừa rồi người giúp ta đi hâm nóng lại canh?”

Quả nhiên là điều tốt đẹp vẫn luôn tồn tại ở nhân gian.

Ngay cả Diệp Thần đại nhân cũng có thể vì người khác mà suy nghĩ, còn sàu lo thế giới không thể thống nhất làm gì?

Trong lòng Đỗ Phi Phi tràn đầy cảm động, chậm rãi vươn tay, đang muốn nhận lấy bát canh cá, lại thấy ngón tay Diệp Thần đột nhiên buông ra, bát canh nháy mắt rơi xuống đất, vỡ nát.

Vẻ mặt Diệp Thần không chút thay đổi nói: “Trượt tay.”

.....

Quả nhiên con đường thống nhất vẫn còn dài đằng đẵng, còn phải nỗ lực nhiều.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Lần Say Rượu Thành Nỗi Hận Thiên Cổ

Canh cá nóng bỏng đã không còn, hơi lạnh trên người không được loại bỏ, Đỗ Phi Phi đành phải ra roi thúc ngựa trở về ‘Thiện Tâm cư’ tắm nước ấm.

Cho dù có nội công hộ thể, lục phủ ngũ tạng không bị khí lạnh xâm hại, nhưng thương tổn trên da vẫn khó tránh khỏi. Cởi quần áo ra, nàng thấy trên người có vài vết thương do giá rét, bắp chân và cánh tay đều có khối hình màu hồng, ngón chân vừa bỏ vào trong nước đã đau xót.

Đỗ Phi Phi vừa oán thầm vừa chìm cả người vào trong nước.

Làn nước ấm áp chốc lát đã xua tan đi hơi lạnh trong cơ thể.

Nàng thả lỏng người nằm xuống, thân thể rất cực cũng có thể thư giãn một chút, cơn buồn ngủ và mệt mỏi từ bốn phương tám hướng lại ập đến, một kích đánh thẳng vào mí mắt.

Nhưng cho dù vậy hãm trong hoàn cảnh như vậy, lời nói của Sở Việt vẫn không ngừng văng vẳng trong đầu, mệt đến nỗi mí mắt nàng chỉ muốn đổ sụp xuống, lại tự nhủ không được ngủ. Đúng lúc đang chịu tra tấn, cánh cửa bị gõ hai cái.

Giống như tiểu hòa thượng đang trong trạng thái buồn ngủ nghe được tiếng mõ cảnh cáo của sư phụ, Đỗ Phi Phi bừng tỉnh nói: “Tiến vào.”

Cửa bị đẩy ra, nhưng chưa vội mở.

Đỗ Phi Phi đột nhiên nhớ ra hiện tại mình đang làm chuyện gì, cuống quýt nói: “Đừng vào.”

.....

Ngoài cửa khôi phục yên tĩnh.

Đỗ Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục tắm rửa.

Nước đã hơi lạnh, nhưng cảm giác thoải mái khi đắm chìm trong nước khiến nàng biếng nhác không muốn đứng dậy.

Nàng trượt người xuống, để thân thể càng chìm sâu vào nước.

Trên nóc nhà đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, không phải loại lén la lén lút, mà là tản bộ vô cùng nhàn nhã.

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng, lại không dám đứng lên, đành phải cất cao giọng: “Ai?”

Thật ra đó là một vấn đề dư thừa. Ở thời điểm này mà nhàm chán đến nỗi phải nhảy lên nóc nhà tản bộ, ngoại trừ Diệp Thần không còn có người thứ hai.

Tiếng bước chân dừng lại.

Loại yên lặng ngán ngùi này so với cuồng phong bão táp càng khiến người ta hít thở không thông.

Đỗ Phi Phi duỗi tay túm lấy quần áo treo trên bình phong, che ở trước ngực.

Tiếng mái ngói lách cách vang lên.

Ngay sau đó, một tấm ngói bị nhấc ra, trong nháy mắt tia sáng chen vào giữa bóng đêm nặng trĩu, lại mang theo ý lạnh dày đặc.

Đỗ Phi Phi run rẩy hỏi: “Diệp Thần đại nhân?”

Đáp lại là một mảnh lặng im.

.....

Bây giờ phải làm thế nào?

Nàng nên giống như đà điểu, cho rằng chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục tắm rửa? Hay là cẩn trọng một cái, đứng lên mặc quần áo?

Nội tâm Đỗ Phi Phi đấu tranh kịch liệt.

Ngay trong thời khắc nàng do dự nhất, tiếng ngâm thơ lạnh lạnh lại từ phía trên truyền xuống, “Mời quân uống chung một chén rượu, minh nguyệt chiếu sáng ngay lúc này.”

.....

Đỗ Phi Phi 囧囧 chờ hẵn tiếp tục.

Nhưng giọng nói lại bị gián đoạn.

Nước càng lúc càng lạnh, nhiệt độ cơ thể của nàng cũng dần dần giảm xuống, nhưng đầu óc lại trở nên linh hoạt.

Rốt cục nàng cũng lĩnh ngộ được tinh túy của câu thơ kia, “Ách, ‘quân’ kia..... là chỉ ta sao?”

Vẫn lặng im như cũ.

Nhưng Đỗ Phi Phi lại từ trong lặng im mà cảm nhận được Diệp Thần đại nhân đang dần mất kiên nhẫn.

Nếu hiện tại hẳn ở trước mặt nàng, có lẽ hai hàng lông mày đã sớm nhếch lên tận trời.

“Vậy có thể xin ngài che mái ngói lại được không? Gió đêm rất tiêu điều, tắm rửa càng tiêu điều.”

Thật ra khi nói những lời này, Đỗ Phi Phi cũng không ôm hy vọng, chỉ là cố tìm lời để nói, dù sao nàng bị Diệp Thần cự tuyệt không phải chỉ một lần hai lần. Ba lần thành tự nhiên, năm lần thành thói quen. Nàng đã sớm coi thói quen này là tự nhiên, vì là tự nhiên nên thành thói quen.

Nhưng chuyện ngoài dự kiến là, mái ngói thật sự được khép lại.

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn nóc nhà che kín đến không một chỗ hở, đột nhiên cảm thấy có ngói che đầu, là loại hạnh phúc cỡ nào.

Mặc quần áo xong xuôi, Đỗ Phi Phi phi thân lên nóc nhà, thấy Diệp Thần đang ngồi hâm nóng rượu.

Hương rượu bay ra bốn phía, khiến nàng không nhịn được mà hắt xì.

Diệp Thần rót rượu cho nàng.

Nàng nhận lấy chén rượu, nắm ở trong tay, một luồng khí ấm áp từ trong lòng bàn tay tràn ra.

Bên cạnh bếp lò nhỏ còn có hai bàn thức ăn. Đỗ Phi Phi tập trung nhìn vào, là thịt nướng và gà nướng. Nàng bắt đầu có cảm giác đứng ngồi không yên.

Nếu nàng nhớ không lầm, lần gần đây nhất may mắn nhìn thấy thức ăn ngon, chính là bàn thức ăn do Hoắc Bình Bình tự mình xuống bếp chuẩn bị. Kết quả thì sao —

Đầu tiên là thiếu chút nữa bị độc chết, tiếp theo là thiếu chút nữa bị nghẹn chết, cuối cùng thiếu chút nữa bị hù chết.

Quá trình lên xuống phập phồng, khúc chiết trăm lần khiến cho mỗi khi nàng nhớ tới lại cảm thấy không rét mà run.

Vừa nghĩ như vậy, một bàn thịt nướng biến thành Hạc Đỉnh Hồng*, gà nướng thành Thạch Tín**. Đừng nói ăn, cho dù nhìn qua cũng khiến nàng cảm thấy sợ hãi, cái chén cầm ở trong tay không còn ấm áp nữa, mà nóng rát đến phỏng tay.

*,**: Hạc Đỉnh Hồng và Thạch Tín đều là hai loại thuốc cực độc.

“.....”

“.....”

Im lặng cứ thế kéo dài.

Đỗ Phi Phi nghĩ tới cuộc đối thoại với Sở Việt, có loại xúc động không phun ra thì vô cùng khó chịu. Nhưng loại xúc động này gặp im lặng, thì cũng thành bất động.

Nàng cuộn tròn tay lại, chỉ dùng ngón trỏ vẽ từng vòng tròn trên mái ngói, sau đó tự lừa mình cho rằng, chỉ cần vẽ đủ ba trăm vòng tròn, trời sẽ sáng.

Vì sao lại là ba trăm vòng? Nàng cũng không biết. Chỉ tùy tiện nghĩ như vậy mà thôi.

“Rượu lạnh.”

Nàng kinh sợ quay đầu.

Lên tiếng đúng là Diệp Thần.

Con người của hân đen bóng, trong đêm tối càng có vẻ sâu thẳm. Mỗi lần bị hân nhìn chuyên chú, nàng đều có cảm giác xấu hổ không có chỗ nào che thân.

“À. Ừ.” Nàng nâng chén rượu ghé đến bên môi, làm bộ nhấp một ngụm.

Diệp Thần duỗi tay cầm một miếng thịt nướng bỏ vào miệng.

Sau đó Đỗ Phi Phi nghe thấy trong cổ họng mình lướt qua một ngụm nước miếng thật lớn.

Diệp Thần ăn xong thịt, lại đưa tay ngón đặt đến bên môi, nhẹ nhàng liếm một cái.

Nàng đột nhiên phát hiện ra môi hân thật quyến rũ, căng mọng lại không quá dầy, mặc dù dưới ánh trăng tái nhợt, nhưng vẫn mang màu anh đào như dưới ánh sáng ban ngày, “Ách, ánh trăng hôm nay thật sự rất đẹp.” Nàng vội vàng dời mắt đi nơi khác.

Hân thuận miệng nói: “Có đẹp hơn bánh trung thu không?”

Đỗ Phi Phi thực chân thành nói: “Không thể so sánh.”

“Ta và người đang ngồi dưới ánh trăng, người vẫn còn cho rằng không so sánh nổi?”

.....

Thật là một chuyện cười lạnh người.

Đỗ Phi Phi cười gượng một tiếng.

Rốt cục Diệp Thần cũng hỏi đến chính sự, “Hôm nay thu hoạch thế nào?”

“Câu được một con cá lớn.” Đỗ Phi Phi nói xong, lại nghĩ tới bát canh cá đáng thương, đột nhiên có loại đau thương không nói nên lời.

May mà Diệp Thần rất nhanh tiếp lời: “Sở Việt?”

Đỗ Phi Phi vừa định vòng vo để hấn suy đoán một hồi, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt của hấn, lại vội vã gật đầu nói: “Phải, là Sở Việt.”

Diệp Thần hơi cup mắt xuống, ý bảo nàng nói tiếp.

Đỗ Phi Phi sửa sang lại suy nghĩ, nói: “Trong động rất tối, ta không nhìn thấy bộ dạng hấn, có điều khi ta hỏi hấn có phải Sở Việt hay không, hấn không phủ nhận.”

“Người cảm thấy hấn có phải hay không?”

“Chắc..... phải.” Trong lòng không phải không có hoài nghi. Dù sao Đường phu nhân ba lần bốn lượt xuống tay với nàng, quá mức cố ý. Nhưng nếu là giả, biểu hiện của người kia hình như quá tốt rồi. Tốt đến nỗi..... dường như không có sơ hở.

Bởi vì người ở trong bóng đêm, lỗ tai, cái mũi, thậm chí những cảm giác khác đều linh mãnh hơn bình thường.

Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được khi nàng nhắc tới Đường Tinh Tinh, cảm xúc của hấn dao động.

“Thì chính là hấn.” Diệp Thần khẳng định.

Đỗ Phi Phi có chút sợ hãi, “Người tin tưởng ta như vậy?”

Hấn nhìn nàng, mỉm cười nói: “Ta tin tưởng Đường phu nhân.”

.....

Đỗ Phi Phi buồn bực.

Tuy rằng ngay từ đầu, giữa bọn họ đã không phải quan hệ bằng hữu. Nhưng tốt xấu gì nàng cũng làm trâu làm ngựa cho hẳn lâu như vậy, tục ngữ nói không có công lao cũng có khổ lao, nhưng trong cảm nhận của hẳn, tín nhiệm với nàng còn không bằng Đường phu nhân, chuyện này thật khiến trái tim người ta băng giá.

Nói đến Đường phu nhân cũng thật kỳ lạ. Sở Việt bị Đường Hồng Hồng giam lại, bà ta là thê tử không đứng ra che giấu đã đành, đảng này còn lén lút tố giác ra ngoài, chuyện này cũng thật khiến trái tim người ta băng giá.

Trong lòng Đỗ Phi Phi đột nhiên sinh ra một loại tình nghĩa huynh đệ chung hoạn nạn với Đường Hồng Hồng.

Càng nghĩ trong lòng lại càng phiền muộn, Đỗ Phi Phi nâng tay đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Diệp Thần cười đến thâm sâu nhìn nàng, nhưng không miệt mài theo đuổi việc này, “Hừm, người còn chưa nói Sở Việt thế nào đâu?”

“Còn có thể thế nào? Bị nhốt trong lồng sắt. Có điều một ngày vẫn đủ ba bữa, đâu có khổ như ta.” Một chén rượu uống cạn sạch, Đỗ Phi Phi chẳng những nói nhiều hơn, ngay cả lá gan cũng lớn hơn.

Khí nóng trong dạ dày cuồn cuộn trào lên, đầu óc có chút mơ màng, ngay cả cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ, nhưng miệng lại không nghe sai khiến mà ra sức đóng mở.

“Hắn thật khổ!” Nàng dùng sức ném cái chén trong tay về phía trước.

Sợ nàng dùng sức quá lớn kéo cả người ngã xuống nóc nhà, Diệp Thần không thể không đuổi tay ra giữ chặt lấy cánh tay của nàng.

Đỗ Phi Phi vắn vẹo người muốn hấn buông ra, nhưng không thành công, cũng mặc cho hấn kéo, chỉ là lời nói trong miệng đầy hơi rượu không ngừng nhảy ra ngoài, “Hấn cho rằng hung thủ là Tinh Tinh, cho nên mới không nói tiếng nào nhận trách nhiệm về mình. Người nói xem, hấn có khổ hay không?!”

Diệp Thần thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt ngập nước, càng nhìn càng dễ thương, giọng nói có chút sủng ái, “Ừ, khổ.”

“Phải, khổ nha.” Đỗ Phi Phi nghe thấy hấn đồng ý, lại bắt đầu trầm ngâm.

Diệp Thần nhân cơ hội dùng tay còn lại gấp một miếng thịt nướng muốn đưa đến miệng nàng, nàng lại vỗ mạnh đùi nói, “Nhưng làm sao?!”

Tay hấn dừng lại giữa không trung, nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp, “Hấn thật là ngốc!”

Diệp Thần cầm thịt nướng, nhìn miệng nàng, dường như muốn tìm khoảng cách thỏa đáng ném vào trong.

Đỗ Phi Phi tiếp tục nói một cách đầy nhịp điệu: “Tinh Tinh không phải hung thủ, hấn cũng không hỏi nàng ấy, chưa gì đã ngu ngốc nhận tội, kết quả thì sao, hắc hắc, vừa nghe ta nói Tinh Tinh không phải hung thủ, người có biết hấn biểu hiện thế nào không?” Nàng ợ lên một cái, nghiêm túc nói, “Chắc chắn là trợn mắt há mồm.”

Diệp Thần nói: “Hấn trợn mắt há mồm như thế nào?”

“Chính là như thế này.” Đỗ Phi Phi trừng lớn ánh mắt, nhìn hấn.

“Miệng mở có lớn hay không?”

“Ừ, mở, rất lớn.” Nàng ngoan ngoan hé miệng ra, cố gắng làm ra vẻ khiếp sợ.

Diệp Thần thuận tay đem miếng thịt nướng nhét vào.

Nàng cũng rất phối hợp nhai nuốt, ăn xong cảm thấy hương vị không tệ, lại há miệng.

Diệp Thần lại đưa đến.

Liên tục như vậy nhiều lần, một nồi thịt nướng đã thấy đáy.

Đỗ Phi Phi ăn đến vô cùng thỏa mãn, đầu lưỡi không ngừng liếm môi.

“Phi Phi.” Giọng nói của Diệp Thần đột nhiên khàn khàn, ánh mắt nhìn nàng nhất thời nóng rực.(Leo: ta dự cảm có chuyện chẳng lành)

Đỗ Phi Phi cười hắc hắc, không hề có chút cảm giác nào chỉ vào mũi mình nói: “Đúng vậy, Phi Phi là ta, ta là Đỗ Phi Phi, nữ hiệp nổi danh, Miên Vũ đao Đỗ Phi Phi. Quân cũng là ta, mồi chính là ta..... ừm, ta còn là ta.....”

Nàng còn muốn nói cái gì, nhưng tất cả lời nói bị nuốt chửng trong miệng Diệp Thần.(Leo: Hôn kìà bà con ơi)

Diệp Thần sớm đã đem bếp lò nhỏ và bàn bỏ sang một bên, nghiêng người ôm nàng vào trong ngực. Một tay vòng qua eo, một tay chống xuống mái hiên.

Đỗ Phi Phi không thoải mái giãy dụa, muốn phun thứ gì đó mềm mại đang tùy ý làm bậy trong miệng nàng ra, nhưng dây dưa một hồi hít thở lại càng không thông.

Có lẽ ý thức được phản kháng của mình chỉ phí công, hoặc là phản kháng quá mức mệt mỏi. Diệp Thần rõ ràng cảm giác được lực cản đầu lưỡi

dần dần yếu đi, rồi người nào đó mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

Buông tha cho thức ăn đến miệng chưa bao giờ là phong cách của Diệp Thần.

Hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, mạnh mẽ tiếp tục công thành đoạt đất.

Không biết là do cảm giác say hay là chiến tranh trong miệng quá mức mãnh liệt, Đỗ Phi Phi cảm thấy toàn thân càng lúc càng khô nóng, càng dán chặt thân thể vào người Diệp Thần.

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, động tác của Diệp Thần từ tràn ngập xâm lược dần dần trở nên dịu dàng, đùa bỡn liếm láp hàm răng và đầu lưỡi của nàng. Dục vọng trong thân thể đã không còn là hôn môi có thể thỏa mãn, hẳn chậm rãi ngừng đầu, lại kinh ngạc phát hiện, người vừa cùng hẳn trầm luân đang thở ra khí nóng, ngủ ngon lành.

Hắn âm thầm trừng mắt nhìn nàng thật lâu, thất bại nhận ra, mộng đẹp của nàng là vùng cấm của hắn.

Ánh trăng như lụa mỏng, trải từ đầu kia của mái hiên đến đầu này.

Diệp Thần bất đắc dĩ ôm Phi Phi trở về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường, cởi giày đậy chăn cho nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt ngủ đến vô tội, đột nhiên duỗi tay nắm cái mũi nàng.

Hô hấp của Đỗ Phi Phi bị cắt đứt, phát ra âm thanh hừ hừ tức giận, bực bội đạp chân một hồi.

Diệp Thần cười khẽ buông tay, trong lòng quả nhiên sung sướng hơn một chút.

Hắn đang muốn đi ra ngoài, khước mắt lại đột nhiên nhìn thấy bồn tắm bằng gỗ vẫn đặt trong phòng.

Hơi nóng của nước đã sớm tản hết.

Hắn duỗi tay thử độ ấm của nước, sau đó nhảy một cái vào trong thùng.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Cơn Ác Mộng Một Vở Kịch

Ánh nắng ban mai mềm mại xinh đẹp, nhẹ nhàng trải xuống phía trước cửa sổ, để lại trên mặt đất một dải màu dịu dàng.

Đỗ Phi Phi nằm ở trên giường, trán lấm tấm mồ hôi, giống như bị ác mộng quẩn lầy, hàng lông mày của nàng càng lúc nhíu càng chặt, hô hấp dồn dập giống như không thở nổi.

Ầm, đột nhiên nàng nện mạnh một quyền xuống giường, mở to mắt.

Cảnh tượng trong mộng giống như còn đang uốn lượn trước mặt.

Nàng kinh ngạc nhìn đỉnh màn hồi lâu, mới nhớ ra mình đang nằm ở nơi nào.

Trí nhớ đêm qua vụn vặt như những mảnh mỡ, đông một mảnh tây một mảnh chấp vá vào trong đầu, trăng sáng to tròn, bầu trời đêm mênh mông, còn có chén rượu cay nồng.

Khi đó, ánh trăng vây quanh người, mồ hôi từ trong thân thể không ngừng mà bốc hơi đi ra, da thịt nóng như có lửa thiêu.

Nhưng sau đó trí nhớ giống như ánh trăng làm nhạt dần đi, trống rỗng không còn một mảnh.

Nàng lắc lắc đầu, lấy ngón tay nhẹ nhàng mát xa huyệt thái dương. Tình cảnh trong mộng thoáng chốc va vào đầu óc, vô cùng sống động.

Sắc mặt Đỗ Phi Phi càng thêm trắng bệch.

Hiển nhiên giấc mộng đêm qua cũng không phải mộng đẹp.

Diệp Thần thông thả ngời ở một bên, thưởng thức sắc mặt biến hóa thất thường của nàng, cười tùm tùm mở miệng nói: “Người nghĩ tới cái gì? Sắc mặt lại khó coi như vậy.”

Với việc xuất hiện đường đột không báo trước của hắn, Đỗ Phi Phi đã tập mãi thành quen, bởi vậy không quá kinh ngạc, nói: “Ta nằm mơ.”

“Ồ?” Diệp Thần rất có hứng trí nhướn mày.

Nhưng khuôn mặt của nàng đột nhiên nhăn nhúm lại, “Trong mơ ta ăn một con rắn.”

“.....”

“Hơn nữa đó còn là một con rắn sống, nó ở trong miệng ta động đậy không ngừng. Thật kinh khủng.” Trong lòng vẫn còn sợ hãi, nàng nuốt nước miếng một cái, “Ta liều mạng muốn nhổ nó ra nhưng lại không được, hơn nữa tay chân đều giống như bị dây xích trói chặt, không thể động đậy. Cái loại cảm giác này, thật sự là không có cách nào hình dung.”

Vẻ mặt của Diệp Thần giờ phút này cũng không có cách nào hình dung.

“Sau đó, con rắn kia giống như bị ta nuốt xuống.....” Đỗ Phi Phi giống như đang thực sự sống trong mộng cảnh, sắc mặt trắng xanh nói, “Lát sau con rắn kia lại đột nhiên biến thành hai con, chui vào trong lỗ mũi ta. Làm hại ta thiếu chút nữa bị ngạt chết.”

“.....”

Nàng cho rằng Diệp Thần không tin, giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Thật đó. Cảm giác kia, chân thật đến không thể diễn tả nổi! Khoảnh khắc đó, ta thật sự có cảm giác mình sắp chết.”

“Phi Phi à.”

“.....”

“Nghe nói, nếu trước khi súc miệng mà nói rã giấc mơ của mình, giấc mơ sẽ trở thành sự thật.” Hắc nử nộ cười lộ ra vẻ tà ác.

Đỗ Phi Phi yên lặng nhìn hắc hời lâu, mới nói, “Diệp Thần đại nhân, không ngừng rơi vào những lời truyền miệng vô lý hư thế. Quả nhiên là người không thể nhìn tướng mạo.”

“.....”

Đỗ Phi Phi rửa mặt mặc quần áo xong, chuẩn bị tiếp tục thảo luận với Diệp Thần đề tài tối hôm qua nói một nửa lại không biết vì sao mà gián đoạn. Nhưng nàng đi một vòng quanh ‘Thiện Tâm cư’ lại không thấy bóng dáng hắc.

Đối với việc hắc xuất quỷ nhập thần, nàng cũng đã quen. Cho nên sau khi suy nghĩ một chút, nàng quyết định đến ‘Lâm Hồ các’ báo tin vui với Đường Tinh Tinh trước. Vô luận như thế nào, chỉ cần người còn sống là còn hy vọng.

Đối với ‘Lâm Hồ các’, Đỗ Phi Phi sớm đã quen thuộc, một đường đi vào, cũng không có người ngăn cản. Đến đình mát mà hai nàng thường ngồi nói chuyện, đã thấy Đường Hồ Lô ở đó từ bao giờ, nàng đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

Vốn dĩ nàng có ấn tượng tốt với hắc, hơn nữa sau khi biết hắc chịu hành động độc ác của Đường Hồng Hồng, nhưng vẫn im lặng không lên

tiếng, trong lòng bắt đầu xuất hiện cảm giác khâm phục cùng đồng tình. Nhưng không biết vì sao, từ sau khi nghe Đường Tinh Tinh nói hẳn có khả năng là hung thủ, nàng nhìn thấy hẳn lại có cảm giác không được tự nhiên. Thật giống như nhìn thấy một kẻ bụng dạ xấu xa nhưng cả ngày đeo mặt nạ ra vẻ đạo mạo. So với Diệp Thần đại nhân trước sau đều tà ác còn không bằng.

Nàng đang muốn xoay người, lát nữa lại đến, nhưng đã bị Đường Tinh Tinh trông thấy, “Phi Phi.”

Đường Tinh Tinh gọi rất lớn, cho dù chim đậu trên cây cũng bị kinh động bay đi. Đỗ Phi Phi không thể giả vờ câm điếc, đành phải ngượng ngùng đi lại: “Không quấy rầy chứ?”

“Nói gì vậy.” Đường Tinh Tinh cười đến nhiệt tình, “Lấy giao tình của hai chúng ta, Tam ca của ta không phải là Tam ca của cô sao?”

.....

Đỗ Phi Phi vô cùng bội phục hành động của nàng. Nếu không phải lần trước chính tai mình nghe thấy nàng hoài nghi Đường Hồ Lô, cho dù có tưởng tượng như thế nào cũng không ngờ được hai huynh muội tình thâm trước mặt hóa ra lại dấu diếm nghi ngờ.

Đường Tinh Tinh thấy thần sắc nàng không được tự nhiên, khẽ đẩy Đường Hồ Lô một cái, “Tam ca, huynh không nói gì sao?”

Cái hũ nút của Đường Hồ Lô rốt cục cũng được mở ra một chút, lời ít mà ý nhiều: “Ngồi.”

Đỗ Phi Phi lập tức ngồi xuống.

Đường Tinh Tinh bật cười, “Phi Phi, cô chẳng giống đến làm khách chút nào, mà giống như đến ngồi tù hơn. Tuy rằng Tam ca ta ít nói, nhưng

tính tình lại rất tốt, cô không cần lo sợ.”

Đỗ Phi Phi nói: “Ta không sợ hấn.” Một câu phủ nhận rõ ràng, nhưng bởi vì nàng lắ bắ nói ra, lại càng giống như thật sự rất sợ.

Đường Tinh Tinh lắc đầu thở dài: “Ta vốn muốn Phi Phi trở thành Tam tẩu của ta, nay xem ra, chỉ sợ Đường gia không có có phúc này rồi.”

Bị nàng trêu chọc như vậy, Đỗ Phi Phi không còn quá căng thẳng nữa, nhưng trên mặt lại hơi nóng.

Đường Hồ Lô đứng lên, “Ta đi trước.”

Đỗ Phi Phi nhất thời có chút bất an, nghĩ rằng mình quấy rầy huynh muội bọn họ, vội vàng nói: “Người cứ ngồi đi, lát nữa ta lại đến.”

Đường Hồ Lô nói: “Người ngồi. Ta đi.”

.....

Lời này nói ra càng giống như nàng tới đuổi người. Dưới mông Đỗ Phi Phi như có lửa cháy, khiến nàng đứng ngồi không yên.

Đường Tinh Tinh nhìn người này, lại nhìn người kia, cuối cùng bật cười nói: “Chi bằng hai người cùng đi đi? Nói không chừng thật sự có thể dẹt nên một đoạn cảm tình chân thành tha thiết.” Nói tới đây, nàng đột nhiên chớp mắt với Đường Hồ Lô, cố ý hạ giọng, lại để Đỗ Phi Phi vừa vặn có thể nghe thấy, “Có điều, Tam ca à, về sau huynh đi đường cần phải cẩn thận, dù sao thì tình địch của huynh cũng là thiên hạ đệ nhất cao thủ.”

Đỗ Phi Phi triệt để ☹ ☹.....

Tuy rằng lần trước nàng dường như mơ hồ phát hiện ra một chút tâm tư của Diệp Thần đại nhân, nhưng bị người ngoài nói trắng ra như thế, thật sự có loại cảm giác vô cùng xấu hổ.

Hy vọng duy nhất của nàng chính là, sở thích nghe lén ở chân tường của Diệp Thần sẽ không phát tác vào hôm nay.

Đường Hồ Lô vẫn rời đi, có điều lấy biểu tình trước khi đi của hắn, có thể khẳng định lời nói của Đường Tinh Tinh không có tạo ra ảnh hưởng gì. Nhưng trong lòng Đỗ Phi Phi vẫn không được tự nhiên.

Đường Tinh Tinh chờ Đường Hồ Lô đi khuất hẳn, mới thu nụ cười lại, nghiêm túc hỏi: “Có phải có tiến triển gì hay không?”

Tuy rằng sớm biết rằng nàng ta trong ngoài bất nhất, nhưng Đỗ Phi Phi vẫn bị thái độ thay đổi chóng mặt của nàng làm sửng sốt, giây lát mới nói: “Ừ, có tiến triển rất lớn.”

Ánh mắt Đường Tinh Tinh sáng lên, hỏi: “Cô biết hung thủ là ai?”

“Ta không biết.” Nàng dừng một chút, lại nói, “Nhưng hình như Diệp Thần đã biết.” Nàng nhớ rõ là hắn đã nói như vậy, tuy rằng lời nói xưa nay của hắn đều không đáng tin.

“Vậy là tốt rồi.” Đường Tinh Tinh cũng không truy hỏi xem là ai. Hiển nhiên, nàng tin nhiệm Diệp Thần hơn Đỗ Phi Phi, “Vậy cô nói có tiến triển lớn là.....”

Vẻ mặt Đỗ Phi Phi ngưng trọng, gằn từng chữ một: “Ta đã gặp Sở Việt.”

“.....” Ngón tay đặt trên bàn của Đường Tinh Tinh mạnh mẽ co rút lại, khớp xương lộ ra góc cạnh rõ ràng. Lồng ngực phập phồng nói lên rằng giờ phút này tâm tình của nàng đang rất kích động, khoảng chừng một lát sau, nàng mới có thể bình tĩnh mở miệng, “Hắn, có khỏe không?”

“Ta cũng không biết, trên thực tế, ta không thấy hắn.”

“.....”

Qua ánh mắt Đường Tinh Tinh nhìn nàng, Đỗ Phi Phi sâu sắc hiểu ra một chuyện, thì ra thật sự có thể dùng ánh mắt để giết người.

“Ách, cônghe ta giải thích.”

“Ta đang nghe.”

“Ý của ta là, ta đã gặp hần, nhưng không nhìn thấy hần.”

“Ừ, ta vẫn đang nghe.”

“Trên thực tế, là vì nơi đó rất tối, duỗi tay không thấy năm ngón. Mà ta chỉ có thể nghe được giọng nói của hần.”

Rốt cục sắc mặt của Đường Tinh Tinh cũng dịu xuống, “Vậy hần có khỏe hay không? Có bị thương hay không?”

“Chuyện này, có lẽ là hần vẫn tốt?”

Đường Tinh Tinh hồ nghi nhìn nàng, “Sao cô biết?”

Đỗ Phi Phi tỏ ra dáng vẻ của một người từng trải, “Bởi vì hần nhớ rõ thời gian ăn cơm.”

“.....” Đường Tinh Tinh thở dài, “Cò làm thế nào gặp được hần, hần đã nói cái gì, nói rõ tất cả với ta đi.”

Đỗ Phi Phi lập tức đem chuyện mình được Đường phu nhân chỉ dẫn như thế nào, lại tìm được mật thất kia ra sao, hai người đã nói với nhau những chuyện gì, cuối cùng bởi vì đến thời gian ăn cơm mà nàng buộc phải rời đi, tất cả đều nói chi tiết đến không thể chi tiết hơn.

Đường Tinh Tinh nghe xong, vừa vui mừng vừa lo lắng, trong lòng rối rắm, nói không nên lời.

Đỗ Phi Phi nhìn vẻ mặt của Đường Tinh Tinh, lập tức hiểu những suy nghĩ trong đầu nàng, nói: “Sở Việt đã nói, cho dù hãn không nhận tội, cũng không có đường chối cãi. Ta nghĩ, hãn là có người rắp tâm giá họa cho Sở Việt.”

Đường Tinh Tinh nói: “Ban đầu ta còn cho rằng là Tam ca, nhưng cô nói là phu nhân của chương môn dẫn cô đến cấm địa. Như vậy khả năng Tam ca là hung thủ thật sự rất nhỏ. Dù sao thì hồ dữ cũng không ăn thịt con. Mà bà ấy đối với Tam ca lại yêu thương đến tận xương. Nếu thật sự là Tam ca giết người, cho dù là gánh tội thay, bà ấy cũng tuyệt đối không đi vạch trần hãn.”

Đỗ Phi Phi chế nhạo nói: “Như thế không phải rất giống cô và Sở Việt sao?”

“Ai ngốc giống hãn chứ.” Nói đến đây, Đường Tinh Tinh lại nghiêng rằng nghiêng lợi, “Hãn lại cho rằng ta cầm độc của hãn đi giết người, thật sự là ngu ngốc không còn thuốc chữa.”

Đỗ Phi Phi nghe nàng mắng ác liệt, bất giác lên tiếng biện giải thay Sở Việt: “Không phải là vì hãn muốn bảo vệ cô sao?”

“Nếu hãn không nhận tội, lão thái thái có thể sẽ cho điều tra án này, lấy sự khôn khéo của lão thái thái, nhất định sẽ nhìn thấu sơ hở trong đó. Nhưng một khi hãn nhận tội, vụ án này giống như ván đã đóng thuyền, chỉ sợ lão thái thái vừa xuất quan, ngay cả người chúng ta cũng không được gặp, đã trực tiếp.....” Đường Tinh Tinh nghĩ đến khả năng này, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đỗ Phi Phi vội vàng cầm tay nàng, an ủi: “Cái này cũng đơn giản, bảo Sở Việt phản cung là được.”

Đường Tinh Tinh lắc đầu nói: “Lúc này phản cung, sẽ chỉ làm cho người ta nghĩ rằng hãn sợ chết, có lẽ sẽ không có tác dụng.”

Bị nàng nói như vậy, Đỗ Phi Phi cũng nóng nảy, “Như thế phải làm sao?”

“Mau chóng tra ra hung thủ.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Câu này thật quen tai.”

Đường Tinh Tinh gật đầu, nói: “Ừ, bởi vì chúng ta luôn nói như thế.”

.....

Đỗ Phi Phi thở dài: “Xem ra tiến triển của chúng ta thật thong thả.”

Đường Tinh Tinh nói: “Không phải Diệp đại hiệp đã biết hung thủ là ai sao?”

“Nhưng hãn nói hãn không biết nên làm thế nào để hung thủ hiện nguyên hình.”

Đường Tinh Tinh trầm ngâm nói: “Một người kế ngắn, hai người kế dài. Chi bằng để Diệp đại hiệp nói người hoài nghi ra, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Đỗ Phi Phi vỗ tay nói: “Ý kiến hay. Cô đi đề nghị.”

Đường Tinh Tinh hoài nghi nhìn nàng, “Vì sao?”

Bởi vì yêu cầu báo đáp của hãn thực khiến người ta hoảng sợ muốn chết! Đỗ Phi Phi âm thầm lau nước mắt, “Bởi vì cô an toàn hơn ta.”

“.....” Đường Tinh Tinh đột nhiên trầm giọng nói, “Cô muốn nói diện mạo sao?”

Đỗ Phi Phi bụm mặt, đau thương nói: “Không, không phải diện mạo. Là phân vượn.”

“.....” Đường Tinh Tinh phát hiện nước đổ đầu vịt là một chuyện vừa khó khăn vừa lãng phí thời gian, “Mặc kệ thế nào, chúng ta vẫn nên đi tìm Diệp đại hiệp.”

Đỗ Phi Phi nói: “Cô biết hãn ở nơi nào sao?”

Đường Tinh Tinh nói, “Chẳng lẽ trước khi ra ngoài hãn không bao giờ nói với cô sao?”

Đỗ Phi Phi há miệng thở dốc, không nói gì nhìn nàng.

*

Từ sau lần Đỗ Phi Phi tới đây, Sở Việt ngồi ở trong lồng sắt cảm thấy một ngày bằng một năm.

Bóng đêm vô biên vô ngần khiến hãn cảm thấy bức bối đến muốn vỡ tung. Ngoại trừ một ngày hai lần cơm canh, hãn thậm chí không thể cảm giác thời gian trôi đi. Đủ loại suy nghĩ tràn ngập trong đầu.

Ai là hung thủ?

Tinh Tinh hiện tại thế nào?

Đỗ Phi Phi có mang chuyện này nói ra ngoài hay không?

Đường lão thái thái bao lâu nữa thì xuất quan?

Hãn có chết hay không?

Hắn vốn đã cho rằng bản thân phải chết là điều không thể nghi ngờ, nhưng sau lần nói chuyện với Đỗ Phi Phi hắn đột nhiên rất muốn sống, ý nghĩ ấy càng lúc càng mạnh mẽ.

“Sở Việt?”

Trong bóng đêm đột nhiên vang lên một giọng nam dễ nghe.

Sở Việt giật mình kinh sợ. Phải biết rằng, võ công của hắn ở Đường Môn tuy không phải cao thủ số một, nhưng cũng vô cùng nổi bật. Nhưng hiện tại có người không một tiếng động tới gần, mà hắn lại không hề phát giác ra, điều này sao có thể?

“Người là ai?” Hắn không khỏi sinh ra cảnh giác.

Trong bóng đêm, người nọ dường như cười khẽ một cái, chậm rãi nói: “Diệp Thần.”

.....

Sở Việt thất thanh nói: “Kiếm Thần?”

Hắn thờ dốc hỏi: “Người chính là Diệp Thần ‘Bạch y đạ tảo Nga Mi tuyết, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuyh’?”

“Ừ, đúng là có người từng nói như vậy.”

Nếu người tới là thiên hạ đệ nhất cao thủ, như vậy hắn không nghe được tiếng bước chân cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Hắn vốn nghĩ đến người tới có thể là sát thủ mà hung thủ thuê đến giết hắn, nhưng trong thiên hạ ai có thể thuê được thiên hạ đệ nhất cao thủ đây? Cho nên rất nhanh hắn bỏ qua suy nghĩ này, nhưng khả nghi vẫn chưa tiêu trừ. Thứ nhất, nơi này là cấm địa của Đường Môn, người ngoài không thể biết được. Thứ hai, trong cấm địa này cũng không có võ công bí tịch hay kỳ trân dị bảo vô giá. Tuy

rằng hắn tự nhận mình là một nhân tài, nhưng trước mặt Kiếm Thần, tuyệt đối không có gì để so sánh cả.

Hắn không nhịn được lên tiếng hỏi: “Sao người lại đến nơi này?”

“Nhìn người.”

.....

Sở Việt 囧 囧 hỏi: “Thấy được sao?”

Một ánh lửa từ trong bóng đêm được thắp lên.

Hai mắt Sở Việt chua xót, nước mắt quanh tròn.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Không ngờ người lại sùng bái ta như vậy, nhìn thấy ta mà xúc động rơi lệ, ôi, thật sự là khiến người ta cảm động.”

.....

Rõ ràng là vì rất lâu rồi hắn không nhìn thấy ánh sáng cho nên không thích ứng được. Có điều Sở Việt không vạch trần, mà nói: “Đương nhiên. Có thể nhìn thấy cao thủ nổi tiếng thiên hạ, chính là tâm nguyện của người trong giang hồ.”

Diệp Thần nói: “Một khi đã như vậy, ta đồng ý để người hôn giày của ta.”

.....

Diệp Thần nhìn Sở Việt biến thành tượng đá, cười nói: “Ta đùa thôi.”

Sở Việt cười gượng.

Quả nhiên, là cao thủ, phong cách đùa cũng không giống người thường.

“Trên thực tế,” Diệp Thần cầm gậy đánh lửa, bước vài bước về phía trước, cẩn thận đánh giá ngũ quan dính bụi bẩn nhưng vẫn không mất đi vẻ tuấn lãng của hắn, cho đến tận khi hắn không chịu được quay mặt sang chỗ khác, mới nói: “Ta đến để tra án.”

Sở Việt ngạc nhiên nói: “Án nào?”

Diệp Thần nhíu mi.

Hắn lại hỏi một vấn đề ngu ngốc không kém gì lúc trước, “Vì sao?”

Diệp Thần lại nhíu mi.

Rốt cục hắn cũng nghĩ ra một vấn đề miễn cưỡng được cho là thông minh, “Tra như thế nào?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Giết Người Không Cần Lý Do

Giữa trưa, ánh mặt trời trắng bóng rơi xuống thảm cỏ xanh hai bên đường mòn rậm rạp.

Khi Diệp Thần ướp sững lên trên bờ, liếc mắt một cái nhìn thấy nam tử đang đứng trên đường mòn, bị ánh nắng vây ở trung ương.

Áo dài cổ tròn màu xanh da trời, vỏ đao đen kịt. Khuôn mặt trẻ tuổi mà anh tuấn.

— Đường Hồ Lô.

Diệp Thần thông thả giũ giũ vạt áo, đứng dậy nói: “Người không hợp với màu xanh.”

Đường Hồ Lô hờ hững nhìn hẳn.

“Màu xanh rất tươi đẹp, rất an lành. Mà người quá u ám phiền muộn, vỏ đao của người mới thích hợp với người.”

Đường Hồ Lô rớt cục mở miệng, “Ta tới giết người.”

“.....” Diệp Thần trầm ngâm một chút, “Ta có thể cho người một tháng thời gian suy xét, chờ người đầu óc người thanh tỉnh lại đến tìm ta.”

Ánh mắt Đường Hồ Lô dừng ở trên tay Diệp Thần, “Kiếm của người đâu?”

Diệp Thần hơi mím môi, vẻ mặt cười mà như không cười, “Thiên hạ hiện nay, đã không có người xứng đáng để ta xuất kiếm.”

Tay phải của Đường Hồ Lô chậm rãi đặt lên chuôi đao, “Đó là bởi lúc trước người chưa gặp được ta.”

.....

Diệp Thần sờ sờ cằm nói: “Ta có thể tiếp tục cho rằng ta chưa gặp được người không?”

Đường Hồ Lô nói: “Không thể.”

“Vì sao không thể?”

“Bởi vì người sắp chết.”

“Nguyên nhân?”

“Không có nguyên nhân.” Từ đầu đến cuối Đường Hồ Lô nói chuyện đều duy trì vẻ lạnh lùng, giống như trong thiên hạ không có người nào có thể khiến hắn thay đổi vẻ mặt.

Diệp Thần thở dài, “Kiếm của ta đã chôn ở trên đỉnh núi Cô Tuyệt.”

Tư thế của Đường Hồ Lô không thay đổi.

Diệp Thần chậm rãi cúi người xuống, hái một cọng cỏ ở ven đường, cọng cỏ dài chừng một thước, cùn lăm cũng chỉ bằng độ dài của một con dao ngắn.

Ánh mắt Đường Hồ Lô lóe lên nói: “Ta có thể chờ người đi mua kiếm.”

Diệp Thần ôn nhu vượt cọng cỏ, cười nhẹ nói: “Ta nói rồi, thiên hạ hiện nay đã không có người xứng để ta xuất kiếm.”

Ánh mắt Đường Hồ Lô trầm xuống, tay trái hơi nâng lên, đao trơn tru ra khỏi vỏ.

Cả người hấn nhất thời phát ra một loại khí thế vô cùng sắc bén, phảng phất như chỉ mới rút đao, lưỡi đao chưa vung, hàn khí đã đến.

Diệp Thần vẫn cười cười như trước, ngọn cỏ mềm oặt bị hấn kẹp ở giữa hai ngón tay. So sánh với đao của Đường Hồ Lô, hấn cầm cọng cỏ này thật giống như đang chơi đùa.

Ánh mắt Đường Hồ Lô ngưng tụ.

Đến bây giờ hấn vẫn chưa động thủ không phải bởi vì không thể xuống tay, mà là Diệp Thần để lộ ra quá nhiều sơ hở cho hấn xuống tay. Sơ hở khắp nơi như vậy, lại khiến hấn có chút do dự.

Nhưng chỉ là khoảnh khắc.

Rất nhanh hấn đã quyết định được chiêu thức cần xuất ra.

Tính cách của người Đường Môn đều vô cùng quyết đoán. Mặc dù ở rất nhiều thời điểm điều này sẽ trở thành võ đoán, nhưng không thể nghi ngờ, điều này đã trở thành truyền thống hơn trăm năm của Đường Môn.

Đường Hồ Lô chuẩn bị xuất đao!

*

Trở về ‘Thiện Tâm cư’ vẫn không nhìn thấy Diệp Thần, Đường Tinh Tinh liền năn nỉ Đổ Phi Phi mang nàng tới gặp Sở Việt.

Phải biết rằng hiện tại Sở Việt như cá nằm trên thớt, hôm qua an toàn không có nghĩa là hôm nay cũng an toàn, nếu không tận mắt nhìn thấy, chung quy nàng vẫn không yên lòng.

Đỗ Phi Phi làm sao mà không hiểu tâm tư của nàng, cho nên vui vẻ đồng ý.

Nhưng trước khi nàng đồng ý mang Tinh Tinh đến hồ sen, tuyệt đối không ngờ lại nhìn thấy trường hợp trước mắt —

Đường Hồ Lô và Diệp Thần đang mặt đối mặt giằng co, xem tư thế của hai người, giống như muốn quyết chiến.

Hiển nhiên Đường Hồ Lô cảm nhận được phía sau có người, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích như cũ, mắt điếc tai ngơ.

Ngược lại Diệp Thần rất vui vẻ, vẫy vẫy tay gọi nàng: “Phi Phi, rốt cục người đến rồi.”

Đỗ Phi Phi nhìn hắn, lại nhìn bóng dáng Đường Hồ Lô, lắp bắp nói: “Nếu ta quấy rầy các người..... vậy ta lập tức đi ngay.”

Nụ cười của Diệp Thần càng thêm ân cần, “Người nói cái gì thế? Đã bao giờ ta ngại người quấy rầy đâu, huống chi..... lúc này người chọn thời điểm quấy rầy không thể tốt hơn.”

Đầu tiên là Đỗ Phi Phi bị nụ cười của hắn khiến cho da đầu run lên, tiếp theo là bị lời nói của hắn khiến cho toàn thân run lên. Từ sau khi nàng đến Đường Môn, đã chiêm nghiệm ra được một điều ‘không có chuyện gì mà đột nhiên ân cần, không phải tặc chính là trộm’. Những lời này thật sự là lời lẽ vĩ đại chí lý cỡ nào. Nó quả thực nói rất đúng tim đen của những kẻ tâm thuật bất chính. Cho nên phía sau nụ cười của Diệp Thần, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

Đường Hồ Lô đột nhiên mở miệng nói: “Đây là chuyện của ta và Diệp Thần, mời người rời đi.”

Đỗ Phi Phi muốn xoay người đi.

Nhưng lời nói của Diệp Thần vĩnh viễn nhanh hơn động tác của nàng, “Phi Phi à, người còn nhớ đã nhận tiền của ta chứ?”

Bước chân Đỗ Phi Phi cứng ngắc.

“Hiện tại hắn đang muốn giết ta.” Diệp Thần cười tủm tỉm nhìn nàng chậm chạp xoay người, “Làm bảo tiêu, sao người có thể ở thời khắc sống còn này, để cố chủ của người giữa nước sôi lửa bỏng mà xoay người rời đi?”

.....

Đường Hồ Lô muốn giết Diệp Thần?

Đỗ Phi Phi chấn động, trừng mắt nhìn Diệp Thần, thốt lên nói: “Người cho hắn ăn cái gì?”

.....

Ở đây có lẽ chỉ có Diệp Thần nghe hiểu vấn đề không đầu không đuôi này của nàng. Hắn chớp mắt, “Người yên tâm, trừ người ra, ta sẽ không vì bất luận kẻ nào rửa tay nấu canh. Có điều, hiện tại không phải thời điểm ghen tuông, chi bằng chờ người giải quyết hắn xong, buổi tối trở về chúng ta lại chậm rãi tán gẫu.”

Đỗ Phi Phi quay mặt đi, hết sức chăm chú nhìn thẳng bóng lưng Đường Hồ Lô, “Nếu người muốn giết hắn, nhất định phải bước qua xác ta.”

Đường Hồ Lô nhú mày, mũi chân trái nâng lên, cam đoan ở bất cứ thời điểm nào chính mình đều có thể làm động tác né tránh. Ngay sau đó,

hắn bước sang phải một bước, thật chậm rãi xoay người. Khihắn xoay người, đao và tầm mắt của hắn vẫn hướng về phía Diệp Thần.

Cho đến tận khi hắn xoay người hẳn lại, bóng dáng của Đỗ Phi Phi mới hoàn toàn lọt vào trong tầm mắt của hắn.

Diệp Thần đột nhiên đi về phía Đỗ Phi Phi.

Tay nắm đao của Đỗ Phi Phi và Đường Hồ Lô đồng thời căng thẳng, mắt nhìn chăm chú từng động tác dù là rất nhỏ của đối phương.

Khi còn vài bước cuối cùng, Diệp Thần vội vã gia tốc, rút vào phía sau Đỗ Phi Phi, vỗ vỗ bả vai của nàng khuyến khích nói: “Phi Phi, ta cố vũ cho ngươi.”

.....

Đỗ Phi Phi không thể nhịn được nữa, nói: “Tốt xấu người cũng là Kiếm Thần đúng không?” Vì sao nhìn qua không khác gì tên côn đồ hết ăn lại uống. Chẳng lẽ đúng như lời Hoắc Bình Bình nói, võ công của Diệp Thần mất hết?

Nàng bị suy nghĩ này làm cho hoảng sợ.

Nếu Đường Môn có danh sách những vị khách không được hoan nghênh, nàng và Diệp Thần tuyệt đối sẽ là hai người đứng đầu. Chưa cần nói đến cái miệng độc của Diệp Thần, riêng việc hắn xen vào việc của người khác, muốn thay Sở Việt lật lại bản án này, đã khiến cho rất nhiều người của Đường gia bất mãn. Dù sao Diệp Thần là người ngoài, bất cứ gia tộc nào cũng không hoan nghênh có người ngoài hoa tay múa chân xen vào việc của bọn họ.

Mà Đường Môn sở dĩ dễ dàng tha thứ bọn họ đến tận bây giờ, là bởi vì để ý đến thân phận ‘Kiếm Thần’ của Diệp Thần, một khi bọn họ phát hiện

ra Kiếm Thần chỉ là hữu danh vô thực, như vậy hậu quả tương đương với

—

Kinh khủng.

Đỗ Phi Phi yên lặng nuốt nước miếng một cái. Nàng đột nhiên cảm thấy rất may mắn vì quyết định đưa Đường Tinh Tinh đến thăm Sở Việt, càng cảm thấy may mắn vì mình quyết định ở lại, nếu không tới chậm nửa bước..... Nàng càng nghĩ càng trái tim băng giá.(Lo cho anh mà cứ viện cớ đầu đầu:3)

“Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết vì sao hãn muốn giết người?” Đỗ Phi Phi nghĩ trước khi tạo nên sai lầm lớn không thể cứu vãn, nên thử xem có thể biến chiến tranh thành tư lự hay không. Dù sao đang ở địa bàn của Đường Môn, cái gọi là cường long bất áp địa đầu xà*, huống chi hai người bọn họ không phải cường long, là miệng cọp gan thỏ.

*Cường long bất áp địa đầu xà: rồng mạnh cũng khó thắng rắn địa phương, giống như câu: “phép vua thua lệ làng”.

Diệp Thần buồn bực nói: “Hãn nói không có nguyên nhân.”

.....

Đỗ Phi Phi thở dài, “Khuôn mặt của người đã đáng ghét đến nỗi không cần nguyên nhân cũng có người muốn giết người rồi sao?” Tốt xấu gì mỗi lần nàng muốn chém hãn đều có nguyên nhân.

Diệp Thần tức giận nói: “Là hãn không tiện mở miệng thôi, thật ra hãn đang ghen tị với vẻ ngoài anh tuấn của ta.”

“.....” Đỗ Phi Phi thầm cảm thấy bi ai cho thẩm mỹ quan vắn vẹo của Đường Hồ Lô.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đường Hồ Lô Tự Nhận Là Hung Thủ

Mũi chân Đường Hồ Lô đột nhiên di động.

Bàn tay Đỗ Phi Phi lập tức bắt lấy chuôi đao, mắt như chim ưng, nhìn thẳng hăn.

Diệp Thần bất động thanh sắc lui về phía sau.

Từ khi Đỗ Phi Phi gia nhập giang hồ tới nay, gặp vô số kẻ địch, kẻ địch mạnh hay yếu, hoàn toàn có thể phán đoán trong lúc hai bên giằng co. Nhìn qua bộ pháp của Đường Hồ Lô, tuy rằng hăn là đệ tử Đường Môn, nhưng đao pháp tuyệt đối không thua đám đao khách tự xưng một đao thành danh trên giang hồ. Ít nhất hăn cao hơn Đường Bất Dịch một bậc.

Nhưng chỉ cao hơn Đường Bất Dịch một bậc mà thôi.

Trong lòng ổn định, Đỗ Phi Phi nắm chắc một nửa cơ hội thắng, về phần một nửa cơ hội còn lại còn phải chờ xem độc thuật của Đường Hồ Lô như thế nào.

Trước khi bị Đường Hồ Lô hạ độc chết, nàng nhất định phải đánh bại hăn!

Diệp Thần rút lui đến tận một gốc cây cách nơi hai người giao đấu batrượng, mới cao giọng nói với Đường Hồ Lô: “Xưa nay Đường Môn

dụng độc nổi tiếng, người chỉ cần hạ độc ta là được, cần gì tìm một thanh đao đến nguy trang?”

Tư thế của Đường Hồ Lô không thay đổi, đồng tử trống rỗng như đêm khuya, từ từ nói: “Ta không cần độc.”

Đỗ Phi Phi nghe thế âm thầm khen ngợi, trong lòng lại có nhận thức mới với cái miệng của Diệp Thần. Đương nhiên biểu tình của nàng vẫn duy trì vẻ nghiêm túc khi đối chiến, thậm chí ngay cả con người cũng không động.

Diệp Thần dựa vào thân cây nói: “Vậy các người đánh nhanh đi, đánh xong sớm cũng được về nhà ăn cơm sớm.”

.....

Quả nhiên, lấy hành vi dĩ vãng của Diệp Thần đại nhân, hẳn luôn có thể sử dụng một câu nói phá hủy toàn bộ chuyện tốt.

Ngay trong khoảnh khắc nàng phân tâm, Đường Hồ Lô xuất đao.

Đao như người, trầm ổn mà tĩnh lặng.

Cho đến tận khi đao phong bổ tới mặt, suy nghĩ của Đỗ Phi Phi mới thoát khỏi câu nói vừa rồi của Diệp Thần.

Phản ứng của nàng tuy rằng chậm, nhưng ứng đối vẫn cực nhanh.

Không biết nàng làm động tác gì, đao của Đường Hồ Lô đã thẳng tắp bổ vào không trung. Có điều đao pháp của hắn cũng không phải bình thường, tuy rằng chém vào khoảng không, nhưng thế đao lập tức quay lại, đánh về phía sau lưng Đỗ Phi Phi.

Vừa rồi tuy rằng nàng có thể tránh thoát một đao kia, nhưng tuyệt không thể xoay người trong thời gian nhanh như vậy, cho nên giờ phút này

sau lưng nàng đều là sơ hở!

Đây là phán đoán của Đường Hồ Lô.

Dao trong tay hắn rất nhanh.

Nhưng Đỗ Phi Phi xoay người càng nhanh, nàng chẳng những xoay người nhanh, hơn nữa xoay dao còn nhanh hơn.

Khi dao của Đường Hồ Lô quay lại, Đỗ Phi Phi đã ra chiêu.

Ánh dao như gió thu.

Bóng dao như mưa phùn.

Kéo dài không kể giờ.

Trong một chiêu này, Đường Hồ Lô phảng phất như nhìn thấy một trận mưa rào giữa trời quang, che ngợp bầu trời rơi xuống — không thể tránh được.

Đỗ Phi Phi cầm đao, yên lặng đặt trên vai hắn.

Dao của hắn ở giữa không trung, tâm thần vẫn đặt ở một chiêu kia.

Bộp bộp.

Diệp Thần vỗ tay, “Không tệ. So với lần trước đánh bại Đường Bất Dịch còn nhanh hơn nhiều.”

Đó là bởi vì lần trước có mặt Đường Hồng Hồng, nàng do dự để cho Đường Môn chút mặt mũi.

Đỗ Phi Phi lặng lẽ bênh vực Đường Hồ Lô. Thật ra luận võ công, hắn vẫn hơn Đường Bất Dịch. Võ công của Đường Bất Dịch..... cũng giống như tên của hắn, khá khó để hình dung.

Cho dù trên cổ thêm một thanh đao, vẻ mặt Đường Hồ Lô vẫn lạnh lùng như cũ, giống như đó không phải đao, mà chỉ là một cây quạt, một cành liễu.

Diệp Thần chậm rãi đi đến trước mặt hắn, cười nói: “Hiện tại người có thể nói cho ta biết, vì sao người muốn giết ta hay không?”

Ánh mắt Đường Hồ Lô nhìn thẳng về phía trước, ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc hắn.

Diệp Thần không để tâm nói: “Thật ra người không nói, ta cũng biết.”

Chẳng lẽ thật sự là bởi vì hắn ghen tị với dung mạo anh tuấn của Diệp Thần? Đỗ Phi Phi   nghĩ: cho nên, một trận vừa rồi, nàng vì khuôn mặt kia của Diệp Thần mà đánh sao?

— thật sự là không đáng.

“Nếu người ở trên bờ chờ ta, tự nhiên đã biết vì sao ta xuống nước.”
Diệp Thần chậm rì rì nói, “Cho nên, người tới giết người diệt khẩu.” Hắn dùng ngữ khí trần thuật.

.....

Chỉ riêng cái miệng kia của ngài, bị giết là chuyện muộn sớm. Dưới đáy lòng Đỗ Phi Phi âm thầm thở dài.

Đường Hồ Lô mím môi.

Diệp Thần coi như không nhìn thấy, tiếp tục phân tích: “Lần trước người nói người biết hung thủ là ai. Người cũng nói không phải Sở Việt. Cho nên.....”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nhìn Đường Hồ Lô. Không ngờ hắn như hũ nút, mà trong bụng lại cất giấu nhiều bí mật như vậy. Quả nhiên là người không

thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đong đếm được.

Đường Hồ Lô đột nhiên mở miệng nói: “Ta chính là hung thủ.”

Giống như là đáp lại hần, một con chim sẻ đang đậu ở trên cành cây đột nhiên cất cánh, bay đi, giống như xấu hổ gần gũi với hung thủ.

.....

Đỗ Phi Phi nhìn hần nửa ngày, chớp mắt vài cái, sau đó thu đao vào vỏ.

Diệp Thần nhíu mi nói: “Người không nghe thấy hần nói cái gì sao?”

Đỗ Phi Phi đáp: “Nghe thấy.”

Hần cắn răng mỉm cười nói: “Vậy sao người còn thu đao lại?”

Đỗ Phi Phi thẳng thắn nói: “Nhưng giờ lên này giờ, cánh tay rất mỏi.” Dù sao lấy võ công của Đường Hồ Lô, có đánh một trăm lần vẫn là nàng thắng.

Diệp Thần nghĩ nghĩ, cảm thấy có đạo lý, ôn hòa nói, “Vậy người nhớ phải bảo vệ ta cẩn thận nha.”

Đỗ Phi Phi không nói gì.

Người trước mắt thật sự là... Kiếm Thần?

Là Kiếm Thần??

Là Kiếm Thần???

.....

Sao hần có thể là Kiếm Thần?!

Diệp Thần đi đến phía sau Đỗ Phi Phi, thong thả mở miệng hỏi: “Người nói người là hung thủ, thế lý do giết người?”

Vẻ mặt Đường Hồ Lô không chút thay đổi, nói: “Tranh giành tình nhân.”

.....

Đường Hồ Lô sẽ cùng người khác tranh giành tình nhân sao?

Đỗ Phi Phi có loại ảo giác đi đường đụng vào quý.

Diệp Thần hứng thú nói: “Ồ? Thế đối phương là ai?”

Đường Hồ Lô lạnh lùng nói: “Không có quan hệ với người.”

“Sao lại không có quan hệ?” Tay Diệp Thần đột nhiên khoác lên vai Đỗ Phi Phi, cười tủm tỉm nói, “Nhờ cùng một người thì sao?”

Mặt Đỗ Phi Phi đột nhiên như có lửa đốt.

Đường Hồ Lô dường như bị hấn hỏi đến không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Người không giết ta?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Nếu như ta muốn giết con trai của chưởng môn Đường Môn trong Đường Môn, ta chỉ dùng hai phương pháp.”

Đường Hồ Lô nhìn hấn.

“Đem Đường Môn từ trên xuống dưới giết sạch.” Trên mặt Diệp Thần vẫn treo nụ cười sáng lạn như trước, giống như miệng nói không phải loại chuyện giết người diệt môn tanh máu, mà là chuyện đi ngắm cảnh kết bạn phong nhã, “Hoặc là, làm mà người không biết, quý không hay.”

Đường Hồ Lô không nói một lời, quay đầu bước đi.

Đỗ Phi Phi nhìn bóng dáng hần, lại nhìn vẻ mặt thích ý của Diệp Thần, ngây ngốc nói: “Chẳng lẽ chúng ta cứ thả hần như vậy đi?”

“Chẳng lẽ người muốn mời hần cơm nước xong xuôi mới thả đi?”

“.....” Đỗ Phi Phi chỉ vào phương hướng hần rời đi, nói: “Nhưng hần nói hần là hung thủ.” Vì sao nàng lại cảm thấy hung thủ so với người tra án còn uy phong hơn?

Diệp Thần nói: “Người cảm thấy hần là hung thủ sao?”

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói: “Ta không biết.” Bình thường hung thủ là sẽ không đứng ra thừa nhận, nhưng như thế cũng không có nghĩa Đường Hồ Lô không phải hung thủ.

Đây thật sự là một vấn đề phức tạp.

Nàng đột nhiên có chút u oán vì sao Đường Hồ Lô lại đứng ra thừa nhận, làm rối loạn suy nghĩ của nàng như vậy, còn không bằng để nàng tự điều tra, cho đến tận khi tra rõ mới thôi.

“Ừ, cho nên không phải ta hỏi người.” Khóe môi Diệp Thần giương lên, ánh mắt dừng ở một gốc cây cách đó không xa, “Đường cô nương, người nói xem?”

Có tiếng bước chân giẫm lên cỏ.

Sau thân cây, Đường Tinh Tinh chân thành đi ra, vẻ mặt xin lỗi: “Cục diện vừa rồi, thật sự ta không tiện ra mặt, còn xin Diệp đại hiệp bao dung.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ăn Cơm Cũng Lãng Phí

Diệp Thần cười nói: “Đường cô nương còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta.”

Mí mắt Đường Tinh Tinh sụp xuống, thu lại tia sáng trong mắt, “Tam ca ta làm người vốn trầm ổn, không phải kẻ dễ xúc động lỗ mãng, xử trí theo cảm tính.”

Những lời này nghe vào trong tai Đỗ Phi Phi, là Tinh Tinh đang giải vây cho Đường Hồ Lô. Nhưng vào trong tai Diệp Thần lại có hai loại hàm nghĩa. Thứ nhất là Đường Hồ Lô không phải là người xúc động lỗ mãng, lại tùy ý giết người. Thứ hai Đường Hồ Lô không phải người xử trí theo cảm tính, lại thay người khác gánh tội.

“Ồ, nói như thế, Đường cô nương cũng biết Đường Hồ Lô không phải hung thủ?” Diệp Thần cố ý chọn loại thứ nhất.

Trong lòng Đường Tinh Tinh căng thẳng, cũng mỉm cười nói: “Ta nghe Phi Phi nói, Trong lòng Diệp đại hiệp đã sớm biết thân phận của hung thủ, cần gì phải cố ý kiểm tra ta?”

Diệp Thần nói: “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, sao lúc này hăn lại biết ta ở nơi này?”

Bản năng của Đỗ Phi Phi cảm nhận được nguy hiểm, lập tức phủi sạch quan hệ, “Đúng vậy, ngay cả ta cũng không biết người nơi này đâu.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lời này nói ra giống như bình thường nàng hiểu rất rõ hành tung của Diệp Thần.

Sát khí trong mắt Diệp Thần hơi thu liễm lại, khóe miệng xuất hiện ý cười.

Đường Tinh Tinh chần chờ nói: “Có thể là Tam ca ở Lâm Hồ các nghe được lời nói với ta hay không?”

Đỗ Phi Phi vỗ đùi nói: “Lúc đó quả thực ta có nghe thấy tiếng người ở gần, nhưng ta cho rằng là người của Lâm Hồ các, nên không quá để ý. Hiện tại nghĩ lại, nhất định là Đường Hồ Lô cố ý quay lại.”

Đường Tinh Tinh thấy Diệp Thần còn nghi vấn, vội vàng nói: “Lúc ấy quả thật Phi Phi nói cho ta biết chuyện của Sở Việt và cấm địa, còn thoáng nhắc đến chuyện Diệp đại hiệp đã biết hung thủ là ai.”

Đỗ Phi Phi bổ sung nói: “Chỉ là thoáng thôi.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ừ. Người sẽ không trùng hợp thoáng nhắc đến việc biết hung thủ là ai, chỉ có một mình ta thôi đi?”

Đỗ Phi Phi cười nịnh nọt: “Ta hoàn toàn chỉ muốn làm nổi bật tư thái anh minh thần võ của ngài mà thôi.”

Diệp Thần cười như không cười nhìn nàng, “Thế nên cho dù ta bị người ta giết người diệt khẩu, cũng không thể oán trời trách đất đúng không? Ngược lại phải cảm tạ người đã giúp ta oanh liệt vẻ vang một lần?”

Lời này nói hơi quá rồi.

Giờ phút này Đỗ Phi Phi vô cùng hối hận. Nếu sớm biết rằng hôm nay Đường Hồ Lô thay trời hành đạo, cho dù có đánh chết nàng cũng không đi

con đường này.

Diệp Thần nhìn sắc mặt của nàng, chậm rãi nói: “Thật ra, để Đường Hồ Lô làm thịt ta cũng rất tốt đúng không?”

Đỗ Phi Phi theo bản năng gật đầu, “Ừ.”

Động tác gật đầu của nàng quá mức trôi chảy tự nhiên, thế nên cho dù Đường Tinh Tinh có muốn nhắc nhở cũng không kịp.

Không khí cứng đờ.

Chỉ còn tiếng cười thâm trầm của Diệp Thần.

Đỗ Phi Phi đột nhiên phục hồi lại tinh thần, trái tim trong lồng ngực kịch liệt đập phồng lên xuống, “Diệp Thần đại nhân.”

“Ừ?” Hả cho nàng cơ hội giải thích.

“Thật ra,” Đỗ Phi Phi cố lấy dũng khí, trực tiếp đem ngựa què làm thành ngựa chết, “Ngài vẫn có thể làm người tốt.”

“.....”

Diệp Thần nhìn chằm chằm cái miệng Đỗ Phi Phi hết há ra lại ngậm vào.

“.....”

Đường Tinh Tinh nghĩ: Phi Phi, là người chủ động muốn chết.

Dù sao lời nói khó nhất cũng đã nói ra rồi, Đỗ Phi Phi nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, “Bỏ đao xuống, lập địa thành phật, Bồ Tát vẫn là sẽ thu nhận người.” Nếu thu về Tây Phương cực lạc thì tốt rồi, thiên hạ sẽ thái bình!

Đỗ Phi Phi có chút đặc ý, mặc kệ Diệp Thần đại nhân có phản ứng gì, ít nhất giờ phút này nàng đã anh dũng. Chìm đắm trong ‘anh dũng’, nàng hiển nhiên không phát hiện ra khuôn mặt Diệp Thần càng ngày càng ghé lại gần.

“Phi Phi à.”

Nàng ngạc nhiên nâng mắt, nhận ra khuôn mặt Diệp Thần gần trong gang tấc, hơi thở của hắn dịu dàng mà ấm nóng phả vào mặt nàng, giống như bướm bướm vỗ cánh, hơi ngứa, còn mang theo chút ái muội không nói nên lời.

.....

Không biết vì sao, trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên lần lượt xuất hiện hai cảnh tượng.

Trong sơn động u tối, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Còn cảnh tượng trong mộng, con rắn không ngừng quấy rầy trong miệng nàng.

“Phi Phi.....” Diệp Thần lại thấp giọng gọi.

“Hả..... ừ?” Nàng lắp bắp đáp lời, trong lòng cuộn trào như nước sôi.

Diệp Thần chậm rãi há miệng, sau đó cắn một cái lên má nàng.(Anh càng ngày càng ái muội👉)

Đỗ Phi Phi chấn kinh lùi lại phía sau nửa bước.

Thịt trên má trượt ra khỏi hàm răng của hắn.

Trên làn da còn mang theo chút ẩm ướt, là nước miếng của Diệp Thần.

Đỗ Phi Phi theo bản năng muốn nâng tay lau đi, nhưng ánh mắt vừa vặn đảo qua đôi con người nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng ngụ ý sâu sắc của Diệp Thần, tay nàng lập tức buông xuống.

Ừ, nước miếng của Diệp Thần đại nhân vô cùng cao quý. Thà rằng phơi khô, cũng tuyệt đối không thể lau khô.

Bốn phía im ắng.

Đường Tinh Tinh không biết là kinh sợ, hay là ngây ngốc, vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn một điểm bất động nào đó giữa Diệp Thần và Đỗ Phi Phi.

Diệp Thần đang cười, không một tiếng động, lại không che dấu được đắc ý trên mặt.

Đỗ Phi Phi trầm tư. Nàng trầm tư trong vấn đề nào đó rất lâu, không nói gì —

Ba người bọn họ đến tột cùng đứng ở chỗ này làm cái gì?

Kiểm chế thật lâu, rốt cục Đỗ Phi Phi cũng quyết định đem vấn đề này hỏi một cách uyển chuyển, bởi vì chân của của nàng bắt đầu mỏi rồi.

Nàng hỏi: “Chúng ta ăn cơm đi đi?”

“Ừ, canh hạt sen Tây Hồ rất ngon.” Đường Tinh Tinh theo bản năng nói tiếp.

Vì thế, Đỗ Phi Phi lập tức hiểu được, thì ra vừa rồi Đường Tinh Tinh đang suy nghĩ xem cơm trưa ăn cái gì.

Diệp Thần cười tủm tỉm vuốt môi nói: “Ta vừa mới ăn rồi.”

.....

Đỗ Phi Phi vội vàng vuốt vuốt chỗ má bị cắn.

Tỉ mỉ, sờ xoạng cẩn thận.

Cũng may, vẫn còn nguyên vẹn, không mất miếng thịt nào.

Nàng thở ra một hơi, đưa mắt liếc nhìn lại vừa vắn chạm phải ánh mắt tràn ngập trêu tức của Diệp Thần, mặt bắt đầu nóng lên, mũi chân bắt đầu đào đào một cái hố trên mặt đất.

Đường Tinh Tinh nói: “Một khi đã như vậy, để ta xuống gặp Sở Việt trước.”

Giọng nói của nàng giống như từ trên trời rơi xuống, đem Đỗ Phi Phi kéo ra khỏi sóng mắt của Diệp Thần: “Ừ, phải gặp.”

Diệp Thần nói: “Hiện tại là thời gian ăn cơm.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi sáng lên, lập tức phụ họa: “Đúng đúng đúng, là giờ ăn cơm, ăn cơm quan trọng nhất.”

Diệp Thần cười nhẹ nói: “Ta muốn nói, giờ phút trong cấm địa sẽ nhiều hơn một người.”

Đỗ Phi Phi nói: “Tinh Tinh vào trong, tự nhiên là nhiều thêm một người.”

Diệp Thần và Đường Tinh Tinh đồng thời trừng mắt nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi lập tức ngộ ra, nói: “À, còn có người đưa cơm.”

Đường Tinh Tinh có thâm ý khác nhìn Diệp Thần, nói: “Nếu người đưa cơm không đưa cơm thì tốt rồi.”

“Như vậy Sở Việt sẽ chịu đói à?” Đỗ Phi Phi nhú mày nói.

Diệp Thần nhíu mi, “Người rất quan tâm Sở Việt có đói hay không sao?”

Đỗ Phi Phi lắc đầu thở dài nói: “Ta chỉ cảm thấy bữa cơm bị lãng phí như vậy, rất đáng tiếc.”

Diệp Thần đại nhân tương đối vừa lòng với đáp án này, “Một khi đã như vậy, chúng ta đi lãng phí cơm thôi.”

.....

Đường Tinh Tinh bất lực nghe đề tài câu chuyện càng ngày càng xa của hai người.

Vừa nghe thấy Diệp Thần nói muốn lãng phí lương thực, phản ứng đầu tiên của Đỗ Phi Phi là, “Diệp Thần đại nhân người lại muốn xuống bếp sao?”

Đỗ Phi Phi dùng từ ‘lại’, khiến Đường Tinh Tinh không tự chủ được mà liếc nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần tươi cười, “Người cảm thấy ta xuống bếp là lãng phí?”

“Xuống bếp không lãng phí. Nhưng sau khi xuống bếp sẽ thành lãng phí.” Đỗ Phi Phi bi thương nhớ tới bát canh cá vô duyên kia.

“Ừ, xem ra chúng ta không có cùng cách hiểu với từ lãng phí rồi.”

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ hỏi: “Người cảm thấy thế nào mới là lãng phí?”

“Bị người ăn.”

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy nếu mình có đủ dũng khí, hiện tại nên xông lên, chỉ thẳng vào mũi hăn mà mắng: được cô nãi nãi ta ăn là may mắn của người. Xem đi, người như người, cho dù có kho hấp bùng lên, ta cũng không cần đâu!

Nàng cảm thấy trả lời như vậy mới có khí thế, tuyệt đối có thể ngăn chặn lại kiêu ngạo của Diệp Thần, giành được ý nghĩa lịch sử oanh liệt tương đương với khởi nghĩa của Trần Thắng – Ngô Quang*.

*Trần Thắng và Ngô Quang là hai lãnh tụ khởi nghĩa nông dân nổi tiếng ở Trung Quốc, họ lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân có qui mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc vào thời cuối nhà Tần.

Suy nghĩ thật lâu sau, nàng hít sâu một hơi nói: “Được, ta sẽ lãng phí cho người xem!”

Đổi là chuyện nhỏ, ăn cơm là chuyện lớn.

Đỗ Phi Phi chỉ luồn cúi trước cái bụng.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lạc Đường Biết Quay Lại Vẫn Chưa Muộn

Cho dù cách nói không giống, nhưng cuối cùng ba người vẫn thống nhất, quyết định để Diệp Thần và Đổ Phi Phi đi lãng phí lương thực của Đường Hồng Hồng, còn Đường Tinh Tinh sẽ chạy tới cho Sở Việt ăn lương thực tinh thần.

Chỉ cần có cơm ăn, bước chân của Đổ Phi Phi tuyệt đối sẽ không chậm, tần suất tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Khi Đường Tinh Tinh đi ngang qua Diệp Thần, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Diệp đại hiệp rất muốn lãng phí Phi Phi sao?”

Vẻ mặt Diệp Thần không biến, hỏi vặn lại: “Hay người muốn dẫn ta đến Bách Độc cư?”

Trên mặt Đường Tinh Tinh lóe lên vẻ xấu hổ rồi lập tức biến mất, hào phóng cười nói: “Cái gì cũng không thể gạt được Diệp đại hiệp.”

Diệp Thần liếc mắt nhìn nàng một cái, có thâm ý nói: “Người cảm thấy mọi chuyện sẽ theo ý người sao?”

Nàng thở dài, “Làm hết sức mình, còn lại nghe mệnh trời mà thôi.”

Diệp Thần lạnh nhạt cười nói: “Nếu có một ngày nhận được tin tức người là tân chương môn của Đường Môn, ta sẽ không bất ngờ.”

Đường Tinh Tinh hơi kinh ngạc, niềm vui trong mắt không che dấu được.

Có điều Diệp Thần đã khoan tay, không nhanh không chậm theo đi theo bóng dáng hấp tấp của Đỗ Phi Phi.

Cửa Bách Độc cư.

Phó dịch cung kính ngăn hai người lại, “Chương môn đang ở nghỉ ngơi, mời hai vị ngày khác lại đến.”

Tay Đỗ Phi Phi đặt trên chuôi đao, hùng hổ nhìn về Diệp Thần, giống như chỉ cần hắt ra lệnh một tiếng, nàng sẽ lập tức rút đao mở đường máu.

Diệp Thần lại nhàn nhã cười nói: “Nói với quý chương môn, ta đến nói cho hã..... hung thủ giết Cổ Quỳnh thật sự là ai.”

.....

Đến nàng còn chưa biết hung thủ là ai, hã lại muốn nói cho Đường Hồng Hồng biết trước?

Oán khí của Đỗ Phi Phi hóa thành mây đen, đặt ở trên trán nặng trĩu.

Rõ ràng bọn họ mới là người một hội, hã không ngấm lại xem, lúc trước cho rằng hã giết chết Đường Hồ Lô, là ai giúp bạn không tiếc cả mạng sống, đã chuẩn bị sẵn tư tưởng cùng hã bỏ mạng nơi đây? Vừa rồi Đường Hồ Lô muốn giết hã, là ai đỡ mồ hôi ra tay cứu trợ? Hiện tại sinh mệnh an toàn, bảo tiêu lại bị ném sang một bên.

“Ôi.” Đỗ Phi Phi chua xót nói, “Đường Hồng Hồng và người có giao tình thật tốt.” Chẳng lẽ, Đường Hồng Hồng mới là người Diệp Thần tín nhiệm nhất? Nàng bị ý niệm trong đầu của mình làm hoảng sợ. Nếu là như thế, không phải ý nghĩa.....

Diệp Thần hơi nhíu mi, “Người không hy vọng?”

Nàng nặng nề gật đầu, “Ừ!”

Tâm tình của Diệp Thần rất tốt, “Vì sao?”

“Bởi vì.....” Đỗ Phi Phi trầm giọng nói, “Dù sao thì Đường Hồng Hồng cũng đã là người đã có gia thất, các người sẽ không hạnh phúc.” Lạc đường phải biết quay đầu.

.....

Cho đến tận khi phó dịch trở lại báo Đường Khôi Hoảng mời bọn họ vào, trên mặt Diệp Thần vẫn treo vẻ ‘không hạnh phúc’.

Đường Khôi Hoảng nheo mắt nhìn Diệp Thần và Đỗ Phi Phi bước vào nhà.

Tuy rằng lúc trước hắn đã hạ quyết tâm vô số lần không bao giờ để ý đến hai người bọn họ, nhưng lần nào Diệp Thần cũng có biện pháp phá vỡ quyết tâm của hắn.

“Đường chương môn, đã lâu không gặp.” Diệp Thần cười ôm quyền với hắn.

Cho dù chán ghét đến nghiêng răng, nhưng Đường Khôi Hoảng vẫn làm bộ mặt thân nhiên, bởi vậy vội vàng đáp lễ nói: “Đa tạ Diệp đại hiệp nhớ nhung.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ta không nhớ, chỉ là muốn tỏ vẻ lễ phép nên tiện miệng nói thế mà thôi.”

Đường Khôi Hoảng: “.....”

Đỗ Phi Phi vô cùng đồng tình với hoàn cảnh của hắn, xem ra vừa rồi nàng suy nghĩ quá nhiều, cho nên mới không nhịn được mà mở miệng giải vây cho hắn: “Đường chưởng môn ăn cơm chưa?”

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng hơi nguôi, “Thời điểm ta nghỉ ngơi đều không ăn cái gì.”

“Rất đúng lúc, để ta ăn hộ ngài.” Đỗ Phi Phi mở to mắt, chờ đợi nhìn hắn.

.....

Cơm trưa được dọn lên, bốn món mặn một món canh.

Đỗ Phi Phi ăn đến vô cùng sung sướng, nhìn thấy Đường Khôi Hoảng ngồi ở một bên âm thầm nuốt vài ngụm nước miếng.

Diệp Thần rót rượu, chậm rãi uống.

Đường Khôi Hoảng cường chế bản thân dời ánh mắt về phía Diệp Thần, thử nói: “Ta nghe hạ nhân nói, Diệp đại hiệp đã biết hung thủ là ai?”

Diệp Thần lắc lắc chén rượu nói: “Ta còn cho rằng câu đầu tiên Đường chưởng môn hỏi là: làm thế nào ta biết hung thủ không phải Sở Việt?”

Trong lòng Đường Khôi Hoảng hơi kinh sợ, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì, bình tĩnh nói: “Không phải lần trước Diệp đại hiệp đã nói hung thủ là một người khác sao?”

Diệp Thần dịch chuyển thân thể, ghé đến gần hắn, hạ giọng nói: “Như vậy Đường chưởng môn nghĩ..... hung thủ là ai đây?”

“Đường môn tử tự nhiên cho rằng là Sở Việt, có điều hình như Diệp đại hiệp không tán đồng với đáp án này.”

“Không phải hình như, là chắc chắn.”

Đường Khôi Hoảng nói, “Như vậy Diệp đại hiệp cho rằng hung thủ là.....?”

“Đường, Tinh, Tinh.”

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng, Đỗ Phi Phi lập tức bị thịt nghẹn ở cổ, “Ôi, a..... khụ khụ.....”

Miếng thịt màu sắc tươi đẹp phun từ trong miệng nàng ra ngoài, dừng ở trên bàn.

Sáu con mắt đồng thời nhìn chăm chăm miếng thịt.

Đỗ Phi Phi khiếp sợ mở miệng, “Các người..... muốn ăn sao?” Nếu không vì sao lại nhìn không chuyển mắt như vậy?

.....

Đường Khôi Hoảng vội ho một tiếng, giống như không có việc gì uống trà.

Diệp Thần lại cười dài nhìn hần.

Đường Khôi Hoảng nói: “Người nói là Tinh Tinh, liệu có chứng cứ gì?”

“Không có.”

.....

Đường Khôi Hoảng giống như bị đáp án vô si mà rõ ràng của hần làm kinh sợ, nửa ngày mới nói: “Diệp đại hiệp thật sự là thích nói đùa.”

Diệp Thần không sợ hãi nói: “Nhưng ta chưa bao giờ nói đùa với một người vừa xấu lại vừa ngốc.”

Đương nhiên Đường Khôi Hoảng sẽ không ngốc đến nỗi hỏi người đó là ai. Hắn tỏ vẻ tự nhiên hỏi: “Nếu không có chứng cứ, sao Diệp đại hiệp lại nhận định hung thủ là Tinh Tinh?”

“Bởi vì,” Diệp Thần chậm rãi nói, “Nàng ta có động cơ và điều kiện gây án.”

Đường Khôi Hoảng hơi hơi động dung, “Động cơ gì?”

“Nàng hận Cổ Quỳnh.”

.....

Đường Khôi Hoảng trầm mặc.

Đỗ Phi Phi rất cục bốt ra được chút thời gian trong khi bận rộn ăn cơm, hỏi: “Vì sao nàng hận Cổ Quỳnh?”

Diệp Thần nói: “Bởi vì tình cảm của Cổ Quỳnh với Đường Khai Tâm không phải thật lòng.”

Con người Đường Khôi Hoảng khê động. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút khủng hoảng và phẫn nộ.

Đỗ Phi Phi sợ hãi nói: “Chuyện này người cũng biết?” Chẳng lẽ là bởi vì bức họa Cổ Quỳnh, khiến Diệp Thần nhìn ra được tướng mạo của hắn giống kẻ chuyên đi lừa gạt nữ nhân?

Diệp Thần nhìn nàng, ý cười trong mắt dạt dào: “Người muốn biết vì sao không?”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Không muốn.”

Ý cười trong mắt Diệp Thần lập tức hóa thành tiếc hận. Hiển nhiên có chút thất vọng với việc nàng không hề tò mò.

Đường Khôi Hoảng từ từ mở miệng nói: “Mặc dù giữa Cổ Quỳnh và Khai Tâm có xung đột nhỏ, nhưng cũng không đến nỗi Tinh Tinh phải ra tay giết người.”

“Nếu liên quan đến Sở Việt thì sao?” Diệp Thần tự tin hỏi.

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng.

Đường Khôi Hoảng kinh ngạc nói: “Chuyện của Sở Việt, có liên quan gì đến Tinh Tinh?”

Diệp Thần nói: “Bởi vì bọn họ là người yêu.”

.....

Đỗ Phi Phi âm thầm oán giận: Diệp Thần, người cái tên nam nhân miệng rộng, lưỡi dài này.

Đường Khôi Hoảng trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Mặc dù Cổ Quỳnh có làm khó dễ với việc Sở Việt tiến vào Trung Tâm thành, nhưng sự việc không phải là toàn vô vọng. Tinh Tinh thật sự không cần bí quá hoá liều như thế.”

Diệp Thần thở dài: “Người trẻ tuổi hiện nay rất dễ kích động.”

Đường Khôi Hoảng nhìn đầu đầy tóc đen của hắn, lại nhìn vài sợi tóc bạc trên đầu mình, yên lặng uống trà.

Diệp Thần nói: “Hơn nữa, ta vừa mới gặp Sở Việt.”

Chén trà trên tay Đường Khôi Hoảng sánh ra vài giọt, một lúc sau hẳn trầm giọng nói: “Sở Việt bị giam giữ trong cấm địa của Đường Môn, Diệp đại hiệp làm cách nào thấy được hẳn?”

“Đương nhiên phải đến cấm địa mới thấy được hẳn.” Diệp Thần nhìn ánh mắt của hẳn, giống như muốn nói, những vấn đề ngu ngốc như vậy có thể hỏi ít hơn hay không.

Đường Khôi Hoảng không nói gì.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Mọi Người Cùng Nhau Tính Toán Âm Mưu

“Trên thực tế, Sở Việt cũng hoài nghi hung thủ là Tinh Tinh.” Diệp Thần thở dài, “Nếu không phải như thế, lúc trước hẳn đã không hồ hồ thay nàng nhận tất cả mọi tội danh.”

Đường Khôi Hoảng nói: “Nếu lúc trước hẳn quyết định nhận hết mọi tội danh, hiện tại vì sao lại lật lọng?”

“Là người đều sẽ có lúc thay đổi. Nhất là người bị tra tấn trong bóng tối lâu như vậy.” Mắt Diệp Thần hơi híp lại, nhưng tia sáng trong mắt vẫn bắn ra sắc bén, khiến Đường Khôi Hoảng không thể không cảnh giác.

Đường Khôi Hoảng nói: “Chưa biết chừng chỉ là hẳn muốn thoát tội mà thôi.”

“Ừ, cái này..... đương nhiên có khả năng.” Diệp Thần thần nhiên gật đầu như đã dự đoán trước được hẳn sẽ nói như vậy, “Có điều trên tay hẳn thật ra có chứng cứ, có thể giúp bản thân thoát tội.”

Đường Khôi Hoảng ngẩn ra, “Tại sao từ trước đến giờ ta chưa từng nghe thấy hẳn nhắc đến?”

Ngón tay Diệp Thần sờ soạng chén rượu bên cạnh, “Có lẽ, hẳn nhìn thấy ta mới nhớ tới.”

Đỗ Phi Phi phụ họa: “Mỗi lần hăn nhìn thấy Đường chưởng môn đều là thời điểm ăn cơm, khi đó đang đói bụng, sao có thể nhớ được có chứng cứ hay không.” Trong cảm nhận của nàng, Đường Khôi Hoảng tự động được chuyển hoá thành người đưa cơm.

.....

Diệp Thần lấy ngón tay lau mồ hôi trên trán.

Đường Khôi Hoảng ngửa đầu uống cạn chén trà, hỏi: “Chứng cứ thoát tội đến tội cùng là cái gì?”

“‘Hỏi quân bao nhiêu sàu’.”

Đường Khôi Hoảng sửng sốt.

‘Hỏi quân bao nhiêu sàu’ vốn là vật chứng định tội quan trọng nhất lúc trước, chẳng lẽ trong đó có huyền cơ khác?

Diệp Thần khiêm tốn cười nói: “Đường chưởng môn..... muốn biết là cái gì sao?”

Đường Khôi Hoảng cẩn thận hỏi: “Cần điều kiện gì không?”

“Có.” Diệp Thần thừa nhận thẳng thắn.

Đường Khôi Hoảng cảnh giác nhìn hăn, “Điều kiện gì?”

“Nếu ta có thể chứng minh Sở Việt không phải hung thủ, hy vọng Đường chưởng môn tự mình ra mặt lật lại vụ án.”

Đường Khôi Hoảng nghiêm mặt nói: “Sở Việt là đệ tử của Đường Môn chúng ta, nếu có thể chứng minh hăn quả thật bị người khác hãm hại, như thế Đường mỗ tự nhiên vì hăn đứng ra làm rõ lẽ phải.”

“Rất đúng.” Diệp Thần vừa lòng nói, “Ta biết Đường chưởng môn là người công bằng nhất.”

Đường Khôi Hoảng ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thời điểm Diệp đại hiệp cần nhờ đến người khác, nói chuyện thật xuôi tai.”

Diệp Thần nhún vai nói: “Bởi vì thường xuyên nói dối là không tốt.”

.....

Đường Khôi Hoảng lau mặt, “Vừa rồi người nói ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ có thể thay Sở Việt giải trừ hiểm nghi?”

“Không sai. Lúc trước vì muốn lấy lòng Đường Tinh Tinh, hãn đã từng đưa phương pháp chế độc cho nàng. Có điều, vấn đề cũng ở chỗ này.” Diệp Thần chậm rãi nói, “Sở Việt nói, trong đêm điều chế thành công ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’, hãn đột nhiên nằm mơ, trong mơ có một vị tiên ông chỉ điểm cho hãn giải quyết một khiếm khuyết lâu nay không thể giải quyết. Bởi vậy khi giao phương pháp điều chế ra, hãn đã sửa lại hai vị thuốc.”

Ánh mắt Đường Khôi Hoảng lóe lên.

“Cho nên, phương pháp chế độc của Ký Lục đường và phương pháp trong tay Đường Tinh Tinh so với độc dược hãn tự mình nghiên cứu chế tạo chỉ là tương tự nhau mà thôi, giữa chúng vẫn có một điểm khác nhau rất lớn.”

“Khác nhau chỗ nào?”

Diệp Thần cười xấu xa, không nói.

Đường Khôi Hoảng trầm ngâm nói: “Chưa thể chắc chắn rằng lúc trước, vì muốn để lại đường lui, cho nên hãn cố ý chế ra hai loại độc dược,

một loại dùng để giết người, một loại dùng để tạo ra nghi ngờ.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên ngắt lời hắn: “Như thế hẳn lại quá ngốc rồi. Nếu không phải chúng ta phát hiện được nơi giam giữ hắn, có lẽ phương án tạo nghi ngờ kia chỉ có thể theo hắn vào trong quan tài.”

Diệp Thần gật gật đầu nói: “Hơn nữa nếu đã chừa đường lui cho mình, vì sao ngay từ đầu hắn không sử dụng?”

Đường Khôi Hoảng suy nghĩ một lát, nói: “Lời nói của hai vị cũng có đạo lý, nếu vụ án đã có điểm nghi vấn, chúng ta vẫn nên sớm điều tra rõ mới tốt.”

Diệp Thần nói: “Chỉ là không biết độc dược Sở Việt chế thành hiện tại ở nơi nào?”

Đường Khôi Hoảng trầm giọng nói: “Ký Lục đường.”

Ký Lục đường là cấm địa trong Đường Môn, Diệp Thần cùng Đỗ Phi Phi không thể đi vào, bởi vậy việc lấy chứng cứ chỉ có thể phó thác cho Đường Khôi Hoảng.

Ăn uống no đủ từ Bách Độc Cư đi ra, Đỗ Phi Phi đột nhiên nói một câu, “Ta ngửi thấy được một mùi.”

Diệp Thần thuận miệng nói: “Nếu đánh rắm, dám làm thì dám thừa nhận.”

.....

Đỗ Phi Phi không để ý tới vẻ giễu cợt của hắn, tiếp tục thấp giọng nói: “Là mùi vị của âm mưu.”

Con người trong veo của Diệp Thần khẽ đảo, chuyển từ bờ môi đến ánh mắt của nàng, “Âm mưu của ai?”

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói: “Mọi người.”

Diệp Thần cười khẽ, “Ồ? Vậy còn người?”

.....

Nếu mọi người đều có, một mình nàng không có, không phải là rất không đủ trình độ hay sao. Đỗ Phi Phi ưỡn ngực hóp bụng nói: “Ta cũng có.”

Diệp Thần có hưng phấn hỏi, “Là gì?”

“Bí mật.” Nàng sợ hãi tiếp tục dây dưa ở vấn đề này, vội vàng nói sang chuyện khác: “Ách, Tinh Tinh thật sự là hung thủ sao?” Nhớ lại bộ dạng đau lòng vì Sở Việt của nàng, vô luận nghĩ như thế nào đều không tượng tượng ra được rằng nàng muốn hãm hại hẳn.

Sóng mắt của Diệp Thần lại bắt đầu lưu chuyển, cười tủm tỉm nói: “Bí mật.”

Trở lại Thiện Tâm cư, nhìn thấy Đường Tinh Tinh cả người ướn sững đứng run run cửa phòng nàng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

“Tinh Tinh.” Đỗ Phi Phi khẽ gọi.

Đường Tinh Tinh nhanh chóng quay đầu, ánh mắt sáng rực, khóe miệng cong lên, “Ta nhìn thấy hẳn, ta nhìn thấy hẳn..... Quả thật là hẳn, là hẳn.....”

Nàng nói năng lộn xộn bừa bãi, nhưng Đỗ Phi Phi nghe rất rõ ràng.

Đường Tinh Tinh chạy đến trước mặt nàng, vội vã cầm tay nàng, kích động nói: “Ta cho rằng..... Ta cho rằng.....” Đôi mắt bắt đầu ngấn nước, ở trên dung nhan kiều diễm ướn át như đóa đóa nở rộ, nước mắt tựa trên châu, thuần khiết rơi xuống.

Đỗ Phi Phi bắt đầu hoài nghi phán đoán của Diệp Thần.

Nếu nói Đường Tinh Tinh là hung thủ giết Cổ Quỳnh nàng còn tin, nếu nói nàng là hung thủ giá họa cho Sở Việt, nàng thật không tin nổi.

Không biết từ khi nào Diệp Thần đã tránh đi chỗ khác, trong sân chỉ còn hai người các nàng.

Một người hưng phấn, một người ngẩn ngơ.

“Phi Phi?” Đường Tinh Tinh chỉ mãi dùng nước mắt bộc lộ cảm xúc, rốt cục cũng phát hiện ra có chỗ không thích hợp, “Cò làm sao vậy?”

Đỗ Phi Phi vội vàng hoàn hồn, thuận miệng bịa chuyện: “Ta nghĩ xem buổi tối ăn cái gì.”

.....

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi.

Trong khi người khác hưng phấn kích động đến rơi lệ, nàng lại suy nghĩ buổi tối ăn cái gì..... Ôi, nàng thật sự muốn ăn đòn đây mà?

Đỗ Phi Phi gục đầu xuống, chờ Đường Tinh Tinh chỉ trích.

Ai ngờ Đường Tinh Tinh chỉ nói, “Hôm nay là một ngày lành, chi bằng chúng ta ăn phong phú một chút? Mời cả Diệp đại hiệp nữa. Ta muốn cảm ơn hẳn một tiếng.”

“À,” Đỗ Phi Phi cảm thấy có một số việc nhất định phải làm sáng tỏ, “Thật ra, cấm địa là ta phát hiện.”

“Ta biết.” Đường Tinh Tinh mỉm cười, nước mắt trên mặt còn chưa khô, “Cho nên ta mới phải cảm ơn Diệp đại hiệp.”

.....

Bởi vì nàng phát hiện ra cấm địa, cho nên Đường Tinh Tinh phải cảm ơn Diệp đại hiệp?

Hai chuyện này dựa vào quan hệ nhân quả mà nối liền sao?

Đỗ Phi Phi thở dài, hỏi: “Vậy có phần của ta không?”

Đường Tinh Tinh không chút do dự nói: “Đương nhiên.”

Nếu như vậy, nhân quả thì nhân quả đi. Có đồ ăn. Đỗ Phi Phi từ bỏ ý định đuổi theo chân lý.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hồ Ly Ôm Cây Chờ Thỏ Ngốc

Đường Khôi Hoảng từ Bách Độc cư đi ra, trên đường mòn trong rừng phong, duỗi tay ra là có thể tiếp được một chiếc lá đỏ đong đưa giữa không trung, đỏ tươi như máu, nằm trong lòng bàn tay, lại giống như tay đầy máu tươi.

Hắn nắm chặt tay lại, nâng bước đi về phía trước.

Cuối rừng phong, Diệp Thần một thân quần áo trắng, dưới ánh mặt trời chói chang lại như hàn băng ngàn năm không tan, cao ngạo quyết tuyệt.

“Diệp đại hiệp.” Hắn nâng tay ôm quyền, mảnh vụn của lá phong theo khe hở bay ra.

Diệp Thần mỉm cười, đem vẻ lạnh lùng thu hồi lại đến không còn dấu vết gì, “Đường chưởng môn đến đây là đã lấy được ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ mà Sở Việt phối chế rồi sao?”

“Sự tình liên quan trọng đại, không thể làm gì khác hơn là vận dụng uy tín của chưởng môn để làm việc.” Hắn thở dài, trong mắt lộ ra vài phần yêu quý người tài, “Chỉ mong Sở Việt không phụ lòng ta một lần nữa.”

Diệp Thần cười như có thâm ý khác, “Chỉ hy vọng như thế.”

Đường Khôi Hoảng từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ màu trắng sạch sẽ lớn bằng bàn tay, “Chỉ là không biết hai loại độc khác nhau ở điểm

nào, Diệp đại hiệp làm thế nào để kiểm chứng?”

“Chuyện kiểm chứng độc dược, tự nhiên là giao cho Ký Lục đường là tốt nhất.”

Đường Khôi Hoảng gật đầu nói: “Đúng thế, vẫn là Diệp đại hiệp suy xét chu đáo. Một khi đã như vậy, ta đây lại đến Ký Lục đường một chuyến.”

“Cái này thì không cần.” Diệp Thần nghiêng người, nhường đường, “Vài vị trưởng lão của Ký Lục đường, ta đã mời đến Thiện Tâm cư rồi.”

.....

Bàn tay nắm bình sứ của Đường Khôi Hoảng hơi cứng đờ, nhưng lập tức cười nói: “Diệp đại hiệp không hổ là Diệp đại hiệp, thật biết nhìn xa trông rộng.”

“Nào có nào có, ta chỉ mượn danh hào của Đường chưởng môn, là cáo mượn oai hùm mà thôi.”

Đường Khôi Hoảng trầm nghĩ: Quả nhiên là Diệp hồ ly.

Hai người đi đến cửa Thiện Tâm cư, Đường Khôi Hoảng nhìn thấy phu nhân của mình được Đỗ Phi Phi dẫn lối, từ một con đường khác đi tới, không khỏi biến sắc nói: “Diệp đại hiệp, đây là ý gì?”

“Một người vui không bằng mọi người cùng vui, ta nghĩ Đường phu nhân suốt ngày nhất mình ở trong phòng cũng buồn phiền, cho nên bảo Phi Phi mời bà ấy đến đây.” Diệp Thần cười đến vô tội.

Đường Khôi Hoảng tức giận nói: “Chỉ sợ hành vi của Diệp đại hiệp không chỉ là như vậy?”

Diệp Thần giả bộ hồ đồ nói: “Nếu không Đường chưởng môn nghĩ..... ta là vì cái gì?”

Đường Khôi Hoảng nói: “Cái đó Đường mỗ không đoán được. Trên thực tế, chuyện Diệp đại hiệp đến Đường Môn vẫn là một chuyện kỳ quái, không thể không khiến người ta hoài nghi có rắc tâm khác.”

Diệp Thần sờ sờ cằm nói: “Lo lắng của Đường chưởng môn cũng không phải không có đạo lí, chi bằng chúng ta giải quyết vấn đề của Sở Việt trước, những chuyện khác nói sau.”

Đường Khôi Hoảng không ngờ hẳn trả lời đúng tình hợp lý đến như vậy, lại có hiểu biết mới đối với độ dày mặt của người này.

Khi hai người dừng bước chuyên chú nói chuyện, Đỗ Phi Phi và Đường phu nhân cũng đã đi tới.

Đường phu nhân dịu dàng nói: “Phu quân.”

Đường Khôi Hoảng gật gật đầu, “Phu nhân.”

Diệp Thần ở một bên cười nói: “Không ngờ hai vị thế đã là phu thê hơn mười năm mà vẫn tôn trọng nhau như thế, thật sự khiến người ta hâm mộ.”

Đỗ Phi Phi cũng gật đầu cảm khái: “Đúng vậy, nếu là Diệp Thần đại nhân, chỉ sợ đã sớm một ngày như mười năm.....”

Ba ánh mắt đồng thời nhìn về phía nàng.

Trong đó ánh mắt của Diệp Thần là sáng nhất, có thần nhất.

“Như mười năm..... đặc sắc như mười năm. Ha ha.” Đỗ Phi Phi liên tục gượng cười, “Mỗi ngày đều có thể sống một cuộc sống khác nhau.”

Ngày nào cũng đau xót cay đắng.....vị gì cũng có, chỉ không có ngọt ngào, qua ngày như qua năm, xoay người là gian nan.

Diệp Thần đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của nàng, “Phi Phi à, không ngờ người lại chờ mong như thế với tương lai của chúng ta.”

Cả người Đỗ Phi Phi run lên, nụ cười trên mặt bị gió thổi ngày càng méo.

Đường Khôi Hoảng và Đường phu nhân đi vào phòng khách của Thiện Tâm cư, lúc này mới phát hiện không chỉ có người của Ký Lục đường, mà ngay cả Đường Hồ Lô và Đường Tinh Tinh cũng đã ở đó từ bao giờ. Xem ra ngoại trừ Đường lão thái thái đang bế quan, Đường Bất Bình xuất môn, và Đường Bất Dịch bị giam, còn lại những người ở trong Trung Tâm thành đều đã tụ tập đầy đủ.

Đường Khôi Hoảng quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Đỗ Phi Phi sau đó chậm rãi chuyển đến Diệp Thần, vẻ cảnh giác lộ rõ trên mặt, “Diệp đại hiệp làm thế này, hình như hơi át quyền chủ nhân nơi này rồi?”

Diệp Thần lại cười nói: “Thật ra gần đây Phi Phi sáng tạo ra vài món ăn mới, cho nên ta muốn mời các vị lại đây cùng nhau nếm thử. Dù sao đến nơi này đã lâu như vậy, mà chưa một lần biểu đạt lòng biết ơn.”

Đỗ Phi Phi kéo tay áo Diệp Thần, ngừng cười thấp giọng hỏi: “Cái gì mà sáng tạo ra vài món ăn mới? Sao bản thân ta lại không biết?”

Diệp Thần xoay người, miệng ghé sát vào lỗ tai của nàng, “Không quan hệ, ta biết là được rồi.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Thế lát nữa.....”

“Người cứ xem rồi làm theo thôi.”

“.....” Đỗ Phi Phi âm thầm tính toán, chi bằng đem sườn xào chua ngọt đổi thành sườn xào muối dấm? Có điều, có ai có thể nói cho nàng biết, sườn xào chua ngọt làm như thế nào không?

Về chuyện khác nhau giữa độc dược Sở Việt chế tạo và phương pháp chế độc Ký Lục đường ghi lại, Diệp Thần lại lần nữa trần thuật cho mọi người. Ánh mắt mọi người dừng lại trên bình sứ trong tay Đường Khôi Hoảng. Sở Việt có thể được chứng minh trong sạch hay không, đều nằm ở đây.

Lúc này Ký Lục đường đem đến một con khi.

Đỗ Phi Phi nhìn ánh mắt óng ánh linh động của con khi, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, nhưng nhìn bộ dáng bình chân như vại của người trong Đường Môn, hiển nhiên là đã thành thói quen. Khi dù sao cũng là vật của Đường Môn, tuy nàng thấy tàn nhẫn, cũng chỉ có thể quay đầu không nhìn mà thôi.

Đường Khôi Hoảng từ trong bình sứ đổ ra một viên thuốc màu nâu, đưa cho một trưởng lão của Ký Lục đường.

Trưởng lão duỗi tay đưa viên thuốc vào trong lồng sắt, thành thạo bắt lấy con khi, đem viên thuốc nhét vào trong miệng nó.

Con khi giống như biết mình sắp chết, nổi điên lên như muốn gọi bậy.

Tiếng kêu la thê thảm như mũi tên nhọn xé gió, đánh thẳng vào màng tai mọi người.

Đỗ Phi Phi nhin không được quay đầu, thấy con khi trợn tròn hai mắt, sau đó ngã xuống bất động.

Trưởng lão tiến lên, chạm vào nó, sau đó nói: “Chết.”

Trong phòng yên tĩnh đến quý dị.

Trong lỗ tai mọi người dường như còn phảng phất tiếng kêu thảm vừa rồi của con khỉ.

Vài trưởng lão của Ký Lục đường đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đều trầm trọng, cau mày.

Đường Khôi Hoảng phá vỡ yên lặng, nói với Diệp Thần: “Không biết độc Sở Việt chế tạo và độc điều chế từ phương pháp ghi trong Ký Lục đường có gì khác nhau, phân biệt như thế nào?”

Ánh mắt Diệp Thần sâu thẳm, che giấu huyền cơ không nói rõ, “Thật ra, không có gì khác nhau.”

.....

Trong lòng Đường Khôi Hoảng chấn động, nghiêm mặt nói: “Diệp đại hiệp có ý gì? Chẳng lẽ những lời nói lúc trước đều là đùa giỡn với Đường mỗ?”

“Ngài cũng có thể cho rằng như vậy.” Diệp Thần cười đến vô sỉ.

Đường Hồ Lô đột nhiên đứng lên, “Nơi này là Đường Môn.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ta biết.”

Đường Hồ Lô lạnh lùng nhìn hẳn.

Hắn rất ít đeo đao, hiện tại trong tay lại cố tình cầm một thanh đao, một thanh đao bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra khỏi vỏ.

“Hồ Lô, đừng làm loạn.” Giọng nói uyển chuyển của Đường phu nhân như gió xuân, thổi tan sát khí trên người hắn.

“Mẫu thân!” Đường Hồ Lô quay đầu nhìn bà, hốc mắt ửng đỏ.

Đường phu nhân lại lắc lắc đầu.

Khóe miệng Đường Khôi Hoảng nhếch lên thành nụ cười lạnh, làm như khinh thường một màn trước mắt, nhưng bàn tay nắm bình sứ của hắn lại đầy mồ hôi.

Đỗ Phi Phi nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, đầu óc mờ mịt.

Hiện tại đến tột cùng xảy ra tình huống gì, vì sao mỗi người đều giống như đang chơi đoán đố vậy, ngay cả Đường Tinh Tinh nhìn qua đều chắc chắn như vậy, dường như chỉ có mình nàng là người ngoài cuộc.

Diệp Thần đột nhiên vỗ vỗ đầu, “A, hình như còn có chuyện quên chưa nói với Đường chương môn.” Hắn cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén lợi hại, “Trước khi Đường chương môn đến Ký Lục đường, ta đã mượn các vị trưởng lão bình ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ này.....”

Khuôn mặt Đường Khôi Hoảng đột nhiên trắng xanh.

“Sau đó đổi viên thuốc trong đó thành thuốc dưỡng thân an thần, rồi trả trở lại.” Diệp Thần xòe tay cười nói, “Đương nhiên, nhìn bên ngoài, hai viên thuốc giống nhau như đúc.”

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng từ tái nhợt đến đen như tro.

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng nghe hiểu một chút.

Diệp Thần cười dài nhìn Đường Khôi Hoảng, thật giống như một con hồ ly ung dung ngồi bên gốc cây đợi con thỏ ngu ngốc đập đầu vào, “Có

điều không biết vì sao con khi này ăn một viên thuốc dưỡng thân an thần trong tay Đường chưởng môn..... lại lăn ra chết như thế?”

.....

Sau một lúc lâu.

Đường Khôi Hoảng khàn giọng nói nói: “Ký Lục đường sao lại nghe người điều khiển?” Ký Lục đường không phải có thể dễ dàng mua chuộc, từ trước đến nay chỉ nghe mệnh lệnh của một người, Đường lão thái và một nửa mệnh lệnh của hắn.

Diệp Thần lấy từ trong áo ra một khối ngọc bội màu trắng, “Đường chưởng môn nhận ra được vật này chứ?”

“.....”

“Đường lão thái thái từng lấy cái yếm để đảm bảo, đồng ý với ba người sau này không cần biết là chuyện gì, Đường Môn đều dốc toàn lực giúp đỡ. Cho nên với một yêu cầu nhỏ của ta, các vị trưởng lão của Ký Lục đường tự nhiên không thể cự tuyệt.” Dứt lời, Diệp Thần còn quay sang mỉm cười với người của Ký Lục đường.

Đường Khôi Hoảng suy sụp lui về phía sau nửa bước, đặt mông ngồi ở trên ghế, “Từ khi nào người bắt đầu nghi ngờ..... ta?”

“Ngay từ đầu.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chân Tướng Rõ Ràng

Đường Khôi Hoảng suy sụp lui về phía sau nửa bước, đặt mông ngồi ở trên ghế, “Từ khi nào người bắt đầu nghi ngờ..... ta?”

“Ngay từ đầu.”

Cho dù đã rơi vào đường cùng, nhưng Đường Khôi Hoảng vẫn sừng sốt một chút, “Sao có khả năng?”

“Hắn là Đường chương môn còn nhớ rõ..... bát cháo bị hạ độc kia chứ?” Diệp Thần nói.

Đỗ Phi Phi nhanh miệng trả lời trước Đường Khôi Hoảng: “Ta nhớ rõ!” Chẳng những nhớ rõ, mà sẽ nhớ cả đời. Bát cháo thịt không sạch sẽ, ăn vào còn trúng độc của Đường Môn..... quả thực có thể treo biển làm hắc điểm được rồi.

Đường Khôi Hoảng trầm giọng nói: “Độc trong cháo là Đường Bất Dịch bỏ.” Hắn đã quên không còn chút gì.

Diệp Thần cười nói: “Ta nhìn qua rất giống Phi Phi sao?”

.....

Đỗ Phi Phi nghe thấy thế cảm giác rất khó chịu. Bởi vì câu nói kia rõ ràng tương đương với..... ta nhìn qua ngu ngốc vậy sao?

Đường Khôi Hoảng nói: “Chỉ vì một bát cháo thịt có độc, người đã hoài nghi ta?”

“Lúc ấy chỉ cảm thấy kỳ quái.” Diệp Thần dùng ngón trỏ và ngón cái tạo ra một chút khoảng cách, “Bất luận là Đường Bất Dịch hạ độc, hay là Đường Bất Bình giả trang Sở Việt, đều khiến cho người ta có loại..... cảm giác giấu đầu hở đuôi.”

Đường Khôi Hoảng im lặng.

“Lấy thân phận chưởng môn Đường chưởng môn, nếu muốn ngăn cản ta nhúng tay vào chuyện của Đường Môn, có lẽ nên đường hoàng cự tuyệt, cần gì phải lén lút dùng kỹ xảo không đứng đắn như vậy? Khi đó ta đã nghĩ..... có người có tật giật mình.” Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng vuốt trên bàn trà, “Đương nhiên, tất cả đều là suy đoán.”

Đỗ Phi Phi cảm thán nói: “Loại suy đoán này có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

Diệp Thần hiếm khi không làm bẽ mặt nàng, mà lại gật đầu nói: “Không sai, cho nên ta đã nghĩ..... cho dù hung thủ không phải Đường chưởng môn, cũng nhất định là người bên cạnh Đường chưởng môn. Như vậy, động cơ là cái gì?”

Đỗ Phi Phi phụ họa như vệt: “Đúng vậy, động cơ là cái gì?”

Sắc mặt Đường phu nhân mất tự nhiên.

Vẻ trào phúng trên mặt Đường Khôi Hoảng càng đậm.

“Sau khi Cố Quỳnh tiến vào Đường gia dựa vào chức danh vị hôn phu của Đường Khai Tâm mà ở trong Trung Tâm thành, tuy rằng làm nhiều việc khiến người ta chán ghét, nhưng cũng chưa đến mức dám chống lại chưởng môn của một phái.” Diệp Thần chậm rãi kéo tơ bóc kén, thuận tiện

thường thức về giã dựa thống khổ của con tỏ trước khi sắp chết, “Cho nên khiến Đường chưởng môn phải động thủ giết hại, có lẽ là trên người Cổ Quỳnh, cất dấu cái gì đó.”

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Khó trách người bắt ta đi tra lai lịch của Cổ Quỳnh.”

Ánh mắt Diệp Thần quét nhìn mọi người một vòng.

Hơn nửa số người đều hiểu được duyên cớ trong đó, những người đầu óc mơ hồ chỉ có vài vị trưởng lão, nhưng dù sao cũng cần một người đứng ra chọc thủng tầng giấy này. Diệp Thần hiển nhiên rất thích đem Đỗ Phi Phi đẩy đến đầu sóng.

Sau khi Đỗ Phi Phi nhận được ám chỉ, mở miệng nói: “Tên của Cổ Quỳnh vốn không phải Cổ Quỳnh, hẳn cũng không phải người làm ăn. Hẳn là một lang trung tha phương, tên gọi Hồ Lộc, ở quê có một vị hôn thê như hoa như ngọc, có điều khi hẳn ra bên ngoài hành nghề, nàng đã bị phụ thân ép gả cho người khác.”

Diệp Thần nói: “Vấn đề trọng điểm.”

Đỗ Phi Phi vụng trộm liếc nhìn Đường phu nhân một cái, “Vị hôn thê của hẳn, họ Kiều.”

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung trên người Đường phu nhân.

Tuy rằng nàng vẫn cố gắng trấn định, nhưng nắm tay càng ngày càng chặt.

Đường Hồ Lô đột nhiên đứng lên, “Câm miệng!”

Sắc mặt hần tái mét, cái trán lộ gân xanh, cả người giống như dã thú thủ thế chờ đợi, trừng mắt nhìn Diệp Thần và Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi hoảng sợ. Nàng chưa từng gặp qua Đường Hồ Lô như vậy, trong ấn tượng của nàng, hần là một người..... lạnh lùng mà chất phác.

Hần đột nhiên bùng nổ giống như cho Đường phu nhân một cơ hội để thở ra, chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngụt, nàng đã bình ổn lại tâm tình, lạnh nhạt nói: “Hồ Lô, chuyện gì nên xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Ta đã sớm đoán được sẽ có ngày này.”

Đường Khôi Hoảng cười lạnh nói: “Vì muốn ta chết, nàng đúng thật là khỗ tâm.”

Hai gò má của Đường phu nhân ngưng sương lạnh, khóe mắt bén nhọn như đao, mượn ngọn gió đem hận ý tích tụ bấy lâu thổi ra, “Nếu không phải người làm chuyện khiến người khác muốn giết người, thì sao ta phải dồn người vào chỗ chết?”

Đường Khôi Hoảng căm hận nói: “Nếu không phải nàng đối với hần suốt ngày nhớ mãi không quên, ta sao có thể.....”

Hần không nói được.

Bất luận như thế nào, loại chuyện như thế này với một nam nhân mà nói đều là sỉ nhục vô cùng lớn.

Huống hồ hần còn là chương môn một phái.

Chương môn Đường Môn.

Hần bỗng nhiên cầm lấy chén trà trên bàn, ném về phía Đường Hồ Lô như muốn trút giận.

Đỗ Phi Phi tay mắt lanh lẹ, nửa đường đem chén trà đánh bay đi.

Chén trà va vào tường, vỡ tan.

“Hồ Lô, Hồ Lộc.....” Trong đầu đột nhiên Đỗ Phi Phi đột nhiên hiện ra một ý niệm đáng sợ, “Chẳng lẽ Đường Hồ Lô là.....”

Nàng nhìn Đường Hồ Lô.

Đường Hồ Lô lại giống bị chén trà vô hình đập đến hôn mê, ngơ ngác đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Đường phu nhân tức giận đến nổi môi trắng bệch, lại không nói một tiếng.

Có lẽ, bà ta cũng không muốn chôn vùi Đường Khôi Hoảng trong thời khắc tốt đẹp này.

“Đường Hồ Lô được sinh ra sau khi phu nhân gả vào Đường Môn một năm, khi đó Cổ cô gia..... còn chưa ở rể Đường Môn.” Trưởng lão của Ký Lục đường nói một câu công bằng.

Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói: “Thế vì sao Đường chương môn lại muốn đánh hẳn?” Tốt xấu gì cũng là cốt nhục.

“Vấn đề này là của một năm sau.” Diệp Thần thần nhiên nói, “Đường Hồ Lô, Hồ Lộc. Một nữ nhân nếu đã gả cho mình được một năm, còn sinh ra cho mình một đứa nhỏ, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương tình cũ, vậy.....”

Hắn cũng không nói gì nữa, nhưng không ai nghe không hiểu ý tứ đằng sau chữ ‘vậy’.

Đường Khôi Hoảng nghiêng răng kèn kẹt.

Đỗ Phi Phi rốt cục cũng hiểu được ân oán dây dưa giữa những người này.

Diệp Thần nói: “Chuyện sau đó, tất cả chỉ là ta phỏng đoán, nếu có sai lầm, còn xin Đường chương môn chỉ giáo.”

.....

Tội danh đều đã định rồi, một hai điểm sai lầm trong quá trình có là gì.

Đường Khôi Hoảng không nói được một lời.

“Lưu luyện nhân tình cũ, hiển nhiên không có một mình Đường phu nhân. Hồ Lộc không biết từ đâu biết được tin tức Đường phu nhân gả vào Đường Môn, cố ý cải tên đổi họ, tiếp cận Đường Khai Tâm, ở rể Đường Môn.”

Đường Khôi Hoảng hừ lạnh nói: “Hắn nghĩ đến hắn làm mà thần không biết quỷ không hay, thật ra, hừ hừ.”

Đường Tinh Tinh thành linh nói: “Như thế vì sao chương môn không báo cho biết mẫu thân ta biết?”

Đường Khôi Hoảng hơi chột dạ.

“Cái đó tự nhiên là bởi vì, trong nội tâm của Đường chương môn, đã có ý niệm trả thù tình nhân cũ của phu nhân mình.” Diệp Thần cười nói, “Để một đôi tình nhân cũ hằng ngày gặp lại, nhưng lại phải ở bên cạnh người khác, chẳng lẽ không phải là cách tra tấn tốt nhất hay sao?”

Lần này cười lạnh, là Đường Tinh Tinh.

Đường Khôi Hoảng mất đi khí thế.

“Nhưng muốn tra tấn người khác, cuối cùng lại phát hiện, người chịu tra tấn thật ra là chính mình.” Giọng nói của Diệp Thần từ từ chậm rãi, nhưng lời nói lại khiến Đường Khôi Hoảng thống khổ, “Bởi vì một đôi tình nhân cũ kia mỗi ngày gặp lại, chẳng những không đau khổ, ngược lại còn

vô cùng vui mừng. Cho dù chỉ là một ánh mắt, một nụ cười của đối phương đều có thể cảm nhận được ngọt ngào ấm áp.”

Đỗ Phi Phi không nhịn được mà xen vào: “Nhưng nghe nói, Cổ Quỳnh không phải người tốt.” Vì sao trong lời của Diệp Thần, hẳn lại có xu thế hóa thân thành tình thánh.

“Đối với Đường Môn mà nói, hẳn đương nhiên không phải người tốt.” Diệp Thần nói như tự mình trải qua những chuyện này, “Đường Môn chia rẽ hẳn và người trong lòng, trong mắt hẳn, mọi người của Đường Môn đều là kẻ địch. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, hẳn sẽ tìm trăm phương nghìn kế li gián Đường Môn.”

.....

Hẳn chính là tình thánh.

Đỗ Phi Phi khẳng định về Cổ Quỳnh.

“Nhưng hồ nhỏ thuyền bé, sao có thể chống đỡ được biển to sóng lớn đây?” Diệp Thần đổi giọng điệu, lại nhắm vào Đường Khôi Hoảng.

Không cần nghi ngờ, Cổ Quỳnh chính là hồ nhỏ thuyền bé, còn hẳn chính là biển to sóng lớn.

“Hành động che che giấu giấu như vậy, hiển nhiên khiến biển lớn không vui, rất không vui, vô cùng không vui. Cho nên một cơn sóng đánh tới, lật úp thuyền nhỏ.”

Đỗ Phi Phi lại nói: “Nhưng, vì sao hẳn phải hãm hại Sở Việt?”

“Cái đó đương nhiên là..... có nguyên nhân.”

Sắc mặt Đường Khôi Hoảng căng thẳng, “Ta thấy Cổ Quỳnh ba lần bốn lượt nhắm vào Sở Việt, cho nên mới muốn mượn đao giết người.”

Đường Tinh Tinh nói: “Một khi đã như vậy, Sở Việt chính là vô tội, vụ án này rõ ràng rồi.”

Diệp Thần cười mà không nói.

Đường phu nhân vỗ tay cười to nói: “Hay cho mẹ hiền con hiếu, huynh muội tình thâm.”

Đường Khôi Hoảng phẫn nộ quát: “Mục đích của nàng đã đạt được rồi, còn muốn thế nào?”

Đường phu nhân thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Mục đích đạt được? Người cảm thấy để Đường Khai Tâm nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, Hồ Lộc trên trời có linh thiêng sẽ vui mừng sao?”

Diệp Thần nhìn Đường Khôi Hoảng cứng ngắt, lạnh nhạt nói: “Một người trong bóng đêm, luôn không nhìn được mà muốn kéo theo đồng bọn, cho dù người kia vốn ở ngoài sáng.” Mà có thể cùng rơi vào bóng tối với Đường Khôi Hoảng, đương nhiên cũng chỉ có người vận mệnh tương tự nhưng vẫn chẳng hay biết gì – Đường Khai Tâm.

Đỗ Phi Phi vỗ tay một cái nói: “Ta hiểu rồi.”

Khó trách khi Đường Khai Tâm nói cho Cổ Quỳnh biết bí mật của Mật Kinh hoa và cỏ đuôi mèo, lại bị Đường Tinh Tinh nghe được.

Bởi vì từ đầu, là muốn dẫn bọn họ vào cuộc chơi.

Mà người chủ đạo, chính là Đường Khôi Hoảng và Đường Khai Tâm.

Về phần Sở Việt, trong cảm nhận của Đường Khai Tâm, hẳn chỉ là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Nếu có thể nhân cơ hội loại bỏ, như thế thật sự không thể tốt hơn.

“Nhưng sao bọn họ biết phương pháp điều chế ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’?” Đỗ Phi Phi vẫn còn một vấn đề không hiểu.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Đừng quên, có thể ra lệnh cho Ký Lục đường, vẫn còn một nửa người nữa, mà Đường chương môn..... Chính là nửa đó.”

Đột nhiên có tiếng cơ quan trện xoay vòng tròn.

Bờ tường nơi cái chén vừa rời đập đến, chậm rãi vỡ ra một khe nứt, sau đó kéo sang hai bên.

Bộp bộp bộp.

Ba tiếng vỗ tay thanh thúy, truyền ra từ trong tường.

Trong phòng ngoại trừ Đỗ Phi Phi và Diệp Thần, tất cả mọi người đều khẩn trương đứng lên.

Một lão phụ nhân đầu tóc bạc trắng, mắt ửng mũi câu từ khe nứt của cửa ngậm chậm rãi đi ra, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến Diệp Thần.

“Lão tổ tông.” Đám người Đường Khôi Hoảng đều vội vàng hạ thấp người, ngay cả Đường phu nhân cũng run rẩy không ngừng.

Đường lão thái thái cười lạnh với Diệp Thần: “Nói rất phấn khích. Có điều cho dù là Kiếm Thần..... hình như cũng để ý quá rộng rồi?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Lời Đồn Giang Hồ Không Thể Tin

Đường lão thái thái?

Kia chính là Đường lão thái thái trong truyền thuyết giang hồ, có thể nuôi tiểu quý, lấy thủ cấp của người từ khoảng cách cả vạn dặm?

Đỗ Phi Phi kính sợ nhìn bà ta một lúc lâu, ánh mắt không tự chủ được chậm rãi nhìn xuống, ngó đến vạt áo của bà ta.

..... Không biết cái yếm của Đường lão thái thái đến tột cùng có hình dạng gì?

Đường lão thái thái dường như cảm nhận được vẻ tìm tòi trong ánh mắt của nàng, con người đột nhiên liếc lại, khiến Đỗ Phi Phi sợ tới mức vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Ánh mắt Đường lão thái thái dừng trên người Diệp Thần, lạnh lẽo bức người.

Diệp Thần vẫn bình chân như vại, “Đường lão thái thái xuất quan thật sự rất đúng lúc.”

Đường lão thái thái chậm rãi nói: “Người còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của lão nhân.”

Diệp Thần nói: “Ta được người khác phó thác, hết lòng vì làm việc mà thôi.”

Đường lão thái thái nhìn miếng ngọc bội hẵn tiện tay đặt trên bàn, “Thanh Vân thượng nhân ngàn dặm xa xôi mời Kiếm Thần xuống núi, chẳng lẽ chỉ là vì chuyện riêng trong Đường Môn chúng ta?”

Đỗ Phi Phingôi ở đối diện Đường Khôi Hoảng. Bởi vậy nàng đặc biệt chú ý khi Đường lão thái thái nói những lời này, trên mặt Đường Khôi Hoảng xuất hiện một loại vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Diệp Thần nhún vai nói: “Bình thường người lớn tuổi đều có tật xấu thích xen vào chuyện bao đồng.”

Trên đỉnh đầu của đám người Ký Lục đường đều là tóc bạc, vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn lại đây.

Nếp nhăn nơi khóe mắt Đường lão thái thái run lên, “Nếu là Thanh Vân thượng nhân mời người đến Đường Môn, như vậy hẵn là hẵn đã nói với người, ước định này chỉ có thể dùng một lần đúng không?”

Diệp Thần thở dài, “Tuy rằng hẵn chưa nói, nhưng ta đoán được. Lấy sự keo kiệt của hẵn, những thứ gì có thể dùng đi dùng lại vài lần, tuyệt đối sẽ không giao cho ta thoải mái như vậy.”

Đỗ Phi Phi thấp giọng nói: “Cái có lẽ là tri kỷ hiểu nhau.” Một người keo kiệt, một kẻ bá đạo.

Diệp Thần liếc nhìn nàng, “Hả?”

Đỗ Phi Phi đưa mắt ngăm nhìn phong cảnh ngoài cửa.

Lại nhìn thấy mười hai đao khách mặc đồng phục chỉnh tề đang cầm đao lớn đi về phía này.

.....

Đỗ Phi Phi kéo kéo cánh tay Diệp Thần, “Nhìn bên ngoài.”

Diệp Thần quay đầu, nhưng không phải trông ngoài cửa, mà nhìn Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái chậm rãi nói: “Lúc trước Đường Môn gặp nguy, lão nhân bất đắc dĩ, phải cầu xin giúp đỡ của Thanh Vân thượng nhân, Thiên Bútông và Trí Khôngđại sư. Cũng hứa hẹn sau khi mọi chuyện thành công, bất luận người nào chỉ cần cầm tín vật đại diện cho thân phận của bọn họ đến đây, đều có thể ra lệnh cho Đường Môn ta làm một chuyện. Nếu vi phạm, lão thân sẽ đem cái yếm của mình ra ngoài giang hồ, lấy làm trò cười.”

Lời thề kiểu này còn nghiêm trọng hơn cả tử vong.

Bởi vì tử vong có chỉ có nghĩa là sinh mệnh của một người, mà cái yếm của Đường lão thái thái chẳng những đại biểu cho danh dự của bà, mà còn là bộ mặt của Đường Môn.

Lúc này Đỗ Phi Phi mới hiểu được lai lịch cái yếm của Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái dừng một chút, thẳng sống lưng. Tuy rằng đã qua tuổi sáu mươi, nhưng uy thế của bà so với Đường Khôi Hoằng do chỉ có hơn chứ không có kém, “Nếu ước định của Thanh Vân thượng nhân và lão thân đã hoàn thành, như vậy chuyện còn lại, sẽ không liên quan đến Thanh Vân thượng nhân, mà chỉ liên quan đến Kiếm Thần cùng Đường Môn.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng, ánh mắt lại nhìn ra cửa.

Mười hai thanh đao dưới ánh mặt trời sáng bóng đến chói mắt. Đều là đao khách, Đỗ Phi Phi có thể khẳng định, mười hai thanh đao này đều được mài vô cùng sắc bén, thực dễ dàng thấy máu.

Ánh mắt Diệp Thần liếc đông liếc tây, nhưng chỉ không liếc ra bên ngoài, “Ồ? Như vậy Đường lão thái thái chuẩn bị thưởng cho công phá án

của ta như thế nào?”

Giọng nói Đường lão thái thái vang lên lạnh lùng: “Đường Môn ta tuy rằng không vang danh kiệt xuất như Kiếm Thần, nhưng cũng không phải quả hồng mềm để cho người ta tùy ý nắn. Nếu Kiếm Thần đã đại giá quang lâm, như vậy Đường Môn không tiếp đón chu toàn, thì thật sự là bất kính!”

Đỗ Phi Phi nghe đến đó cuối cùng cũng hiểu được, Đường Môn bao che khuyết điểm quả thật không phải là lời đồn.

Tuy rằng lúc trước Đường lão thái thái vương bện chuyện cái yếm không thể ngăn cản Diệp Thần phá án, nhưng trong đầu hiển nhiên vẫn hận Diệp Thần đến nghiến răng. Hiện tại vụ án đã được phá, ước định đã hoàn thành, thời cơ tính sổ cũng đã đến.

Ngón tay Diệp Thần ngõ xuống bàn tròn, sau đó mỉm cười nói: “Cho nên oan án của Đường Môn hiện tại đã kết thúc.”

Đường lão thái thái mím miệng, Đường Khôi Hoảng lập tức gục đầu xuống, thân thể run rẩy.

Đường lão thái thái dùng khước mắt trừng Diệp Thần, tức giận ngập tràn trong lòng, giọng điệu căm hận: “Chuyện của Đường Môn, đã không còn quan hệ gì với người.”

“Vậy là tốt.” Diệp Thần lười biếng đuổi người đứng lên, “Dù sao, đã lâu rồi ta không có thư giãn gân cốt, đúng là đang mệt mỏi đến phát hoảng.”

.....

Thư giãn gân cốt?

Ánh mắt Đỗ Phi Phi sáng lên.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ..... Kiếm Thần đại nhân rốt cục cũng ý thức được đại họa giáng xuống đầu, không ra tay không được?

Vốn nghĩ lần này chết chắc rồi, đang suy xét xem nên kéo theo người nào chôn cùng, nghe thấy lời này của Diệp Thần, Đỗ Phi Phi như được kéo từ dưới vực sâu lên, thành kính nhìn bóng người trước mặt, hai mắt tỏa ra hy vọng sáng rực.

“Phi Phi.” Diệp Thần mỉm cười, “Người giải quyết ngoài cửa.”

.....

Lần này Đỗ Phi Phi không chịu nổi nữa, “VẬY người làm cái gì?” Nhìn thế nào cũng thấy võ công của mấy người ngoài cửa kia cao cường hơn đám người trong này.

Diệp Thần ôm ngực nói: “Ta dùng ánh mắt ngăn cản những người trong này.”

.....

“Chúng ta có thể đổi chỗ cho nhau không?” Nàng hỏi thật sự ngây thơ.

“Đương nhiên có thể. Vậy người gọi bọn họ vào đây, ta cùng Đường lão thái thái đi ra ngoài.” Diệp Thần đáp cũng thật sự thản nhiên.

.....

Đỗ Phi Phi nhận mệnh cầm Miên Vũ đao đi ra ngoài. Xem ra chính sách liều sống liều chết cuối cùng vẫn phải dùng đến.

Đường lão thái thái nhìn những đao khách xách đao vây quanh Đỗ Phi Phi, lại nhìn Diệp Thần đang cười đến vô tâm vô phế, từ từ nói: “Tuy rằng Đường Môn am hiểu dụng độc, nhưng thời điểm nhân hạ cũng sẽ nuôi một ít tử sĩ*.”

*Tử sĩ: sát thủ sẵn sàng chết vì mệnh lệnh.

Diệp Thần nhướn mi cười nói: “Xem ra Đường Môn rất nhàn hạ.”

“Võ công của bọn họ có lẽ không thể sách bằng Miên Vũ đao Đỗ Phi Phi, nhưng năm sáu người vây đánh một người thì không khó chút nào.”

“Phải bảy người.”

Đường lão thái thái hơi kinh ngạc.

Phải biết tuy rằng bà ta không nuôi nhiều tử sĩ lắm, nhưng nếu có ra ngoài giang hồ, người người đều là cao thủ, ấy thế mà bảy người mới so lại được với Đỗ Phi Phi. Nhưng Đường lão thái thái không hoài nghi lời nói của Diệp Thần, bởi vì trên trình độ võ học, lời nói của hắn tuyệt đối có quyền uy.

“May mắn, ta còn nuôi thêm năm người nữa.”

May mắn của bà ta, chính là xui xẻo của Đỗ Phi Phi.

Bởi vì hiện tại nàng thừa nhận tuyệt đối nàng không thể đối phó với mười hai người.

Theo lý thuyết mười hai người đồng thời vây đánh một người là tương đối vướng víu, nếu phối hợp không tốt, rất dễ tự giết lẫn nhau. Nhưng mười hai đao khách này hiển nhiên đã được huấn luyện phối hợp nghiêm khắc.

Đỗ Phi Phi chỉ thấy được ánh đao ở cả những góc độ có thể đoán trước và không thể đoán trước bổ tới.

Chống đỡ trong vòng ba chiêu ngắn ngủn, mồ hôi của nàng đã ướt đầm vạt áo.

Nàng có dự cảm, trừ phi kỳ tích xảy ra, nếu không chiêu thứ bảy chính là một chiêu cuối cùng của nàng.

Sáu người lui lại, sáu người tiến lên.

Cả người Đỗ Phi Phi đột nhiên bạo phát, xuất toàn lực tung ra một chiêu ‘Hoành tảo thiên quân’, vung đao xuất lực ra ngoài!

Đây là chiêu thứ bảy.

Mười hai đao khách có hai người không kịp né tránh, bị thương ở cánh tay, nhưng vị trí của bọn họ rất nhanh bị người khác thay thế, tiếp tục tấn công nàng.

Lòng Đỗ Phi Phi trầm xuống.

Nàng cảm thấy lưỡi đao của bọn họ đã dồn đến tận sống lưng.

Phút chốc —

Mười hai đao khách ngoại trừ hai người bị thương, mười người khác đều đồng thời ngã xuống mặt đất, yết hầu phun ra máu tươi, giống như bị mũi kiếm cắt qua, ngay cả hô đau cũng không kịp.

Đỗ Phi Phi ngậy người.

Vừa rồi dường như nàng cảm nhận một sức mạnh rùng mình, cảm giác giống hết thời khắc khi nàng và Diệp Thần bị nhốt trong sơn động, nàng tung ra một chiêu ‘Hoành tảo thiên quân’ phá vỡ núi đá.

Hai đao khách còn lại cũng ngậy người, nhưng ý nghĩ của bọn họ tuyệt đối không phức tạp như Đỗ Phi Phi, bọn họ là bị bóng ma chết chóc làm cho kinh hãi đến không thể động đậy mà thôi.

Mọi người của Đường Môn đồng loạt ngậy người, ánh mắt không thể tin nhìn thi thể trên đất.

Chỉ có Diệp Thần vẫn mỉm cười như cũ: “Không phải Đường lão thái thái cũng tin mấy lời đồn vô căn cứ trên giang hồ đấy chứ.”

Lời đồn vô căn cứ, quả nhiên là lời đồn vô căn cứ.

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng lấy lại tinh thần.

Ai nói võ công của Kiếm Thần bị phế đi?

Ai nói võ công của Kiếm Thần mất hết?

Người nói mới là cả nhà hấn bị phế, cả nhà hấn mất hết!

Đỗ Phi Phi gặp đại nạn không chết, hiện tại chìm đắm trong hưng phấn cực độ.

Đường lão thái thái là người thứ hai hoàn hồn. Bà ta dùng ngữ khí vô cùng lãnh đạm cũng vô cùng nghiêm túc nói một câu, “Kiếm khí vô hình.”

Đám người Đường Khôi Hoảng cũng lục tục tỉnh lại, lại bị bốn chữ ‘kiếm khí vô hình’ làm kinh sợ.

Loại cảnh giới võ công trong truyền thuyết này thật sự có người luyện thành?

Bọn họ nhìn Diệp Thần phong thái nho nhã như văn sĩ, trong lòng đều rùng mình.

*

Từ Trung Tâm thành đi đến Nội thành, rồi ra Ngoại thành, cuồn nhiệt trong đầu Đỗ Phi Phi rốt cuộc cũng hạ thấp xuống, khôi phục lý trí, không

nhìn được mà giữ chặt Diệp Thần nói, “Thời điểm rời đi người nói gì với Đường Hồng Hồng thế? Vì sao sắc mặt hắc lại khó coi như vậy?”

Kiểm Thần vừa ra tay, Đường lão thái thái lập tức không làm khó xử bọn họ nữa. Nhưng trước khi đi, Diệp Thần còn nói thêm một câu với Đường Khôi Hoảng. Tuy rằng nàng hoài nghi Đường Khôi Hoảng là bị dọa sợ ngây người do Diệp Thần tiếp cận quá gần, nhưng nàng vẫn rất hiếu kỳ không biết hắc nói cái gì.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Không có gì, ta chỉ nói cho hắc, thật ra không phải bởi vì hành vi ngu xuẩn giấu đầu hở đuôi của hắc mà tahoài nghi.”

Đỗ Phi Phi sửng sốt một chút, “Thế bởi vì cái gì?”

“Bởi vì ta biết ai là người đứng ở phía sau hắc.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mây Mù Giữa Ban Ngày

Cho dù oan án của Đường Môn đã được phá giải, nhưng trong lòng Đỗ Phi Phi vẫn còn rất nhiều điều nghi hoặc. Ví dụ như —

“Tinh Tinh biết trước hung thủ là ai rồi đúng không?” Nàng không thể không hoài nghi như vậy, dù sao luôn cảm thấy Đường Tinh Tinh cũng giống như Đường phu nhân, mỗi lần điều tra án gặp phải khó khăn đều kịp thời nhảy ra giúp đỡ.

Khi nàng hỏi vấn đề này, đúng là thời gian ăn cơm trưa.

Chiếc đĩa trong tay Diệp Thần chuyển động không ngừng, “Người nói xem?”

“À, có lẽ là biết đi.” Nếu không vì sao khi chỉ ra hung thủ là Đường Khôi Hoảng, nàng lại bình tĩnh như vậy, mà khi Diệp Thần nhắc đến đồng mưu, nàng lại vô cùng khẩn trương.

“Người nói xem Đường Khôi Hoảng và Đường Khai Tâm có bị.....” Nàng làm tư thế cắt cổ.

“Sẽ.” Cho dù Đường Khôi Hoảng và Đường Khai Tâm là con đẻ của Đường lão thái thái, nhưng trước luật lệ của Đường Môn, mỗi người đều chỉ như cây cỏ.

Đỗ Phi Phi âm thầm thở dài, lại hỏi: “Thế Sở Việt thì sao?”

“Người rất quan tâm đến hãn?”

“Dù sao cũng coi như có duyên gặp mặt một lần.” Tuy rằng đến cuối cùng nàng vẫn không biết Sở Việt có bộ dạng như thế nào.

“Duyên?” Diệp Thần nhú mi, ý tứ hàm xúc không rõ.

Đỗ Phi Phi bị hai con người của hãn nhìn chăm chăm đến nỗi gò má đỏ lên, cuống quýt nhìn trái nhìn phải nói, “Cái đó..... vụ án của Đường Môn đã kết thúc, kỳ hạn ba tháng lúc trước người nói cũng sắp hết rồi, người xem, quan hệ thuê mượn của chúng ta có phải là nên.....”

“Kỳ hạn ba tháng nào?”

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên ngẩng đầu, chống lại đôi mắt của hãn, nhiệt tình vừa rồi chuyển thành hồ sâu, âm u khó dò. Nàng lấy lại bình tĩnh nói: “Lúc ấy thuê ta làm bảo tiêu, ta hỏi người thuê bao lâu, người gơ ba ngón tay.....” Âm cuối của nàng tự động biến mất.(Chị xác định đi nhé!)

Ba ngón tay thật sự là ngôn ngữ phức tạp.

Nhất là ba ngón tay của Diệp Thần.

Quả nhiên, Diệp Thần mỉm cười nói: “Ai nói ba ngón tay là ba tháng?”

“.....” Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng, “Chẳng lẽ là ba năm?” Ba năm một trăm lượng? Nếu thế không phải là nàng chỉ thiệt thòi một cách bình thường thôi đâu.

“Vì sao không thể là..... ba đời ba kiếp?”

.....

Đỗ Phi Phi ghé vào bàn âm thầm khóc nức nở.

Nàng còn thể diện gì nói với sư phụ, bởi vì một trăm lượng, nàng đem ba đời ba kiếp của mình bán cho người ta, còn là một người như Diệp Thần.

Diệp Thần cười đến đặc ý.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, bi tráng nhìn hăn, “Nếu kiếp sau ta làm trâu thì sao? Chẳng lẽ người cũng làm trâu theo?”

Diệp Thần lắc đầu.

“Nếu không là..... Ngưu Lang?”

Hăn vẫn lắc đầu.

Đỗ Phi Phi khinh thường nhìn hăn, “Hừ, cho nên nói ba đời ba kiếp là không có khả năng.” Xem đi, nhắc tới làm trâu làm ngựa, bản tính của hăn lập tức lộ rõ.

Diệp Thần cười nói: “Ta muốn làm cái roi da mỗi ngày đều có thể quất vào mông người.”[Leo:.....]

“.....” Hăn... hăn rõ ràng là sắc lang, sao có thể là Kiếm Thần được? Sao có thể là Kiếm Thần? Hu hu, thế này bảo nàng phải xoay người thế nào đây!

Đi hai ngày, Đỗ Phi Phi mới phát hiện bọn họ đang đi đến Nga Mi, tâm tình nàng hơi kích động, “Người muốn đi gặp Thanh Vân thượng nhân sao?”

Thời điểm nàng nói chuyện, trong giọng nói còn mang theo chút run rẩy.

Diệp Thần liếc mắt nhìn nàng một cái, roi ngựa trong tay vung lên, xe ngựa bắt đầu chuyển động vòng quanh Nga Mi.

Đi đến ngày thứ sáu, một hòa thượng trung niên qua bốn mươi tuổi, lại giống như ba mươi đứng ở giữa đường, chặn lại xe ngựa.

Xe ngựa tự nhiên mà dừng lại như vậy.

Đỗ Phi Phi ló đầu ra, hòa thượng trên núi Nga Mi tuyệt đối không phải hòa thượng bình thường.

Quả thật là thế —

Diệp Thần ngồi ở trên càng xe, trên cao nhìn xuống nhìn hẳn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mấy tháng không gặp, bộ dạng của người càng lúc càng bình thường. Thanh Vân.”

.....

Thanh Vân?

Thanh Vân thượng nhân?

Nửa thân mình Đỗ Phi Phi nghiêng hẳn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đánh giá hẳn.

Ánh mắt của Thanh Vân thượng nhân chuyển từ người Diệp Thần tới Đỗ Phi Phi, mỉm cười nói: “Vị này có lẽ chính là Miên Vũ đạo Đỗ thí chủ, gần đây uy chấn giang hồ?”

.....

Cái gì gọi là cao thủ?

Cái gì gọi là khí độ?

Đây chính là cao thủ có khí độ.

Đỗ Phi Phi bị nụ cười hòa ái của hắn khiến cho choáng váng, nhưng vẫn không quên hành lễ: “Vãn bối bái kiến Thượng Nhân.”

Diệp Thần ở ngoài xe hừ lạnh, “Cứ coi hắn ngang hàng là được rồi.”

.....

Đây là sự khác nhau giữa có giáo đường và không giáo đường.

Đỗ Phi Phi thoáng có chút cảm giác về sự ưu việt.

*

Phái Nga Mi nằm trên sườn núi.

Tuy rằng Thanh Vân thượng nhân và Diệp Thần đều bước đi rất chậm, nhưng Đỗ Phi Phi vẫn mệt đến thở hồng hộc.

Nhìn ngọn núi rất cao, nàng nhìn chùa miếu hùng vĩ rộng lớn trước mặt nghi hoặc nói: “Vì sao không xây cao hơn?” Nàng vẫn cho rằng phái Nga Mi ở trên đỉnh Nga Mi.

Thanh Vân thượng nhân giải thích: “Quá cao không tiện để khách lui tới hành hương.”

Diệp Thần bổ sung thêm: “Tiền hương khói thu vào lại càng không tiện.”

Đỗ Phi Phi hung hăng trừng mắt.

Diệp Thần bước chậm lại, mỉm cười nói: “Đến Nga Mi, dũng khí của người cũng tăng lên rồi.”

Đỗ Phi Phi nhảy đến bên cạnh Thanh Vân thượng nhân, đặc ý nói: “Đó là vì vị này là Thanh Vân thượng nhân.” Không phải truyền thuyết, mà

là người thật. Nàng nhìn áo cà sa khi đi đường không ngừng lay động của hăn, chỉ hận không thể tiến lên cọ mặt vào.

Thanh Vân thượng nhân nghe vậy, quay đầu cười khổ nói: “Dũng khí của Đổ cô nương tăng lên vừa đúng lúc, bản tăng đang muốn mượn chút dũng khí của Đổ cô nương đây.”

.....

Đổ Phi Phi ngoáy ngoáy lỗ tai, “Hả?”

Chẳng lẽ nàng leo lên núi cho nên lỗ tai bị gió thổi ù đi?

Nếu không sao nàng lại nghe thấy Thanh Vân thượng nhân nói muốn mượn dũng khí của nàng? Chuyện này so với việc trên cây dưa chuột nở ra hoa loa kèn càng khiến người ta không thể hiểu nổi.

Thanh Vân thượng nhân thở dài nói: “Chẳng lẽ Đổ cô nương không nhìn ra Diệp Thần đến không có ý đồ gì tốt sao?”

“.....” Thật đúng là nhìn không ra, “Không phải xưa nay hăn vẫn vậy sao?”

Thanh Vân thượng nhân gật đầu nói: “Đúng thế. Lúc trước khi hăn cầm Vô Tận tới khiêu chiến với ta, cũng mang vẻ mặt như thế này.”

Đổ Phi Phi thấy hăn chủ động nhắc tới trận chiến kinh thiên động địa của hai người để luận thiên hạ đệ nhất cao thủ năm xưa, vội vàng hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Bạch y đạ tảo Nga Mi tuyệt, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh.” Thanh Vân thượng nhân lạnh nhạt cười, “Sau đó, thế nhân không phải đã lưu truyền rộng rãi sao?”

Nghe hẳn nói nhẹ nhàng băng quơ như thế, Đỗ Phi Phi càng thêm thán phục.

Đây mới là khí độ của một đại tông sư, thắng không kiêu bại không nản, đối mặt với thất bại vẫn thản nhiên.

Diệp Thần đột nhiên nói chen vào: “Hình như chúng ta vừa đi qua tòa đại điện.”

Thanh Vân thượng nhân buồn bã nói: “Ta chỉ muốn kéo dài thời gian một lát.”

“.....” Đỗ Phi Phi chớp mắt. Ánh mắt của nàng hình như..... cũng bị gió núi thổi hồng rồi, nếu không sao lại nhìn thấy trên mặt Thanh Vân thượng nhân xuất hiện biểu tình nao núng như thế?

Dưới bóng ba cây thông cao ngất.

Có một chiếc bàn đá bát giác, bốn chiếc ghế đá xếp quanh.

Ba người ngồi.

Hai nam một nữ.

Hai tục một tăng.

Đỗ Phi Phi nâng chén trà, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, im lặng không nói câu nào.

Thanh Vân thượng nhân và Diệp Thần mỗi người cầm một quân cờ, chậm rãi đặt xuống bàn cờ.

Nếu như chỉ là chơi cờ, giờ phút Đỗ Phi Phi chỉ sợ đã sớm đi gặp Chu Công(ngủ gật), may mà bọn họ vừa chơi vừa nói chuyện, mà đề tài câu chuyện lại khiến Đỗ Phi Phi rất hứng thú —

“Ta đã phá được vụ án của Đường Môn, người hẳn là vẫn nhớ rõ nội dung đánh cược lúc trước của chúng ta chứ?”

“Bần tăng nhớ rõ ước định lúc trước của chúng ta, là trước khi phá được vụ án, người không được sử dụng võ công.”

“Ta giết đám tử sĩ của Đường Môn là sau khi phá án xong.”

“Nhưng phá cửa hang mà thoát ra, là trước khi phá án.” Khóe miệng Thanh Vân thượng nhân hơi giương lên, ung dung tự tin, đâu có vẻ gì là hoang mang sợ hãi, “Tuy rằng Đỗ cô nương là nhân tài mới nổi, nhưng nội lực vẫn không đủ để phá tan cửa núi đá.”

Diệp Thần lách cách đặt quân cờ xuống, một con tốt rơi vào thế Thiên Nguyên, “Cho nên người cố ý để Hoắc Bình Bình dẫn ta vào trong động, mục đích không phải muốn đẩy ta vào chỗ chết, mà là ép ta phá ước định.”

Thanh Vân thượng nhân không phủ nhận, “Bần tăng vẫn nên để cho mình một đường lui.”

Đỗ Phi Phi đã nghe đến sững sờ.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Năng Sớm Chiếu Qua Mây Thưa

Thanh Vân thượng nhân lấy một quân tốt ép sát nơi Diệp Thần chiếm cứ Thiên Nguyên, mỉm cười nói: “Đường đường là Kiếm Thần, sẽ không đến mức trở mặt bội ước chứ?”

Diệp Thần từ chối cho ý kiến, “Việc đã đến nước này, cũng nên để ta thua tâm phục khẩu phục.”

Đỗ Phi Phi không thể tin nhìn hắn.

Diệp Thần đại nhân lại nói thua, hắn lại nói thua.....

Chuyện này, thật sự là trời cao có mắt!

Sùng bái của nàng với Thanh Vân thượng nhân lại tăng thêm vài bậc.

“Người và ta kết giao đã lâu, cần gì khiếm tốn như thế.” Lời nói là thế, nhưng khi Thanh Vân thượng nhân buông mí mắt xuống, vẫn khó che giấu vẻ đắc ý trong con ngươi.

Diệp Thần không để tâm nói: “Hoặc Bình Bình xuất thân từ Hoặc gia ở Thái Nguyên, thế lực không thể khinh thường, cũng không phải người dễ dàng bị người khác thao túng.”

Thanh Vân thượng nhân nói tiếp: “Chỉ là vừa lúc đệ đệ của nàng trúng một loại độc, thuốc giải chỉ có ở trên đỉnh Nga Mi.”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Cái loại độc này cũng không phải chỉ Nga Mi mới có chứ?”

Thanh Vân thượng nhân chấp tay nói a di đà phật, nghiêm mặt nói: “Người xuất gia, lòng dạ từ bi. Lấy thuốc cứu người còn chỉ sợ không kịp, sao có thể chế độc hại người?” Hắn dừng một chút, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Diệp Thần, nghiêm mặt nói: “Có điều người giữa hồng trần, thân bất do kỷ, thời kì phi thường cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn phi thường.”

Diệp Thần nói: “Uy hiếp Hoắc Bình Bình là thân bất do kỷ, như thế giết giây để Đường Khôi Hoảng giết Cổ Quỳnh có phải là một chuyện thân bất do kỷ khác hay không?”

Đỗ Phi Phi giật mình đến dường như muốn nhảy dựng lên!

Thanh Vân thượng nhân lại không chút giật mình nào, thậm chí vẻ mặt cũng không biến hóa, gật đầu nói: “Đúng là thân bất do kỷ.”

.....

Đến lúc này, ảo tưởng của Đỗ Phi Phi với tuyệt thế cao thủ hoàn toàn tan biến.....

Một tiểu hòa thượng đi đến dâng trà.

Hơi nóng lượn lờ, theo khe hở của nắp chén trà bay ra.

Đỗ Phi Phi nhã nhặn uống trà, bởi vì đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm giờ phút này.

Quân cờ không ngừng hạ xuống.

Hai màu trắng đen rất nhanh chiếm đến nửa bàn cờ, thế cục ở bốn góc đã định, chỉ còn lại ở chính giữa bàn cờ, vẫn giằng co như cũ.

Diệp Thần cầm một quân cờ màu trắng, đặt ở bên tai, cười đến nhẹ nhàng như mây gió, “Từ thời khắc ta xuống núi, người luôn để mắt đến ta sao?”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Phải nói là, bắt đầu từ khi người dùng một cái bánh nướng đem một đệ tử Nga Mi của ta đẩy xuống dưới sông.”

Diệp Thần nói: “Bởi vì buổi tối hôm trước ta mơ thấy người đoạt ba lượng bạc của ta.”

.....

Đỗ Phi Phi tiếp tục uống trà.

Thanh Vân thượng nhân cũng bắt đầu uống trà.

“Từ khi nào người phát hiện ra bần tăng và vụ án của Đường Môn có liên quan?”

Diệp Thần lạnh nhạt cười, dùng lúc ba chữ lúc trước trả lời Đường Khôi Hoảng để đáp lại hắn: “Ngay từ đầu.”

Thanh Vân thượng nhân hơi kinh ngạc.

“Một kẻ ngay cả ăn cơm đều lừa dối chỉ hận không thể hai ngày ăn một bữa, lại không ngại ngàn dặm xa xôi chạy đến Dương Châu tìm ta đánh cuộc, người nói xem có kỳ quái hay không?”

Thanh Vân thượng nhân thở dài nói: “Kỳ quái.”

“Một vụ án sáu ngày trước vừa mới phát sinh, lại khiến hắn nửa tháng trước đã xuất phát tới tìm ta, người nói xem có kỳ quái hay không?”

Đầu Thanh Vân thượng nhân cúi thấp đến nỗi gần đụng vào chén trà, “Kỳ quái.”

“Hoàng Sơn đạo nhân quyết chiến với Trương Bạch lão tổ, Thích Gia bang ác chiến với Phi Long sơn trang, thiên hạ nhiều chuyện thú vị phần kích có thể đánh cuộc như thế, hẳn lại cố tình chọn một vụ án giết người không thể dùng võ công để điều tra, người nói xem có kỳ quái hay không?”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Vốn không kỳ quái lắm, chỉ là gắn liền với hai chuyện ở phía trước, cho nên..... đúng là kỳ quái.”

Diệp Thần buông tay nói: “Đã có nhiều điểm kỳ quái như vậy, sao ta có thể không hoài nghi người và vụ án của Đường Môn có liên quan đây?”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Bởi vậy người mới cố ý tương kế tựu kế, đến Đường Môn điều tra đến cùng?”

“Đoán đúng một nửa.”

“Ồ?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Trước lúc này, ta đã rõ ràng một chuyện.”

Thanh Vân thượng nhân dường như rất muốn biết hẳn đang ám chỉ chuyện gì.

“Vì sao người muốn ta đến Đường Môn?”

Ánh mắt Thanh Vân thượng nhân lóe lên.

Đỗ Phi Phi nhìn hẳn, lại nhìn Diệp Thần, hoàn toàn lạc trong một đồng sương mù trắng xóa, không phải là nàng quá ngốc, mà là lời nói của bọn họ quá mức thâm ảo.

“Ta nghĩ đến hai loại khả năng.” Diệp Thần vươn ngón trỏ, “Thứ nhất, có người trong vụ án của Đường Môn có quan hệ chặt chẽ với người, hoặc là có liên quan đến vui buồn của Nga Mi.”

Thanh Vân thượng nhân vội vàng nói: “Ta nói rồi, Sở Việt chính là con trai còn lưu lạc ở trần thế của Lục Thủy sư đệ.”

A? Không phải Tinh Tinh nói Sở Việt là con trai của một nông gia sao?

Đỗ Phi Phi thở dốc, đang muốn mở miệng, lại bị Diệp Thần giành trước, “Nếu là như thế, vậy người càng nên mong ta sớm phá án, cần gì phải cấm ta sử dụng võ công?”

Thanh Vân thượng nhân cứng lại, miễn cưỡng nói: “Là bản tăng sợ người tự cao với võ công của mình, gây thù kết oán với Đường Môn.”

Diệp Thần nói: “Người cảm thấy người là người như thế sao? Hoặc nói cách khác, người cảm thấy ta sẽ cho rằng người là người như thế sao?”

Thanh Vân thượng nhân thở dài nói: “Loại khả năng thứ hai thì sao?”

Diệp Thần dựng thẳng ngón giữa, “Điều hồ ly sơn.”

Thanh Vân thượng nhân nâng cằm lên, “Vì sao?”

“Đây đúng là suy nghĩ lúc trước của ta.” Diệp Thần dùng quân cờ vuốt ve cằm, “Ta đang yên ổn ở dưới núi, du ngoạn chung quanh, có quan hệ gì với người đâu? Vì sao lại khiến người không quản ngàn dặm xa xôi chạy tới muốn đuổi ta đến Thục Trung?”

Thanh Vân thượng nhân không nói.

“Ta trái lo phải nghĩ, cuối cùng ta nghĩ đến một loại khả năng.” Khóe miệng Diệp Thần cong lên, “Có lẽ là không lâu nữa sẽ xảy ra một chuyện lớn, một chuyện khiến ta không thể không nhúng tay, không thể không lo lắng. Mà hiển nhiên, người không hy vọng ta tham gia.”

Thanh Vân thượng nhân mím chặt môi.

Theo từng tầng phân tích của Diệp Thần, Đỗ Phi Phi càng nghe càng mê mẩn, cũng càng lúc càng khẩn trương, tay cầm chén trà đã ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh.

Diệp Thần đột nhiên dừng lại, từ trong tay áo lấy ra một tấm lụa, mở bàn tay đang cầm chén trà của nàng ra, nhẹ nhàng lau hai cái, lại đem miếng lụa nhét vào trong tay nàng, mới tiếp tục nói với Thanh Vân thượng nhân: “Trong thiên hạ hiện tại, chuyện có thể khiến ta không chút do dự mà can thiệp vào, chỉ có chuyện trong nhà ta. Mà liên lụy đến người nhà ta, người có thể khiến người phải xuống núi, cũng chỉ có người kia mà thôi. Mà chuyện lớn người kia mưu đồ, cũng chỉ có một việc mà thôi.”

Đỗ Phi Phi nắm mảnh lụa, bị lời nói liên tiếp của hắn làm cho choáng váng, không nhịn được hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

“Không có gì.” Diệp Thần thản nhiên nói, “Mưu phản mà thôi.”

.....

Từ việc Thanh Vân thượng nhân ép Boắc Bình Bình cho nổ cửa sơn động, đến việc giật giây để Đường Hồng Hồng giết người, lại đến chuyện hắn cùng ‘người kia’ thông đồng mưu phản.....

Đỗ Phi Phi đã thỏa mãn. Nàng tin tưởng, trải qua rèn luyện như vậy, hiện tại không có chuyện gì có thể lay động thần kinh của nàng nữa rồi.

“Một khi đã như vậy, vì sao người vẫn muốn đến Đường Môn?” Thanh Vân thượng nhân trầm mặc hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng.

Diệp Thần đắc ý cười nói: “Tự nhiên cũng là vì tương kế tựu kế.”

Khuôn mặt Thanh Vân thượng nhân khẽ biến đổi nói: “Chẳng lẽ người.....”

“Ta đã âm thầm mời Cấm Tú hầu đang dạo chơi bốn bể trở về kinh thành. Nhất định giờ phút này hẳn đang âm thầm đấu vui với Nam Dương vương.”

Thanh Vân thượng nhân kinh ngạc nhìn hẳn một lúc lâu, lâm bẫm nói: “Khó trách lâu như vậy không có tin tức.”

Diệp Thần cười nói đến vô cùng đặc ý.

Thanh Vân thượng nhân tức giận, nói: “Là bản tăng ếch ngồi đáy giếng. Tự cho là thần không biết quỷ không hay, thật ra đã sớm rơi vào cuộc mà không biết. Hồ thẹn hồ thẹn.”

“Thật ra nếu không phải ta đã sớm biết Nam Dương vương là tử phụ của người, Đường Khôi Hoảng lại răm rắp nghe theo lời của người, ta cũng tuyệt đối không thể đoán ra được quan hệ trong đó.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Chỉ một điểm này, đã khiến ta tâm phục khẩu phục.”

.....

Nếu nàng nhớ không lầm, đề tài ban đầu rõ ràng là Diệp Thần nói muốn thua tâm phục khẩu phục, không ngờ nói một hồi, người phải tâm phục khẩu phục lại biến thành Thanh Vân thượng nhân.

Đỗ Phi Phi nhìn Diệp Thần tuần nhã ôn hòa nở nụ, trong lòng kính sợ dị thường.

“Có điều.” Tiếng người của Thanh Vân thượng nhân theo gió đưa lại, “May mà nước cờ là Hoắc Bình Bình, bản tăng hạ không sai.”

Diệp Thần gật đầu nói: “Đúng là không sai.”

“Hắn là người vẫn còn nhớ rõ, giữa đường phá hủy ước định, cũng được coi như đã thua.”

“Ta nhớ rõ.”

“Mà người thua.....”

Đỗ Phi Phi áy náy đến tột đỉnh.

Nàng không quên chuyện đặt cược của bọn họ biến thái như thế nào. Vừa nghĩ đến việc Diệp Thần vì cứu mình mà bị Thanh Vân thượng nhân cười quanh Nga Mi, nàng chỉ hận không thể tìm đào một cái lỗ, đem Thanh Vân thượng nhân chôn xuống.

Diệp Thần thông thả nói tiếp, “Phải đáp ứng một điều kiện của người thắng.”

.....

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu.

Vì sao không giống như điều kiện lúc trước nàng được nghe.

Nàng trừng mắt nhìn Diệp Thần, Diệp Thần vô tội nhìn Thanh Vân thượng nhân, “VẬY điều kiện của người là.....”

“Không được nhúng tay vào chuyện của Nam Dương vương.”

“Có thể.” Diệp Thần đáp ứng sáng khoái.

Thanh Vân thượng nhân hoài nghi nhìn hắn. Lấy sự hiểu biết của bản thân với Diệp Thần, hình như hắn không phải người dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Quả nhiên, Diệp Thần nói: “Có điều, lúc trước chúng ta đã nói, điều kiện chỉ có thể được thực thi sau khi vụ án của Đường Môn được phá.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Vụ án của Đường Môn đương nhiên đã.....” Hắn đột nhiên im tiếng.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Người là người giật dây Đường Khôi Hoảng, cho dù không phải thủ phạm, cũng coi như đồng lõa. Trước khi người sa lưới, vụ án hình như vẫn chưa được coi là kết thúc?”

Thanh Vân thượng nhân trừng mắt nhìn hắn, giống như nhìn thấy quái vật.

Đỗ Phi Phi quả thực muốn vỗ bàn tán thưởng.

Người tốt người xấu xưa nay chỉ là so sánh lẫn nhau mà thôi.

Giữa Diệp Thần và Thanh Vân thượng nhân, nàng cảm thấy vẫn là Diệp Thần chính trực hơn một chút. Mặc dù trước ngày hôm nay, nàng chưa từng nghĩ một từ như vậy lại có thể dùng cho hắn.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Hay là, chúng ta đánh cược một chuyện khác đi?”

Thanh Vân thượng nhân trầm giọng nói: “Cược như thế nào?”

“Một chiêu phân thắng bại.”

“Tiền đặt cược thì sao?”

Diệp Thần nghĩ nghĩ nói: “Nếu ta thắng, Phi Phi thuộc về ta.”

Thanh Vân thượng nhân cổ quái liếc mắt nhìn Đỗ Phi Phi một cái, “Nếu thua?”

Đỗ Phi Phi khẩn trương xiết chặt mảnh lụa. Chẳng lẽ Diệp Thần chuẩn bị đem nàng ra làm tiền đặt cược?!

Diệp Thần chậm rãi nói: “Nếu ta thua, ta thuộc về Phi Phi.”

.....

Thanh Vân thượng nhân mặt không chút biểu cảm nói: “Cái đó liên quan gì tới ta?”

Diệp Thần nói: “Nếu ta thắng, người nhìn Phi Phi thuộc về ta. Nếu ta thua, người nhìn ta thuộc về Phi Phi.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Những Nghi Ngờ Của Phi Phi

Diệp Thần và Đổ Phi Phi xuống núi dạo chơi.

Đổ Phi Phi kinh ngạc nói: “Hắn cứ như vậy buông tha cho người sao?”

Bình thường sau khi âm mưu bị vạch trần, không phải hung thủ đều nổi điên lên, quyết định đồng quy vu tận với người đã vạch trần mình sao? Thế nào mà không khí của chuyện lần này lại hài hòa như vậy?

Diệp Thần cười tủm tỉm nói: “Ừ, có lẽ là hắn không thích chỗ tiền đặt cược lần này.”

.....

Được rồi. Lý do này cũng coi như có lý, nàng lại quay đầu hỏi: “Vậy người cũng cứ như thế mà buông tha cho hắn?”

Đồng dạng, sau khi vạch trần âm mưu, người vạch trần không phải là nên thay trời hành đạo, chọn kết cục người chết ta sống với hung thủ hay sao? Thế nào mà thành cục diện sống chết mặc bay như vậy?

Diệp Thần nói: “Phi Phi à.”

“Làm sao?” Nàng nhảy ra hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

“Người có còn nhớ ta đã nói, kiếm của ta bị chôn rồi không?”

“Ừ. Có nhớ.” Cho dù trước khi hấn sử dụng kiếm khí vô hình đã nói qua mấy lần, nhưng lần nào nghe thấy nàng cũng cho là chuyện cười.

“Ngoại hiệu của ta là gì?”

“Kiếm Thần?” Không phải muốn khoe khoang chứ?

Diệp Thần nhú mày.

Đỗ Phi Phi bưng tỉnh. Kiếm Thần không có kiếm mặc dù có thể đối phó với đám vô danh tiểu tốt dễ như trở bàn tay, nhưng nếu gặp phải cao thủ chân chính thì vẫn phải chịu thiệt.

Cả một đường nàng suy nghĩ sâu xa, cho đến tận khi xuống dưới chân núi, mới không nhịn được mà đem kết quả của việc suy nghĩ nửa ngày nói ra, “Thật ra, ta cảm thấy.....”

“Ừ?”

“Vừa rồi Thanh Vân thượng nhân không giết người diệt khẩu đúng là một hành động sai lầm.” Đáy lòng Đỗ Phi Phi vẫn lưu lại một chút hy vọng về thần tượng, “Người nói xem, có phải hấn biết người không mang kiếm, nên mới thả người rời đi hay không?” Dù sao thì cao thủ chân chính tuyệt đối không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Diệp Thần nói: “Những lời này nên nói ngược lại.”

“.....” Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ nói, “ Là người tha cho hấn mới đúng sao?”

Diệp Thần mỉm cười ngoắc ngoắc tay với nàng.

Đỗ Phi Phi ghé người lại gần.

Hấn đột nhiên cúi đầu, cắn một cái lên mặt nàng.

Phi Phi theo bản năng muốn lui lại, nhưng lần này Diệp Thần đã sớm có chuẩn bị, hai tay lập tức bắt lấy bả vai nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Hai cánh môi mềm mại dán ở trên mặt, còn có hơi thở nhẹ nhàng mà nóng rực, Đổ Phi Phi sợ tới mức ngay cả nói cũng không tròn câu, “Diệp, đại a..... Ăn, đói bụng, đã có khách điếm.”

Diệp Thần đứng thẳng người lên, thỏa mãn nhìn dấu răng rõ ràng trên má nàng, cười nói: “Phi Phi à, nếu người có thể tiếp tục ngốc nghếch như vậy, ta cũng có thể cắn thêm nhiều lần nữa.”

.....

Nàng có thể đem những lời này lý giải thành hãn đang hận mài sắt không thành thép sao?

Đổ Phi Phi vuốt chút nước miếng còn dính trên mặt, cầu xin nói: “Có lưu lại sẹo không?”

Diệp Thần ngạo nghễ nói: “Có thì thế nào. Ta cắn, ai dám nói khó coi?”

.....

Đổ Phi Phi xoay người, cúi đầu yên lặng đi ở phía trước.

Diệp Thần theo phía sau nàng, thản nhiên nói: “Không phải vừa hỏi, vì sao Thanh Vân không giết ta diệt khẩu sao?”

Đổ Phi Phi gục đầu, “Không muốn biết nữa.”

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, “Ta ghét nhất những người bỏ dở nửa chừng, không có tinh thần ham học hỏi.”

“.....” Đổ Phi Phi dừng bước, hai mắt sáng ngời nhìn hấn, “Có cần ta lẩn xa một chút hay không?”

Diệp Thần không nói lời nào, chỉ nhìn dấu răng trên mặt nàng.

Đổ Phi Phi lặng lẽ lui ra phía sau nửa bước, nghiêm mặt nói: “Ta thích nhất là truy hỏi rõ ràng sự việc. Như thế, vừa rồi ta hỏi cái gì? À, đúng rồi, vì sao Thanh Vân thượng nhân không giết người diệt khẩu?”

Diệp Thần cười đến quỷ dị, “Muốn biết sao?”

Đổ Phi Phi thoáng chốc có cảm giác mình thật giống như cầm một đồng tiền cuối cùng trên người đứng trước sông bạc, dưới nụ cười âm trầm của ông chủ sông bạc, do dự không biết nên cược lớn hay cược nhỏ.

Mảnh lụa lúc này Diệp Thần đưa cho nàng lau mồ hôi vẫn còn ở trong tay áo, nàng vội vã lấy ra lau trán nói, “Muốn!”

Diệp Thần nhìn mảnh lụa, ánh mắt ôn hòa, “Như thế ta sẽ nói cho người vậy.”

.....

Nàng chọn đúng rồi!

Đổ Phi Phi kích động nắm chặt mảnh lụa.

Diệp Thần dường như cũng bị sự tò mò của nàng đả động, không vòng vo nữa mà thẳng thắn nói: “Lấy tính cách đa nghi của Thanh Vân, ta càng nói kiếm bị chôn rồi, hấn sẽ càng không tin. Hấn càng không tin, lại càng sợ hãi ta có chiêu sách gì đó đối phó với hấn. Hấn càng sợ hãi, tự nhiên càng không dám quyết chiến với ta.”

.....

Hôm nay trước khi lên Nga Mi, Thanh Vân thượng nhân trong lòng nàng, vẫn là một đám mây trắng thuần khiết cao cao tại thượng trên đỉnh Nga Mi: cao quý, hiền lành, dũng cảm, vô địch. Vì sao chỉ một khoảng thời gian ngắn, trong mắt nàng hắn đã trở nên đáng khinh như vậy?

“Nếu người cảm thấy Thanh Vân vô cùng đáng khinh vô sỉ thì bị hạ lưu, ta nghĩ, đó là không đúng.”

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ, nàng chỉ mới cho rằng hắn đáng khinh mà thôi. Có điều rất khó nghe thấy Diệp Thần nói tốt cho Thanh Vân, cho nên nàng không nhịn được mà lập tức hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi mấy từ đó dùng để hình dung về hắn còn quá đơn điệu, hoàn toàn không thể nói lên một phần vạn phong thái của hắn. Nói một cách đơn giản...” Diệp Thần chậm rãi thở dài, “Hắn chính là loại người làm cái gì đó còn muốn lập đền thờ trình tiết.”

Đỗ Phi Phi không chút do dự bổ sung: “Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết.”

Diệp Thần nhíu mi nhìn nàng, “Không ngờ người lại nghĩ về Thanh Vân như vậy?”

.....

Rõ ràng là nàng chỉ bổ sung hoàn chỉnh lời nói của hắn mà thôi.

Nhưng chưa kịp phản bác, Diệp Thần đã gật đầu nói tiếp: “Có điều nhìn nhận của người rất đúng đắn.”

Xe ngựa lại một lần nữa lăn bánh, tiến về kinh thành phía bắc.

Diệp Thần dùng tiền thuê một người đánh xe, hẵn và Đỗ Phi Phi ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Đỗ Phi Phi nhìn gò má tuấn tú của Diệp Thần khi hẵn nhắm mắt nghỉ ngơi, mấy lần muốn nói lại thôi.

Nhưng tầm mắt nóng rực không ngừng quét tới quét lui lại khiến Diệp Thần không nhin được mở to mắt, bất đắc dĩ nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi vô tội nháy mắt, vội vàng nở nụ cười lấy lòng.

Diệp Thần thở dài, “Người muốn nói cái gì thì lập tức nói.”

Đỗ Phi Phi cười nói: “Chỉ là muốn hỏi hai chuyện.”

“Thứ nhất?”

“Vì sao người lại tìm ta làm bảo tiêu?” Đỗ Phi Phi tự nhận là không có sở trường độc môn nào khiến nàng nổi bật trong đám nhân sĩ giang hồ. Thế mà Diệp Thần liếc mắt một cái đã nhìn trúng. Nếu nói đúng dịp, nàng không tin trên đường đi Diệp Thần không gặp cao thủ nào khác ngoại trừ nàng.

Diệp Thần nói: “Mèo mù gặp phải chuột chết, đúng dịp mà thôi.”

.....

Trên mặt Đỗ Phi Phi rõ ràng viết hai chữ không tin.

Diệp Thần giải thích: “Từ sau khi ta và Thanh Vân đánh cuộc, trong phạm vi ba dặm bên cạnh ta, cao thủ đều mai danh ẩn tích. Nói cách khác, người là một con chuột lọt ra khỏi cái lưới của Thanh Vân, hơn nữa còn là một con chuột có võ công không tệ.”

.....

Đỗ Phi Phi hận chết bữa cơm bá vương kia, từ đó trở đi, tất cả những tai nạn của nàng hình như đều liên quan đến một chữ ‘ăn’. Nàng nghĩ nghĩ, không cam lòng nói: “Thật ra người có thể tìm Tiêu Đại Thánh, hẳn là tổng tiêu đầu của tiêu cục nổi danh cường thịnh nhất Dương Châu.”

Diệp Thần nhíu nhíu mày, “Người muốn nói đến quả bí đao lùn kia?”

Đỗ Phi Phi giải thích: “Tuy rằng rằng chiều cao của hẳn có hạn, nhưng võ công cũng không tệ, hơn nữa làm người nghĩa khí, lại hòa ái dễ gần.....” Nàng thấy sắc mặt Diệp Thần trở nên không tốt, lời nói ra đến miệng đành phải kìm lòng nuốt trở lại yết hầu.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Tiếp tục đi.”

Đỗ Phi Phi thực thức thời nói: “Hết rồi.”

Diệp Thần hỏi: “Người và Tiêu Đại Thánh rất thân thiết sao?”

Nàng lập tức đáp: “Không thân. Chỉ là kiểu gặp mặt thì chào hỏi.”

“Nhưng ngày đó không phải người và muội muội của hẳn cùng ăn cơm một chỗ sao?”

.....

Hẳn còn biết cả Tiên Tiên?

Đỗ Phi Phi mở to hai mắt, khó mà tin nổi nhìn hẳn, “Người quen biết Tiên Tiên?”

“Trên giang hồ chỉ cần những người có tên tuổi, trên tay ta đều có bức vẽ chân dung.”

Đỗ Phi Phi cẩn thận nói: “Ta có thể hỏi vấn đề thứ hai được không?”

Diệp Thần gật đầu.

“Đến tột cùng, ngươi là ai?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Nửa Đường Xuất Hiện Hắc Y Nhân

Xe ngựa đang chạy nhanh bỗng bật nảy lên.

Khiến tim Đỗ Phi Phi cũng suýt nữa bị bắn ra ngoài.

Ánh mắt Diệp Thần nhìn nàng thật sự là quá mức thâm sâu.

Xa phu ở bên ngoài lẩm bẩm một tiếng, có lẽ là oán giận đường không bằng phẳng.

Đỗ Phi Phi làm bộ muốn xem xét tình hình giao thông ở ngoài, vén lên tấm rèm cửa ngó dáo dác ra bên ngoài, chờ gió thổi qua xe ngựa khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo, tim cũng khôi phục lại tốc độ đập bình thường, mới giả bộ rúc đầu về nói: “Ừ, con đường này nên tu sửa rồi.”

Diệp Thần im lặng nhìn nàng đem mộng di chuyển đến đi, thật vất vả mới ngồi thẳng lại, mỉm cười hỏi: “Vừa rồi ngươi hỏi cái gì?”

.....

Hắn vẫn còn nhớ rõ.

Tim Đỗ Phi Phi lại bắt đầu đập loạn: “À, chính là, muốn chiêm ngưỡng gia thế rực rỡ của ngài mà thôi.” Có thể đối đầu với Nam Dương vương, có dính líu đến chuyện mưu phản, như vậy gia thế của hắn hiển nhiên là vô cùng kinh người.

Ngón tay Diệp Thần vuốt ve cánh môi, “Ồ.”

“Ồ” là có ý tứ gì vậy?

Là nghi vấn?

Là tán đồng?

Hay là tỏ vẻ hãnh đã nghe được?

Đỗ Phi Phi mở to hai mắt nhìn hãnh.

Diệp Thần nghĩ một hồi mới nói: “Ừ, dù sao cũng là chuyện muộn sớm, nói trước cho người cũng không sao.”

Đỗ Phi Phi rất muốn hỏi cái gì là chuyện muộn sớm, có điều thấy hãnh chuẩn bị nói, cho nên đành phải ép nghi vấn này xuống đáy lòng.

Diệp Thần từ từ nói: “Cha ta là Diệp Hạc Niên.”

.....

Đỗ Phi Phi chờ hãnh tiếp tục nói, nhưng nhìn qua, dường như là hãnh đang chờ nàng nói cái gì thì phải.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, rốt cuộc là Đỗ Phi Phi không nhận được, ghen ra một câu, “Ồ, kính đã lâu, kính đã lâu.”

Diệp Thần bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ người ngay cả dương kim Tế tướng là ai cũng không biết sao?”

Thật đúng là không biết.

Đỗ Phi Phi thực xấu hổ cúi đầu, “Sư phụ nói đi ra ngoài giang hồ, cao nhất chuẩn bị đến Tri Phủ là được rồi.” Nàng và sư phụ cũng chẳng bao giờ bước chân đến kinh thành.

Diệp Thần nhíu mi: “Người đã từng phải đối phó với Tri Phủ?”

Nàng ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng đầu nói: “Ừ.”

“Ai?”

Nàng cao giọng nói: “Lưu tri phủ của phủ Trấn Giang.”

“Ồ, Lưu Lệnh Đạo.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Người biết hẳn?”

Diệp Thần lắc đầu nói: “Không biết. Có điều sau này có thể coi như quen biết một chút.”

“.....” Chẳng lẽ Kiếm Thần hành tẩu giang hồ cũng phải chuẩn bị đối phó với quan phủ? Nhất thời Đỗ Phi Phi càng thêm kính sợ với kẻ làm quan. Dù sao, Kiếm Thần chính là người đứng đầu giang hồ nha!

“Thuận tiện để hẳn có cơ hội hiếu kính ta.”

.....

Quả nhiên không thể dùng góc độ của người thường để đo lường tâm tư của Kiếm Thần.

Khóe miệng Đỗ Phi Phi hơi co giật, nói: “Ách, như vậy có phải quấy rầy hẳn hay không?”

Diệp Thần nói: “Không đâu, hẳn được sủng ái mà lo sợ còn không kịp.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ Lưu tri phủ là người sùng bái Kiếm Thần?

Diệp Thần thở dài nói: “Vừa rồi ta nói, cha ta là Diệp Hạc Niên rồi chứ?”

“Nói rồi, thế thì.....” Nàng chậm rãi nhớ lại cuộc hội thoại vừa rồi của hai người, tảng đá ngoạn cổ chèn ở dây thần kinh rớt cục cũng được dời đi, nghẹn họng nói: “Chẳng lẽ phụ thân người chính là dương kim.....”

“Đúng vậy.”

.....

Diệp Thần là Kiếm Thần.

Diệp Thần là con trai của Tể tướng.

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy lần này nàng quả thật đã rơi vào trường hợp lên trời không có đường, xuống đất không có cửa.

“Trên ta còn có một tỷ tỷ, có điều tỷ ấy đã tiến cung. Hiện tại là Quý phi.” Khi Diệp Thần nói đến đây, trong mắt có chút chán ghét.

Có điều Đỗ Phi Phi không chú ý tới, giờ phút này nàng đang toàn tâm toàn ý “đắm chìm” trong gia thế hiển hách của hãn, không thể thoát thân được —

Kiếm Thần, con trai Tể tướng, em vợ Hoàng đế.....

Trời đất tuy lớn, nhưng nàng là giun đế tiêu tốt, hãn là thiên la địa võng. Chênh lệch của hai người không khác gì châu chấu đá xe, vô cùng khác biệt.

Đỗ Phi Phi bi thương cắn ống tay áo.

Chuyện tốt trên đời này đều rơi xuống người hãn, còn muốn để người khác sống nữa hay không đây!

Xe ngựa đột nhiên lại nảy lên một cái.

Lần này thật sự nghiêm trọng.

Xa phu kêu lên một tiếng lặn từ càng xe xuống bên dưới. Vèo vèo, có tiếng xé gió bay đến. Dây cương bị chặt đứt, con ngựa hoảng sợ bỏ xe lại, chạy về phía trước.

Đỗ Phi Phi ló đầu ra xem tình huống bên ngoài, thuận tiện nhìn xem phu xe có sao không, nhưng chỉ thấy hăn cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, đầu cũng không thèm ngoái lại. Một đám hắc y nhân dần dần bao vây xe ngựa, nhìn chăm chăm nàng và chiếc xe ngựa bị vứt bỏ như con mồi.

Đỗ Phi Phi xoay người, nắm lấy Miên Vũ đao, khẩn trương nói: “Bên ngoài có rất nhiều hắc y nhân, ý đồ đến có vẻ không tốt.”

Diệp Thần không chút kinh hoảng, thản nhiên nói: “Đó là tất nhiên, tuy rằng Thanh Vân thả cho chúng ta một con ngựa, nhưng Nam Dương vương không thể bỏ qua như vậy.”

“Cho nên bên ngoài đều là người của Nam Dương vương?”

“Không phải thủ hạ của hăn, chỉ là hăn bỏ tiền ra thuê.”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Tay nắm vỏ đao của Đỗ Phi Phi đầy mồ hôi.

Tuy rằng nàng tự xưng là nữ hiệp, nhưng đối phương dù sao cũng là Vương gia. Đối với nàng mà nói, Tri Phủ đã là quan lớn, lần này còn là Vương gia, đó chính là nhân vật mà cho dù nàng có nhịn ăn nhịn uống, đứng mai phục trước cửa phủ nhà người ta cũng phải mấy ngày mới có thể nhìn thấy.

“Phi Phi à.” Diệp Thần chậm rãi mở miệng.

Đỗ Phi Phi vội la lên: “Trong thời khắc mấu chốt này, người đừng dùng giọng điệu như thế!”

Diệp Thần nghe vậy chỉ hỏi ngắn gọn: “Người có phải bảo tiêu của ta không?”

.....

Đỗ Phi Phi nhận mệnh cầm đao lao ra.

Bên ngoài tiếng đao kiếm đung độ rung trời. Diệp Thần ngoẹo cổ ở trong xe ngủ gật. Không biết qua bao lâu, Đỗ Phi Phi đột nhiên xông trở vào trong. Diệp Thần mở mắt ra. Trước mắt cả người Đỗ Phi Phi đầy mồ hôi, sợi tóc hỗn độn, hai gò má đỏ hồng, không ngừng thở gấp, hăn nhìn thấy thế hơi nheo mắt lại.

“Không ổn rồi, càng lúc càng nhiều người, ta đã giết đến ba nhóm.” Nàng điều chỉnh lại hơi thở, oán giận. Không biết nàng chém là người hay là con gián, tại sao đánh chém một hồi vẫn không thấy giảm bớt. Đột nhiên mấy thanh đao vung về phía này, nàng theo bản năng múa đao, lại lao ra ngoài đánh giết.

Diệp Thần đứng thẳng dậy, lấy túi nước ra uống một ngụm, Đỗ Phi Phi lại thò đầu vào trong, hai mắt sưng đỏ, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể khóc, “Không ổn, không ổn, lần này thật sự không ổn. Miên Vũ đao cũng không chống đỡ nổi mà cong rồi.”

Nàng giơ đao cho hăn xem, quả nhiên lưỡi đao có hơi méo mó. Phía sau nàng, ánh đao lại đến.

Diệp Thần bình tĩnh bắn ra hai ngón tay, ánh đao lập tức đảo ngược trở về.

Hắn buông túi nước, đứng lên, ra khỏi xe ngựa.

Đỗ Phi Phi kích động trừng lớn mắt, rớt cục Diệp Thần đại nhân cũng ra tay sao?

Trên đất có rất nhiều thi thể, vải áo màu đen ngâm mình trong dòng máu, máu chảy đầy đất, có thể thấy Đỗ Phi Phi nói nàng giết ba nhóm người hoàn toàn không phải nói dối.

Diệp Thần nhìn đám hắc y nhân vẫn nóng lòng muốn lao lên trước mặt, lạnh nhạt nói: “Thân đao của Liễu Diệp đao nhẹ nhàng, không nên lấy ra để sử dụng cách đánh lung tung như của các người. Cách đánh này có lẽ thích hợp sử dụng đao dày Mạc Bắc hơn.”

Đám hắc y nhân nhìn nhau trao đổi ánh mắt, đang muốn xông về phía trước, lại nghe thấy Diệp Thần nói: “Có điều loại đao này cũng có vài phần tương tự Miên Vũ đao.”

Nói xong, tay phải của hắn giơ lên trong không trung, đao trong tay đám hắc y nhân như bị nam châm hút lấy, bay thẳng về phía bàn tay Diệp Thần.

Đỗ Phi Phi còn chưa kịp khen ngợi, đã thấy hắn nâng đao, đưa tới trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Người vừa ý với thanh nào?”

Đỗ Phi Phi sửng sốt một chút, tiện tay chọn lấy một thanh đao còn được coi là hoàn chỉnh, “Cái này đi.”

Diệp Thần gật gật đầu, vung tay, mấy thanh đao còn lại đều bay trở về trong tay chủ nhân, ngoại trừ thanh đao Đỗ Phi Phi đã chọn.

Đỗ Phi Phi và đám hắc y nhân đều ngơ ngác nhìn hắn. Hai lần biến cố thật sự khiến người ta trở tay không kịp.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Như vậy, hẳn là có thể tiếp tục rồi chứ?”

.....

Đỗ Phi Phi nhìn đám hắc y nhân, lại nhìn Liễu Diệp đao trong tay, đột nhiên hô to một tiếng, chém về phía Diệp Thần, “Tiếp tục cái đầu người!”

Nàng giậm dừ vung đao chém, đao pháp lộn xộn, Diệp Thần chỉ thuận thế nâng tay, đã ôm trọn nàng vào trong ngực.

Đỗ Phi Phi chỉ cảm thấy cái mũi va vào bờ vai hẵn, đau nhức không thôi, ngay sau đó cả người bị ôm ngang lấy, tiếng gió rít vào hai tai, thính giác hoàn toàn biến mất, chỉ có thể sững sờ nhìn một bên mặt tuấn tú của Diệp Thần, và cảnh tượng bay ngược mơ hồ ở trên đường.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hắc Y Nhân Dây Đưa Không Ngớt

Trấn nhỏ phồn hoa.

Những thôn dân ở chân núi đều thích lên trấn trên mua đồ. Hôm nay là mười lăm, đúng ngày họp chợ.

Đỗ Phi Phi đứng trên đường cái đông đúc giữa trấn, đột nhiên quay đầu nhìn ngọn núi sừng sững phía sau, đoạn đường quanh co khúc khuỷu dài dằng dặc thế kia. Vừa rồi..... Nàng từ trên đó xuống dưới này? Chỉ mất một chút thời gian như thế?

.....

Chẳng lẽ vừa rồi Diệp Thần đại nhân đuổi tay ra hút trấn nhỏ đến chỗ bọn họ, sau đó lại vung tay lên, để trấn nhỏ trở về vị trí ban đầu, cho nên bọn họ mới chạy thoát nhanh như vậy?

Đỗ Phi Phi phát hiện ra, từ sau khi quen biết Diệp Thần, sức tưởng tượng của nàng càng lúc càng phong phú, lý trí càng lúc càng hao mòn, quan niệm thị phi càng lúc càng trở nên vụn vẹo.

“Người nghĩ cái gì thế?” Diệp Thần cúi đầu nhìn nàng.

Đỗ Phi Phi nói: “Ta nghĩ, khinh công của người thật tốt, quả thực có thể cưỡi mây đạp gió, vèo một cái đã từ trên núi xuống dưới trấn.” So sánh với hẳn, khinh công của nàng chẳng khác gì bà lão đi đường.

Diệp Thần nói: “..... Ta đi đường tắt xuống núi.”(Ai đó ở trong lòng mỹ nam là chẳng còn phân biệt được đường lối.)

.....

Trạng thái tâm tình của Đỗ Phi Phi được cân bằng trở lại.

Trần nhỏ tuy náo nhiệt, nhưng phần lớn là những hộ gia đình, quy mô của khách điểm rất bình thường, phòng hảo hạng càng ít khi được dùng tới, tiểu nhị chỉ thỉnh thoảng mới quét dọn.

Cho nên khi Diệp Thần đến, tiểu nhị của khách điểm đang suy nghĩ xem hôm nay nên quét hay để mai quét thì tốt hơn.

Đỗ Phi Phi đi theo phía sau hẳn, thấy hẳn nói muốn một gian phòng thượng hạng, cũng lập tức hào khí vô cùng lấy ra một thỏi bạc, “Ta cũng muốn một gian phòng thượng hạng.” Tuy rằng ngân lượng là bán mình mà có được, nhưng tóm lại vẫn là bạc. Rốt cục thì không phải nằm ngủ trên mặt đất.

Chưởng quầy nhìn Diệp Thần chỉ mỉm cười không nói, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Vị cô nương này, khách điểm của chúng ta chỉ có một gian phòng thượng hạng.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Thế còn lựa chọn nào khác?”

“Có phòng cho hai người, phòng cho ba người, phòng cho năm người.....”

Đỗ Phi Phi càng nghe càng không kiên nhẫn, “Lớn nhất là mấy người một phòng?”

“Mười sáu người.”

“Được, ta thuê gian phòng đó!” Nếu không có phòng tốt nhất, như thế nàng sẽ thuê phòng lớn nhất.

Chưởng quầy nghĩ nghĩ một nói: “Những vị khách ở trong phòng đó, ngài có muốn bao cả hay không?”

Đỗ Phi Phi hỏi: “Bao cả bọn họ có thể bán sao?”

.....

Chưởng quầy phái tiểu nhị lên nói với khách để đổi phòng.

Đỗ Phi Phi còn chưa vào trong phòng, đã ngửi thấy một mùi hôi thối xông ra ngoài. Nàng bịt mũi, “Đây là.....”

“À, để tiện cho khách, cho nên nhà xí xây ngay ở phía sau phòng.” Chưởng quầy xoa xoa tay cười nói: “Nếu đêm hôm khuya khoắt cô nương muốn đi nhà xí, chỉ cần ra khỏi cửa sẽ đến, không cản trở hoãn dực vọng, vô cùng tiện lợi.”

Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói: “Ta có thể bao cả nhà xí không?”

Chưởng quầy cười nói: “Cái đó, ngài biết đấy, nơi như nhà xí, mọi người đều cần, cho nên.....”

Đỗ Phi Phi đi vào phòng, nhìn cánh cửa sổ mở ra về phía nhà xí, thở dài: “Mặc dù ta cũng cần, nhưng không phải một ngày mười hai canh giờ đều cần. Người khiến ta có cảm giác giống như đang ngủ ở trong nhà xí.”

Gian phòng cho mười sáu người ở chung vốn là phòng chất lượng kém nhất. Khi hẳn xây khách điếm này sao có thể ngờ được có người sẽ thuê trọn nó để làm phòng cho riêng mình.

Nhưng do muốn nâng cao tinh thần phục vụ, chưởng quầy trầm ngâm một lát rồi nói: “Chi bằng ta bảo tiểu nhị lập tức đi dọn sạch, tiện thể ở bên

ngoài đốt mấy bình hương liệu, đảm bảo tuyệt đối không còn mùi gì.”

Đỗ Phi Phi tạm thời tin kết quả đúng như hần nói, có điều nàng lập tức phát hiện ra mình giống như ở trong chùa miếu, khác biệt duy nhất là không có tiếng lâm bẫm tụng kinh ở bên ngoài.

Có điều ngửi mùi hương mà chết so với việc ngửi mùi thối mà chết vẫn tốt hơn nhiều, nàng quyết định nhẫn nại. Tốt xấu gì đây cũng là gian phòng nàng thuê được từ bạc bán thân, dù thế nào, nàng cũng phải chống đỡ đến cuối cùng.

Lúc sau chường quầy lại đến đây một lần nữa, thiếu chút nữa bị hun ngạt thở. Có điều khách đã vừa lòng, hần tự nhiên không có gì khó chịu. Vì thế chỉ đứng ở ngoài cửa chúc nàng sinh hoạt vui vẻ. Chường quầy rời đi không bao lâu, hương khói cuối cùng cũng nhỏ bớt lại, có lẽ là chường quầy sợ có người bị hun chết ở trong khách điểm thì thật xui xẻo.

Đỗ Phi Phi ôm gối chường quầy mới đổi cho nàng, đang chuẩn bị ngủ, cửa lại kéo kẹt mở ra.

Gối đầu có thể đổi, nhưng cửa thì không đổi được, cho nên cánh cửa vẫn là tiếng cọt kẹt đáng ghét kia. Nàng giương mắt, thấy Diệp Thần dương dương tự đắc đi vào, tiện tay chỉ vào chiếc giường đối diện nàng.

Tiểu nhị đi theo phía sau hần vội vàng đem chăn đệm trắng như tuyết trải lên giường cho hần.

Đỗ Phi Phi ngồi dậy, “Hình như gian phòng này là ta bao.” Diệp Thần cho tiểu nhị hai đồng tiền rồi đuổi đi, sau đó khoanh chân ngồi đối diện nàng, “Trên đường đến Đường Môn đều là người dựa vào ta mà có chỗ ăn ở, nay hiếm khi ta đến nhờ chỗ của người một lần, có là gì đâu.”

.....

Đi đến Đường Môn đều là nàng nằm dưới đất ngẩng đầu ngấm dung nhan khi ngủ trên giường của hần, ở đâu có tư cách cùng ngồi cùng ăn với hần?!

Trong lòng Đỗ Phi Phi căm giận, “Người không sợ nhà xí bên ngoài sao?”

Diệp Thần nói: “Ta sợ người trong nhà xí hơn.”

Như để hợp với tình hình, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đánh rầm kinh thiên động địa!

Chỉ trong chớp mắt, mùi hôi lén lén lút lút bay vào phòng.

Đỗ Phi Phi nhìn Diệp Thần hơi nhú mày, đột nhiên nằm úp sấp xuống gối cười ha hả. Thật là hả lòng, sớm biết có ngày hôm nay, nàng đã sớm bỏ tiền ra thuê những chỗ như thế này để nguôi giận. Diệp Thần đột nhiên nâng tay. Chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng bùm bùm sụp đổ. Đỗ Phi Phi kinh sợ.

Tuy rằng người ta thả rắm có hơi thối, nhưng tội cũng chưa đến mức phải chết.

Tiếng bước chân bên ngoài dồn dập. Có lẽ là chương quỳ và tiểu nhị nghe được tiếng động nên đi tới. Ấm ầm một hồi, đột nhiên có tiếng tức giận hét lớn: “Ai? Là ai? Là ai thừa dịp lão tử đại tiện mà phá cửa? Không thể chờ một chút sao? Làm hại lão tử giận mình ngã xuống hố!”

.....

Ách, vẫn còn có thể tức giận, như vậy là không có trở ngại gì rồi.

Đỗ Phi Phi lấy ra mảnh lụa Diệp Thần cho nàng vẫn chưa đòi về, che mũi lại, nằm xuống, nặng nề ngủ.

Vừa rồi thật sự là đánh đấm một hồi quá mệt mỏi.

*

Trần tuy nhỏ, nhưng cái gì cũng có. Tâm tình Diệp Thần rất tốt kéo Đỗ Phi Phi đi dạo phố. Đỗ Phi Phi còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, dựa vào bất cứ thứ gì là có thể ngủ tiếp. Không làm sao được, Diệp Thần đành phải nắm cổ áo của nàng kéo đi.

Sáng sớm, trên trần nhỏ chỗ nào cũng bày bán bánh bao, bánh chưng, sữa đậu nành... hương thơm ngào ngạt bốn phía.

Đầu tiên Đỗ Phi Phi giật giật cánh mũi, tiếp theo là giật giật hai gò má, cuối cùng giật giật mí mắt, sau đó mở to mắt.

Diệp Thần buông tay đang nắm cổ áo nàng, mỉm cười nói: “Muốn ăn cái gì? Ta mua.”

.....

Vẫn đang nằm mơ thì phải? Đỗ Phi Phi nghiêng đầu nhìn Diệp Thần đang cười đến vô cùng ôn hòa. Ủ, quả nhiên là nằm mơ. Có điều tuy rằng là mộng nhưng lại là một giấc mộng đẹp, Đỗ Phi Phi quyết định cứ tiếp tục tiến hành giấc mộng này, “Ta muốn ăn hồ lô đường.” Hồ lô đường trong cửa hàng bánh bao đỏ tươi đến mê người.

Ánh mắt trừng lớn lại tròn xoe. Nụ cười của Diệp Thần tắt ngấm, “Đợi mười năm nữa đi.”[Ở đây, hồ lô đường hay còn gọi là đường hồ lô, giống tên của anh Đường Hồ Lô, anh Thần lại ghen đây mà]

.....

Đỗ Phi Phi đưa tay nhéo đùi, lập tức tỉnh táo.

Cửa hàng rèn trên phố buôn bán rất tấp nập, có điều đa số là bán búa, rìu, cuốc xẻng. Đây là lần đầu tiên có người đến nhờ sửa dao. Chủ cửa hàng nhận lấy Miên Vũ dao, cầm trong tay tỉ mỉ nhìn ngắm một hồi mới nói: “Dao tốt.”

Đỗ Phi Phi đang đặc ý, lại nghe thấy hấn nói tiếp, “Giết không ít người rồi đúng không?”

.....

Chẳng lẽ hấn muốn báo quan? Đỗ Phi Phi lập tức lui ra phía sau một bước, trốn đến phía sau Diệp Thần. Cái này chính là dựa lưng cây lớn có bóng mát, bên người nàng có bóng cây rộng như công tử của Tể tướng, nếu không dựa vào thật là lãng phí.

Diệp Thần không phụ kỳ vọng của nàng mở miệng, “Còn phải giết nhiều nữa, mài sắc một chút.”

Ông chủ cửa hàng không nói lời nào vô nghĩa nữa, vùi đầu làm việc. Đỗ Phi Phi khâm phục nhìn hấn, người xấu không phải ai cũng có thể làm.

Sau khi từ cửa hàng rèn đi ra, Diệp Thần lại quẹo vào một cửa hàng gốm sứ. Trong cửa hàng màu sắc rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, khiến cho người nhìn hoa cả mắt. Đỗ Phi Phi chán ghét sờ cái này, sờ cái kia, thật cứng rắn, lại không thể ăn.

Nàng quay đầu, thấy ông chủ cửa hàng đang giơ một vật tròn vo, giống bát xin cơm, cười quyến rũ với Diệp Thần, nói: “Đây là sứ men xanh Long Tuyên, đặt trong thư phòng là thích hợp nhất. Ngài nghĩ xem, một thư phòng đều là sách rất nhàm chán, nếu đặt một bình sứ, vừa lịch sự tao nhã, lại sống động.”

Diệp Thần di chuyển bước chân, đảo mắt, lão bản lại cuống quýt buông ra bình sứ, nâng lên một bình Tử Sa hình lục giác, “Cái này cũng

không tặc. Khi đọc sách mệt mỏi, dùng nó để pha một bình Thiết Quan Âm hoặc trà Long Tĩnh, có thể nâng cao tinh thần, thích hợp nhất.”

Đỗ Phi Phi nhìn một đồng lớn thít mỡ trên mặt ông chủ còn phải dùng miệng ép lên phía trên, vô cùng đáng thương, không nhịn được mà nói: “Hắn không đọc sách.”

Dường như lúc này ông chủ mới nhận thấy nàng, kinh ngạc nhìn về phía này, “Hay công tử nhà ngươi là thương nhân?”

Đỗ Phi Phi bực tức nói: “Ta rất giống nha hoàn sao?”

Ông chủ nói: “Chẳng lẽ là..... phu nhân?”

.....

Đỗ Phi Phi quay đầu đi ra cửa.

Khi Diệp Thần đi ra, trong tay ông chủ nâng một chiếc hộp lớn, cười không khép được miệng.

Không cần Diệp Thần mở miệng, Đỗ Phi Phi đã ngoan ngoãn nhận lấy hộp. Khi xoay người đi, nàng nghe thấy lão bản lẩm bẩm một câu, “Vẫn là nha hoàn.”

Đỗ Phi Phi quyết định về sau phải ăn mặc sang trọng một chút, tốt nhất còn phải treo một khối ngọc bội ở bên hông, trên cổ đeo vòng trân châu, trên tóc cài vài chiếc trâm ngọc, còn phải là loại lắc đầu là có thể đong đưa tạo ra tiếng vang.

Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên đụng vào Diệp Thần thành linh dừng lại. Nàng sửng sốt một chút, “Làm sao vậy?”

Diệp Thần đột nhiên duỗi tay đem những chiếc hộp trên tay nàng đỡ lấy.....

Nếu đây là lần đầu tiên nàng còn mang hy vọng xa vời Diệp Thần đại nhân có thiện ý giúp đỡ, nhưng sau rất nhiều lần hy vọng bị chà đạp tàn nhẫn, nàng bắt đầu học được cách dùng góc độ bi quan để nhìn nhận thế giới. “Muốn ta làm cái gì?”

Diệp Thần dẫu đầu miệng về phía trước. Dân chúng chung quanh đột nhiên kêu la trốn sang hai bên. Một đám hắc y nhân xách đao vây quanh hai người, không phải Liễu Diệp đao, lần này là những thanh đao thật dày.

Đỗ Phi Phi chậm rãi rút Miên Vũ đao ra. Sớm biết Diệp Thần bỏ tiền ra sửa đao cho nàng tuyệt đối không phải xuất phát từ ý đồ tốt, cuối cùng vẫn muốn né tránh sức lao động của nàng.

Bình khí giao nhau, lại là một hồi đánh chém lung tung tối trời tối đất. Diệp Thần đi đến một cửa hàng sửa đậu nành chưa kịp thu dọn mà bị bỏ lại bên đường, đem hộp buồng ra, múc một bát sữa đậu nành, ngồi ở bên cạnh vừa uống vừa xem.

Đỗ Phi Phi vừa được ngủ ngon, tinh thần đang hưng phấn, đao trong tay múa đến điên cuồng.

Tuy rằng đám hắc y nhân đã được chinh hợp lại một lần nữa, cũng nhiều thêm mười mấy người, nhưng không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại bị nàng đánh đến loạn đội hình, chém giết lẫn nhau.

Khi đao của Đỗ Phi Phi đặt lên cổ một người, Diệp Thần thông thả nói: “Giết người trước cặp mắt của hàng trăm người, sẽ phải ngồi tù.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi rủa thầm một tiếng, xoay cổ tay, chuyên chém thành đập, chuôi đao tàn nhẫn đập thẳng vào mặt hắc y nhân.

Đám hắc y nhân người người đều không sợ chết, nếu giết thì có thể bớt một người, nhưng chỉ làm bọn họ bị thương, cho dù thiếu một cánh tay, thiếu một cái chân vẫn có thể xông lên.

Đỗ Phi Phi bất đắc dĩ lui về phía sau, nhìn về phía Diệp Thần: “Bọn họ định giết chúng ta trước cặp mắt của hàng trăm người chẳng lẽ không sợ phải ngồi tù sao?”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Bọn họ có cấp trên.”

.....

Đỗ Phi Phi duỗi tay lau mồ hôi, “Còn phải đánh bao lâu nữa?”

Cũng không biết đối phương nghĩ như thế nào, biết rõ giết không được bọn họ vì sao nhất quyết phải phái những người này đến. Chẳng lẽ là bọn chúng muốn khiến nàng mệt chết? Nhưng Diệp Thần còn chưa ra tay, lấy thân thủ của Diệp Thần, cho dù có nhiều người hơn nữa cũng chẳng hề hấn gì đi?

“Đại khái, sắp rồi.” Diệp Thần khẽ híp mắt lại, hưng phấn nhìn một hướng khác của trấn.

Đỗ Phi Phi không nhìn thấy vẻ mặt hắc, nhưng lời hắc nói vừa rồi của hắc khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Mơ hồ có tiếng vó ngựa, càng lúc càng gần, đập trên đất đến chấn động. Đỗ Phi Phi ngạc nhiên. Chẳng lẽ quân đội của Nam Dương vương đến đây? Như thế không khỏi quá oanh động rồi?

Hắc y nhân lại mắt điếc tai ngơ, xuống tay không lơilông chút nào.

Đỗ Phi Phi thấy Diệp Thần không lên tiếng, chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Đột nhiên, một hắc y nhân nhìn về phía phát ra tiếng vó ngựa, hô to một tiếng, “Rút!” Tinh thần Đỗ Phi Phi chấn động, đao trong tay càng chém điên cuồng.

Hắc y nhân quả nhiên không ham chiến, ngoại trừ một người bị đao của nàng vây khốn, những kẻ khác đều quay đầu rút đi.

Đỗ Phi Phi nghĩ, mặc kệ đến có phải là đội quân của Cao Dương vương hay không, giữ lại một người sống luôn hữu dụng. Trong lòng nếu đã có chủ ý bắt giữ, đao trong tay cũng lập tức vây kín không một kẽ hở, hắc y nhân kia bị vây lại khó có thể trốn thoát.

Hắc y nhân lúc này hô to rút lui đứng cản ở phía sau, thấy nàng dây dưa không dứt, đột nhiên ném một thứ gì đó về phía nàng!

Đỗ Phi Phi không chút nghĩ ngợi dùng đao chém đứt! Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, vật kia rơi trên mặt đất.

Hắc y nhân đang bị nàng ngăn cản lập tức tận dụng cơ hội bỏ chạy.

Đỗ Phi Phi còn chưa kịp đuổi theo, chủ nhân của tiếng vó ngựa kia đã vọt tới trước mắt.

Phía sau thêm mấy chục con ngựa, mấy chục người.

Đỗ Phi Phi nhìn người cầm đầu, thấy vẻ mặt nghiêm túc đến lạnh lùng của của Tiêu Đại Thánh, tim đập loạn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Âm Mưu Chuẩn Bị Đã Lâu

Ánh mắt Tiêu Đại Thánh chuyển từ khuôn mặt của nàng đến Diệp Thần, cuối cùng mới rơi xuống mặt đất.

Đỗ Phi Phi theo ánh mắt hẩn nhìn lại, trên đất, túi vải đã được mở ra, hộp gỗ bên trong bị chém thành hai nửa, trong hộp gỗ là những mảnh sứ vỡ liếng xiếng.

“Nha đầu, người là ai? Dám đụng đến đồ của Vương Thiên Bá ta?” Phía sau Tiêu Đại Thánh, một đại hán râu quai nón thở hổn hển, ánh mắt nhìn Đỗ Phi Phi giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

Diệp Thần ngồi ở trong quán sữa đậu nành, nâng bát thưởng thức, nhàn nhàn mở miệng, “Còn người là cái gì vậy? Xứng hỏi đến người của ta?”

Vương Thiên Bá lập tức nhảy xuống ngựa, oán hận trừng mắt nhìn Đỗ Phi Phi, sau đó phi đến võbàn trước mặt Diệp Thần: “Còn người là ai? Dám nói chuyện với ta như vậy?”

Diệp Thần nhíu mày nhìn mấy giọt sữa đậu nành bị bắn ra bàn, miễn cưỡng gọi: “Phi Phi.”

Đỗ Phi Phi thở dài, “Có.”

“Chém người.”

Đỗ Phi Phi nhìn đội người ngựa cao lớn phía trước, do dự hỏi: “Người chắc chứ?” Những người này nàng có thể nhận ra được, hắc y nhân nửa đường nhảy ra kia tuyệt đối không thể so sánh với bọn họ. Chưa nói những người khác, một mình Tiêu Đại Thánh trước mặt này, nàng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay.

Diệp Thần oán giận nói: “Nước miếng của hãn phun vào trong bát sữa đậu nành của ta.”

Vương Thiên Bá cười to: “Có thể uống nước miếng của ông nội đây, đó là phúc của người.”

Đỗ Phi Phi nhìn về phía Tiêu Đại Thánh. Hãn đang hờ hững nhìn hai người Vương Thiên Bá và Diệp Thần âm ỉ.

Những người khác cũng im lặng. Trong mấy chục người, lại chỉ có thể nghe được tiếng nói chuyện của ba người.

“Còn nữa, tiểu tử thôi, nhìn quần áo trên người người xem.” Vương Thiên Bá tiếp tục phun ra từng đợt nước miếng dày đặc như mưa phùn, “Đi lại ở giang hồ lại mặc đồ trắng, không phải vội về nhà chịu tang, mặc cho ai xem? Hay là người nghĩ mặc một thân đồ trắng, có thể giống Kiếm Thần chắc?”

.....

Đỗ Phi Phi cũng quyết định im lặng.

“Vương Thiên Bá phải không?” Diệp Thần chậm rãi đứng lên. Chẳng lẽ Diệp Thần đại nhân không nhìn được muốn ra tay? Đỗ Phi Phi khẩn trương lại mang theo chút hưng phấn, chờ mong lại pha chút lo âu.

Vương Thiên Bá và Tiêu Đại Thánh nhìn qua có vẻ là người một hội, một khi động tay động chân, cho dù là Diệp Thần hay Kiếm Thần, cũng

không thể lấy một chọi trăm, dù sao, những người phía sau Tiêu Đại Thánh nàng có thể nhận được, đều là cao thủ.

Vương Thiên Bá cảnh giác nhìn hẳn.

Diệp Thần mỉm cười, “Ta thích ngươi.”

.....

Miệng Vương Thiên Bá há lớn đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà. Bị nam nhân nói thích, đây là lần đầu tiên từ khi hẳn chào đời đến nay.

Đỗ Phi Phi cũng rất giật mình, có điều biểu hiện của nàng rất hàm súc, chỉ hơi hơi run rẩy khoe miệng, Miên Vũ đao trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất mà thôi.

Biểu tình của đám người phía sau Tiêu Đại Thánh cũng tương đối phong phú. Chán ghét, nghi hoặc, khó hiểu, khinh bỉ..... Cái gì cũng có.

Trên đường phố như bị ngừng lại. Hồi lâu sau, Vương Thiên Bá mới vỗ mạnh bàn, “Đến tột cùng ngươi là ai? Vì sao muốn cướp đồ của ta?!”

Diệp Thần vòng qua hẳn, đi đến trước mặt Tiêu Đại Thánh, “Mồm miệng của ngươi vẫn hoạt động chứ.”

Tiêu Đại Thánh mắt diếc tai ngơ, chỉ đặc ý ngồi trên ngựa nhìn hẳn, loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống này hẳn mơ ước đã lâu mà không có được, không ngờ hôm nay lại gặp được. Hẳn không vội nói chuyện, hẳn còn muốn hưởng thụ cảm giác này thêm lát nữa.

Một lão giả từ phía sau Tiêu Đại Thánh giục ngựa đi ra, ôm quyền nói: “Tại hạ là Thôi Đông Lâm của tiêu cục Long Uy, phủ Đông Xương.”

Đỗ Phi Phi chấn động.

Lão nhân dáng vẻ bình thường này lại là đệ nhất cao thủ của võ lâm Sơn Đông?

Diệp Thần khẽ nhếch khóe miệng, “Tại hạ Diệp Thần.”

Ầm.

Vương Thiên Bá đặt mông ngã ngồi trên băng ghế. Ngoại trừ Tiêu Đại Thánh, mọi người đều động dung.

Thôi Đông Lâm không nói hai lời xuống ngựa, “Không biết Kiếm Thần ở đây, Thôi mỗ mạo phạm rồi.”

Diệp Thần lại cười nói: “Không dám không dám.”

Những người khác thấy được Thôi Đông Lâm gợi ý, một đám đều xoay người xuống ngựa. Lúc này nếu Tiêu Đại Thánh vẫn còn ngồi ở trên ngựa thì có vẻ rất làm bộ làm tịch, cho nên hăn cọ cọ mông hai cái, mới không cam tâm tình nguyện nhảy xuống ngựa.

Diệp Thần nhìn quanh bốn phía nói: “Các vị có việc cứ tiếp tục, ta sẽ không trì hoãn. Mời.” Hăn nói xong, chậm rãi đi đến khe hở giữa Thôi Đông Lâm và Tiêu Đại Thánh.

Vẻ mặt Thôi Đông Lâm như gặp nạn, ánh mắt liếc về phía Tiêu Đại Thánh.

Vài năm nay, thanh danh của tiêu cục Cường Thịnh rất nổi, nghiêm nhiên trở thành một đời lãnh tụ mới trong giới bảo tiêu, Tiêu Đại Thánh tuy còn trẻ tuổi, nhưng dựa vào dư âm của phụ thân và ông nội hăn, kinh doanh tiêu cục vô cùng hưng thịnh, ngay cả những trưởng bối trong nghề cũng không thể không tán phục. Hành động lần này tuy rằng mọi người đến từ nhiều tiêu cục khác nhau, có những xung đột hiểu lầm từ trước, nhưng dưới sự phối hợp nhiều mặt của hăn, cuối cùng cũng coi như bình an vô sự. Cho

nên hiện tại xuất hiện vấn đề khó giải quyết, người đầu tiên Thôi Đông Lâm nghĩ đến chính là hãn.

Tiêu Đại Thánh quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, bước chân khê dờ, chẵn ở trước mặt Diệp Thần. Nhưng bởi vì sự chênh lệch về độ cao của hai người, hãn không thể không ngẩng đầu nhìn Diệp Thần.

Con người của Diệp Thần liếc xuống, nhìn một hồi lâu, mới cười nhẹ nói: “Tiêu huynh?”

Bọn họ quen nhau? Trong đầu rất nhiều người đều lóe lên ý nghĩ giống y hệt Đỗ Phi Phi.

Tiêu Đại Thánh lui ra phía sau hai bước, để đầu mình không cần nâng đến mặt như vậy, “Người gặp rắc rối rồi.”

.....

Thôi Đông Lâm nghe thấy tiếng cảm mình rơi xuống đất. Tiêu Đại Thánh luôn xử sự ôn trọng sao lại nói ra những lời ngậy thơ như vậy? Hãn cảm thấy hành động trông cậy vừa rồi của bản thân vô cùng không sáng suốt và không lý trí. Ánh mắt Đỗ Phi Phi mất tự nhiên nhìn về phía chông sứ vụn trên mặt đất, trực giác nói cho nàng, họa là ở chỗ này.

Bầu không khí đông cứng như băng luôn phải có người phá vỡ. Diệp Thần và Tiêu Đại Thánh đang giằng co. Thôi Đông Lâm trầm tư. Đỗ Phi Phi im lặng suy nghĩ.

Những người phía sau Thôi Đông Lâm còn yên tĩnh hơn cả nàng.

Cho nên, nhảy ra là Vương Thiên Bá. Hãn rất nhanh thoát khỏi khiếp sợ, nhảy dựng lên hét lớn: “Người nói người là Diệp Thần thì người chính là Diệp Thần sao? Người có chứng cứ gì? Kiếm của người đâu?”

Thôi Đông Lâm nhìn về phía Tiêu Đại Thánh. Dựa vào khẩu khí vừa rồi của Diệp Thần, có lẽ bọn họ quen nhau, nhưng Tiêu Đại Thánh nhìn qua cũng không vội cởi bỏ bí ẩn này. Hắn nghĩ nghĩ, ánh mắt dừng ở thanh đao trong tay Đỗ Phi Phi, ánh mắt hơi sáng lên, nói: “Giang hồ đồn thổi, mấy tháng trước Kiếm Thần đã xuống núi, cùng với Miên Vũ đao Đỗ nữ hiệp phá thành công nghi án của Đường Môn. Nếu Thôi mỗ không nhìn lầm, vị này chính là Đỗ nữ hiệp?.”

Đỗ Phi Phi được quan tâm mà kinh sợ, vội vã nói: “Tiền bối quá khen, Phi Phi chẳng qua chỉ là tiểu tốt vừa bước chân vào giang hồ, không đảm đương nổi hai chữ nữ hiệp.”

Tuy rằng trong lòng Vương Thiên Bá không phục Tiêu Đại Thánh, nhưng đối với Thôi Đông Lâm vẫn rất tôn kính, nghe vậy không cam lòng hỏi: “Chẳng lẽ bọn họ quả thật là Diệp Thần và Đỗ Phi Phi?”

Thôi Đông Lâm nói: “Mặc dù lão phu có mắt không nhìn thấy thái sơn, chưa tận mắt nhìn thấy diện mạo của Kiếm Thần, nhưng Miên Vũ đao trong tay Đỗ nữ hiệp vẫn nhận ra được.”

Đến cả Thôi Đông Lâm cũng đã nói như vậy, Vương Thiên Bá không thể tiếp tục dây dưa nữa, đành phải phần nộ ngậm miệng.

Thôi Đông Lâm thấy Tiêu Đại Thánh vẫn còn trừng mắt giăng co với Diệp Thần, đành phải quay đầu nói với Đỗ Phi Phi: “Không biết Đỗ nữ hiệp có biết một vị hắc y nhân thân thủ mạnh mẽ, võ công không tầm thường hay không?”

Đỗ Phi Phi lập tức đáp lời: “Có biết.”

.....

Mọi người hơi rối loạn. Thôi Đông Lâm cũng không ngờ nàng đáp thẳng thắn như thế, vội hỏi: “Không biết hẳn và các người..... có quan hệ

ra sao?”

Đỗ Phi Phi nói: “Quan hệ loại nào cũng có, chủ yếu phải xem tiền bối cần loại nào?” Những người nàng quen biết phần lớn đều là người thân thủ mạnh mẽ, võ công không tầm thường, hơn nữa có không ít người mặc áo đen, cho dù bình thường không mặc, chỉ cần yêu cầu, mặc một lần cũng không có vấn đề gì. Dù sao nể mặt đại tiền bối như Thôi Đông Lâm, ít nhiều đều sẽ nhân nhượng.

Thôi Đông Lâm đưa tay lau mồ hôi, “Thôi mỗ muốn nói đến hắc y nhân vừa rồi cầm bao vải này.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung đến bao vải trên mặt đất.

Đỗ Phi Phi bỗng nhiên phát hiện những người nàng quen biết ở trong đám người kia đều là người của tiêu cục.

Gần đây thế đạo không ổn, cho nên chuyện làm ăn của các tiêu cục vô cùng phát đạt. Ngoại trừ đại hội võ lâm, khiến bọn họ cùng tụ tập một chỗ chỉ có thể là vì chuyện làm ăn.

Có điều vụ làm ăn lớn như thế nào lại quy tụ nhiều người như vậy? Nàng nhìn đến chiếc hộp trên mặt đất. Chẳng lẽ là vì nó?

Nàng đi đến bên cạnh hộp gỗ, cầm lấy một mảnh sứ vỡ, “Đây là sứ Thanh Hoa phải không?”

Thôi Đông Lâm nói: “Là sứ Thanh Hoa.”

“Đây là đồ mà các người cần bảo vệ?”

“Là đồ của ta.”

Ngoại trừ Diệp Thần, Đỗ Phi Phi, Tiêu Đại Thánh và Thôi Đông Lâm, mọi người đều trầm miệng một lời.

.....

Một lần áp tiêu sao lại có nhiều tiêu cục đảm bảo như vậy? Đỗ Phi Phi càng lúc càng cảm thấy bình sứ Thanh Hoa này không đơn giản, “Đây, đây không phải là loại sứ Thanh Hoa bình thường đúng không?”

Nét mặt già nua của Thôi Đông Lâm đỏ lên, cười khố nói: “Đây là loại sứ Thanh Hoa bình thường.”

Đỗ Phi Phi mờ mịt. Tìm nhiều tiêu cục bảo tiêu như vậy để bảo vệ một bình sứ Thanh Hoa bình thường?

Thôi Đông Lâm thở dài nói: “Thôi mỡ hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, không ngờ lại bị một vụ làm ăn nhỏ trước khi rửa tay gác kiếm phá hủy thanh danh.”

Rất nhiều người trong giang hồ vì muốn rửa tay gác kiếm, mà chọn vụ làm ăn cuối cùng đều là loại nhỏ lẻ, có thể đảm bảo bình an, thuận lợi. Thôi Đông Lâm cũng không ngoại lệ, chỉ là hẳn không ngờ một vụ làm ăn nhỏ đến không thể nhỏ hơn, lại dính đến quan hệ phức tạp như vậy.

Đỗ Phi Phi nói: “Xin tiền bồi giải thích rõ một chút.”

“Chuyện xảy ra một tháng trước, Thôi mỡ đang ở trong nhà thương lượng với mọi người, nên chọn vụ làm ăn nào để làm lần cuối cùng. Vừa đúng lúc, vụ làm ăn này tới cửa.” Thôi Đông Lâm không khỏi thốt thức, “Người tới là một thương nhân đi khắp bốn phương, nói là phụ thân trong nhà mừng thọ, muốn đưa một bình hoa sứ Thanh Hoa về làm lễ mừng. Ta thấy chuyện này đơn giản, đừng xá lại không xa, hơn nữa cũng không liên lụy đến ân oán trong giang hồ, cho nên tiếp nhận. Ai ngờ.....”

Trong đầu Đỗ Phi Phi chợt lóe, “Đánh mất đồ?”

Người nói vô tâm, nhưng người nghe lại có ý, trên mặt mọi người đều trở nên không tự nhiên.

Vương Thiên Bá dậm chân, cả giận nói: “Chó má, tên khốn nạn kia, trước mặt vừa mới đem đồ đến gửi, sau lưng đã bố trí người đến cướp. Cái hộp này ở trên tay ta còn chưa nóng đã không cánh mà bay. Con bà nó, nếu lão tử bắt được tên hắc y nhân kia, kiểu gì cũng phải cắt đầu hẳn xuống!”

Đỗ Phi Phi nhìn đám người phía sau Thôi Đông Lâm, líu lười nói: “Không phải tất cả tiêu cục đều gặp tình huống này chứ.”

Trong đám người bắt đầu có tiếng mắng chửi, có người hỏi đáp: “Cũng không khác là mấy.”

Đỗ Phi Phi nói: “Vậy sao các người lại tụ tập cùng một chỗ?”

Thôi Đông Lâm nói: “Người nọ trộm đồ lại không đi xa, cố ý để lại manh mối khiến chúng ta đuổi theo. Vì thế ta từ Sơn Đông một đường đuổi tới Giang Chiết, lại chuyển tới Thục Trung, ở trên đường gặp được chư vị đồng đạo, mới biết thì ra bản thân nhảy vào bẫy. Công việc của chúng ta quan trọng nhất là chữ tín, cho dù biết bị hãm hại, cũng không thể nhắm mắt bỏ qua. Hy vọng có thể tập hợp lực lượng của nhiều người, đem đồ bị cướp tìm trở về.”

Nói cách khác, hắc y nhân kia chính là đưa đồ ký gửi rồi lại cướp đi. Sau đó lại dùng cùng một chiếc bình ký gửi cho tiêu cục khác, rồi lại cướp, liên tục dùng cùng một phương thức như thế..... Nàng nhìn những người ở nơi này, cảm thấy gã hắc y nhân kia có thể dụ toàn bộ các tiêu cục có uy tín ở vùng Đông Nam vào một cái lưới, quả thật cũng không dễ dàng gì.

Đỗ Phi Phi nói: “Nhưng bình hoa sứ Thanh Hoa chỉ có một, nếu các người tìm được đồ, thì định phân chia như thế nào?”

Vương Thiên Bá nhìn vụn sứ trên mặt đất, tức giận nói: “Còn phân cái gì nữa, người đã giúp chúng phân chia rồi!”

Khi Đỗ Phi Phi vung đao chém hộp gỗ, mọi người đều chứng kiến rõ ràng. Một đao kia bổ xuống gọn gàng mạnh mẽ, khiến cho bọn họ ngay cả cơ hội hô lên cũng không có. Đỗ Phi Phi cười gượng, sau đó giữ chặt tay áo Diệp Thần, thấp giọng nói: “Mượn một chút.”

Diệp Thần nhú mi, tùy ý để nàng lôi kéo lui về phía sau ba bốn trượng.

“Người nói xem.....” Đỗ Phi Phi vừa muốn mở miệng, đã thấy tất cả mọi người nghển cổ ngóng chờ, lại phải kéo hẳn ra xa vài bước, thấp giọng nói: “Người nói xem, cạm bẫy này có phải ngay từ đầu đã chuẩn bị để đối phó với chúng ta hay không?”

Diệp Thần nói: “Đúng thế.”

Giang hồ gần đây rất yên bình, không có tổ chức sát thủ nào mới nổi, cho dù có, cũng là đám lâu la tiểu tốt, rất nhanh đã bị tiêu diệt gọn. Ngoại trừ đám tử sĩ của Nam Dương vương, rất khó để tìm được một lực lượng lớn nào bán mạng cho hắn, cho nên hắn mới nghĩ ra kế hoạch mượn đao giết người như vậy.

“Có điều kế hoạch này ít nhất cũng phải chuẩn bị hai ba tháng rồi?” Đỗ Phi Phi líu lười nói, “Khi đó chúng ta còn chưa đến Đường Môn đâu?”

Diệp Thần nói: “Cái này gọi là lo trước khỏi họa.”

Nam Dương vương vì muốn đối phó với hắn mà tính toán trăm phương ngàn kế. Có Thanh Vân thượng nhân còn chưa yên tâm, nhất định phải tự tay bố trí đến chuyện này.

— tuy rằng, hắn đã có dự kiến trước.

Vẻ mặt Đỗ Phi Phi đau khổ nói: “Vậy hiện tại chúng ta nên làm sao?”

Hắn buồn bực lặp lại: “Chúng ta?”

.....

Không phải hắn sẽ đứng ngoài cuộc chứ? Như thế quá không nghĩa khí rồi!

Đỗ Phi Phi cắn răng nói: “Đừng quên, người Nam Dương vương muốn đổi phó là người, ta chỉ là người đi ngang qua bất hạnh bị kéo xuống nước.”

“Ồ.” Diệp Thần mỉm cười, nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Người thừa nhận người bị kéo xuống nước sao?”

Việc này còn phải thừa nhận sao? Rõ ràng như thế mà. Đỗ Phi Phi nói: “Người chuẩn bị giải quyết như thế nào?”

Diệp Thần nghĩ nghĩ, “Giết hết?”

Đỗ Phi Phi nhìn sắc mặt bất chợt xanh mét của Thôi Đông Lâm và Tiêu Đại Thánh, vội vàng nói: “Bọn họ trên có mẹ già dưới có con nhỏ.” Mặc kệ là người tóc đen đưa tiễn người tóc bạc, hay là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đều là chuyện thương tâm.

Diệp Thần nói: “Không ngờ người suy nghĩ rất sâu xa.”

Đỗ Phi Phi sửng sốt.

Diệp Thần nói: “Không phải người sợ người nhà của bọn họ tìm người báo thù mới không yên tâm sao?”

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ, thật ra là tầm nhìn của nàng hạn hẹp.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bên Trong Nguy Nan Thấy Chân Tình

Diệp Thần trầm ngâm nói: “Xem ra không có biện pháp.”

Không có biện pháp?

Đỗ Phi Phi cả kinh. Không phải là muốn giao nàng ra đấy chứ?

“Chỉ có thể dùng tiền tiêu tai.” Diệp Thần thở dài đầy tiếc nuối.

Đỗ Phi Phi nhìn đám người trước mặt, “Ách, nhiều tiêu cục như vậy, hình như sẽ tốn không ít tiền?” Theo nàng biết, nếu tiêu cục làm mất đồ ký gửi, số tiền phải bồi thường sẽ lớn hơn giá trị thật vài lần. Hắc y nhân đã có ý hãm hại bọn họ, như vậy nếu lựa chọn bồi thường nhất định sẽ không ít. Có điều Diệp Thần là công tử của Tế tướng, của cải có lẽ không ít. Nàng mong đợi hỏi: “Lệnh tôn..... tế tướng đại nhân, bổng lộc có nhiều hay không?”

Diệp Thần nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, nói: “Cũng bình thường. Miễn cưỡng có thể duy trì thể diện.”

.....

Vậy có nghĩa là không dư dả.

Đỗ Phi Phi lại hỏi: “Thế những hạng mục phụ bình thường thu vào có nhiều hay không?” Dù thế nào cũng là Tế tướng, người hối lộ có lẽ sẽ nhiều hơn Tri Phủ.

Diệp Thần nói: “Tiêu tốn cũng tương đối nhiều.”

.....

Vậy thì đừng có đùa.

Vẻ mặt Đỗ Phi Phi như đưa đám, “Vậy người có bao nhiêu tiền riêng?”

“Toàn bộ đưa cho người rồi.”

Gạt người. Rõ ràng khi hấn mua đồ trong tay vẫn dư dả vô cùng.

Có điều hiện tại không phải lúc so đo những chuyện này, Đỗ Phi Phi nói: “Vậy người chuẩn bị lấy cái gì để bồi thường?”

Diệp Thần nói: “Bồi thường cái gì?”

“.....” Đỗ Phi Phi ngạc nhiên nói, “Không phải vừa rồi người nói dùng tiền tiêu tai sao?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy không phải bồi thường sao?” Chẳng lẽ dùng vàng mua chuộc những người kia? Cái này sợ rằng còn tốn kém hơn chuyện bồi thường.

Diệp Thần nói: “Đương nhiên không phải. Ý tứ của ta là mua bình hoa cho bọn họ.”

.....

Đỗ Phi Phi há hốc mồm nói: “Hả?”

“Không phải bọn họ nói đồ ký gửi là bình hoa sứ Thanh Hoa sao?”

Đúng là như vậy, nhưng mà.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy có chỗ gì đó rất không thích hợp.

Diệp Thần đã đi trở về cửa hàng sửa đậu nành.

Những cái cổ đang nghên lên đều bình thản thu về, có điều ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hắn.

Diệp Thần nói: “Đến đến đến, mọi người đến nhận vật bị mất đi.”

Chiếc hộp đặt trên bàn được hắn mở ra, giơ lên một cái bát bằng sứ Thanh Hoa, “Bình hoa này, ai muốn?”

.....

Đỗ Phi Phi rốt cục biết vấn đề ở chỗ nào —

Thôi Đông Lâm đại biểu cho mọi người trợn mắt há hốc mồm bước ra khỏi hàng nói: “Khụ, Diệp đại hiệp, cái này hình như không phải bình hoa.” Cho dù muốn giả mạo cũng phải giống một chút chứ.

Diệp Thần nói: “Sao lại không phải? Dem cành hoa cắt ngắn một chút không phải được rồi sao? Hơn nữa, không có người quy định bình hoa nhất định phải cắm hoa, người chưa từng nhìn thấy người ta dùng bình hoa để đựng đậu phụ sao?”

.....

Mọi người bị lời ngụy biện của hắn làm choáng váng đến muốn ngã trái ngã phải.

“Ha ha.....”

Vương Thiên Bá đột nhiên dậm chân cười lớn.

Đỗ Phi Phi đồng tình nhìn hấn.

Ôi, không ngờ thần kinh của hấn lại yếu như vậy, mới thế đã bị bức điên rồi. Nếu lúc trước người bị Diệp Thần đại nhân nhìn trúng là hấn, chỉ sợ hiện tại mộ phần đã xanh mấy mùa cỏ.

Diệp Thần cảm nhận được ánh mắt chỉ trích của nàng, vô tội nhún nhún vai.

Không thích cái bát này thì trực tiếp mở miệng là được rồi, cần gì phải cười như thế?

Con người ấy mà, không bao giờ sống thật với lòng mình.

Rốt cục vẫn là Thôi Đông Lâm không nhịn được lên tiếng hỏi: “Vương Thiên Bá, đến tột cùng người đang cười cái gì?”

Vương Thiên Bá hơi dừng lại, lau nước mắt nơi khóe mắt nói: “Ta cảm thấy chiêu này của Kiếm Thần..... cao!”

.....

Đỗ Phi Phi vô cùng khẳng định, hấn thật sự điên rồi.

Ngoại trừ người điên, ai có thể thưởng thức tư duy của Diệp Thần đại nhân?

Có điều Thôi Đông Lâm không nghĩ như vậy, hấn vẫn ôn tồn hỏi: “Xin chỉ giáo?”

Vương Thiên Bá dấm dấm ngực, nói: “Tên hắc y nhân kia giả thần giả quỷ chọc ghẹo chúng ta lâu như vậy, chúng ta còn diễn hết mình cho hấn xem! Dù sao lúc trước trên phiếu bảo hành chỉ viết là bình hoa sứ Thanh Hoa, cũng không đề cập đến bình hoa có hình dạng gì. Chúng ta chỉ cần tùy tiện mang một bình hoa đến nơi cần giao, là coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu tên hắc y nhân kia mắt nhắm mắt mở bỏ qua là còn tốt, nếu hấn đến lý luận, ha ha, ta còn đang đợi hấn đó.”

Trong lòng Thôi Đông Lâm khẽ động, quay đầu nhìn những người khác. Những người khác cũng đều nhìn hấn, hiển nhiên là sẽ nghe theo ý hấn.

Hấn lại nhìn về phía Tiêu Đại Thánh.

Tiêu Đại Thánh hơi hơi gật đầu.

Thôi Đông Lâm âm thầm suy nghĩ, sau đó ôm quyền với Diệp Thần: “Đa tạ Diệp đại hiệp đã thay chúng ta tìm lại vật bị mất!” Dứt lời, giành trước cầm lấy bát sứ Thanh Hoa kia.

Hấn làm như vậy là có nguyên do.

Thật ra bình hoa sứ Thanh Hoa có thể mua ở bất cứ nơi nào, cho dù muốn mua một bình hoa giống y như đúc cũng không phải chuyện không thể. Chỉ là nhận vật trong tay Diệp Thần tương đương với việc kéo Diệp Thần xuống nước. Một mặt, có chỗ dựa là Kiếm Thần đương nhiên là tốt. Mặt khác, để Diệp Thần cùng ngồi trên một chiếc thuyền, không thể nghi ngờ là muốn hấn giữ nghiêm bí mật của bọn họ. Dù sao nhiều tiêu cục như vậy lại bị một hắc y nhân đùa giỡn đến chóng mặt, nếu truyền ra ngoài giang hồ, thật sự không phải chuyện gì vui vẻ.

Những người khác thấy Thôi Đông Lâm đi đầu, cũng lập tức ủa lên, chỉ sợ chậm chân, thành công đã tràng.

Vương Thiên Bá cướp đến hăng say, thật vất vả giãy dựa thoát ra, trong tay cầm một hộp gỗ, kích động mở ra, lại chửi thề một câu, “Mẹ nó! Tại sao lại là màu hồng?”

Diệp Thần thản nhiên từ trong đám người đi ra.

Vừa lúc nghe thấy câu kia của Vương Thiên Bá, cho nên tốt bụng đề nghị: “Về nhà lấy bút nhuộm phẩm màu màu xanh tô lên là được.”

Vương Thiên Bá: “.....” Hình như cũng quá có lệ rồi.

Nếu vấn đề đã được giải quyết, mọi người cũng không ở lâu, lần lượt cáo từ.

Lúc Thôi Đông Lâm gần đi, còn mời riêng Diệp Thần và Đỗ Phi Phi, nếu ngày khác đi ngang qua phủ Đông Xương, nhất định phải tới tiêu cục Long Uy.

Phát lời mời tương tự còn có Vương Thiên Bá.

Đối với nam tử nhanh mồm nhanh miệng, khiến Diệp Thần yêu thích này, Đỗ Phi Phi vô cùng có hảo cảm. Bởi vậy âm thầm nhớ kỹ nơi ở của hắn.

Sau khi mọi người từ biệt, Đỗ Phi Phi lại phát hiện Tiêu Đại Thánh vẫn chưa rời đi, chẳng những không đi, hai tay lại trống trơn.

Nàng kinh ngạc nói: “Tiêu đại ca, huynh không lấy đồ sao?”

Tiêu Đại Thánh cười lạnh nói: “Ta muốn bình hoa, sẽ tự mình đi mua. Cần gì Diệp Thần phải bố thí?”

Cho dù Đỗ Phi Phi có trì độn, cũng phát hiện ra hắn và Diệp Thần không bình thường, vô cùng không bình thường.

Diệp Thần không để ý tới hắn, kéo Đỗ Phi Phi bước đi.

Tiêu Đại Thánh đột nhiên hét lớn một tiếng: “Không ai nói cho người, nam nữ thụ thụ bất thân sao?!”

Đỗ Phi Phi bị hắn làm cho giật mình, vội vàng rút tay về.

Diệp Thần khó chịu nói: “Ta cũng không tổ giác chuyện người nhìn lén Hoắc Bình Bình tắm rửa, người cần gì phải canh cánh trong lòng?”

.....

Tiêu Đại Thánh nhảy dựng lên, “Người còn nói người không tổ giác?!”

Diệp Thần quay đầu nhìn Đỗ Phi Phi, “Ta vừa mới tổ giác sao?”

Đỗ Phi Phi lắc đầu theo bản năng.

Diệp Thần lại quay sang nói với Tiêu Đại Thánh: “Người thấy chưa.”

Tiêu Đại Thánh vô cùng đau đớn, “Phi Phi, muội sa đọa rồi.”

Đỗ Phi Phi lui đến sau lưng Diệp Thần.

Tiêu Đại Thánh trước mắt nàng thật sự quá cổ quái, hoàn toàn không có vẻ thành thực ôn trọng như lần trước gặp mặt. Tuy rằng lần gặp mặt đó, tổng cộng bọn họ chỉ nói sáu câu —

“Hoan nghênh.”

“Xin chào.”

“Mời uống.”

“Đa tạ.”

“Đi thông thả.”

“Xin dừng bước.”

Tiêu Đại Thánh trầm giọng nói: “Ta quyết định.”

Đỗ Phi Phi ở phía sau Diệp Thần vươn cổ ra nói: “Quyết định cái gì?”

“Ta phải ở bên cạnh bảo vệ muội.”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Vừa Vào Tương Dương Cố Nhân Đến

Đỗ Phi Phi cảm động nói: “Đa tạ Tiêu đại ca. Đám hắc y nhân này người đông thế mạnh, quả thực là quấy nhiễu chúng ta không ít.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Ý ta là, ta muốn bảo hộ mọi người khỏi sự hãm hại của Diệp Thần!”

.....

Đỗ Phi Phi lộ nóng doanh tròn bước lên phía trước, “Người thân của ta!”

Sao vừa rồi nàng có thể cảm thấy Tiêu Đại Thánh cổ quái cơ chứ? Nàng thật sự là quá lòng lang dạ sói.

Bước chân của nàng mới được nửa đường, lập tức phía sau cổ đã bị người ta túm trở về.

Tiêu Đại Thánh tức giận đến kêu lớn, “Diệp Thần, ngươi, ngươi dám kéo nàng?!”

Diệp Thần buông Phi Phi ra, giúp nàng sửa sang lại quần áo, “Ừ, ta kéo đấy.”

.....

Tiêu Đại Thánh căm giận nói: “Da mặt của ngươi thật dày.”

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ, ý của Tiêu đại ca là tốt, nhưng trình độ vẫn còn kém rất xa.

Diệp Thần hỏi: “Người biết đánh xe ngựa không?”

Tiêu Đại Thánh gật gật đầu, sau đó cảnh giác nhìn hẳn, “Có ý gì?”

Diệp Thần nhún vai nói: “Không có ý gì.”

Vì thế, bọn họ ba người đi một vòng quanh trấn.

Khi đi ra, xe ngựa có, xa phu cũng có.

Tuy rằng nhóm ba người đi có hơi chật chội một chút, nhưng Diệp Thần nhìn Tiêu Đại Thánh đang đánh xe, nhin.

Đỗ Phi Phi thấy Tiêu Đại Thánh tới giúp đỡ bọn họ đánh xe, vui vẻ.

Tiêu Đại Thánh vừa đánh xe vừa bực tức, nhưng nghĩ đến chuyện có thể kéo chân sau của Diệp Thần, nhin.

Vì thế xe ngựa chở ba người ba loại tâm tư khác nhau lên kinh thành phía bắc.

Vui vẻ đi chung nửa tháng, cuối cùng Đỗ Phi Phi cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, bơ phờ nói: “Vì sao đám hắc y nhân kia không đến nữa? Có thể đang chuẩn bị âm mưu lớn hơn nữa để tiếp đón chúng ta hay không?”

Diệp Thần nói: “Có lẽ sắp rồi.....”

“Ôi chao!”

Tiêu Đại Thánh ở bên ngoài đánh xe đột nhiên hét thảm một tiếng, thân thể ngựa ra phía sau, ngã vào trong xe, bi phần nhìn hai người đang

kinh ngạc, “Hai kẻ miệng quạ đen các người!”

Ngựa hí như cầu vồng.

Diệp Thần nháy mắt chui ra khỏi xe ngựa.

Đỗ Phi Phi nhìn máu chảy róc rách như nước trên cánh tay trái của Tiêu Đại Thánh, nôn nóng nói: “Huynh bị thương!”

Tiêu Đại Thánh cắn răng nói: “Cám ơn muội đã cho ta biết.”

“Để ta xem vết thương cho huynh.” Nàng lấy ngón tay nhẹ nhàng gỡ ra vải áo.

Tiêu Đại Thánh thấy nàng nhú mày, không khỏi lo lắng hỏi: “Thế nào rồi?”

“Là vết thương do kiếm.”

“Không thế nào.” Hắn đau đến nhú mi, “Kẻ kia căn bản không tới gần ta, ta chỉ nhìn thấy một màu cái bóng màu xám lóe lên.”

Đỗ Phi Phi xoa xoa cằm nói: “Có thể là ám khí hay không?”

“Không phải.” Diệp Thần cho ngựa dừng lại, tiến vào thùng xe, “Là kiếm khí vô hình.”

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Trừ người ra vẫn còn người có thể sử dụng kiếm khí vô hình sao?”

Tuy rằng Diệp Thần thường xuyên chọc gẹo nàng, nàng cũng hy vọng một người nào đó xuất hiện đánh bại hắn, nhưng ở sâu trong nội tâm, nàng đã sớm cam nguyện với chuyện Diệp Thần là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nay đột nhiên lại có một người võ công đạt tới cảnh giới kiếm khí vô hình như hắn, bảo nàng làm sao bình tĩnh được?

Diệp Thần hiểm khi trầm mặc.

Tiêu Đại Thánh rên rỉ nói: “Mặc kệ có phải là kiếm khí vô hình hay không, trước tiên các người thay ta băng bó vết thương đã, tuy rằng là vết thương nhỏ, nhưng mất máu quá nhiều cũng sẽ chết người.”

Một lần nữa đi ra.

Tiêu Đại Thánh ở trong xe nghỉ ngơi.

Diệp Thần và Đổ Phi Phi ngồi trên càng xe đánh xe.

Trên thực tế, xe là Đổ Phi Phi đánh, từ sau khi Diệp Thần nói đến chuyện kiếm khí vô hình, luôn luôn trầm tư.

Đổ Phi Phi đánh xe một hồi, không nhin được lên tiếng phá vỡ yên lặng: “Người nói xem, vì sao người kia chỉ làm Tiêu đại ca bị thương?”

Nếu hẳn có thể thần không biết quỷ không làm trầy da Tiêu Đại Thánh, như thế nếu muốn cắt đầu hoặc đâm thẳng vào ngực cũng là chuyện rất đơn giản đi?

Suy nghĩ của Diệp Thần bị cắt ngang, lạnh nhạt nói: “Hắn đang cảnh cáo.”

“Cảnh cáo cái gì?”

“Cảnh cáo ta không nên lên kinh thành.”

Tiêu Đại Thánh đang mơ ngủ đột nhiên tỉnh dậy, vừa vặn nghe thấy câu nói kia của Diệp Thần, lập tức hét lên: “Nếu hẳn muốn cảnh cáo người, vì sao lại ám toán ta?”

Diệp Thần nói: “Bởi vì ta sẽ không để bị thương một cách ngu ngốc như vậy.”

.....

Trong thùng xe khô phục im lặng.

“Như vậy, chúng ta có cần thay đổi hành trình không?” Đỗ Phi Phi thật cẩn thận hỏi. Lúc trước Diệp Thần luôn tươi cười khiến nàng cảm thấy kinh hồn táng đảm, bây giờ hẳn nghiêm túc, nàng lại cảm thấy run sợ.

Ánh mắt Diệp Thần thản nhiên liếc nhìn nàng, sương giá trên mặt giảm bớt, lộ ra nụ cười nhạt, “Vì sao phải thay đổi?”

Không biết tại sao, nhưng nhìn thấy nụ cười ấy, Đỗ Phi Phi cảm thấy an lòng.

“Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?” Không thể cứ coi như không biết gì được.

Diệp Thần nói: “Dù sao người bị thương cũng không phải chúng ta, không có chuyện gì.”

.....

Đỗ Phi Phi vụng trộm vỗ ngực.

May mà hẳn dùng là ‘chúng ta’.

Nàng phát hiện ra có Tiêu Đại Thánh ở đây thật tốt, hẳn vừa đến, địa vị của nàng lập tức được nâng lên.

Quả nhiên, chuyện xấu tốt không có tuyệt đối, chỉ có tương đối.

Trong xe, Tiêu Đại Thánh vẫn khò khè ngủ ngon lành.

*

Khai Phong, Tương thành.

Đỗ Phi Phi vội vàng đánh ngựa, chuẩn bị tìm một khách điểm để ngủ một giấc, trước mắt đột nhiên lại sáng lên, xuất hiện một người mà năm mơ nàng cũng không muốn gặp lại.

“Hoặc Bình Bình?” Sau giây phút ngẩn người, Đỗ Phi Phi mở lớn mắt.

Trong buồng xe có tiếng động lớn.

Tiêu Đại Thánh vội vã chui ra khỏi thùng xe, không đợi xe ngựa dừng lại đã nhảy xuống xe ngựa, vọt tới đứng trước ngựa của mỹ nhân, vui vẻ nói: “Bình Bình.”

Hoặc Bình Bình hơi ngạc nhiên một chút, lập tức cười nói: “Tiêu đại ca, đã lâu không gặp.”

“Phải, thật lâu.” Quả thực sống một ngày bằng một năm. Tiêu Đại Thánh đang chuẩn bị nói vài câu bộc lộ nhớ nhung trong lòng, lại thấy nàng lướt qua mình, đi đến trước mặt Diệp Thần, “Diệp đại ca.....”

Diệp Thần nói: “Mẫu thân sinh ra ta liền qua đời, phụ thân ta không nạp tiểu thiếp không có con gái rời.”

Hoặc Bình Bình xoa mũi, hốc mắt đỏ lên, “Lần trước là ta bất đắc dĩ.....”

Nàng còn chưa nói xong, Tiêu Đại Thánh đã xông đến bảo vệ giai nhân, “Diệp Thần, người đừng quá phận.”

Diệp Thần quay đầu hỏi Đỗ Phi Phi, “Ta quá phận sao?”

Tuy rằng nàng không có sức chống cự với đối mỹ nhân, nhưng nếu mỹ nhân là rắn rết lại là một chuyện khác. Đỗ Phi Phi do dự nói: “Thêm chút nữa cũng không sao.”

Tiêu Đại Thánh sửng sốt, “Phi Phi, không ngờ muội lại.....”

Đỗ Phi Phi nói: “Ta làm sao?”

“Không ngờ muội lại ăn dấm chua với Diệp Thần!” Tiêu Đại Thánh khó mà tin nổi. Gần một tháng ở chung, hẳn còn tưởng rằng Đỗ Phi Phi chỉ e sợ không kịp tránh Diệp Thần.

.....

Hẳn là Đường Tinh Tinh thứ hai sao? Có thể nhìn nhầm cùng một vấn đề.

Đỗ Phi Phi đau đầu xoa trán, “Thương thế của huynh tốt chưa?”

Hoắc Bình Bình kinh ngạc nói: “Tiêu đại ca, huynh bị thương sao?”

Tiêu Đại Thánh vội vàng cười nói: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, bây giờ đã không sao rồi.”

Đỗ Phi Phi cao hứng nói: “Thế ngày mai đổi thành huynh đánh xe.”

Tiêu Đại Thánh: “.....”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ừ. Mỗi ngày đều ngồi ở càng xe, thật mệt mỏi.”

Dưới sự giật dây kiên trì của Tiêu Đại Thánh, rớt cục Diệp Thần và Đỗ Phi Phi cũng đồng ý nghỉ lại ở khách điểm Hoắc Bình Bình đã thuê trọ. Dù sao cũng là xa phu, về sau còn dùng đến.

Lúc đầu Hoắc Bình Bình chỉ đặt ba gian phòng, cho nàng, Diệp Thần và Đỗ Phi Phi mỗi người một gian, nay lại thêm Tiêu Đại Thánh, đành phải hai người ở một gian.

Hoắc Bình Bình nói: “Đỗ tỷ tỷ, không bằng chúng ta.....”

Đỗ Phi Phi liêu mạng lắc đầu.

Ký ức về con nhện lần trước vẫn còn chưa phai đâu.

Hoắc Bình Bình đành phải nhìn về phía Tiêu Đại Thánh.

Tiêu Đại Thánh nhảy dựng lên nói: “Bảo ta và Diệp Thần một phòng? Không có cửa đâu!”

Hoắc Bình Bình thở dài nói: “Nhưng các phòng khác của khách điếm đều đã đầy. Các khách điếm trong thành Tương Dương luôn luôn trong tình trạng thiếu phòng.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Không sao, ta và Phi Phi một phòng.”

.....

Tiêu Đại Thánh và Hoắc Bình Bình nhìn bọn họ giống như thấy quái vật.

Diệp Thần ôn nhu nói: “Phi Phi à.....”

Đỗ Phi Phi giật mình, không chút nghĩ ngợi nói: “Ta và người một phòng.”

Ở cùng một phòng với Diệp Thần cùng lắm thì lại nằm ngủ trên đất, dù sao nàng cũng đã quen.

Vì thế, dưới vẻ mặt khiếp sợ nhìn theo của Tiêu Đại Thánh và Hoắc Bình Bình, Diệp Thần kéo Đỗ Phi Phi nhanh nhẹn trở về phòng.

Vào đêm, Đỗ Phi Phi vừa trải xong đệm chăn, đang muốn nằm xuống, lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Nàng liếc mắt nhìn Diệp Thần đã sớm ở trên giường, cam chịu đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là Hoắc Bình Bình.

Đỗ Phi Phi nhỏ giọng nói: “Diệp Thần đã ngủ.”

Ánh mắt Hoắc Bình Bình khẽ liếc vào trong phòng, nhìn thấy chăn chiếu ở trên đất, nụ cười đột nhiên trở nên tha thiết, “Đỗ tỷ tỷ, muội tới tìm tỷ.”

Đỗ Phi Phi cụp mắt.

“Đỗ tỷ tỷ, muội biết lần trước ở trong sơn động thực sự là muội có lỗi, nhưng muội cũng bị người ta ép buộc mà thôi.” Nàng nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt lưng tròng chỉ chực rơi xuống, “Muội cùng với đệ đệ tình cảm rất tốt, thật sự không thể trơ mắt nhìn đệ ấy.....”

“Hoắc cô nương.” Đỗ Phi Phi ngẩng đầu, “Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như ngươi.”

Hoắc Bình Bình lộ vẻ mặt vui mừng nói: “VẬY ĐỖ TỶ TỶ.....”

“Nhưng,” Đỗ Phi Phi thay đổi giọng điệu, “Vô luận như thế nào thì ta cũng là người bị hại, nếu đổi lại là ngươi, bởi vì tín nhiệm bằng hữu mà gặp phải kiếp nạn chín phần chết một phần sống như vậy, ngươi có thể tha thứ hay không?”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hoa Rơi Hữu Ý, Nước Chảy Vô Tình

Không biết là ngủ sà đã thành thói quen, hay là sà nhà của khách điếm này đặc biệt, tóm lại khi Đỗ Phi Phi tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, cơ thể sảng khoái, ngay cả bữa sáng cũng ăn nhiều hơn bình thường hai bát.

Diệp Thần ở bên cạnh không ngừng thờ dài nói: “Phi Phi à, người càng ngày càng ăn nhiều.”

Đỗ Phi Phi vừa húp cháo, vừa hàm hồ nói: “Dù sao ăn không hết thì rất lãng phí.”

“Nhưng...” Ánh mắt Diệp Thần chuyển từ khuôn mặt đến bộ ngựa của nàng, “Người ăn nhiều như thế để nuôi nơi nào vậy?”

“Khụ khụ!” Đỗ Phi Phi ho sặc sụa.

Tiêu Đại Thánh duỗi tay muốn giúp nàng vỗ vỗ lưng, lại nghe thấy Diệp Thần lạnh lùng nói: “Không nghe nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Tiêu Đại Thánh phẫn nộ rút tay về, lớn tiếng lẩm bẩm: “Cũng không biết đêm qua là người nào cô nam quả nữ ở chung một phòng.”

Diệp Thần rất vui vẻ trả lời: “Là ta và Phi Phi.”

.....

Tiêu Đại Thánh kinh sợ vì độ dày mặt của hắn.

Hoắc Bình Bình ở một bên cười nhẹ nói: “Đỗ tử tử quên mình vì người, tự nguyện nằm ngủ dưới đất, thật sự khiến tiểu muội bội phục.”

Đỗ Phi Phi cảm thấy hai chữ ‘tự nguyện’ này dùng thật thâm sâu.

Tiêu Đại Thánh lại bắt đầu lớn tiếng, “Diệp Thần, người căn bản là không phải nam nhân, lại để nữ nhân nằm ngủ dưới đất!”

Diệp Thần sờ sờ cằm nói: “Thật ra, không ngủ dưới đất cũng được.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi sáng lên.

Chẳng lẽ từ nay về sau sau nàng có thể thoát khỏi kiếp ngủ dưới đất?

Diệp Thần cười tủm tỉm nói: “Dù sao giường cũng rất lớn.”

.....

Tiêu Đại Thánh đồng tình nhìn Đỗ Phi Phi. Người chịu khổ rồi.

Hoắc Bình Bình ghen tị nhìn Đỗ Phi Phi. Người hưởng phúc đấy.

Đỗ Phi Phi im lặng nhìn bát.

Ăn điểm tâm xong, vốn muốn lập tức khởi hành lên đường, nhưng Hoắc Bình Bình lại nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng riêng với Diệp Thần, bởi vậy hành trình bị trì hoãn.

Đỗ Phi Phi đứng ở đại sảnh của khách điểm, nhìn cửa phòng đóng chặt trên lầu, ánh mắt chuyển nhanh như chớp.

Tiêu Đại Thánh đột nhiên nói: “Không phải muội đang muốn một mình rời đi chứ?”

Đỗ Phi Phi hoảng sợ, “Ai bảo? Ta là người có chữ tín, nếu đã thu tiền của Diệp Thần, đương nhiên sẽ làm người tốt đến cùng, tiền phạt tiền đến Tây Thiên, đưa hãn lên kinh thành.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Nhưng ta thấy cho dù hãn có lên được kinh thành cũng không tính thả muội đâu.”

Đỗ Phi Phi nhớ tới câu ba đời ba kiếp kia, không hiểu tại sao tim trong lồng ngực lại đập loạn.

Tiêu Đại Thánh trầm giọng nói: “Đừng nói ta không nhắc nhở muội, Diệp Thần là kẻ có mới nói cũ. Nếu muội theo hãn, chỉ sợ phải nếm mùi đau khổ.”

Đỗ Phi Phi hơi giật mình.

Khi hãn nói những lời này, rõ ràng có oán hận.

“Không phải hãn đã từng vứt bỏ huynh chứ?” Đỗ Phi Phi gian nan mở miệng. Một nam nhân, bị một nam nhân khác vứt bỏ..... đây là tình huống gì?

“Sao có thể?!” Tiêu Đại Thánh nhảy dựng lên.

Đỗ Phi Phi im lặng nhìn hãn.

Tiêu Đại Thánh tự biết mình thất thố, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta chỉ nghĩ đến Tiên Tiên mà muốn nhắc nhở muội thôi.”

Đỗ Phi Phi mỉm cười, “Đa tạ Tiêu đại ca.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Có điều nếu muội muốn chạy trốn, tốt nhất làm sớm đi. Kéo dài càng lâu, khả năng bị phát hiện càng lớn.”

Đỗ Phi Phi: “.....”

*

Trong phòng, Hoắc Bình Bình im lặng nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần chăm chú sửa móng tay.

Ngón tay hẵn thon dài, khớp xương rõ ràng, trắng nõn như ngọc, lại không mất vẻ mạnh mẽ. Hoắc Bình Bình nhìn thấy tay của nhiều người, thầy thuốc, nhạc công, thư sinh, kiếm khách..... Nhưng không ai có đôi tay đẹp như của hẵn.

Nàng nhìn có chút mê mẩn.

“Ta ở lại, là vì sửa móng tay.” Diệp Thần thản nhiên nói.

Hoắc Bình Bình hơi giật mình. Ý của hẵn là, hẵn chỉ thuận tiện ở lại nghe nàng nói chuyện thôi sao?

“Ừ.” Nàng cười nhẹ đáp lại, không có lộ ra nửa phần không vui. Trong lòng không phải không ủy khuất, nhưng nàng biết, cho dù có nổi nóng, giả bộ đáng thương hay bất cứ chiêu trò nào ở trước mặt Diệp Thần đều là vô dụng, hẵn sẽ chỉ càng thấy nàng phiền chán.

Khi mới gặp Đỗ Phi Phi, Hoắc Bình Bình từng vụng trộm quan sát nàng ta. Bởi vì nàng không tưởng tượng ra được nữ nhân như thế nào có thể khiến Diệp Thần ưu ái, nhưng kết quả sau đó vẫn là mê mang.

Luận mỹ mạo, luận trí tuệ, luận gia thế, luận cách nói năng, Hoắc Bình Bình tự nhận mình không thua. Như vậy là cái gì? Nàng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể quy tội cho cá tính.

Nhưng một người dịu dàng như nước lại thua bởi một người ngây ngốc sao, nàng không tin.

Cho nên nàng muốn đánh một đòn cuối cùng.

Thắng tất nhiên là tốt, nếu thua, như vậy cũng chỉ có thể thở dài cho rằng Diệp Thần không có mắt nhìn, nàng đã toàn tâm sẽ không hối hận.

Cân nhắc một chút, Diệp Thần đã đổi sang bàn tay khác, lúc này nàng mới kinh ngạc nhận ra đã lãng phí không ít thời gian.

“Diệp đại hiệp.” Nàng điềm đạm đáng yêu cúi đầu, “Thật ra lần này ta đến, là muốn làm chuyện gì đó, bù lại sai lầm lúc trước.”

Diệp Thần nhú mi nói: “Độc của đệ đệ ngươi đã được giải chưa?”

Trong con ngươi của Hoắc Bình Bình lóe lên một tia đắc ý, nhưng vẫn không có biểu hiện gì nói: “Thanh Vân thượng nhân chỉ đưa nửa cây Kim Cận Thảo cho ta, mưu tính tiếp tục kìm kẹp ta. May mà gia phụ từng đọc trong sách cổ có nói đến loại cỏ này, đặc biệt mời người đi thu mua ở khắp nơi, quả nhiên có thể mua được từ một thương nhân buôn thuốc. Hiện nay toàn bộ Hoắc gia đã thề, không đội trời chung với Nga Mi.”

Diệp Thần nói: “Xem ra thế cục của Nam Dương vương đã suy yếu rồi.”

Sắc mặt Hoắc Bình Bình ửng đỏ, cười gượng nói: “Lời ấy của Diệp đại hiệp giải thích thế nào? Bình Bình không hiểu.”

“Từ trước đến nay Hoắc Đình Sơn của Thái Nguyên có giao tình rất tốt với quan lại trong triều, trong đó có cả thân tín của Nam Dương vương. Nếu không phải biết xu thế của Nam Dương vương đã suy tàn, lấy sự cáo già của Hoắc Đình Sơn, cho dù một người con traibỏ mạng, hẳn cũng tuyệt đối không dám tuyệt giao.”

Tuy rằng lời nói của Diệp Thần cay nghiệt, nhưng Hoắc Bình Bình lại không thể phản bác được nửa câu. Lần trước ra tay hãm hại Đỗ Phi Phi và Diệp Thần, một nửa là vì sốt ruột cứu đệ đệ, một nửa khác thật sự là bởi vì

phụ thân đã bị Nam Dương vương sai khiến, cho nên cố tình nhắm một mắt mở một mắt.

Hậu duệ của Hoắc gia quả thật rất nhiều, thiếu một người con trai không đáng kể chút nào. Cho dù là nàng, nếu không phải dựa vào danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, chỉ sợ đã sớm bị phụ thân ném đến nơi nào đó để có thể mượn sức. Nay phụ thân để nàng tự do, chẳng qua là chưa tìm được cái giá thích hợp mà thôi.

Cái giữa trong tay Diệp Thần nhẹ nhàng mà chà sát móng tay ngón áp út.

Trong lòng Hoắc Bình Bình đau đớn.

“Cho dù là ý của gia phụ, nhưng cũng không phải tâm ý của ta.” Hoắc Bình Bình mở to mắt, nước mắt như mưa rơi xuống.

Sắc mặt Diệp Thần không chút thay đổi đem cái giữa chuyển qua ngón tay út.

Hoắc Bình Bình lần đầu tiên phát hiện nước mắt của mình không thể khống chế, rõ ràng muốn giữ chừng mực, nhưng nhìn thấy một thân quần áo màu trắng trước mặt, lại không thể ngăn cản rơi ra.

Diệp Thần bỗng nhiên dừng tay, đem cái giữa đặt lên bàn, đứng lên.

Hoắc Bình Bình nói: “Ta còn chưa nói xong.”

“Nhưng ta đã nghe xong.”

Nàng thấy hắn sắp bước ra đến cửa, cuống quýt nói: “Cẩn thận Tiêu Đại Thánh!”

Bước chân Diệp Thần hơi dừng lại.

“Hắn thật ra là con trai của Nam Dương vương.” Hoắc Bình Bình để mặc nước mắt rơi như mưa, tí tích nhỏ xuống mặt đất, yên lặng nhìn bóng dáng hắn.

Diệp Thần chậm rãi mở miệng, “Sao người biết?”

“Có một lần, ta nhìn thấy hắn cùng với con trai Tri Phủ đi dạo, lỡ miệng nói ra.”

“Bởi vậy có thể thấy được, Tiêu Đại Thánh đối với người thật tâm, người lại dễ dàng bán đứng hắn.” Hắn dừng một chút, “Người thật là vô tâm.”

.....

Hoắc Bình Bình ngây ngốc nhìn hắn mở cửa.

Bóng lưng màu trắng kia dường như chốc lát nữa thôi sẽ mãi mãi rời xa, nàng không biết lấy dũng khí ở đâu, vọt lên trước.

Diệp Thần yên lặng nghiêng người tránh đi.

Hoắc Bình Bình dừng bước chân, sửa lại tóc mai, quay đầu nở nụ cười, “Chẳng lẽ người không muốn nhanh chóng từ người có tình trở thành thân thuộc với Đỗ tỷ tỷ sao?” Nụ cười mang theo nước mắt, như hoa đào gặp mưa, hải đường ngâm sương, quả nhiên là mỹ lệ kinh người.

Nhưng Diệp Thần nhìn nàng, cũng chỉ như nhìn một cái đầu gỗ, hờ hững nói: “Ồ?”

“Ta cũng là nữ nhân, ta hiểu tâm tư của nữ nhân. Nếu muốn biết rõ xem nữ nhân có tình cảm với người hay không, phương pháp đơn giản nhất trực tiếp nhất, chính là để nàng ghen tuông.” Nàng quyến rũ cười, “Trong lòng nữ nhân, không thể dễ dàng tha thứ nhất, chính là tình địch.” Đương

nhiên, nếu Đỗ Phi Phi vô tâm với người, nàng sẽ nhân dịp này, một đao cắt đứt.

Nhưng lời cuối cùng, nàng không nói ra.

Khóe miệng Diệp Thần bỗng nhiên cong lên.

Trong lòng Hoắc Bình Bình vui vẻ.

“Người cảm thấy.....” Giọng nói của hắn kéo thật dài.

Lòng của Hoắc Bình Bình cũng theo giọng nói của hắn mà bị nhắc lên.

“Ta cần phải dùng loại thủ đoạn này sao?” Nụ cười trên khóe miệng hắn trở thành khinh thường lạnh lùng, nhẹ nhàng tránh khỏi nàng, đi xuống bên dưới.

Ở cửa lớn, Đỗ Phi Phi và Tiêu Đại Thánh đang đứng hai bên trái phải giống như hai vị thần coi cửa.

Sau khi Đỗ Phi Phi trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, rốt cục hạ quyết tâm, chuẩn bị trốn chạy, thì nghe thấy Tiêu Đại Thánh vội ho một tiếng. Nàng quay đầu nhìn, Diệp Thần đã sắp đi tới.

“Phi Phi.” Hắn nở nụ cười hòa ái.

Đỗ Phi Phi lập tức thẳng lưng, hơn nữa trong lòng còn cảm thấy vô cùng may mắn: May mà động tác của nàng đủ chậm.

“Chúng ta đi thôi.” Hắn duỗi tay vén sợi tóc bởi vì phiền muộn của nàng mà rối loạn ra sau tai.

Tiêu Đại Thánh ghé sát vào người hắn, thấp giọng nói: “Vừa rồi Bình Bình nói gì với người?”

“Nàng nói.” Diệp Thần chậm rãi mở miệng, “Gần đây trời khô vật hanh, trên đường phải nhớ uống nhiều nước.”

Tiêu Đại Thánh: “.....”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Trong Thanh Tĩnh Am Không Thanh Tĩnh

Sau khi ra khỏi khách điếm, Tiêu Đại Thánh vừa đánh xe ngựa vừa ngoái đầu lại nhìn, nhưng tầm mắt trước sau vẫn không thấy bóng hình xinh đẹp của Hoắc Bình Bình.

Đỗ Phi Phi từ trong xe ló ra đầu nói: “Chúng ta đã đi ba vòng trên con đường này rồi.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Ta quyến luyến quên về không được sao?”

Diệp Thần lạnh lùng ném ra một câu: “Trên đầu chữ sắc là một lưỡi đao.”

Tiêu Đại Thánh quay đầu lại, qua khe cửa liếc nhìn hẩn một cái, “Không phải cũng giống người sao?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ừ. Có điều đao nhà ta là đao tốt.”

Đỗ Phi Phi vội ho một tiếng, “Tuy rằng nói chen vào là không lễ phép, nhưng dưới tình huống đặc thù hiện tại, xin cho phép ta không lễ phép một lần.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Nói đi.”

“Tiêu đại ca, huynh hiện tại không phải lưu luyến quên về, mà là đang đi ngược.”

Xe ngựa một lần nữa đi trở về đường ngay.

Nhưng tốc độ cực kỳ rùa bò.

Ở lần thứ sáu Tiêu Đại Thánh xuống xe đi ngoài, Đỗ Phi Phi không nhịn được nói: “Tiêu đại ca, thật ra huynh không cần uống nhiều nước như vậy.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Trời khô vật hanh, uống nhiều nước mới tốt.”

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy thế giới này không có nịnh bợ nhất, chỉ có nịnh bợ hơn.

Nàng lắc đầu nói: “Nhưng huynh uống quá nhiều rồi.”

Từ khi xuất phát đến bây giờ, tổng cộng hắn đã dừng xe chín lần, sáu lần đi ngoài, ba lần múc nước. Quay lại phía sau, vẫn có thể nhìn thấy đầu tường thành Tương Dương, mà thái dương đã sắp xuống núi.

Diệp Thần chậm rì rì nói: “Chi bằng chúng ta trở về nghỉ nốt đêm nay, ngày mai lại đi?”

Tiêu Đại Thánh nói: “Không cần, ta biết ở phía trước có một am ni cô, ta có quen biết với trụ trì. Nơi đó có khách phòng chuyên dành cho người qua đường xin nghỉ tạm.”

Đỗ Phi Phi chần chờ một lát, nói: “Tiêu đại ca, đến tột cùng là loại gặp gỡ thế nào..... lại khiến huynh và trụ trì của am ni cô có quen biết?”

Tiêu Đại Thánh nói: “Việc này nói ra rất dài.”

Diệp Thần thản nhiên nói: “Lại bắt đầu từ việc rình coi người ta tắm sao?”

.....

Tiêu Đại Thánh hét âm lên: “Cái gì mà bắt đầu từ việc rình coi?” Hấn dừng một chút, “Còn có, cái gì mà là ‘lại’?!”

Diệp Thần nói: “Chính là người không có ý đồ gì tốt đẹp.”

Đỗ Phi Phi nhìn hấn, lại nhìn Tiêu Đại Thánh, im lặng bước về phía Diệp Thần.

Tiêu Đại Thánh cá giận nói: “Ta, không phải ta rình coi! Chỉ là lúc đó đi ngang qua, vừa vịn nhìn thấy nàng đang tắm rửa mà thôi!”

Diệp Thần gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. “Ừ, sau đó nhất thời hiếu kì, chọc một lỗ trên cửa sổ, tiếp đó là con mắt không cẩn thận mà dán vào.”

Tiêu Đại Thánh oán hận nói: “Cái lỗ đó không phải ta chọc.” Hấn chỉ dán mắt vào mà thôi.

Diệp Thần tiếp tục gật đầu, “Ồ. Thì ra là Hoắc Bình Bình sợ người không biết, cho nên đã an bài sẵn từ trước.”

.....

Vẻ mặt Tiêu Đại Thánh không chút thay đổi quay người lại, vung roi, đánh ngựa về phía am ni cô.

Am ni cô này tên gọi là Thanh Tịnh am.

Ngoại trừ phật đường thờ cúng Bồ Tát, chỉ có hai dãy phòng.

Một loại để ở, một loại cho thuê.

Đỗ Phi Phi nhìn Tiêu Đại Thánh đưa bạc cho trụ trì, gật mình nói: “Thì ra là quen biết như thế.”

Trụ trì chấp tay, “Bần ni thật hồ thẹn. Chỉ vì trong am hương khói không thịnh, cho nên mới phải dùng hạ sách này.”

Tiêu Đại Thánh vội hỏi: “Chỉ là chúng ta thêm chút tiền hương đèn cho am, xin trụ trì chớ nên để ở trong lòng.”

Sau khi hai người khách sáo một phen, ba người được sắp xếp đến ở sương phòng bên trái.

Phòng của Diệp Thần ở giữa, Đỗ Phi Phi và Tiêu Đại Thánh ở hai bên.

Phòng nhỏ hẹp, chỉ có thể kê một chiếc giường, một bộ bàn ghế nhỏ. Đỗ Phi Phi đứng ở trong phòng mà rút đao cũng khó xoay người. Có điều không khí tươi mát, đệm chăn tuy rằng cũ, nhưng được giặt sạch sẽ. Nàng cởi giày, đang định bò lên giường, thì nghe thấy thấy có tiếng “hời ôi”, ngay sau đó có người ngâm tụng:

“Quân không thấy, nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống, chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về.”

Đỗ Phi Phi nhíu nhíu mày.

Bên kia lại tiếp tục: “Quân không thấy, gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc, sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê.”*

*Hai câu thơ đầu trong bài thơ “Tương tiến tửu” – mời uống rượu của Lý Bạch.

Thật ra nàng rất thích thơ của Lý Bạch.

“Đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng, chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn.”

Nhưng gào khóc thảm thiết lại là ngoại lệ.

“Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng, tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng.....”

Rốt cục Đỗ Phi Phi không nhịn được nữa, đứng dậy, gõ vang tường: “Có để cho người ta ngủ không!”

Quạ đen đậu ở trên cây bên ngoài phòng giặt mình bay đi.

Trong Thanh Tịnh am lập tức thanh tịnh.

Đỗ Phi Phi hài lòng trở lại giường, đầu còn chưa đụng tới gối, đã nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến.

.....

Quấy rối giấc ngủ của người ta còn dám tìm tới cửa?

Đỗ Phi Phi đứng dậy xỏ giày, khí thế cuồn cuộn tiến lên mở cửa.

Ngoài cửa một nam tử áo trắng đang đứng.

Trong khoảnh khắc mở cửa, nàng tưởng lầm là Diệp Thần.

Có điều rất nhanh nàng nhận ra không phải hần.

Cho dù hần cũng là một thân áo trắng tóc đen, nhưng hần không có ngạo khí thanh quý như của Diệp Thần.

Đầu hần hơi cúi thấp, có vẻ tao nhã mà khiêm tốn, dáng vẻ giống như thư sinh.

“À? Có chuyện gì?” Có lẽ là nụ cười trên mặt hần quá mức ôn hòa, khiến khí thế hùng hổ của nàng bị ép xuống.

Thư sinh áo trắng trang trọng chấp tay, “Vừa rồi tiểu sinh quấy rầy giấc ngủ của cô nương, cảm thấy vô cùng có lỗi, cho nên đến đây nhận tội.

Mong rằng cô nương có thể bỏ qua cho tiểu sinh.”

Cái gọi này gọi là không đánh người mặt cười. Nếu hẳn đã nói như vậy, Đỗ Phi Phi cũng không thể trách cứ gì, vội vàng nói: “Khách khí khách khí rồi. Không sao cả.”

Thư sinh lại nói: “Có điều sắc trời vẫn sớm, cô nương bụng rỗng đi ngủ, ngược lại rất có hại cho thân thể. Chi bằng cùng nhau dùng bữa tối, một lát nữa nghỉ cũng không muộn.”

Cái này liên quan gì đến người?

Đỗ Phi Phi gượng cười nói: “Ta có chút mệt, cho nên muốn ngủ trước.”

Thư sinh kiên trì nói: “Cho dù cô nương cảm thấy mỏi mệt, cũng phải dùng bữa tối trước. Sau đó qua một canh giờ mới nên đi ngủ.”

.....

Đỗ Phi Phi cúi đầu giải thích: “Ta sai lầm rồi, ta không nên gõ tường. Người muốn đọc sách thì cứ đọc đi, muốn đọc to thể nào cũng được, ta không nói nữa.”

Thư sinh lắc đầu nói: “Lời ấy của cô nương sai rồi, tiểu sinh chỉ là.....”

Cánh cửa cách vách kẽo kẹt mở ra.

Diệp Thần dựa vào khung cửa nhìn hẳn.

Thư sinh bị sự lạnh lùng trong mắt Diệp Thần khiến cả người đổ mồ hôi lạnh, “Vị huynh đài này.....”

Ngón tay của Diệp Thần chỉ về phía Đỗ Phi Phi nói: “Vị này là phu nhân của ta.”

.....

Đỗ Phi Phi và thư sinh đồng thời cứng đờ.

Thư sinh toát mồ hôi nói: “Tiểu, tiểu sinh vừa rồi mạo phạm.....”

Ngón tay của Diệp Thần lại di động, im lặng chỉ vào cửa phòng hăn.

Thư sinh vội vàng trốn vào trong phòng mình.

Đỗ Phi Phi cảm kích nói: “Người xuất hiện rất đúng lúc.”

Nếu lại bị thư sinh kia tiếp tục dây dưa, có lẽ cả ý nghĩ rút đao tự vận nàng cũng có.

Diệp Thần mỉm cười, “Phi Phi à.”

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy đao này rất có thể thật sự phải rút ra.

“Nếu người muốn vượt tường.” Hăn ngoắc ngón tay, “Đến bên này.”

.....

Đỗ Phi Phi chớp mắt, “Diệp Thần đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, ta đập tường chỉ là muốn cảnh cáo hăn mà thôi. Tuyệt đối không có ý định đả thông hai gian phòng.”

Diệp Thần nói: “Thế thì về phòng ấp ủ ý tưởng đó đi. Khi đã ấp ủ đủ rồi, nhớ phải thực hiện với bờ tường liền kề phòng ta.”

Đỗ Phi Phi không nói gì quay trở về phòng.

Đến lúc chạng vạng.

Thư sinh không sợ chết lại đến gõ cửa phòng.

“Miếu ngũ tạng không thể không có ngũ cốc cũng tể.”

Khi Đỗ Phi Phi đen mặt mở cửa, hăn nói như thế.

Tiêu Đại Thánh nói: “Dù sao đều tỉnh rồi. Bỏ bạc ra mua thức ăn thôi.”

Đỗ Phi Phi suy nghĩ một chút, hỏi: “Có thịt không?”

Sự thật chứng minh — có.

Gà chay, vịt chay..... Trụ trì giới thiệu đầu vào đấy.

Đỗ Phi Phi bắt đầu cầm đũa gắp ăn, trong lòng suy nghĩ: Trong thịt không có mỡ.

Diệp Thần liếc nhìn mỗi món ăn một lần.

Ngược lại thư sinh và Tiêu Đại Thánh ăn rất sáng khoái, hai đôi đũa liên tục quơ đi quơ lại trên mâm.

Trụ trì thấy bọn họ ăn vô cùng cao hứng, vui mừng đứng dậy rời đi.

Không bao lâu sau, khi đám người Đỗ Phi Phi sắp sửa thu dọn bát đũa, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, tiếng kêu sắc bén của nhóm ni cô như kim đâm vào màng tai, trong đó có cả tiếng văng tục thô lỗ.

Đám người Đỗ Phi Phi đưa mắt nhìn nhau, vội vàng đi ra ngoài.

Đi đến trước phật đường, bọn họ đồng loạt kinh hãi.

Giữa cửa lớn và phật đường đứng một đám đại hán cao lớn khỏe mạnh, trong tay cầm các loại vũ khí, hung hăng kiêu ngạo, hiển nhiên không phải người lương thiện.

Trụ trì đứng ở dưới cầu thang, lão đảo sắp đồ được mấy ni cô nâng đỡ, hiển nhiên là bị thương.

Cầm đầu là một tên râu quai nón khoác áo choàng vàng, hăn nhìn thấy đám người Diệp Thần, lập tức giơ đao thị uy. Ánh tà chiều chiếu lên thân đao, lóe sáng như gương đồng.

Đỗ Phi Phi theo bản năng nhìn về phía Diệp Thần.

Diệp Thần im lặng, một đôi con ngươi thăm thăm như đồng đen, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngược lại thư sinh và Tiêu Đại Thánh không nhin được, đồng thời chạy đến chỗ trụ trì.

Tiêu Đại Thánh thấy khóe miệng trụ trì có máu, nhíu mày nói: “Sự thái, người không sao chứ?”

Khóe miệng trụ trì lại chảy ra máu.

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ: Máu này có lẽ là tức giận do câu hỏi vô nghĩa của Tiêu đại ca.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Khi Tới Hung Hăng Khi Đi Vội Vàng

Thư sinh so sánh lợi ích thực tế, lập tức đuổi tay bắt mạch cho trụ trì.

Tiêu Đại Thánh vội hỏi nói: “Sao rồi?”

Thư sinh thở dài nói: “Kinh mạch bị chắn đoạn.”

Tiêu Đại Thánh tức giận quay về phía đại hán áo vàng: “Người là ai? Vì sao lại ra tay độc ác với một người nhà phật như vậy?”

Nãy giờ đại hán vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, cho đến tận khi hắn nói chuyện mới cười lạnh nói: “Người nhà phật. Ồ? Người nhà phật cơ đấy.” Hắn đột nhiên quay đầu cười lạnh nói với đám người phía sau, “Các người nói xem, Tiểu Hạt tử Mai Thập Tam nương của chúng ta có phải người nhà phật hay không?”

Mọi người đều mang bộ mặt dữ tợn, vẻ mặt căm hận.

.....

Tiêu Đại Thánh và Đổ Phi Phi ngẩn ra.

Tuy rằng bọn họ không biết Tiểu Hạt tử là gì, nhưng tuyệt đối đã nghe qua tên của Mai Thập Tam nương.

Lúc trước thổ phi ở đường Sơn Đông hoành hành, trong đó hung tàn bạo ngược nhất chính là đám người Hỏa Thiêu Vân. Hỏa Thiêu Vân do

mười ba huynh đệ kết nghĩa cầm đầu, trong đó nhỏ nhất chính là Mai Thập Tam nương, nàng cũng là nữ nhân duy nhất trong Hỏa Thiêu Vân.

Nghe đồn Hỏa Thiêu Vân chẳng những hung tàn, còn cực kỳ giáo hoạt. Nếu không phải cuối cùng Thôi Đông Lâm thống lĩnh võ lâm chính đạo Sơn Đông bố trí tầng tầng chạ bẫy, dồn bọn họ vào đường cùng, chỉ sợ lúc này bọn họ vẫn đang làm hại bốn phương.

Trụ trì thở dài nói: “Thí chủ, những chuyện lúc trước đều trôi qua như mây khói, đã tránh được một kiếp, sao không hối cải, lần nữa trở lại làm người?”

Hán tử cầm đầu cả giận nói: “Hay cho câu tránh được một kiếp! Lúc trước nếu không phải người thông đồng với Thôi Đông Lâm, bán đứng chúng ta, hại các huynh đệ chết thảm, chúng ta sao có thể rơi vào hoàn cảnh hiện nay? Mười năm nay, người có biết chúng ta sống như thế nào không? Đám chó điên ở Sơn Đông không ngừng phái người săn đuổi, làm hại chúng ta cả ngày trốn đông trốn tây, chẳng khác gì chó nhà có tang, chỉ sợ ngày nào đó mở mắt ra, thấy đao đặt trên cổ, chết cũng không biết chết như thế nào. Nhưng may mà trời cao có mắt, chúng ta vốn chỉ muốn đến am ni cô tìm vui, không ngờ lại gặp cố nhân, nay thù mới hận cũ, nên thanh toán cả đi thôi!”

Phía sau hẳn, đám cướp cũng hô hào hưởng ứng, thanh thế kinh người.

Nhóm ni cô bị dọa đến sợ run.

Tiêu Đại Thánh nhíu mày, cảm thấy mọi chuyện thật khó giải quyết. Tuy nói hẳn và trụ trì có giao tình tốt, nhưng chuyện này liên can phức tạp, không thể tùy tiện nhúng tay.

Đỗ Phi Phi lén lút kéo tay áo Diệp Thần, “Chúng ta làm gì đây?”

Khóe miệng Diệp Thần cong lên: “Xem kịch vui.”

Là khoan tay đứng nhìn?

Đỗ Phi Phi nhìn đám người Thiêu Hỏa Vân hùng hổ, cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, khóe mắt của tên cầm đầu đột nhiên liếc đến chỗ Diệp Thần, cười dữ tợn nói: “Các người cũng không cần khó xử có nên giúp đỡ hay không, dù sao thì hôm nay..... các người đều phải chết!”

.....

Đỗ Phi Phi lại kéo ống tay áo Diệp Thần.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Thật là một người đáng yêu.”

Tiêu Đại Thánh thấy bọn họ dần dần vây lại đây, vội vàng giúp đỡ trụ trì lui về phía sau.

Thư sinh khẩn trương xông lên cầu thang, trốn đến phía sau Đỗ Phi Phi.

Diệp Thần duỗi tay đẩy một cái, hấn loạng choạng nhào ra bên ngoài.

Vẻ mặt thư sinh như sắp khóc, “Nữ hiệp, cứu mạng.”

Diệp Thần nói: “Cầm đao không nhất định là nữ hiệp, cũng có thể là người bán đao.”

Thư sinh, Đỗ Phi Phi: “.....”

Tiêu Đại Thánh nhìn đám ni cô chung quanh nói: “Các người có ai biết võ công hay không?”

Đám ni cô đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu.

Trụ trì cười khố nói: “Các nàng cũng không biết thân phận của ta, sao ta có thể dạy các nàng võ công.”

Tiêu Đại Thánh nói: “Vậy bây giờ ngươi còn có thể đánh hay không?”

Trụ trì nói: “Ngươi không thấy, cơ thể của ta đều bị ngươi kéo đi sao?”

Tiêu Đại Thánh: “.....”

Tiêu Đại Thánh lui đến trước người Diệp Thần và Đổ Phi Phi.

Đám ni cô và thư sinh đều chen ở phía sau bọn họ.

Tiêu Đại Thánh nói: “Xem ra, chỉ còn chúng ta có thể ra tay.”

Đổ Phi Phi nhìn Diệp Thần nói: “Nếu như ngươi ra tay, có thể lập tức giết chết tất cả bọn họ hay không?” Nàng nhớ rõ lần trước hẳn không mất bao nhiêu sức lực đã lập tức giết chết toàn bộ tử sĩ của Đường Môn.

Diệp Thần sờ sờ cằm nói: “Không thể.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hiện tại ta không thể đánh lén như lần đó.”

.....

Đổ Phi Phi nhớ lại, lần đó hình như đúng là Diệp Thần ra tay bất ngờ.

Diệp Thần nói: “Ta muốn.....”

Giọng nói của hắn đột nhiên dừng lại.

Đổ Phi Phi bị một chưởng của hắn đánh về phía trước.

Bước chân nàng lao đảo một lúc mới đứng vững, quay đầu nhìn thấy tình thế giữa sân thay đổi hoàn toàn, trụ trì vừa rồi còn hấp hối lại đang đánh loạn với Tiêu Đại Thánh.

Diệp Thần đứng tại chỗ bất động.

Trên người hắn có hơn mười sợi dây thừng vàng rực rỡ quấn lấy.

Đám ni cô và thư sinh vốn sắc mặt sợ hãi trắng bệch lại đang đặc ý nắm đầu dây thừng.

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên nói: “Có ai muốn giải thích cái gì đó hay không?”

Tên thổ phỉ cầm đầu cười to nói: “Diệp Thần, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Hắn nói xong, vung đao lên, thống lĩnh mọi người liều chết xông lên.

Đỗ Phi Phi không dám chậm trễ, lập tức rút đao chặn lại.

Vừa vào vòng chiến, trong lòng nàng thầm kêu không ổn. Đám người trước mặt còn ra tay mạnh mẽ hơn cả tử sĩ của Đường Môn, mà võ công của nàng so với khi ở Đường Môn, hoàn toàn không có chút tiến bộ nào.

Thư sinh thấy Diệp Thần vẫn bình tĩnh ung dung, không khỏi cười nói: “Kiếm Thần không hổ là Kiếm Thần, cho dù sắp chết, vẫn không thay đổi sắc mặt.”

Diệp Thần lười biếng nói: “Các người cảm thấy có thể trói được ta?”

Thư sinh nói: “Đây là dây thừng của Đông Hải Long Vương, cho dù trong tay người có Vô Tận cũng chưa chắc có thể chém đứt, huống chi tay người trống không. Ta nghĩ trói người hắn là không có vấn đề gì.”

Diệp Thần nói: “Cho nên người muốn dùng thứ này trói chết ta?”

Thư sinh nói: “Như thế thì sao?”

Diệp Thần thở dài nói: “Thủ hạ của Nam Dương vương quả nhiên là một phường giá áo túi cơm.”

Thư sinh cũng không tức giận, “Xin chỉ giáo cho?”

Diệp Thần lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, “Tuy rằng ta không chém được dây thừng này, nhưng mà.....” Cỗ tay hắn chuyển một cái, kiếm khí vô hình như tên bắn ra.

Thư sinh cách hắn gần nhất, nhưng cũng là người phản ứng nhanh nhất, từ lúc Diệp Thần nói hai chữ “nhưng mà”, hắn đã cảm giác không ổn, vội vàng tránh đi nơi khác.

Có điều những ni cô kia không tốt số như vậy.

Kiểm khí như thanh kiếm dài, vô hình xuyên qua thân thể của các nàng.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu rên vang lên gần như đồng thời, sau đó thân thể các nàng lần lượt đổ xuống đất, chết.

Thư sinh nhìn thấy hoảng sợ.

Đám ni cô chết, dây thừng trong tay bọn họ cũng tự nhiên được buông ra.

Diệp Thần chậm rãi cởi từng sợi dây thừng, ngoại trừ một sợi cuối cùng —

Thư sinh nhìn sợi dây thừng trong tay mình, nhẹ nhàng buông tay.

Lúc này, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Diệp Thần phui phui quần áo, nhíu mi nói: “Người nói xem, các người có phải là giá áo túi cơm hay không?”

Thư sinh cười khố nói: “Phải.”

Bọn họ không giá áo túi cơm thì ai giá áo túi cơm, chỉ nghĩ dây thừng có thể trói được Diệp Thần, nhưng không nghĩ đến chuyện cho dù dây thừng có lợi hại, nhưng người sử dụng không chịu nổi một kích cũng vô dụng.

Đỗ Phi Phi đánh đến đở mồ hôi đầy người, đúng lúc cảm thấy không thể nào chống đỡ được nữa, kẻ địch bên người đột nhiên ngã xuống một đám.

Những kẻ còn lại thấy tình hình không ổn lập tức không đánh mà chạy.

Nàng thu đao xoay người.

Diệp Thần đứng ở chỗ cao nhất của bậc thang, áo trắng bay bay, dây thừng trên người đã được cởi bỏ hết.

Thư sinh yên lặng đứng ở một bên, con người đảo loạn.

Cùng là áo trắng, nhưng phong độ và khí chất của bọn họ lúc này thật sự đối lập.

Đỗ Phi Phi nghĩ: Đây là thế giới của người thẳng làm vua.

Trụ trì đang đối chiến với Tiêu Đại Thánh thấy tình thế không ổn, cũng vội vã tung ra hư chiêu, chạy trốn theo đám đại hán.

Tiêu Đại Thánh chần chừ không biết có nên đuổi theo hay không.

Tình thế chiến đấu vừa rồi còn kinh tâm động phách trong nháy mắt đã không còn.

Đỗ Phi Phi nhìn thư sinh, hiếu kỳ nói: “Sao người không chạy?”

Thư sinh thở dài nói: “Không chạy được.”

Tiêu Đại Thánh xoay người đi tới: “Diệp Thần đã liệt hấn vào mục tiêu, nếu hấn dám chạy, giờ phút này đã trở thành vong hồn dưới kiếm khí.”

— Diệp Thần đã liệt hấn vào mục tiêu, nếu hấn dám chạy, giờ phút này đã trở thành vong hồn dưới kiếm khí.

Không hiểu sao, nghe câu nói này, Đỗ Phi Phi lại rùng mình.

“Phi Phi.”

Giọng nói của Diệp Thần khiến lưng Đỗ Phi Phi cứng đờ.

“Rút đao.”

Đỗ Phi Phi cả kinh nói: “Ta không chạy trốn!”

.....

Tiêu Đại Thánh đồng tình nhìn nàng.

Diệp Thần mỉm cười, “Ta chỉ bảo người đặt đao lên cổ hấn.” Hấn chỉ về phía thư sinh.

Thư sinh vội vàng nói: “Đỗ nữ hiệp cứ việc đến.”

Đỗ Phi Phi 囧囧, nói: “Có đao gác trên cổ lại vui vẻ như thế sao?”

Thư sinh nói: “Như vậy nói lên rằng, tạm thời ta chưa phải chết.”

Đỗ Phi Phi rút đao, đặt trên cổ hăn, tay run run.

Thư sinh nhìn thanh đao run rẩy trên vai, lưỡi đao thỉnh thoảng lại chạm vào da thịt trên cổ, nhỏ giọng nói: “Ta rút lại lời nói vừa rồi.”

Diệp Thần quay sang nhìn Tiêu Đại Thánh cười nói: “Người đi theo ta.”

Lần này đến phiên Đỗ Phi Phi đồng tình nhìn về phía hăn.

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Duyên Đến Duyên Đi

Tiêu Đại Thánh và Diệp Thần đi vào bên trong phật đường.

Diệp Thần nói: “Đóng cửa.”

Trong lòng Tiêu Đại Thánh có dự cảm không tốt, nhưng vẫn xoay người đem ánh mắt hiếu kỳ của Đỗ Phi Phi ngăn cách ở thế giới bên kia.

“Người muốn làm gì?” Tiêu Đại Thánh đứng bên cạnh cửa, đề phòng nhìn bóng dáng của hắn.

Diệp Thần xoay người, yên lặng nhìn hắn, giây lát, chậm rãi nở một nụ cười, “Đã lâu không gặp, Tĩnh An thế tử.”

.....

Bồ Tát cao cao tại thượng lặng lẽ quan sát hai người phàm nhân, một người ngẩn ngơ một kẻ cười bí hiểm.

Tiêu Đại Thánh nghĩ, nếu bây giờ trước mặt hắn có một cái gương, bộ dáng của hắn nhất định là vô cùng ngu ngốc.

Hắn yên lặng thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Là Hoắc Bình Bình nói cho người biết?”

Diệp Thần nói: “Lấy giao tình hai lần cùng nhau đá cầu của chúng ta, chẳng lẽ còn phải cần người ngoài nhắc nhở?”

Trên mặt Tiêu Đại Thánh lộ vẻ chấn động thực sự: “Người còn nhớ, người vẫn còn nhớ?” Thì ra Diệp Thần vẫn nhớ chuyện khi bọn họ tám tuổi, Tiêu Đại Thánh vốn nghĩ chỉ có mình hẳn nhớ mà thôi.

Diệp Thần mỉm cười không nói.

Sự giật mình của Tiêu Đại Thánh rất nhanh chuyển thành bất mãn, “Người đã nhớ rõ, vì sao lần đầu gặp mặt lại làm bộ như không quen biết?”

Diệp Thần nói: “Nếu ta không đoán sai, người phụng chỉ của Nam Dương vương ẩn núp ở Dương Châu năm vùng đúng không?”

Tiêu Đại Thánh cứng người lại.

“Những kẻ nằm vùng không phải rất sợ bị người khác phát hiện ra thân phận sao?”

Tuy nói như thế, nhưng từ một thế tử cao cao tại thượng đột nhiên trở thành thiếu chủ của một tiêu cục bình thường, sự hụt hẫng trong lòng quả thực khó có thể hình dung. Nhất là khi phát hiện ra con trai Tế tướng từng làm bạn một thời ở giang hồ tự do vui sướng, khi gặp lại mình lại hoàn toàn không nhận ra, hụt hẫng lập tức chuyển thành oán hận, yên lặng lên men trong lòng.

Tiêu Đại Thánh tức giận nói: “Cho nên, ngay từ đầu người đã biết ta là ai?”

“Ừ.”

“Cho nên, người giả bộ không quen biết ta là bởi vì muốn giúp ta che dấu thân phận?”

“Ta giả bộ không quen biết người chỉ bởi vì...” Hẳn chậm rãi nói, “Ta lười cúi đầu.”

Khi hai người đối mặt nhau, sự chênh lệch về độ cao quả thật rất rõ ràng.

Tiêu Đại Thánh lui ra phía sau nửa bước, ngẩng đầu nhìn nam tử cao hơn hẳn một cái đầu, nghiêng răng ken két nói, “Người gọi ta vào đây chỉ vì nói cho ta biết điều này?”

“Không, ta muốn nói cho người.” Khóe miệng Diệp Thần hơi cong, “Bố cục hôm nay của người vô cùng ngu ngốc.”

Nếu thân phận đã bị vạch trần, những chuyện còn lại cũng chẳng khiến Tiêu Đại Thánh ngạc nhiên nhiều. Cho nên khi nghe đến đây, hắn chỉ lạnh lùng nhếch môi: “Ồ?”

“Người vốn tính toán ban ngày đi ngang qua thành Tương Dương, đến chạng vạng thì vừa vặn đến tá túc tại Thanh Tĩnh am.” Diệp Thần nói, “Lý do rất đơn giản, bởi vì khách điếm của thành Tương Dương luôn thiếu chỗ.”

Tiêu Đại Thánh im lặng.

“Nhưng người không ngờ tới chuyện, Hoắc Bình Bình lại xuất hiện ở thành Tương Dương. Càng không ngờ, nàng ta lại đặt trước phòng trong khách điếm của thành Tương Dương. Cho nên kế hoạch của người không thể không thay đổi.”

Tiêu Đại Thánh tiếp tục im lặng.

Diệp Thần tiếp tục nói: “Đến ngày hôm sau, người buộc phải nghĩ biện pháp kéo dài hành trình. Đơn giản là, người nhất định phải khiến cho chúng ta rơi vào cạm bẫy này. Nhưng, giả bộ có bệnh không phải chuyện khả thi. Bởi vì điều này rất có thể sẽ khiến chúng ta quay trở lại thành tìm đại phu. Cho nên người lợi dụng Hoắc Bình Bình, làm bộ nói gì nghe nấy

với nàng, mục đích chẳng qua là kéo dài thời gian, đúng lúc chạng vạng thì đi tới Thanh Tịnh am mà thôi.”

Tiêu Đại Thánh rất cục mớ miệng: “Cho nên theo ngay từ đầu, người đã biết tất cả.”

Diệp Thần không phủ nhận, “Ta chỉ muốn nói, uống nước kéo dài thời gian, thật sự là một cách thức ngu ngốc.”

Khóe miệng Tiêu Đại Thánh co rút, lại không tìm được lý do phản bác.

Diệp Thần đột nhiên hạ giọng nói: “Nếu Nam Dương vương muốn ngăn cản ta vào kinh thành, chỉ có một loại biện pháp.” Hắn duỗi ngón tay, “Giết ta.”

Tiêu Đại Thánh thản nhiên nói: “Đang giết.” Chỉ là giết vài lần vẫn chưa chết mà thôi.

Diệp Thần tiếc hận thở dài, “Muốn giết ta, chỉ có hai loại biện pháp.”

Lỗ tai Tiêu Đại Thánh rất cục cũng dựng thẳng lên, “Ồ?”

“Người có muốn biết hai loại biện pháp nào hay không?” Diệp Thần cười đến tà ác.

Khuôn mặt Tiêu Đại Thánh không chút thay đổi nói: “Người muốn nói không?”

“Không muốn.”

Khóe mắt Tiêu Đại Thánh giật giật.

“Có điều nếu như người cầu xin.....”

“Người sẽ nói?”

“Vẫn không muốn.”

Tiêu Đại Thánh đã chuẩn bị rút kiếm.

Diệp Thần nói: “Người xác định có thể giết ta?”

Tiêu Đại Thánh nói: “Có thể thử một lần.”

Diệp Thần ôm ngực híp mắt nhìn hấn một lát, mới nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ nói cho người phương pháp giết ta.”

Tay cầm kiếm của Tiêu Đại Thánh hơi dừng lại.

Tuy rằng hấn cố gắng khống chế hô hấp, nhưng lồng ngực không ngừng phập phồng đã bán đứng nội tâm khẩn trương lúc này của hấn.

“Phương pháp thứ nhất...” Diệp Thần tự tin dựng thẳng ngón trỏ, “Chính là điều động mười vạn đại quân đến bao vây chặt ta. Nói không chừng ta sẽ chết vì đánh giết quá mệt.”

.....

Nếu Nam Dương vương có mười vạn đại quân, chuyện đầu tiên hấn làm nhất định là đánh thẳng vào hoàng thành, ném bỏ long ý của đương kim thiên tử.

Tiêu Đại Thánh nín thở chờ phương pháp thứ hai.

Diệp Thần không khiến hấn thất vọng. Hấn chậm rãi duỗi ngón tay thứ hai nói: “Còn lại một phương pháp, chính là mời sư phụ ta tới giết ta.”

.....

Tiêu Đại Thánh khiếp sợ nhìn hấn, “Người có sư phụ?”

Diệp Thần nói: “Bằng không người nghĩ võ công của ta từ đâu mà có?”

Tiêu Đại Thánh á khẩu không trả lời được.

Trước năm chữ ‘Thiên hạ đệ nhất cao thủ’ chói lóa sáng ngời của Diệp Thần, mọi người hình như đã hoa mắt mà quên mất rằng hãn cũng là một người.

Một người phải học tập thì mới thành tài.

“Sư phụ của người là ai?” Có thể dạy ra một đồ đệ như Diệp Thần, võ công của sư phụ hãn không hỏi cũng biết.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Người đoán xem.”

.....

Trong nhận thức của Tiêu Đại Thánh, võ công đứng đầu thiên hạ chỉ có hãn và Thanh Vân thượng nhân. Nhưng Thanh Vân thượng tuyệt đối không có khả năng là sư phụ của hãn.

“Người sợ ta tìm được sư phụ của người?” Hãn dùng kế khích tướng.

Diệp Thần nói: “Không sợ.”

“Vậy vì sao người không dám nói cho ta biết sư phụ người là ai?” Hãn cố ý nói với giọng điệu khinh thường.

Diệp Thần nói: “Bởi vì cho dù ta có nói ra, người cũng nhất định chưa từng nghe qua.”

.....

Sự thật là như thế.

“Vậy người có dám nói cho ta biết phương pháp tìm được hãn hay không?” Trong mắt Tiêu Đại Thánh là khiêu khích trần trụi.

Diệp Thần nói: “Dám.”

Trong lòng Tiêu Đại Thánh vui vẻ, trên mặt vẫn rất bình tĩnh hỏi: “Ở nơi nào?”

“Phủ Nam Dương vương.”

Lửa giận nhen nửa ngày trong lòng Tiêu Đại Thánh rốt cục cũng bùng phát ra, “Người đùa giỡn ta sao?!”

“Không có hứng thú.”

Tiêu Đại Thánh hoài nghi nói: “Người nói sự phụ của người đang ở trong phủ phụ vương ta?”

“Ừ.”

“Phụ vương ta có biết hay không?”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Ta và Nam Dương vương rất thân thiết sao?”

Lúc này Tiêu Đại Thánh mới phát hiện ra mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Diệp Thần nhìn hãn buồn bực, bỗng nhiên cười nói: “Người hỏi ta nhiều vấn đề như vậy, cũng nên đáp lại một cái chứ?”

Tiêu Đại Thánh cảnh giác nhìn hãn, “Người muốn hỏi cái gì?”

“Sau khi đuổi người đi, ta ở trên đường sẽ không gặp phải huynh đệ năm vùng nào khác của người chứ?” Không thể trách hãn hỏi như vậy, thật sự là dòng dõi của Nam Dương Vương quá mức rộng lớn, nếu hãn nhớ

không lắm, vài năm nay thế tử của Nam Dương vương chết không dưới mười người.

Tiêu Đại Thánh nghĩ một chút, từ từ nói: “Bọn họ đều lần lượt bị gọi về kinh thành rồi.”

Diệp Thần vừa lòng gật đầu, “Còn một vấn đề.”

Tiêu Đại Thánh ngây ngốc nói: “Hỏi.”

“Thủ hạ của Nam Dương vương thật sự khan hiếm đến mức độ phải phái người ra sao?”

.....

Hàm răng của Tiêu Đại Thánh mài vào nhau, “Trong đám huynh đệ, thanh danh của ta trên giang hồ là vang chấn nhất.”

“Mà muội muội tiện nghi kia của người có quan hệ không tệ với Phi Phi.”

Tiêu Đại Thánh theo bản năng gật đầu nói: “Đúng thế.” Quan hệ của hắn và Đỗ Phi Phi cũng là một trong những suy tính của phụ vương hắn.

Khóe miệng Diệp Thần nở nụ cười lạnh, “Cho nên Nam Dương vương cũng xếp Phi Phi vào mục tiêu tính kế sao?”

Tiêu Đại Thánh cười lạnh nói: “Khi người dày mặt kéo nàng xuống nước, không phải nên nghĩ tới điều ấy rồi sao? Bây giờ còn giả mù sa mưa cái gì.”

Diệp Thần nói: “Ta không hối hận đã kéo nàng xuống nước, chỉ là ta tiếc nuôi, không sớm giết chết Nam Dương vương.”

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Số Phận Thê Thảm Của Hái Hoa Tặc

Gót chân Đỗ Phi Phi không ngừng xê dịch xê dịch.

Thư sinh lo sợ nơm nớp nhìn lưỡi dao càng lúc càng gần, run giọng nói: “Đỗ nữ hiệp, nếu người muốn nghe lén, ta có thể phối.....”

“Xuyt!” Đỗ Phi Phi vội vàng đánh gãy lời hăn.

Thư sinh liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: “Hơn nữa, cho dù người có nhẹ nhàng hơn nữa, lấy võ công của Kiếm Thần, hăn là đã sớm phát hiện ra.”

Con người của Đỗ Phi Phi chuyển động, lập tức đứng thẳng người nói: “Ta nghe lén lúc nào. Chỉ là ta cảm thấy gió bên kia quá lớn, cho nên muốn tránh vào trong viện vài bước mà thôi.”

Thư sinh cúi đầu nhìn vạt áo vẫn không nhúc nhích của mình, không nói gì.

Cửa kéo kẹt mở ra.

Diệp Thần dẫn đầu bước ra ngoài.

Ánh mắt hiếu kỳ của Đỗ Phi Phi đảo một vòng quanh người hăn, lại nhìn về phía Tiêu Đại Thánh đi ở đằng sau. Mới ở trong đó một lát, sao khi đi ra mặt đã đen thành như vậy?

Diệp Thần cười tủm tỉm nói: “Hắn nói hắn có việc, phải đi trước.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Đột ngột như vậy sao?”

Diệp Thần liếc Tiêu Đại Thánh, “Đúng không?”

Khóe miệng Tiêu Đại Thánh hơi co giật, giọng nói lạnh lùng: “Trời có mưa gió bất ngờ, người có họa phúc sớm tối. Thế sự vô thường, phong thủy phiên chuyển. Ai có thể đoán trước ngày mai?”

.....

Đỗ Phi Phi bỏ qua hắn, quay sang nói với Diệp Thần: “Ta có thể thu đao lại không?”

Diệp Thần nhìn về phía thư sinh.

Thư sinh vội vàng nhắc tay thề thốt: “Có thể trở thành tù binh của Kiếm Thần, là vinh hạnh suốt đời ta. Có đánh chết, ta cũng không trốn.”

Diệp Thần nhíu mi, “Đánh không chết thì sao?”

Thư sinh cười làm lành, “Đánh không chết, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho Kiếm Thần và phu nhân.”

Một tiếng ‘phu nhân’ lập tức nhận được sự hài lòng của Diệp Thần, hắn gật đầu.

Đỗ Phi Phi thu đao, đi đến bên cạnh Tiêu Đại Thánh, thấp giọng nói: “Tiêu đại ca, huynh nói xem, có phải Diệp Thần ép huynh rời đi hay không?”

Tiêu Đại Thánh liếc mắt nhìn Diệp Thần một cái, cố ý không đáp.

Đỗ Phi Phi nhìn thần sắc của hắn, giật mình nói: “Chẳng lẽ hắn bảo huynh đi ám sát Nam Dương vương?” Nếu không sao bộ dáng của hắn sao lại giống như đang ôm thâm thù đại hận vậy?

Sắc mặt Tiêu Đại Thánh cổ quái, hỏi: “Nếu phải thì sao?” Chẳng lẽ nàng sẽ khuyên Diệp Thần giữ hắn ở lại? Tuy rằng hắn biết Diệp Thần sẽ không đồng ý, nhưng hắn rất thích nhìn cảnh Đỗ Phi Phi vì thế mà trở mặt với Diệp Thần. Hiện tại, có lẽ Diệp Thần cũng chỉ có nàng là nhược điểm.

.....

Đỗ Phi Phi cung kính ôm quyền nói: “Tiêu đại ca đại nhân đại nghĩa, vì dân trừ hại, ta chúc người thuận buồm xuôi gió, thẳng lợi trở về!”

Tiêu Đại Thánh: “.....”

Tiền bước Tiêu Đại Thánh, Đỗ Phi Phi buồn sầu nói: “Nhưng nếu Tiêu đại ca đi rồi, ai sẽ đánh xe đây?”

Diệp Thần nhìn về phía thư sinh.

Đỗ Phi Phi nói: “Người biết đánh xe?”

Miệng thư sinh hết há ra lại ngậm vào, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy Diệp Thần nói: “Ta chỉ giữ lại người hữu dụng.”

Thư sinh vội vàng nói: “Ta biết.”

Đỗ Phi Phi vui vẻ đi về phía xe ngựa, đi hai bước, đột nhiên quay đầu nói: “Thư sinh, người tên là gì?”

Thư sinh nói: “Tại hạ họ Vu, tên Hữu Chúc.”

.....

Diệp Thần nhíu mày.

Đỗ Phi Phi kêu lên: “Người là hái hoa tặc Vu Hữu Chúc?”

Vu Hữu Chúc mang vẻ mặt cầu xin nói: “Ta là Vu Hữu Chúc, nhưng ta không phải hái hoa tặc.”

Đỗ Phi Phi nói: “Làm sao ta biết kẻ kia không phải người?”

“.....” Vu Hữu Chúc yên lặng một hồi, mới thở dài nói, “Người kia quả thật là ta. Nhưng ta thật sự không phải hái hoa tặc.”

Đỗ Phi Phi thích nghe chuyện xưa. Hơn nữa càng thích vừa đi đường vừa nghe chuyện vừa, bởi vì điều này có thể phân tán sự chú ý, khiến nàng không còn cảm giác thấy trên móng ê ẩm.

Cho nên Vu Hữu Chúc bắt đầu kể chuyện xưa.

“Thật ra, ta là đệ tử tặc gia của Nga Mi.”

Đỗ Phi Phi hỏi: “Bởi vì người hái hoa, cho nên bị đuổi ra ngoài sao?”

.....

Vu Hữu Chúc không thể không lặp lại: “Ta thật sự không phải hái hoa tặc. Chuyện này đều là hiểu lầm.”

Đỗ Phi Phi nghi hoặc: “Đều là?”

Vu Hữu Chúc bi ai nói: “Mọi chuyện bắt đầu từ xóm núi nhỏ kia. Đó là lần đầu tiên ta xuống núi, phụng mệnh của sư phụ truyền tin cho Nam Dương vương. Bởi vì đường xa trời nóng, cho nên ta dừng lại bên dòng suối cạnh một xóm núi múc nước uống, ai ngờ ta đang uống được nửa, lại nhìn thấy một xác chết khóa thân của một nữ tử trôi từ thượng nguồn xuống.”

Đỗ Phi Phi đang uống nước vối vĩa quay đầu, vén rèm lên, đem nước trong miệng phun toàn bộ ra bên ngoài.

Vu Hữu Chúc nói: “Lúc đó phản ứng của ta giống hệt người bây giờ. Đúng lúc ấy, ta nhìn thấy một đám thôn dân vối vàng chạy tới, vây quanh lấy ta. Trong đó lão hán cầm đầu một mực khẳng định ta trước hiếp sau giết nữ tử kia.”

Diệp Thần nói: “Nếu là xác chết trôi, hẳn là đã chết vài ngày?”

Vu Hữu Chúc thở dài nói: “Nếu bọn họ có thể thông minh bằng một nửa Diệp đại hiệp, ta đã không rơi vào tình cảnh như hiện nay. Ta một mực khẳng định, cái xác chết này thân thể đã sưng lên, nhìn là biết ngâm nhiều ngày dưới nước, mà ta vừa mới đến thôn bọn họ, cho nên không phải hung thủ. Nhưng người cầm đầu kia không chịu nghe, một mực khẳng định ta chính là hung thủ. Rơi vào đường cùng, ta đành phải trốn chạy.”

Đỗ Phi Phi nói: “Chưa biết chừng kẻ cầm đầu kia mới là hung thủ thực sự, cho nên cố ý giá họa cho người.”

Vu Hữu Chúc ngẩn ngơ, lúng ta lúng túng nói: “Nếu khi đó có hai vị ở đó thì tốt rồi. Như thế cuộc sống sau này của ta sẽ không thể thảm đến vậy.”

Đỗ Phi Phi nói: “Sau đó thì sao?”

Vu Hữu Chúc lau mặt, nói: “Sau khi ta rời khỏi thôn, liên tiếp chạy nhiều dặm đường mới dám dừng lại. Ai ngờ vừa dừng chân, lại gặp người không nên gặp.”

“Ai?”

“Thiên Diện mị nương.”

Đỗ Phi Phi đồng tình nhìn hẳn, “Có phải là Thiên Diện mị nương thái dương bổ âm*?”

*Thái dương bổ âm: giống như việc song tu giữa hai người, dùng khí âm dương để nâng cao cảnh giới cho nhau, nhưng “thái âm bổ dương” là kiểu tu hành mà chỉ nữ giới được lợi, nam giới không được hưởng gì, thậm chí còn phải chịu hậu quả nặng nề.

Vu Hữu Chúc rưng rưng gật đầu, “Võ công của nàng ta cao cường, mới đánh ba mươi mấy chiêu, ta đã rơi vào thế yếu.”

Đỗ Phi Phi nổi lên lòng tôn kính với hẳn, “Chẳng lẽ người lừng lẫy hy sinh bản thân?”

Cái trán Vu Hữu Chúc nhỏ xuống từng giọt mồ hôi lớn, “Cái đó thì không. Đúng lúc này, Tử Quang sư bá của Nga Mi chúng ta đi ngang qua, cứu ta một mạng. Nhưng Thiên Diện mị nương kia trước khi đào tẩu còn cản ngược lại ta một cái, nói ta ham muốn mỹ sắc của nàng.”

Đỗ Phi Phi: “.....” Nếu được xưng là Thiên Diện mị nương, hẳn là phong tình vạn chủng, xinh đẹp như hoa đi?

Vu Hữu Chúc đột nhiên đập tay xuống càng xe, kêu rên nói: “Trời ạ! Ai lại ham mê sắc đẹp của tinh tinh cơ chứ? Cho dù có là một con tinh tinh cái!”

.....

Được rồi. Từ Kiếm Thần đến Thanh Vân thượng nhân lại đến Thiên Diện mị nương, nàng rút ra được một kết luận, chính là..... ngoại hiệu và người thật hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau.

“Sư bá của người tin lời nàng ta nói?”

“Sư bá đương nhiên không tin. Người sợ trên đường ta bị Thiên Diện mị nương dây dưa, còn nói phải đích thân đưa ta lên kinh thành. Vì thế ta đi theo người vào phủ Tương Dương làm việc.” Đây hiển nhiên là hồi ức thống khổ, Vu Hữu Chúc nhíu mày, “Sư bá bận chuyện ba ngày. Đến ngày thứ tư, khi chúng ta chuẩn bị lên đường.....”

Đỗ Phi Phi đã không còn đồng tình, mà là vô cùng thương xót cho hẳn, “Lại xảy ra chuyện?”

“Ừ. Đám thôn dân lúc trước bấm báo lên quan phủ Tương Dương, ta bị truy nã.”

Đỗ Phi Phi nói: “Nếu quan phủ nhúng tay vào, oan khuất của người hẳn là có thể được gột sạch chứ?”

Diệp Thần nói: “Chỉ sợ quan phủ không nhúng tay được.”

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên nói: “Có ý gì?”

Vu Hữu Chúc thở dài nói: “Bởi vì đệ tử Nga Mi phạm sai lầm, chỉ có thể do Nga Mi định đoạt. Có điều lúc ấy sư bá vẫn tin tưởng ta. Người còn che chở dẫn ta qua mặt quan binh.”

“Sau đó lại xảy ra chuyện gì?” Tử Quang đại sư lúc ấy tin tưởng hẳn, nói lên rằng sau đó không tin hẳn nữa.

Vu Hữu Chúc nói: “Ta đổi y phục dạ hành, chuẩn bị vụng trộm ra khỏi thành Tương Dương, ai ngờ.....”

Đỗ Phi Phi nghe thấy trong miệng hẳn phun ra hai chữ ‘Ai ngờ’ liền kinh hồn táng đảm.

Vu Hữu Chúc đau thương nói: “Khi ta đang chạy trên mái hiên, mái ngói dưới chân đột nhiên có một chỗ bị nát. Ta ngã xuống.”

Diệp Thần thân nhiên nói: “Vừa vặn là khuê phòng của nữ tử?”

“Chẳng những là khuê phòng, lại còn có cô nương đang ở tắm rửa.”
Đầu Vu Hữu Chúc gần như chạm tới móng ngựa.

.....

Đỗ Phi Phi rốt cục phát hiện, nàng vẫn còn chưa xứng với hai chữ “xui xẻo” vĩ đại.

“Khốn nạn nhất là, ta vốn muốn cứ như vậy rời đi, ai ngờ nửa đường nhảy ra một người, đem khăn che mặt của ta giật lại.....” Nói đến đây, hẳn lại nghiêng rãng nghiêng lợi, “Đáng tiếc lúc ấy quá tối, ta không thấy rõ là ai.”

Sắc mặt Đỗ Phi Phi có chút không được tự nhiên.

“Ta chạy ra khỏi viện kia, nghe thấy bên trong hô to hái hoa tặc.....”
Vu Hữu Chúc nói, “Đúng lúc gặp sư bá dẫn theo quan binh xông tới.”

Chuyện tiếp theo không cần phải nói cũng biết có bao nhiêu bi thương.

Đỗ Phi Phi vội ho một tiếng nói: “Vậy tại sao sau đó người lại đầu quân cho Nam Dương vương?”

“Sau khi ta bị trục xuất ra khỏi sư môn, sư phụ niệm tình nghĩa ngày xưa, cho nên tiến cử ta với Nam Dương vương.”

Vu Hữu Chúc đem bi phần hóa thành động lực, ra sức giục ngựa.

Thùng xe nghiêng ngả lão đảo.

Cửa xe đóng chặt.

Diệp Thần nói: “Người tin?”

Đỗ Phi Phi gật đầu, “Ta tin.”

Nàng dừng một chút, “Bởi vì ta chính là kẻ nửa đường nhảy ra kéo khăn che mặt của hắn.” Nàng biết một đoạn chuyện xưa, cũng không khác chuyện hắn vừa kể là bao.

Hôm đó nàng và sử phụ làm khách ở nhà họ, lúc ấy nàng đang ở trong sân của phòng khách ngay cạnh phòng của tiểu thư kia, cho nên mới thuận tiện ra tay. Sau đó nghe tiểu thư nhà kia nói, khi nàng đang tắm rửa có một người từ nóc nhà rơi xuống, nhưng lập tức mở cửa chạy ra bên ngoài. Khi đó Phi Phi còn nghĩ rằng, sao lại có hái hoa tặc lỗ mãng thành như vậy, bây giờ nghe Vu Hữu Chúc giải thích, chỉ sợ là hiểu lầm.

Diệp Thần mỉm cười không nói.

“Làm sao vậy?” Nàng thấy bộ dáng của hắn sâu xa khó hiểu, vội hỏi.

“Không có gì.” Hắn sờ sờ cằm, “Ta chỉ nghĩ, có một xa phu như vậy, cũng không tệ.”

.....

Bởi vì có thể kể chuyện xưa sao? Đỗ Phi Phi ☞ ☞ nghĩ.

TIÊU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Kinh Hải Tiếp Tú Cầu

Tuy rằng Tiêu Đại Thánh và Vu Hữu Chúc đều đánh xe ngựa một cách vô cùng xiêu vẹo chậm chạp, nhưng loạng chò loạng choạng, cuối cùng cũng đến được Hà Dương.

Đỗ Phi Phi nhìn đoạn đường trên bản đồ cách kinh thành càng lúc càng gần, nói: “Một đường này hình như quá yên bình rồi. Sao ngay cả một tên thích khách cũng không thấy đâu?” Thời điểm thích khách xuất hiện nhiều, nàng phiền lòng, nhưng hiện tại không thấy thích khách đâu, lòng nàng lại càng phiền. Luôn cảm thấy bọn họ giống như đang tránh trong chỗ tối canh chừng, chờ đợi thời cơ thích hợp thì rút đao, hại nàng ngay cả buổi tối ngủ cũng không ngon.

Vu Hữu Chúc thò đầu vào, “Phía trước có một đám người, chặn kín đường rồi.”

Đỗ Phi Phi ló đầu ra.

Quả nhiên, một có đoàn người đang vây quanh trước một tòa nhà bằng gỗ, lú lú không biết nói cái gì.

“Ách, có thể lại là cạm bẫy do Nam Dương vương thiết lập hay không?” Không thể trách nghi ngờ của nàng, thật sự là dọc đường này, cạm bẫy mà Nam Dương vương bố trí vô cùng kỳ quái.

Một chữ ‘lại’ khiến cho mặt Vu Hữu Chúc hơi đỏ lên, nói: “Không bằng để ta đi nhìn xem.”

Đỗ Phi Phi liếc nhìn hẳn, “Người sẽ không chạy trốn chứ?”

Vu Hữu Chúc sừng sốt một chút, cười khố nói: “Người hỏi quá trực tiếp rồi.”

Đỗ Phi Phi lập tức đính chính lại lời nói: “Người sẽ trở lại chứ?”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ trở về tiếp tục đánh xe ngựa.” Vu Hữu Chúc vô cùng thấu hiểu tâm tư của Đỗ Phi Phi.

Diệp Thần đột nhiên mở to mắt, lại cười nói: “Cạm bẫy có vẻ hay ho như thế, sao chúng ta có thể bỏ qua cơ chứ?”

Nếu Kiếm Thần đại nhân đã lên tiếng, như vậy bọn họ đương nhiên không thể không đi, dù sao thì..... trời có sập xuống, cũng có hẳn chống đỡ.

Trải qua vài lần chuyển nguy thành an, Đỗ Phi Phi đã tương đối tin tưởng với người từng khiến nàng hoài nghi là Kiếm Thần giả mạo này.

Đến gần xem, mới biết đám đông vô cùng mãnh liệt.

Trong phạm vi mấy trượng phía trước lầu gỗ đều bị vây chặt như nêm cối.

Trong đám người có nam có nữ.

Đỗ Phi Phi chăm chú nhìn kỹ, mới phát hiện những nam nữ này đứng rất có quy luật.

Nam ăn mặc trang phục gia đình, chia làm hai nhóm, đều vây quanh một đám thiếu nữ. Nữ thì lại ở giữa hai trận doanh thi nhau chen lấn xô đẩy.

Đỗ Phi Phi nói: “Bọn họ đang tranh nhau cái gì?”

Vu Hữu Chúc nhìn lâu gỗ, đột nhiên giật mình nói: “Tú cầu.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Cướp tú cầu? Cướp tú cầu bình thường không phải đều nam tử đến cướp sao? Các nàng tới nơi này làm gì?” Chẳng lẽ là ngăn cản người khác cướp tú cầu? Như thế thật kỳ quái.

Diệp Thần bỗng nhiên cười nói: “Nếu ném tú cầu là nam tử, thì cũng chẳng khó hiểu.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Nam tử cũng có thể ném tú cầu sao?”

Diệp Thần nói: “Chỉ cần có người cướp là có thể.”

Đỗ Phi Phi nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo, nghĩ thầm, có rất nhiều người đến cướp là đáng khác.

Vu Hữu Chúc nói: “Chẳng lẽ đám gia đình kia là thay tiểu thư nhà bọn họ đến cướp?”

Hắn và Đỗ Phi Phi đưa mắt nhìn nhau.

Đến tận cùng thần thánh phương nào ném tú cầu chẳng những khiến cho các tiểu thư khuê các xuất đầu lộ diện tranh nhau tú cầu, còn phải huy động đến cả gia đình trong nhà giúp đỡ?

Diệp Thần vuốt cằm, “Ở Hà Dương..... Nếu ta nhớ không lầm, Hà Dương từng có một vị Giải Nguyên(Giải Nguyên: người đứng đầu trong kỳ thi Hương), nghe nói bộ dạng môi hồng răng trắng, tú lệ phi thường. Hơn nữa năm nay tuổi chỉ trên dưới hai mươi.”

Giải Nguyên?

Môi hồng răng trắng, tú lệ phi thường?

Tuổi trên dưới hai mươi?

Đỗ Phi Phi cảm thán nói: “Khó trách nhiều cô nương đến cướp tú cầu như vậy.”

.....

Diệp Thần mỉm cười nói: “Phi Phi à, người cũng muốn cướp tú cầu sao?”

Đỗ Phi Phi lập tức nghiêm mặt nói: “Loại hành vi cứng rắn đoạt lấy thứ gì đó như vậy trước giờ ta luôn xem thường.”

Diệp Thần nói: “Ồ, thật không? Như thế thật đáng tiếc.”

Đỗ Phi Phi vểnh tai, hiếu kỳ hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc.....” Diệp Thần chậm rãi nói, “Ta vốn đang muốn giúp người cướp một lần.”

“Giúp ta cướp tú cầu?” Tim Đỗ Phi Phi đập thành thịch.

Vu Hữu Chúc bị ai nhìn con thỏ trắng dần dần chuẩn bị nhảy vào trong cạm bẫy của con sói xám gian ác. Gần nửa tháng ở chung, đã khiến hẳn nhìn nhận rõ ràng quan hệ của bọn họ. Chỉ Phi Phi ngốc nghếch mới tin Diệp Thần sẽ đem miếng thịt bên miệng mình phun ra ngoài.

Diệp Thần nhíu mi dụ dỗ: “Muốn hay không?”

Đỗ Phi Phi đang muốn đáp ứng, khóe mắt lại thoáng liếc thấy biểu tình bi ai của Vu Hữu Chúc, trong lòng khẽ động, nói chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên là không. Ta nói không cần, chính là không cần.”

“Ồ.” Diệp Thần kéo dài âm cuối, ánh mắt cố ý vô tình đảo qua mặt Vu Hữu Chúc.

Vu Hữu Chúc lập tức nhìn đi nơi khác.

Đám người một trận tương bành.

Đỗ Phi Phi nghển cổ nhìn lại.

Tầng hai của lầu gỗ, một vệt sắc màu vàng như mùa thu, lại giống lá non lơ đãng bị gió xuân thổi xuất hiện, khiến người ta sáng mắt.

Tiếng huyền não dần nhỏ lại.

Mọi người đều rướn cổ nhìn thanh niên đang chậm rãi đi tới.

Thân thể thẳng tắp như tùng, ngũ quan như ngọc. Mắt như nét mực, môi như tô son.

Trên tay hắn nâng một quả cầu, là tú cầu.

Đám đông lại bắt đầu phập phồng.

Giống như thủy triều mãnh liệt dâng lên, hỗn loạn một vùng.

Đỗ Phi Phi vốn muốn tránh ra ngoài, ai ngờ bên ngoài lại tới một đám nữ tử trắng kiện, kéo nàng nhấn chìm trong biển người.

“Này.....” Nàng bị xô đẩy đến biến dạng cả khuôn mặt, giọng nói bị nuốt trọn giữa những tiếng ồn ào.

Cuối cùng, ngoại trừ bầu trời xanh trên đỉnh đầu, nàng đã không còn thấy cảnh vật nào khác.

Trên lầu gỗ dường như có người đang khàn cả giọng nói cái gì đó.

Sóng người càng thêm mãnh liệt.

Gót chân của nàng hoàn toàn rời khỏi mặt đất, cả người bị treo ở giữa không trung mặc cho người ta xô đẩy.

Không biết là trâm gài tóc của ai nhoáng lên một cái, nguy hiểm lướt qua mí mắt nàng.

Đỗ Phi Phi giật mình. Vừa rồi nếu không phải nàng phản ứng nhanh, chỉ sợ đã bị biến thành độc nhãn long.(Độc nhãn long: tiếng lóng, dùng để chỉ người một mắt)

Người nhào tới càng lúc càng nặng.

Đỗ Phi Phi cảm thấy cơ thể mình sắp bị đè bẹp rồi. Thậm chí nàng còn nghe thấy tiếng xương răng rắc vang lên.

“Tất cả dừng chen lấn nữa!” Đỗ Phi Phi đẩy mạnh một người phía trước, phi thân nhảy lên, tay trái nắm Miên Vũ đao vung một vòng, cả người lơ lửng giữa không trung, uy phong hiển hách.

Mọi người dường như bị nàng hét đến choáng váng, đều đồng thời ngẩng đầu nhìn chăm chăm nàng.

Bỗng dưng, nàng thấy có vật gì bị ném đến, theo bản năng duỗi tay chụp lấy.

Trời đất đột nhiên tĩnh.

Đỗ Phi Phi cầm lấy vật kia, xoay người đến một khu đất trống không có người, chậm chạp không dám quay đầu.

Bởi vì trong khoảnh khắc chụp lấy thứ kia, nàng đã biết nó là cái gì, hơn nữa đồng thời lúc ấy, nàng cũng thấy được sắc mặt của Diệp Thần đại nhân..... vô cùng vô cùng, cao thâm khó dò.

Sự ngạc nhiên của mọi người dần dần nhạt đi, chuyển thành ánh mắt cuồng nhiệt đối với vật trong tay nàng. Đổ Phi Phi cảm thấy mình giống như một con thỏ trắng bị vô số con sói đói nhìn chăm chăm. Mỗi con sói đều như đang phân chia chỗ thịt trên người nàng.

Mà chuyện này không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, phía sau những con sói đói kia, còn một con sói vua cũng đang nhìn chăm chăm nàng.

Đổ Phi Phi cảm nhận được bi kịch thực sự của đời mình.

“Nữ hiệp.”

“Nữ hiệp?”

Nàng bị gọi vài tiếng mới lấy lại tinh thần.

Đám người hình thành một vòng vây lớn, mà nàng đang đứng giữa vòng vây đó.

Bên người nàng, có một lão giả mặc cẩm y tuổi ngoài năm mươi, đang tươi cười nhìn nàng.

“À, xin hỏi ngài là.....”

Lão giả mỉm cười nói: “Ta là ông nội của Đình Lam.”

Đổ Phi Phi rất muốn hỏi, Đình Lam là vị nào.

Có điều nàng không cần hỏi, bởi vì người ta đã tự mình đi tới.

Nàng nhìn thanh niên mặc trường sam sắc thu kia, khóe mắt bắt đầu giật giật.

Lão giả nói: “Người tiếp được tú cầu của Đình Lam, chính là nàng dâu chưa vào cửa của Ôn gia ta.”

“Thật ra.....” Đỗ Phi Phi liếm liếm môi nói, “Trong chuyện này có chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm gì?” Lão giả hơi kinh ngạc.

Đỗ Phi Phi vừa muốn mở miệng, lại thấy Vu Hữu Chúc chen qua đám người đi vào.

Diệp Thần thong thả đi theo phía sau hẳn, cười đến sâu xa, “Ta cũng rất muốn biết, là hiểu lầm gì.”

Đỗ Phi Phi cúi đầu, cố gắng tìm một khe hở trên mặt đất để chui vào.

Thanh niên mặc trường sam sắc thu kia đột nhiên kinh ngạc nói: “Diệp Thần?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nhân Sinh Có Chỗ Nào Không Phải Phân Vượn

Đỗ Phi Phi không nói gì nhìn Diệp Thần.

Sao tới nơi nào hăn cũng có người quen cũ như thế?

Khóe miệng Diệp Thần cong lên, “Ôn Đình Lam.”

Ôn Đình Lam bất ngờ nói: “Người vẫn nhớ ta?”

Diệp Thần nói: “Ta chỉ nhớ chuyện người bị tiểu thư nhà Lại bộ Thượng Thư đuổi theo mấy con phố.”

Ôn Đình Lam lúng túng nói: “Đa tạ lúc trước người giúp ta giải vây.”

Diệp Thần nói: “Không phải ta giúp người giải vây. Chỉ là ta khiến các nàng chạy có trật tự một chút, đỡ phải đụng vào những người bên đường.”

Đỗ Phi Phi không phúc hậu nghĩ: Lúc ấy những người ở bên đường không tránh đi, có lẽ cũng chỉ có kẻ muốn xem kịch vui như người mà thôi.

Ôn Đình Lam không nói gì.

Lão giả nói: “Đình Lam, còn không mau giới thiệu với gia gia người này”

Ôn Đình Lam nói: “Hăn chính là con trai của đương kim Tế tướng, Diệp Thần.”

Lão giả không kinh ngạc lắm, có lẽ là đã nghe qua gia thế bối cảnh của hắn, lúc này nói như vậy, chẳng qua là lấy cớ để có thể mở miệng. Hắn chấp tay nói: “Lão hủ là Ôn Trọng Viễn.”

Diệp Thần ôm quyền.

Đỗ Phi Phi thấy bọn họ hòa thuận, thầm cảm thấy may mắn: Như vậy hiểu lầm lần này có thể dễ dàng hóa giải rồi.

Diệp Thần nghiêng đầu nhìn nàng, “Phi Phi à.”

.....

Đỗ Phi Phi thề, một ngày nào đó nhất định phải từ bỏ tật xấu lạc quan mù quáng của mình.

“Vừa rồi người nói hiểu lầm, là hiểu lầm cái gì?”

Diệp Thần cười, tóc gáy của Đỗ Phi Phi lập tức dựng thẳng lên.

“Thật ra, chuyện là thế này. Ách, chi bằng công tử ném lại tú cầu một lần nữa.....”

“Chuyện ném tú cầu đến đây là chấm dứt!” Ôn Trọng Viễn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Khiến lời nói tiếp theo của Đỗ Phi Phi lập tức bị nuốt vào.

Diệp Thần liếc nhìn Ôn Đình Lam.

Thấy hắn đang cau mày ảo não.

“Các nàng cứ rời đi như vậy sao?” Theo ánh mắt kinh ngạc của Vu Hữu Chúc, Đỗ Phi Phi mới phát hiện các vị tiểu thư vừa rồi còn đang chen chúc xem cuộc vui, cứ như vậy mang theo gia đình tiêu sái rời đi.

“Các nàng thực có đạo đức của người dự thi.” Đỗ Phi Phi cảm khái.

Cho dù Đỗ Phi Phi rất muốn giải thích rõ ràng vướng mắc lần này, nhưng dưới sự ngăn cản liên tục của Ôn Trọng Viễn, nàng chỉ có thể cầm điếu ăn hoàng liên, một mình hưởng thụ quả đắng.

Cũng may phía sau lầu gỗ là Ôn phủ, Đỗ Phi Phi nghĩ, chỉ cần mọi người ngồi xuống nói chuyện, mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nhưng hiển nhiên Diệp Thần không nghĩ như vậy.

Khi hãnh nhìn thấy khắp nơi trong Ôn phủ giăng đèn kết hoa đón dâu, nụ cười trên mặt càng thêm quý dị. Khiến cho Vu Hữu Chúc đi theo phía sau hãnh càng lúc càng xê dịch ra xa.

“Diệp công tử?” Ôn Trọng Viễn rất cục bệ ánh mắt lạnh như băng của hãnh kích thích không chịu nổi, mở miệng hỏi.

Diệp Thần nói: “Các người chuẩn bị đón dâu sao?”

Ôn Trọng Viễn nhìn Đỗ Phi Phi cười nói: “Đình Lam ném tú cầu vì muốn đón dâu.”

Đỗ Phi Phi nhận thấy gió lạnh toát ra từ phía Diệp Thần, lập tức phải sạch quan hệ, nói: “Ta không phải cố ý cướp tú cầu.”

Ôn Trọng Viễn nói: “Cái này càng chứng tỏ rằng đây là duyên phận.”

Nàng nói rồi, đời này nàng hận nhất là phân vượn*! Sao một từ xấu xí như vậy suốt ngày lọt vào tai nàng!

*Cái này có giải thích lúc trước rồi nhé, duyên phận và phân vượn có phát âm tiếng Trung giống nhau, chị Phi liên tục nhầm.

Đỗ Phi Phi buồn bực kéo vạt áo.

Diệp Thần chậm rãi mở miệng nói: “Nhưng, nàng đã là người của ta.”

.....

Biểu hiện của Đỗ Phi Phi và Vu Hữu Chúc vô cùng bình thường.

Mỗi ngày đều nghe thấy những lời nói kinh thiên của Diệp Thần, cho nên giờ phút này nghe được câu này cũng chẳng khác gì ‘chào buổi sáng’.

Sắc mặt của Ôn Trọng Viễn lại tương đối phấn khích.

Đầu tiên là hẩn nhìn Đỗ Phi Phi đang cúi đầu không nói lời nào, lại nhìn Ôn Đình Lam vẻ mặt lạnh lùng, cuối cùng mới dời tầm mắt về phía Diệp Thần: “Người nói vị nữ hiệp này là.....”

“Là phu nhân của ta.” Diệp Thần nói vô cùng thản nhiên.

“Nhưng mà nàng.....”

Đỗ Phi Phi đột nhiên đóng vai phu nhân của Diệp Thần cũng trả lời vô cùng lưu loát, “Ta nói rồi, đây đều là hiểu lầm. Ta cũng nói, không phải ta cố ý tiếp tú cầu.”

Sắc mặt Ôn Trọng Viễn ngưng trọng, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ đây là ý trời.....”

Ôn Đình Lam rốt cục cũng mở miệng nói: “Gia gia, chuyện nên đến cuối cùng sẽ đến. Chúng ta có trốn như thế nào cũng không được.”

Vu Hữu Chúc nhìn sắc mặt suy sụp của hẩn, không nhịn mà lên tiếng: “Chẳng lẽ trong phủ các người có người bệnh nặng, cho nên phải kết hôn xung hi* sao?”

*Kết môn xung hi: một tập tục xưa của người Trung Quốc, khi cưới con dâu về nhà có thể giải trừ vận xui tà khí.

.....

Đỗ Phi Phi giật mình, thì ra là như vậy. Nàng nói mà, khi nào nàng lại trở nên nổi tiếng như thế, thì ra là nhìn trúng thanh đao của nàng đủ dày rộng, có thể chặn tai họa.

Ôn Đình Lam nói: “Việc này nói ra rất dài, chúng ta vẫn nên vào nhà bàn lại.”

Đi vào trong phòng, Ôn Trọng Viễn vẫy tay cho đám hạ nhân đang dọn dẹp lui xuống, ủ rũ nói: “Thật ra chúng ta vội vã đón dâu không phải vì xung hỉ, mà là vì chặn hôn.”

Diệp Thần nháy mắt, “Chẳng lẽ vị tiểu thư của kia Lại bộ Thượng Thư vẫn không ngừng theo đuổi người?”

Ôn Đình Lam thở dài nói: “Sớm biết như thế, lúc trước ta không nên vào kinh đi thi.”

“Không phải ở trên đường người đã cáo ốm rút lui rồi sao?”

“Nhưng lúc này đã quá muộn.” Ôn Đình Lam lấy tay che mặt, khuôn mặt tuấn tú như ngọc ảm đạm, khiến người ta không nhìn được mà đau lòng, “Nàng dây dưa một năm, rốt cục nhìn cũng ép được phụ thân tới cửa cầu hôn.”

Vu Hữu Chúc giật mình nói: “Nhà gái cũng có thể tới cửa cầu hôn sao?”

Đỗ Phi Phi nói: “Cho nên hôm nay nhà trai mới ném tú cầu.” Nàng dừng một chút, đột nhiên hạ giọng nói, “Chẳng lẽ người không cảm thấy, thật ra các người rất xứng đôi sao?” Nữ đến cầu thân, nam ném tú cầu..... Chuyện này quả thực là ăn ý vô cùng.

.....

Vẻ mặt Ôn Đình Lam không chút thay đổi nói: “Không cảm thấy.”

Ôn Trọng Viễn nói tiếp: “Đình Lam không muốn, lão hủ vốn định khước từ. Ai biết vào ngày hôm đó, Nam Dương vương đưa tin làm mối.”

Đỗ Phi Phi hơi kinh ngạc.

Xem ra giao hữu của Nam Dương vương không hề kém Diệp Thần. Nơi nào cũng có thể nghe thấy tên hản.

“Nam Dương vương làm mối, chúng ta nào dám tùy tiện cự tuyệt.” Ôn Trọng Viễn thở dài nói, “Không thể làm gì khác, ta chỉ có thể thoái thác nói, Đình Lam từng được một vị đạo cao tăng chỉ điểm, nhất định phải dùng tú cầu chọn thê tử.”

Đỗ Phi Phi nói thầm: “Danh dự của vị cao tăng kia nhất định mất sạch rồi.” Có loại vận mệnh nào ngu ngốc đến nỗi phải dùng tú cầu để chọn vợ.

“Xì.” Nghe thấy lời này của nàng, Vu Hữu Chúc không nhin được mà cười phun ra. Sau đó hản phát hiện, mình bị chú ý, “À, chỉ là ta đang nghĩ, chú ý này thật sự tốt. Vô cùng tuyệt diệu.”

Ôn Trọng Viễn thở dài nói: “Đáng tiếc, người tính không bằng trời định.”

Đỗ Phi Phi nhận thấy ánh mắt hản liếc tới, cười gượng mấy tiếng.

Vu Hữu Chúc nói: “Vậy vì sao các người không ném tú cầu một lần nữa?”

Diệp Thần nói: “Nếu đã là vận mệnh, sao có thể ném được hai lần đây?”

“À.”

Ôn Trọng Viễn đột nhiên đứng lên, hành lễ với Diệp Thần: “Xin Diệp công tử niệm tình nghĩa ngày xưa với Đình Lam, cứu lấy một trăm sáu mươi năm người trong Ôn gia ta!”

Có đôi khi Đỗ Phi Phi thật bội phục những người đứng đầu một dòng họ thế này. Cả dòng họ mấy trăm người mà bọn họ mở miệng là có thể nói rõ ràng đến hàng đơn vị. Đương nhiên, cho dù có bịa bừa số người thì cũng chẳng ai thật sự đi kiểm kê. Có điều nếu thật sự có người làm như vậy, hơn nữa còn kiểm kê ra số người không khớp với khai báo của hãn, như thế nhất định rất khôi hài.

Suy nghĩ của nàng càng bay càng xa.

Diệp Thần hí mắt: “Tiền bối muốn ta cứu như thế nào?”

Ôn Trọng Viễn nhìn Đỗ Phi Phi cắn răng nói: “Lão hủ hổ thẹn, khẩn cầu Diệp phu nhân giả bái đường với Đình Lam.”

Suy nghĩ của Đỗ Phi Phi đột nhiên bị chấn động kéo trở về.

Diệp Thần nhìn khuôn mặt già nua của hãn nhăn nhúm lại, chậm rãi nói: “Không, được.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Liệt Nữ Triều Tuấn Lang

Vu Hữu Chúc nhỏ giọng nói: “Quá không nề mặt rồi.”

Ôn Đình Lam ngược lại không hề bất ngờ, “Nếu Diệp Thần có thể vì người khác mà để chính mình chịu thiệt, như thế hẳn sẽ không phải Diệp Thần.”

Diệp Thần nhú mi, từ chối cho ý kiến với lời nói nửa khen nửa chê của hắn, lạnh nhạt nói: “Có điều các người cũng không cần vội vã thành thân.”

Ôn Trọng Viễn sững sốt một chút, nói: “Hay là Diệp công tử đồng ý mời lệnh tôn ra mặt.....”

Ánh mắt Diệp Thần liếc lại.

Ôn Trọng Viễn nhất thời cảm thấy lời nói vừa rồi của mình thật ngu xuẩn.

Diệp Hạc Niên là nhân vật như thế nào, trong chốn quan trường có tiếng là kẻ lão luyện, hẳn có thể leo lên địa vị của ngày hôm nay không phải hoàn toàn là do có khả năng, mà là hắn biết cách khôn khéo qua lại giữa các thế lực, lại không để bản thân dính líu tới phiền toái. Người như vậy sao có thể vì chuyện kết hôn của một người không quen biết mà đắc tội Nam Dương vương?

Diệp Thần chậm rãi nói: “Bởi vì Nam Dương vương gần đây không rảnh để lo những chuyện nhỏ nhất này.”

Ôn Trọng Viễn và Ôn Đình Lam đưa mắt nhìn nhau.

Ôn Trọng Viễn hỏi dò: “Ý của Diệp công tử là?”

Bởi vì gần đây hãn đang bận mưu phản.

Đỗ Phi Phi âm thầm trả lời ở trong lòng.

Diệp Thần nói: “Bởi vì gần đây hãn đang bận rộn đối phó với Cấm Tú hầu.”

Ôn Đình Lam ngạc nhiên nói: “Cấm Tú hầu trở về kinh thành rồi sao?”

Diệp Thần chỉ cười không nói.

Ôn Trọng Viễn thở dài: “Nhưng biện pháp này chung quy chỉ có thể trị ngọn không thể trị gốc. Đợi chuyện của Nam Dương vương xong xuôi, chỉ sợ Ôn gia vẫn khó có thể thoát khỏi độc chưởng của hãn.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên cảm thấy hãn không phúc hậu lắm: Nam Dương vương chẳng qua là nhàn nhã không có việc gì mới đi nối dây tơ hồng, sao trong lời nói của hãn lại biến thành độc chưởng rồi? Hơn nữa, cho dù là độc chưởng, cũng là độc chưởng với đám người các nàng chứ? Cứ nhìn đám hắc y nhân được phái tới giết bọn họ là đủ hiểu.

Diệp Thần có ý riêng nói: “Vậy thì phải xem hãn có ra tay được không.”

Ôn Trọng Viễn nói: “Cho dù Nam Dương vương không để tâm đến những việc nhỏ này, nhưng Lại bộ Thượng Thư là người đứng đầu Lục bộ, chỉ một mình hãn, Ôn gia đã khó có thể đối phó.”

Đỗ Phi Phi hỏi thẳng Ôn Đình Lam: “Vậy vì sao người không trực tiếp cưới tiểu thư của Thượng Thư về rồi tính tiếp?” Có thân gia hiển hách như vậy, cho dù thế nào, cũng là một chuyện tốt chứ? Rõ ràng rất nhiều thuyết thư tiên sinh đều kể chuyện xưa về tú tài lên kinh đi thi, sau đó vì tài năng mà được các quan đại thần trong triều nhìn trúng làm con rể, tại sao thiên kim của phủ Thượng Thư muốn kết hôn với hã, hã lại chỉ sợ tránh né không kịp như vậy?

Diệp Thần nhìn sắc mặt trắng bệch của Ôn Đình Lam, cười nói: “Bởi vì hã không dám cưới.”

Chẳng lẽ Thượng Thư thiên kim có bệnh gì không tiện nói ra? Nàng hiếu kỳ nói: “Vì sao?”

“Bởi vì một bàn tay của tiểu thư nhà Thượng Thư, có thể đánh ngã mười mấy nam nhân.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi sáng lên, “Cao thủ?”

Diệp Thần gật đầu nói: “Đúng là cao thủ.”

Người có thể được Diệp Thần gọi là cao thủ.....

Đỗ Phi Phi nói, “So với người thì sao?”

Diệp Thần nói: “Người nên so sánh nàng ta với Thanh Vân.”

Như vậy cũng vô cùng ghê gớm nha. Năm đó Thanh Vân thượng nhân cũng từng được xưng là đệ nhất cao thủ. Đỗ Phi Phi hiếu kỳ hỏi: “Nàng so với Thanh Vân thượng nhân như thế nào?”

“Không chống đỡ nổi mười chiêu.”

.....

Diệp Thần đại nhân, người muốn thể hiện võ công của mình cao cường thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy?

Ôn Đình Lam nói: “Ôn gia ta nhiều đời theo dòng dõi thư hương, ta làm sao có thể cưới một nữ tử chỉ biết múa đao lộng thương vào cửa?”

Đỗ Phi Phi chỉ vào mũi mình nói: “Ta cũng vậy.”

Ôn Đình Lam liếc nhìn nàng một cái, “Cho nên mới nói là giả bái đường.”

.....

Đỗ Phi Phi chịu đả kích lui đến bên người Diệp Thần.

Diệp Thần vụng trộm cong khóe miệng.

Ôn Trọng Viễn nói: “Thật ra trước đó ta đã mời hai vị có giao tình đến cướp tú cầu. Đáng tiếc, ôi.”

Đỗ Phi Phi rốt cục cũng biết vì sao lại có hai nữ tử dẫn theo một đoàn gia đình đến cướp tú cầu.

Diệp Thần nói: “Sau khi giả bái đường, các người định tính tiếp thế nào?”

Ôn Trọng Viễn nói: “Đình Lam sẽ cùng thê tử đi xa, cho đến khi tiểu thư của phủ Thượng Thư xuất giá, mọi chuyện gió êm sóng lặng mới trở về.”

Diệp Thần nói: “Vậy người tùy tiện tìm một người giả bộ thành Phi Phi để bái đường là được.”

Ôn Trọng Viễn sáng mắt lên, “Nếu như vậy, cũng phải nhờ Diệp công tử ở lại uống chén rượu mừng. Dù sao hôm nay rất nhiều người đều nhìn

thấy Diệp công tử có quen biết với vị nữ hiệp này, nếu uống rượu mừng, không thể vắng mặt công tử. Nhưng cũng phải nhờ nữ hiệp ủy khuất một chút, tạm lánh vào nội đường.”

Diệp Thần nhìn bọn họ, mỉm cười nói: “Được.”

Diệp Thần vừa đi vào phòng khách mà Ôn gia bố trí, Đỗ Phi Phi đã xông tới.

“Vì sao ngươi lại đồng ý với hắn?” Vừa nghĩ đến biểu tình khinh thường người tập võ của Ôn Đình Lam, trong bụng nàng lại như có ngọn lửa thiêu đốt.

Diệp Thần nói: “Giúp người là gốc rễ của niềm vui.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Ta hỏi nghiêm túc.”

“Ta cũng trả lời nghiêm túc.”

“Thế.....” Đỗ Phi Phi không còn cách nào, “Vậy ngươi thử không nghiêm túc trả lời một lần xem nào.”

Diệp Thần ngồi xuống rót một chén nước, chậm rãi uống, mới nói: “Ngươi có biết vì sao Ôn Đình Lam không thích tiểu thư của phủ Thượng Thư không?”

Đỗ Phi Phi gãi gãi cằm, nói: “Bởi vì hắn ghét người tập võ.”

Diệp Thần nói, “Tốt xấu gì hắn cũng là một Giải Nguyên, cho dù lòng dạ có hẹp hòi, cũng không đến tình trạng này.”

“Như thế thì vì sao?”

“Bởi vì vị tiểu thư kia đánh ngã mười mấy nam nhân, trong đó có cả hân.”

.....

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Hả?”

Diệp Thần nói: “Trước khi tử tử của ta vào cung, chính là bạn thân của tiểu thư kia. Hôm đó hai người cùng nhau lên chùa dâng hương, không ít người nhìn thấy tử tử ta xinh đẹp mà đến rình coi, cho nên nàng mới ra tay.”

Đỗ Phi Phi nói: “Chẳng lẽ Ôn Đình Lam cũng là một trong số đó?” Trên đời này còn bao nhiêu người không thể nhìn tướng mạo đây?

“Hân thật sự đi dâng hương. Chẳng qua là bị ngộ thương thôi.” Trong giọng nói của Diệp Thần, có chút sung sướng khi người khác gặp họa.

.....

Đỗ Phi Phi nghe thấy thú vị, lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó hân nổi giận ùng ùng chạy tới lý luận với nàng, hai người không đánh không quen.”

Đỗ Phi Phi vỗ bàn thờ dài: “Nghịch duyên.”

Diệp Thần nhấp một ngụm nước.

Đỗ Phi Phi suy nghĩ một lúc lại nói: “Nếu đã là phân vượn, chúng ta chen vào như vậy, có tính là chia rẽ uyên ương hay không?” Từ sau khi nghe xong sự tích anh hùng của vị tiểu thư Thượng Thư kia, nàng bắt đầu sinh ra cảm giác đồng cảm.

Diệp Thần cười sâu xa nói: “Khi một người đã hạ quyết tâm, ai có thể ngăn cản hân đây? Khi đó hân giống như mắt diếc tai ngơ.”

Đỗ Phi Phi cảm thấy lời này tương đối cao thâm. Vì thế nàng đơn giản hoá thành một câu dễ hiểu hơn, “Cho nên chúng ta hạ quyết tâm xem cuộc vui là được rồi.”

Diệp Thần mỉm cười.

Đỗ Phi Phi nhìn nụ cười của hắn mà trong lòng sợ hãi. Thế cục hiện tại, bắt đầu từ khi Phi Phi xông vào trong vòng hỗn loạn. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nơi đây không nên ở lâu, lập tức cười làm lành nói: “À, ngài chậm uống, ta cũng trở về phòng uống.”

“Nơi này vẫn còn chén.” Diệp Thần nâng lên cái chén trà khác.

Đỗ Phi Phi nói: “Ta đột nhiên cảm thấy hết khát rồi, bây giờ hơi buồn ngủ.”

Diệp Thần thản nhiên nói: “Nơi này cũng có giường.”

.....

Giường, vấn đề lại bay lên trên giường rồi.

Đỗ Phi Phi cảm thấy mọi chuyện không ổn, vội vàng nói: “Ta lại không mệt nữa, đột nhiên rất muốn đi ra ngoài một chút.”

“Ồ, thuận tiện nhìn xem còn ai ném tú cầu nữa hay không sao?”

.....

Đỗ Phi Phi lau mặt, nghiêng người đối diện với hắn, cúi đầu sám hối, nói: “Không phải ta cố ý. Chẳng qua là bị đám người chèn đến phát bực, mới không nhịn được mà nhảy lên. Sau đó nghĩ là có ám khí đánh lén, cho nên mới.....” Nàng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Diệp Thần, “Ta sai rồi.”

“Phi Phi à.”

Cả người Đỗ Phi Phi run lên, vẻ mặt cầu xin nói: “Ngài khoan hồng độ lượng một lần được không?”

Diệp Thần yên lặng nhìn nàng, mắt sáng long lanh, nụ cười nơi khóe miệng ấm áp như gió xuân, “Đến lúc định rõ quan hệ của chúng ta rồi.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chim Ưng Bay Cao Gặp Mây Trắng

Định rõ quan hệ?

“Chúng ta không phải vẫn là quan hệ chủ thuê sao?” Đỗ Phi Phi khó hiểu hỏi. Hay là Diệp Thần đại nhân chuẩn bị viết kế ước chính quy? Có điều chuyện này với hắn mà nói căn bản là điều thừa đi, bởi vì không cần kế ước, chỉ cần ba chữ ‘Phi Phi à’ của hắn thôi cũng đủ khiến nàng vút vũ khí đầu hàng.

“Cho nên mới phải định rõ một mặt quan hệ khác của chúng ta.”

Đỗ Phi Phi nói: “Quan hệ gì?”

Diệp Thần thông thả nói: “Vợ chồng chưa cưới có được không?”

Thân thể Đỗ Phi Phi thoáng chốc trở nên cứng ngắc, từ đầu đến chân, ngay cả tròng mắt cũng dại ra.

Đến khi Diệp Thần đổi đến chén trà thứ hai, nàng mới gian nan mở miệng: “Ngài không cần khoan hồng độ lượng nữa đâu. ‘Trang công năm mộng thấy hồ điệp’ ở chỗ nào? Hay là người chuẩn bị nửa đêm hắt xuống một chậu nước lạnh rồi cùng nhau ngắm trăng? Hoặc là.....”

“Phi Phi à.” Diệp Thần nhẹ nhàng ngắt lời nàng, nhưng ý tứ bao hàm trong ánh mắt cũng tuyệt đối nhẹ nhàng như vậy, “Làm vị hôn thê của ta uất ức như vậy sao?”

Không uất ức, một chút cũng không uất ức, là sợ hãi.

Trái tim nhỏ bé của Đỗ Phi Phi không ngừng run rẩy.

Diệp Thần nhìn nàng, khe thở dài một cái.

Mí mắt Đỗ Phi Phi giật giật.

“Không cần đồng ý hôm nay, để ngày khác cũng được.” Hãn rộng lượng.

Đỗ Phi Phi ôm lấy đao lập tức chạy đi.

Chạy vào trong phòng đóng cửa lại, nàng mới nghĩ đến lời nói của hãn, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Không cần đồng ý hôm nay, ngày khác cũng được.....

Như vậy là, tuy rằng hôm nay không cần đồng ý, nhưng ngày khác sẽ phải đồng ý. Căn bản là không có đường cự tuyệt!

Trái tim hơi hơi bình phục của Đỗ Phi Phi lại bắt đầu đập kịch liệt.

Hơn nữa lấy tính cách của Diệp Thần đại nhân, nếu nàng dám cự tuyệt, kết cục tuyệt đối không phải có thể lấy chuyện hạ độc, đi dạo hay nhảy sông để giải quyết.

Nhưng đồng ý với hãn.....

Đỗ Phi Phi ôm đao nhảy trên giường, kéo chăn che đầu: “Ngủ ngủ, tỉnh lại ác mộng sẽ không còn.”

Tuy rằng là giả bộ thành thân, nhưng Ôn gia vẫn tổ chức tiệc mừng vô cùng náo nhiệt.

Từ khi trời tờ mờ sáng, tiếng kèn xôna, tiếng chiêng trống đã rầm rĩ không dứt bên tai.

Đỗ Phi Phi không thể nhịn được ngồi bật dậy.

Rối rắm cả một đêm, thật vất vả mới chợp mắt được, bên ngoài đã bắt đầu reo hò.

“Trời muốn diệt ta!” Nàng ôm chần mà ngồi, Miên Vũ đao gõ âm âm vào tường.

Bên ngoài có tiếng bước chân.

“Đỗ nữ hiệp.” Là giọng nói của Vu Hữu Chúc.

Cửa nhẹ nhàng mở ra.

Đỗ Phi Phi mang một đôi mắt hai vành mắt chuyển thành xám đen, mặt không chút cảm xúc nhìn hẳn, “Có chuyện gì?”

Vu Hữu Chúc rõ ràng sửng sốt một chút, không được tự nhiên duỗi tay kéo chặt áo khoác, cười gượng nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Nàng lại một lần nữa, “Có chuyện gì?”

“Không có gì. Chỉ là muốn nói, nếu người muốn luyện đao pháp, cũng không nên đối mặt với tường mà luyện.” Ngữ khí của hẳn vô cùng nhún nhường, “Giường của ta vừa vịn dựa vào mặt tường kia.”

“Người muốn bảo ta đừng có âm ỉ nữa đúng không?” Đỗ Phi Phi hỏi.

“Không, không, không, ngài tuyệt đối không nên nói như vậy, ” Vu Hữu Chúc nhìn thanh đao càng giờ càng cao trong tay nàng, thái độ gần như hèn mọn, “Thật ra vừa rồi ta không cẩn thận nói nhảm, ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngài..... không có gì, ta trở về ngủ.”(Ta thấy đoạn này

anh Chúc là ver nam của chị Phi còn chị Phi lại là ver nữ của anh Thần rồi:v)

.....

Đỗ Phi Phi nhìn cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, lấy dao gãi gãi chỗ ngứa phía sau lưng: “Rốt cuộc hăn tới làm cái gì?”

Tiếng âm ỉ một khi đã nổi lên, thì kéo dài mãi vẫn không dứt.

Đỗ Phi Phi vừa trở mình, lại nghe thấy tiếng kèn xôn ầm ỉ ở bên ngoài, tiếng pháo bắt đầu vang lên.

Thật vất vả mới hết tiếng pháo, tiếng bước chân bùm bùm lại bắt đầu đi tới đi lui.

Đỗ Phi Phi cảm thán một tiếng, rời giường rửa mặt, sau đó ra ngoài đi bộ.

Phòng của Vu Hữu Chúc ở bên trái phòng nàng, cửa phòng mở, không có người.

Phòng của Diệp Thần ở bên tay phải phòng nàng.

Nhưng hiển nhiên Phi Phi không dám tới gần, dò hỏi hạ nhân đi qua đi lại, đều nói hăn đến đại sảnh chúc mừng.

.....

Cho nên, một cái sân to lớn như vậy, ngoại trừ những người đi qua đi lại, cũng chỉ còn mình nàng không có việc gì làm.

Đỗ Phi Phi đột nhiên cảm thấy đau thương vì mình không thể đi đến đại sảnh uống rượu mừng. Loại cảm giác này, thật giống như lúc trước các sư huynh sư đệ đều xuống sông chơi hết đồ tắm rửa, mà nàng chỉ có thể một

mình ôm thùng gỗ tắm ở trong phòng. Là cảm giác cô đơn khi bị đồng loại vứt bỏ.

Nhưng loại cảm giác này không tồn tại được bao lâu, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ ra cô đơn là cảm xúc chỉ xuất hiện khi ở một mình.

Cho nên hiện tại nàng đang ở một mình.

Mà một mình có nghĩa là —

Cho dù bây giờ nàng có bỏ đi, cũng không ai để ý.

Nàng bỗng nhiên ngồi thẳng người, đầu óc vốn hỗn độn do không ngủ đủ lại đột nhiên trở nên rõ ràng.

Tâm tình vốn kiêng kỵ sự cường đại của Diệp Thần mà luôn do dự sau sự việc ‘định quan hệ’ ngày hôm qua đột nhiên trở nên kiên định dị thường. Quan hệ này một khi thực sự được định ra, chưa nói đến ba đời ba kiếp, riêng đời này kiếp này cũng tuyệt đối không trốn thoát được.

Đỗ Phi Phi càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố.

Tương lai là chim ưng bay khắp trời cao biển rộng, hay là trâu già mãi mãi không thể vươn mình, hoàn toàn phụ thuộc vào thời khắc này!

Nàng vội vàng trở về phòng, thu thập hành lý, đem ngân phiếu nhét vào giày, sau đó thừa thế xông lên, từ trong viện xông ra ngoài.

Trong viện tuy rằng nhiều người qua lại, nhưng không ai dừng lại ngăn cản nàng.

Dù vậy, bước chân của Đỗ Phi Phi vẫn không dám trì hoãn chút nào.

Tim đập thật sự nhanh.

Cách Ôn phủ càng xa, lại càng gấp.

Đỗ Phi Phi dừng chân lại, đỡ lấy thân cây, cúi đầu thở phò.

Sau một lúc lâu, điều chỉnh lại hơi thở, nhưng nhịp tim đập vẫn không bình thường lại được. Ở phía trước có tiếng nước âm âm, nàng theo tiếng nước bước đến, cúi người xuống.

Một gương mặt thanh tú mang theo mấy phần dáng vẻ thơ ngây phản chiếu trong nước như ẩn như hiện.

Lòng của nàng dần dần bình tĩnh trở lại.

Nếu đã rời đi, thì không quay đầu. Tuy rằng, phản ứng của Diệp Thần đại nhân khi phát hiện nàng rời đi thật sự không thể đoán trước được, nàng cũng không dám đoán trước, nhưng tốt xấu năm đó nàng cũng từng được người ta hô vài tiếng nữ hiệp, nếu một chút dũng khí như thế cũng không có, quả thực là đáng xấu hổ.

Nàng theo dòng nước đi xuống hạ nguồn, không ngừng khuyến khích chính mình.

Đỗ Phi Phi từ tin tưởng mình đã quyết định đúng, đến nhất quyết tin tưởng mình đã quyết định đúng, cuối cùng là chắc chắn mình đã quyết định đúng.

Nếu đã đúng, tự nhiên nên dũng cảm tiến lên phía trước, làm việc nghĩa không được phép chùn bước.

Cho nên nàng là anh hùng, anh hùng thì không được sợ hãi.

Đỗ Phi Phi bỏ ra thời gian nửa ngày, rốt cục cũng thuyết phục được mình.

*

Dưới hạ nguồn có một thôn trang nhỏ.

Vài nữ tử đang ở bên bờ sông giặt quần áo, nhìn thấy Đỗ Phi Phi đều kinh ngạc mở to hai mắt.

Đỗ Phi Phi nở nụ cười thân thiện.

Trong đó một nữ tử áo xanh mạnh dạn tới gần nàng nói: “Muội muội, từ đâu tới đây nha?”

“Hà Dương.” Đỗ Phi Phi đáp.

Nữ tử áo xanh nói: “Từ Hà Dương đến đây cũng mất thời gian nửa ngày. Muội muội nhất định rất mệt mỏi rồi, chi bằng đến nhà ta nghỉ ngơi một chút.”

Đỗ Phi Phi vừa mừng vừa sợ.

Trên thực tế tại rất nhiều nơi, người giang hồ mang theo đao giống như nàng đều không được hoan nghênh. Bởi vì dân chúng bình thường rất dễ liên hệ bọn họ với đám đao tặc vào nhà cướp của — bởi vì đều cầm đao.

“Đa tạ.” Đỗ Phi Phi im lặng đi theo phía sau nàng, đi nửa ngày, thật sự là nàng vừa đói lại khát. Bởi vì lương khô là Vu Hữu Chúc mang, cho nên trong hành lý của nàng chỉ có quần áo.

Nữ tử áo xanh nói: “Muội muội biết võ công sao? Hay là mang theo đao làm bộ phòng thân thôi?”

Đỗ Phi Phi nói: “Biết võ công, có thể phòng thân, cũng là làm bộ.”(Chị Phi trả lời thật chẳng giống người thường)

Nữ tử áo xanh che miệng cười nói: “Đỗ cô nương nói chuyện thật thú vị.”

Đỗ Phi Phi vội vã dừng bước chân, mở to hai mắt trừng trừng nhìn nàng hỏi: “Sao người biết ta họ Đỗ?”

Nụ cười của nữ tử áo xanh chợt tắt, không biết làm thế nào nhìn về phía trước.

Nhà tranh đã ở trước mắt.

Trong lòng Đỗ Phi Phi dâng lên dự cảm bất an mãnh liệt.

“Là ta nói cho nàng.”

Cửa nhà tranh chậm rãi mở ra, thanh niên một thân bạch y như mây bồng bênh đi ra, tiêu sái thanh thoát.

Đỗ Phi Phi đột nhiên có loại cảm giác đi đêm gặp quỷ.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thỏ Khôn Có Ba Hang Cũng Phải Hàng

“Hôm nay thời tiết thật tốt.” Khóe miệng Đỗ Phi Phi cứng ngắc nhắc lên, “Ha ha, ngài cũng ra ngoài đi dạo sao?”

Diệp Thần nương mi, “Người đang đi dạo sao?”

Đỗ Phi Phi gật đầu như già tòi.

“Còn ta là đi bắt tiểu thê tử tương lai vừa bỏ trốn.”

.....

Nụ cười của Đỗ Phi Phi cứng lại, “Thật, thật, thật vậy sao? Như thế thì thật khéo, à, cùng một con đường.....” Ô ô ô, nàng không muốn giống Gia Cát Lượng, ra quân chưa thắng trận đã bỏ mạng. Lệ anh hùng chảy đầm khăn thì được tích sự gì!?* Vẫn không thể làm vị bồ tát trước mặt này chết đuối.

*Ở đây nói về hai câu thơ cuối trong bài thơ “Thục tướng” của – Đỗ Phủ viết về Gia Cát Lượng:

“Xuất sư vị tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâu”.

Dịch: Ra quân chưa thắng trận đã chết, khiến lệ anh hùng chảy thấm khăn.

“Không phải khéo, một đường này ta vẫn đi theo nàng ấy.”

“.....” Đổ Phi Phi cả kinh nói, “Từ khi nào?”

“Từ khi nàng ấy đụng vào một nha hoàn, làm rơi một lượng bạc còn không phát hiện ra.”

Đổ Phi Phi theo bản năng sờ sờ eo nhỏ.

Bàn tay Diệp Thần khẽ lật lên, bạc vụn chói lọi ở trong lòng bàn tay hẵn khiến ánh mắt nàng đau đớn.

“À.” Nếu như đòi hẵn bạc, là thừa nhận mình chính là thê tử tương lai bỏ trốn của hẵn! Nếu không đòi..... nàng thật đau lòng! “Như thế nếu người gặp lại nàng, nhớ trả lại. Đương nhiên, nếu người muốn nhờ ta chuyển cho nàng, ta rất sẵn lòng.”

Diệp Thần lại cười nói: “Không cần khách khí.”

Đổ Phi Phi tuyệt vọng nhìn bạc vụn biến mất trong tay áo hẵn.

“Người đoán xem, nếu ta bắt được thê tử bỏ trốn của mình, ta sẽ làm gì?” Diệp Thần hưng phấn nhìn sắc mặt biến hóa khôn lường của nàng.

Đổ Phi Phi nói: “Ta cảm thấy tốt nhất người không nên làm gì.”

“Ồ?”

“Ta nghĩ nếu nàng bỏ trốn, nhất định có nỗi khổ tâm riêng.” Đâu chỉ là khổ, quả thực là vô cùng khổ.

“Khổ tâm?” Diệp Thần nói, “Nói nghe một chút.”

“Đó là.....” Đổ Phi Phi kịp thời thu miệng lại, giả bộ vô cùng nghiên ngẫm, “Chỉ là ta suy đoán, hoàn toàn là suy đoán. Khụ khụ, căn cứ vào suy đoán của của ta, sẽ là...”

Diệp Thần mỉm cười, tỏ vẻ mình đang chăm chú lắng nghe.

“Người bình thường, nhất là nữ tử bình thường đều không thích ngủ trên sàn. Cho dù là gian phòng kia có xa hoa thế nào đi chăng nữa.” Đề tài đã nói ra, có xu thế thao thao bất tuyệt, “Hơn nữa cho dù là ai cũng không có sở thích coi độc dược là đường ăn, ngay cả người của Đường Môn, bọn họ cũng chỉ thích đem độc dược cho người khác ăn. Chuyện nhảy sông nếu không phải rơi vào tình thế bất đắc dĩ, không ai muốn làm. Người xem, lúc trước Sở Bá vương thà rằng tự vận cũng không nhảy, đã chứng tỏ rằng sông nước chảy xiết là chuyện nguy hiểm cỡ nào. Cho nên, lần sau nếu muốn đẩy người xuống nước phải chú ý đến tâm tình của người ta. Còn nữa, ăn thịt là một chuyện quan trọng!” Nàng cố gắng nhấn mạnh, “Vô cùng quan trọng. Không có thịt, ăn cơm không có dục vọng. Không có thịt, nhân sinh vốn không có hy vọng. Không có thịt, sống chính là thất vọng. Cho nên, thịt, rất quan trọng. Có thịt ăn, cho dù là dân chạy nạn đang đánh nhau, cũng có thêm chút hi vọng. Không có thịt ăn, đánh nhau cũng chẳng khác gì tự sát.”

Đỗ Phi Phi nói hết một hơi, mới phát hiện lúc này Diệp Thần im lặng khác thường.

Nếu như đã bắt chấp tất cả, như vậy nói nhiều là sai, nói ít cũng là sai, chẳng bằng sai cả một lần. Cuối cùng nàng tổng kết: “Diệp Thần đại nhân, tục ngữ nói rất hay, thiên hạ nơi nào không có hoa tươi, tội gì phải ngược đãi một cọng cỏ? Người ngẫu nhiên có thể khai thác tầm mắt, hô hấp không khí mới mẻ, nhìn những hoa hoa cỏ cỏ khác, để bọn họ cũng có cơ hội rèn luyện.....”

“Cho nên.....” Diệp Thần chậm rãi mở miệng.

Đỗ Phi Phi lập tức không dám lên tiếng, lồng ngực vừa mới còn ưỡn ra thoáng chốc rụt trở về.

“Nếu có giường ngủ, ăn cơm có thịt, bớt phải ăn độc dược bớt phải nhảy sông, như thế danh hiệu vị hôn thê kia không phải không thể tiếp thu.”

“Nếu đem chữ ‘bớt’ đổi thành ‘không’ lại càng hoàn mỹ.”

Diệp Thần vừa lòng cười, “Ta đồng ý.”

.....

Đỗ Phi Phi khiếp sợ nhìn hằm, “Đồng ý cái gì?”

“Phi Phi à.” Ánh mắt Diệp Thần nguy hiểm nheo lại, “Hay những điều kiện vừa rồi người đưa ra chỉ là để kéo dài thời gian?”

Đỗ Phi Phi nghe thấy yết hầu của mình ừng ực một tiếng, gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Hai người cứ giằng co như vậy, cho đến tận khi nữ tử áo xanh rụt rè nói: “Đỗ cô nương, có muốn vào phòng nghỉ tạm một chút không?”

.....

Bốn con người đồng thời đảo đến.

Nữ tử áo xanh cảm thấy mặt nóng rát: “Là ta sợ các người ở bên ngoài nói quá mệt mỏi.”

Đỗ Phi Phi vội vàng đồng ý: “Đúng vậy đúng vậy, mệt mỏi quá mệt mỏi quá, chúng ta vẫn nên vào trong rồi nói tiếp.”

Diệp Thần nhìn bóng dáng chạy trốn của nàng, lạnh lạnh nói: “Tránh được mừng một, không tránh được mười lăm, có gì khác nhau sao?”

Đỗ Phi Phi chút nữa thì té ngã trên mặt đất, miễn cưỡng đứng vững mới nói: “Tốt xấu gì cũng sống được thêm mười bốn ngày.”

Bên trong nhà tranh có treo hai chuỗi thịt khô.

Nữ tử áo xanh thấy ánh mắt Đỗ Phi Phi đảo lại, lập tức nói: “Trong thôn chúng ta, nhà nào cũng phơi thịt khô. Nếu Đỗ cô nương thích, ta đem thịt đi chưng.” Nói xong, nàng vội vàng bổ sung thêm, “Không thu tiền.”

Đỗ Phi Phi suy nghĩ một chút mới nói: “Dẫn ta tới nhà tranh có thu được tiền không?”

Trên mặt nữ tử áo xanh hiện lên vẻ xấu hổ, “Một lượng bạc.”

Đỗ Phi Phi nhớ tới một lượng bạc bị Diệp Thần thu không, lại bắt đầu bi thương. Nói trắng ra, là nàng dùng tiền của mình dẫn mình vào cuộc.

Nữ tử áo xanh thấy trên mặt nàng là vẻ bi ai cực độ, trong lòng càng áy náy, thấp giọng nói: “Ta đi ra ngoài trước, các người từ từ trò chuyện.”

.....

Nàng đi ra ngoài, trong phòng không phải chỉ còn lại có hai người Phi Phi và Diệp Thần sao?

Đỗ Phi Phi cả kinh nói: “Đừng đi.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại hối hận, bởi vì vẻ mặt của Diệp Thần vô cùng bí hiểm.

Nữ tử áo xanh ngạc nhiên quay đầu nói: “Đỗ cô nương có gì dặn dò?”

“À,” Ánh mắt Đỗ Phi Phi đảo quanh phòng một vòng, cười gượng nói, “Ta muốn ăn thịt khô.”

Nữ tử áo xanh khẽ cười nói: “Được.”

Đỗ Phi Phi cố gắng dây dưa: “Thật sự không thu tiền sao?”

Nữ tử áo xanh lấy xuống một chuỗi thịt trên tường, cười nói: “Ta còn có thể tặng thêm một bình rượu.”

Đỗ Phi Phi nhìn ánh mắt có chút đăm chiêu của Diệp Thần, lập tức nói: “Uống rượu hại thân, không cần.”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Không phải người sợ uống rượu hại thân, là sợ uống rượu thất thân đi.”

“.....” Diệp Thần đại nhân, lời nói của ngài thật sự là càng ngày càng đáng sợ.

Đỗ Phi Phi run rẩy dán người đến bức tường cách cửa gần nhất.

Diệp Thần đứng ở bên cửa sổ.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua song cửa dừng lại ở trên người hắn.

Áo trắng chiếu nắng vàng, thanh nhã mà chói mắt.

Đỗ Phi Phi không nhịn được dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Phi Phi à.” Không giống dĩ vãng, lần này hắn gọi tên nàng mang theo một chút bất lực, “Cùng ta ở một chỗ thật sự khó như vậy sao?”

Ở cùng một chỗ không khó, nhưng sống sót rất khó.

Bên ngoài Đỗ Phi Phi trầm mặc, nhưng nội tâm lại oán thăm.

Diệp Thần sâu xa nói: “Thật ra có một số việc nếu kết quả cuối cùng không thể thay đổi, người cần gì phải đi đường vòng như vậy?”

Đây là uy hiếp, uy hiếp trần trụi.

Miệng Đỗ Phi Phi càng ngậm chặt hơn.

“Ngoan cố chống lại, không phải chuyện người thông minh nên làm.”

Thế người thông minh nên làm như thế nào? Đỗ Phi Phi giả bộ khinh thường, lỗ tai lại dựng thẳng.

“Bọn họ sẽ bỏ qua những chuyện không thể thay đổi, thực hiện những chuyện có thể thay đổi.”

.....

Thật là thâm ảo.

Đỗ Phi Phi rốt cục không nhịn được nữa mà mở miệng: “Cái gì có thể thay đổi?”

“Ví dụ như điều kiện người vừa đưa ra.” Diệp Thần nhún vai nói, “Ta cảm thấy có thể suy xét.”

“Suy xét và đồng ý có khoảng cách ngàn sông vạn núi.”

Diệp Thần mỉm cười, “Phi Phi, thật thông minh.”

Đỗ Phi Phi âm thầm đặc ý, trên mặt lại làm bộ khiêm tốn, “Đâu có đâu có.”

“Hơn nữa trên cơ sở của những điều kiện kia, ta còn có thể nhượng bộ thêm một số chỗ?”

“Chỗ nào?” Nàng bắt đầu hưng phấn.

“Ví dụ như.” Ngón tay Diệp Thần nhẹ nhàng mà vuốt cằm, “Thời khắc nguy cấp, ta sẽ làm bảo tiêu của người.”

Kiểm Thần làm bảo tiêu?

Trong lòng Đỗ Phi Phi khê động, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh nàng đứng ở nơi cao đưa tay chỉ huy, Kiếm Thần ở giữa thiên quân vạn mã liều mạng bảo hộ nàng. Thật là một cảnh tượng tráng lệ!

Diệp Thần nói tiếp: “Chỉ cần người cao hứng, mỗi ngày người có thể lấy hoa sen trên Thiên Sơn làm thức ăn.”

Lấy hoa sen Thiên Sơn làm thức ăn?

Tim đập Đỗ Phi Phi đập loạn. Nghe nói hoa sen Thiên Sơn chẳng những giúp cơ thể khỏe mạnh, còn có thể bảo dưỡng dung nhan, thật sự là thánh phẩm!

“Gặp phải vấn đề khó, ta có thể giúp người giải quyết.”

Diệp Thần đại nhân giúp nàng giải quyết tất cả những vấn đề khó?

Đỗ Phi Phi cảm thấy nước miếng sắp chảy ra khỏi khóm miệng đang miễn cưỡng đóng chặt của mình.

Như thế không phải đồng nghĩa với việc, về sau nàng nợ người ta tiền, Diệp Thần sẽ giúp nàng chém hăn; người khác nợ nàng tiền, Diệp Thần cũng chém hăn; nàng khi dễ người khác, Diệp Thần chém hăn; người khác khi dễ nàng, Diệp Thần cũng chém hăn?

Tưởng tượng thôi cũng thấy tốt đẹp.

“Quan trọng nhất là.” Diệp Thần ôn nhu nhìn nàng, “Trên đời này sẽ không còn ai bắt nạt người nữa.”

Ánh mắt Đỗ Phi Phi chớp chớp nói: “Thật sao?”

Diệp Thần cười nói: “Ừ.”

Đỗ Phi Phi nói: “Người khác không bắt nạt ta, vậy còn người?”

.....

Nụ cười của Diệp Thần càng dịu dàng, “Phi Phi à, ta thu lại lời nói vừa rồi. Không phải người thông minh, mà là tinh minh.” [Tinh minh: mức độ cao hơn thông minh]

Đỗ Phi Phi thở dài: “Cho dù là đứa ngốc va cùng vào một bức tường mười lần, sẽ tuyệt đối không có lần thứ mười một.”

“Giao dịch đạt thành.”

Đỗ Phi Phi thỏa mãn gật đầu, “Đúng rồi, cơ sở của giao dịch là gì thế?”

“Vợ chồng chưa cưới.”

.....

Đỗ Phi Phi hoảng sợ ngẩng đầu.

— nàng chỉ nghĩ nên tranh thủ lợi ích như thế nào, lại quên mất điều kiện tiên quyết để đạt được ích lợi.

“Nếu...” Nàng liếm liếm đôi môi khô sấp, “Ý ta là nếu, nếu ta hối hận, sẽ.....”

“Ta sẽ hạ đủ loại độc với người, cho đến khi người thống khổ nhất một cước đá vào trong nước, chờ người hấp hối lại vọt lên, chém thành mười bảy mười tám khúc.”

.....

Đỗ Phi Phi nuốt nước miếng, “Cho nên, vừa rồi ta nói, thật sự chỉ là nếu mà thôi.”

Diệp Thần cười nhẹ nói: “Ừ, ta biết. Cho nên câu trả lời của ta cũng chỉ theo ‘nếu’ của người. Có điều, ta nghĩ loại nếu này vẫn không nên trở thành hiện thực mới tốt.”

“.....”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phi Phi Cũng Có Đào Hoa

Trong ngực cất giấu thịt khô mà nữ tử áo xanh đã gói kỹ, Đổ Phi Phi iu xiu đi theo Diệp Thần đi đến cửa thôn, lúc này mới phát hiện Vu Hữu Chúc cũng đến đây, đang bắt chéo chân ngủ gà ngủ gật trên càn xe, nghe thấy tiếng bước chân, xoa xoa mắt đứng dậy, khi nhìn thấy Đổ Phi Phi, ánh mắt vốn nhập nhèm vì buồn ngủ lập tức tràn ngập ai oán, “Đổ nữ hiệp, cho dù người muốn bỏ trốn, cũng nên chờ khi đồ ăn được mang lên nha, như thế ít nhất vẫn có thể đóng gói mang đi. Hiện tại thì sao, ngay cả bát đũa cũng chưa nhìn thấy.”

Đổ Phi Phi từ từ mở miệng nói: “Lúc trước ta có quen một người, tên là Vu Hữu Nhục.”[Chữ ‘chúc’ trong tên Vu Hữu Chúc nghĩa là ‘cháo’, chữ ‘nhục’ trong tên Vu Hữu Nhục là ‘thịt’]

“.....” Vu Hữu Chúc cười gượng mấy tiếng, “Ồ? Có lẽ là huynh đệ lưu lạc bên ngoài của ta.”

Đổ Phi Phi thở dài nói: “Nhưng hăn chết rồi.”

“.....”

Nàng lạnh lạnh nhìn hăn, “Người có biết hăn chết như thế nào không?”

Vu Hữu Chúc nghiêm túc nói: “Có thể không biết không?”

“Không thể.” Đỗ Phi Phi tiếp tục nói, “Bởi vì trong một bữa tiệc hẳn ăn uống quá mức sung sướng, mà không may bị chiếc đĩa chọc chết.”

Vu Hữu Chúc: “.....”

Diệp Thần nói: “Không cần kể chuyện cười, mau đi thôi.”

.....

Đỗ Phi Phi ôm chặt khô, buồn bực nghĩ: Nàng đang kể một câu chuyện xưa khùng bố nha, không phải chuyện cười.

Vu Hữu Chúc giật giật cánh mũi, ánh mắt sáng ngời nhìn về ngực nàng, “Người ôm.....”

Xoạt.

Tóc mai hắt tung bay.

Mấy đoạn lạc trong gió, bồng bềnh rồi biến mất.

Diệp Thần thu tay lại, hờ hững nói nói: “Điều chỉnh ánh mắt cho tốt, chỉ cho phép nhìn đường.”[Người ta là để ý chỗ chặt khô trong ngực chị nha, mới thế mà anh Thần đã phản ứng ác dữ, không biết thật sự có người thích Phi Phi thì sẽ đến mức độ nào]

Đỗ Phi Phi cúi đầu nhìn nhìn chỗ chặt khô đang ôm trong lòng, 囧 囧.

Vu Hữu Chúc duỗi tay chỉnh lại sợi tóc, giả bộ không có chuyện gì thúc ngựa lên đường.

Kinh thành.

Ở đế đô, quản chế vô cùng nghiêm khắc.

Khi Vu Hữu Chúc đánh xe ngựa vào thành thì bị chặn lại nghiêm ngặt tra hỏi.

Binh lính: “Các người từ đâu tới đây?”

Vu Hữu Chúc: “Hà Dương.”

Binh lính: “Tới làm gì?”

Vu Hữu Chúc: “Đưa công tử của chúng ta về nhà.”

Binh lính: “Nhà ở nơi nào?”

Vu Hữu Chúc: “Phủ tể tướng.”

“.....” Binh lính vụng trộm liếc mắt nhìn thùng xe, “Người nào trong trong phủ tể tướng?”

Vu Hữu Chúc: “Con trai Tể tướng.”

Binh lính: “.....”

Vu Hữu Chúc nhìn bóng dáng vội vàng chạy trở về của binh lính kia, vui sướng nói với vào trong xe: “Rất nhanh sẽ có người đi ra nghênh đón chúng ta vào thành.”

Đỗ Phi Phi nói: “Người xác định là nghênh đón không phải giới nghiêm?”

Vu Hữu Chúc nói: “Đỗ nữ hiệp, ta phát hiện chừng mực nói chuyện của người càng lúc càng lớn.”

Đỗ Phi Phi trầm mặc thật lâu, thở dài: “Đây là phúc lợi bản thân đạt được.” Lại nói, Diệp Thần quả thật là một người giữ chữ tín, từ sau khi thỏa

thuận điều kiện, đãi ngộ của nàng quả thực được tăng lên, chỉ là từ nay về sau nàng có thêm một danh hiệu — nương tử của Diệp Thần.

Vu Hữu Chúc đang vô cùng nghiêm túc suy ngẫm hai chữ ‘bán mình’.

Diệp Thần đột nhiên mở miệng nói: “Các người đều thật ngây thơ.”

.....

Nếu vừa rồi Vu Hữu Chúc không rõ ý tứ câu nói kia của Diệp Thần, thì hiện tại hẳn đã hiểu được.

Một quan quân đi tới: “Các người từ đâu tới đây?”

Vu Hữu Chúc: “..... Hà Dương.”

Tiểu quan quân: “Tới làm cái gì?”

Vu Hữu Chúc: “..... Đưa công tử của chúng ta về nhà.”

Tiểu quan quân: “Nhà ở nơi nào?”

Vu Hữu Chúc: “.....”

.....

Vu Hữu Chúc nhìn bóng dáng quan quân, mệt mỏi quay về phía thùng xe nói: “Bọn họ tổng cộng có mấy cửa quan quân vậy?”

Diệp Thần nói: “Cái này phải xem tâm tình của ta.”

Ánh mắt Vu Hữu Chúc sáng lên, “Với Kiếm Thần mà nói, loại trường hợp nhỏ như thế này quả thật không đáng giá nhắc tới. Lão nhân gia ngài chuẩn bị khi nào thì ra tay.”

“Khi người bị phiền chết.”

.....

Từ sau khi Đổ Phi Phi quang vinh thăng cấp, một mình hắn phải chịu tất cả công kích của Diệp Thần – bất kể là thân thể hay là tinh thần.

Hắn phải tự cứu lấy mình!

“Kiếm Thần đại nhân.” Vẻ mặt của Vu Hữu Chúc vô cùng bi tráng hỏi: “Ngài có cần tiểu thiếp không?”

Diệp Thần nói: “Hỏi nương tử nhà ta.”

Vu Hữu Chúc nói: “Đổ nữ hiệp. Mọi chuyện từ trong nhà ra ngoài ngõ ta đều vô cùng thông thạo, ngài có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

Đổ Phi Phi nói: “Gồm cả việc sinh con sao?”

Vu Hữu Chúc nói: “.....”

Khi nhóm quan quân thứ tư đi vào, Đổ Phi Phi đối bụng, vì thế Diệp Thần cầm một tấm lệnh bài đi ra, cuối cùng Vu Hữu Chúc mới có thể thoát khỏi ác mộng trả lời nghi vấn.

Đương nhiên, đối với đái ngộ khác biệt như vậy, Vu Hữu Chúc buộc phải chấp nhận, ai bảo hắn không biết sinh con?

Xe ngựa chậm chậm lăn bánh trên đường, Diệp Thần đột nhiên nói: “Queo phải.”

Vu Hữu Chúc thuận đường chuyển hướng, sau đó nhìn phong cảnh bên đường nói: “Chúng ta đang đi ngược đường về phủ Tế tướng.”

Diệp Thần lạnh nhạt nói: “Dù sao vẫn tốt hơn ngược thân.”

Vu Hữu Chúc ngoan ngoãn ngậm miệng.

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng cảm thấy mình có thể được cho là hạnh phúc — mỗi lần so sánh với Vu Hữu Chúc.

Ầm, ùng!

Ngựa đột nhiên bị kinh sợ, tung vó hí vang.

Trước ngựa, sáu hắc y nhân đang vây đánh hai thị vệ, thị vệ tuy rơi xuống thế hạ phong, lại vẫn hết sức bảo vệ thanh niên hoa phục phía sau.

Quần áo màu này, kiểu dáng loại này, thật sự rất quen mắt.

Vu Hữu Chúc trấn an ngựa, đang muốn nhìn xem đến tột cùng là ai, đã thấy Đỗ Phi Phi nhảy qua người hắc, rút đao quát: “Lại là các người, thật sự là Thiên Đường có đường người không đi, Địa Ngục không cửa cứ xông vào!”

Bị hắc y nhân đuổi giết nhiều lần như vậy, rốt cục cũng có cơ hội để phản lại một lần, Đỗ Phi Phi thật hãnh diện.

Khi Đỗ Phi Phi rút đao ra, tâm tình vô cùng tốt.

Diệp Thần ở trong xe thán nhiên nói: “Còn không đi hỗ trợ?”

.....

Khi Diệp Thần đặt ra vấn đề tuyệt đối không thể coi nhẹ.

Loại giác ngộ này Vu Hữu Chúc vẫn có.

Cho nên hắc nhận mệnh cầm lấy roi ngựa, xông lên theo Phi Phi.

Hắc y nhân ở bên trong kinh thành và ở ngoài thành Tương Dương, hiển nhiên võ công cũng không khác nhau là bao, vẫn không chịu nổi một kích.

Đỗ Phi Phi đang chém hưng phấn, làm gì cho người khác cơ hội chen vào?

Vì thế khi Vu Hữu Chúc vừa nhắc tay muốn vung roi, lại bị Đỗ Phi Phi bay lên đá một cước, văng ra bên ngoài.

Hai kẻ trong đám hắc y nhân lập tức bị chém tại trận, hai kẻ khác bị hai thị vệ kia quần lấy, những người còn lại thấy tình thế không tốt, lập tức xoay người bỏ chạy, có điều bọn họ còn chưa chạy được bao xa, đã bị một vật kiếm khí vô hình xuyên qua ngực.

Còn hai hắc y nhân, Đỗ Phi Phi thừa dịp bọn họ đang toàn tâm toàn ý đối phó với thị vệ, một đao một, giải quyết sạch sẽ.

Đỗ Phi Phi thu đao, đang muốn trở về, đột nhiên thanh niên mặc hoa phục kia lại lao tới, kích động chặn ở trước mặt nàng nói: “Rốt cục ta cũng tìm được nàng!”

.....

Nhìn hốc mắt hơi hơi phấp phồng của hắn, Đỗ Phi Phi bình tĩnh nói: “Người tìm lầm người rồi.”

Thanh niên lắc mạnh đầu, “Không, là nàng, chính là nàng, nhất định là nàng.”

.....

Khẳng định như vậy sao? Như thế chắc chắn là có thâm cừu đại hận rồi.

Đỗ Phi Phi bình tĩnh nói: “Thật ra, người sống trên đời có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Người có lúc thất thủ, ngựa có khi lệch vó. Chuyện kia,

khụ, nếu lúc trước ta có không cần thận giết người nhà của nhà người, cho ta trịnh trọng xin lỗi.”

Thanh niên hoa phục 囍 囍 nói: “Nànghiếu lắm rồi.”

Không phải báo thù? Một khi bị nhớ thương như vậy, chỉ còn một loại khả năng.

Đỗ Phi Phi lại nói: “Người trong giang hồ, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện bình thường. Người sống ở trên đời, đôi khi không cần tính toán quá kỹ càng, khụ. Chuyện kia, nếu lúc ta trước ta từng mượn tiền người, người có thể nể tình ta vừa mới cứu người một mạng, chi bằng xí xóa đi.”

“Nữ hiệp, nànglại hiếu lắm. Thật ra, ta tìm nàng.....” Thanh niên dừng một chút, sau đó lấy hết dũng khí lớn tiếng nói, “Là vì lấy thân báo đáp.”

.....

Lấy thân báo đáp?

Lấy thân báo đáp!

Lấy thân báo đáp?!

Đỗ Phi Phi đứng ở giữa đường, suy nghĩ hỗn độn.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Chuyện Cũ Năm Xưa Khắc Cốt Ghi Tâm

“Phi Phi à.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Đỗ Phi Phi cảm giác suy nghĩ hỗn độn càng thêm hỗn độn.

Diệp Thần từ trong xe ngựa đi ra, dịu dàng cười, “Nhìn thấy con gián thì đập chết là được rồi, cần gì nói lời vô nghĩa.”

.....

“Diệp Thần?” Thanh niên hoa phục nhảy dựng lên, “Sao người lại ở trong này? Không đúng, phải hỏi là, sao giờ người mới đến?”

Diệp Thần ôm ngực nói: “Vốn muốn chờ người bị chém chết, mới đến nhật xác, đáng tiếc.....”

Thanh niên hoa phục nổi giận nói: “Nếu không phải bởi vì người, ta sẽ chống lại Nam Dương vương sao? Nếu không phải vì chống lại Nam Dương vương, ta sẽ bị đuổi giết sao? Nếu không phải hôm nay người hẹn ta ở chỗ này, bảo ta đừng để cho người khác phát hiện ra, ta sẽ chỉ dẫn theo hai thị vệ mà thiếu chút nữa bị chém chết sao? Hiện tại người lại còn đứng ở đó nói mát!”

Diệp Thần nói: “Ta thực hối hận vừa rồi chỉ nói mát, mà không phải bỏ đá xuống giếng.”

“Tức chết ta, người thật sự tức chết ta!” Thanh niên hoa phục căm giận nói, “Chuyện của Nam Dương vương, bản hầu mặc kệ! Các người muốn làm thế nào thì làm!”

“Dù sao tình thế bây giờ của Nam Dương vương cũng đã như núi đổ, không sao cả.” Diệp Thần nhún vai, ngoắc tay về phía Đỗ Phi Phi, “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Thanh niên hoa phục nhìn hẩn, lại nhìn Đỗ Phi Phi, đột nhiên ngăn ở giữa hai người, “Đợi đã, hai người có quan hệ gì?”

Diệp Thần đặc ý trả lời: “Phu thê.”

.....

“Sao có khả năng?!” Hẩn không thể tin nhìn Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi ngẩng đầu nhìn trời, sau đó vô cùng, vô cùng gian nan gật đầu.

Thanh niên hoa phục thất hồn lạc phách lui xuống ba bước, “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy.....”

Diệp Thần cười đến đặc ý.

Đỗ Phi Phi không đành lòng nói: “Người biết ta sao?”

“Đương nhiên.” Thanh niên hoa phục buồn bực sắp khóc, “Ta đâu chỉ biết nàng, ta còn tìm nàng rông rã ba năm rồi!”

.....

Ba năm?

Đỗ Phi Phi 囍 囍 nói: “Người thật xác định, không phải người muốn tìm ta để báo thù?”

Thanh niên hoa phục hy vọng nhìn nàng nói: “Nàng thật sự không nhớ ta sao?”

Đỗ Phi Phi lắc đầu.

Một chút hy vọng trong mắt thanh niên trở nên âm đạm, “Có lẽ, chuyện lần đó đối với nàng mà nói chỉ là việc nhỏ bé không đáng kể, nhưng với ta mà nói chính là khắc cốt ghi tâm.”

.....

Đỗ Phi Phi mờ mịt.

Thanh niên vội nói: “Chuyện này, xảy ra tại Hoàng Hạc lâu ba năm trước đây.”

.....

Đỗ Phi Phi đoán: “Chẳng lẽ ta cướp cơm của người?”

Thân thể thanh niên lay động, nhưng vẫn cố gắng trụ vững, “Thôi, nếu nàng không nhớ thì thôi, nhưng tuyệt đối không nên suy đoán.”

“Ừ.”

“Ba năm trước đây ở Hoàng Hạc lâu, ôi, thật bất hạnh Diệp Thần hện ta ăn cơm.”

Diệp Thần mỉm cười ngắt lời hẳn: “Có thể giải thích một chút ý tứ của ba chữ ‘thật bất hạnh’ không?”

Thanh niên liếc trắng mắt, giọng nói căm hận: “Chẳng lẽ những chuyện xảy ra sau đó không đủ để dùng ba chữ này sao?”

Diệp Thần nhún vai nói: “Ta cảm thấy vẫn tốt.”

Đỗ Phi Phi bị cuộc hội thoại của bọn họ làm cho hiểu kỳ, “Tiếp theo xảy ra chuyện gì?”

Thanh niên hoa phục nhìn nàng, gằn từng chữ một: “Mưu sát.”

.....

Đỗ Phi Phi liếc mắt nhìn Diệp Thần một cái.

Nếu ăn cơm cùng với Diệp Thần đại nhân, thì khả năng xuất hiện của tình tiết này tương đối lớn.

Thanh niên hoa phục tiếp tục phẫn hận nói: “Bởi vì một chuyện hiểu lầm gì đó, hãn dám đá ta từ trên lầu hai xuống dưới.”

.....

Thanh niên quát lên: “Đó là lầu hai nha! Không bị ngã chết cũng sẽ gãy tay gãy chân. Ấy thế mà hãn không hề lưu tình chút nào đá ta xuống!”

Đỗ Phi Phi nhớ lại tình cảnh vừa rồi hai gã thị vệ cố gắng bảo vệ hãn, có thể thấy hãn không biết chút võ công nào, trong lòng nàng lại bắt đầu đồng tình.

“Trong khoảnh khắc màn hình chỉ treo chuông đó, đột nhiên, trên bầu trời dày đặc mây đen xuất hiện một khe hở, ánh sáng màu vàng theo khe hở chiếu ra, rọi sáng đôi mắt đồng thời cũng chiếu sáng tâm linh ta.”

.....

Khi ngã xuống lâu hẳn vẫn chú ý quan sát biến hóa của hoàn cảnh chung quanh?

Đỗ Phi Phi vô cùng khâm phục sức quan sát sâu sắc của hẳn, có điều câu nói kế tiếp của hẳn khiến nàng chút nữa ngã ngựa.

“Chính là nàng!” Thanh niên hoa phục kích động nói, “Chính nàng trong thời khắc nguy nan đó đỡ được ta!”

“.....” Đỗ Phi Phi cố gắng nghĩ lại, “Ba năm trước đây, Hoàng Hạc lâu.....”

Hai mắt thanh niên sáng ngời nhìn nàng, “Thế nào? Nhớ ra rồi sao?”

Đôi mắt Đỗ Phi Phi từ trong nghi hoặc dần dần rõ ràng, “A, ta nhớ ra rồi.”

Thanh niên vui vẻ hỏi: “A ha, nàng thật sự nhớ ra rồi sao?”

“Ừ. Khi đó ta mới nhận được từ cố chủ tấm ngân phiếu năm mươi lượng, ai ngờ chỉ một chút sơ sẩy, nó lại bay mất. May mà khinh công của ta không tệ, vội vàng đuổi theo. Mắt thấy sắp bắt được nó, không hiểu sao trên trời lại có một thứ đột nhiên rơi xuống. Ta vốn muốn đánh bay nó đi, nhưng khi tay ta và thứ kia tiếp xúc với nhau, ta đột nhiên phát hiện ra đó là một người, đành phải nắm chặt lấy. Ôi, cho đến khi quay đầu tìm tấm ngân phiếu kia, nó đã không cánh mà bay. Đó là tiền mà ta mất hơn hai tháng mới kiếm được.” Hiện tại nhớ lại, Đỗ Phi Phi vẫn đau lòng như cũ, “Thật sự là đáng giận.”

Nụ cười trên mặt của thanh niên cứng lại.

Diệp Thần lại cười nói: “Không thấy là phải, đó là bởi vì bị ta thuận tay cầm lấy.”

.....

Đỗ Phi Phi và thanh niên hoa phục đồng thời quay đầu nhìn, khiếp sợ với sự vô sỉ của hắn.

Bọn họ khiếp sợ không phải vì tờ ngân phiếu kia bị hắn cầm lấy, mà khiếp sợ bởi vì hắn có thể bình tĩnh tim không đập nhanh, mặt không đỏ nói ra những lời ấy.

“Chờ chút.” Trong đầu Đỗ Phi Phi lóe ra một ý nghĩ, “Nếu, ta là nói nếu, nếu lúc trước ta không đỡ được hắn, có phải sau đó người cũng sẽ không thuê ta làm bảo tiêu hay không?”

Diệp Thần nhíu mi nói: “Có khả năng.”

.....

Đỗ Phi Phi nhìn thanh niên, ảo não nói: “Sớm biết như thế, lúc đó đã một chưởng đánh bay người đi.”

Hoa phục thanh niên: “.....”

Vu Hữu Chúc đột nhiên nói: “Chẳng lẽ không ai giống ta..... muốn biết hắn rốt cuộc là ai chẳng?”

Diệp Thần nói: “Ta đã biết.”

Đỗ Phi Phi nói: “Ta tuyệt không muốn biết.”

Thanh niên hoa phục nói: “Ta là Đoan Mộc Lương Tú.” Hắn dừng một chút, “Cấm Tú hầu.”

*

Bốn người cuối cùng cũng từ trên đường chuyển đến quán rượu.

Đoan Mộc Lương Tú nhất quyết chọn ngồi ở lầu một.

Vu Hữu Chúc nhìn ba người không nói lời nào, không nhin được hỏi: “Tình hình trong kinh hiện tại thế nào?” Dù sao thì hãn là nửa đường phản lại Nam Dương vương, nếu Nam Dương vương không bại, tình cảnh của hãn sẽ vô cùng không ổn.

Đoan Mộc Lương Tú uống một ngụm trà, thần sắc đã khôi phục vẻ ung dung, dần dần có phong phạm của Cẩm Tú hầu: “Nam Dương vương đã âm thầm chạy khỏi kinh thành, theo ý của Hoàng Thượng, dù sao cũng là huynh đệ, hãn không muốn Thái Hậu khó xử, nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.”

Vu Hữu Chúc nói: “Nhưng vừa rồi chút nữa người bị ám sát.....”

Đoan Mộc Lương Tú đặc ý nói: “Nam Dương Vương càng hận ta đến tận xương, càng nói lên rằng công lao của ta trong chuyện lần này rất lớn.”

Diệp Thần lạnh nhạt nói: “Nam Dương vương chẳng qua chỉ là một cái đầu heo kiêu ngạo, nếu không có chỗ dựa là Thái Hậu, hãn đã sớm chết không có chỗ dung thân.”

.....

Đỗ Phi Phi kinh hồn táng đảm nghe những lời nói bất kính của bọn họ với hoàng thất.

Đoan Mộc Lương Tú thở dài nói: “Ôi, đùa giỡn với hãn lâu như vậy, bây giờ không còn gì phải đối phó nữa, thật sự có chút tiếc nuối.”

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy mình đồng tình với hãn quá sớm. Nên sớm nghĩ đến, người có thể cùng Diệp Thần ngồi uống trà, tuyệt đối không phải

lượng thiện gì! Sao vừa rồi nàng có thể cảm thấy hẳn là một thanh niên đơn thuần cơ chứ?

Diệp Thần dường như đọc được suy nghĩ của nàng, bổ sung: “Khi người này mười lăm tuổi, đã có nha đầu thông phòng.”

Tuy rằng Đỗ Phi Phi không phải xuất thân nhà giàu, nhưng đối với bốn chữ nha đầu thông phòng nàng vẫn hiểu được.

Đoan Mộc Lương Tú vội vàng giải thích: “Khi đó ta còn trẻ người non dại, là tuổi tràn đầy lòng hiếu kỳ.”

Diệp Thần nói: “Mười sáu tuổi nạp hai thê thiếp.”

“Ách, đó là chủ ý của mẫu thân. Bởi vì Đoan Mộc gia của chúng ta đời đời chỉ có một người nối dõi, tiền bối trong nhà lo sợ.”

“Mười tám tuổi, đã muốn có một phu nhân ba thê thiếp năm nha đầu thu phòng.”

“Chuyện đó, chuyện đó...” Đoan Mộc Lương Tú nhìn Đỗ Phi Phi, vẻ mặt cầu xin: “Khi đó ta còn chưa gặp nàng.”

Vu Hữu Chúc hiếu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ Diệp đại hiệp còn chưa đón dâu sao?”

Đoan Mộc Lương Tú tức giận nói: “Ai dám gả cho hẳn?”

.....

Vu Hữu Chúc nhìn Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi đáng thương nhìn phía Diệp Thần, “Diệp Thần đại nhân, ngài có muốn cân nhắc Hoắc Bình Bình hay không? Ta cảm thấy nàng rất có dũng khí.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ta cảm thấy hiện tại người cũng rất dũng khí chết.”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Ta chỉ hỏi một chút thể thôi.”

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Phi Phi, nếu nàng muốn thoát khỏi ma trảo của Diệp Thần, cửa lớn nhà ta lúc nào cũng mở rộng đón nàng.”

Diệp Thần nói: “Ngày mai nhà người cũng chỉ còn lại cửa lớn.”

Đoan Mộc Lương Tú lại bắt đầu nháy loạn: “Người dám uy hiếp ta, người lại dám uy hiếp ta, ta đường đường là Cẩm Tú hầu, một kẻ bình dân như người lại dám uy hiếp ta?!”

Diệp Thần nói: “Nếu người cần, ta có thể từ nơi này đá người đến nóc nhà đối diện.”

.....

Đoan Mộc Lương Tú xoay người về phía Đỗ Phi Phi, đáng thương nói: “Hắn uy hiếp ta.”

Xoẹt!

Tay áo Đoan Mộc Lương Tú mất nửa đoạn.

Vu Hữu Chúc vui mừng. Vừa rồi hắn còn đang đoán khi nào Diệp Thần sẽ ra tay, quả nhiên vẫn không nhịn được.

“A!”

Tiếng thét chói tai của Đoan Mộc Lương Tú rung trời

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Phong Vân Nổi Lên Trong Hoàng Thành

Râm.

Ngoài cửa ngã vào một người.

Đoan Mộc Lương Tú chột im tiếng.

Đây là lần đầu tiên hăn dùng tiếng kêu khiến người khác bị hôn mê.

Hăn cảm thấy rất mới mẻ.

Cho nên hăn ra lệnh cho thị vệ: “Đến nhìn xem, chết hay chưa.”

Thị vệ xem xét một lát, đi lên bẩm báo: “Khởi bẩm Hầu gia, té xỉu là Trương công công trong cung.”

.....

Trương công công chậm rãi tỉnh lại.

Đoan Mộc Lương Tú ôn hòa nói: “Để công công sợ hãi rồi. Kẻ đầu sỏ gây ra tiếng thét chói tai vừa rồi đã bị ta đã trừng phạt nghiêm khắc, công công không cần khó chịu trong lòng.” Trương công công là người Hoàng Thượng tín nhiệm, cho dù là Cẩm Tú hầu cũng không thể không khách khí ba phần.

Trương công công nói: “Ngài trừng phạt người ta như thế nào?”

Nụ cười của Đoan Mộc Lương Tú không thay đổi, “Ta bảo thị vệ kéo hẳn ra ngoài răn dạy một chút.”

Trương công công nói: “Lão nô muốn gặp hẳn.”

.....

Đoan Mộc Lương Tú lại cười nói: “Chẳng qua chỉ là thét chói tai thôi, không cần đuổi tận giết tuyệt thế chứ?”

Trương công công nói: “Vừa rồi là lão nô chạy quá gấp, cho nên dừng lại mới choáng váng, thật sự không có quan hệ gì với việc hẳn hô hét. Lão nô muốn xem thương thế của hẳn.”

Đoan Mộc Lương Tú thở giãn ra nói: “Nếu là như thế thì không cần làm phiền công công, ta phái thị vệ đưa cho hẳn chút ngân lượng là được.” Dứt lời, không đợi Trương công công phát biểu ý kiến, hẳn đã đổi đề tài, “Không biết công công hạ mình đến quán rượu, là có chuyện gấp gì?”

“Hầu gia nói quá lời rồi.” Nói đến đây, trên hai hàng lông mày của Trương công công nhuộm vẻ buồn rầu, “Lão nô phụng mệnh đến truyện khẩu dụ, mời Cẩm Tú hầu lập tức vào cung gặp thánh thượng.”

Ánh mắt Đoan Mộc Lương Tú lóe lên, nhỏ giọng nói: “Là chuyện của Nam Dương vương?”

Trương công công nói: “Phải, cũng không phải. Ôi, Hầu gia đừng hỏi trước, theo lão nô vào cung thôi.”

Đoan Mộc Lương Tú đảo con ngươi, “Chi bằng công công nói ta đã dạo chơi bốn bể, không tìm được.”

Trương công công thấy hẳn làm bộ muốn đi, vội vàng từ trên ghế nhảy dựng lên, giữ chặt hẳn nói: “Hầu gia Hầu gia, Hầu gia..... Ôi. Ngài không

cần bản khoán, thật ra Hoàng Thượng tìm ngài là vì một phong thư.”

“Thư gì?”

Trương công công lặng lẽ nhìn trái phải nói: “Chiến thư.”

Đoan Mộc Lương Tú giật mình nói: “Hạ chiến thư với Hoàng Thượng?”

Trương công công gật gật đầu.

.....

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Loại chuyện thế này mà cần mời ta về sao? Trực tiếp mang Ngự Lâm quân đến nhà hă, dạy cho hă một bài học, để hă tỉnh ra không phải được rồi sao?”

Trương công công nói: “Nhưng hă không phải người bình thường.”

“Loại chuyện này cũng không phải người bình thường dám làm.”
Đoan Mộc Lương Tú thấy vẻ mặt Trương công công chua xót, trêu chọc nói, “Chẳng lẽ là Diệp Thần?”

Trương công công lắc đầu nói: “Nếu là Diệp Thần, Hoàng Thượng cũng không cần buồn rầu như thế. Trực tiếp để Quý phi nương nương hoặc lão tướng gia ra mặt là được rồi.”

Đoan Mộc Lương Tú không đoán ra, “Rốt cuộc là ai?”

Trương công công nhấn mạnh từng chữ: “Lục Xung Hàng.”

Đoan Mộc Lương Tú giật mình.

Chờ bọn họ rời đi, Đỗ Phi Phi, Diệp Thần và Vu Hữu Chúc mới từ sau màn đi ra.

“Lục Xung Hàng là ai?” Đỗ Phi Phi hiếu kỳ hỏi.

Vu Hữu Chúc cũng tỏ vẻ không hiểu.

Vẻ mặt của Diệp Thần lại tương đối phức tạp, hồi lâu mới nói: “Sư phụ ta.”

.....

Trong đầu Vu Hữu Chúc và Đỗ Phi Phi đồng thời xuất hiện một ý niệm: Thì ra Kiếm Thần cũng có sư phụ.

Sau đó trong một thời gian rất dài, Diệp Thần đều âm trầm suy tư.

Đỗ Phi Phi và Vu Hữu Chúc chưa từng nhìn thấy thần sắc của hắn nghiêm trọng như vậy, không dám quấy rầy, hai người đi đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Sau khi bọn họ ăn đến mỹ mãn, mới nhớ tới Diệp Thần vẫn còn đang đói bụng, vì thế hai người lại giả bộ chưa ăn cái gì, bưng màn thầu và dưa muối đi ra ngoài.

Doan Mộc Lương Tú đã trở về, khi nhìn thấy thức ăn trên tay Đỗ Phi Phi ánh mắt sáng lên, “Phi Phi, ta biết mà, tuy rằng ngoài miệng nàng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất thương ta.”

.....

Đỗ Phi Phi nổi da gà.

Diệp Thần lại ngoài ý muốn không lên tiếng.

Vu Hữu Chúc ghé sát vào Đỗ Phi Phi nhỏ giọng nói: “Người có cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão hay không?”

Đỗ Phi Phi gật gật đầu.

Đoan Mộc Lương Tú bất mãn hét lớn: “Người, người là ai? Dám đoạt người với bản hầu?” Diệp Thần còn chưa tính, chẳng lẽ hấn lại không đối phó nổi với một kẻ vô danh tiểu tốt. Kẻ nhìn qua có vẻ dễ bắt nạt như thế lại dám qua mặt hấn?!

Vu Hữu Chúc bất đắc dĩ nói: “Ta là Vu Hữu Chúc.”

Đoan Mộc Lương Tú giật mình nói: “Chính là tên hái hoa tặc rất nổi danh?”

.....

Vu Hữu Chúc đem mâm bỏ lên trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Đỗ Phi Phi suy nghĩ thật lâu nói: “Hầu gia à.”

“Ừ.” Đoan Mộc Lương Tú giống như một con chó nhỏ dựa về phía nàng.

“Ngài có suy xét tìm thêm một tiểu thiếp hay không?”

“Có!” Đoan Mộc Lương Tú gật đầu như già tởm, chỉ thiếu chuyện ra sức vẫy đuôi.

Đỗ Phi Phi nói: “Vậy ngài cảm thấy Vu Hữu Chúc thế nào?”

.....

Đoan Mộc Lương Tú nhắm phía phòng bếp, hô lớn: “Người lăn ra đây cho ta, để bản hầu đánh một trận! Ai cho người hái hoa, ai cho người hái hoa!? Người ở bên ngoài hái thì thôi đi, lại còn dám hái cả bản hầu! Hôm nay nhất định bản hầu phải phế bỏ người!”

Đỗ Phi Phi vô tội nhún vai.

Nàng chỉ đưa ra một đề nghị mà thôi, biến thành tình thế này, thật sự không phải chuyện nàng có thể đoán trước.

Nàng quay đầu, thấy Diệp Thần đang yên lặng nhìn mình.

Đỗ Phi Phi mất tự nhiên cúi đầu, đẩy mâm về phía hắn: “Ăn chút gì đi.”

“Phi Phi.”

“Ừ?”

“Chúng ta cùng nhau về nhà đi.”

Cho đến tận khi xe ngựa dừng lại ở cửa sau của phủ Tể tướng, Đỗ Phi Phi mới giật mình nhận ra mình cứ ngoan ngoãn như vậy đi theo Diệp Thần về nhà.

“Chờ chút.” Nàng vội vàng kéo Diệp Thần đang muốn nhảy xuống xe, “Vu Hữu Chúc thì làm sao đây? Có cần gọi hắn đến hay không?”

Diệp Thần liếc mắt nhìn cánh tay nàng đang nắm lấy khuỷu tay mình, mỉm cười nói: “Người thật sự muốn hắn thành tiểu thiếp của ta sao?”

Đỗ Phi Phi nói: “Người muốn thu sao?”

“Bộ dạng hắn quá khó coi.”

Vu Hữu Chúc khó coi?

Đỗ Phi Phi chỉ vào cái mũi của mình nói: “Người cảm thấy ta dễ nhìn hơn hắn?”

“Ừ.”

.....

Đỗ Phi Phi lẩm bẩm nói: “Nhưng sống mũi của hắn cao hơn ta.”

“Ta thích kiêu không cao không thấp.”

“Ánh mắt của hắn hình như cũng lớn hơn ta.”

“Ta thích lớn nhỏ vừa phải.”

“Mặt hắn thon gọn hơn ta.”

“Ta thích tròn trịa đáng yêu.”

Ồ, thật sự là thẩm mỹ quan kỳ quái.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng không hiểu sao trong lòng Đỗ Phi Phi vẫn dâng lên chút ngọt ngào.

“Quan trọng nhất là.” Diệp Thần nhảy xuống xe, vươn tay về phía nàng, “Ta chỉ thích nữ nhân.”

Khi Đỗ Phi Phi nhảy xuống xe có một suy nghĩ: Cho nên Diệp Thần đại nhân trọng nữ khinh nam sao?

Tế tướng phủ quả nhiên lớn như trong tưởng tượng của nàng.

Nàng đi theo phía sau Diệp Thần bảy lần rẽ tám lần chuyển dần có xu thế thất lạc phương hướng.

Phó dịch nhìn thấy Diệp Thần, đều kinh ngạc không thốt nên lời.

Nhưng Diệp Thần lại giống như không có việc gì, thản nhiên đi về phía trước.

Xuyên qua rất nhiều đình viện, cuối cùng Diệp Thần cũng dừng chân trước một cái sân.

Đỗ Phi Phi nhìn thấy bảng hiệu treo trên cổng vào viết ba chữ lớn: Minh Kính cư.

Một lão giả từ bên trong vôi vàng đi ra, nhìn thấy Diệp Thần hơi giật mình, “Thiếu gia. Sao ngài lại trở về?” Hãn nói xong, lại cảm thấy không ổn, vôi vàng bổ sung nói, “Ngài đi ra ngoài lâu như vậy, lão gia luôn nhớ thương ngài, ngài trở về thì quá tốt rồi.”

“Những người khác đâu?”

“Đang ở thư phòng, lão nô lập tức đi thông báo.” Giống như lão giả sợ hãn đổi ý, bước chân vô cùng gấp gáp.

Diệp Thần và Đỗ Phi Phi không xa không gần đi cách hãn năm trượng.

Lão giả vào thư phòng, một chốc lát rồi đi ra, “Lão gia mời thiếu gia vào.” Hãn dừng một chút, nhìn Đỗ Phi Phi chần chờ nói, “Vị cô nương này, chi bằng theo ta đến phòng khách nghỉ ngơi.”

Bước chân của Diệp Thần cũng lập tức chuyển, “Ta đây cũng đi nghỉ ngơi.”

“Người, đứa con bất hiếu này!” Trong thư phòng truyền ra tiếng mắng rung trời, “Rời nhà nhiều năm như vậy, bây giờ trở về chuyện thứ nhất chính là muốn đối phó với lão già này đúng không?”

.....

Tế tướng thật là dũng mãnh nha.

Đỗ Phi Phi cảm thấy khi Tế tướng vào triều nhất định vô cùng oai phong lẫm liệt.

Theo giọng nói, Diệp Hạc Niên từ trong thư phòng đi ra, tuổi chừng năm mươi, tóc đen râu đen, bảo dưỡng rất tốt, nhưng khuôn mặt cương nghị không có nhiều nét giống Diệp Thần.

Diệp Thần thản nhiên nói: “Ta chỉ trở về nhìn xem, ngài đã sám hối hay chưa?”

Diệp Hạc Niên cả giận nói: “Lão tử phải sám hối cái gì? Chuyện lão tử làm đều có lý lẽ chính đáng, không hề có lỗi gì với liệt tổ liệt tông của Diệp gia.”

“Nhưng có lỗi với lương tâm.”

Diệp Hạc Niên nói: “Hừ, lương tâm, lương tâm. Nếu xét về lương tâm, người có thể trở thành con trai của Tế tướng sao?”

Diệp Thần hiếu kỳ nói: “Ngài cảm thấy ta coi đó là chuyện vinh dự sao?”

Diệp Hạc Niên tức giận đến phát run, “Được được được, nếu người không thèm khát, người trở về làm cái gì? Chết ở bên ngoài là được rồi!”

“Ta nghĩ, chỉ có ta mới có thể giúp ngài.”

Diệp Hạc Niên cười lạnh nói: “Ta cần người giúp cái gì?”

“Lục Xung Hàng.”

Như bị điểm trúng huyết đạo, sắc mặt Diệp Hạc Niên tương đối khó coi, “Làm sao mà người biết được?”

“Ngài đã quên Đoan Mộc Lương Tú là kẻ miệng rộng sao?”

Diệp Hạc Niên trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, xoay người nói: “Người vào đi.”

Diệp Thần đứng tại chỗ bất động.

Diệp Hạc Niên quay người lại, ánh mắt chuyển đến trên người Đỗ Phi Phi đang đứng đằng sau hắn, nhíu mày nói: “Người lại còn mang nữ nhân không đứng đắn về nhà?”

Diệp Thần xoay người, kéo tay Đỗ Phi Phi đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc Đỗ Phi Phi xoay người, thoáng nhìn thấy sắc mặt Diệp Hạc Niên thối vô cùng, nhẹ giọng than thở nói: “Cư xử với cha người như vậy, hình như không tốt lắm?” Tốt xấu gì cũng là Tể tướng nha, lúc trước nàng gặp quan lớn nhất cũng chỉ đến Tri Phủ mà thôi.

“Đếm đến ba.”

“Cái gì?”

“Đếm.”

“.....” Đỗ Phi Phi nửa tin nửa ngờ nói, “Một...Hai...Ba.”

“Người quay lại cho ta!” Tiếng gầm dữ dội của Diệp Hạc Niên vang lên sau người.

Diệp Thần tiếp tục đi.

“Cả nữ nhân kia.”

Bước chân của Diệp Thần không ngừng.

“Cô nương kia!” Hai chữ cô nương giống như rít qua kẽ răng.

Rốt cục Diệp Thần cũng dừng bước, chậm rãi xoay người, vẻ đặc ý trên mặt không che dấu.

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ: Diệp Thần đại nhân quả nhiên là thiên hạ vô địch.

Bầu không khí trong thư phòng vô cùng nặng nề.

Cơn giận của Diệp Hạc Niên vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt giống như cái kìm, tàn nhẫn kẹp trên mặt Diệp Thần.

Ngược lại Diệp Thần bình chân như vại, ngồi ở trên ghế vô cùng thoải mái. Giống như muốn nói người kẹp thì cứ kẹp, ta vẫn tiêu sái như gió nhẹ qua sông.

Diệp Hạc Niên trừng mắt nhìn mà thấy thật lâu hẳn không có phản ứng, lập tức quay đầu nói với Đỗ Phi Phi: “Người đứng ở đó làm gì?”

.....

Nàng cũng không muốn đứng ở đây nha, rõ ràng vừa rồi là lão nhân gia ngài gọi ta trở lại.

Đỗ Phi Phi cúi đầu, giận mà không dám nói gì.

Diệp Hạc Niên lại nói: “Sao nào, ngay cả nói chuyện cũng không biết, câm điếc sao?”

Đỗ Phi Phi đành phải nói: “Không phải câm điếc.”

“Thế tại sao ta hỏi người không nói lời nào?”

“Bởi vì tiểu nữ đang suy nghĩ đáp án.”

Diệp Hạc Niên quay đầu hỏi Diệp Thần: “Nữ nhân ngu ngốc như vậy, người nhìn trúng ở điểm gì?”

Diệp Thần nói: “Tất cả những điểm gì ngài không vừa mắt.”

.....

Diệp Hạc Niên oán hận trừng mắt Đổ Phi Phi.

Đổ Phi Phi ủy khuất nói nhỏ: “Hắn nói như thế với ngài, vì sao phải trừng ta?”

.....

Diệp Thần cướp lời trước khi Diệp Hạc Niên chửi ầm lên: “Ngài không muốn cứu con rể sao?”

Lời sắp phun ra của Diệp Hạc Niên đều nghẹn trong cổ họng.

Hắn chỉ có một nữ nhi, cho nên con rể của hắn cũng chỉ có một —

Hoàng đế.

Hắn hừ lạnh nói: “Người có biện pháp sao?” Tuy rằng ngữ khí có vẻ khinh thường, nhưng lỗ tai lại ngấm ngấm dựng thẳng.

Diệp Thần nói: “Trừ phi ngài nói cho ta biết, lúc trước Lục Xung Hàng mất tích như thế nào?”

Diệp Hạc Niên nói: “Hành tung của hắn luôn bí ẩn, nói đến là đến nói đi là đi, có trời mới biết vì sao hắn đột nhiên mất tích? Người hỏi ta biết hỏi ai?”

“Chẳng lẽ không phải ngài thiết kế hãm hại hắn?”

“Ta đường đường là một Tể tướng, sao phải thiết kế hãm hại hãn? Người.....” Hãn nhìn Diệp Thần đứng dậy bước đi, giận dữ hét lên, “Tốt xấu ta cũng là cha người, người đối đãi với ta như vậy?”

Diệp Thần lãnh đạm nói: “Ta tốt xấu cũng là con trai của ngài, không phải ngài cũng đối đãi với ta như thế sao?”

.....

Đỗ Phi Phi nghĩ, lúc trước nàng luôn hoài nghi cha mẹ cường đại như thế nào mới có thể sinh ra người con như Diệp Thần, nhưng nay nàng hiểu được, Diệp Thần đại nhân hoàn toàn là tự học thành tài.

Diệp Hạc Niên oán hận nhìn Diệp Thần.

Đỗ Phi Phi tin tưởng, nội tâm của hãn nhất định đang điên cuồng hét lên: Cho ta một thanh đao, chém chết hãn, chém chết hãn, chém chết hãn.....

Diệp Thần vẫn bình tĩnh như cũ.

Đỗ Phi Phi nghĩ, hiện tại nhất định hãn đang suy nghĩ: Ngài xác định dùng đao có thể chém chết ta? Ừ, ngài thử xem, ngài thử xem, ngài thử xem.....

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chuyện Cũ Như Gió Thổi Hận Càng Thêm Sâu

Giăng co thật lâu, lâu đến nỗi bụng Đỗ Phi Phi đã bắt đầu cảm thấy đói.

Diệp Hạc Niên cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: “Lúc trước hẳn không nên quyến rũ tử tử của ngươi.”

Diệp Thần nói: “Thật ra là tử tử quyến rũ hẳn.”

Diệp Hạc Niên kiên định nói, “Tử tử ngươi đã là đương kim Quý phi.”

Diệp Thần nói: “Nếu lúc trước.....”

“Không có nếu như!” Diệp Hạc Niên thô bạo ngắt lời hẳn, “Ngươi có biết ta đã phải bỏ bao nhiêu tâm huyết mới có địa vị ngày hôm nay? Ở trong triều nơm nớp lo sợ, cẩn trọng từng bước, nếu ta vẫn chỉ làm một lão già hòa giải ở trong triều, cư xử mọi việc đều nhân hậu, những kẻ kia sẽ vì ngăn chặn lẫn nhau mà đẩy ta lên ngôi vị Tể tướng sao? Hừ, nhưng sao ta có thể cam tâm tình nguyện làm một Tể tướng bù nhìn. Ta muốn có thực quyền khuynh đảo thiên hạ! Thật khó khăn Hoàng Thượng mới có tình ý với Văn Văn, cơ hội tốt như vậy sao ta có thể bỏ qua đây?”

“Cho nên ngài ra tay ám sát Lục Xung Hàng?”

“Ta không ám sát hẳn.” Diệp Hạc Niên trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói, “Ta chỉ muốn khuyên hẳn rời khỏi Văn Văn.”

Vẻ chế giễu trong mắt Diệp Thần rất đậm, “Sau đó thì sao?”

Nếu đã nói đến nước này, Diệp Hạc Niên cũng không giấu diếm nữa, nói: “Nếu không phải hãn muốn vụng trộm dẫn Văn Văn rời đi, ta cần gì phải mời cả cao thủ đại nội đến giam cầm hãn.”

Diệp Thần khẽ cau mày, “Hoàng Thượng cũng biết việc này?”

“Không. Hoàng Thượng chỉ thu được mật báo của ta, nói ban đêm có kẻ muốn xông vào hoàng cung ám sát hãn, cho nên đồng ý để ta sử dụng cao thủ đại nội.”

Diệp Thần nói: “Đương nhiên Lục Xung Hàng cũng bị ngài lừa tiến vào cung.”

Diệp Hạc Niên thú nhận không chút e dè, “Ta nói Hoàng Thượng muốn gặp hãn, về chuyện của Văn Văn.”

.....

Đỗ Phi Phi cảm thấy có Diệp Thần ngày hôm nay, vẫn phải kể đến một phần công lao của Diệp đại tể tướng.

Vẻ chế giễu trong mắt Diệp Thần dần dần ngưng đọng, biến thành ánh mắt lạnh lùng, “Ngài nhốt hãn ở nơi nào?”

“Hầm ngoài thành.”

Ngực Diệp Thần cứng lại.

Người yêu thích tự do giống như Lục Xung Hàng lại bị nhốt ở trong nơi không thấy đất trời mấy năm.....

Hãn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Hãn thoát ra như thế nào?”

Giọng Diệp Hạc Niên trở nên căm hận: “Thủ hạ của Nam Dương vương vô tình phát hiện được hãn, nên thả hãn ra.”

Diệp Thần cười nhạt, “Không thể ngờ Nam Dương vương có thể làm được một chuyện tốt như thế.”

Diệp Hạc Niên không để ý tới vẻ trào phúng của hãn, lạnh giọng nói: “Ta đã nói tất cả mọi chuyện cho người, người chuẩn bị ứng phó với hãn như thế nào?”

Diệp Thần mở to mắt hỏi: “Vì sao ta phải đối phó với hãn?”

Diệp Hạc Niên giật mình, “Không phải người nói có thể giúp ta.....” Hãn dừng lại. Rốt cục cũng biết vấn đề ở nơi nào.

Diệp Thần nói: “Ta nói ta có thể giúp ngài, nhưng không nói là muốn giúp.”

Diệp Hạc Niên từ từ xoay người, đi đến trước bàn, đột nhiên vỗ mạnh bàn, giận dữ hét lên: “Cút! Người lập tức cút cho ta, cút càng xa càng tốt! Lão tử không muốn thấy người nữa!”

Đỗ Phi Phi lo lắng nhìn Diệp Thần.

Cho dù Diệp Hạc Niên đã làm chuyện gì, bọn họ vẫn là cha con.

Diệp Thần lại giống như đã sớm dự đoán trước được trường hợp như vậy, không chút cảm xúc kéo tay nàng, đi ra bên ngoài.

Lão giả lúc này dẫn bọn họ đến nơi này đang đứng ở ngoài cửa, thấy bọn họ đi ra, vội vàng tiến lên nói: “Thiếu gia đừng bước. Lão gia chỉ là nhất thời nóng giận.....”

“Ta cũng đang nóng giận.” Ý cười ở khóe miệng Diệp Thần không chạm tới đáy mắt.

Lão giả ngượng ngùng nói: “Thế thiếu gia chuẩn bị đặt chân đến nơi nào?”

“Mặt đất.”

.....

Lão giả nhìn bóng dáng Diệp Thần và Đỗ Phi Phi biến mất, lặng lẽ thờ dài.

Diệp Thần và Phi Phi trở lại tiệm rượu.

Vu Hữu Chúc và Đoan Mộc Lương Tú đã đại chiến xong ba trăm hiệp.

Tuy rằng trên lưng Vu Hữu Chúc đeo ác danh hái hoa tặc, nhưng thân thủ không hổ là cao đồ của Nga Mi, vô cùng thuần thực, Đoan Mộc Lương Tú tất nhiên là chịu không ít khổ.

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ nhìn viền mắt sưng u của hắn, hỏi: “Bị ai đánh?”

Đoan Mộc Lương Tú đáng thương nháy mắt nhìn nàng, “Phi Phi, nàng phải đòi lại công bằng cho ta.”

Vu Hữu Chúc nói: “Là hắn đánh lên ta trước.”

Đoan Mộc Lương Tú cả giận nói: “Nếu không phải người đùa giỡn bản hầu, bản hầu cần gì ra tay đánh người!”

Sắc mặt Vu Hữu Chúc giống như ăn phải phân chó, “Ta đùa giỡn người?!”

Đoan Mộc Lương Tú hừ lạnh nói: “Hái hoa tặc đáng chết!”

Vu Hữu Chúc bắt đầu lý sự: “Đừng tưởng rằng người là Cẩm Tú hầu thì người khác sẽ dễ dàng tha thứ cho những hành vi biến thái lại tự kỷ ghê

tởm của người.”

Đoan Mộc Lương Tú nhảy dựng lên, “Ta biến thái? Ta ghê tởm? Ta tự kỷ?”

Vu Hữu Chúc gật đầu nói: “Thừa nhận là tốt rồi.”

Hai người lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Bàn gỗ bị hai người vỗ đến âm âm vang vang.

Đỗ Phi Phi nghe đến choáng váng đầu óc bất chợt hơi giật mình.

Cộc cộc.

Ngón tay Diệp Thần khẽ gõ xuống bàn một cái. Cho dù giữa những tiếng ồn ào, vẫn vô cùng rõ ràng.

Mọi tiếng động đột nhiên biến mất.

Đoan Mộc Lương Tú mất tự nhiên mở miệng: “Đừng cho rằng bản hầu sợ người, bản hầu chỉ là.....”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Từ nơi này đến nóc nhà đối diện.....”

Đoan Mộc Lương Tú lập tức im lặng.

Vu Hữu Chúc chân chó chạy đến trước mặt hắn, “Vừa rồi Diệp đại hiệp và Đỗ nữ hiệp đi nơi nào? Thật khiến ta nhớ nhung.”

Đoan Mộc Lương Tú khinh thường nói: “Chân chó.”

Vu Hữu Chúc nói: “Ta cũng không chân chó với người.”

Ánh mắt Đoan Mộc Lương Tú trừng lớn, “Người.....”

“Khi nào thì Lục Xung Hàng động thủ?” Một câu của Diệp Thần, bầu không khí lần thứ hai rơi vào im lặng.

Đoan Mộc Lương Tú chậm rãi nói: “Giữa trưa ngày mai.”

Vu Hữu Chúc cười nói: “Chẳng lẽ hẳn chuẩn bị đơn thương độc mã tiến vào hoàng cung?” Nói xong, lại phát hiện lời này thật không có chút buồn cười nào. Bởi vì ngoại trừ hẳn, những người khác đều vô cùng nghiêm túc.

Đoan Mộc Lương Tú hỏi Diệp Thần, “Người có thể đơn thương độc mã tiến vào hoàng cung không?”

Diệp Thần nói: “Thử qua mới biết được.”

Hoàng cung dù sao cũng là nơi được canh vệ nghiêm mật nhất trong thiên hạ.

Đoan Mộc Lương Tú liếc mắt nhìn Đổ Phi Phi một cái, “Nếu là Phi Phi bị giam ở trong hoàng cung thì sao?”

Đổ Phi Phi sững sốt.

Diệp Thần chậm rãi nói: “Có thể.”[Leo: trời ơi, ta yêu anh Thần chất mất]

*

Bóng đêm dày đặc, im lặng cắn nuốt ánh tà dương cuối cùng, thiên không bị màu đen bao phủ.

Đúng là thời gian lên đèn.

Bên ngoài tiệm rượu treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, khẽ đung đưa trong gió.

Cuối ngã tư đường, một chiếc xe ngựa lao ra khỏi bóng đêm, dừng lại trước cửa tiệm rượu.

Thùng xe mở ra, hai phụ nhân bước xuống, thật cẩn thận bưng một chiếc ghế gỗ đặt dưới xe ngựa.

Sau đó, rèm cửa từ từ được vén lên, một chiếc giày thêu tinh xảo từ bên trong thùng xe duỗi ra, đập ở trên ghế gỗ.

Khi giày thêu duỗi ra, ông chủ tiệm rượu vừa lúc đi ra ngoài đổ nước, lập tức, động tác của hắn dừng lại.

Chủ nhân của giày thêu từ bên trong xe ngựa bước ra ngoài, hai phụ nhân lại lập tức thu ghế gỗ lại, chui vào trong thùng xe.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Ông chủ tiệm rượu nhìn nữ tử tựa thiên tiên ở trước mắt, sững sờ không biết làm gì, chờ khi người bước vào bên trong hồi lâu mới giật mình nhận ra mình còn đang ở bên ngoài, vội vã hô lớn bước vào: “Bốn điểm rượu gì cũng có, từ Cúc Hoa Thấm đến Trúc Diệp Thanh.”

Trong tiệm rượu có hai phòng cho thuê, đám người Diệp Thần thuê để ở lại.

Đoan Mộc Lương Tú nhất quyết không chịu rời đi. Hắn vốn muốn mời bọn họ đến Hầu phủ, nhưng Diệp Thần, Đổ Phi Phi và Vu Hữu Chúc đều không đồng ý, cho nên đành từ bỏ ý định.

Vu Hữu Chúc thắp ngọn đèn trên bàn, ngồi ngắm người nhìn ngọn lửa đến khi ngáp cái thứ ba mới lên tiếng hỏi, “Có thể đi ngủ được chưa?”

Cả ngày ở bên ngoài đánh xe, thắt lưng hắn đau đến nổi sắp không chống đỡ được rồi.

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Heo đều thích lúc này, người cũng không ngoại lệ.”

Vu Hữu Chúc âm ỉ với hần cả một buổi, hiện tại đã sức cùng lực kiệt, bởi vậy chỉ làm bộ như không nghe thấy, đang muốn đi lên lầu, nhưng vừa bước được nửa bước chân, bất chợt dừng lại.

Cửa tiệm rượu, một thiếu phụ tuyệt mỹ tinh tế như liễu rủ trong gió đang chân thành đi vào, hai con người như hồ nước mùa thu, long lanh dịu dàng nhìn Diệp Thần, nhỏ giọng cất tiếng: “A Thần.”

Đỗ Phi Phi và Đoan Mộc Lương Tú nghe tiếng đều đồng loạt quay đầu, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đỗ Phi Phi kinh ngạc, thiên hạ lại có nữ tử xinh đẹp có thể so với Hoắc Bình Bình.

Đoan Mộc Lương Tú kinh ngạc, không ngờ nàng lại ở chỗ này.

Thiếu phụ thấy bộ dạng Diệp Thần chẳng quan tâm, hốc mắt càng đỏ, nước mắt đảo quanh tròn, “A Thần.....”

Một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Đỗ Phi Phi không chịu được nhất là nhìn thấy mỹ nhân đau buồn, vội vã đẩy đẩy Diệp Thần.

Diệp Thần thở dài, chậm rãi nói: “Tỷ vì ai mà đến?”

Thiếu phụ mím môi, “Phu quân ta.”

Ba chữ rõ ràng.

Diệp Thần nhíu mày.

Đoan Mộc Lương Tú đột nhiên đứng lên, “Vu Hữu Chúc, theo bản hầu đi ra ngoài mua cháo.”

.....

Vu Hữu Chúc nói: “Ta ghét nhất là cháo.”

Đoan Mộc Lương Tú liếc mắt nhìn hẳn.

Vu Hữu Chúc bất đắc dĩ di chuyển bước chân.

Khi bước qua người thiếu phụ, Đoan Mộc Lương Tú hơi hạ thấp người.

Thiếu phụ gật đầu.

Cửa tiệm rượu bị đóng lại.

Đỗ Phi Phi đảo con người, nhẹ giọng hỏi Diệp Thần: “Tỷ tỷ người sao?” Gặp được cả Tế tướng và Quý phi, hôm nay nàng thật may mắn.

Diệp Thần sửa lại: “Tỷ tỷ của chúng ta.”

.....

Sắc mặt Đỗ Phi Phi đỏ lên.

Thiếu phụ nhìn Đỗ Phi Phi, dịu dàng nói: “Nghe phụ thân nói, A Thần dẫn theo một cô nương trở về, chắc là muội rồi.”

Đỗ Phi Phi vội vàng bưng cho nàng một cái ghế, “Ta là Đỗ Phi Phi.”

Nước mắt trên gương mặt thiếu phụ vẫn chưa khô nở một nụ cười khê, “Ta là Diệp Văn Văn.” Nàng cười vòng tay bạch ngọc trên cổ tay, kéo tay Đỗ Phi Phi, nhẹ nhàng đeo vào, “Hôn lễ của muội và A Thần không biết ta có thể đến hay không, nhưng cứ đưa lễ vật trước đã.”

Đỗ Phi Phi được ưu ái mà hơi lo sợ, nói: “Chuyện này sao được.”

“Không phải A Thần đã nói ta là tỷ tỷ của các người sao? Đều là người một nhà, cần gì phải khách khí.”

Đỗ Phi Phi vụng trộm liếc nhìn Diệp Thần một cái.

Diệp Thần hơi chớp mắt.

Lúc này Đỗ Phi Phi mới nhận lấy. Nàng nhìn hai người lặng im, “Ta cũng muốn ăn cháo, ta đi tìm hai người kia.”

Diệp Văn Văn giữ chặt tay nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu đã là người một nhà, có một số việc sớm muộn gì cũng phải biết, không bằng cùng nhau nghe đi.”

Đỗ Phi Phi đành phải ngồi xuống.

Diệp Văn Văn nhìn Diệp Thần, thở dài, “Ta biết đệ trách ta.”

Diệp Thần không nói.

Diệp Văn Văn buồn bã nói: “Đệ trách ta đã buông bỏ lời thề với Xung Hàng, trách ta đồng ý tiến cung.”

Đỗ Phi Phi đã đại khái biết được mọi chuyện qua cuộc đối thoại giữa Diệp Thần và Diệp Hạc Niên ở phủ Tế tướng, bởi vậy khi nghe Diệp Văn Văn nói như vậy cũng không ngạc nhiên.

Diệp Văn Văn nói: “Nhưng A Thần, ta không phải là đệ. Khi đó Xung Hàng mất tích, đệ lại ở Thục Xuyên xa xôi, trong phủ chỉ có một mình ta không có chỗ dựa. Nếu rời khỏi phủ Tế tướng, ta cũng chỉ có thể chờ chết.”

Tay nắm chén trà của Diệp Thần hơi hơi dùng sức.

Diệp Văn Văn sụp mắt, “Huống chi, chàng đối xử với ta cũng không tệ.”

Đỗ Phi Phi thấy không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, cười gượng nói: “Nam sợ cưới nhầm vợ, nữ sợ gả nhầm chồng. Gả không nhầm là tốt rồi.”

.....

Đỗ Phi Phi liếc nhìn hai cặp mắt đang nhìn chăm chăm nàng, yên lặng cúi đầu.

Rốt cục Diệp Thần cũng mở miệng hỏi: “Cho nên tỳ tới đây thuyết phục ta giúp phu quân của tỳ đối phó với tình nhân ngày xưa?”

Diệp Văn Văn nói: “Ta chỉ hy vọng có thể hóa giải.”

Thần sắc của Diệp Thần phức tạp, “Thật ra tỳ hiểu tất cả mọi chuyện.”

Diệp Văn Văn im lặng một lúc lâu, cuối cùng buồn bã mở miệng: “Ván đã đóng thuyền.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thiên Hạ Trước Nay Vô Song Kiêu

Giữa trưa, mặt trời chói chang.

Hàng ngàn Ngự Lâm quân như thủy triều, từ Đoan môn, Thừa Thiên môn, Đại Minh môn đi đến Ngọ môn.

Bên ngoài Ngọ môn, ánh sáng trắng như tuyết.

Ánh mắt của Ngự Lâm quân hốt hoảng, đều nhìn chăm chăm một chỗ

—

Nơi đó, một nam tử áo xám chấp tay bước đến, khuôn mặt anh tuấn lại khó dấu vẻ tang thương, khóe môi treo một nụ cười, so với ăn hoàng liên còn đau khổ hơn.

Vũ khí trong tay Ngự Lâm quân vẫn sắc bén như cũ, nhưng người sử dụng chúng đã mất đi dũng khí.

Ngọ môn to lớn ở ngay trước mắt.

Nam tử áo xám dừng bước chân, chậm rãi vươn tay phải.

Khớp xương trên ngón tay hẳn rõ ràng, thon dài mà cân xứng, bất cứ ai nhìn thấy nó sẽ không hoài nghi nó ẩn chứa một sức mạnh to lớn. Ở giữa ngón trỏ và ngón giữa là một nhánh trúc xanh mướt, lá trúc tinh tế như liễu rủ ở bên bờ sông.

Nhưng Ngự Lâm quân nhìn thấy nó lại giống như nhìn thấy xiềng xích trong tay đầu trâu mặt ngựa.

Một đội quân phóng ngựa từ trong Ngọ môn chạy ra, sống lưng của người người đều thẳng tắp, sắc mặt trầm tĩnh.

Ngón tay kẹp cành trúc của nam tử áo xám hơi dừng lại.

Người cầm đầu xoay người xuống ngựa, ôm quyền với nam tử áo xám nói: “Phó thống lĩnh Tề Nghiêu của Ngự Lâm quân, kính chào Lục tiên sinh.”

Ánh mắt của nam tử áo xám theo đảo qua bọn họ, nếp nhăn rất nhỏ nơi khóe mắt chậm rãi giãn ra, “Năm đó, không phải các người.”

Đội ngũ đưa mắt nhìn nhau, không hiểu hẳn muốn nói cái gì.

Tề Nghiêu bước về phía trước vài bước, thu lại khoảng cách giữa hai người, “Kiếm Thần Diệp Thần có lời nhắn với Lục tiên sinh.”

Tầm mắt của nam tử áo xám lần trở lại trên người hắn.

Gương mặt Tề Nghiêu đột nhiên có cảm giác như bị đốt cháy.

Ngay khi hắn nghĩ đối phương sẽ không đáp, nam tử áo xám lại từ từ mở miệng: “Kiếm Thần?”

“Đúng thế.” Tề Nghiêu thật cẩn thận đáp lời, “Từ sau khi Diệp Thần đả bại thiên hạ đệ nhất cao thủ Nga Mi Thanh Vân thượng nhân, hắn đã được thiên hạ công nhận là đệ nhất cao thủ.”

Nam tử áo xám vẫn lạnh nhạt: “Nói.”

Tề Nghiêu cất cao giọng nói: “Cô Tuyệt phong quần sơn tiểu, thiên hạ trước nay vô song kiêu.”[Câu này đại ý là khẳng định thiên hạ chỉ có một

người đứng đầu, muốn rủ anh áo xám kia lên Cô Tuyệt phong quyết đấu, ta để nguyên cho hay]

Hắn chỉ thuật lại những lời này, nhưng cũng bị sự tự tin và kiêu ngạo trong mười bốn chữ này làm cho bái phục.

Đương kim thiên hạ, cũng chỉ có Diệp Thần mới tự tin nói ra những lời ngông cuồng như vậy.

Có thể vì Diệp Thần truyền đạt chiến thư, hắn cảm thấy thực vinh hạnh.

Nam tử áo xám giống như ngậy ngọc, thật lâu sau vẫn bất động.

Tề Nghiêu đứng ở đối diện hắn. Sống lưng thẳng tắp, bả vai vững vàng.

Nhưng chỉ có hắn biết, hai cái đùi của hắn giống như đang đứng trên đồng lửa, đau nhức run lên. Đây là chuyện thật kỳ quái, bởi vì mỗi ngày hắn đều ngồi trung bình tấn một canh giờ, nhưng chưa từng có cảm giác như vậy.

Hắn muốn động đậy một chút, lại không biết nên bắt đầu cử động từ bộ phận nào.

Khóe miệng của nam tử áo xám đột nhiên cong lên.

Loại vẻ mặt này hắn là cười, nhưng Tề Nghiêu lại cảm thấy không phải.

Nam tử áo xám chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bầu trời trong xanh, nhẹ giọng nói: “Thời gian?”

“Mười lăm tháng sau.”

*

Xe ngựa xóc nảy.

Đỗ Phi Phi liều mạng điều khiển ngựa.

Từ sau khi Diệp Thần đưa Diệp Văn Văn trở về cung, sau đó kéo nàng rời đi ngay trong đêm.

Vu Hữu Chúc và Đoan Mộc Lương Tú vốn muốn đi theo, lại bị kiếm khí vô hình bức lui trở về.

Đỗ Phi Phi vô cùng hối hận khi hẳn sử dụng kiếm khí vô hình vẫn không hề hay biết, không chạy đến chỗ Đoan Mộc Lương Tú. Ít nhất như vậy, mộng của nàng sẽ không giống như bây giờ, nứt thành năm sáu miếng, tay cũng sẽ không giống như bị chặt ra từng đoạn, bàn tay khuỷu tay đều mới như.

Diệp Thần vẫn ngồi ở trong xe nghỉ ngơi, mỗi ngày chỉ thò mặt ra bên ngoài hai lần.

Xe ngựa cũng chỉ có thể nghỉ ngơi ở hai lần đó và buổi tối.

Sau khi Đỗ Phi Phi đổi ba lần ngựa, rốt cục cũng tới được chân núi.

Dưới chân núi, gió nhẹ mang theo hương hoa cỏ thơm mát, khiến tinh thần của nàng phấn chấn.

Thùng xe mở ra, Diệp Thần tiêu sái bước xuống.

Nhìn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần của hắn, lại nhìn áo xám vừa bẩn vừa nhăn do gấp rút đánh xe nhiều ngày của mình, Đỗ Phi Phi tự ti vô cùng.

Diệp Thần nói: “Trên đỉnh núi chính là Cô Tuyết phong.”

Vị trí của Cô Tuyết phong cũng không phải quá bí ẩn đối với người trong giang hồ, nhưng những người thực sự lên đỉnh Cô Tuyết thật sự vô cùng ít.

Nghĩ đến mình có thể đặt chân đến một trong ba địa điểm bí hiểm nhất trên giang hồ, tinh thần Đỗ Phi Phi bắt đầu trở nên phấn chấn.

Diệp Thần giống như nhìn ra hưng phấn của nàng, mỉm cười, khẽ lắc người một cái, nháy mắt chuyển đến bên cạnh người nàng. Trong lúc Phi Phi còn đang kinh ngạc, hắn đã duỗi tay ôm lấy ngang hông nàng, như cuồng phong bay lên đỉnh núi!

Đỉnh Cô Tuyết.

Biển mây cuộn cuộn, duy kỳ độc tôn.

Đỗ Phi Phi nhảy xuống khỏi vòng tay Diệp Thần, không khỏi nín thở với khung cảnh đẹp như chốn bồng lai của nơi này.

“Thích không?” Diệp Thần đứng ở phía sau nàng, khẽ cười hỏi.

“Thích.” Đỗ Phi Phi gật đầu liên tục. Giờ phút này trong lòng nàng vô cùng rung động, thật sự thì một chữ thích không thể diễn tả hết được.

Cả người Diệp Thần chậm rãi từ phía sau ghé sát lại, hơi thở ấm áp phả qua tai qua má nàng, “Sau này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.”

Mỗi ngày? Nàng cũng không muốn ngày nào cũng ở nơi này.

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Đỗ Phi Phi.

Ý niệm thứ hai chính là, Diệp Thần đại nhân ở nơi này.

Ý niệm thứ ba là, chẳng lẽ về sau Diệp Thần đại nhân và nàng sẽ cùng nhau ở lại nơi này?

Trong lòng Đỗ Phi Phi căng thẳng, sau đó cảm thấy cánh tay hẵn nhẹ nhàng quần lấy eo nàng, răng nanh nhẹ nhàng gặm lỗ tai của nàng.

.....

Đỗ Phi Phi vừa trốn vừa cười gượng nói: “Diệp Thần đại nhân, đôi bụng đã có màn thầu trong bọc hành lý nha.”

Đầu lưỡi Diệp Thần khê tiếp xúc với lỗ tai nàng, “Hành lý đâu?”

..... Trong xe ngựa.

Đỗ Phi Phi khóc không ra nước mắt. Đây là âm mưu từ trước nha: “Cái đó, ăn sống không được. Không có hương vị.”

Cánh tay Diệp Thần nắm càng chặt, “Chẳng lẽ nàng muốn ta rắc muối lên người nàng sao?”

“Thật ra ta hy vọng người đi tìm đồ ăn khác.”

“Phi Phi à.” Hắn chậm rãi thẳng đứng dậy.

Đỗ Phi Phi vừa nghe thấy ba chữ này lập tức khẩn trương, vội vàng đè lại cánh tay đang muốn thu lại của hắn.

Diệp Thần mặc kệ nàng cầm, cũng không kiên trì: “Giúp ta lấy Vô Tận lên.”

Vô Tận?

Nghiêm trọng như vậy sao?

Cả người Đỗ Phi Phi run lên: “Không cần nghiêm túc như vậy chứ?”

“Chỉ có thể nghiêm túc.”

Đỗ Phi Phi nói: “Nhưng cho dù người không cần Vô Tận, cũng có thể thắng mà.” Tuy rằng nàng tự nhận là võ công không tệ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với Kiếm Thần, như thế đủ hiểu võ công của hắn cao thâm thế nào.

Diệp Thần cười khẽ, “Phi Phi.”

“Ừ?”

“Nàng quả nhiên rất tin tưởng ta.”

Đỗ Phi Phi vội vàng gật đầu, “Tất nhiên rồi.” Nhất là sau khi chứng kiến kiếm khí vô hình của hắn.

“Có điều, nàng không nên quá coi thường Thanh Vân thượng nhân.”

Nàng đâu có coi thường..... Hả? Sao lại là Thanh Vân thượng nhân?

Đỗ Phi Phi kinh ngạc, “Không phải.....” Sư phụ hắn sao?

Diệp Thần nói: “Không phải cái gì?”

“Không phải..... à, không phải xem nhẹ. Là tin tưởng người.” Đỗ Phi Phi thay đổi thật nhanh, “Có điều cũng nên lấy Vô Tận ra, lo trước khỏi họa.”

Diệp Thần buông tay ra, “Thế đi lấy đi.”

“Ở chỗ nào?”

Diệp Thần chỉ vào một khối đất nhô lên ở bên vách núi, bên cạnh còn cắm một tấm bia gỗ nghiêng lệch, bên trên viết: Mộ của Vô Tận.

Đỗ Phi Phi xắn tay áo, “Xẻng đâu?”

“Không có.”

.....

Đỗ Phi Phi đau khổ cầm Miên Vũ đao, bắt đầu đào.

Sau nửa canh giờ, nàng nhìn cái hố đã sâu đến đầu gối, hỏi: “Còn bao sâu?”

“Hừm, vẫn còn nông.”

.....

Đỗ Phi Phi tiếp tục.

Sau hai canh giờ, cả người Đỗ Phi Phi chôn ở trong hố, thở hồng hộc nói: “Còn bao sâu?”

Diệp Thần ngồi ở bên cạnh nàng, thanh thoi nhìn phong cảnh, “Hừm, sâu thêm chút nữa.”

Đỗ Phi Phi thở dài nói: “Diệp Thần đại nhân, vì sao người nhất định bắt ta đào Vô Tận lên?” Vu Hữu Chúc muốn được thực hiện vinh hạnh này cỡ nào!

Diệp Thần cười tủm tỉm nói: “Trong thiên hạ này, ta chỉ cho phép một mình nàng làm bản kiếm và người của ta.”

.....

Diệp Thần đại nhân. Thiên hạ lớn như vậy, mỹ nhân nhiều như vậy, Vu Hữu Chúc nhàn rỗi như vậy, người tội gì phải ép ta hái hoa?

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Quyết Chiến Trên Cô Tuyệt

Trên đỉnh núi cây cối um tùm, dưới nắng sớm, xanh biếc tươi tốt.

Phía cuối đường, áo cà sa xanh ngọc như cánh bướm bay bay, đón gió núi, phá tan mây mù, nhẹ nhàng bước tới.

Đỗ Phi Phi vội vàng nuốt miếng bánh nướng trong tay, từ dưới đất đứng lên, như gặp đại địch.

Áo cà sa chậm chậm dừng lại, vẫn là khuôn mặt chữ điền tai to, cặp mắt hiền từ như trước, “A Di Đà Phật. Bần tăng đường đột đến cửa, xin hai vị thứ lỗi.”

Diệp Thần vẫn ngồi như cũ, một tay chống về phía sau, ung dung tiêu sái: “Lúc này vẫn có thể đối trá, Thanh Vân, người so với tưởng tượng của ta còn ti bỉ hơn.”

Là Thanh Vân, đương nhiên là Thanh Vân.

Thanh Vân thượng nhân không để ý đến vẻ châm biếm của hắn, chỉ mỉm cười nói: “Nếu ta không ti bỉ, người làm sao có vẻ chính nghĩa?”

Rốt cục Diệp Thần cũng đứng lên, cười đến chân thành, “Cho nên tuy rằng ta dùng miệng mắng người, dùng kiếm giết người, nhưng trong lòng vẫn có chút thích người.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Ồ. Vậy thì thật khéo. Tuy rằng trên mặt ta đang cười, ngoài miệng đang khen, nhưng trong lòng lại hận không thể dùng một đao đâm chết người.”

Diệp Thần lại cười nói: “Thật tốt. Ít nhất chúng ta cũng có một điểm giống nhau.”

Thanh Vân thượng nhân gật gật đầu, “Hôm nay trên Cô Tuyệt phong hoặc là một người sống hoặc là hai người sống.”

Đỗ Phi Phi khẩn trương nắm đao, nhỏ giọng hỏi Diệp Thần nói: “Đợi lát nữa, ta cũng phải đồng thời ra tay sao?”

Diệp Thần nói: “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh thôi.”

Đỗ Phi Phi nói: “Thế nhờ đâu.....”

Diệp Thần liếc nàng.

Nàng lập tức sửa miệng: “Không có nhờ đâu, ta yêu tâm, vô cùng yên tâm.” Nàng vừa nói, vừa mang theo trái tim không yên tâm, đi sang một bên.

Thanh Vân thượng nhân nhìn thanh kiếm trắng như tuyết trên tay Diệp Thần, cười hỏi: “Vô Tận còn chưa bị rỉ sắt sao?”

“Còn chưa phá vụn, sao có thể rỉ sắt được.”

Thanh Vân thượng nhân chậm rãi rút từ trong tay áo ra một thanh đao, trên chuôi đao loang lổ những vết rỉ sét: “Tiếc là đao của ta đã rỉ sắt rồi.”

Tú đao.[Nghĩa đen của tú đao là thanh đao rỉ sét]

Một danh khí chỉ đứng sau Vô Tận.

Là một thanh đao bị rỉ nhưng chính sự rỉ sét ấy càng khiến nó thêm quý báu.

Diệp Thần nói: “Bây giờ bắt đầu luôn?”

“Đợi chút.” Thanh Vân thượng nhân nói, “Ta có nghi vấn.”

Diệp Thần nói: “Vì sao ta phải trả lời? Đối phó với một đối thủ trong lòng đầy nghi vấn, không phải dễ dàng hơn rất nhiều một đối thủ trong lòng thoải mái sao?”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Bởi vì người là Kiếm Thần.”

Diệp Thần cười nói: “Người hỏi.”

“Người tính được hôm nay ta sẽ đến.” Ngữ khí của hắn vô cùng chắc chắn.

Diệp Thần mỉm cười mà đáp: “Phải.”

“Người biết Nga Mi sẽ bị phá.”

“Phải.”

Trong mắt của Thanh Vân thượng nhân lóe lên tinh quang, “Bởi vì người biết Vu Hữu Chúc là người của Lục Phiến môn.”

Đỗ Phi Phi giật mình.

Diệp Thần không phủ nhận.

“Người biết khi nào?”

Diệp Thần chậm rãi nói: “Lần đầu tiên gặp mặt.”

Rốt cục Thanh Vân thượng nhân cũng ngạc nhiên.

Diệp Thần nói: “Quân không thấy, nước sông Hoàng Hà từ trời cao đổ xuống, chảy ra khơi cuồn cuộn chẳng quay về; quân không thấy, gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc, sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê; đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng, chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn; trời sinh ta tất có nơi hữu dụng, tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng. Lục Phiến môn báo cho Cẩm Tú hầu biết, người đọc vài câu thơ này, chính là mật thám.”

Lúc này Đỗ Phi Phi mới biết, thì ra Vu Hữu Chúc không phải bỏ gian tà theo chính nghĩa, mà là thám tử ngầm.

Thanh Vân thượng nhân thở dài nói: “Ta không nên mềm lòng, để cử tên nghiệp chướng này với Nam Dương vương.”

Diệp Thần nhú mi nói: “Tuy rằng Vu Hữu Chúc tướng mạo xấu xí, võ công thấp kém. Nhưng tốt xấu gì cũng có tấm lòng yêu nước, hai chữ nghiệp chướng hình như hơi quá đáng rồi?”

Thanh Vân thượng nhân ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ người không biết hãn là hái hoa tặc nổi danh trong giang hồ sao?”

“Ta chỉ biết có người thiết lập cạm bẫy, khiến cho hãn không thể không trở thành hái hoa tặc.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Thì ra ngay cả chuyện này hãn cũng nói với người.”

Diệp Thần mỉm cười, “Người nói xem.”

“Nếu không phải trong lúc vô ý hãn biết được liên hệ giữa ta và Nam Dương vương, ta cũng không bày cạm bẫy ra hạ sách này.” Trong giọng nói của hãn có chút tiếc nuối, “Hãn vốn là đệ tử nổi bật nhất của Nga Mi.”

Diệp Thần nói: “Chính tà không chung đường.”

Thanh Vân thượng nhân cười khở nói: “Ta là tà sao?”

Diệp Thần nói: “Từ xưa đến nay là người thắng là chính, kẻ bại là tà.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Nếu người đứng ở phía Nam Dương vương, không biết kết cục hôm nay có thể thay đổi hay không?”

Diệp Thần nói: “Nếu người đứng ở bên ta, kết cục hôm nay chắc chắn thay đổi.”

Thanh Vân thượng nhân thở dài: “Nam Dương vương là tử phụ của ta.”

Diệp Thần cũng thở dài: “Hoàng đế là tử phụ của ta.”

Lập trường của bọn họ, vào thời khắc Nam Dương vương quyết định mưu phản đã được định đoạt.

Thanh Vân thượng nhân nói: “Bởi vậy người không tiếc quyết chiến với Lục Xung Hàng?”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Người cảm thấy ta sẽ thua sao?”

“Người đỡ được Vô Hoa của ta, nhưng hãn còn chẳng cho ta cơ hội sử dụng Vô Hoa.” Đáp án không cần nói cũng hiểu.

Diệp Thần nói: “Vô Hoa của người chưa luyện thành, chỉ là tàn hoa.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Đó là năm ấy.” Hãn dừng một chút, “Bảy ngày trước, Nam Dương vương và tử tử của ta đã tự sát ở biên cảnh.”

Hoa tươi đã tàn, người cũ cũng mất, còn gì lưu lại?

Diệp Thần nói: “Ta quyết đấu không phải là chỉ vì Hoàng đế.”

Thanh Vân thượng nhân lạnh nhạt cười, “Cô Tuyệt phong quần sơn tiếu, thiên hạ trước nay vô song kiêu. Những lời này đã truyền khắp giang hồ.”

Diệp Thần tự tin nói: “Đây vốn là một câu nói đáng truyền khắp giang hồ.”

Thanh Vân thượng nhân nói: “Thiên hạ trước nay vô song kiêu..... Lúc trước nếu không phải người cũng mang ý niệm này, ngàn dặm xa xôi đến Nga Mi tìm ta luận võ, có lẽ Diệp tế tướng sẽ không có cơ hội đưa tử tử của người vào trong cung. Có lẽ hôm nay tử phụ của người cũng không phải Hoàng đế hậu cung ba ngàn.”

Diệp Thần nhú mày.

“Mà hôm nay, ở trong lòng người, ta đã không xứng trở thành một trong song kiêu sao?” Tú đao rỉ sét loang lỗ trong tay Thanh Vân thượng nhân, toát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Vô Tận trong tay Diệp Thần leng keng rung động.

Sát khí phát ra.

Mây mù trên đỉnh núi dần tan đi.

Ở giữa hai người, mặt trời từ từ ló lên ở phương đông, ánh sáng chiếu rọi vạn trượng.

Thanh Vân thượng nhân nói: “Lòng người đã loạn.”

Diệp Thần nhướng mi, “Ngại gì thử một lần?”

Đây là lần đầu tiên trong đời Đổ Phi Phi nhìn thấy: giao chiến kịch liệt nhất cũng là bình thản nhất.

Giống như hai người chỉ mất một cái chớp mắt, tay vừa nhấc lên, có thể quyết định chiến cuộc.

Mà trên thực tế, từ đầu tới cuối hai người chỉ động một lần, lúc này đây, thắng bại đã phân.

Là người chứng kiến duy nhất cuộc chiến này, Đỗ Phi Phi thật sự không hiểu nguyên do.

Giống như hai danh thủ tuyệt đỉnh của hai quốc gia chơi cờ, đứng bên cạnh là một tiểu đồng ngốc nghếch, chỉ thấy hai màu trắng đen phủ kín bàn cờ, nhưng làm sao hiểu thế cờ thâm ảo trong đó?

Nàng chỉ nhớ rõ một chuyện, đó là tiếng thở dài cuối cùng của Thanh Vân thượng nhân trên cuộc đời này: “Ta cho rằng ‘phá’ đã là đỉnh cao nhất của võ học, lại không ngờ ra ‘phá có thể lập lại, phá rồi có vết thương’. Ta bại mà cam phục.”

Trên đỉnh núi gió thổi hắt hiu.

Thêm một năm mờ trên đỉnh Cô Tuyết.

Mộ của Vô Tận tuy rằng khiến Phi Phi vô cùng tốn công sức đào, nhưng cái hố này chung quy cũng không phải đào ra vô ích.

Diệp Thần cầm lấy tấm bia gỗ ghi mộ của Vô Tận, lật mặt sau lại, nghiêm túc cẩn thận viết sáu chữ lớn: ‘Mộ của tuyệt đại đao khách’.

Người chết là ai?

Khi còn sống thế nào?

Chết là vì sao?

Cũng không thế nào biết.

Thanh Vân thượng nhân vẫn là một truyền thuyết, sau khi Nga Mi giải tán, sau khi phủ Nam Dương vương bị tra xét, bỏ đi xa, thoát ly hồng trần, quy ẩn nơi thế ngoại.

Hắn vẫn sống ở trong lòng vô số đao khách trẻ tuổi.

Vẫn có vô số đao khách lấy cảnh giới như hắn làm mục tiêu phấn đấu một đời.

Chỉ là trong số những đao khách này, thiếu một ‘Miên Vũ đao’ Đổ Phi Phi.

Bởi vì nàng đã có thần tượng mới.

Một người khi thì làm người ta giận điên rồ điên lợi, khi thì làm người ta kính trọng không thôi – Kiếm Thần.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thần Thoại Lưu Truyền

Vô luận Nga Mi từng có được địa vị và danh vọng trên giang hồ như thế nào, trong thời khắc nó tan thành mây khói, cũng kiến cho hết thấy tan thành mây khói.

Giang hồ, vĩnh viễn là sóng sau đè sóng trước, năm tháng chìm nổi.

Hiện nay con sóng tối cao trên giang hồ, không thể nghi ngờ là trận chiến giữa Kiếm Thần Diệp Thần và Lục Xung Hàng.

Ai là Lục Xung Hàng?

Nếu một tháng trước, có lẽ hẳn là một kẻ vô danh.

Thì một tháng sau, trên giang hồ có ai không biết tuyệt đại kiếm khách dùng một nhánh trúc, đơn thương độc mã giết chóc khiến cấm vệ quân hoàng thành biến sắc?

Có ai không biết tuyệt đại kiếm khách kia là sư phụ của Kiếm Thần?

Có ai không biết một trận quyết chiến giữa hai cao thủ hàng đầu sắp được diễn ra trên Cô Tuyệt phong?

Có ai không biết câu nói hào khí ngàn vạn, cuồn vọng vô cùng ‘Cô Tuyệt phong quần sơn tiểu, thiên hạ trước nay vô song kiêu’?

Không ai không biết.

Trước tên của Lục Xung Hàng cũng được bổ sung một danh hiệu mới — Kiếm Ma.

Trong thiên hạ kẻ nào có thể chống lại thần?

Chỉ có thể là ma.

Dưới chân núi Cô Tuyết, nhân sĩ giang hồ chen chúc tới.

Đại đa số mọi người đều cảm thấy may mắn. Bởi vì sau khi thiên hạ đệ nhất đao khách Thanh Vân thượng nhân quy ẩn, trên đời vẫn còn một đối thủ ngang tầm với Kiếm Thần – Lục Xung Hàng.

Như vậy giang hồ sẽ không tịch mịch, người trong giang hồ cũng không cảm thấy nhàm chán.

Tuy rằng bọn họ biết cho dù đến đây cũng không chắc đã thấy được Diệp Thần và Lục Xung Hàng, nhưng là bọn họ vẫn muốn đến.

Cho dù chỉ dừng ở dưới chân núi, bọn họ cũng cùng cảm thấy thỏa mãn.

Dưới chân núi thấy thỏa mãn, nhưng trên đỉnh núi lại oán giận liên tục.

Đỗ Phi Phi vừa cho gà ăn gạo vừa lẩm bẩm nói: “Muốn ăn gà thì trực tiếp xuống núi mua gà nướng là được rồi, cần gì phải nuôi.”

Diệp Thần đang nhắm mắt dưỡng thần mỉm cười nói: “Phi Phi à. Ta đang ngồi nhắm mắt, chứ không phải ngủ gật đâu.”

Đỗ Phi Phi căm giận nghĩ: Cho nên mới cố ý oán giận cho người nghe nha.

Trận chiến với Thanh Vân thượng nhân đã trở thành chuyện cũ. Nghiêm túc trong lòng cũng theo gió hóa thành tro bụi. Nay Diệp Thần lại là kẻ đáng ghét suốt ngày vênh mặt hất hàm sai khiến nàng. Thần tượng rõ ràng là ảo giác khi nàng không có đầu óc.

Diệp Thần đột nhiên nói: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mười ba.” Nàng dừng một chút, “Qua hai ngày nữa chính là mười lăm.”

Diệp Thần nói: “Chúng ta bỏ lỡ Trung thu rồi.”

Đỗ Phi Phi nói: “Sang năm ta muốn ăn thật nhiều bánh trung thu.”

Diệp Thần im lặng.

Sang năm? Không biết còn sang năm hay không.

Đỗ Phi Phi đem bát gạo hết hết xuống đất, đang muốn xoay người trở về phòng, lại nhìn thấy bên ngoài hàng rào, một nam tử áo xám đang khoanh tay lẳng lặng đứng.

Hắn đứng một cách tự nhiên như vậy, thoải mái như vậy, giống như từ khi sinh ra, hắn đã quen thuộc với nơi đó.

Trong lòng Đỗ Phi Phi chấn động.

Nàng khiếp sợ không phải nàng không phát hiện ra hắn, mà khi hắn bước lại gần, ngay cả Diệp Thần cũng không phát hiện ra hắn.

“Lục Xung Hàng?” Trong miệng nàng đột nhiên thốt ra một cái tên.

Lục Xung Hàng quay đầu nhìn Diệp Thần, “Nàng cũng không quy củ giống như người.”

Diệp Thần nói: “Cho nên ta mới thích nàng.”

Lục Xung Hàng nhìn con gà lục cục mõ thóc trên mặt đất, lăm bẫm nói: “Người vẫn nhớ ta thích ăn gà.”

“Người tới sớm.” Diệp Thần thở dài, “Như vậy ta sẽ không có cơ hội hạ độc với gà.”

Lục Xung Hàng nói: “Người hy vọng mười lăm tháng chín ta mới đến?”

Diệp Thần nói: “Ta hy vọng cái gì, người sẽ làm cái đó sao?”

Lục Xung Hàng không đáp, chuyển đề tài nói: “Ta vừa nhìn thấy một ngôi mộ.”

Diệp Thần nhìn hẩn.

Hẩn thở dài: “Thanh Vân thượng nhân.” Vô luận là Lục Xung Hàng hay là Diệp Thần, trong thiên hạ chỉ có một người khiến bọn họ cung kính gọi một tiếng ‘tuyệt đại đao khách’.

Diệp Thần nói: “Hẩn đã luyện thành Vô Hoa.”

Lục Xung Hàng nói: “Người thắng là người.” Hẩn mỉm cười, đường vân nhỏ từ khóe miệng tràn đến bên tai, “Nhưng cho dù như vậy, người vẫn không phải đối thủ của ta.”

Diệp Thần im lặng.

Cái bát trong tay Đổ Phi Phi rơi xuống, vỡ tan.

*

Người trong giang hồ đoán vô số các loại kết cục, nhưng không ngờ trước mắt lại là cảnh tượng này.

Mười lăm, tháng chín, trên đỉnh Cô Tuyệt, không một bóng người.

Chỉ có một phần mộ thê lương không nói nên lời.

Diệp Thần, Lục Xung Hàng không thấy tung tích.

Ba tháng sau đó, toàn bộ giang hồ giống như phát điên tìm kiếm bọn họ, thậm chí ngay cả triều đình cũng điều động người ở các nơi, gần như tra xét cả giang sơn, nhưng cuối cùng đều tay không mà về.

Kiểm Thần – Kiếm Ma trở thành thần thoại trên giang hồ.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Giang Hồ Xưa Nay Không Tịch Mịch

Trăm trượng dưới núi, khách hành hương tấp nập, du khách không dứt.

Trong tiếng người ồn ào, có mấy nông phu vai gánh đòn gánh, đi qua đám người vội vàng.

Trong quang gánh là phân bò, người chung quanh ngửi thấy đều bịt mũi tránh đi.

Thiếu nữ áo vàng vốn cũng muốn xoay người tránh đi, lại bị một nông phu ngăn cản đường đi, đành phải dừng lại, nín thở chờ bọn họ đi qua.

Ai ngờ nông phu gánh đòn gánh kia đang đi trên đường đột nhiên rên lên một tiếng ngã xuống đất.

Đòn gánh rơi xuống, lăn lông lốc, phân từ bên trong lăn ra.

Thiếu nữ áo vàng tuy rằng bị mùi thối làm cho biến sắc, nhưng vẫn xoay người muốn nâng hấn đứng dậy. Nhưng nông phu này sau khi ngã xuống đất lại không thể đứng dậy nổi, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Vài nông phu khác thấy thế vội vàng buông đòn gánh ra chạy tới, “Làm sao vậy? Đại Ngưu?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ im lặng vây quanh thiếu nữ.

Thiếu nữ lúng ta lúng túng nói: “Không liên quan đến ta, là hãn tự ngã xuống.”

Đúng lúc mọi người đang nghi ngờ không biết làm sao, một thư sinh ôn nhã đột nhiên đẩy bả vai của một nông phu ra, cúi người ngồi xổm xuống bên cạnh nông phu ngã trên mặt đất, duỗi tay nắm lấy cổ tay hãn, một lát mới nói: “Chỉ sợ là trúng độc.”

Nhóm nông phu đồng loạt kinh hãi.

Thiếu nữ cũng sửng sốt, “Độc gì?”

Thư sinh lắc đầu nói: “Còn chưa thể xác định.” Hãn lập tức điểm huyết của nông phu trúng độc, từ trên người lấy ra một bình sứ, đổ ra một viên thuốc màu trắng, nhét vào trong miệng nông phu, lại cời bỏ huyết đạo.

Nông phu trúng độc nuốt viên thuốc xuống, nhưng đau đớn vẫn không giảm.

Một nông phu bước lên hỏi: “Hãn sao rồi?”

Thư sinh nói: “Độc này quái dị, cho dù là ta, cũng lần đầu gặp phải. Chỉ sợ phải phải nghiên cứu tỉ mỉ mới được.”

Sắc mặt đám nông phu lộ vẻ khó xử.

“Các người yên tâm, nếu ta đã gặp việc như thế này, sẽ không bỏ mặc. Nếu các người không tin, có thể theo ta về phủ, ta không thu tiền. Nếu tin ta, một tháng sau đến Nghiêm phủ ở Thụy Châu tìm Nghiêm Tố Thanh.”

Nhóm nông phu đột nhiên lộ ra vẻ mặt ao ước.

Nông phu lúc trước vội vàng cúi đầu nói: “Không biết là thần tiên Nghiêm gia, tiểu nhân lỗ mãng.”

Viên thuốc kia quả nhiên hữu hiệu, nông phu lăn lộn trên mặt đất cũng dần an tĩnh lại. Mọi người tất nhiên không hề hoài nghi gì với thân phận của thư sinh.

Nghiêm Tố Thanh lấy từ trên người lấy ra một cây kim, sau đó châm xuống vài nơi trên người nông phu trúng độc, lập tức đứng lên sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ vội vàng nói: “Ta chỉ xuống núi mua đồ ăn.”

Nghiêm Tố Thanh nhìn đao trong tay nàng, “Người dùng đao? Người là người trong giang hồ?”

Thiếu nữ nói: “Không, thật ra ta là người trong núi.”

Nghiêm Tố Thanh nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: “Vì sao người lại hạ độc với hãn?”

.....

Thiếu nữ cảm thấy ánh mắt của nhóm nông phu lập tức như kim châm bắn đến người nàng, “Ta không hạ độc với hãn.”

“Hãn không phải trúng độc mạn tính.”

Thiếu nữ nói: “Vừa rồi trên đường nhiều người như vậy, vì sao người chỉ hoài nghi ta?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Bởi vì hãn đi qua người mới rồi ngã xuống.”

Thiếu nữ   nói: “Cho nên hiện tại ta không còn đường chối cãi?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Nếu người muốn biện bạch, theo ta về Nghiêm phủ nói rõ ràng. Nếu người chột dạ, giờ phút này rời đi là được.”

.....

Cái này là muốn khảo nghiệm lương tâm của nàng sao?

Thiếu nữ suy nghĩ một chút nói: “Ta có thể nhờ người mang lời nhắn cho bằng hữu được không?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Được.”

Thiếu nữ xoay người thở dài, đầu năm nay, đi mua đồ ăn cũng không an toàn. May mà dạo gần đây nàng cũng đang cảm thấy nhàm chán.

“Người tên là gì?” Giọng nói của Nghiêm Tố Thanh vang lên phía sau.

Thiếu nữ thuận miệng nói: “Đỗ Phi Phi.”

*

Thụy Châu trước nay sùng văn không sùng võ.

Nơi này tìm Trạng Nguyên rất dễ, nhưng muốn tìm cao thủ, thật sự khó.

Tiêu cục duy nhất trong thành muốn làm ăn cũng vô cùng gian nan.

Nhưng đó là chuyện của ba mươi năm trước.

Ba mươi năm sau, nơi này xuất hiện một vọng tộc khiến hắc đạo trong võ lâm vô cùng chán ghét —

Hạnh Lâm thế gia – Nghiêm gia.

Nghiêm gia khéo léo giải độc, phạm là độc do Đường Môn chế tác, chỉ cần không vào máu là chết, lập tức đoạt mạng, bọn họ đều có thể giải.

Cho nên gần đây Đường Môn giết người càng ngày càng nhiều, tra tấn người càng lúc càng ít.

Kỳ quái là, cho dù Đường Môn có hận bọn họ đến nghiến răng, nhưng vẫn không tìm đến bọn họ gây phiền toái.

Ít nhất một tháng trước không có.

Ngày Đổ Phi Phi tiến vào Nghiêm gia nhận được một tin tức đáng sợ

—

Đường Khai Tâm đã chết.

Chết ở Nghiêm gia.

Cho nên, nàng không thể không suy xét mục đích mình bị đưa đến nơi này.

Bởi vì từ khi gặp Diệp Thần tới nay, nàng đập phải cạm bẫy còn nhiều hơn đập phải cứt chó[Nguyên văn ạ].

Hơn nữa Đường Khai Tâm là mẫu thân của Đường Tinh Tinh, cô cô của Đường Hồ Lô. Nàng và bọn họ đều có giao tình. Nếu để bọn họ biết mình đang ở trong nhà của kẻ thù, thật sự là không ổn.

Nhưng một mặt khác, nàng lại có chút hiếu kỳ với cái chết của Đường Khai Tâm.

Có điều là muội muội của chưởng môn Đường Môn, nữ nhi của Đường lão thái thái lại xuất hiện trong nhà của đối thủ một mất một còn, thật sự là khiến người ta phải suy nghĩ nhiều.

Nhưng Nghiêm Tố Thanh lại giống như không có việc gì, mỗi ngày thông báo với nàng tiến triển giải độc cho nông phu, thật giống như mỗi ngày hẳn đều thực sự vui đầu giải độc.

Rốt cục có một ngày, Đỗ Phi Phi thiếu kiên nhẫn hỏi: “Người nói thẳng đi, người dẫn ta tới đây rốt cục để gì?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Tra độc.”

“Một nông phu gánh phân đột nhiên bị hạ độc? Hay là cái loại độc chưa từng có người gặp qua này? Lại cố tình chọn lúc ta đi ngang qua hạ độc?” Đỗ Phi Phi vỗ bàn đứng lên, “Ta có thể không so đo người dẫn ta vào đây, nhưng không thể không so đo việc người coi ta là heo để dụ dỗ!”

Đôi con ngươi vốn trong veo của Nghiêm Tố Thanh lúc này hơi thâm trầm, “Nếu người đã biết là cạm bẫy, vì sao còn muốn nhảy vào?”

“Bởi vì...” Đỗ Phi Phi ghé vào bàn nói, “Tháng ngày không có cạm bẫy thực nhàm chán.”

Nàng vốn tưởng rằng nàng sợ nhất bị sai khiến, nhưng thì ra, nàng càng sợ cô quạnh hơn.

Nghiêm Tố Thanh trầm ngâm một lát nói: “Đường Khai Tâm chết ở Nghiêm phủ.”

Tinh thần Đỗ Phi Phi rung lên, vào chuyện chính rồi.

Nghiêm Tố Thanh nói: “Là tạt sạt.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Đến tột cùng các người gỡ thủ đoạn gì, lại khiến bà ta nghĩ quần như vậy?”

Sắc mặt Nghiêm Tố Thanh hơi xanh, “Từ trên xuống dưới Nghiêm gia đối với bà ấy đều cung phụng như khách quý, cho dù biết Đường Môn đang đuổi giết bà ta, còn không tiếc trực tiếp trở mặt với bọn họ. Người nói xem chúng ta đã làm gì với bà ta?”

Ồ, đúng.

Nghiêm gia là được công nhận là gia đình lương thiện số một giang hồ, mà Đường Môn được giang hồ công nhận ác nhân không thể trêu chọc.

Đỗ Phi Phi có vẻ hối lỗi, nói: “Chẳng lẽ là Đường Khai Tâm sợ liên lụy các người, cho nên mới tự tìm kết thúc?”

Sắc mặt Nghiêm Tố Thanh cổ quái nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Việc này để sau nói.”

“Chỉ sợ không có sau này.” Đỗ Phi Phi thở dài nói, “Bởi vì hôm nay ta chuẩn bị chào từ biệt các người.”

Vẻ mặt Nghiêm Tố Thanh căng thẳng.

Đỗ Phi Phi nói: “Thay ta hỏi thăm sức khỏe nông phu kia, vì muốn dẫn ta mắc câu, hại hấn mỗi ngày phải ăn độc dược, thật sự xin lỗi.”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Chỉ là thuốc gây đau bụng mà thôi. Có điều người không thể đi.”

Đỗ Phi Phi đứng lên, mở cửa ra, “Chân mọc ở trên người.”

“Nhưng đường chưa chắc đã ở phía trước.” Nghiêm Tố Thanh vỗ tay.

Hơn mười cao thủ từ chỗ tối nhảy ra.

Đỗ Phi Phi ôm cánh tay cười nói: “Thế trận thật lớn.” Đáng chết, dấu điểm cao thủ so với tưởng tượng của nàng còn nhiều gấp đôi.

Nghiêm Tố Thanh nói: “Nghiêm gia khổ tâm hành nghề đến bây giờ, cũng có chút của cải.”

Đỗ Phi Phi nói: “Các người đã có tình cầu với ta, lúc này lại ra tay không sợ ta bị thương sao?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Yên tâm. Tuy rằng bọn họ ít khi hành tẩu trên giang hồ, nhưng phương pháp bắt giữ người đã học được không ít.”

Nói xong, hơn mười cao thủ đột nhiên rút từ bên hông ra một sợi dây dài, vòng qua vòng lại một hồi, hình thành một cái lưới lớn.

Đỗ Phi Phi nói: “Người đã từng nghe câu lợn lành chữa thành lợn què chưa?”

Nghiêm Tố Thanh nghiêm mặt nói: “Đường Môn đang liên hệ với các phái trong giang hồ đến đây, chúng ta đã cùng đường. Cha ta nghe nói Kiếm Thần từng phá oan án ở Đường Môn, cho nên tìm đến hai vị tiền bối là Thiên Thông, Địa Hiểu, hỏi thăm ra tin tức của hai người, bày ra kế này, hy vọng có thể mượn tay Kiếm Thần trả lại trong sạch cho Nghiêm gia ta.”

Đỗ Phi Phi nói: “Thiên Thông Địa Hiểu không phải đã chết ba năm trước đây rồi sao?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Trước khi chết bọn họ gặp được cha ta.”

.....

Cho nên không chết được.

Đỗ Phi Phi nhớ kỹ câu này. Lúc sắp chết, cho dù có bò cũng phải đến Nghiêm gia.

“À.” Nàng cúi đầu suy nghĩ chọn từ, “Tuy rằng ta rất đồng tình với chuyện các người gặp phải, nhưng chỉ sợ ta cũng không thể giúp gì.”

Nghiêm Tố Thanh không đáp.

“Bởi vì dạo gần đây Diệp Thần bận rất nhiều việc.”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Như thế chỉ có thể mời Đổ cô nương tiếp tục ở lại làm khách.”

Đổ Phi Phi ngẩng đầu, nhìn hắc y nhân nói: “Như vậy, hời đao của ta trước đi.”

Ánh đao chợt lóe.

Hắc y nhân chỉ cảm thấy trước mắt choáng ngợp, sau đó có thứ gì đó lả tả rơi xuống.

Miên Vũ đao, vung lên sắc bén ác liệt, đem tấm lưới cắt thành nhiều phần nhỏ!

Đổ Phi Phi cảm thấy đao trong tay như cá gặp nước, so với lúc trước, không biết linh hoạt hơn bao nhiêu lần!

Tuy rằng trận chiến của Diệp Thần và Thanh Vân thượng nhân lúc ấy nàng không hiểu, nhưng cảnh tượng này lại hàng đêm quanh quẩn trong đầu, hơn nữa Diệp Thần còn cố ý vô tình chỉ điểm một chút, qua ba tháng, võ công của nàng đã tiến bộ hơn rất nhiều!

Hơn mười hắc y nhân vội vàng lui lại.

Động tác của nàng cũng chậm lại.

Bỗng nhiên, từ bốn phương tám hướng ngân châm dày như mưa bay đến.

Đổ Phi Phi lập tức lướt về phía sau vài thước.

Ra tay là Nghiêm Tố Thanh.

Khi Đỗ Phi Phi nhớ ra Nghiêm Tố Thanh dùng ngân châm thì ngân châm trên tay hẳn đã bay được nửa đoạn đường.

“A.”

Một tiếng thét kinh hãi.

Ngân châm giữa không trung như hoa nở rộ, cắt thành mấy đoạn, như cánh hoa nát rơi xuống đất.

Gót chân Đỗ Phi Phi đụng vào cửa, lão đảo dừng bước, trên người đầy mồ hôi lạnh. Nguy hiểm thật, chút nữa bị đâm thành nhím rồi.

Nàng quay đầu.

Nghiêm Tố Thanh té trên mặt đất, khóe miệng có máu.

Hiển nhiên người vừa rời kinh hô chính là hẳn.

Có điều Đỗ Phi Phi quay đầu không phải muốn xem vết thương của hẳn, mà là không muốn đối mặt với người đứng ở mái hiên đối diện.

“Phi Phi à.” Người trên mái hiên đối diện có vẻ rất bất mãn với động tác của nàng, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng lạnh, “Bỏ trốn khỏi nhà cảm giác như thế nào?”

Đỗ Phi Phi vội vàng quay đầu lại, cười nói: “Không phải bỏ trốn, ta có nhờ người mang lời nhắn về mà.”

“Lời nhắn?” Vẻ mặt của người trên mái hiên vô cùng sâu xa khó hiểu, “Ồ. Nàng muốn nói đến sáu chữ ‘Ta đi rồi, đừng tìm ta’ đó sao?”

“Bởi vì tình huống khẩn cấp, cho nên không thể không ngắn gọn.”

“Cùng là sáu chữ, ‘Nghiêm phủ Thụy Châu tìm ta’ như vậy không phải tốt hơn sao?”

“À..” Đỗ Phi Phi ngây ngô cười nói, “Đúng vậy đúng vậy, sao lúc ấy ta lại không nghĩ ra nhỉ? Quả nhiên vẫn là Diệp Thần đại nhân thông minh tuyệt đỉnh.”

Diệp Thần khẽ cười nói: “Phi Phi à, vượt mông ngựa không phải lần nào cũng hữu dụng.”

“Dù sao cũng phải thử một chút mới biết được.” Đỗ Phi Phi nhỏ giọng nói thầm, đột nhiên nói, “Không phải người nói muốn bế quan batháng sao? Sao lại ra sớm như vậy?”

“Bởi vì bữa tối.”

Đỗ Phi Phi nghi hoặc nói: “Rõ ràng ta có đưa hai lượng bạc cho đại thẩm bán gạo mang đồ ăn lên mà.”

Diệp Thần nói: “Bởi vì khi ta ăn cá phát hiện ra có bỏ thêm muối.”

.....

Đỗ Phi Phi nói: “Ta thỉnh thoảng cũng bỏ muối mà.”

“Ừ. Lần nào nàng bỏ muối cũng bỏ cả hũ.”

Bọn họ nói lâu như vậy, rốt cục Nghiêm Tố Thanh cũng có thời gian đứng dậy, “Tại hạ Nghiêm Tố Thanh, hôm nay có thể tận mắt gặp được Kiếm Thần, chết cũng không uổng.”

Ánh mắt Diệp Thần chuyển tới trên người hắn, “Vậy sao người còn không đi chết đi?”

Nghiêm Tố Thanh hơi kinh ngạc, lập tức căn rắng nói: “Chỉ cần Kiếm Thần đáp ứng giúp Nghiêm gia tìm lại trong sạch, tính mạng của Nghiêm mỗ, Diệp đại hiệp muốn lúc nào cũng được.”

Diệp Thần cười lạnh nói: “Ta muốn giết người thì lập tức giết, cần gì cùng người nói điều kiện?”

Sắc mặt vốn tái nhợt của Nghiêm Tố Thanh càng trở nên trắng bệch.

Diệp Thần ngoắc tay về phía Đỗ Phi Phi, “Lại đây.”

Đỗ Phi Phi do dự nói: “Người đã đáp ứng, sẽ không bắt nạt ta.”

Diệp Thần vươn tay, “Ta đếm tới ba. Một, hai.....”

Đỗ Phi Phi vội vàng nhảy tới mái hiên đối diện.

Trên đường có mười mấy hắc y nhân muốn chặn lại, nhưng vừa nhảy lên một thước, lập tức ngã trở về.

Đỗ Phi Phi thật cẩn thận đi đến bên người Diệp Thần, nịnh nọt nhìn hẳn.

Diệp Thần vươn tay, búng tay lên cái trán trơn bóng của nàng.

Đau!

Nước mắt Đỗ Phi Phi lưng tròn: Diệp Thần đại nhân không đáng tin, đã nói sẽ không bắt nạt ta.

Diệp Thần nhíu mi: Ta đồng ý khi nào?

Nghiêm Tố Thanh đột nhiên hô lên: “Mười năm nay Nghiêm gia ta cứu người vô số, không ngờ thời khắc nguy nan, lại không có ai chịu ra tay tương trợ!” Dứt lời, phun ra một ngụm máu tươi.

“Vậy tìm người được các người cứu đến giúp đi.” Diệp Thần ôm lấy Đỗ Phi Phi, biến mất giữa những nóc nhà.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Là Địch Là Bạn Khó Phân Biệt

Từ Nghiêm phủ đi ra, Đỗ Phi Phi thật cẩn thận theo phía sau Diệp Thần.

Phổ xá huyên não, khiến cho nàng ba lần bốn lượt muốn mở miệng đều bị tiếng ồn dè lại.

Khi đi đến cửa tiệm cơm thứ ba, rốt cục nàng không nhịn được mà hô lên: “Diệp Thần.....”

Diệp Thần dừng bước quay đầu.

Khí thế của Đỗ Phi Phi lập tức tan biến hết, “..... Đại nhân.”

Diệp Thần nhướng mi vẻ dò hỏi.

“Ta đói bụng, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi ăn chút gì đó đi.”

Diệp Thần không nói một lời, nhưng bước chân lại chuyển vào bên trong tiệm cơm.

Đỗ Phi Phi lập tức vui sướng đi theo hẵn, nhưng còn chưa đi được vài bước, lại thấy Diệp Thần xoay người đi ra: “Không còn chỗ sao?” Nàng thấy hai tiệm cơm lúc trước đâu có nhiều người nha.

“Phi Phi, Diệp đại hiệp!” Tiếng hô lớn vui mừng từ bên trong truyền ra.

Đỗ Phi Phi theo tiếng hô nhìn lại, thấy Đường Tinh Tinh vén lên tấm rèm cửa vôi vàng đi ra. Phía sau bức rèm dập dờn, khuôn mặt Đường Hồ Lô trầm như nước.

Bước chân Đường Tinh Tinh vừa lớn lại nhanh, lập tức vọt tới trước mặt bọn họ, “Thật sự là quá khéo, giang hồ đồn đại Diệp đại hiệp và Kiếm Ma đồng thời mất tích, không ngờ lại gặp các người ở chỗ này. Thật sự quá tốt rồi, ta còn đang có việc muốn hai người giúp đỡ.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên nhớ tới lời nói của Nghiêm Tố Thanh, trong lòng sáng tỏ.

Diệp Thần chậm rãi mở miệng: “Không phải khéo, là chúng ta đặc biệt tìm đến.”

Đường Tinh Tinh là người thông minh như thế nào, lập tức nói: “Chẳng lẽ vì chuyện của mẫu thân ta?”

Diệp Thần mỉm cười.

Tuy rằng Đỗ Phi Phi không biết vì sao Diệp Thần nói như thế, nhưng nàng tin tưởng hẳn tất nhiên có đạo lý của hẳn, bởi vậy cũng không xen miệng.

Nụ cười của Đường Tinh Tinh vẫn không thay đổi, “Không cần biết là thế nào, dù sao chúng ta cũng có một hồi quen biết. Khó có dịp gặp lại, sao không buông ra những chuyện đau đầu kia, ôn lại chuyện cũ?”

Nàng vừa nói như vậy, trong lòng Đỗ Phi Phi lập tức nhào thành bùn, vui vẻ đi theo nàng vào trong tiệm ăn.

Đường Tinh Tinh cũng không lo Diệp Thần sẽ bỏ đi. Người khác có thể không biết Đỗ Phi Phi quan trọng như thế nào với Diệp Thần, nhưng chẳng lẽ nàng cũng không biết?

Quả nhiên, Đỗ Phi Phi vừa ngồi xuống, Diệp Thần cũng chậm rãi bước vào.

Hắn vừa tiến vào, Đỗ Phi Phi và Đường Tinh Tinh lập tức cảm nhận được một cơn gió lạnh thấu xương thổi đến.

Đường Tinh Tinh kéo ống tay áo Đường Hồ Lô, cười nói: “Tam ca, huynh nói xem có khéo hay không, lại có thể gặp được Diệp đại hiệp và Phi Phi ở chỗ này.”

Đường Hồ Lô cúi đầu, yên lặng rót rượu.

Diệp Thần ngồi bên tay trái Đỗ Phi Phi, đối mặt với Đường Hồ Lô.

Đường Hồ Lô rót đầy ly rượu, đặt lên bàn, đưa đến trước mặt Diệp Thần, “Uống.”

Sắc mặt Diệp Thần bất động, “Không uống.”

“Không dám?”

“Khinh thường.”

Đỗ Phi Phi sớm biết gặp phải cảnh tượng như thế này, thà rằng đói bụng hơn nữa, cũng tuyệt đối không lôi kéo Diệp Thần vào tiệm cơm. Nhưng thế sự là như vậy, càng không muốn xảy ra, nó càng phải xảy ra.

Đường Tinh Tinh tiếp tục giảng hòa: “Tâm tình Tam ca không được tốt.”

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ nhìn nàng.

Đường Khai Tâm chết, tâm tình không tốt nên là Đường Tinh Tinh mới đúng?

“Chương môn chết.”

Đường Khai Tâm thì thôi, nhưng Đường Khôi Hoảng tại sao lại chết, có điều mọi người ngồi đây đều đã trải qua vụ án của Sở Việt, trong lòng hiểu rõ. Nhất là Diệp Thần, có thể nói kết quả hôm nay là do hấn góp công sức lớn nhất.

Tuy rằng sắc mặt Đường Hồ Lô rất khó coi, nhưng Đỗ Phi Phi vẫn không kiềm chế được mà hiếu kỳ hỏi: “Thế Đường phu nhân thì sao?”

Đường Tinh Tinh lặng lẽ liếc nhìn Đường Hồ Lô một cái, “Phu nhân đã không còn lưu luyến gì với hồng trần, xuất gia.”

Rầm.

Chén rượu trong tay Đường Hồ Lô bị bóp thành mảnh nhỏ. Rượu theo khe hở chảy ra, rơi xuống bàn.

Đỗ Phi Phi cảm thấy mình quả thật nhiều miệng, vội vàng đổi đề tài: “Sở Việt gần đây có tốt không?”

Nói đến Sở Việt, rốt cục khoe miệng Đường Tinh Tinh cũng mỉm cười một chút, “Mấy ngày gần đây hấn đang bận chế độ mới.”

“Lại là độc?” Đỗ Phi Phi không nhịn được mà rụt cổ.

Đường Tinh Tinh nói: “Tuy rằng Ký Lục đường đồng ý cho Sở Việt tiến vào Trung Tâm thành. Nhưng hấn cảm thấy ‘Hỏi quân bao nhiêu sâu’ không phải hoàn toàn do tự tay hấn nghiên cứu chế tạo. Cho nên khước từ.”

Đỗ Phi Phi im lặng.

Đối với người không ngừng nỗ lực vì muốn chế tạo độc như hấn, nàng không biết nên kính nể hay là nên sợ hãi.

Đường Hồ Lô đột nhiên đổi mở miệng nói với nàng: “Người thành thân chưa?”

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên nói: “Hả?”

“Người thành thân chưa?” Đường Hồ Lô không phiến lặp lại một lần nữa.

Hai mắt Diệp Thần híp lại, hàn ý trong con ngươi có thể sánh với băng tuyết tháng chạp.

Đường Tinh Tinh cười gượng nói: “Tam ca. Mặc dù huynh muốn tặng lễ, cũng không nên hỏi trực tiếp như thế.”

Đường Hồ Lô nói: “Ta muốn tặng sính lễ.”

.....

Khuôn mặt Đỗ Phi Phi đỏ bừng như quả hồng.

Tuy rằng Diệp Thần đại nhân luôn nói những lời buồn nôn như thế, nàng cũng có năng lực chống cự nhất định. Nhưng lời này xuất phát từ miệng Đường Hồ Lô, lại là chuyện khác. Hơn nữa còn ở trước mặt Diệp Thần đại nhân và Đường Tinh Tinh.

Khóe miệng Diệp Thần cong lên: “Ngày ta và Phi Phi thành thân, nhất định mời người đến khiêng kiệu.”

Đến lúc này ngay cả Đường Tinh Tinh cũng cảm thấy vừa rồi mình mời bọn họ tiến vào không phải là cử chỉ sáng suốt.

Đồ ăn vừa được bưng lên, Đỗ Phi Phi đã bị không khí nặng nề chèn ép đến mức chỉ muốn tìm cơ chạy trốn chết.

Đường Tinh Tinh tự nhiên cũng không ngăn cản nàng.

Bởi vậy ăn một bữa cơm còn ăn ra cả bệnh.

Từ tiệm cơm đi ra, Đỗ Phi Phi thở giãn ra một hơi, liếc mắt sang bên cạnh lại thấy Diệp Thần đi trở về đường cũ.

“Người đi đâu thế?” Nàng vội vàng đuổi theo.

“Nghiêm gia.”

Người của Nghiêm phủ nhìn thấy Diệp Thần đi vào, đều vô cùng sợ hãi.

Nghiêm Tố Thanh lập tức được khiêng đến đại đường.

Diệp Thần thản nhiên khoanh tay đứng, thường thức bức họa treo trên tường.

“Diệp đại hiệp đi rồi quay lại, chẳng lẽ là muốn thay đổi chủ ý sao?” Nghiêm Tố Thanh cười hỏi, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên, không biết có phải là hấn không cam lòng, cho nên chạy đến lôi chuyện cũ lên không.

Diệp Thần xoay người, mỉm cười nói: “Người đoán đúng rồi.”

Nghiêm Tố Thanh sửng sốt, nhin không được hỏi: “Cái gì?”

Diệp Thần nói: “Đúng là ta đã thay đổi chủ ý đến giúp người.”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Nghiêm Tố Thanh không phản ứng kịp, ngay cả Đỗ Phi Phi cũng giật mình.

Nàng kéo hấn đến một bên, nhỏ giọng nói: “Cho dù vừa rồi người và Đường Hồ Lô có chút hiểu lầm, cũng không cần lẫn vào vũng nước đục này.”

Diệp Thần nói: “Không phải ta muốn giao du với kẻ xấu, mà ngay từ đầu ta đã ở bên trong vũng nước này rồi.”

Đỗ Phi Phi nghiêm mặt nói: “Ta không hiểu.”

“Nàng cho rằng Đường Khai Tâm chết ở Nghiêm gia chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Tuy rằng Đỗ Phi Phi không nghĩ ra được nguyên nhân Đường Khai Tâm chết, nhưng cũng cảm thấy chuyện này không hợp lý. “Chẳng lẽ lại là âm mưu?”

“Chẳng những là âm mưu, hơn nữa còn là một âm mưu lớn, một hòn đá ném hai con chim.” Diệp Thần nói xong, xoay người nói với Nghiêm Tố Thanh, “Nếu người muốn ta giúp, nhất định phải đồng ý với ta một chuyện.”

Lúc này thái độ của Nghiêm Tố Thanh hoàn toàn thay đổi, cung kính nói: “Mời Kiếm Thần nói.”

“Ta muốn người nói tất cả mọi chuyện với ta, không được có bất cứ lời dối trá nào.”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Đó là tất nhiên.”

Diệp Thần hơi gật đầu, “Được. Thứ nhất, người chắc chắn Đường Khai Tâm là tự sát?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Tuyệt đối không phải giả.”

“Người có biết vì sao bà ta tự sát?”

Nghiêm Tố Thanh chần chờ.

Diệp Thần nhíu mi nói: “Người sẽ không dối ý nhanh như vậy chứ?”

Nghiêm Tố Thanh vội hỏi: “Tất nhiên là không phải. Chỉ là nguyên nhân Đường Khai Tâm tự sát do ta đoán, không có bất cứ chứng cứ thực tế nào, cho nên không dám tùy tiện nói bừa.”

“Nói cũng không sao.”

“Chỉ sợ là chịu sai khiến của Đường lão thái thái.” Nghiêm Tố Thanh dừng một chút, thở dài nói, “Lúc trước Đường Khai Tâm bị Đường gia đuổi giết, ta thấy bà ta không nơi nương tựa, thật sự là thê thảm, cho nên mới thu lưu. Không ngờ.....”

Diệp Thần nói: “Không ngờ bà ta chỉ là cái cớ để Đường lão thái thái tiêu diệt các người.”

Nghiêm Tố Thanh gật đầu nói: “Bà ta ở nơi này mới ba ngày, đã tự sát mà chết. Một mặt Đường Môn phái người đến, một mặt triệu tập võ lâm đồng đạo, tốc độ vô cùng nhanh, có thể nói là sét đánh không kịp bưng tai.”

Đỗ Phi Phi trở mắt há miệng nói: “Ý của người là, Đường lão thái thái cố ý sai bà ta tới nơi này chịu chết?”

Diệp Thần nói: “Dù sao cũng phải chết, chẳng phải nên để cái chết có giá trị một chút.”

Đỗ Phi Phi vẫn cảm thấy khó hiểu, “Thế tại sao bà ta lại đồng ý?”

“Không đồng ý thì có thể làm gì, không phải cùng đường rồi sao?”

“Cũng không hẳn là cùng đường. Ở lại Nghiêm gia cũng không tệ nha.”

Diệp Thần liếc nhìn Nghiêm Tố Thanh, cười lạnh nói: “Nàng cho rằng vì sao Nghiêm gia phải để bà ta ở lại? Chẳng qua là vì độc mối của Đường Môn mà thôi. Chờ khi độc trong người bà ta được giải, có thể đi nơi nào?”

Nghiêm Tố Thanh nghe Diệp Thần nói thế mặt đỏ lên, phản bác: “Sao Nghiêm gia có thể làm chuyện như thế.” Nói tới nói lui, chung quy là thực lực không đủ.

Diệp Thần cũng không để ý, nói thẳng: “Ta muốn mật thám các người xếp vào Đường gia làm một chuyện.”

Hai nhà Đường – Nghiêm mặc dù ở bên ngoài có vẻ không đụng chạm gì đến nhau, nhưng đều ngầm cho đối phương là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, xếp mật thám vào là chuyện vô cùng dễ hiểu.

Nghiêm Tố Thanh cũng không hề đỡ, “Chuyện gì?”

“Trộm thư tay của Đường Khai Tâm.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hoa Đào Vì Sao Mà Đến

Cho dù đồng ý giúp Nghiêm gia một tay, nhưng Diệp Thần cũng không ở lại Nghiêm gia.

So với lúc trước ở Đường gia ăn uống không cấm kị, hành động cao thượng lần này của hắn thật khiến người khác nghi ngờ.

Người nghi ngờ kia không ai khác chính là Đỗ Phi Phi.

Nàng nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng, “Người đã nói không để ta ngủ dưới sàn.”

Diệp Thần nhún vai, “Giường đủ lớn.”

.....

Đỗ Phi Phi bỏ thêm chút tiền, rốt cục cũng có thể sai tiểu nhị khiêng thêm một chiếc ghế nằm đến.

Trộm thư viết tay của Đường Khai Tâm không phải một ngày hai ngày.

Võ lâm nhân sĩ theo lời kêu gọi của Đường gia mà tập hợp càng ngày càng nhiều, trong đó những người trung lập hoặc là đứng ở bên phía Nghiêm gia chỉ như muối bỏ biển. Võ lâm chính phải có giao tình với Nghiêm gia không phải ít, nhưng bọn họ đều không muốn cuốn vào cuộc chiến của hai nhà Nghiêm – Đường. Bởi vậy tuy rằng ở Thụy Châu phần

lớn là thế lực của Nghiêm gia, nhưng xét về số lượng người hay thanh thế, Nghiêm gia vẫn ở thế bất lợi.

Từ trong các khách điếm đến ngoài ngã tư đường đều là người giang hồ, nghi ngờ trong lòng Đỗ Phi Phi cũng càng lúc càng tăng lên, cuối cùng không nhịn được mà quay sang hỏi Diệp Thần đang nhắm mắt trầm tư: “Đã nhiều ngày như vậy, tại sao Đường gia vẫn chưa có một chút động tĩnh nào?”

Người giang hồ đều mạnh mẽ nóng nảy, hiện tại lại án binh bất động, chỉ sợ không có âm mưu gì tốt đẹp.

Diệp Thần mở mắt ra, tinh quang trong mắt chợt lóe, cười nói: “Như vậy không tốt sao?”

“Ta cảm thấy có âm mưu gì đó.” Bị tính kế nhiều lần, cho nên Đỗ Phi Phi không thể không nghĩ như vậy.

“Nàng cảm thấy có thể là âm mưu gì?”

Đỗ Phi Phi nói: “Không biết. Ta chỉ cảm thấy lần này Đường gia hành động quá cổ quái.”

“Ồ?”

“Nghiêm gia và Đường Môn đối lập nhau đã vài chục năm, sao đột nhiên bọn họ lại muốn gây chiến?” Đỗ Phi Phi nói, “Hơn nữa còn huy động rất nhiều lực lượng, dáng vẻ như quyết không bỏ qua.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Có câu nói là, một khi Hoàng đế cần quần thần đều thuận theo. Đường Môn cũng thế.”

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng nhớ ra một chuyện, “À, đúng rồi. Đường Hồng Hồng đã chết, hiện nay Đường Môn ai làm chủ?”

“Không phải đã gặp được rồi sao?”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Tinh Tinh? Hay là Đường Hồ Lô?”

“Cái đó phải xem ván cờ này ai có thể chơi đến cuối cùng.”

Đỗ Phi Phi giật mình nói: “Chẳng lẽ lần này Đường Môn lấy Nghiêm gia làm đá thử vàng, xem ai có thể tiêu diệt Đường gia coi như là chương môn sao?”

“Đá thử vàng?” Diệp Thần nghiêng ngẫm nói, “Chỉ sợ đến tột cùng ai là đá thử vàng, ai là đá chặn đường, ai là hòn đá nhỏ gây dậy sóng, còn chưa biết được.”

“Lời này của người thật thâm ảo.”

Diệp Thần nói: “Ta nói chuyện luôn thâm ảo.”

“Có chuyện gì đơn giản dễ hiểu một chút hay không?”

“Có.”

“Chuyện gì.”

“Ngủ.”

“.....”

Cửa bị gõ hai cái.

Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên trở nên bí hiểm.

Đỗ Phi Phi lo sợ bất an đi ra mở cửa, quả nhiên là tiểu nhị trong điếm khiêng một cái bao lớn đến.

Tiểu nhị nói: “Lại là vị công tử họ Đường kia đưa tới. Có trả lại không?”

Đỗ Phi Phi duỗi tay sờ sờ, “Là cái gì vậy?”

Tiểu nhị nói: “Quần áo của Thiên Y phường.”

Thiên Y phường đó nha.

Đỗ Phi Phi động lòng.

Diệp Thần chậm rãi đứng lên.

Vẻ mặt Đỗ Phi Phi nghiêm túc, làm bộ không kiên nhẫn xoa tay nói: “Đem đi đem đi.”

Tiểu nhị theo lời rời đi.

Đỗ Phi Phi đóng cửa lại, xoay người cười lấy lòng với Diệp Thần: “Đem đi rồi.”

Diệp Thần nói: “Quần áo của Thiên Y phường trước nay đều vô cùng khéo léo tinh xảo, kiểu cách độc nhất vô nhị.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đỗ Phi Phi cảm thán.

Diệp Thần cười đến ý vị thâm trường.

“Nhưng...” Đỗ Phi Phi cảm khái nói, “Đối với nữ hiệp giang hồ như ta mà nói, quần áo chỉ cần mặc thoải mái, tiện cho việc đánh đấm là được rồi. Đẹp hay không tuyệt đối không quan trọng.” Một chút cũng không quan trọng, nhưng... Ô ô, Thiên Y phường.....

“Thật không? Ta vốn đang định buổi chiều dẫn nàng đến Thiên Y phường.....”

Lời còn chưa dứt, hắn đã nhìn thấy Đỗ Phi Phi cuốn lấy cánh tay mình, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, “Khi nào thì đi? Bây giờ luôn có được không? Buổi chiều mặt trời lớn, đi ngoài đường rất dễ choáng váng.”

Diệp Thần bật cười nói: “Không phải nàng nói quần áo chỉ cần mặc thoải mái, đánh đấm thuận tiện là được rồi sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng ta mặc qua nhiều loại quần áo như vậy, cũng chỉ có quần áo của Thiên Y phường là thoải mái nhất, đánh nhau thuận tiện nhất.”

Cốc cốc.

Lại là tiếng gõ cửa.

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ mở cửa. Lễ vật của Đường Hồ Lô mỗi ngày đưa đến một lần, hôm nay đã đưa rồi, lần này sẽ là ai đây?

Đáp án là, tiểu nhị: “Đỗ cô nương, vị Đường công tử kia có lời nhắn cho ngài.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, có lệ nói: “Cũng đưa đi.”

Tiểu nhị nói: “Không phải là đồ vật, là Đường công tử mời ngài đến Thiên Hương lâu gặp mặt.”

“Thiên Hương lâu?” Đỗ Phi Phi nuốt nước bọt. Nghe thấy cái tên này, con sâu thềm ăn của nàng lại rục rịch ngoi lên.

Diệp Thần đóng cửa sỗ lại.

Đỗ Phi Phi ưỡn thẳng lưng một cái, xua tay nói: “Không đi không đi.”

“Đi.”

“Đúng, không.....” Đỗ Phi Phi ngậm miệng, quay đầu nghi hoặc nhìn hẳn, “Hả?”

Diệp Thần khẽ cười nói: “Chuyện này, vẫn nên gặp mặt thẳng thắn thì tốt hơn.”

Đỗ Phi Phi nói: “Nhưng hẳn là người của Đường Môn.” Chỉ sợ người chưa đến nơi, đã bị độc ở trong gió giết chết.

Diệp Thần nói: “Yên tâm, Nghiêm gia rất gần.”

Cho nên, nàng phải cầu nguyện độc Đường Hồ Lô mang theo không phải loại gặp máu là chết sao?

Đỗ Phi Phi thở dài, “Thật sự phải đi sao?” Sẽ không phải một cái bẫy để nàng chui đầu vào chứ?

Diệp Thần nhíu mi nói: “Nàng nói xem?”

Đỗ Phi Phi cầm lấy đao, chậm rãi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa khách điếm, bước chân của nàng lập tức trở nên gấp gáp. Thiên Hương lâu nha, đi càng sớm càng có thể ăn nhiều một chút.

“Cẩn thận đường trơn.”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến câu nói trêu chọc mang theo ý cười như có như không.

Trong lòng Đỗ Phi Phi kinh sợ, dưới chân không vững, cả người trượt đi. May mà võ công của nàng không tệ, lộn ngược ra sau một vòng, sau đó đứng thẳng lại, khiến cho những người bên cạnh trầm trồ khen ngợi không dứt.

Nhưng nàng sao dám tự đắc, vội vàng trừng mắt nhìn về phía Diệp Thần đang dựa vào cửa sổ, sau đó đi về phía Thiên Hương lâu.

Thiên Hương lâu là tửu lâu nổi danh nhất ở Thụy Châu.

Không chỉ có thức ăn ngon không chê vào đâu được, mà cảnh trí cũng vô cùng thanh nhã. Có điều gần đây trong lâu đã bị nhân sĩ võ lâm chiếm cứ, khiến khung cảnh phong nhã mất không còn dấu tích.

Đỗ Phi Phi vừa bước vào tửu lâu, đã được tiểu nhị bước ra nghênh đón mời lên phòng khách trên lầu hai.

Đường Hồ Lô mặc một thân áo bào đen, giày đen, chỉ có sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Khi Đỗ Phi Phi cách hẵn ba bước thì dừng lại.

Lúc trước trên người Đường Hồ Lô luôn được bao phủ bởi một tầng u buồn, nay vẻ u buồn không còn nữa nhưng lại lộ ra vẻ oán hận so với bóng đêm còn lạnh lẽo hơn.

“Ta nghĩ người sẽ không đến.” Đường Hồ Lô buông chén rượu trong tay.

Đỗ Phi Phi nói: “Ta đến cảm ơn lễ vật của người.”

“Người đều không nhận.”

“Cái đó, ta nhận thành ý là được rồi.” Đỗ Phi Phi cười gượng.

Hắn không có dây dưa chuyện lễ vật, lập tức đổi đề tài: “Đề nghị của ta, người suy xét đến đâu rồi?”

Trong lòng nàng nhảy dựng, giả ngu hỏi: “Đề nghị gì cơ?”

Đường Hồ Lô ngẩng đầu, con người đen thâm trầm đến nỗi khiến người ta giật mình, “Sính lễ.”

Khóe miệng Đỗ Phi Phi không thể nở nụ cười được nữa, “Không phải người nói đùa sao?”

“Ta chưa bao giờ nói đùa.”

.....

Đỗ Phi Phi nhìn bàn.

Trên bàn không có đồ ăn, chỉ có rượu.

Nàng chậm rãi thở dài, “Người thay đổi rồi.”

“Ồ?” Đường Hồ Lô lại rót cho mình một ly rượu.

Đỗ Phi Phi không nói gì nữa. Một câu vừa rồi, đã đến giới hạn.

Giao tình giữa người và người đến đâu, nói chuyện sẽ dừng lại ở đó, nhiều hơn nữa, chính là vượt qua giới hạn.

Đường Hồ Lô nâng chén uống cạn, nhìn nàng, tiếp tục hỏi: “Đáp án của người thì sao?”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thơ Tình Vẫn Còn, Tình Ở Đâu

Đáp án?

Đỗ Phi Phi [☞] [☞]. Đã nói đến mức này, hãn vẫn còn chấp nhất với đáp án sao.

Trong ánh mắt Đường Hồ Lô có những con sóng vạn trượng mãnh liệt, giống như một bức tường bằng nước mênh mông cao ngất, khiến cho ngực nàng khó chịu: “Nếu người muốn thoát khỏi Diệp Thần, đây là cơ hội duy nhất.”

Chỉ cần khẩu khí của hãn có một chút bố thí, Đỗ Phi Phi nhất định sẽ vênh váo tự đắc mà cự tuyệt.

Nhưng hãn không có.

Hãn nói vô cùng bình tĩnh, lại mạnh mẽ.

Nàng nghĩ, có lẽ trước khi Nam Dương vương tạo phản, nhất định cũng dùng khẩu khí như vậy thương lượng kế sách với nhóm phụ tá. Có lẽ còn kích tình hơn một chút.

Có điều nàng không thật sự thất thần, bởi vì Đường Hồ Lô còn đang nhìn nàng.

Nàng trầm ngâm một lát, nói: “Vì sao người muốn thành thân với ta?”

Ánh mắt Đường Hồ Lô trở nên thâm trầm.

Giống như màn nước vạn trượng đột nhiên sụp đổ, xoáy thành hình xoắn ốc lặn xuống dưới vực sâu.

Đỗ Phi Phi dời tầm mắt đi.

Nàng không muốn nhìn thấy vẻ u tối khiến cho người ta ghê sợ kia.

Đường Hồ Lô hé miệng, do dự một lát, mới chậm rãi nói, “Ta thích người.”

Đỗ Phi Phi sợ hãi.

Không phải là giọng nói run rẩy mang theo vài phần khẩn trương của Diệp Thần khi nói những lời này. Mà ngữ khí của hắn khi nói câu kia khiến nàng không thể nghe nổi, buồn bực chỉ muốn lật bàn. (Cái cảnh anh tỏ tình quan trọng như thế mà bà tác giả chỉ nhắc đến qua lời kể của chị Phi thôi hả??? Ta muốn lật bàn 🗑️. Thật sự là không tưởng tượng ra cảnh anh thần run rẩy và khẩn trương khi nói câu đó, tác giả không tả cảnh đó cũng đúng)

“Đây là lời nói dối hoang đường nhất mà ta từng nghe.” Đỗ Phi Phi nói thẳng. Đối với một kẻ muốn lấy chung thân đại sự để lừa người lừa mình, nàng không thể tiếp tục duy trì vẻ mặt hài hòa được nữa.

Trên mặt Đường Hồ Lô hiện lên vẻ mất tự nhiên, ngón tay nắm chén rượu co rút lại.

Chén rượu vỡ vụn.

.....

Hắn lại bóp vụn cái chén?

Đỗ Phi Phi sau khi giật mình lại có loại cảm giác vô cùng phần nộ.

Rõ ràng người nên tức giận, nên nhăn mặt là nàng mới đúng!

Tay nàng nắm đao, đang nghĩ có nên rút đao chém bàn hay không.

“Ta ghét Diệp Thần.” Đường Hồ Lô dùng một câu cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nhìn hẳn, “Vì sao?”

Giọng nói của hẳn lạnh như băng: “Người cảm thấy ta ghét hẳn còn cần lý do sao?”

“Không, ta cho rằng người không chỉ ghét hẳn, mà phải oán hận hẳn mới đúng.”

.....

Đường Hồ Lô không nói gì.

Hiển nhiên ý nghĩa câu nói của hẳn cũng không chỉ là chán ghét.

Đỗ Phi Phi rất nhanh dò ra tâm tư của hẳn, “Cho nên, người muốn thành thân với ta, chỉ bởi vì người muốn đả kích Diệp Thần?”

Đường Hồ Lô hỏi vặn lại: “Đây chẳng lẽ không phải hy vọng của người?”

Đây chẳng lẽ không phải hy vọng của người?

Lời nói của hẳn giống như một cái búa tạ đập vào lòng nàng.

Nếu là thật lâu lúc trước, có lẽ nàng sẽ không chút do dự mà gật đầu, sau đó hưng phấn nghĩ ra mấy trăm loại phương pháp khiến Diệp Thần thống khổ.

Nhưng dường như đó là thật lâu trước kia, mà hiện tại, nghe thấy lời nói của hãn nàng chỉ thấy vô cùng tức giận.

Nàng không rõ vì sao mình phải tức giận, nhưng theo bản năng nàng thấy được sau nó là hậu quả vô cùng nghiêm trọng, khiến nàng không muốn suy nghĩ.

Đường Hồ Lô lặp lại: “Chẳng lẽ đây không phải hy vọng của người?”

Đỗ Phi Phi nói: “Vì sao người cảm thấy ta có thể đả kích được Diệp Thần?”

.....

Đường Hồ Lô im lặng.

Đáp án này không phải hãn không biết, nhưng hãn không muốn nói ra.

“Bởi vì có thể.”

Đáp án của hãn ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Khóe miệng Đỗ Phi Phi từ từ cong lên, “Ta cự tuyệt.”

Đường Hồ Lô cũng không thể hiện quá giận mình, hãn chỉ lạnh nhạt hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ta không thích người.”

Một đao cắt đứt ý niệm.

Đỗ Phi Phi xoay người đi ra ngoài cửa, trước khi rời đi, nhẹ giọng nói: “Cám ơn người đã đưa bảy phần lễ vật. Ta rất thích, có điều không có công không hưởng lộc, ta nhận thành ý.” Nhớ tới bảy phần lễ vật kia, lòng nàng lại bắt đầu bởi vì tiếc hận mà run rẩy, chỉ có thể mở cửa bước nhanh đi.

Trong phòng, Đường Hồ Lô buông mảnh võ trong tay xuống. Lòng bàn tay cắt qua vài vết máu. Nhưng hắn làm như không thấy, tiếp tục cầm lấy bầu rượu, chậm rãi rót vào trong miệng mình.

“Ta cược, nhất định Phi Phi không nhớ rõ Diệp Thần đã cứu nàng bao nhiêu lần, lại hại nàng bao nhiêu lần.” Đường Tinh Tinh dựa người vào khung cửa, vẻ mặt phức tạp. Đồ Phi Phi tuyệt đối là loại người càng xa lánh càng có thể nhìn rõ ràng, nhưng càng thân cận lại càng mơ hồ.

Đồng tử Đường Hồ Lô co rút lại.

Một tiếng vang giòn, bầu rượu nứt ra.

Hương rượu bay ra bốn phía.

Đường Tinh Tinh thở dài nói: “Huynh hà tất phải làm vậy?”

Đường Hồ Lô nói: “Người cảm thấy ta thua?”

Đường Tinh Tinh nói: “Huynh chưa bao giờ tham gia chiến trường, sao có thể coi là thua?”

Đường Hồ Lô quay đầu, nhìn bàn tay đầy rẫy vết cắt, “Ta sẽ thắng.”

Đường Tinh Tinh nói: “Không, là chúng ta sẽ thắng.”

“Chúng ta?” Đường Hồ Lô nở nụ cười, vô cùng bi thương: “Thời điểm người tính kế cha ta, có nghĩ tới ‘chúng ta’ hay không?”

Ánh mắt Đường Tinh Tinh âm đạm, “Ta chỉ muốn cứu Sở Việt.”

“Muốn cứu Sở Việt hay là muốn hoàn thành dã tâm của người?” Đường Hồ Lô cười lạnh nói, “Bởi vì cha ta và mẹ người, chúng ta không cần khổ công nghiên cứu chế tạo độc dược mà vẫn có thể ở trong Trung

Tâm thành, chẳng lẽ điều này với người mà nói không phải là một lợi thế sao?”

Đường Tinh Tinh nháy mắt đứng thẳng thân thể, “Huynh cảm thấy ta là người như vậy?”

“Ta không cảm thấy.” Đường Hồ Lô gần từng chữ một, “Bởi vì người vốn là người như thế.”

Đường Tinh Tinh rất muốn quay đầu bước đi, nhưng nàng nhịn xuống, “Ngày mai người kia sẽ đến.”

Đường Hồ Lô im lặng không lên tiếng.

“Diệp Thần đã chờ đến ngày hôm nay, chúng ta phải kéo dài thời gian.” Nàng không chờ hần trả lời, tiếp tục nói, “Huynh yên tâm, ta sẽ sắp xếp tất cả mọi chuyện.”

Trong khoảnh khắc nàng xoay người, Đường Hồ Lô lạnh nhạt nói: “Ta vốn muốn giết người.”

Đường Tinh Tinh dừng bước chân lại.

“Có điều hiện tại không muốn.” Hần lại cười, so với vừa rồi còn lạnh hơn, “Bởi vì người so với ta còn đáng thương hơn. Người ngay cả tư cách hận cũng không có.”

“Cho nên, để chúng ta tự theo nhu cầu của mỗi bên đi.” Đường Tinh Tinh bước ra cửa.

Đỗ Phi Phi đi ra khỏi Thiên Hương lâu, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy bóng người trắng toát hoàn toàn khác với cảnh sắc bốn phía.

Nàng bất đắc dĩ đi qua.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Giải quyết xong rồi?”

Đỗ Phi Phi gật đầu.

Đoan Mộc Lương Tú đột nhiên thò đầu ra, nhìn nàng nói: “Phi Phi đi trừ bạo an dân sao? Tại sao không đợi ta đi cùng? Ta thích nhất là nhìn thấy tư thái oai hùng của Phi Phi khi gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.”

Đỗ Phi Phi 囧 囧 nhìn Diệp Thần nói: “Sao h lẫn lại ở chỗ này?”

Diệp Thần nói: “H lẫn đi ngang qua.”

Đoan Mộc Lương Tú phản hận nói: “Ta đi ngang qua? Ta ăn no rừng mỡ không ở kinh thành ô mĩ nhân, chạy tới nơi này chỉ để đi ngang qua?”

Diệp Thần nhú mi.

Đoan Mộc Lương Tú thấy mình nói lỡ lời, vội vàng quay đầu luống cuống tay chân giải thích với Đỗ Phi Phi: “Không có, không ô mĩ nhân. Bình thường đều là các nàng dính đến ô mĩ lấy ta. Ta cũng không ô mĩ lại, có điều nếu là Phi Phi.....”

Đỗ Phi Phi đột nhiên rút đao, xoát một cái đem cái bàn trước mắt chém thành hai nửa.

Đoan Mộc Lương Tú ngơ ngác giương lớn miệng nhìn nàng.

Diệp Thần vỗ tay, sau đó lấy ra một lượng bạc ném cho chủ quán đang ở bên cạnh nhìn đến run rẩy: “Một lượng bạc này ta bỏ ra rất cao hứng.”

Đỗ Phi Phi rút đao ngay ở trên đường, cho nên ngượng ngùng không muốn ở lại lâu, vì thế ba người trở lại khách điếm.

Cuối cùng Đoan Mộc Lương Tú cũng lấy lại tinh thần, liên tiếp dùng ánh mắt u oán quét về phía Đỗ Phi Phi.

Đỗ Phi Phi không nhịn được hỏi Diệp Thần nói: “Đến tột cùng hẳn tới làm cái gì?”

Diệp Thần nói: “Làm giả.”

Đỗ Phi Phi thường thức lời nói của hắn thật lâu, rốt cục cũng bùng tình, lập tức nghi hoặc hỏi: “Để hắn giả trang thành Đường Khai Tâm, có phải không giống lắm hay không. Dù sao thì Tinh Tinh cũng là con gái đẻ của bà ta, rất khó qua mặt thì phải?”

.....

Diệp Thần vuốt cằm nói: “Cái này cũng có thể coi là một biện pháp.”

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Ta đến giúp đỡ.”

Diệp Thần gật đầu nói: “Chuyện đó cũng là giúp đỡ.”

Đoan Mộc Lương Tú cắn răng nói: “Ta đến để làm giả di thư.”

.....

Lúc này Đỗ Phi Phi mới giật mình thì ra làm giả có ý nghĩa này.

Diệp Thần lấy từ trong lòng ra một phong thư.

Đoan Mộc Lương Tú nhận lấy mở ra, nhìn chăm chú một lúc, cười to nói: “Mưa gió đi thuyền, cùng quân ngồi chung, kiếp này vô ưu. Mưa gió đi thuyền, cùng quân qua sông, đồng sinh cộng tử. Mưa gió đi thuyền, cùng quân nắm tay, đến chết không buông. Không ngờ Đường Khai Tâm lại có thể viết ra bài thơ buồn nôn như thế.”

Đỗ Phi Phi nghe xong lại đặc biệt khó chịu.

Không biết sau đó khi Đường Khai Tâm cùng với Đường Khôi Hoảng giết Cổ Quỳnh, trong lòng còn nhớ đến tâm tình khi viết bài thơ này không, trong lòng không biết có do dự chút nào không.

Không biết khi Cổ Quỳnh chết, có biết người giết hãn chính là người từng viết thơ tình, từng muốn cùng hãn đồng tâm hiệp lực, đồng sinh cộng tử, đến chết không buông hay không.

Diệp Thần nói: “Có thể bắt chước không?”

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Hai ngày, ta nhất định có thể bắt chước bút tích giống hệt.”

“Quá lâu.”

Đoan Mộc Lương Tú trầm ngâm nói: “Một ngày.”

“Lâu.”

Đoan Mộc Lương Tú hừ lạnh nói: “Như thế ta cũng chỉ có thể viết loạn.”

Diệp Thần mỉm cười nói: “Vậy thì viết loạn.” Hãn nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Đoan Mộc Lương Tú và Đỗ Phi Phi, lạnh nhạt nói, “Dù sao, ta nghĩ cũng sẽ không có ai để ý.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Diễn Biến Kinh Người

Hoàng hôn, Nghiêm phủ.

Diệp Thần, Đỗ Phi Phi một đường đi vào trong không thấy bóng dáng của bất cứ gia đình nào, tòa nhà to như vậy lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Đỗ Phi Phi nói: “Không phải chạy trốn hết rồi chứ?”

Diệp Thần hỏi ngược lại: “Nàng nói xem?”

Đỗ Phi Phi suy nghĩ một chút nói: “Không có khả năng.” Nếu Đường Môn mang khí thế hùng hổ mà đến, tất nhiên sẽ chuẩn bị thiên la địa võng, đám người kia sao có thể bỏ trốn dưới mí mắt của bọn họ được?

Diệp Thần nói: “Là tuyệt đối không có khả năng.”

Nói xong, lại nghe thấy phía chính sảnh có âm thanh ầm ỹ càng lúc càng lớn.

Hai người bước nhanh qua hành lang, thấy sân lớn phía trước chính sảnh nhộn nháo rất nhiều người, binh khí đủ mọi kiểu dáng xen kẽ ở trong bóng người.

Đỗ Phi Phi nói: “Quả nhiên là lúc ăn cơm, nhiều người kéo đến như vậy.”

Diệp Thần nói: “Ồ? Thế vì sao bọn họ đều đứng?”

Đỗ Phi Phi thản nhiên nói: “Nhiều người như vậy, sẽ tốn rất nhiều gạo, lấy bản chất keo kiệt trời sinh của Nghiêm Tố Thanh, nhất định không muốn.”

“Cho nên hiện tại bọn họ đang đàm phán?”

“Ừ.”

“Vậy nàng có muốn tham gia hay không?”

“Thực khách nhiều như vậy, cho dù có thêm ta, cũng không ngăn được.” Đỗ Phi Phi phi ý thức rất rõ về bản thân mình.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ta nói tham gia là cùng đến xin thịt ăn.”

Đỗ Phi Phi vuốt cằm suy xét: “Nếu như có thể chọn món ăn.....”

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện rất cục cựa cũng khiến những người chung quanh chú ý. Vài hán tử lỗ mãng quay đầu, cầm vũ khí giương nanh múa vuốt nói: “Thằng nhóc, hôm nay nơi này không phải nơi các ngươi nên đến. Có bệnh đi nơi khác chữa!”

Đỗ Phi Phi nói: “Không được, nơi khác không nhiều kẻ bị bệnh như nơi này.”

Đám hán tử đưa mắt nhìn nhau, rốt cục có một người nhảy ra nói: “Xú nha đầu, ngươi đang mắng ông nội đây đúng không?”

Đỗ Phi Phi thành thật nói: “Không. Ông nội của ta đã sớm nhắm mắt, cở ở trên mộ còn cao hơn ngươi. Ta nhát gan, sợ quỷ, không dám mắng.”

Hán tử kia suy nghĩ một chút mới nói: “Sao ta vẫn cảm thấy ngươi đang mắng ta?”

Đỗ Phi Phi nói: “Chứng tỏ rằng trực giác của của người tốt hơn đầu óc.”

Đến đây cho dù đám hán tử không sử dụng ý thức cũng biết mình đúng là bị mắng, lập tức nâng lang nha bổng lên, “Xú nha đầu, lão tử thấy người chán sống rồi! Nếu người đã muốn chết như vậy, để lão tử tiễn người về Tây Thiên.”

Đỗ Phi Phi nói: “Trước khi đi, ta muốn nói một câu.”

Hán tử lỗ mang kia cũng coi như thấu tình đạt lý, nghe vậy nói: “Người nói.”

“Bạch y đạ m tảo Nga Mi tuyết, một kiếm tiếp hoa thiên hạ khuynh.”

.....

Vài tên hán tử đều sửng sốt.

Hán tử cầm lang nha bổng nói: “Người đọc câu này làm cái gì?”

Động tĩnh của vài người bọn họ quá lớn, khiến cho những người vây xem ngày càng nhiều.

Nghiêm Tố Thanh nghe được động tĩnh, từ trong vòng vây hô lớn ra ngoài: “Là Kiếm Thần và Đỗ cô nương đến sao?”

.....

Yên lặng.

Diệp Thần và Đỗ Phi Phi băng qua đám người vừa yên lặng nhường đường đi đến trước mặt Nghiêm Tố Thanh.

Lúc này Đỗ Phi Phi mới thấy rõ, ngoại trừ Nghiêm Tố Thanh, Đường Tinh Tinh và Đường Hồ Lô cũng ở trong trung tâm vòng vây.

Nghiêm Tố Thanh hiển nhiên đã chống đỡ không nổi, nhìn thấy Diệp Thần xuất hiện, hai vai lập tức sụp xuống, như trút được gánh nặng.

Đường Tinh Tinh kinh ngạc nói: “Phi Phi?”

Đỗ Phi Phi có chút xấu hổ, “Tinh Tinh.”

Đường Tinh Tinh liếc mắt nhìn Đường Hồ Lô một cái, nhẹ giọng nói: “Nghe Tam ca nói, hôm nay huynh ấy mời người ăn cơm?”

Đỗ Phi Phi dùng khước mắt vụng trộm liếc nhìn Diệp Thần, phát hiện ra hẳn không có bất kỳ phản ứng bất thường nào, mới yên tâm nói: “Ừ, có điều Đường Hồ Lô không gọi thức ăn.”

Đường Tinh Tinh giật mình nói: “Sao có thể?” Nàng giật mình thật sự, bởi vì lúc ấy nàng hoàn toàn để tâm nói chuyện với Đường Hồ Lô, cũng không để ý trên bàn có thức ăn hay không.

Đỗ Phi Phi nói: “Vấn đề này ta cũng rất muốn biết.”

Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người Đường Hồ Lô.

Vẻ mặt Đường Hồ Lô không chút thay đổi nói: “Quên.”

.....

Đỗ Phi Phi vội ho một tiếng nói: “Các người ở nơi này làm gì?”

Ánh mắt Đường Tinh Tinh tối sầm nói: “Gia mẫu bất hạnh táng mệnh ở Nghiêm gia, ta đến đòi công đạo.”

Đỗ Phi Phi nói: “Làm sao cô biết Đường bá mẫu nhất định là bị Nghiêm gia giết? Chưa biết chừng còn có nguyên nhân khác.”

Đường Tinh Tinh nâng tay nói: “Bởi vì trước khi mẫu thân ta bị giết hại đã phát hiện ra một chuyện, vụng trộm phái người đưa một phong thư đến cho ta, nói rõ chân tướng.”

Lúc này Đỗ Phi Phi mới nhận ra trong tay nàng vẫn cầm một phong thư.

Đường Tinh Tinh nức nở nói: “Ngay từ đầu Nghiêm gia làm bộ ban ơn giúp đỡ mẫu thân ta. Sau đó dùng đủ loại phương pháp ép buộc mẫu thân ta nói ra loại độc độc nhất vô nhị của Đường Môn, mẫu thân ta cương quyết không chịu, khiến Nghiêm gia tức giận, cho nên mới ra tay giết hại mẫu thân ta.”

Nghiêm Tố Thanh tức giận đến phát run, “Người ngậm máu phun người!”

Giọng Đường Tinh Tinh càng thêm căm hận: “Có phải ngậm máu phun người hay không, trong lòng người tự biết.”

Diệp Thần chậm rãi nói chen vào: “Nói ra thật khéo, trong tay ta có một bức di thư. Kí tên cũng là Đường Khai Tâm.”

Mọi người đồng thời ồ lên.

Đường Khai Tâm chết ở Nghiêm gia đã ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ lại còn xảy ra chuyện hai bức di thư.

Đường Tinh Tinh hơi giật mình, sau đó lập tức nói: “Hay là mẫu thân ta sợ di thư bị mất, cho nên mới viết thêm một bức nữa?”

Diệp Thần không khỏi bội phục phản ứng của nàng, “Có thể. Có điều nội dung di thư trong tay ta không giống với nội dung di thư trong tay người. Trong thư, bà ta nói, bởi vì bị Đường Môn đuổi giết mà trốn đến Nghiêm gia, không ngờ Đường Môn không chịu bỏ qua, ngược lại liên lụy Nghiêm gia. Vì không muốn hai nhà vì mình mà cuốn vào phân tranh, cho nên lấy cái chết để kết thúc.”

Nghiêm Tố Thanh lập tức phụ họa nói: “Không sai, đúng là như thế.”

Đường Tinh Tinh bình tĩnh nói: “Không biết Diệp đại hiệp lấy được di thư của mẫu thân ta từ đâu, nay nó đang ở nơi nào?”

Diệp Thần lấy từ trong lòng ra một bức thư đưa cho nàng, “Là một nha hoàn ở Nghiêm gia từng chiếu cố lệnh đường giao cho ta.”

Nghiêm Tố Thanh nói tiếp: “Chẳng lẽ là Tiểu Tình?”

Diệp Thần mỉm cười, “Đúng thế.”

.....

Đỗ Phi Phi 囧 囧 nghĩ: Bọn họ cứ như vậy giữa ban ngày ban mặt, dưới con mắt của bao người mà thông đồng với nhau bịa chuyện.

Đường Tinh Tinh nhìn di thư trong tay, hơi trào phúng nói: “Đúng là có bấy phần giống với bút tích của mẫu thân.”

Diệp Thần nói: “Vậy bức thư trong tay người giống mấy phần?”

Đường Tinh Tinh thở dài: “Diệp đại hiệp, ân tình của người với Đường Môn, Đường Môn khắc trong tâm khảm. Nếu có một ngày, người cần Đường Môn giúp đỡ, Đường Môn có phải vượt lửa qua sông cũng không chối từ. Chỉ là thù giết thân nhân, không đội trời chung, người cần gì phải cuốn vào?”

“Hay cho câu thù giết thân nhân, không đội trời chung.” Diệp Thần mỉm cười nhìn về phía Đường Hồ Lô, “Quả thật là thế sao?”

Đường Hồ Lô trừng mắt nhìn hắn, từ từ mở miệng: “Phải.”

Thần sắc của Đường Tinh Tinh đứng bên cạnh khẽ động, nhưng không mở miệng.

Đỗ Phi Phi thấy không khí cứng ngắc, cố ý làm dịu nói: “Ách, nhiều võ lâm đồng đạo tới đây như vậy là muốn kiếm cơm ăn sao?”

.....

Vì thế, không khí càng cứng ngắc.

Đường Tinh Tinh nói: “Bọn họ vì đạo nghĩa, đến bênh vực Đường Môn chúng ta.”

Nghiêm Tố Thanh cười lạnh nói: “Chỉ sợ là bị Đường Môn áp chế, không thể không đến mới đúng?”

Đường Tinh Tinh hỏi mọi người nói: “Đường Môn có từng uy hiếp các người hay không?”

“Không có.”

“Đương nhiên không có.”

“Tuyệt đối không có.”

“.....”

Mọi người lắc đầu như trống bỏi.

Đường Tinh Tinh nói: “Đường Môn xưa nay chỉ dùng độc dược, chưa bao giờ dùng độc tâm.”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Chỉ cần độc dược cũng đã cũng đủ để bọn họ rằm rắp nghe lời người.”

Đường Tinh Tinh cười lạnh nói: “Không phải xưa nay Nghiêm gia luôn lấy nhân ái cứu đời làm hoài bão sao? Vì sao hôm nay người đến giúp đỡ còn không bằng Đường Môn chỉ biết dùng độc?”

Nghiêm Tố Thanh nói: “Nghiêm gia đứng ngay ngắn, ngồi thẳng lưng, không cần người khác đến giúp đỡ.”

Đường Tinh Tinh đột nhiên dùng giọng điệu cực nhẹ nói: “Hy vọng khi Nghiêm gia diệt môn, vẫn có thể duy trì tư thế như vậy.”

Tuy rằng giọng nói rất nhẹ, nhưng Đỗ Phi Phi và Diệp Thần đứng ở bên cạnh đều nghe rõ ràng.

Trong lòng Đỗ Phi Phi khó có thể tin.

Đường Tinh Tinh trong nụ cười dấu đao này chính là Đường Tinh Tinh cả ngày cười cười nói nói với nàng ở Đường Môn sao?

“Diệp Thần ở đâu?”

Một tiếng hô quát rung trời lở đất từ bốn phương tám hướng vọt tới chính sảnh.

Đỗ Phi Phi cùng mọi người đứng ở đại sảnh kinh sợ, nhưng cũng chỉ cảm thấy hoa mắt, mà Diệp Thần lại đột nhiên vọt đến phía sau lưng nàng.

“Diệp Thần?”

Nàng xoay người, hăn đột nhiên lui nửa bước đạp lên bàn chân nàng.

Bốn phía yên tĩnh.

.....

Đỗ Phi Phi đợi một lát, rồi cuộc không kiên nhẫn nói: “Diệp Thần đại nhân, đến tột cùng người còn muốn đạp bao lâu?”

Chân Diệp Thần chậm rãi dời đi, xoay người.

Ánh mắt Đỗ Phi Phi đột nhiên trợn to.

Một dòng máu đang từ khóe miệng của hắn trào ra, lẳng nhò xuống vạt áo trắng, tạo thành một vết tích chói mắt.

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đệ Nhất Cao Thủ Ai Có Thể Hái Được

Kiểm Thần bại rồi?

Ân oán giữa Đường Môn và Nghiêm gia đã không còn ai xen vào nữa.

Cái chết của Đường Khai Tâm ngoại trừ Đường Môn và Nghiêm gia vẫn nhớ mãi không quên, cũng không còn ai nhắc đến nữa.

Hiện tại toàn bộ giang hồ chỉ quan tâm một chuyện —

Kiểm Thần được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, Kiểm Thần được xưng “đạm tảo Nga Mi, làm thiên hạ khuyh đảo” lại thua ở một kẻ ngay cả mặt cũng chưa lộ, hơn nữa chỉ trong một chiêu.

Chuyện này sao có thể không khiến người ta kinh sợ.

Là ai có thể một chiêu khiến Diệp Thần trọng thương?

Tuy rằng không có chứng cứ xác thực, nhưng giang hồ đã có lời đồn, người nọ chính là người đồng thời mất tích cùng Diệp Thần trong trận quyết chiến trên Cô Tuyết phong – Lục Xung Hàng.

Ngoại trừ Kiếm Ma – sư phụ của Kiểm Thần, còn ai có khả năng này?

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Võ sĩ Thát Đát, Bối Nhật Cố Đức, nghe nói ở Thát Đát mỗi ngày hăn đều khiêu chiến một người, đến nay đã không có

ai chịu nổi ba chiêu của hắn. Ta cũng vừa mới biết chuyện này hôm qua.”
Từ sau khi Nam Dương vương chết đi, Cẩm Y Vệ rơi vào trong tay hắn.

Đỗ Phi Phi cả kinh nói: “Người của Thát Đát sao lại chạy đến nơi đây?”

Đoan Mộc Lương Tú nhìn bóng dáng Diệp Thần, ý vị thâm trường nói: “Bởi vì nơi này có Kiếm Thần.”

Đỗ Phi Phi đột nhiên sáng tỏ. Nếu ở Thát Đát không có ai tiếp được ba chiêu của hắn, như vậy hắn chỉ có thể đến nơi khác để tìm kiếm cao thủ lợi hại hơn: “Có điều hình như hắn tới quá khéo rồi?” Người biết Diệp Thần hiện nay ở Thụy Châu không nhiều lắm, chuyện quá khứ cũng đã qua vài tháng, huống hồ còn biết rõ ở Nghiêm gia.

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Cái này chỉ sợ là một cái bẫy tử mị do người khác bố trí.”

“Bẫy?” Đỗ Phi Phi nhìn phía Diệp Thần.

Diệp Thần vẫn đứng ở phía trước cửa sổ như cũ, vẻ mặt lặng im.

Từ Nghiêm gia trở về, hắn không nói một câu.

Đỗ Phi Phi biết tư vị của thất bại, nàng càng hiểu, một người từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng, tư vị đột nhiên ngã xuống tuyệt đối càng khó chấp nhận hơn việc thất bại gấp trăm ngàn lần.

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Người không cảm thấy cái chết của Đường Khai Tâm rất kỳ quái sao?”

“Kỳ quái.” Đỗ Phi Phi hoàn hồn, “Không phải Đường Môn lợi dụng Đường Khai Tâm để đả kích Nghiêm gia sao?”

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Mấy ngày hôm trước ta cho người tra xét Nghiêm gia, kết quả biết được một chuyện rất thú vị. Phi Phi muốn nghe không?”

Đỗ Phi Phi nói: “Có quan hệ với Đường Môn sao?”

“Chuyện xưa về cái yếm của Đường lão thái thái, hẳn người cũng biết đi?”

Đỗ Phi Phi nói: “À, biết một chút.” Một lão thái thái tóc bạc suốt ngày cầm cái yếm của mình ra để nói, thật sự khiến người ra cảm thấy vô cùng vô cùng .

“Năm đó Đường lão thái thái cũng là một mỹ nhân.” Đoan Mộc Lương âm thầm có loại cảm thán ‘ta sinh quân đã lão’ trong lòng. “Khoảng hơn ba mươi năm trước, Đường Môn hạ độc khắp nơi, kết thù vô số, rốt cục cũng khiến đồng đạo giang hồ tức giận chận dấy lên mối thù chung, bùng lên phong trào tiêu diệt Đường Môn. Đường lão thái thái thấy sự tình không thể vãn hồi, đành phải lấy cái yếm ra nhờ giúp đỡ từ phía Nga Mi Thanh Vân thượng nhân lúc ấy vừa tròn hai mươi, Trí Không đại sư lúc ấy được cả võ lâm tôn kính, và Thiên Bút ông công chính nghiêm đạo. Cũng nói rõ, về sau chỉ cần có người mang tín vật của bọn họ đến Đường Môn, bất luận chuyện gì, Đường Môn có vượt lửa qua sông cũng không chối từ, nếu vi phạm, bà ta sẽ đem cái yếm của mình công bố với thiên hạ.”

Nói tới đây, hẳn đột nhiên dừng lại một chút: “Hắc hắc, nếu ta là một trong ba người bọn họ, yêu cầu đưa ra nhất định là muốn bà ta đem cái yếm công bố với thiên hạ. Ha ha, như thế vô luận thế nào, cái yếm của bà ta cũng phải bán đi.”

.....

Đỗ Phi Phi lại có thêm hiểu biết với sự vô sỉ của hẳn.

“Khụ khụ.” Đoan Mộc Lương Tú hiển nhiên cũng phát hiện suy nghĩ đáng khinh của mình chia sẻ nhằm người rồi, lập tức nghiêm mặt nói, “Đám người Thanh Vân thượng nhân liên thủ lại, quả nhiên giải quyết xong nguy cơ của Đường Môn. Sau đó vài năm, gia chủ của Nghiêm gia Nghiêm Trọng Sinh xuất hiện. Hắn giống như ốc đảo trong sa mạc, anh hùng trong chiến tranh, chỉ cần là độc của Đường Môn, không phải loại thấy máu là chết hẳn đều có thể giải. Điều này mang đến hy vọng cho những môn phái là thù địch của Đường Môn. Hơn nữa Nghiêm Trọng Sinh rất được người khác kính nể, chưa bao giờ so đo giàu nghèo, chỉ cứu người, không kể thân phận, được người giang hồ khen ngợi và kính yêu, từ đó về sau, Nghiêm gia trở nên phồn thịnh.”

Đỗ Phi Phi nói: “Chuyện này rất thú vị sao? Ta lại cảm thấy rất cảm động.”

Đoan Mộc Lương Tú nói: “Ta sắp nói đến chỗ thú vị rồi, không cần ngắt lời ta.”

Đỗ Phi Phi che miệng.

Đoan Mộc Lương tú tiếp tục nói: “Nghiêm Trọng Sinh nói mình xuất thân từ hoàng cung, từng làm ngự y, nhưng ta tìm hiểu, phát hiện trong hoàng cung đúng là có một ngự y tên Nghiêm Trọng Sinh, nhưng hắn đã sớm chết vì bệnh, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở Thụy Châu.”

Đỗ Phi Phi nói: “Cho nên?”

“Ta còn tra được, khi Nghiêm Trọng Sinh xuất hiện trong giang hồ cũng đúng thời gian em trai của Đường lão thái thái là Đường Hồ mất tích.”

.....

Đỗ Phi Phi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ý của ngươi là, sau lưng Nghiêm gia là Đường Môn?”

Đoan Mộc Lương tú nói: “Đường Môn giết người, Nghiêm gia cứu người. Chỉ có như vậy, người trong giang hồ mới không quá e ngại Đường Môn, e ngại đến mức độ muốn liên kết giết hại bọn họ. Đây quả thực là một biện pháp cao minh.”

Đỗ Phi Phi cau mày, “Nhưng nếu bọn họ là người một nhà, vì sao Đường Khai Tâm lại chết ở Nghiêm gia? Vì sao Đường Môn còn muốn hãm hại Nghiêm gia?”

“Nàng thật sự cho rằng Đường Môn đang nhắm vào Nghiêm gia sao?” Đoan Mộc Lương tú nói, “Nếu Đường Môn nhắm vào Nghiêm gia, như vậy tại sao bọn họ mãi không ra tay? Huống chi vài chục năm nay Nghiêm gia cứu vô số người, nàng thật sự cho rằng những người được cứu này không một ai chịu đứng ra giúp đỡ sao?”

Đỗ Phi Phi mờ mịt.

“Nếu Nghiêm gia không cầu bọn họ giúp đỡ, ít nhất bọn họ cũng sẽ âm thầm đến xem.” Đoan Mộc Lương tú nhún vai nói, “Nhưng căn cứ vào thông báo của mật thám, Nghiêm gia không hề gửi thư nhờ giúp đỡ đến bất kỳ ai.”

“Cho nên, Đường Môn không phải nhắm vào Nghiêm gia.” Đỗ Phi Phi khó khăn tiêu hóa đáp án này.

Đoan Mộc Lương tú gật đầu, “Đúng thế. Hơn nữa ta biết thêm một chuyện, một tháng trước mời Bồ Nhật Cổ Đức đến Trung thổ, chính là Đường Môn.”

“Như vậy bọn họ nhắm vào.....” Nàng nhìn phía Diệp Thần.

Diệp Thần vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ.

Đỗ Phi Phi lẩm bẩm: “Vì sao?”

Đoan Mộc Lương tú không đáp lại. Thật ra hẳn không cần trả lời, Đỗ Phi Phi cũng đã biết đáp án.

Đường lão thái thái là mẫu thân của Đường Khôi Hoảng và Đường Khai Tâm.

Đường Hồ Lô là con trai của Đường Khôi Hoảng.

Đường Tinh Tinh là con gái của Đường Khai Tâm.

Mà hiện tại Đường Môn ở trong tay ba người này.

Từ ngày Đường Khôi Hoảng và Đường Khai Tâm chết, mối thù này đã được định, không thể không thanh toán.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Nàng nhìn Đoan Mộc Lương tú, cũng là đang hỏi Diệp Thần.

Rốt cục Diệp Thần cũng quay đầu, trên khuôn mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, “Đi một nơi.”

Trong lòng Đỗ Phi Phi đột nhiên vô cùng vui sướng. Rốt cục hẳn cũng nói chuyện rồi: “Đi nơi nào?”

“Tìm người.”

Khi Diệp Thần và Đỗ Phi Phi bỏ lại Đoan Mộc Lương tú sống chết kháng nghị, lên đường rời đi, trên giang hồ lại bắt đầu ồn ào huyền ảo.

Người đã thương Kiếm Thần rốt cục cũng lộ diện, lại khác xa với phán đoán của mọi người.

Võ sĩ Thát Đát, Bồ Nhật Cố Đức, tên tuổi của hẳn đã có người nghe thấy, nhưng chưa bao giờ coi trọng. Dù sao vô luận hẳn điều võ dương oai ở Thát Đát như thế nào, đều là chuyện của nước khác, không có nửa điểm

liên quan đến Trung thổ. Mà nay, kẻ ngoại quốc này lại chủ động tìm tới cửa, biến thành không thể không liên quan.

Bởi vì Bồ Nhật Cố Đức hạ chiến thư với Trung thổ — muốn khiến chiến với đệ nhất cao thủ của Trung thổ.

Nếu mấy ngày trước hỏi đệ nhất cao thủ của Trung thổ là ai, có lẽ đáp án không có gì phải chần chờ, mà nay bọn họ lại mờ mịt. Nếu đệ nhất cao thủ là Diệp Thần, như thế người thua trận là ai? Nếu thua trận cũng là Diệp Thần, vậy Trung thổ còn có ai có thể tiếp nhận khiêu chiến?

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Mây Đùn Vạn Dặm Tan Đi

Đỗ Phi Phi lo lắng nhìn Diệp Thần.

Xe ngựa xóc nảy hơn nửa tháng, một ngày cũng không được nghỉ ngơi, mặt trời mọc mà đi, nửa đêm mới dừng lại nghỉ. Nàng vẫn còn tốt, nhưng Diệp Thần, tuy rằng hẳn chỉ ngồi ở trong xe ngựa, nhưng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Nàng biết mặc dù hẳn im lặng dấu diếm, nhưng vết thương vẫn chưa lành.

Nhìn sắc trời, là thời điểm mặt trời sắp lặn.

Nàng đột nhiên ghìm lại cương ngựa, dừng xe ở bìa rừng, nói. “Ta mệt rồi.”

Diệp Thần nhẹ nhàng mở mắt ra, “Ừ.”

Đỗ Phi Phi tiến vào trong thùng xe, phát hiện ra trên trán hẳn đầy mồ hôi, quá sợ hãi nói: “Người bị đau nơi nào sao? Ngực? Hay là miệng vết thương?”

Diệp Thần thở dài, “Ta nóng.”

“A? Chẳng lẽ một chương của tên kia có độc?”

.....

Diệp Thần nói: “Là trong thùng xe quá nóng.”

Lúc này Đỗ Phi Phi mới nhớ ra, hình như lúc trước nàng sợ hãi bị cảm lạnh, cho nên bịt kín tất cả mọi khe hở: “À, vậy người có khát hay không, ta giúp người đi múc nước uống?”

“Ừ.”

Đỗ Phi Phi đứng dậy, khi bước đến càng xe, đột nhiên xoay người nói: “Người, không có việc gì thật chứ?”

Diệp Thần chậm rãi nở một nụ cười.

Nàng nhảy xuống xe, trong lòng lại cảm thấy một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Rõ ràng vẫn là người ấy, vẫn nụ cười ấy, vì sao nàng có loại ảo giác mình cách hẳn ngày càng xa?

Ánh tà dương theo tán lá chiếu xuống bên dưới, tạo thành những mảng màu loang lổ trên mặt đất.

Đỗ Phi Phi nhìn bàn chân mình dẫm lên chúng.

Hoặc là, nàng vẫn luôn đứng ở một chỗ. Cho nên có một ngày, khi Diệp Thần lui lại, giữa hai người lại xuất hiện khe hở. Giống như ánh tà dương xen vào giữa cành lá này.

Mang nước trở về, Diệp Thần đang nhắm mắt dưỡng thần.

Đây là chuyện hẳn làm nhiều nhất từ sau khi bị thương. Đỗ Phi Phi không biết đến tột cùng hẳn đang làm cái gì, nhưng có lẽ không phải ngủ.

“Này, nước.” Đỗ Phi Phi đem túi nước đưa qua.

Diệp Thần duỗi tay bắt lấy cổ tay nàng.

Đỗ Phi Phi chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn vô cùng, túi nước rơi xuống, lại bị tay kia của Diệp Thần tóm lấy.

Nàng nhìn hẩn chậm rãi buông tay ra, kinh hãi không hiểu.

Khoảnh khắc vừa rồi, rõ ràng nàng nhìn thấy trong mắt Diệp Thần là vẻ cách biệt thoát ly trần thế.

Không phải vẻ bề nghệ, khinh thường thiên hạ như trước đây. Mà là vẻ lãnh đạm vô tình.

Diệp Thần từ từ uống một ngụm nước, bình thản nói: “Ra ngoài đi.”

.....

Đỗ Phi Phi cũng không muốn nghỉ ngơi nữa, bởi vì nàng cảm thấy, có lẽ nhanh chóng lên đường mới là tốt nhất.

Đỉnh núi Thiên Sơn trắng xoá khiến Đỗ Phi Phi nhìn thấy mà sợ, cũng may bọn họ chỉ dừng lại ở chân núi cây cối xanh um tươi tốt.

Trên thảm cỏ to lớn, có một túp lều, nói là độc lập cũng được, mà nói là cô độc cũng đúng.

Xe ngựa còn chưa dừng lại, người trong lều đã đi ra.

Áo đen giày đen.

Nàng độ nhiên cảm thấy cảm giác vừa rồi của mình đều là sai.

Túp lều vải này chỉ là tượng trưng, bãi cỏ này cũng chỉ là tượng trưng.

Những nơi có hẩn, ai có thể chia sẻ nửa phần?

Xe ngựa dừng lại. Đỗ Phi Phi và Diệp Thần xuống xe.

Người nọ đi tới, “Người bị Bồ Nhật Cố Đức của Thát Đát đả thương?”

Diệp Thần im lặng.

“Người bị hai đứa nhỏ của Đường Môn bày ra âm mưu thiết kế?”

Diệp Thần tiếp tục im lặng.

Người nọ kết luận, “Người không yên lòng.”

Diệp Thần thở dài khẽ khêu lên: “Sư phụ.”

Hai sư đồ có việc thương lượng, Đỗ Phi Phi bị phái đi chặn dê.

Nàng đi một vòng trở về, phát hiện ra hai người còn chưa bắt đầu đàm luận.

“Ta không tìm được dê.”

Lục Xung Hàng nói: “Thiên Sơn lớn như vậy, phải tìm kỹ.”

.....

Nhưng mà tuyệt đối không được tìm ở chung quanh nơi này.

Đỗ Phi Phi bất mãn lui ra ngoài, kế hoạch nghe lén thất bại.

Lục Xung Hàng nghe tiếng bước chân Đỗ Phi Phi rời xa, mỉm cười nói: “Nàng rất quan tâm người.”

Diệp Thần rốt cục cũng nở một nụ cười đặc ý cả tháng chưa xuất hiện trên gương mặt, “Bởi vì nàng là thê tử của ta.”

Lục Xung Hàng nói: “Thành thân rồi?”

“Chuyện này không quan trọng. Dù sao ta cũng đã nhận định.”

Lục Xung Hàng nói: “Đây là quyết định của người?”

Diệp Thần không phủ nhận.

“Cô Tuyệt phong quần sơn tiểu, thiên hạ trước nay vô song kiều’. Câu nói kia hào hùng thiên hạ, nếu hiện tại thiên hạ biết Kiếm Thần biến thành một nam nhân chỉ biết nữ tình trường không biết sẽ phản ứng ra sao?”

Diệp Thần lười biếng nói: “Chuyện này, sợ là có chút hiểu lầm.”

“Ồ?”

“Lúc ấy ta nói ‘Cô Tuyệt phong quần sơn tiểu, thiên hạ trước nay vô song kiều’, chữ đó là ‘kiều’ chứ không phải ‘kiêu’*. Đó chẳng qua là câu thơ tình ta viết cho Phi Phi mà thôi.”

*Thiên hạ từ trước nay vô song kiều: câu này đại loại là trong thiên hạ không có người nào đẹp hơn chị Phi =)))

.....

Lục Xung Hàng nói: “Nếu là thơ tình, sao người phải nhờ người khác nhắn với ta?”

Diệp Thần nói: “Một ngày là thầy, cả đời là thầy. Đồ đệ tìm được nương tử, dù sao cũng phải thông báo một tiếng với sư phụ.”

.....

Lục Xung Hàng nói: “Lúc trước khi ta dạy dỗ người, chưa từng biết người vô lại như thế.”

Diệp Thần nói: “Nếu người biết rõ, người có thể thu ta làm đồ đệ không?”

“Sẽ không.”

“Cho nên người không biết.”

Cho dù ở tại Thiên Sơn, nhưng rất nhiều thói quen của Lục Xung Hàng không sửa được. Ví dụ như đốt lư hương ở trong lều.

“Tỷ tỷ của ta rất thích loại hương này.”

“Một trận chiến của người và Thanh Vân, nói vậy người thu được không ít lợi.”

Hai người đồng thời mở miệng, đều nghe rõ lời của đối phương, lại cùng im lặng.

Sau một lúc lâu.

Diệp Thần nói: “Ý người muốn nói đến ‘kết thúc’ sau ‘thương’ sao?”

Cảnh giới võ học của Thanh Vân thượng nhân là ‘không’.

Hắn là ‘thương’.

Mà Lục Xung Hàng đã đến ‘kết thúc’.

Lục Xung Hàng nói: “Người quả nhiên đã nhìn thấy con đường.”

Diệp Thần nói: “Nhưng ta không có ý định đi vào.”

“Chỗ ảo diệu của ‘kết thúc’ chính là tâm như nước, quy vạn vật về hư vô.” Hắn dừng một chút, “Người là người có tư chất tốt nhất ta từng gặp, mặc dù học võ giữa chừng, nhưng chỉ mấy năm đã trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, nếu qua một thời gian nữa, chắc chắn sẽ bỏ xa ta.”

Diệp Thần im lặng một lúc lâu mới nói: “Trên đường tới đây, thiếu chút nữa ta làm Phi Phi bị thương.”

Lục Xung Hàng nhìn hẳn, thật lâu mới thở dài: “Ngày đó ta cự tuyệt quyết chiến trên Cô Tuyệt phong, chính là bởi vì người đã trải qua một trận chiến với Thanh Vân, người đang đứng ở giao lộ của ‘kết thúc’ và ‘thương’. Một khi người lĩnh ngộ được nó, ta sẽ có một đối thủ lợi hại hơn. Cảnh giới võ học vốn phải luận bàn mới có thể tịnh tiến, cho nên ta muốn chờ người.” Nhưng hẳn không ngờ tới, chờ một hồi lại thành công dã tràng.

Diệp Thần nói: “Ta từng bế quan ba tháng.”

“Ta biết.” Lục Xung Hàng nói, “Nếu không phải người đang bế quan lại ngắt quãng, khiến cho phân thần mà võ công bị phản lại, Bồ Nhật Cổ Đức làm sao có thể khiến người bị thương.”

Diệp Thần nói: “Thật ra võ công của Bồ Nhật Cổ Đức quả thật không kém ta.”

Lục Xung Hàng nói: “Người cho là người nói như vậy, ta sẽ ra tay sao?”

Diệp Thần gật đầu nói: “Thật tâm ta đều nghĩ như vậy.”

“Thế Đường Môn thì sao?”

Diệp Thần nhún vai, “Ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Bởi vì trong cảm nhận của hẳn, Đường Môn chưa bao giờ là vấn đề.

Lục Xung Hàng khêu lư hương, chậm rãi thở dài: “Nếu người buông tha cho cơ hội lần này, võ công của người sẽ vĩnh viễn không tiến bộ.”

Diệp Thần bình tĩnh nhìn hẳn: “Từ trước đến nay võ công không phải thứ ta quan tâm nhất.”

“Vậy thứ người quan tâm nhất là cái gì?”

“Lúc trước không có, hiện tại ư?” Hãn mỉm cười, giống như mây mù dần dần tan đi, ánh mắt dịu dàng như nước, “Có lẽ là đang ở nơi nào tìm dê.”

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đêm Xuân Trưởng Ấm Cộn Thiên Thu

Khi mặt trời lặn xuống, quả nhiên Đỗ Phi Phi vội vàng đuổi hai con dê gầy trở về.

Diệp Thần nhìn bộ dạng gầy tong teo của hai con dê cười không ngừng.

Lục Xung Hàng thở dài: “Ở nơi này đều là dê vừa béo vừa lớn.” Thật không biết nàng tìm ở đâu được hai con dê như thế này về.

Diệp Thần nói: “Vật hiếm mới quý.”

“Cũng thế, dù sao chỉ tìm có muốn nàng tránh đi.”

Diệp Thần hí mắt cười nói: “Ta đánh cược, con dê này là mua về.”

Vừa dứt lời, Đỗ Phi Phi đã đánh dê đến trước mặt hai người.

Lục Xung Hàng nói: “Mất bao nhiêu bạc?”

Đỗ Phi Phi vui vẻ cười nói: “Không nhiều lắm. Mười lượng.”

.....

Lục Xung Hàng quay đầu nhìn Diệp Thần, chậm rãi nói: “Người coi trọng điểm ấy của nàng?”

Diệp Thần nói: “Đó chỉ là một phần ngàn.”

Đỗ Phi Phi dò hỏi: “Đối tượng trong câu chuyện của các người, là ta sao?”

.....

Lục Xung Hàng im lặng thờ dài: “Nhìn mà thờ dài.”

Ngay đêm đó, Diệp Thần và Đỗ Phi Phi ở lại, Lục Xung Hàng rời đi.

Đỗ Phi Phi bất an nói: “Như vậy chúng ta có bị coi là tu hú chiếm tổ chim khách hay không?”

Diệp Thần nằm ở trên giường miễn cưỡng nói: “Nàng cảm thấy sự phụ ta là chim khách?”

Đỗ Phi Phi vội vàng phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

Diệp Thần cười tủm tỉm nhìn nàng, ánh nến phản chiếu trong con người hắn như đang nhảy múa, khiến trong lòng Phi Phi không hiểu sao lại vui vẻ.

Một tay hấn chống má, một tay vỗ vỗ giường, nháy mắt với nàng: “Lại đây.”

Đỗ Phi Phi bối rối ghé vào thảm lông đã bày sẵn, “Ta, ta rất mệt, ngủ trước.”

Nói như vậy, nhưng hai lỗ tai nàng lại vểnh thật cao, lắng lắng nghe động tĩnh.

Diệp Thần không khiến nàng thất vọng, câu nói rất lâu không dùng đến lắng lắng vang lên trong lều nhỏ, “Phi Phi à.”

Đỗ Phi Phi nhanh chóng đứng dậy bổ nhào vào mép giường.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Ban đêm lạnh, lên giường ngủ đi.”

“Không lạnh không lạnh, ta sợ nhất là nóng.” Đỗ Phi Phi hoảng sợ cự tuyệt. Nếu ngủ ở trên này, như vậy không phải đêm lạnh, mà là trong lòng lạnh.

Diệp Thần lại giống như không nghe thấy, lui người vào bên trong, nhường lại nửa giường.

.....

Đỗ Phi Phi băn khoăn giữa chuyện lên hay không lên.

“Phi Phi à...” Diệp Thần chậm rãi nói, “Nàng chần chừ, sẽ khiến ta hiểu lầm..... nàng tránh ta như rắn rết.”

Nếu là dĩ vãng, Đỗ Phi Phi nhất định sẽ rất vui mừng nếu hấn hiếu lầm như vậy, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy khuôn mặt lâu rồi mới cười thoải mái như thế này của hấn, nàng lại bật giác thốt lên: “Không phải.”

.....

Hai chữ, không chỉ Đỗ Phi Phi sửng sốt, ngay cả Diệp Thần cũng hơi ngạc nhiên. Lập tức, khóe miệng của hấn cong rất cao, “Thật sao?”

Đỗ Phi Phi gục đầu xuống, tránh đi ánh mắt nóng rực kia, giống như hạ quyết tâm, nhẹ nhàng gật đầu. Nháy mắt, vòng eo nàng cứng đờ, cả người bay lên trời, dừng lại ở trên giường.

Nàng vùng vẫy một lúc, cả người lập tức bị một thân thể phảng phất mùi đàn hương đè ép lên.

.....

Mí mắt Đỗ Phi Phi buông xuống, khuôn mặt như trứng gà bị đun sôi, vừa đỏ lại vừa nóng.

Diệp Thần dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ lên mặt nàng, cười nói: “Không tránh ta như rắn rết sao?”

.....

Đỗ Phi Phi khẩn trương muốn động đậy chân, lại lập tức bị chân hấn đè lại.

“Bây giờ ta, ta hối hận..... có còn kịp không?” Nàng nhất định bị choáng đầu mới cảm thấy Diệp Thần đại nhân không phải rắn rết. Hấn không phải rắn rết thì ai là rắn rết đây?!

Nàng khóc không ra nước mắt nhìn vạt áo hấn.

Nàng cũng chỉ dám nhìn nơi này.

Diệp Thần ôm eo nàng, thân thể khẽ di chuyển, vì thế, ánh mắt Đỗ Phi Phi từ vạt áo nhìn thấy được bên trong.....

“Phi Phi, mặt của nàng càng lúc càng đỏ.” Diệp Thần vừa nói, vừa từ từ cởi vạt áo của nàng.

Đỗ Phi Phi giống như đứa nhỏ làm chuyện sai trái, đột nhiên ngẩng đầu.

Diệp Thần nhân cơ hội cúi xuống ngậm lấy đôi môi nàng.

.....

Trong đầu Đỗ Phi Phi đột nhiên trống rỗng, ngơ ngác để mặc hấn cạy ra đôi môi, lại cạy hàm răng, dùng đầu lưỡi linh hoạt đảo qua đảo lại trong miệng nàng.

Diệp Thần từ hôn sâu đến hôn nhẹ nhàng, cuối cùng chỉ nhấm nháp bờ môi nàng.

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng lấy lại được linh hồn, trong khoảnh khắc môi hẳn vừa rời ra, run rẩy nói: “Diệp, Diệp Thần đại nhân.....”

“Hử?”

“Ta, chúng ta..... người.....”

Nghe nàng nói năng lộn xộn, Diệp Thần quyết định đoạt lấy quyền chủ động, “Lần này cảm giác lưỡi của ta chui vào thế nào?”

.....

Đỗ Phi Phi bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng của sáng sớm hôm say rượu, mở to hai mắt nói: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ lần đó là.....”

Diệp Thần mỉm cười gật đầu.

.....

Rốt cục Đỗ Phi Phi cũng tìm được lời muốn nói, “Chúng ta còn chưa thành thân, chuyện này không đúng.” Trong đầu đột nhiên nhảy ra hai chữ ‘dã hợp’. [Dã hợp: đại loại là xxoo của hai người không phải vợ chồng]

“Phi Phi à.” Diệp Thần buồn cười búng cái trán nàng, “Cho nên, nàng đang ép hôn ta?”

Hai gò má Đỗ Phi Phi càng nhuộm hồng, lấp bắp nói: “Không, không, ta không có ý này.”

“Hai cái không thì là phải.” Diệp Thần thở dài, “Được rồi.”

“Không phải.” Nàng dừng một chút, không thể tin nhìn hẳn, “Hả?”

“Nếu nàng đã không thể rời bỏ ta, ngoài ta ra thì không thể là ai khác. Như thế ta miễn cưỡng chấp nhận, để nàng làm nương tử của ta vậy.”

.....

Đỗ Phi Phi gian nan mở miệng nói: “Thật ra còn có phương pháp giải quyết đơn giản hơn.” Chỉ cần để nàng trở về dưới thảm là được.

“Phi Phi à.” Giọng nói của Diệp Thần khàn khàn, “Nàng có cảm giác được thứ gì đó đang để lên đùi của nàng hay không?”

Đỗ Phi Phi nghĩ nghĩ một chút, gật đầu nói: “Có.” Không nói còn không cảm thấy, nói rồi lại thấy rất rõ ràng: “Là cái gì thế?”

Diệp Thần mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng bắn về phía cây nến, trong lều đột nhiên tối đen.

Một tay hẩn cởi vạt áo của nàng ra, “Cho nên, ta không chờ được.”

Đáng chết. Ai nói Diệp Thần bị thương?

Đáng chết. Ai nói Diệp Thần không phải rắn rết?

Đỗ Phi Phi ngửa mặt nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích thềm oán.

Leo: H văn đấy, thỏa mãn chưa ạ =)))

*

Diệp Thần bưng một cái bát, vén rèm tiến vào.

Đối lập với Đỗ Phi Phi nằm ở trên giường như cá chết, hẩn hoàn toàn có thể dùng từ tinh thần sáng láng để hình dung.

“Phi Phi, ngồi dậy uống cái này đi.”

Tuy rằng được Diệp Thần hầu hạ là giấc mộng cao nhất của nàng, nhưng..... cái giá phải đổi hình như quá nặng rồi.

Phi Phi kéo chăn, trùm lên đầu. Sự trong sạch của nàng

“Phi Phi, không nên ở trên giường nữa.” Diệp Thần xốc chăn lên, “Chúng ta phải sớm lên trấn mua đồ.”

Đỗ Phi Phi bị phản nện giường, “Nếu muốn mua sớm một chút, sao còn ép buộc ta ở trên giường những ba ngày?!”

Suốt ba ngày nha!!!

Nàng thật sự là bị ăn đến xương cũng không còn.

Diệp Thần cười đến đặc ý, “Nếu nàng chê không đủ, chờ hôn lễ của chúng ta xong xuôi, chúng ta ở trên giường ba tháng cũng được.”

Đỗ Phi Phi tức giận không nói ra lời, chỉ vươn một ngón tay chọc chọc vào mặt hắn, “Ta, ta... lúc trước sao ta lại không nhận ra chàng..... chàng vô lại, vô sỉ..... háo sắc..... như vậy”

Diệp Thần cười nói: “Sớm biết rằng nương tử khao khát như vậy, ta đã hành động sớm một chút rồi.”

.....

Đỗ Phi Phi thẳng tắp nằm ở trên giường giả chết.

*

Mặt trời lên cao.

Hai con dê gầy cố hết sức thồ hai người rời khỏi lều, chậm rãi đi về phía trấn nhỏ dưới chân núi.

“Nơi này phong cảnh không tệ, chi bằng xây một biệt viện.” Giọng nam cao hứng phấn chấn bắt đầu lên kế hoạch.

“.....”

“Nuôi thêm mấy chục con dê.”

“.....”

“Tìm thêm vài người đến chăn dê.”

“.....” Thế bọn họ làm cái gì làm gì? Thiếu nữ một mực im lặng ở bên cạnh vụng trộm chỉ trích.

“Mỗi ngày chúng ta sẽ phơi nắng ngắm trăng đi dạo.” Nam tử giống như đọc thấu suy nghĩ trong lòng nàng, trả lời rất nhanh, “Đương nhiên, những chuyện này chỉ có thể thỉnh thoảng làm, đại đa số thời gian chúng ta phải ở trên giường.”

“.....” Thiếu nữ vô cùng vô cùng muốn phun máu.

Nam tử nhìn hai con dê càng đi càng run rẩy, bất mãn nói: “Chúng ta bán chúng nó đi?”

“Không được!” Thiếu nữ không im lặng được nữa.

“Nhưng chúng nó rất gầy, lại không có thịt.”

“Không được! Ta nói không được là không được!”

..... Đối thoại quý dị gián đoạn trong chốc lát.

Nam tử chậm rãi nói: “Phi Phi à. Tính tình của nàng hình như lớn lên rồi.”

.....

Thiếu nữ mềm giọng nói: “Đừng bán nha.....”

Nam tử: “.....”

Đoạn đường phía trước còn còn rất dài, rất dài.

*

Tặng kèm một số tin tức ngầm.

Nghe nói từ sau khi Kiếm Ma Lục Xung Hàng ở trên Cô Tuyệt phong đánh đuổi Bồ Nhật Cổ Đức về nước, Đường Môn liên tiếp xuất hiện những chuyện không hay ho. Ngoại trừ những chuyện khó hiểu như đồ vật bị mất cắp, mộng du, rơi xuống nước... chuyện náo động nhất chính là Đường Môn ba lần bảy lượt xảy ra hỏa hoạn.

Từ Ngoại thành đến Nội thành đến Trung Tâm thành, không có nơi nào không bị đốt. Mặc dù bọn họ phòng ngày phòng đêm, vẫn không phòng được tai ương.

Hơn nữa tai ương này xảy ra rất kỳ quái, sớm không cháy muộn không cháy, mà mỗi lần Đường Môn quét tước phòng ốc sạch sẽ, chuẩn bị rời đi, thì lại xảy ra hỏa hoạn.

Vì thế, Đường Môn buộc phải dời địa bàn mấy lần, đến cuối cùng, bọn họ trở thành đối tượng cự tuyệt của tất cả các phủ nha.

Sau đó, môn phái lớn nhất Thục Trung lại lưu lạc như chó mất chủ. Cuối cùng bọn họ cắn răng quyết định trở về chỗ cũ, quyết định dựng lều ở, đốt thì cứ đốt, dù sao bị đốt bao nhiêu, bọn họ sẽ đi cướp lại bấy nhiêu.

Đối sách như vậy quả nhiên thu được hiệu quả nhất định, ít nhất trong vòng một năm, có được hơn nửa số ngày yên ổn. Nhưng danh vọng của

Đường Môn lại xuống dốc không phanh, từ nay về sau rời khỏi hàng ngũ những môn phái đứng đầu giang hồ.

Có điều giang hồ đời nào cũng có nhân tài, mấy ngàn năm sau, liệu có ai còn nhớ đến Nga Mi, Đường Môn từng đứng đầu thiên hạ?

——-Chính văn hoàn——-

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 1

Đối với Đỗ Phi Phi mà nói, xây nhà là chuyện lớn.

Kể từ khi cùng Diệp Thần bá thiên địa, lăn quá lăn lại trên giường, lại bị hấn nửa áp bức nửa dụ dỗ đi báo cáo chuyện này với sư phụ, nàng đã triệt để lĩnh ngộ được những lời lúc trước Đường Tinh Tinh nói với nàng.

“Cố gắng hưởng thụ quá trình bị ăn đi.”

Mặc dù còn một khoảng cách so với mơ ước cao đẹp của mình, nhưng Đỗ Phi Phi đã bắt đầu thuyết phục mình nên hưởng thụ.

Nhưng với Diệp Thần mà nói, tạo ra đứa nhỏ mới là chuyện lớn.

Vì thế mỗi ngày khi mặt trời lên cao Đỗ Phi Phi mới chậm rãi tỉnh lại, sau đó đến giữa trưa, mới có thể bắt đầu chỉ huy thợ mộc xây phòng. Hơn nữa thỉnh thoảng trong quá trình chỉ huy, còn ngoẹo đầu, ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại, đã ở trên giường, bên cạnh có đôi mắt của con sói nhìn chăm chăm.

Một ngày mới lại bắt đầu từ buổi tối.

Chuyện như thế này lặp đi lặp lại quá lâu, cuối cùng cũng có thành quả.

Thành quả thứ nhất là một đứa nhỏ cuối cùng cũng được tạo ra rồi.

Có điều Diệp Thần lại rầu rĩ không vui, bởi vì chuyện này có nghĩa là con sói phải kiềm chế cái miệng trong vòng mười tháng.

Tuy rằng hắn vẫn luôn tươi cười, nhưng những người tiếp xúc với hắn đều âm thầm than lóc.

Đỗ Phi Phi là ngoại lệ.

Rốt cục nàng cũng có thể vươn mình lên làm chủ nhân.

Cho dù mặt ngoài không thể hiện ra, nhưng Diệp Thần đối với nàng càng lúc càng dung túng, gần như đến mức độ coi trời bằng vung. Cho dù thỉnh thoảng nàng có nổi nóng, Diệp Thần cũng không tranh cãi với nàng, chỉ đi ra ngoài tìm người khác giải tỏa.

Khi mang thai đến tháng thứ sáu, sư phụ nàng gửi đến một phong thư, nói là mới kết giao được một bằng hữu, muốn xuống núi du ngoạn, thuận tiện tới thăm đồ tôn.

Diệp Thần hỏi: “Sư phụ nàng có nói người bằng hữu kia tên gì hay không?”

Đỗ Phi Phi nói: “Hàng Xung Lục.”

...

Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài. Trình độ giả danh của sư phụ hắn vẫn không tăng lên chút nào.

Đỗ Phi Phi thiết kế nhà ở rất lớn, trên căn bản là có thể đánh xe ngựa đi vào. Nếu không phải chê Thiên Sơn chập trùng kéo dài, không dễ xây tường, nàng thật sự muốn biến Thiên Sơn thành vườn phía sau nhà.

Có điều một câu nói của Diệp Thần đã bù đắp tiếc nuối của nàng, “Không có tường càng rộng lớn hơn có tường.”

Hoàng cung của Hoàng đế có tường bao quanh, nhưng nhà ở của bọn họ không có tường, như thế muốn nói nơi nào là đất của bọn họ cũng được.

Bởi vì nhà lớn, cho nên Đỗ Phi Phi đặc biệt nuôi thêm vài con dê, mấy con ngựa. Dê đẻ thêm dê, ngựa sinh thêm ngựa, tạo thành một tổ rất náo nhiệt. Vì lẽ đó khi Diệp Thần và Đỗ Phi Phi xuống núi đón hai vị sư phụ dùng chính ngựa nhà mình nuôi.

Người nào nuôi ngựa đấy.

Tuy rằng Diệp Thần nuôi ngựa để kéo xe, nhưng sức lực vênh váo tự đắc thật sự có thể khiến ngựa ở dọc đường tự ti mặc cảm.

Có hai thiếu niên nhìn xem thú vị, liền tiến đến gần bắt chuyện với bọn họ.

Đỗ Phi Phi ngồi ở bên trong xe ngựa buồn chán, nhìn thấy bọn họ đi tới lập tức chui ra khỏi thùng xe nói: “Ta và phu quân muốn đến trấn phía trước mua ít đồ, hai vị thiếu hiệp là...”

Thiếu niên thấy thiếu phụ tuổi trẻ như vậy có hơi giật mình, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại sắc mặt nói: “Chúng ta là môn hạ của phái Thiên Sơn, cũng vào thành mua đồ.”

Đỗ Phi Phi mỉm cười nói: “Vậy là tiện đường.”

Diệp Thần ngồi ở bên trong, thản nhiên xem sách. Bởi vì cái bụng kia của Đỗ Phi Phi đã tuyên bố nàng thuộc quyền sở hữu của ai.

Hai thiếu niên là huynh đệ, một người tên Toàn Ưng, một người tên Toàn Hùng.

Sau này khi Đỗ Phi Phi hỏi cái nhìn của Diệp Thần về bọn họ.

Diệp Thần đáp: “Không tệ.”

Đỗ Phi Phi kinh ngạc. Diệp Thần rất ít khi khen người khác, ngoại trừ bản thân hẳn.

“Một là ưng(chim ưng),một là hùng(gấu),đúng là một nhà cầm thú.”

“...” Đỗ Phi Phi sửa lại suy nghĩ sai lầm vừa rồi. Không phải Diệp Thần ít khi khen người, mà căn bản là không bao giờ khen người.

Có điều những chuyện này đều là phía sau, chí ít hiện ở tại bọn họ vẫn đang tán gẫu với Đỗ Phi Phi rất vui vẻ.

Đỗ Phi Phi nghe bọn họ nói tới Thiên Trì đẹp đẽ tráng lệ, không khỏi sinh lòng ngóng trông, đang muốn giục Diệp Thần đồng ý với lời mời của bọn họ, lại nghe thấy hẳn lạnh nhạt nói: “Các người đắc tội với môn phái nào sao?”

Toàn Ưng, Toàn Hùng nghe thế đều ngẩn người.

Toàn Ưng nói: “Sao Diệp tiên sinh lại nói lời ấy?” Hẳn thấy cử chỉ của Diệp Thần nhã nhặn, cho rằng hẳn là người đọc sách.

Diệp Thần nói: “Tùy tiện hỏi một chút mà thôi.”

Toàn Ưng cũng không để tâm lắm, nhưng Toàn Hùng lại bị thái độ từ trên cao nhìn xuống của hẳn đả kích, “Diệp tiên sinh nói lời ấy là không đúng rồi. Thiên Sơn của chúng ta tuy rằng không sánh được với các phái lớn của Trung Nguyên, nhưng ở trên giang hồ cũng xếp hàng thứ nhất. Huynh đệ chúng ta tuy rằng không phải cao thủ, nhưng từ khi hành tẩu giang hồ tới nay, vẫn luôn tuân theo khuôn phép, chưa bao giờ làm nửa chuyện xúc phạm đến sư môn!”

Nói đến hùng hổ, kiếm trong tay cũng bắt đầu leng keng.

Ánh mắt Diệp Thần rời khỏi cuốn sách trên tay, nhìn kiếm trong tay hẳn, “Người luyện kiếm sao?”

Toàn Hùng ngạo nghễ nói: “Không sai. Phái Thiên Sơn của chúng ta lấy kiếm xưng bá trên giang hồ.” Thiên hạ đệ nhất cao thủ tuy rằng trải qua biến cố từ Kiếm thần đến Kiếm Ma, nhưng địa vị của kiếm không những không giảm mà ngược lại còn tăng, hưng thịnh hơn cả thời đại Thanh Vân thượng nhân hãnh diện vì đao.

Đỗ Phi Phi sợ bọn họ nói ra cái gì kích thích Diệp Thần, dẫn đến những chuyện không thể ngăn cản, vội vàng nói: “Ta dùng đao.”

Huynh đệ họ Toàn hơi ngạc nhiên.

Đỗ Phi Phi có thai, trang điểm cũng như phụ nhân bình thường. Thêm nữa mặt nàng trong lúc mang thai so với khi đi theo làm bảo tiêu cho Diệp Thần càng thêm tròn, nhìn qua giống như cái bánh bao béo mềm, đâu có chút tư thái lạnh lùng hiên ngang của nữ hiệp giang hồ.

Trong đầu Toàn Ứng có một suy nghĩ mơ hồ, nhưng tạm thời không thể nghĩ ra là cái gì, ôm quyền nói: “Không biết nữ hiệp xưng hô như thế nào?”

Diệp Thần nói: “Diệp phu nhân.”

...

Diệp?

Sương mù trong đầu Toàn Ứng đột nhiên tan đi, suýt chút nữa thất thanh gọi ra.

Có điều hơn trăm tên cướp đường không có cho hẳn cơ hội này.

Ngay khi cổ họng muốn kêu lên, chung quanh lại vang lên tiếng vó ngựa âm âm, càng lúc càng gần. Trong chốc lát, một đám đại hán tay cầm vũ khí, cưỡi ngựa, khí thế hùng hổ lao đến.

May mà trên đường ngoại trừ Diệp Thần, Đỗ Phi Phi cùng hai huynh đệ Toàn gia thì không còn người nào khác.

Toàn Ưng hơi nhường mày, “Sao lại gặp phải bọn họ?”

Sắc mặt Toàn Hùng không bình tĩnh giống như ca ca hắn, kiếm nằm trong tay lại bắt đầu rung lên.

Bọn cướp bao vây chung quanh xe ngựa.

Ngựa của huynh đệ Toàn gia bất an xoay một vòng, ngựa của nhà Diệp Thần lại vẫn bình tĩnh, ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, giống như cảm thấy đám ngựa vây chung quanh đều là con dân của chúng nó.

Thủ lĩnh của đám cướp đường nhảy ra, cười gằn nói: “Lão tử đã theo dõi hai thằng nhãi con các người ba tháng rồi, rốt cục cũng có ngày hôm nay. Khà khà. Lần này không ai cứu được các người đâu, nhận mệnh đi. Những kẻ còn lại của phái Thiên Sơn chắc còn đang ở trên núi ngủ gà ngủ gật, mơ thấy mộng đẹp đi.”

Đỗ Phi Phi hiếu kỳ nói: “Tại sao người phải theo dõi bọn những ba tháng?”

Ánh mắt của thủ lĩnh bọn cướp chuyển đến mặt nàng, nụ cười gằn biến thành cười dâm, “Chao ôi, không ngờ hôm nay lão tử ra ngoài. Lại có thể bắt được một tiểu nương tử trắng trẻo non nớt trở về.” Hắn nhìn bụng nàng, cười nói, “Khà khà, ngay cả rùa con cũng có, thật đúng là...” Tiếng cười hung hăng của hắn đột nhiên hóa thành tiếng kêu rên.

Bọn cướp kinh sợ nhìn hăn che miệng, máu tươi không ngừng từ chảy ra từ khước miệng. Hăn xòe tay ra, răng rơi đầy tay.

Diệp Thần chậm rãi từ trong buồng xe đi ra, đạp ở trên càng xe, nụ cười như gió xuân, “Nói tiếp đi.”

“Mà ạch...” Không còn hàm răng, nói chuyện cũng không lưu loát. Tên thủ lĩnh nói ra mấy từ không ai hiểu được, liền câm miệng.

Phía sau hăn, một hán tử tướng mạo hơi nhả nhận lông mày rậm nói: “Không biết huynh đệ thuộc môn phái nào, xin để lại tên gọi!” Hăn đối với hành động xuất quỷ nhập thần của Diệp Thần vô cùng giật mình, nhưng cũng không sợ hãi. Dù sao nhân số ở đây vô cùng chênh lệch, nhiều người nhiều lợi thế, hăn tin tưởng lúc này chẳng qua là đánh bất ngờ nên tên kia mới có lợi thế, nếu đánh thật sự, bọn họ nhiều người thế này chỉ cần đâm cũng đâm chết hăn.

Diệp Thần mỉm cười nói: “Người qua đường.”

Hán tử lông mày rậm nghe vậy liên tục cười lạnh, “E là hôm nay phải đổi đường đi cầu rồi!”

Đỗ Phi Phi thấy Diệp Thần cười đến thâm trầm, biết trong lòng hăn đã có chủ tâm giết người, vội vàng nói: “Diệp Thần, chúng ta nên tích đức cho đứa nhỏ.”

...

Bốn phía đột nhiên im lặng.

Tiếng gió cuốn cát vàng cũng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Bọn cướp đường đã đối đầu với nhiều cao thủ, nhưng lúc này cũng không che giấu được hoảng sợ trong đáy mắt.

Toàn Ưng vội vàng ôm quyền nói: “Quả nhiên là Kiếm thần, vừa rồi huynh đệ chúng ta có mắt mà không thấy thái sơn, mạo phạm nhiều chỗ, xin Diệp đại hiệp thứ tội.”

Toàn Hùng lúc này ngay cả nói chuyện cũng không thành câu, “Kiếm, Kiếm thần... Ca ca, hẳn đúng là...”

Cho dù Diệp Thần thua Bồ Nhật Cố Đức, Bồ Nhật Cố Đức thua Lục Xung Hàng, nhưng vậy thì thế nào? Đối với đại đa số người trong giang hồ mà nói, Kiếm Thần vẫn là truyền thuyết mà bọn họ có tiến nghìn bước vẫn không thể chạm tới. Y hệt Thanh Vân thượng nhân năm đó, cho dù là cao thủ thứ hai trong thiên hạ, nhưng cũng chỉ bại bởi một người. Huống chi, Lục Xung Hàng còn là sư phụ của Diệp Thần. Đồ đệ bại bởi sư phụ, vốn là chuyện hiển nhiên.

Vì thế thần tượng của Toàn Hùng vẫn là Diệp Thần. Bởi vì hẳn là Thần, Thần dù sao cũng dễ nghe hơn Ma.

Đỗ Phi Phi thấy khóe miệng Diệp Thần cười mỉm, cả người lại bất động, biết sát ý trong lòng hẳn vẫn chưa hết, không khỏi nhẹ nhàng kéo tay áo của hẳn, nhỏ giọng nói: “Phu quân...” Nàng vẫn cảm thấy cách gọi này quá buồn nôn. Trước đây gọi đại nhân quen rồi, hiện tại phải gọi là phu quân thực sự khó chịu. Nhưng cũng chính bởi vậy, mỗi lần nàng gọi hẳn là phu quân, lòng Diệp Thần đều mềm ra.

Hẳn mềm lòng, cũng khiến áp lực của bọn cướp được gỡ bớt. Mỗi người đều im lặng không lên tiếng lui sang một bên, nhường đường đi.

Đến tột cùng võ công của Diệp Thần cao đến trình độ nào? Có thể giải quyết hơn trăm người một lúc hay không, không có kẻ nào biết —— nhưng cho dù bọn họ không biết, cũng không có người nào nguyện ý dùng mạng của mình để xác nhận điều này.

Đỗ Phi Phi kéo Diệp Thần vào trong buồng xe, phu xe giục ngựa một lần nữa khởi hành.

Toàn Ứng liếc mắt ra hiệu với Toàn Hùng, lặng lẽ theo ở phía sau.

Cho dù bọn cướp không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể nhìn bọn họ cáo mượn oai hùm nghênh ngang rời đi.

Qua một đoạn đường.

Huynh đệ Toàn gia đang nghĩ cách bắt chuyện để cứu vãn sai lầm lúc trước, lại nghe thấy Diệp Thần lạnh nhạt nói: “Núi cao nước xa, đường không có điểm dừng, hai vị, hẹn gặp lại.”

Đây chính là hạ lệnh đuổi khách.

Tuy rằng huynh đệ Toàn gia tràn đầy ngưỡng mộ với hắn, nhưng cũng không thể mặt nóng dãn mông lạnh, chỉ có thể nói vài câu kính ngưỡng cảm kích, sau đó rời đi đường khác.

Trong buồng xe, vẻ mặt Diệp Thần lạnh như sương tháng chạp.

Đỗ Phi Phi cười nói: “Tức giận sao?”

Diệp Thần không trả lời.

Đỗ Phi Phi suy nghĩ một chút, ghé vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn, “Không cần tức giận, có được hay không?” Đây là chiêu thứ hai của nàng sau quá trình thí nghiệm lâu dài, mười lần đều có kết quả cả mười.

Quả nhiên, Diệp Thần xoa tóc của nàng, tuy rằng vẫn không nói lời nào, nhưng trên người không có vẻ cứng nhắc như lúc nãy nữa.

Một lát sau, hắn đột nhiên rửa thềm một tiếng.

Đỗ Phi Phi ngạc nhiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy hần lẫm bẫm: “Một đứa, chỉ cần một đứa thôi.”

*

Đến nơi ước định trên trần, hai người ở hơn một tháng, lại không đợi được sư phụ, chỉ chờ được một phong thư.

Trong thư đầu tiên là dùng ngữ khí than thở miêu tả phong cảnh trên núi Trường Bạch, xong việc, mới dùng một dòng chữ viết ngoáy nói hiện tại hai người đang ở trên núi Trường Bạch hái thuốc, để làm thuốc bổ cho nàng.

Đỗ Phi Phi xem xong thư, thở dài nói: “Nhất định là sư phụ lại lạc đường.”

Diệp Thần cau mày nói: “Nhưng sư phụ ta biết đường.” Từ khi nào Lục Xung Hàng lại nhân nhượng người khác như thế?

Một lát, hần đột nhiên hỏi: “Sư phụ nàng là nam hay nữ?”

Đỗ Phi Phi chuyển động con ngươi.”Chàng đoán xem?”

Diệp Thần giống như ngộ ra, nhưng chỉ ôm nàng cười nói: “Ai quan tâm chứ. Ta chỉ cần nàng là nữ là được rồi.”

“Vậy đứa nhỏ trong bụng ta thì sao?”

“Ai quan tâm chứ. Ta chỉ cần nó sớm ngày chui ra là tốt rồi.”

...

Đỗ Phi Phi đột nhiên cầm lấy cánh tay của hần, thảm thiết kêu lên: “Cái miệng xui xẻo của chàng!”

Phiên ngoại 2

Người bình thường khi được làm phụ thân đều vui mừng hoan hỉ, nhưng Diệp Thần xưa nay đều không phải người bình thường.

Từ thời khắc bà mẹ ôm ra một con khi nhỏ mặt mũi nhăn nheo đỏ bừng vừa nhìn thấy hãn đã gào khóc thảm thiết, Diệp Thần đã nhận định bọn họ không hợp nhau.

Điều này đạt đến cực điểm khi con khi da đỏ kia từ sáng đến tối quần lấy Đỗ Phi Phi đòi bú sữa.

Cứ nghĩ tới chuyện ngoại trừ hãn còn có một người khác mỗi ngày sờ đến ngậm đến da dẻ bóng loáng của Phi Phi, Diệp Thần lại cảm thấy buồn bực.

Hãn vốn còn nỗ lực mời bà vú đến trông đứa nhỏ, nhưng sau lần thất bại thứ mười tám, dọa sợ mấy chục bà vú vài dặm chung quanh, hãn rốt cục cũng bạo phát.

Đỗ Phi Phi nhìn bộ mặt cười giả tạo của hãn, rùng mình ôm càng chặt đứa nhỏ vào trong ngực, “Chàng không thể đối xử với nó tốt một chút sao?” Từ sáng đến tối đều trưng ra khuôn mặt như có thâm thù đại hận, người không biết còn tưởng rằng đứa nhỏ này là kết quả của việc nàng “hồng hạnh trèo tường”.

Diệp Thần nhìn chăm chăm con khi nhỏ nằm ngủ ngon lành ở trong lòng nàng, cười lạnh nói: “Nó không thể không bú sữa sao?”

Đỗ Phi Phi nói: “Nó còn chưa đầy một tuổi.”

“Chưa đầy một tuổi đã đáng ghét như vậy, lớn lên không phải càng ghê gớm sao?”

...

Đỗ Phi Phi nhìn bảo bối ngủ an ổn trong lòng ngực của nàng, buồn phiền nói: “Nó đáng ghét ở chỗ nào?” Hai gò má phúng phính trắng hồng, đáng yêu biết bao nhiêu. Nàng nhìn nhìn, lại không nhịn được mà nở nụ cười tràn ngập yêu thương.

Diệp Thần cảm thấy chói mắt, duỗi tay ra, ôm lấy đứa bé trong lòng nàng.

Đứa nhỏ ngay cả mắt còn chưa mở đã bắt đầu gào khóc.

...

Phi Phi gượng cười nói: “Có thể là nó cảm thấy bị phá rối giấc ngủ.”

Diệp Thần nói: “Cái này gọi là háo sắc.”

...

Đỗ Phi Phi 囧囧 nghĩ, không nghĩ xem nó là kết quả của tên háo sắc nào.

“A, đúng rồi.” Nàng không chút biến sắc ôm lấy bảo bối, chờ nó yên tĩnh lại, mới mở miệng cười nói, “Còn chưa đặt tên cho nó đâu?”

Từ khi sinh ra đến hiện tại, bảo bối của nàng chỉ có hai cách gọi. Nàng gọi là ‘bảo bối tâm can’, hẳn gọi là ‘con khi da đỏ’, tên gọi chính thức vẫn không có. Trên thực tế là từ khi đứa nhỏ ra đời đến nay, nhiệt độ trên mặt Diệp Thần cũng gần tương tự với đỉnh Thiên Sơn, khiến nàng không tìm được cơ hội nhắc đến chuyện này.

Diệp Thần nhíu mày.

Đỗ Phi Phi cướp lời nói trước: “Tốt nhất là một cái tên thanh nhã thoát tục.”

“Diệp Đạo Mai.”

...

Đỗ Phi Phi nói: “Nghe có vẻ rất xui xẻo.”

Diệp Thần hừ lạnh.

“Híc, nghĩ tên khác được không?” Nàng cười làm lành.

“Diệp Trà Cảnh.”

“Nghe có vẻ hơi yếu đuối?” Nụ cười của Đỗ Phi Phi càng méo, “Có thể bình thường một chút hay không?”

“Diệp Đồng Hâm.”

...

Diệp Thống Tâm!

Đỗ Phi Phi rốt cục cũng tức giận, “Đến cùng nó cũng là con trai của chàng! Có cần thiết phải đặt tên cho nó như vậy hay không?!”

Diệp Thần bình tĩnh: “Có.”

...

Ngay đêm đó, Đỗ Phi Phi ôm con trai ngủ ở thư phòng.

Phiên ngoại 3

Biết Đỗ Phi Phi sinh con trai cho Diệp gia, thái độ của Diệp Hạc Niên với nàng có cải thiện rất lớn, còn đặc biệt phái người đưa tới rất nhiều lễ vật. Trong lúc nhất thời, Đỗ Phi Phi vô cùng được coi trọng

Đỗ Phi Phi nhớ tới chuyện tên gọi của bảo bối nhà mình còn chưa được giải quyết, mặc dù lấy cái nữ danh cho bảo bối là ‘Thiện nhi’, nhưng chung quy vẫn phải có tên gọi chính thức. Diệp Thần thì không thể trông cậy nổi, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhờ đến Diệp Hạc Niên. Hắn vừa là ông nội vừa là trưởng bối, để hắn đặt tên cũng là chuyện dễ hiểu. Thứ hai hắn là tể tướng đương triều, kinh thư tài hoa đầy bụng. Cho dù không đầy bụng, thì thuộc hạ dưới trướng cũng toàn người tài giỏi.

Nghĩ như thế, nàng rất yên lòng ủy thác chuyện này cho bố chồng.

Chưa đến hai tháng, quả nhiên có thư hồi âm.

Trong thư Diệp Hạc Niên lại có thái độ mới với nàng, chuyện hỏi han ân cần tất nhiên là không cần đề cập tới. Ngay cả việc dĩ vãng nói nàng không xứng với Diệp Thần, hiện tại lại biến thành Diệp Thần trèo cao với nàng. Hắn quyền cao chức trọng, lời nói ra chính là quyền uy.

Tin cuối cùng, hắn cũng rất thành khẩn biểu thị, hắn đã nghiên cứu ngày sinh tháng đẻ của cháu trai, đã tiến hành coi sao trời, cuối cùng tìm được một cái tên cực kỳ may mắn.

Đỗ Phi Phi nín hơi nhìn dòng cuối cùng ——

Diệp Tình.

Mới đầu nàng còn cảm thấy cái tên này quá bình thường, lại hơi có chút yếu đuối giống nữ nhi, nhưng nghĩ đến mấy cái tên Diệp Thần đặt,

đem so sánh với nhau, liếc mắt là có thể thấy được cái nào nặng cái nào nhẹ, thế nên cũng âm thầm đồng ý.

Tuy rằng Diệp Thần không có hứng thú với chuyện này, nhưng tốt xấu gì cũng là đứa nhỏ của hắn, cho nên nàng vẫn cầm thư đến cho hắn xem.

Diệp Thần nhìn xong thư chỉ nói một câu: “Chuyện tình một đêm? Thật là có cao kiến.”

...

Ngay đêm đó hai mẹ con Đỗ Phi Phi lại tới ngủ ở thư phòng.

Phiên ngoại 4

Trong nháy mắt, tiểu Diệp Tình đã tròn năm tuổi, có thể bắt đầu đọc chữ.

Đỗ Phi Phi rất vui mừng. Nếu không phải bọn họ ở trên “Thiên Sơn điều phi tuyệt”, nàng thật muốn khua chiêng gõ trống để cho tất cả hàng xóm láng giềng đều biết được tin tức này. Có điều mặc dù như vậy, nàng vẫn không nhịn được mà xuống dưới trấn tìm một số cô mai bà mỗi có quan hệ không tệ chia sẻ tin vui.

Năm năm qua đi, quan hệ của cha con Diệp Thần cũng bắt đầu hòa hoãn.

Giống như hiện tại.

“Mở chân ra.” Diệp Thần thản nhiên uống trà, xem sách, thế nhưng cây mây trong tay không chút lưu tình nào chỉ vào đôi chân bé nhỏ đang run.

Diệp Tình chu mỏ, nước mắt quanh tròn.

“Muốn ăn chay sao?” Diệp Thần cầm cây roi mây, mắt tuy không nhìn con trai, nhưng ý lạnh trong lời nói, không cần nói cũng biết.

Diệp Tình nhớ tới cuộc sống một thúng rau xanh và cơm trắng, cố gắng ép nước mắt trở lại. Từ lúc còn nhỏ, nó đã thấu hiểu, tuy rằng mẫu thân rất thương nó, đối xử với nó rất tốt, thế nhưng người làm chủ thật sự trong nhà, chính là gia hỏa lãnh khốc vô tình trước mắt này.

“Ta nghe thấy con đang mắng ta.” Diệp Thần dùng khước mắt liếc Diệp Tình.

Diệp Tình kinh hãi, bi bô nói: “Làm sao người biết?”

Diệp Thần âm trầm nở nụ cười: “Thì ra là có thật.”

Diệp Tình sợ đến run rẩy, đặt mông ngồi dưới đất, gào khóc: “Mẫu thân...”

Diệp Thần khẽ nhấp một ngụm trà, “Mẫu thân đang ở trên đường tuyên truyền công tích vĩ đại của con.”

Nước mắt Diệp Tình dừng lại, ngơ ngác nhìn hăn.

Diệp Thần đang muốn mở miệng, đột nhiên nhìn thấy phía chân trời có một cột khói màu vàng bắn lên, hơi nhú mào, đuôi tay ôm lấy Diệp Tình đang ngồi ở đất chờ bị trừng phạt, lao về phía khói vàng bay lên.

Đây là tín hiệu cầu cứu hăn đưa cho Phi Phi, lúc đó chỉ để phòng ngừa một chút, không ngờ lại có lúc dùng tới.

Cho dù cảnh giới võ học của hăn không có đột phá, thế nhưng nội công khinh công lại càng ngày càng tăng.

Hắn đến trên trần, chỉ mất thời gian cháy một nén hương.

Đỗ Phi Phi bị một người đàn ông trung niên cản ở giữa đường, mặc cho nàng đánh thế nào, cũng không thể làm bị thương nam tử kia.

Diệp Tình ở một bên nhìn rất sốt sắng, kéo vạt áo Diệp Thần nói: “Phụ thân... giúp mẫu thân.”

“Đây chính là sự khác biệt giữa mạnh và yếu.” Diệp Thần trầm giọng nói, “Ở trên đời này xưa nay đều là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu. Giống như hiện tại, con thấy mẫu thân gặp nguy hiểm nhưng chỉ có thể cầu cứu với ta, có biết là vì sao không?”

Diệp Tình nói: “Bởi mẫu thân là nương tử của người!”

...

Diệp Thần lại hỏi: “Còn gì nữa không?”

Diệp Tình thấy mẫu thân không có gì nguy hiểm, chậm rãi yên tâm, thấp giọng nói: “Bởi vì con không đủ mạnh.”

“Bất ngời trung bình tấn đã kêu khổ kêu mệt, như thế không thể trở thành cao thủ chân chính.”

Diệp Tình nắm lấy tay Diệp Thần, kiên định nói: “Phụ thân, nhất định con sẽ học võ công thật giỏi, để bảo vệ mẫu thân.”

Diệp Thần ném cho con trai một cái nhìn lạnh lùng, “Không cần nhớ điều này. Mẫu thân của con đã có ta bảo vệ.”

Hắn tách đoàn người ra đi lên phía trước.

Đỗ Phi Phi nhìn thấy hắn, lập tức dừng tay, vui vẻ nói: “Người xem ai đến kìa?”

Trung niên nam tử vẫn không quay đầu nói: “Vừa nãy hẳn đứng ở chỗ kia nhìn rất lâu, còn mượn cơ hội giáo dục đứa nhỏ một hồi.”

Diệp Thần thả Diệp Tình xuống.

Đỗ Phi Phi dặt tay bảo bối, kéo đến trước mặt nam tử nói: “Đây là sư phụ của phụ thân con, gọi là sư tổ.”

Diệp Tình cung kính cúi đầu: “Sư tổ”.

Đỗ Phi Phi nhìn trái phải hỏi, “Sư phụ ta đâu?”

Lục Xung Hàng bĩu môi hất cằm sang một bên, “Kia.”

Chỉ thấy một hán tử râu dài vừa rồi còn đứng mua kẹo hồ lô lúc này lại đang đi về phía bọn họ.

Diệp Thần khẽ nhíu mày, Đỗ Phi Phi giải thích: “Sư phụ ta rất thích dịch dung.”

Hán tử đi tới trước mặt bọn họ, nhìn Diệp Thần nói: “A ha, người chính là kẻ lừa gạt đồ đệ của ta sao, hôm nay rốt cục cũng nhìn thấy. Người thật là xui xẻo.”

...

Đỗ Phi Phi kêu lên: “Sư phụ!”

Hán tử lại cúi đầu nhìn Diệp Tình, “A, may là đứa nhỏ lớn lên giống phụ thân, thật là đẹp mắt.”

...

Đỗ Phi Phi vô cùng phiền muộn: Tuy rằng nàng không phải xinh đẹp như hoa, nhưng tốt xấu gì cũng được coi là thanh tú đáng yêu, cần gì nói

trắng ra như thế?

Diệp Tình đột nhiên nói: “Có phải võ công của người và sư tổ lợi hại hơn phụ thân hay không?”

Hán tử nhìn Diệp Thần một chút, “Ta không phải, ta chỉ lợi hại hơn mẫu thân người thôi. Có điều sư tổ người thì có thể.”

Diệp Tình quay đầu nhìn Lục Xung Hàng nói: “Sư tổ, con muốn theo người học võ công.”

...

“Được.”

“Được!”

Diệp Thần cùng Lục Xung Hàng đồng thời đáp ứng.

Đỗ Phi Phi không khỏi bất ngờ. Nàng còn tưởng rằng Diệp Thần sẽ tức giận.

Diệp Thần cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé tràn ngập chờ mong của Diệp Tình, vui mừng nghĩ: Cuối cùng cũng đuổi được con khỉ nhỏ này đi rồi.

Lục Xung Hàng nhìn khóe miệng Diệp Thần cong lên ý cười, trên mặt nở nụ cười quái dị. Vài năm sau, Kiếm Thần một đời lại bại dưới tay con trai ruột của mình, không phải sẽ thành giai thoại giang hồ hay sao? Đương nhiên, phản ứng của Diệp Thần không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

...

Vài năm sau.

Lục Xung Hàng rất cục không nhịn được nữa nổi giận ngay giữa sân: “Cùng là họ Diệp, tại sao tư chất của người lại kém Diệp Thần nhiều như vậy?!”

Bên kia, có một thiếu nữ trang điểm lộng lẫy đi vào chào hỏi với Diệp Tình: “Tình Tình ngoan, đến ăn bánh trôi đi.”

Lục Xung Hàng nhìn Diệp Tình kéo thân thể tròn xoe hùng hục chạy đến chỗ nàng kia, càng thêm tức giận, “Ăn ăn ăn, trừ ăn ra vẫn chỉ là ăn, còn chạy, còn chạy sao...”

Thiếu nữ dịu dàng nói: “Người tốt, đừng bắt nạt nó mà...”

Lục Xung Hàng phũ xuống một tầng da gà, “Từ sáng đến tối nàng chỉ biết dịch dung, có thấy phiền hay không? Lần này là dịch dung thành cái gì?!”

Thiếu nữ then thùng nói: “Danh kỹ.”

...

Lục Xung Hàng hút lấy thanh kiếm Diệp Tình ném xuống đất, bắt đầu viết lên mặt đất.

“Ngó trước không thấy người xưa, nhìn về sau chưa thấy người mới tới, nghĩ trời đất mênh mông chơi vui, một mình thương cảm, bỗng nhiên nước mắt tuôn rơi...”

“Lêthêuyếtphủ máidầu, lòngdaidằngmổisầudaudạtdào,
tronggương sángchănghiếusao, sươngthuchùngđãlộtvàoquanhhiu!”

” Ngán nổi hàng năm thêu áo cưới, cho người làm dáng với tân lang...”

...

“Phụt!” Một miếng bánh trôi trong miệng thiếu nữ phun ra ngoài.

—Toàn văn hoàn—

TIỂU HỒNG MẠO RƠI VÀO TAY ĐẠI SẮC LANG

Tô Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Siêu Đoàn Văn

Đây là quà trung thu của Tô Tiểu hôm trung thu vừa rồi, cơ mà nay ta mới mò được, thôi thì muộn còn hơn không có. Siêu đoàn văn luôn

[12:04] 27/09/2015

[Tô Tiểu]

Diệp Thần: Phi Phi à...

PhiPhi: Không, ta chưa ăn gì cả!

Diệp Thần: Vậy bánh trung thu trên tay nàng là ai gặm?

Phi Phi: Con chuột! Ta không muốn lãng phí nên mới định ăn.

Diệp Thần: Nàng thừa nhận nàng định ăn nó một mình?

Phi Phi: Không! Đó chỉ là dự định ban nãy, bây giờ ta quyết định để cho chàng ăn.

Diệp Thần: Đưa bánh bị chuột gặm cho ta ăn? Phi Phi à...

Phi Phi: [Khóc ròn] Đừng gọi nữa, nói thẳng ra chàng muốn thế nào đây?

Diệp Thần: Trung thu vui vẻ!Hẹn gặp trên giường!

Phi Phi: ...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hậu Quả Của Việc Ăn Cơm Chùa

Chương 2: Thì Ra Kiếm Thần Cũng Có Lúc Túng Quẫn

Chương 3: Thần Tượng Hay Kẻ Mạo Danh?

Chương 4: Cái Yếm Của Đường Lão Thái Thái

Chương 5: Độc Đường Môn Là Lợi Hại Nhất

Chương 6: Tầm Quan Trọng Của Thịt Nướng

Chương 7: Có Một Loại Độc Tên Là “Một Miếng Mềm”

Chương 8: Một Đóa Hoa Sen Rất Lớn Hé Nở

Chương 9: Lãng Phí Cháo Thịt Thật Đáng Xấu Hồ

Chương 10: Mọi Người Cùng Nhau Đi Đạo Nhà Tù

Chương 11: Ăn No Mặc Ấm Ngủ Ngon

Chương 12: Cái Yếm Giá Trị Ngàn Vàng

Chương 13: Giày Của Kiếm Thần Giả Rất Mới

Chương 14: Nghiêm Túc Mới Là Chó Má

Chương 15: Đôi Giày Này Rất Quý Hiếm

Chương 16: Quá Trình Phát Sinh Hiếu Lành

Chương 17: Miệng Kín Như Bưng Không Phải Sai

Chương 18: Cảnh Xuân Tươi Đẹp Thích Hợp Tư Xuân

Chương 19: Một Cảnh Hồng Hạnh Vượt Ra Ngoài Tường*

Chương 20: Không Thể Trêu Hoa Nghèo Nguyệt

Chương 21: Người Một Miếng Ta Một Miếng

Chương 22: Hỏi Quân Bao Nhiêu Sầu

Chương 23: Trăng Sáng Giữa Trời Ai Có Thể Hái

Chương 24: Thêm Một Chiếc Quan Tài

Chương 25: Phòng Trước Khỏi Hậu Họa Về Sau

Chương 26: Trang Công Năm Mộng Thấy Hồ Điệp

Chương 27: Một Việc Đóng Cửa Thực Hiện

Chương 28: Hung Thủ Cũng Muốn Sống Sót

[Chương 29: Không Cần Mời, Ta Tự Rót](#)
[Chương 30: Phát Hiện Mạnh Mối](#)
[Chương 31: Mười Ngày Sống Chết Cách Xa Nhau](#)
[Chương 32: Đắp Thuốc Một Lần Hỏi Ba Lượt](#)
[Chương 33: Bộ Mặt Thật Của Cổ Quỳnh](#)
[Chương 34: Ánh Trăng Chiếu Vào Giường](#)
[Chương 35: Đệ Nhất Mỹ Nhân Hoắc Bình Bình](#)
[Chương 36: Lên Núi Gia Lăng Tìm Mật Kinh Hoa](#)
[Chương 37: Sơn Động Rất Tối, Lửa Rất Lớn](#)
[Chương 38: Một Khắc Hãi Hùng](#)
[Chương 39: Chân Tướng Sau Màn](#)
[Chương 40: Người Chim Bầy Giờ Ở Phương Nào](#)
[Chương 41: Nửa Đêm Gõ Cửa Kết Quả Lăn](#)
[Chương 42: Tâm Sự Bí Mật Của Đường Tinh Tinh](#)
[Chương 43: Vụ Án Khó Bề Phân Biệt](#)
[Chương 44: Hiếu Lầm Thật Khiến Người Ta Muốn Khóc](#)
[Chương 45: Hoa Sen Che Dấu Bí Mật](#)
[Chương 46: Sau Khi Sợ Bóng Sợ Gió Lại Là Biển Khổ](#)
[Chương 47: Con Đường Thống Nhất Dài Dằng Dẵng](#)
[Chương 48: Một Lần Say Rượu Thành Nỗi Hận Thiên Cổ](#)
[Chương 49: Một CƠn Ác Mộng Một Vở Kịch](#)
[Chương 50: Giết Người Không Cần Lý Do](#)
[Chương 51: Đường Hồ Lô Tự Nhận Là Hung Thủ](#)
[Chương 52: Ăn CƠm Cũng Lãng Phí](#)
[Chương 53: Lạc Đường Biết Quay Lại Vẫn Chưa Muộn](#)
[Chương 54: Mọi Người Cùng Nhau Tính Toán Âm Mưu](#)
[Chương 55: Hồ Ly Ôm Cây Chờ Thỏ Ngốc](#)
[Chương 56: Chân Tướng Rõ Ràng](#)
[Chương 57: Lời Đồn Giang Hồ Không Thể Tin](#)
[Chương 58: Mây Mù Giữa Ban Ngày](#)
[Chương 59: Nắng Sớm Chiếu Qua Mây Thưa](#)
[Chương 60: Những Nghi Ngờ Của Phi Phi](#)

[Chương 61: Nửa Đường Xuất Hiện Hắc Y Nhân](#)
[Chương 62: Hắc Y Nhân Dây Dưa Không Ngọt](#)
[Chương 63: Âm Mưu Chuẩn Bị Đã Lâu](#)
[Chương 64: Bên Trong Ngụy Nan Thấy Chân Tình](#)
[Chương 65: Vừa Vào Tương Dương Cố Nhân Đến](#)
[Chương 66: Hoa Rơi Hữu Ý, Nước Chảy Vô Tình](#)
[Chương 67: Trong Thanh Tĩnh Am Không Thanh Tĩnh](#)
[Chương 68: Khi Tới Hung Hăng Khi Đi Vội Vàng](#)
[Chương 69: Duyên Đến Duyên Đi](#)
[Chương 70: Số Phận Thê Thảm Của Hái Hoa Tặc](#)
[Chương 71: Kinh Hãi Tiếp Tú Cầu](#)
[Chương 72: Nhân Sinh Có Chỗ Nào Không Phải Phận Vượng](#)
[Chương 73: Liệt Nữ Triều Tuấn Lang](#)
[Chương 74: Chim Ưng Bay Cao Gặp Mây Trắng](#)
[Chương 75: Thỏ Khôn Có Ba Hang Cũng Phải Hàng](#)
[Chương 76: Phi Phi Cũng Có Đào Hoa](#)
[Chương 77: Chuyện Cũ Năm Xưa Khắc Cốt Ghi Tâm](#)
[Chương 78: Phong Vân Nổi Lên Trong Hoàng Thành](#)
[Chương 79: Chuyện Cũ Như Gió Thổi Hận Càng Thêm Sâu](#)
[Chương 80: Thiên Hạ Trước Nay Vô Song Kiêu](#)
[Chương 81: Quyết Chiến Trên Cô Tuyệt](#)
[Chương 82: Thần Thoại Lưu Truyền](#)
[Chương 83: Giang Hồ Xưa Nay Không Tịch Mịch](#)
[Chương 84: Là Địch Là Bạn Khó Phân Biệt](#)
[Chương 85: Hoa Đào Vì Sao Mà Đến](#)
[Chương 86: Thơ Tình Vẫn Còn, Tình Ở Đâu](#)
[Chương 87: Diễn Biến Kinh Người](#)
[Chương 88: Đệ Nhất Cao Thủ Ai Có Thể Hái Được](#)
[Chương 89: Mây Đùn Vạn Dặm Tan Đi](#)
[Chương 90: Đêm Xuân Trưởng Ấm Cộng Thiên Thu](#)
[Chương 91: Phiên Ngoại 1](#)
[Chương 92: Siêu Đoán Văn](#)